

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

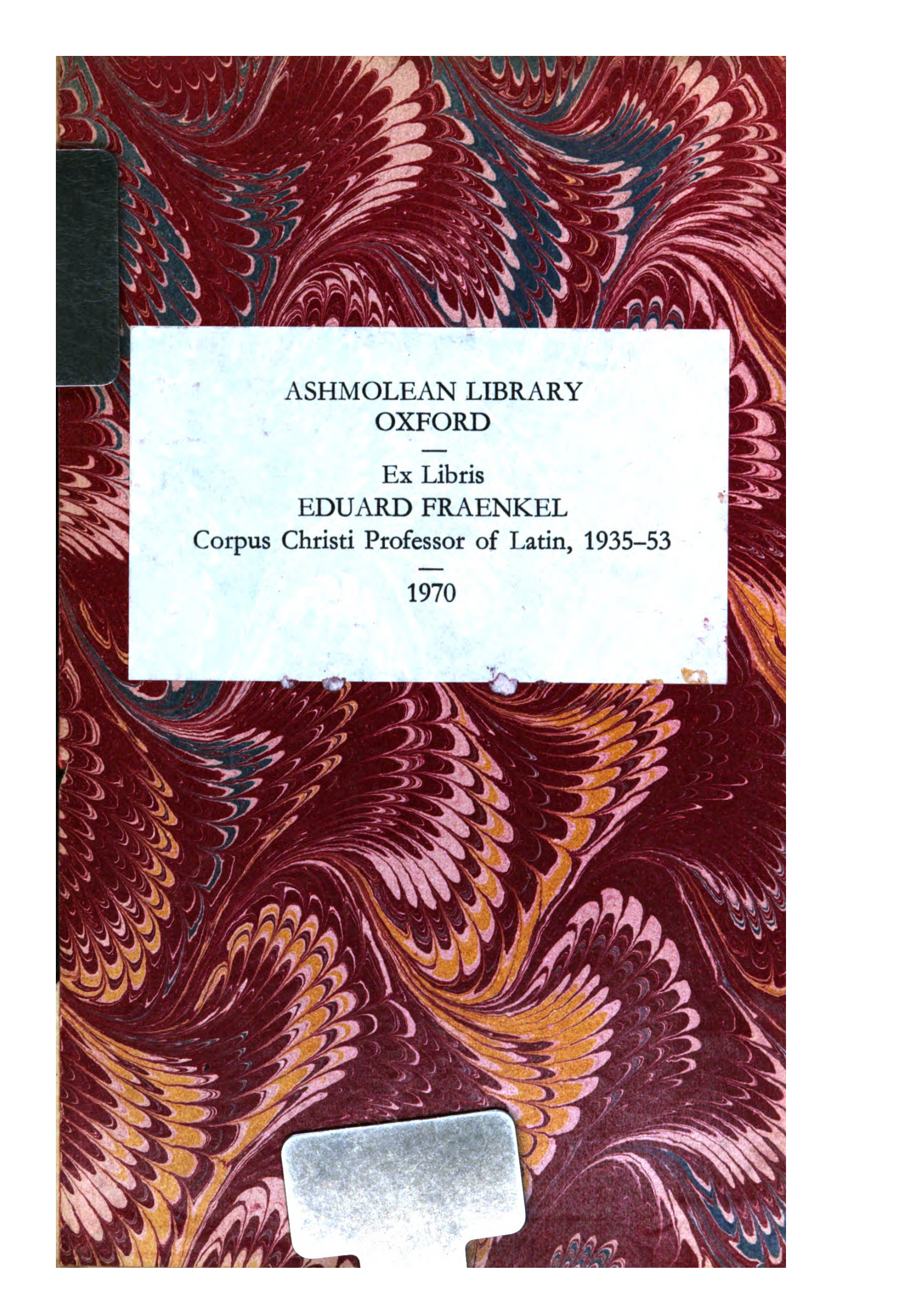
For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

**CONFINED
TO THE
LIBRARY**

The image shows a book cover with a marbled paper pattern in shades of red, orange, and teal. A white rectangular label is pasted in the center, containing text. A metal fastener is visible at the bottom center, and a dark green tab is on the left edge.

ASHMOLEAN LIBRARY
OXFORD

—
Ex Libris

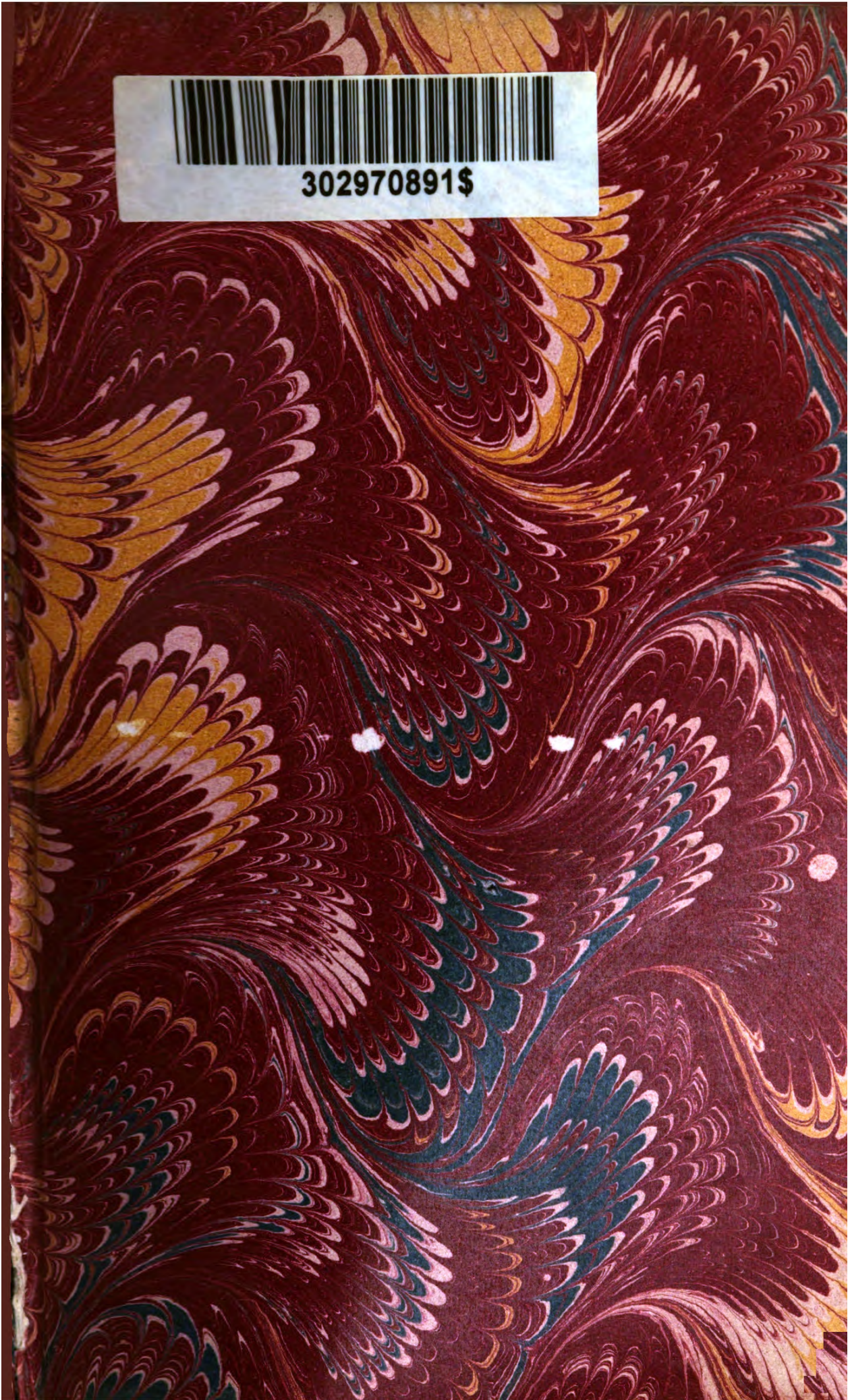
EDUARD FRAENKEL

Corpus Christi Professor of Latin, 1935–53

—
1970

302970891\$

N.i. 40^m

2006
5

CONFINED

Edward Fraenkel

1943

M. P.

A P O L L O D O R I
A T H E N I E N S I S
B I B L I O T H E C A E
L I B R I T R E S
E T F R A G M E N T A.

C V R I S S E C V N D I S I L L V S T R A V I T
C H R . G . H E Y N E .

G O T T I N G A E , 1 8 0 3 .

T Y P I S H E N R I C I D I E T E R I C H .

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM

P R A E F A T I O.

Me, curas in Apollodorum, ante viginti hos annos vulgatas, retractantem in re tenui operam collocasse putabunt forte nonnulli et mirabuntur; neque ita statuentibus ipse ego refragabor, si modo addere licuerit, et vero vtilem operam et fructuosam collocasse me mihi videri. Ad veras enim mythologiae antiquae notiones constituendas, ad diuersa mythorum genera discernenda, et ad diuersos, quibus tractarunt ea et adhibuerunt poetae, modos perspiciendos, Apollodorum et operam meam Apollodoro nauatam cum mihi tum aliis profuisse, vt mihi persuadeam, haud temeraria opinione sum adductus. Vtilitatem certe me docuit vsus cum in aliis poetis enarrandis, tum in illustrandis Homero, Virgilio et Pindaro; vidi quoque hanc operam meam vtilem fuisse aliis, qui in eodem genere versarentur, maxime in antiquitate librorum sacrorum; tum vero iis ipsis, qui in iis, quae a me ad enarrandas mythologias appolita erant, refellendis seu studio suo seu aliis de causis enixe allaborarunt; tela enim in me coniecta plerumque ex hoc ipso tanquam armamentario petita esse videbam; iactum tamen telorum infrungebat caeca vis a scopo certo aberrans; partim per calumniam sententias alienas dictis meis substituendo, partim

totius antiquitatis mythicae summa et complexu mente haud comprehenso; quo factum erat, ut, nouis commentis et argutiis, a sensu et indole antiquitatis alienis, et ex recentiorum aetatum phantasmatibus poeticis in antiqua illatis, multa inferrent, ingeniose quidem, nec tamen docte ac vere pronuntiata. Diuersissima est indoles et ratio mythorum, cum diuersorum generum inter se, tum vero temporum; admixtae, innexae et implexae sunt notiones et phantasmata, quae rudior antiquitas ignorabat, iis ipsis fabulis, quae poetici generis sunt, longo variatoque poetarum usu; multo vero magis inde a poetarum Romanensium aetate, magorum et lamiarum superstitionis figmentis in eos immigrantibus; ex quibus naturas mythorum primitiuas nouo sane modo constituere licet; nec tamen rite ac vere. Enimuero, cum ab ingenio meo et more alienum sit refellere alios, contra vero eos, qui vel indignis modis me impugnant, aequo tamen animo ferre, ipso quoque usu, didicerim, his similibusque nolo immorari; praestat animum et operam ad ea exponenda aduertere, quae mihi veriora et explorata satis videbantur; iudicio de iis cuique suo relicto; etsi bene intelligo, in toto hoc rerum genere esse paucos, qui, operâ in his assidue exactâ, arbitrium ferre possint; etsi recte censere arbitrabor eos, qui ad grauiora se et studia sua conferunt, statuentes, ad se non nisi fructus horum studiorum pertinere, quoties ex his litteris aliquid ad usus suos petendum ipsis sit. Ita enim res, per omnem litterarum cam-

pum et ambitum, comparata est, vt, quoties aetas aliqua aut virorum doctorum numerus aut vnus aliquis particulam aliquam litterarum, magnâ interdum molitione, pertractauerit, re satis exploratâ, posthabitis ceteris omnibus, non nisi summa aliqua aut vna enuntiatio in disciplinas recepta vsu frequentetur, ea autem omnia, ex quibus illa prodierat, obliuioni tradantur.

Cum vero, in operâ meâ in Apollodoro ponenda quid spectauerim, in praefationibus prioris editionis expositum a me sit: hoc loco, saltem paucis, commemorare iuuabit, quid me ad omne hoc mythologicis litteris consecrandum studium permoverit. Quandoquidem ita fors tulerat, vt ad poetas enarrandos, initio a Tibullo facto, tum ad historias antiquas tradendas, tandem ad monumenta artis antiquae interpretanda deferrer, mature intellexi, sine subtiliore veterum mythorum cognitione multis in partibus ac rebus nihil me proficere; haerere me in paruis iuxta ac magnis; in tragicis, Alexandrinis poetis, tum in Pindaro, Virgilio, Homero; ipsam crisin saepe esse parum tutam; etiamsi mihi eam non nisi pro subsidio et adiumento interpretationis constituissem; incidebam in nomina et res, quas quidem, si otiose et festinanter legerem, recte poteram relinquere, non autem, si plenam affatim voluptatem capere, si de argumento carminis, tractatione aut totius aut partis aut loci artificio subtiliter vellem iudicare; vt enim de arte et sagacitate tractationis recte statuas, necesse est ipsam materiam accurate nosse,

quae ad tractandum poetae in manibus erat, et vnde illè, ingenii felicitate, operis sui formam copias et ornamenta effinxit; quod, in tragicis imprimis et epìcis si perspexeris, miram voluptatem affert. Accedebat vitium ingenii mei, quod, nisi re in quâ versor, satis expedita, discedere ad alia nequeo sine animi molestia et stomacho; itaque ipsa res ad interiorè rei mythicae notitiam me abripiebat. In latiorè tamen campum, liberiorèque prospectum, contemplationeque animi digniorè, me deduxerat historiae antiquae studium, quo intellexeram tam contiguos inter se et permixtos fines habere antiquiorè historiam et mythologiam, vt discriminis nota in multis obscura et admodum ambigua sit, vtque magna originum populorum pars in his ipsis mythis contineatur; porro his ipsis mythis inuoluta latere antiquiorum hominum iudicia, opiniones, sensus, notitias, in ipsis rerum incunabulis, animo conceptas; profectas saepe a sanae rationis igniculis et mentis bonae rudimentis, verum sermonis difficultate incredibili obseptas et obscuratas: verbis, quae, non nisi ad res sensu aut phantasia concipiendas, suppetebant, liberum cursum obstruentibus et intercludentibus; ab hoc tamen antiquo sermone profluxisse symbolicas rerum adumbrationes, poetica phantasmata, tropos, fabulas; in iisdem incunabulis latere origines indiciorum ad philosophica placita antiquiora de rerum naturis ducentium; porro religionum et superstitionum miras ambages, ritus, initia, fraudes, deliria, ludibria. Haec et alia cum peruidif-

sem, cumque animo imbibissem omnis interpretationis principium esse, ut alterius verbis auditis idem sentias quod alter senserat, qui ea verba pronuntiavit, nosque adeo antiquum quemque scriptorem non recte interpretari, nisi, vulgaribus nostris notionibus animo seclusis, eadem sentiamus et cogitemus, quae scriptor, cum ista enuntiaret, sentire potuit ac debuit: vix vlllo alio in rerum genere hanc seueriore curam opus esse intellexi, quam in remotiore antiquitate, aetatumque rudiorum, vitae heroicae et historiae mythicae, enarratione; nec acquiescendum esse in eo, ut antiqua ista ita accipiamus, quemadmodum, si a nobis, a nostrae aetatis hominibus pronuntiata essent, nec quemadmodum recentior scriptor, qui eorum notitias forte seruauit, ea acceperat: sed redeundum esse ad antiquiorum hominum sensus et ad prisca aetatum loquendi usum; in mythicis itaque ante omnia esse exquirendos primos auctores, quantum quidem licet; haud enim licet in multis, et subsistendum est in iis vestigiis, ad quae vsque inuestigationis progressus nos deduxit; ab his ipsis tamen primis vestigiis, si varios eiusdem mythi tractandi modos per diuersa poetarum genera et tempora persequutus fueris, assequi fere licet, quid sequiorum poetarum ingenia finxerint, refinxerint vel affinxerint; qua ex contemplatione et vtilitatis proficiscitur plurimum et voluptatis. Ea quoque res me adduxit, ut in conquirendis poetarum antiquiorum fragmentis, a serioribus scriptoribus inprimisque grammaticis,

seruatis, diligentioſerem pro viribus et otio operam collocarem, quia in illis primi habitus ac formae mythorum, ſaepe ſemina abſcondita, latent. Quod ſi ex conſilii propoſitique rationibus diiudicanda ſunt hominum doctorum ſtudia; rerum quoque per ſe exilium et tenuium ac leuium; et ſtudiorum talium contentus tollitur, ſi quis paullo ſagacior ac prudentior, ad quae alia grauiora ducant ea, perſpexerit: ſtudiis quoque noſtris veniam paratam habebimus, in his conatibus, quibus aliorum operam expeditam, et ad grauiora tranſitum faciliorem et liberiorem, reddere volumus. Itaque nec a loco meo alienum eſſe putauit, aliorum quoque, et iuniorum, hoc in genere conatus operam et conſilio adiuuare; et tantum abſuit, vt aliorum virorum doctorum ſtudia in illuſtrandis libris mythologicis reprimerem, vt potius, quo Parthenii, Cononis, Eratoſthenis, nouae editiones prodirent, opella mea procurarem.

Quae quidem a me commemorata eo ſaltem pertinere volo, vt me non leui velitatione ad hanc operam in mythicis poſitam prouolaſſe intelligatur, ideoque nec ludicra quaque velitatione de ſtatu deiici, ſed in procinctu ſtantiem et ordinem ſeruantem leues procurſantium aſſultus tranquille adſpectare. Longo multoque ſtudio multis variisque tentatis, in omnes partes verſatis, ſubſtitit in iis, quae ceteris probabiliora eſſe videbantur. Vt vero ſtudii huius mei fines latius proferrem, alia adiunxi: primo, vt recentiorum hominum, qui remotas terras, maria et inſulas adiere, populo-

rumque mores et habitus describere, narrationes assidue perlustrarem, ex iisque rudium et barbarorum populorum modos cogitandi, sentiendi et eloquendi, notarem, ita ut eos cum antiquiorum aetatum simili vitae habitu compararem; porro exercui ingenium in antiquissimis quibusque sedulo legendis et excutiendis, inque his primo loco monumentis librisque sacris antiquioribus, tum omnino orientis; eo cum consilio, ut induerem sensum, et assumerem habitum, redderemque mihi familiarem ac proprium cuiusque aetatis, populi, ac generis rerum, morem et modum, ex ipsis factis dictisque ac iudiciis hominum; quo necesse fuit, ut haud pauca, quae ab initio animo infidebant, eliminarem, et identidem iudicium mutandum mihi esse intelligerem.

Quid hoc studio meo hanc quidem in parte, de qua agitur, profecerim, iudicatum iam est a viris doctis, imprimis in iisdem ad librorum sacrorum interpretationem transferendis; iudicabuntque ii, quibus se seu necessitas seu opportunitas obtulerit, descendendi altius in hoc litterarum genus. Mihi quidem hoc muneris et loci, quem tueor, lege impositum esse putabam, ut hanc litterarum antiquiorum partem pro virili constituerem et illustrarem, viamque munirem aliis ad maiora aggredienda. Propositumque mihi fuit idem hoc in retractando nouis curis Apollodoro, vnico ex melioris aetatis auctorum naufragio seruato, qui mythorum in tempora sua et genera distributorum ordinem aliquem constituit et, ut nos pronun-

tiare solemus, tanquam systema aliquod, hoc est doctrinam, condidit. Dispersi et ipse, quae notata olim in eum fuerant, modo meliore, et, reiectis in imam oram, subter verba auctoris, notis criticis, res et mythos eorumque illustrationes, sub observationum nomine, ad calcem seorsum excudendas curavi. Maluissim mutare vulgarem ordinem librorum et capitum reliquarumque sectionum; vsu tamen similibus nouationum, quas alii fecerunt, expertus sum, quantum molestiae eae habeant in euoluendis libris locisque ab aliis excitationis reperiendis. Addidi tamen, quod facere licuit, segmenta minora. Multa a me esse mutata et emendata, alia adiecta, alia detracta, diligentior comparatio vtriusque recensione facile docebit; quae tamen ipsa si quis aliter constituenda putauerit, nihil repugnabo. Vnum adhuc monebo: numerum locorum excitatorum, plerumque nudis numeris appositis, nequaquam, ex vulgari more, ostentationis causa curatum esse; verum loca classica, interdum mythorum fontes, varios narrandi, tractandi et ornandi modos, aut eos scriptores memorari, qui aliqua de re iis, qui plura cognoscere voluerint, consulendi erunt; mihi enim breuitatis studium primario loco commendatum esse volui.

Scr. M. Aprili c1810ccclii.

P R A E F A T I O

A D A P O L L O D O R V M

EDITIONIS c1b1bcccLXXXII.

Cum ante hoc biennium, ut lectiones mythologicae haberem, variae rationes suaderent, deesset autem omnino libellus, quo duce commode uti possem: cogitatio incidit in Apollodorum, principem inter Grammaticos, qui quidem ad nos pervenere, huius doctrinae auctores. Cuius exempla cum essent paratu difficilia, Galeanum autem, quod pro optimo haberi solet, sphalmatibus typographicis adeo foedatum, ut in singulis interdum versibus haereas: non inutilem operam me nauaturum esse putavi, si libellum prelis Dietrichii nostri iterum ut excuderetur submitterem. Nec ab initio aliud constitutum erat, quam ut libellum, qualis nunc habetur, emendate expressum redderem, haberemque adeo plagulas a prelo madidas, quibus ad lectiones publice indictas vterer, aliis autem, exemplari parabili et curate expresso, expeditam redderem operam, ut Apollodoro emendando et illustrando manum admouere possent. Mox tamen cum libelli utilitatem maiorem, quam animo praeceperam, usu deprehenderem, videremque auditorum studia ipso progressu exardescere, essent autem nonnulli e familiaribus, iuvenes

praeclarae spei, qui emendandis et sollicitandis lectionibus ingenii acumen subinde experirentur, inque his inprimis Io. Ferd. Frid. *Emperius*, Brunsvic. qui nunc cum Illmo Comite de Bentinck in Britanniam discessit; Nic. *Schow* A. M. Havniensis Danus, Guil. *Stieghan*, Magdeburg. Chph. Guil. *Mitscherlich* Thuring. incensus et ipse, vt fit, communibus studiis, diligentius rem tractare coepi. Iam Apollodorum pessime esse habitum cum a librariis tum ab editoribus, satis quidem constabat; vulnera tamen altius esse inflicta videbam, quam vt recentium, qui ad nos peruenere, codicum ope sanari possint. Etsi itaque e manusciporum codicum copiis parum praelidii expectandum, plura e Grammaticorum penu promi forte posse arbitrabar, circumspicere tamen coepi bibliothecarum opes, si quid forte ad rem conferrent: ita sane me illud saltem assequuturum sperabam, vt quod in fronte libelli nunc adscriptum est, ad codicum mss. fidem eum expressum exhiberem. Nam, vt scriptorem integritati restituerem, aut ab omnibus, quae ei insident, vitiis purgatum ederem, nullo modo fieri posse intelligebam; vt autem multis locis probabili medicinâ adhibitâ sanarem, poterat illud quidem non incommode fieri: verum supererant loca alia quae omnem medicinam respuerent, in aliis medela erat lubrica et incerta: nam poterat quidem facile diuinari, quid melius scribi posset, sed in veterum scriptorum dissensu quaenam sententia auctori probata fuisset, et quibus verbis eam enuntiaasset, cum pluribus formulis id fieri posset, prorsus erat incertum: Praestare itaque videbatur, codicum lectionem, qualis nunc illa reperitur, exhibere et ab omni, quamuis probabili et tantum non certâ, emendatione scriptoris verbis inferenda manum abstinere; inprimis cum tanti rem non esse vide-

rem, vt virorum doctorum inuidiam et reprehensionem incurrerem. Nulla enim facile proferri potest, quamuis ingeniosa, emendatio, quam non seu argutando seu cauillando impugnare liceat; et parum adhuc conuenit inter viros doctos de emendationum auctoritate: alii enim superstitiose potius, quam religiose, ad omnem coniecturam auctoris verbis illatam horrescunt, alii pro eadem re habere videntur, siue verba auctoris a librariis corrupta restituant, siue ipsi scriptori alia, forte veriora, elegantiora et exquisitiora, obtrudant. Ita scriptorem corrigunt, non librariorum vitia.

Accidit vt sub idem tempus ex venditione publica librorum P. Burmanni Secundi nancisceretur bibliotheca nostra academica Apollodori exemplaria tria variis lectionibus, vt ferebatur manu adscriptis instructa. Quae etli, cum a me inspecta essent, spem egregie fallerent: in vno tamen lectionem codicis Dorvilliani ad marginem adscriptam deprehendi. Cum autem a praestantissimo iuvene *Gerardo Iacobo van Swinden*, Icto, praematurâ morte ante hos XL. fere annos bonis litteris erepto, opes in Apollodorum paratas (quas ex praeclaro specimine nouae editionis, quam adornabat, in Misc. Obs. nov. Tom. III. proposito memineram) adhuc superesse audiissem, Ruhnkenium V. Cel. litteris appellauit, vt certiora hâc de re nuntiaret. Ille vero, pro amore suo in me summo, cum Gerardi Iacobi fratre *Philippo van Swinden*, Icto, in Curiis Hollandiae caussarum Patrono et Confessus Illustr. ac Praepotentium Ordinum foed. Belg. Aduocatorum principe egit, et ab eius humanitate ac facilitate, quam non sine magnâ laude commemorare possum, haud aegre obtinuit, vt apparatus variae lectionis transcriptum ad me mitteret: de quo, vt et de aliis schedis ab optimo Viro, Ruhnkenio,

XIV PRAEFATIO AD APOLLODORVM

mecum communicatis, in fronte notarum agam accuratius, nunc monuisse sufficiat, contineri in eo lectionem codicis Palatini, Vaticani, Medicei, Vefuntini, et duorum Regiae biblioth. Paris. Ex tertio Regio excerptam lectionem misit paulo post ad me V. C. Schweighaeuser, Professor Argentorat. Acad. doctissimus et humanissimus, cuius studio re-creatum ac restitutum Appianum auide expectamus.

Copiis his, pro consilio meo et vitae meae rationibus, ita vtendum esse putavi, vt ad codicum fidem lectionem restituerem, eliminaremque ea, quae ab editore primo Aegio aliunde essent illata, emendarem autem si qua praeue essent edita. Sublata hoc modo sunt superiorum editionum menda innumera; inprimis autem multis locis veritas et perspicuitas sententiarum diligentiore interpunctione, quod emendandi genus inprimis magni facere soleo, est restituta. Cum autem illud critices auxilium desideret potissimum Apollodorus, vt aliena et ex Grammaticis aut librariorum stupore illata eiiciantur: ea quidem, quae codicum consensu firmabantur, expungere non sustinui, vncis tamen inclusi, vt legentem non valde morari possint.

Inter haec facile intellexi, vix a me rem ita peragi posse, quo minus mihi multarum rerum ratio esset reddenda; variae quoque lectionis apparatus expectari; occurrebant praeterea inter legendum et interpretandum nonnulla, quae non incommode possent moneri; vt adeo, quamuis ab hoc laboris genere valde abhorrerem, de notis ad-iiciendis cogitandum mihi esset. Verum isto tempore auocabant me aliae curae, sepositusque est Apollodorus: Nunc redemptoris librarii rationibus hactenus consulendum visum est, vt graeca saltem

in publicum protruderem, et quidem seorsum ac sine annotatione, cum semel ita constitutum esset, vt lectionibus habendis auditorumque vsibus libellus inferuaret: quam bene enim is consilio huic, etiam in lyceis et gymnasiis, responderet, (paucis locis, quos seueriores mores respuunt, exceptis) testatum mihi fecit Io. Andr. *Suchfort*, A. M. Gymnasii Gottingensis Rector, vir Graecis Romanisque litteris earumque accurate tradendarum disciplinâ praecellens, qui, eundem libellum in lectionibus suis cum, per hoc tempus esset interpretatus, copiâ et varietate rerum valde delectatos esse iuueniles animos narrauit. Comprehendam igitur singulari libello, tanquam alterâ parte huius operis, variam lectionem cum emendationibus et illustrationibus, inprimis ex antiquis Grammaticis, reddam rationes lectionis mutatae, agam de Apollodoro, eiusque codicibus et editionibus, tum fragmenta subiiciam.

Scr. Mart. c1o1occlxxxii.

P R A E F A T I O

EDIT. PRIORIS

VOL. II. AD NOTAS.

Quid mihi in hac ad Apollodorum adnotatione propositum fuerit, etsi ipsa res loquitur, paucis tamen exponere non grauabor. Igitur vt ad Apollodorum illustrandum animum adiicerem, me non tam Apollodori caussa impulit, vt haberem in quo scriptore restituendo et emendendo operam criticam collocarem; quae sane satis leuis foret opera, et ad grauiorem forte scriptorem melius transferenda; quam ipsa mythologiae ratio, cum eam nec satis bene a multis teneri, neque recte tradi viderem. A mythis tamen, vt iterum hoc moneam, omnis priscorum hominum cum historia tum philosophia procedit, neque is, qui aut historias antiquorum aetatum tractat, aut philosophiae origines et religionum causas inuestigat, cursum recte suum instituere potest, nisi a mythis, tanquam carceribus, progressus sit. Ita ad omne in his animi iudicium grauissima res est, vt de mythis ipsis notiones insideant mentibus verae et explicitae. Nam qui fabulas indole, genere, aetatis interuallis, causis, vsu, non immane quantum inter se differre didicit, sed pro poetarum ludibriis, anilibus narratiunculis et vanis commentis habet omnia, quae sub fabularum nomine memorari audierit, ei sane irascendum non est, cum mythorum naturam et indolem vsunque tam parum assequatur, si studium eorum omne inane et friuolum esse statuit. Ad poetarum lectionem fabulas cognitu vtilis esse nemo vulgo inficiatur;

si tamen nihil aliud quaeritur, quam ut lasciuientium ingeniorum commenta et lusus animis teneamus, miseranda sane est fors nostra, quod tam bona aevi huius fugientis pars his nugis perditur. Verum in litterarum studiis etiam ea animi vis fingenda et regenda est, quam phantasmiam appellamus; fingere animo noua, apta, pulcra, aut ab aliis ficta diiudicare et probare, res est multi et docti studii. Haec poetis legendis ut assequamur, allaborandum est; eadem porro ad artis seu priscae seu recentioris opera transferimus; hinc ad vitae, ad morum elegantiam; sic induimus ingenii ac sensus illam vim, quam gustum pulcri verique appellamus, quem qui assequutus fuerit, nae is ad virtutis et honestatis studium praesidia habere videtur haud vulgaria. Verum vsus longe maximus fabularum est ad interpretationem cum poetarum tum aliorum scriptorum imprimis antiquiorum, maxime ad declarandum priscorum hominum morem sentiendi et sensa animi eloquendi, ad sermonem symbolicum et a rebus sensui subiectis repetitum, cuius vestigia vix alibi tam expressa et manifesta supersunt quam in mythis antiquioribus; quid quod magna fabularum poetarum pars ex hoc enata est, quod vetus sermo symbolicus seu allegoricus in factum historicum fuit mutatus, quod retexere et ad priscam formam reuocare delectat. Hic idem priscorum hominum, in ipsis vitae initiis constitutorum et hinc ad prima humanitatis et litterarum elementa progressorum, sermo, ex quo paullo subtilius intelligi et cognosci a nostris popularibus coepit, iis ad meliorem interpretationem antiquiorum litterarum sacrarum, in quibus oratio ad sensus eorumque iudicium accommodata vel maxime regnat, praesidia et adiumenta noui generis attulisse videri potest; quemadmodum vera poeticae orationis natura et indo-

les perspecta ad antiquiora in libris sacris carmina, hymnos et vaticinia recte interpretanda facem praetulit. Vt igitur in hoc altero studium naturae poeseos, post V. S. R. Lowth, ita in illo vera notio mythorum et sermonis mythici plurimum ad saniolem litterarum sacrarum interpretationem profuisse videri debet. Verum vt illa omitamus, in ipsis poetis legendis et interpretandis cum haud dubie de inuentione rerum non minus laborandum sit interpreti, quam de verborum sententiis, verâ mythologiae doctrinâ qui destitutus est, nihil ad summam rei proficiet. Cum enim poetis tanquam materies, e quâ petant aut argumenta carminum aut ornamenta, subiecti sint myhi: quid in aliquâ fabulâ nouatum poetae ingenio et inuentum sit, nemo perspexerit, qui vulgarem narrationem et antiquiorem fabulandi modum non animo teneat. Ita quid Sophocles, vt hoc exemplo vtar, in Oedipode in scenam inducendo ex ingenii sui facultatibus depromserit, non facile assequaris, nisi quae alii poetae de fabulâ hâc prodiderant in promptu sint. Atque haec illa sunt, quae imprimis animos iuuenum erectiores et generosiores ad antiquissimum quemque scriptorem rapiunt, quod principes illos scriptores omnis generis aut vident aut sentiunt vbique occupasse ea, quae in quâque re primo loco erant dicenda, quae ipsa res, ipse naturae impetus, sensus, mens, subiicere solet, quaeque adeo cum veritate et simplicitate naturae sunt maxime coniuncta, habentque ad animum, nondum seculi ingenio imbutum, vim tanto maiorem, quo minus ei adsersum est argutae artis, quae delectat quidem suauitate sua, vim tamen naturae sensusque infringit. Contra seriores scriptores facile animadvertis, non minus inter Graecos quam multo magis inter Romanos, operam lulisse in iis quae

sibi relicta esse videbant ab antiquioribus, studiumque transtulisse ad expolienda, ornanda, varianda, nouanda, eadem quae iam ab iisdem erant tractata; adhaesisse adeo iis quae secundaria habenda sunt, et in orationis elegantia et suauitate aut exornatione elaborasse; in qua quidem eos superasse antiquiores haud neges, illa tamen, quae propria sunt antiquitati, in inueniendis rebus et sententiis, et in eloquendi simplicitate, proprietate et grauitate, ab eorum elegantia, munditie et subtilitate abesse; multo minus ea a poetis Romanis expectabis, quorum operam in reddendis latine iis, quae ex graecis litteris transtulerant, consumtam videas. Ad haec igitur et similia alia vt iuuenum animos conuerterem, cum eorum pars haud contemnenda in mythicis contineatur, saepe circumspicere coepi libellum, ad mythologiam recte ac docte tradendam comparatum, simulque eam mythorum expositione instructum, vt eius aliquis vsus esse possit in antiquorum poetarum et historicorum lectione. Habeo enim in votis, vt existat aliquando vir doctus, qui, mythologia Hesiodea, tum Homericam, seorsum expositam, deinceps colligat, quae ex antiquioribus poetis et historicis extant passim aut ex iis hausta, aut ad verbum descripta fragmenta; quo facto haud difficile erit cognoscere ea, quae seriorum ingeniorum lusu verius quam inuento accessere. Equidem vt in hos fluctus me immitterem, nec hic aetatis gradus admittit nec aliae rationes meae. Itaque intra illud consilium me continui, vt, cum vidissem in libello Apollodoreo occurrere ea, quae maxime et cognitu essent necessaria et ad poetarum antiquorum lectionem vtilia, et ad priscas mythorum rationes cognoscendas fructuosa, (nam pro consilio diuerso diuersa mythologiae tractandae ratio esse debet, si quis v. c. artium operibus cognoscendis aut poetis re-

centioribus similem libellum conscribere vellet) vt, inquam, hunc libellum ita ederem, vt legi sine nimis magnâ offensione posset. Cum tamen in ipso opere intelligerem, vix me id quod volebam, consequi posse, neque ne editoris quidem munere recte defungi, nisi partim lectionis, modo emendatae modo corruptae, causas redderem, partim Apollodorum ipsum in multis illustrarem, consilium inii hoc, vt in adnotationem hanc semel susceptam conicerem quoque ea, quae ipsis magistris, qui Apollodorum interpretarentur, ad fabulas explicandas essent vtilia. Monui itaque passim ea, quae ad indolem mythi, ad eius origines, incrementa, variationem, perspiciendam necessaria esse videbantur; fontes et loca classica apposui: imprimisque animos lectorum conuertere volui ad ea, quae poetarum ingeniis, variis variandi et ornandi studiis, et a quibus causis consiliisque, deberentur; vt intelligeretur, quae fabularum antiquior esset simplicitas, qui ornamentorum fontes, quid inde tragici, epici, lyrici, hauserint, quantum a patriis religionibus, a famâ maiorum, ab historicis, philosophis, rhetoribus, grammaticis, ad ea melius deteriusque constituenda profectum sit. Ita desinent tandem homines putare, vt in historiis, ignoratione veri, fide incertâ, obscuroque rumore, studio odioe, eadem res diuersis modis narratur, eodem more fabulas diuerse tradi; contra vero ita statuent: eandem rem, seu inde a gentis originibus seu famâ maiorum acceptam, seu a vetere auctore antiquo sermone narratam, a sequioribus pro materiâ esse habitam, in quâ ingenia exercebant; itaque eam variis modis a poetis diuersi generis esse ornatam et variatam, mox seriorum interpretatione in melius aut in peius constitutam. Cum tamen non illud agerem, vt mythologicum opus conscriberem, alienum erat,

fabulas singulas copiose exponere; breuitatis vero ratio vel maxime mihi erat habenda. Itaque, quae iam alibi docte et accurate exposita nossem, ad ea lectorem remisi; de aliis verbo monui, quod sapienti sat esse videbam; subfitti interdum in exquisitoribus; omnino vero iacere volui fundamentum, cui superstruerent alii, pro suo quisque consilio, ingenio et facultate, quantum vellent. Poterunt quoque hoc ipsum opus alii emendatius et auctius recoquere. Nihil enim dare volui nec potui, quod in hoc genere esset absolutum ac perfectum. Res est infinitae lectionis mythica doctrina; et saepe etiam hunc inter laborem humanam sortem conqueri libuit, quâ, cum semel ex superiorum seculorum inuentis, iudiciis et opinionibus, constanda sit sapientia, in hac vitae breuitate et fuga tot rerum cognoscendarum necessitas imposita est, ut vel in hac vnâ disciplina (at quam leui dices, quam parum cum vitae rationibus coniunctâ!) vitam aliquis consumere possit. Omnino tamen de mythorum ratione et indole nonnulla, iis, qui in hoc tramite pergere volent, cognitu nec iniucunda forte nec inutilia, subieci in disputatione de Apollodoro eiusque libello. Cetera visum est melius tradi posse, si ipsis rerum exemplis appositis in singulis causis, non vniuerse, monerentur. Utinam mihi operam hanc meam ita regere et describere licuisset, ut criticam adnotationem seiunctam darem ab illustratione mythologica; sed cum omne hoc quicquid est operae, necessitas potius et vtilitatis respectus, Graecis iam prelo exscriptis, exprimeret, quam ut consilium ab initio susceptum et animi lubido me ad illud ferret, reseruandum hoc erat secundae recensionis, quâ facile erit et discernere haec et singula perficere.

Subieci tandem fragmenta Apollodori. Inter primos conatus, ad quos, cum ad haec studia ani-

praeclarae spei, qui emendandis et sollicitandis lectionibus ingenii acumen subinde experirentur, inque his inprimis Io. Ferd. Frid. *Emperius*, Brunsvic. qui nunc cum Illmo Comite de Bentinck in Britanniam discessit; Nic. *Schow* A. M. Havniensis Danus, Guil. *Stieghan*, Magdeburg. Chph. Guil. *Mitscherlich* Thuring. incensus et ipse, vt fit, communibus studiis, diligentius rem tractare coepi. Iam Apollodorum pessime esse habitum cum a librariis tum ab editoribus, satis quidem constabat; vulnera tamen altius esse inflictata videbam, quam vt recentium, qui ad nos peruenere, codicum ope sanari possint. Etsi itaque e manuscriptorum codicum copiis parum praelidii expectandum, plura e Grammaticorum penu promi forte posse arbitrabar, circumspicere tamen coepi bibliothecarum opes, si quid forte ad rem conferrent: ita sane me illud saltem assequuturum sperabam, vt quod in fronte libelli nunc adscriptum est, ad codicum mss. fidem eum expressum exhiberem. Nam, vt scriptorem integritati restituerem, aut ab omnibus, quae ei insident, vitiis purgatum ederem, nullo modo fieri posse intelligebam; vt autem multis locis probabili medicinâ adhibitâ sanarem, poterat illud quidem non incommode fieri: verum supererant loca alia quae omnem medicinam respuerent, in aliis medela erat lubrica et incerta: nam poterat quidem facile diuinari, quid melius scribi posset, sed in veterum scriptorum dissensu quaenam sententia auctori probata fuisset, et quibus verbis eam enuntiaffet, cum pluribus formulis id fieri posset, prorsus erat incertum: Praestare itaque videbatur, codicum lectionem, qualis nunc illa reperitur, exhibere et ab omni, quamuis probabili et tantum non certâ, emendatione scriptoris verbis inferenda manum abstinere; inprimis cum tanti rem non esse vide-

rem, vt virorum doctorum inuidiam et reprehensionem incurrerem. Nulla enim facile proferri potest, quamuis ingeniosa, emendatio, quam non seu argutando seu cauillando impugnare liceat; et parum adhuc conuenit inter viros doctos de emendationum auctoritate: alii enim superstitiose potius, quam religiose, ad omnem coniecturam auctoris verbis illatam horrescunt, alii pro eadem re habere videntur, siue verba auctoris a librariis corrupta restituant, siue ipsi scriptori alia, forte veriora, elegantiora et exquisitiora, obtrudant. Ita scriptorem corrigunt, non librariorum vitia.

Accidit vt sub idem tempus ex venditione publica librorum P. Burmanni Secundi nancisceretur bibliotheca nostra academica Apollodori exemplaria tria variis lectionibus, vt ferebatur manu adscriptis instructa. Quae etli, cum a me inspecta essent, spem egregie fallerent: in vno tamen lectionem codicis Dorvilliani ad marginem adscriptam deprehendi. Cum autem a praestantissimo iuvene *Gerardo Iacobo van Swinden*, Icto, praematurâ morte ante hos XL. fere annos bonis litteris erepto, opes in Apollodorum paratas (quas ex praeclaro specimine nouae editionis, quam adornabat, in Misc. Obs. nov. Tom. III. proposito memineram) adhuc superesse audiissem, Ruhnkenium V. Cel. litteris appellauit, vt certiora hâc de re nuntiaret. Ille vero, pro amore suo in me summo, cum Gerardi Iacobi fratre *Philippo van Swinden*, Icto, in Curiis Hollandiae caussarum Patrono et Confessus Illustr. ac Praepotentium Ordinum foed. Belg. Aduocatorum principe egit, et ab eius humanitate ac facilitate, quam non sine magnâ laude commemorare possum, haud aegre obtinuit, vt apparatus variae lectionis transcriptum ad me mitteret: de quo, vt et de aliis schedis ab optimo Viro, Ruhnkenio,

XIV PRAEFATIO AD APOLLODORVM

mecum communicatis, in fronte notarum agam accuratius, nunc monuisse sufficiat, contineri in eo lectionem codicis Palatini, Vaticani, Medicei, Vefuntini, et duorum Regiae biblioth. Paris. Ex tertio Regio excerptam lectionem misit paulo post ad me V. C. Schweighaeuser, Professor Argentorat. Acad. doctissimus et humanissimus, cuius studio re-creatum ac restitutum Appianum auide expectamus.

Copiis his, pro consilio meo et vitae meae rationibus, ita vtendum esse putavi, vt ad codicum fidem lectionem restituerem, eliminaremque ea, quae ab editore primo Aegio aliunde essent illata, emendarem autem si qua praue essent edita. Sublata hoc modo sunt superiorum editionum menda innumera; inprimis autem multis locis veritas et perspicuitas sententiarum diligentiore interpunctione, quod emendandi genus inprimis magni facere soleo, est restituta. Cum autem illud critices auxilium desideret potissimum Apollodorus, vt aliena et ex Grammaticis aut librariorum stupore illata eiiciantur: ea quidem, quae codicum consensu firmabantur, expungere non sustinui, vncis tamen inclusi, vt legentem non valde morari possint.

Inter haec facile intellexi, vix a me rem ita peragi posse, quo minus mihi multarum rerum ratio esset reddenda; variae quoque lectionis apparatus expectari; occurrebant praeterea inter legendum et interpretandum nonnulla, quae non incommode possent moneri; vt adeo, quamuis ab hoc laboris genere valde abhorrerem, de notis ad-iiciendis cogitandum mihi esset. Verum illo tempore auocabant me aliae curae, sepositusque est Apollodorus: Nunc redemptoris librarii rationibus hactenus consulendum visum est, vt graeca saltem

in publicum protruderem, et quidem seorsum ac sine annotatione, cum semel ita constitutum esset, ut lectionibus habendis auditorumque vñibus libellus inferuaret: quam bene enim is consilio huic, etiam in lyceis et gymnasiis, responderet, (paucis locis, quos seueriores mores respuunt, exceptis) testatum mihi fecit Io. Andr. *Suchfort*, A. M. Gymnasii Gottingensis Rector, vir Graecis Romanisque litteris earumque accurate tradendarum disciplinã praecellens, qui, eundem libellum in lectionibus suis cum, per hoc tempus esset interpretatus, copiã et varietate rerum valde delectatos esse iuueniles animos narravit. Comprehendam igitur singulari libello, tanquam alterã parte huius operis, variam lectionem cum emendationibus et illustrationibus, inprimis ex antiquis Grammaticis, reddam rationes lectionis mutatae, agam de Apollodoro, eiusque codicibus et editionibus, tum fragmenta subiiciam.

Scr. Mart. c1o1occlxxxii.

P R A E F A T I O

EDIT. PRIORIS

VOL. II. AD NOTAS.

Quid mihi in hâc ad Apollodorum adnotatione propositum fuerit, etsi ipsa res loquitur; paucis tamen exponere non grauabor. Igitur vt ad Apollodorum illustrandum animum adiicerem, me non tam Apollodori causa impulit, vt haberem in quo scriptore restituendo et emendando operam criticam collocarem; quae sane satis leuis foret opera, et ad grauiorem forte scriptorem melius transferenda; quam ipsa mythologiae ratio, cum eam nec satis bene a multis teneri, neque recte tradi viderem. A mythis tamen, vt iterum hoc moneam, omnis priscorum hominum cum historia tum philosophia procedit, neque is, qui aut historias antiquiorum aetatum tractat, aut philosophiae origines et religionum causas inuestigat, cursum recte suum instituere potest, nisi a mythis, tanquam carceribus, progressus sit. Ita ad omne in his animi iudicium grauissima res est, vt de mythis ipsis notiones infideant mentibus verae et explicitae. Nam qui fabulas indole, genere, aetatis interuallis, causis, vsu, non immane quantum inter se differre didicit, sed pro poetarum ludibriis, anilibus narratiunculis et vanis commentis habet omnia, quae sub fabularum nomine memorari audierit, ei sane irascendum non est, cum mythorum naturam et indolem vsunque tam parum assequatur, si studium eorum omne inane et friuolum esse statuit. Ad poetarum lectionem fabulas cognitu vtilis esse nemo vulgo inficiatur;

si tamen nihil aliud quaeritur, quam ut lasciuientium ingeniorum commenta et lusus animis teneamus, miseranda sane est fors nostra, quod tam bona aevi huius fugientis pars his nugis perditur. Verum in litterarum studiis etiam ea animi vis fingenda et regenda est, quam phantasmam appellamus; fingere animo noua, apta, pulcra, aut ab aliis ficta diiudicare et probare, res est multi et docti studii. Haec poetis legendis ut assequamur, allaborandum est; eadem porro ad artis seu priscae seu recentioris opera transferimus; hinc ad vitae, ad morum elegantiam; sic induimus ingenii ac sensus illam vim, quam gustum pulcri verique appellamus, quem qui assequutus fuerit, nae is ad virtutis et honestatis studium praesidia habere videtur haud vulgaria. Verum usus longe maximus fabularum est ad interpretationem cum poetarum tum aliorum scriptorum imprimis antiquiorum, maxime ad declarandum priscorum hominum morem sentiendi et sensa animi eloquendi, ad sermonem symbolicum et a rebus sensui subiectis repetitum, cuius vestigia vix alibi tam expressa et manifesta supersunt quam in mythis antiquioribus; quid quod magna fabularum poeticarum pars ex hoc enata est, quod vetus sermo symbolicus seu allegoricus in factum historicum fuit mutatus, quod retexere et ad priscam formam reuocare delectat. Hic idem priscorum hominum, in ipsis vitae initiis constitutorum et hinc ad prima humanitatis et litterarum elementa progressorum, sermo, ex quo paullo subtilius intelligi et cognosci a nostris popularibus coepit, iis ad meliorem interpretationem antiquiorum litterarum sacrarum, in quibus oratio ad sensus eorumque iudicium accommodata vel maxime regnat, praesidia et adiumenta noui generis attulisse videri potest; quemadmodum vera poeticae orationis natura et indo-

les perspecta ad antiquiora in libris sacris carmina, hymnos et vaticinia recte interpretanda facem praetulit. Vt igitur in hoc altero studium naturae poeseos, post V. S. R. Lowth, ita in illo vera notio mythorum et sermonis mythici plurimum ad saniores litterarum sacrarum interpretationem profuisse videri debet. Verum ut illa omitamus, in ipsis poetis legendis et interpretandis cum haud dubie de inuentione rerum non minus laborandum sit interpreti, quam de verborum sententiis, veram mythologiae doctrinam qui destitutus est, nihil ad summam rei proficiet. Cum enim poetis tanquam materies, e qua petant aut argumenta carminum aut ornamenta, subiecti sint mythi: quid in aliqua fabula nouatum poetae ingenio et inuentum sit, nemo perspexerit, qui vulgarem narrationem et antiquiorem fabulandi modum non animo teneat. Ita quid Sophocles, ut hoc exemplo utar, in Oedipode in scenam inducendo ex ingenii sui facultatibus depromserit, non facile assequaris, nisi quae alii poetae de fabula hac prodiderant in promptu sint. Atque haec illa sunt, quae imprimis animos iuuenum erectiores et generosiores ad antiquissimum quemque scriptorem rapiunt, quod principes illos scriptores omnis generis aut vident aut sentiunt ubique occupasse ea, quae in quaque re primo loco erant dicenda, quae ipsa res, ipse naturae impetus, sensus, mens, subiicere solet, quaeque adeo cum veritate et simplicitate naturae sunt maxime coniuncta, habentque ad animum, nondum seculi ingenio imbutum, vim tanto maiorem, quo minus ei adpersum est argutae artis, quae delectat quidem suauitate sua, vim tamen naturae sensusque infringit. Contra seriores scriptores facile animadvertas, non minus inter Graecos quam multo magis inter Romanos, operam lulisse in iis, quae

sibi relicta esse videbant ab antiquioribus, studiumque transtulisse ad expolienda, ornanda, varianda, nouanda, eadem quae iam ab iisdem erant tractata; adhaesisse adeo iis quae secundaria habenda sunt, et in orationis elegantia et suauitate aut exornatione elaborasse; in qua quidem eos superasse antiquiores haud neges, illa tamen, quae propria sunt antiquitati, in inueniendis rebus et sententiis, et in eloquendi simplicitate, proprietate et grauitate, ab eorum elegantia, munditie et subtilitate abesse; multo minus ea a poetis Romanis expectabis, quorum operam in reddendis latine iis, quae ex graecis litteris transtulerant, consumtam videas. Ad haec igitur et similia alia vt iuuenum animos conuerterem, cum eorum pars haud contemnenda in mythicis contineatur, saepe circumspicere coepi libellum, ad mythologiam recte ac docte tradendam comparatum, simulque eam mythorum expositione instructum, vt eius aliquis vsus esse possit in antiquorum poetarum et historicorum lectione. Habeo enim in votis, vt existat aliquando vir doctus, qui, mythologia Hesiodea, tum Homericam, seorsum expositam, deinceps colligat, quae ex antiquioribus poetis et historicis extant passim aut ex iis hausta, aut ad verbum descripta fragmenta; quo facto haud difficile erit cognoscere ea, quae seriorum ingeniorum lusu verius quam inuento accessere. Equidem vt in hos fluctus me immitterem, nec hic aetatis gradus admittit nec aliae rationes meae. Itaque intra illud consilium me continui, vt, cum vidissem in libello Apollodoreo occurrere ea, quae maxime et cognitu essent necessaria et ad poetarum antiquiorum lectionem vtilia, et ad priscas mythorum rationes cognoscendas fructuosa, (nam pro consilio diuerso diuersa mythologiae tractandae ratio esse debet, si quis v. c. artium operibus cognoscendis aut poetis re-

centioribus similem libellum conscribere vellet) ut, inquam, hunc libellum ita ederem, ut legi sine nimis magnâ offensione posset. Cum tamen in ipso opere intelligerem, vix me id quod volebam, consequi posse, neque ne editoris quidem munere recte defungi, nisi partim lectionis, modo emendatae modo corruptae, causas redderem, partim Apollodorum ipsum in multis illustrarem, consilium inii hoc, ut in adnotationem hanc semel susceptam coniicerem quoque ea, quae ipsis magistris, qui Apollodorum interpretarentur, ad fabulas explicandas essent utilia. Monui itaque passim ea, quae ad indolem mythi, ad eius origines, incrementa, variationem, perspiciendam necessaria esse videbantur; fontes et loca classica apposui: imprimisque animos lectorum conuertere volui ad ea, quae poetarum ingeniis, variis variandi et ornandi studiis, et a quibus causis consiliisque, deberentur; ut intelligeretur, quae fabularum antiquior esset simplicitas, qui ornamentorum fontes, quid inde tragici, epici, lyrici, hauserint, quantum a patriis religionibus, a famâ maiorum, ab historicis, philosophis, rhetoribus, grammaticis, ad ea melius deteriusque constituenda profectum sit. Ita desinent tandem homines putare, ut in historiis, ignoratione veri, fide incertâ, obscuroque rumore, studio odioe, eadem res diuersis modis narratur, eodem more fabulas diuerse tradi; contra vero ita statuent: eandem rem, seu inde a gentis originibus seu famâ maiorum acceptam, seu a vetere auctore antiquo sermone narratam, a sequioribus pro materiâ esse habitam, in quâ ingenia exercebant; itaque eam variis modis a poetis diuersi generis esse ornatam et variatam, mox seriorum interpretatione in melius aut in peius constitutam. Cum tamen non illud agerem, ut mythologicum opus conscriberem, alienum erat,

fabulas singulas copiose exponere; breuitatis vero ratio vel maxime mihi erat habenda. Itaque, quae iam alibi doctè et accurate exposita nossem, ad ea lectorem remisi; de aliis verbo monui, quod sapienti sat esse videbam; substiti interdum in exquisitoribus; omnino vero iacere volui fundamentum, cui superstruerent alii, pro suo quisque consilio, ingenio et facultate, quantum vellent. Poterunt quoque hoc ipsum opus alii emendatius et auctius recoquere. Nihil enim dare volui nec potui, quod in hoc genere esset absolutum ac perfectum. Res est infinitae lectionis mythica doctrina; et saepe etiam hunc inter laborem humanam sortem conqueri libuit, quâ, cum semel ex superiorum seculorum inuentis, iudiciis et opinionibus, constanda sit sapientia, in hâc vitae breuitate et fugâ tot rerum cognoscendarum necessitas imposita est, vt vel in hac vnâ disciplinâ (at quam leui dices, quam parum cum vitae rationibus coniunctâ!) vitam aliquis consumere possit. Omnino tamen de mythorum ratione et indole nonnulla, iis, qui in hoc tramite pergere volent, cognitu nec iniucunda forte nec inutilia, subieci in disputatione de Apollodoro eiusque libello. Cetera visum est melius tradi posse, si ipsis rerum exemplis appositis in singulis causis, non vniuerse, monerentur. Vtinam mihi operam hanc meam ita regere et describere licuisset, vt criticam adnotationem seiunctam darem ab illustratione mythologicâ; sed cum omne hoc quicquid est operae, necessitas potius et vtilitatis respectus, Graecis iam prelo exscriptis, exprimeret, quam vt consilium ab initio susceptum et animi lubido me ad illud ferret, reseruandum hoc erat secundae recensionî, quâ facile erit et discernere haec et singula perficere.

Subieci tandem fragmenta Apollodori. Inter primos conatus, ad quos, cum ad haec studia ani-

mum appulsem, deferebar, propositum olim erat hoc, vt seculum Ptolemaeorum, tanquam temporis epocham ad omnem litterarum, philosophiae et religionum conditionem, quam nunc videmus, initiis et seminibus iam tum sparsis maxime memorabilem, studiosius illustrarem: multa hic in variis litterarum generibus animo occurrebant, quae nisi expositione rerum in istum modum instituta non satis intelligi et perspici possent; erat igitur animus scriptores Alexandrinos, in his Apollonium Rhodium, Eratosthenem, reliquos, ita excutere, vt, quae ad ingenium seculi perspiciendum vim haberent, elicerem. Erat in his Apollodorus. Verum *vitae summa brevis — spes longas refecare iubet*. Restitui Apollodorum, qualem quidem exhibere licuit, mutili ac discerpti corporis frustra; attamen vel sic *magni nominis umbram*; si modo quis animum attenderit ad tempora et homines, inter quos vixit, cum, Bibliotheca primum et Museo condito locupletatis litteris, homines docti ad rerum discendarum copias ordine dispescendas, tempora et historias accurate describendas, animos conuerterent. Noluit nos fortuna eorum opibus integris frui: nostris ea vsibus seruauit grammaticorum paleas, et monachorum scorias: ex his iterum eruenda sunt pauca pretiosi metalli ramenta, quae aetatis istius aureae copias ad opinionem et coniecturam nostram adumbrare possint. His interea tanquam micis et frustulis ex diuite coena residuis fruendum est, et acquiescendum in prouidentia numinis, quod in his pristinae fortunae reliquiis, ex temporum naufragio et clade seruatis, digerendis et in varios vsus conuertendis vires animi acuere nos et perficere voluit. Scr. Vernis mensibus a. cIoIoCCLXXXIII.

COMMENTATIO
DE
APOLLODORI
BIBLIOTHECA
NOVAQVE EIVS RECENSIONE
SIMVLQVE VNIVERSE
DE LITTERATVRÂ MYTHICÂ.
EX EDIT. PRIORE 1783.

Apollodori libellus, etsi in multis ieiune ac tenuiter scriptus, magnas tamen, praeter breuitatis et simplicitatis laudem, habet dotes, quibus commendari possit. Mythorum, seu fabularum, cyclum exponit, non secundum opinionis alicuius commentum, (nos hypothesein appellamus) sed ex poetis et scriptoribus principibus, nude ac terse, ordine lucido et ratione commodâ. Comparasse se videtur ad Pherecydis maxime exemplum, quod in locis ex hoc seruat agnoscere licet, qui sententiis concisis, nudis, omni ornatu detracto, fabulas narrauerat. Ut melius de rerum expositarum constet ordine, monere liceat: *Primis capitibus* (lib. I, 1-6.) contineri fere, paucis aliis interpositis, *mythos e theogoniis et cosmogoniis* profectos; qui diuersae a ceteris indolis et naturae sunt, et physica nonnulla placita, qualia quidem in hominum rudium et oratione idoneâ et elaboratâ destitutorum animis esse poterant, super rerum origine, elementorum pugnâ, eâque diremptâ, de rerum dispositione, per summam narrata exhibent. Sequitur *altera sectio* ad finem libri primi: *mythi Hellenici*, seu priscae narrationes a maioribus fando acceptae de auctorum stirpis Hellenicae fati rebusque gestis, sermone antiquo primum expositae, hominumque prisca omnia in miracula vertentium ore traditae, tandem a poetis varie ornatae. In primis autem *Aeolica stirps* heroum numero inclaruit: hanc ideo potissimum persequitur Apollodorus inde a c. 7. Incidunt in hanc partem praeter *Aloidas, Marpeffam raptam, Oeneum, Athamantem cum Ino, Peliam et Neleum, cum Nestore, Biantem et Melampodem, vatem, Calydoniae*

suis venatio et Argonautarum nauigatio, multorum carminum argumenta.

Alter liber, vt nunc quidem libellus dispescitur, Inachi genus exponit, in quo Persei stirps succedit inde a c. 4. et in hac Hercules, cuius res gestae, vita ac mors, tot carminibus decantatae res, disertius ex iis sunt expositae. Subiiciuntur c. 8. Heraclidarum fata, profectio in Peloponnesum, sedes in eâ occupatae, vsque ad Aepytyum Cresphontis filium.

Tertius liber, Agenoris stirpem persequitur: primoque loco c. 1. 2. 3. fabulas Creticas, tum c. 4-7. Thebanas, interpositis Bacchi Thebani fabulis, subiectaque breui expositione belli aduersus Thebas, belli Epigonorum, factorumque Alcmaeonis, quae et ipsa carminum argumenta praebuere; tertio loco hic liber c. 8. 9. fabulas Arcadicas potiores exponit, inque his Atlantis septem filias recenset, inter quas Taygete (lib. III, 10, 3.) ad mythos Laconicos scriptorem deducit, Electra autem (c. 12.) ad fabulas Troianas.

Paullo abruptius ad *Aeaei stirpem* procedit narratio (lib. III, 12, 6.) nec minus subito inde ad *fabulas Atticas* c. 13. donec in *Thesei rebus* deficit libellus, qui deductus esse debuit vsque ad bellum Troianum et errores ducum Troiâ captâ redeuntium: vt ex Photii loco (Cod. 186.) patet: et ex lib. I, 3, 4. vbi *Sirenes: περί ὧν ἐν τοῖς περὶ Ὀδυσσέως ἐροῦμεν.*

Periere ergo non modo de Theseo reliqua, imprimis, quae lib. III, 1. f. promittit Apollodorus, de Phaedrà et Ariadne, verum omnino Pelops et cum hoc Tantalus pater, et cum Hippodamiâ Oenomaus, et Pelopidarum stirps, cumque hac de Atreo, Thyeste, Agamemnone eiusque progenie narrata. Sicyoniorum res videtur consilio omisisse, vtpote historiae propiores ac temporum

computo; unde Castor eas accuratius erat persequutus. De Orchomeno, et de Minyis, nescio an seorsum egerit; dubito etiam de Amazonibus; etsi hic locus esse potuit in rebus Atticis, ad quas earum historiae referri solebant. cf. Lect. Lyfiac. c. 4. In Thesei rebus forte etiam de Pirithoo, de patre Ixione et de rebus Centaurorum et Lapitharum actum fuit. Suspiciabar ideo ex Apollodoro esse depromptum locum de Theseo et Pirithoo apud Zenob. V, 33. p. 127. ed. Antyv. nam etiam ea, quae antecedunt et sequuntur, ex Apollodoro sunt petita; tum Scholion ad Il. α , 268. et 317. de Ixione. Sequebatur puto et in his Pherecydem, cuius particulas dedit Schol. Apollon. Rh. III, 62. Schol. Eurip. Phoen. 1192. vbi vid. Valkenar. Add. Pindarum P. 2, 39 sq. c. Schol. Si verum coniecto, Attici mythi deducti erant usque ad Codrum et ductam a Neleo in Asiam coloniam: videnturque Apollodori verbis simillima legi apud Zenob. IV, 3.

Gale in Notis ad Apollod. p. 95. videri ait Lucianum in lib. de Saltatione redegisse nostrum in compendium; posseque hinc intelligi, quae in Apollodoro desiderantur. Enimvero si quis Lucianum vel obiter inspexerit, inde a l. 37. facile intelliget, de Apollodoro eum ne cogitasse quidem: tam diuersas fabulas, diuersumque fabularum ordinem ille sequitur; instituto quoque prorsus alieno utitur; nam fabularum a pantomimis saltari solitarum recensum agit.

Etiam Tzetzae Commentario ad Lycophronem perlecto vix tuto pronunties, quatenam ex Apollodoro profecta esse videri debeant: hariolari autem de hoc vel illo et diuinare parum fructuosum est.

Cum vero in compendium redegisse veteres historias ac mythos feratur Apollodorus: quaestio illa exoritur, quae in omni scriptore primo loco agitanda est, quos ille se-

quibus sit auctores, aut unde sua petierit. Cui quaestioni ut recte occurram, omnino *de mythorum tradendorum et tractandorum inter veteres ratione* pauca praemit-
tam: simulque *de mythorum naturâ ac ratione*, tam parum
plerumque intellectâ, nonnulla interponam *). A genea-
logiis profecta esse videri debet omnis inter Graecos my-
thologia; duplex tamen genus a duplici causâ constitu-
tum: aliud rerum et causarum in personas mutatarum,
ut diceretur gigni ex altero id, quod cur existeret caus-
sam in illo haberet; continentur hoc genere cosmogoniae
et theogoniae, a physicis nonnullis super rerum origine
et elementorum pugnâ rerumque constituto hoc, qui
nunc est, ordine opinatis, paucis numero, a pinguioribus
aliquot ingeniis ad ea, quae fieri viderent ac sentirent
compositis, et sermone rudi ac sensilium rerum notis
circumscripto, redditis; in his nonnulla astronomica; aliud
genus ab heroum eorumque, qui vel gentis auctores,
urbium conditores, vel rerum gestarum virtutisque famâ
clari fuissent, originibus erat ductum, cum natales eorum
et stirpes ab ultimâ antiquitate vulgo repeterent, atque
etiam in his partim vetustas narrationes, parum luculen-
tas, sequerentur, partim sermonem antiquum ad fabulas
comminiscendas deflecterent, partim iisdem diis, qui in
cosmogoniis erant inuenti, ad nona commenta rerum-
que miracula vterentur. Nam in primo illo genere, (id
quod sermonis parum elaborati natura et rerum sensui
obiectarum specie vehementer percussa mens suadere

*) cf. Commentat. *de origine et causis fabb. Homericae*, in
Nov. Commentar. Vol. VIII. *de Theogoniâ ab Hesiodo con-
ditâ*. in Commentat. anni 79. T. II. et Proluf. anni 1765.
de causis fabular. physicis. (Adde nunc Exc. III. ad Iliad.
XXIII. et quae p. 564 memorantur; imprimis Commenta-
tiones Vol. XIV. Commentationum Soc. R. Scient. Gotting.
insertas.)

poterat), reuocatae cum essent animi sententiae et opiniones ad actiones, vt, quae cogitaret animus, tanquam gesta, aliis repraesentaret, elementa facta sunt personae, eorum incomposite efferuescentium tumultus per bellum ac pugnam, declaratus, multis modis narratam, modo Titanum, modo deorum, modo Gigantum: ita inuenta sunt deorum nomina, et naturae, et res gestae: in quibus vulgares forte superstitiones ac notiones nonnullas sequuti sunt auctores; sed haec ad liquidum perducere nullo modo possumus. Interiere enim antiquissima quaeque, et obscura supersunt vestigia; a Pelasgis enim, iam ante Hellenes, deos habitos esse ex classico Herodoti loco II, 50. constat; idemque docent tot alia de deorum ordinibus et classibus iam ante Iouem memorata; quo etiam locus Ciceronis N. D. III, 21. de iisdem diis varie traditis spectat. Ab antiquioribus vulgares inter Hellenas religiones partim natae, partim, cum aut casus aut opinio aut advenarum auctoritas eas inuexisset, melius constitutae sunt; ab iisdem heroum magnâ ex parte stirpes duci coeptae. Nec modo ea vulgo hominum ore et narratione trita, verum et carminibus vatum sunt frequentata *).

Cum longa aetas, vt credere par est, multa iam in his mutasset, flexisset, ornasset: ad Homeri et Hesiodi tempora deducta res est. Accepere illi fabulas, seu, quo vocabulo lubentius vtor, mythos, non inuenere: quâ de re alio loco est disputatum. Fuerant enim, vt et ipsâ re, et multis poetae vtriusque locis, et expressâ antiquitatis fide intelligitur, multi ante eos vates, qui hymnis deorum, heroum laudibus, et varii generis et

*) Secundum paullo ante dicta potest quoque aliquis eam opinionem animo concipere, an omnis mythologiae exordia a Pelasgis ducenda sint; Pelasgicarum pars adhuc fabularum habetur in Arcadicis. Attigi haec iam sup. Obsl. p. 262.

COMMENTARIA TIO

quibus sit auctores, aut unde sua petierit.
 stioni vt reete occurrat, omnino de mythorum
 rum et tractandorum inter veteres ratione pauca
 tam: simulque de mythorum natura ac ratione,
 plerumque intellectâ, nonnulla interponam *)
 logiis profecta esse videri debet et omnis inter
 thologia; duplex tamen genus a duplici cau-
 tum: aliud rerum et causarum in personarum
 vt diceretur gigni ex altero id, quod cur
 sam in illo haberet; continentur hoc generi
 et theogoniae, a physicis nonnullis super
 et elementorum pugna rerumque consi-
 nunc est, ordine opinatis, paucis numero
 aliquot ingeniis ad ea, quae fieri videntur
 compositis, et sermone rudi ac sensu
 x circumscripto, redditis; in his nonnulla
 genus ab heroum eorumque, qui videntur
 urbium conditores, vel rerum gestarum
 clari fuissent, originibus erat ductum
 et stirpes ab vltimâ antiquitate videntur
 etiam in his partim vetustas narrati-
 tas, sequerentur, partim sermonem
 comminiscendas deflecterent, partim
 cosmogoniis erant inuenti, ad quos
 que miracula erant inuenti, ad quos
 quod sermonis vterentur. Nam in
 obiectarum parum elaboratis
 specie vehem

*) cf. Commentat. de
 Nov. Commentat.
 ditâ. in Commentar.
 de causis. Comm.
 XXI
 uione
 inf.

poterat). ~~.....~~ petita, tractauere, in-
 nes ad actiōes. ~~.....~~ fuit adeo *Heraclea*
 aliis reprobatione ~~.....~~ (sq.) porro Thebaides
 compositis ~~.....~~ *Ἐπιγόνου; Ἀλκμαιωνίς*
 declaratis. ~~.....~~ esse videtur ἢ *Εὐρω-*
 deorum. ~~.....~~ c vnius auctoris. Fuit
 mina, ~~.....~~ orum fabulas complexa;
 superstitio ~~.....~~ Dorienſium cum Lapi-
 res; ~~.....~~ 7. et Obſſ. ad e. l.) *Meli-*
 mus. ~~.....~~ μάχη; in Argolicis fuit
 superſtitio ~~.....~~ ναίς; in Creticis alia ἔπη;
 deo: hanc ~~.....~~ his forte coniuncta τὰ Ἀμα-
 idemque ~~.....~~ et *poetarum cyclicorum* ge-
 bus ~~.....~~ is qui ſecundum ea, quae
 rone ~~.....~~ accurate, notitias et fragmenta
 Ab antiquo ~~.....~~ que ea, quae tractata fuerunt, et
 tim nate ~~.....~~ quantum fieri poteſt, adumbret.
 venarum ~~.....~~ nulla melius conſtitui ſuper anti-
 ſunt; ~~.....~~ ſis, litteris, religionibus et philo-
 coepta. ~~.....~~ umque ex ſeriorum ſcriptorum iu-
 trita. ~~.....~~ s. Commune vero id fuit omni-
 Cum ~~.....~~ *arium narrationes*, quae ore homi-
 his ~~.....~~ itae eſſent, verſibus includerent,
 tempora ~~.....~~ ornarent, eoque *historiarum* prima

antias ac theogonias poſt priores
 nil niſi voluptatem audien-
 sponendis propositam habuere;
 multa variare, mutare, ornare;
 ademque rudiora perierint, quid
 bus propositum fuerit, in non-
 in aliis ne probabili quidem
 ui liceat. Ex hoc genere fuere

argumenti ἔπεισιν suis mythos varie multumque tractauerant: seruasse videtur nonnulla ex his hominum memoria etiam post Homeri tempora: sed, vt fit, sermonis antiqui horror, in multis etiam obscuritas verborum et ambiguitas, prisca illa carmina in neglectum adduxit sensimque animis et memoriis hominum excussit. Extitere ferius passim alii, qui sua carmina veterum vatum nominibus venditarent; quorum tamen nullam esse rationem habendam per se intelligitur *).

Successit poetarum aetas, quos *cyclicos* vocabulo parum definito appellare solent, modo a cyclo mythico, inde a genealogiis deorum vsque ad Troiae excidium et Achiuorum reditus constituto, modo quod ipsi inter se cyclum aliquem epicum constituunt: hoc est, cum ii poetae ἔπεισιν exponerent fabulas veteres post Homerum et Hesiodum, recensus eorum ita a multis est factus, vt modo cum Homero et Hesiodo, modo ab iis seorsum classem aliquam poetarum constituerent. Sed nihil de numero habemus definitum; et confundunt cum veteres tum recentiores plerumque cyclum mythicum et epicum, et tertio loco cyclum Dionysii, de quo postea videbimus. Ex poetis his, qui ἔπεισιν veteres mythos exposuere, alii cosmogonias, theogonias et heroogonias persequuti sunt, alii prisca Hellenicarum gentium narrationes de stirpium suarum auctoribus et conditoribus. Alterius huius generis magna pars intra sollennia argumenta belli Troiani substitit: vt is, qui Iliadem parua, qui Cypria carmina, Arctinus Milesius, qui Ἀλθιοπιδα de Memnonis rebus, qui Ἰλίου πέπεισιν condiderat; item Νόστων auctores, et Telegoniae; alii noua argumenta, ex prisca

*) Subtilius de his est disputatum nuper in Excursibus ad Iliadem, et de Cyclicis ad Virgil. Aen. II. Exc. I.

tamen carminibus plerumque repetita, tractauere, imprimis res Herculis et res Thebanas: fuit adeo *Heraclea* non vno auctore; (cf. Obfl. p. 132 sq.) porro Thebaides plures; τὰ ἔπη εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων; Ἀλκμαιωνίς et quae Thebarum initia persequuta esse videtur ἡ Εὐρωπαϊα. Tum vero Ἀργοναυτικά, nec vnius auctoris. Fuit Μινυαῖς, Minyarum et Orchomeniorum fabulas complexa; ὁ Αἰγίμιος, Aegimii res in bello Dorienfium cum Lapithis gestae; (cf. Apollod. II, 7, 7. et Obfl. ad e. l.) Melifandri Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων μάχη; in Argolicis fuit Φορωνίς, nobile epos, tum Δαναίς; in Creticis alia ἔπη; in Atticis Θησηίς, cumque his forte coniuncta τὰ Ἀμαζονικά. De toto hoc vatum et *poetarum cyclicorum* genere velim vt existat aliquis qui secundum ea, quae hic delineata sunt, agat accurate, notitias et fragmenta colligat, dispelcat, ex iisque ea, quae tractata fuerunt, et quo ordine, quo habitu, quantum fieri potest, adumbret. Poterunt forte sic nonnulla melius constitui super antiquarum aetatum historiis, litteris, religionibus et philologia: de quibus plerumque ex feriorum scriptorum iudiciis statuere solemus. Commune vero id fuit omnibus, vt *veteres popularium narrationes*, quae ore hominum adhuc ferri solitae essent, versibus includerent, carmine traderent et ornarent, eoque historiarum prima elementa conderent.

At illi, qui *cosmogonias ac theogonias* post priores illos carmine repetierunt, nil nisi voluptatem audientium in deorum mythis exponendis propositam habuere; iidem pro consilii ratione multa variare, mutare, ornare; ita vt, cum antiquiora, eademque rudiora perierint, quid primis mythorum auctoribus propositum fuerit, in nonnullis iudicio probabili, in aliis ne probabili quidem coniecturâ, ex iis assequi liceat. Ex hoc genere fuere

Titanomachiae, Gigantomachiae, Carmina de Typhoeo. Transitum etiam est ad singula genera: ita *Epimenides* Curetum et Corybantum res cum theogoniâ coniunxerat,

Minus reprehendendi sunt *poetae physiologi*, seu veteres illi philosophi, qui de rebus physicis commentati carmine scripsere, et pro temporum suorum ratione sermone prisco poetico veterum mythorum vti sua placita in mythos mutarunt, aut mythis inuoluerunt: testantibus id fragmentis *Empedoclis*, quae vtinam in vnum corpus collecta et docte disposita haberemus! Sed fuere ex eodem genere libri plures, Pherecydis quidem Syrii profâ sed carmini propiore, etiam Heracliti, Democriti, cuius oratio potius poema erat: (Cic. Or. 2c.) versibus autem Xenophanis, Parmenidis. Nec vero hi fabulas interpretati, sed *vetere mythico sermone sunt philosophati* *).

Nouum mythologiae genus constituisse putandi sunt poetae, ex quo tempore fabulis *pro ornamentis poeticis* vti sunt; in quibus adhibendis id maxime sectati sunt, vt ad consilii rationem, carminis naturam, animi lubitum, fabulas tractarent, laudemque in hoc ipso quaerent, si fabulam ingeniose variarent et vulgata nouo modo exponerent. Ita ab historiae ac famae acceptae fide omnino est discessum. Principes in hoc genere sunt *lyrici*, tum *dramatici*, inprimis *tragic*, qui veteres fabulas argumentum carminum ac fundum constituerunt, dramaticae autem poeseos naturae consilioque eas ita accommodarunt, vt interdum vix vmbra aliqua antiquae narrationis superesset. Tota haec fabularum stirps et natio, vt ita dicam, segregari debebat a ceteris. Fuere quoque qui τὰ τραγῳδοῦμενα, fabulas tragicorum ingeniis mutatas, seorsum libris conderent, vt *Aesclepiades*. At

*) v. nunc Excurf. III. ad Iliad. XXIII. p. 568 sq.

Grammatici mox tragica haec argumenta in acceptum ab antiquis mythorum ordinem intulere omniaque temere et praue miscuere. Ad hoc genus referenda quoque saltatio *pantomorum*: extat apud Lucian. de Saltat. c. 38. longus recensio fabularum per genera et capita descriptarum, quae in hoc dramatum genere exhiberi solebant. Nihil tamen ad cycli ordinem et seriem illa facere videri debent, etsi a Coelo et Titanibus initium enarrationis ducitur. Fuere qui in *lustrationibus*, *expiationibus* ac *teletis* exponendis subsisterent, alii qui per vatium praedictiones et per oraculorum euenta narrationes praecipitarent: vt *Euphorion* Chalcidensis in *Chiliadibus*, saltē libro quinto.

Inter haec de conscribendis *gentis suae historis* cogitare coeperunt viri prudentiores. Occupata iam erant antiquiora pleraque carminibus superiorum aetatum: itaque prima historiarum inter Graecos elementa, vt in *Acusilao* Argino, in *Hecataeo*, (nolo *Cadmum* Milesium ac *Pherecydem* Syrium laudare, cum de iis tam incerta sint omnia) ducta fuere ex deorum genealogiis et heroum rebus gestis, adeoque e mythis popularibus. Hinc intelligitur, cur antiquissimorum scriptorum libri inscripti erant *περὶ Γενεαλογιῶν*, vt *Acusilai*, *Hecataei*, cuius exordium hoc erat: *Ἐκχταῖος Μιλήσιος ᾧδε μυθεῖται. τὰδε γράφω ᾧς μοι ἀληθῆα δοκέει εἶναι. οἱ γὰρ Ἑλλήνων λόγοι πολλοὶ καὶ γελοῖοι, ὡς ἐμοὶ φαίνονται* (ap. *Demetr. Phaler.* l. 12.). Omnino illi antiquiores hoc vnum sibi propositum habebant, vt memorias rerum, quales accepissent, vulgarent, *ἐν αἷς καὶ μῦθοι τινὲς ἐνήσαν, ὑπὸ (ἀπὸ) τοῦ πολλοῦ πεπιστευμένοι χρόνου, καὶ θεατρικαὶ τινες περιπέτειαί, πολὺ τὸ ἡλίθιον ἔχειν τοῖς νῦν δοκοῦσαι*. *Dionys. Halic. de Thucyd. Iudic.* p. 275. *B. Hudf.* Quem eundem morem, vt traderet *sine crisi*, sed cum fide, narrata, qualiacun-

que acceperat, sequutus est Herodotus. Neque adeo mirum, eos, qui primi historicorum nomine insigniuntur inter Graecos, ad nostrum iudicium, mythographos verius fuisse: quandoquidem omnis *vetus historia* mythorum expositione continebatur: non quasi excogitarent quisque fabulas, quas pro rebus gestis et euentis venditarent, verum, quia populorum origines his ipsis mythis inuolutae et traditae erant. Memorabilis in hoc genere esse debuit opera *Dionysii Milesii*, qui circa bellum Persicum vixit, et *Μυθικὰ*, *Αργοναυτικὰ*, *Τρωϊκὰ* et *Κύκλον ιστορικόν* condidit, eoque ipso inprimis clarus auctor Cycli mythici habitus est. Porro a *Phercyde Atheniensi*, qui ante Xerxis expeditionem in Graeciam vixit, *ιστοριῶν* opus decem libris, ab *Hellanico* circa idem tempus plures historiae antiquae Graecae singularibus libellis fuere perscriptae, aliae ab eius discipulo *Damaste Sigeensi*, et sic porro. Traducta opera est ad *κτίσεις*, h. e. ad mythos de *urbium et insularum originibus*; tum pluribus eodem opere comprehensis, ad *περιγήσεις* et *περίδους*, vt ab ipso *Hecataeo*, cuius *Ἀσίας περιήγησις*, *Εὐρώπης περίδος* fuit: cum quibus primum geographumena nonnulla in notitiam hominum venerunt. Hinc *Apollon. Rh.* multa repetiit, et lib. II. de *Bithyniâ* et reliquâ orâ *Ponti*. Inter haec, ad *temporum quoque rationes* aduerterunt animos, cum ad eas dispescenda esse ea, quae tradita erant, intellectum esset; fuere etiam, qui *chronica* attingerent: inque primis *Theagenes Rheginus* circa *Cambysis* tempora, tum *Hippys Rheginus*; fuere qui *ἀναγραφὰς sacerdotum Argiuarum* et *Sicyoniorum* scripto comprehenderent; alii qui singularum urbium res ac tempora notarent, vt *Samiiorum*, *Lydorum*, *Argiiorum*, *Sicyoniorum*, *Atheniensium*.

Ex his, quos adhuc commemoravi, principes illi auctores historiarum seu mythorum carmine scripsere;

inde alii, inque his primo loco Cadmus Milesius, Pherecydes Syrius, Acusilaus Arguius, Hecataeus Milesius, (quis reliquis prior rem tum nouam tentauerit, incertâ famâ fertur) ad solutam orationem sermonem refinxere*), vt tamen prima huius generis pericula poeticae orationi essent propiora. (Sic intellig. Strabo lib. I. p. 34. et cf. inf. in *Ind. Auctt.* voc. *Acusilaus* et *Pherecydes*). Processum tandem est ad illud *historiarum genus*, quod eo nomine *vere* dignum haberi debet, vt perscriberentur ea, quae euenisse aliquis aut ipse vidisset aut ab aliis, qui viderant, cum fide tradita accepisset. Cuius generis cum condita essent praeclara opera, a *Dionysio Milesio* τὰ μετὰ Δαρσειον, ab *Antiocho* Syracusano, rerum Sicularum scriptore, ab *Herodoto*, *Thucydide*, *Xenophonte*, *Philisto*, *Theopompo*, *Ephoro*, qui res Hellenicas ab occupatâ per Heraclidas Peloponneso repetitas ad Philippi R. tempora deduxerat, *Callisthene*, *Timaeo* et aliis, dispici coeptum est de *historiarum*, quas diuerfas diuersarum aetatum diuersi exposuerant, *corpore* aliquo condendo, vt inde ab Hellenum originibus perpetua Graecarum historiarum extaret narratio, quae cum voluptate et cum fructu legi posset. In quo genere res ipsa postulabat, vt scriptores mythos veteres Graecis historiis praefigerent et historicum corpus ita conficerent, vt a mythicis temporibus ad aeuum historicum procederent. Qui primus id tentasse fertur, est *Anaximenes Lampfacenus*, idem qui Philippi et Alexandri res perscripsit: ab eo enim edita fuerunt τὰ Ἑλληνικὰ inde a Theogoniâ vsque ad pugnam Mantineensem Ol. CIV, 2. pertexta. (Diodor. XV, 89.) **)

*) Nunc hi συγγραφεῖς, illi ἐποικοί.

**) Ex parte tamen iam praecesserat Dionysius Milesius in Cyclo, et proluisse iam quodammodo videri potest Hellenicus, vti e Troicis intelligas apud Dionys. Hal. I, 46. 47. 48 pr.

Hoc tramite cum incederent scriptores, ut mythica historicis praemitterent, proclivis fuit via ad commentum illud, quo mythi et ipsi in historias verti et tanquam res vere gestae, cum causis et consiliis narrari coepere. Signum sustulit hoc in more *) imprimis *Ephorus*, qui Tityum, Pythonem, (v. Strab. IX. p. 647. A.) Gigantes, fuisse tyrannos narrabat. Simili modo expediebat fabulas de Lyncurgo, de Minoe, de Rhadamantho, de Iove, Curetibus et ceteris similibus; quo fere more, inepto satis, Palaephatus tentavit fabulas (vid. Theon. Progymn. c. 6. p. 91. 92). Efflorescere coepere inter haec litterarum studia *Alexandriae*, inque his conuersi animi ad lectionis copiam varietatemque, et ad poetarum doctrinam. Inquisitum nunc est in historiam mythicam alio modo ac consilio. Primum enim *congesta* et *collecta* sunt ex antiquis poetis et scriptoribus ea, quae *sparjim* erant tradita aut quae videbantur esse *recondita*, eaque alii carmine complexi sunt, ut *Lycophron* in *Alexandria*, *Callimachus* in *Αἰτίοις*, *Aratus* in *Phaenomenis*, *Apollonius* in *Argonauticis*, *Rhianus* in *Heracleade* et in aliis, tum vero multo maxime *Euphorion* Chalcidensis, cuius *Ἀραρυά* (h. e. *σύμμικτα*) seu *Μοῦσικα* (h. e. Attica in V. Chiliades diuisa) multis ferioribus auctoribus ante oculos fuit. Alii soluta oratione sua perscripserunt; inque his primo loco *Apollodorus* noster commemorandus venit. Fuere porro qui *ad interpretationem poetarum* versi fabulas exponerent grammatici, atque sic ortum dedere *Scholorum* generi, quo *fabulae veteres* modo secundum *cyclicos* aut *τὰ τραγῳδοῦμενα*, modo secundum *singulos auctores* exponuntur; quae uti-

*) Prior iam ceteris idem fecisse videtur Dionysius Milesius, ut e fabb. de Amazonibus et Baccho ap. Diod. III, 52. et 65. apparet.

DE APOLL. BIBLIOTHECA. XXXVII

quam integriora haberemus! nunc enim illa plerumque admodum turbata, potioribus omissis concisa, seriorum grammaticorum nugis interpolata sunt, ut interdum difficile sit, aliquid expeditum dare. 19

Ex priore illo genere Grammaticorum, qui fabulas veteres, imprimis exquisitiores et doctiores, conquirerent, exorti sunt, qui hoc studium miris modis deprauarent. Sanior quidem et verior ratio antiquas res recensendi, ad certum consilium reuocandi, et pro naturâ et indole suorum quasque temporum accurate constituendi, substitit in paucis; seruasse illam videntur qui *temporum rationes* indagarent et *chronographias* componerent; quod ab *Eratosthene*, *Castore*, *Apollodoro* factum; tum nonnulli ex iis, qui res Atheniensium priscas ad tempora sua reuocarunt *). Attigere nonnulla *auctores periplorum*, *periegejon* et *geographumenon*, ut *Agatharchides Cnidius*, *Mnaseas Patrensis*, *Dicaearchus*, cuius fragmentum *βλοῦ Ἑλλάδος* praeclarum habemus, et ipse *Apollodorus*; alii, qui *περὶ Νήσων* scripsere, in quibus notabiles *Semus Delius*, *Philostephanus*, *Heraclides*. Contra fuere alii, qui, *Theopompi* forte exemplo, cuius *Ἰνυμάσια* memorantur, *incredibilia*, *admiranda*, *noua* et *παράδοξα*, seu physica seu historica, inque his etiam *mythica*, congererent, in quibus clarum nomen fuit *Alexandri Polyhistoris*, Sullae temporibus, et *Nicolai Damasceni*, qui sub Augusto vixit; prodiit inter hoc genus scriptorum, qui ingenii ostentationem in hoc quaerent, ut modo nouas fabulas producerent, modo veteres ignotas reuocarent, modo ex *κτίσεων* et ex populorum historiis aut ex *periegesin* obscuras et reconditas fabulas proferrent, aut τὰ κατὰ

*) v. Obsf. ad III, 14. pr. Philochoras tamen et ipse fabulas in veriores historiae colorem voluit mutare, et usus est etymologia.

πόλεις μυθικὰ congererent; ex hoc genere *Antiochus* scriptor ab Athenodoro laudatur apud Ptolem. Hephaest. 5. p. 324. Extiterunt quoque qui *ciuitatum illustrium* mythologias conderent, partim gratiae popularium aucupandae, partim ingenii ostentandi studio. Sequebantur in his modo κτίσεις illas superiorum, modo vnam et alteram fabulam in Argonauticis, Heracleis, Troicis et sic porro commemoratam, et eam in patriae et popularium gratiam nouis figmentis ornabant. Eiusmodi scriptores fuere, qui de *Heraclea* ad Pontum egerant; qui *Antiochiae* vrbi fabulas Hellenicas accommodarant; in Syria de Triptolemo et Gordy. v. Strab. 16. p. 1089. B. Alii in miris transformandorum corporum narrationibus operam luserunt. Ex omnibus his generibus, post multos, qui periere, vnus et alter aut integer aut per Photii excerpta est seruatus. Ex iis *Ptolemaeus* Hephaest. f. exemplum est inepti Grammatici, qui absurdissima quaeque cumulat.

Inter haec in *interpretandis* et ad certam rationem reuocandis *fabulis prisca* nonnullorum partim *philosophorum*, partim *grammaticorum*, opera fuit collocata, infelix plerumque, lubrica, et a nullis bene constitutis elementis et principiis profecta. Nam origines religionum certis symbolicis ritibus et nominibus continebantur: quibus interpretandis operam dabant: non semper ex antiquorum hominum sensu, sed ex suis notionibus; alii ex τελετῶν ritibus et institutis.

Sunt sane studii huius philosophici fabulas interpretandi vestigia valde antiqua iam in Lyricis, cum in fragmentis, tum in *Pindaro*, qui impietatis in deos crimen vt fugeret, fabulas nonnullas in meliorem sensum interpretatur, vt de Pelope a diis gustato statim Olymp. primā. Impugnant Homeri theologiam Pythagoras: Diog.

8, 21. Heraclitus 10, 1. Xenophanes 9, 18. cf. Olear. ad Philostr. p. 651. 2. Mox consilio ac decreto animi id aggressi sunt *Anaxagoras* et familiaris eius *Metrodorus* Lampfacenus ἐν τῷ περὶ Ὀμήρου. Anaxagoras quidem, qui primus de virtute et iustitiâ Homerum scripsisse dixerat, ad ethicam doctrinam fabulas accommodare voluisse videtur; Metrodorus autem eas ad physica deflexisse *); hic quidem perabsurda sequutus, vt exemplis a Tatiano commemoratis intelligitur. Memorat hic idem *Stesimbrotum Thasium*, iam Socrati laudatum apud Xenophontem in *Symposio*, et *Glauconem* Plato in *Ione*, hunc quidem ignotum, illum a Strabone quoque memoratum et a Tatiano. Anaxagorae exemplum sequutus *Socrates* allegoricae in primis interpretationis signa sustulisse videri potest, quae sequentes *Plato* et discipuli, cum his quoque *Euripides* aliquot locis, (v. c. de *Cerere* et *Terra Bacch.* 219 sq.) inprimis vero *Stoici*, *Zeno*, *Cleanthes*, *Chrysippus*, etiam *Cynici* primoque loco *Antisthenes*, (inspice scripta eius apud *Diog. Laert.* VI, 1, 9.) omnes veterum mythorum rationes ad meros lusus nugaeque redegerunt; omni enim sermonis prisca ingenio, veteris historiae indole, poeticaeque naturâ, neglectâ, similitudines rerum verborumque, plerumque ex etymologiis inanibus, indocte captarunt; natumque inde est importunum illud grammaticorum genus, qui allegorias

*) *Diog. Laert.* II, 11. *Tatian.* ad Graecos c. 37. *Plato* in *Ione*, ad quem *M. G. Mullerus* noster p. 10 sqq. bene de his egit, et suppleuit *Schowii* *Comment.* ad *Heraclid.* *Allegorias.* Spectant ad *Anaxagoreum* interpretandi morem verba, quae alibi legere non memini, ap. *Syncellum* p. 119 B. ed. Ven. προμήθεια γὰρ ἐστὶν ἐν ἀνθρώποις ὁ νοῦς. ἐρμηνεύουσι δὲ οἱ Ἀναξαγόρειοι τοὺς μυθώδεις θεοὺς· νοῦν μὲν, τὴν Δίαν· τὴν δὲ Ἀθηνᾶν, τέχνην· ὅθεν καὶ τὰ χειρῶν ὀλλυμένων ἔρρει πολὺμητις Ἀθήνη. Melius *Democritus* in mythorum ratione versatus esse videtur; nam is ipse spiritus poetici capax de *Homero*, de *poesi*, egerat; de illo quidem sic profatus: Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης, ἐπέων κέσμεν ἐτεκμήνατο παντοίων; v. de eo *Vales.* de *Criticâ* I, 10.

veterum mythorum explicare vellent, ipsi omnis idoneae doctrinae expertes. Praeimerant tamen iis alii multa doctiores, in his ipse Aristarchus. Verum ad haec, quae Apollodoro in mythicis seriora sunt, descendere nunc non licet.

Subnata etiam rhetorum studia fabularum, seu exorandarum antificio rhetorico, seu vt in speciem historiarum verarum eas transferrent; vti res Herculis, Thesei, aliorumque eodem modo et colore ac res gestas Agesilai aut Epaminondae exposuerunt, causas, consilia, prudentiam ciuilem, adspererunt, omninoque pragmatice mythos nobis reconcinnarunt; quâ descriptionis fraude ipse *Diodorus Siculus* suam historiam contaminari passus est *).

Nec vero vllum omnino litterarum genus mythos facile intactos relinquere potuit; itaque Chronographi, Geographi, Astronomi, Archaeologi, Physici, Philosophi, qui dogmatum historias perscribere, fabulas veteres saepe commemorarunt, variis de consiliis et causis, multaque, incuriâ an studio, in iis mutarunt ac nouarunt. Accessere numi, deorum et heroum patriorum res insigniores, interdum et satis obscuras, adumbrantes. Ita, vt deorum nomina ne recitem, Herculis, Persei, Dioscurorum facta in numis expressa sunt, nec sine variatione.

Verum haec omnia a me eo dicta sunt, vt, quo loco *Apollodori bibliotheca* habenda sit, perspicuum fiat. Cum ii, qui historiarum Graecarum vno opere corpus complexi erant; mox ii, qui historias catholicas contexuerant, tempora mythica in fronte voluminum collocassent; e quo genere Diodorum habemus Siculum; Apollodorus alio consilio eosdem mythos collegisse videtur, vt vno volumine proponeret *compendium eorum mythorum*, qui a poetis maxime essent frequentati; imprimis, qui in Cyclo epico occurrerent. Manifestum hoc fit compara-

*) Ex Herculis fabulis, a rhetoribus et sophistis tractatis, specimen proposui in Commentatione de Hercule Musagete; in Commentationib. Soc. Gott. T. III.

tionem eorum, quae Proclus in Chrestom. (ap. Phot. Cod. 239, notissima sed classico loco) cyclo epico comprehensa dixit. Multa tamen attexit, quae in aliis poetis, etiam in tragicis et lyricis, occurrerunt; id quod epigrammata quoque in Apollodori bibliothecam testatur *). Omnia haec ordine disposuit lucido, partim ad sua genera, partim ad tempora sua reuocando; etsi nolim praestare Iosephi Scaligeri illud, quod dixit totam Apollodori bibliothecam facile κατὰ γένους in certum Chronicum nos conicere posse. Interea iis, quibus interpretandus est hic libellus, magnam utilitatem afferre potest *Simsoni Chronicon*, in quo ad singulos annos res heroum, plerumque ex Apollodoro, adscriptae sunt. Eum in nonnullis poetas ante oculos habuisse, patet vel hinc, quod interdum poeticas voces et formas retinuit; v. c. I, 9, 8, τὰ ῥεῖθρα, τὰς βάσεις. I, 9, 2, τὴν ἐναντίαν μοῦσαν μελωδῶν. I, 7, 4, §. 3, τὰ κύματα. Nec tamen, quantum quidem assequi licet, Apollodorus e poetis cyclicis ipsis omnia, quae scripsit, excerptit; sed sequutus esse videtur *auctores my-*

*) Αἰῶνας σπείρημα ἀφυσσόμενος ἀπ' ἐμεῖο
 παιδείης, μύθους γυνῶσι παλαιγενέας
 μήδ' ἐς Ὀμηρεῖην σελίδ' ἐμβλεπέα μήδ' ἐλεγείην,
 μή τραγικὴν μοῦσαν, μήδ' ἐμελογραφίην,
 μή κυκλίων ζήτει πολύθρονον στίχων· εἰς ἐμὲ δ' ἄθρων
 εὐρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

Poemation hoc, cuius auctor nescio an nimis magnifice de Apollodori libello senserit, iam Photius in suo codice legerat; Cod. 186. Relatum quoque in Anthologiam Epigramm. Planudeam Steph. p. 534. Brunck. Anal. T. III. p. 271. laudatum passim a viris doctis, imprimis a Salmasio ad Solin. p. 597. qui edit; Αἰῶνων σπειρήματ' ἐ. (hoc recte) et eis με γὰρ ἄθρων. Vertendum autem sic arbitror: *Haerens orbem (cyclum) eruditionis antiquitatis, disce ex me (libellus loquitur) veteres fabulas, neque Homericum volumen inspicere, nec elegias, aut tragicam musam, aut carmina lyrica, aut cyclicorum poetarum carmina require; me enim inspecto inuenies cuncta (saltem mythos et figmenta poetarum) quae mundus habet.*

Micos, quorum etiam nomina interdum apponit. Principes ex iis sunt, Pherecydes, e quo forte ordinem adoptavit, Acufilaus, alii, de quibus cum figillatim tum in Indice auctorum ab Apollodoro laudatorum nonnulla sunt a me disputata; operaque a me data est praecipue, ut indagaretur vbique, quantum fieri poterat, quem auctorem in iis, quae narraret, sequutus esset Apollodorus.

Est vero haec alia, eaque haud vltima, Apollodori laus, quod seruauit multorum veterum carminum argumenta, multa ex veteribus mythographis, qui periere, etiam cycli epici vestigia aliqua *). Pro commendatione habendum tandem illud, quod non interpretationes phisicas aut allegorias immiscuit, quodque nec adhaesit fabulis Orphicis, in quibus multa occurrebant absurda, imprimis de Hercule, Dionysio, Hecate, Proserpinâ, Cerere.

De Bibliothecâ hâc locus classicus est Photii, qui **) eam legisse se profitetur: libellum appellat, aitque contineri in eo *res antiquissimas Graecorum et quae de diis et heroibus opinati sint*. Obscurius dictum hoc: ὅσα τε περὶ θεῶν καὶ ἡρώων ὁ χρόνος αὐτοῖς δοξάζειν ἔδωκεν, (f.

*) Cyclus ille epicus ut ex Procli Chrestomathia, nam egerat ille περὶ τοῦ λεγομένου ἐπικοῦ κύκλου, enotauit Photius Cod. 239. p. 982. ed. Rothom. ἀρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογούμενης μίξεως ἐξ ἧς αὐτῶ καὶ τρεῖς παῖδας γινώσκουσιν Ἐκατόγχειρας καὶ τρεῖς ἑτέρους ἀποτίκτουσι Κύκλωπας. διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν, τὰ τε ἄλλα τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἶπου τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐφαλεθίζεται. καὶ περαταῦται ὁ ἐπικός λόγος, συμπληρούμενος ἐκ διαφόρων ποιητῶν, μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδυσσεώς, ἐν ᾗ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου, ἀγνοοῦντος ὡς πατὴρ εἶναι, κτείνεται. cf. Salmas. ad Solin. p. 594 b. 595 a. add. ad Aen. II. Exc. I. pr.

**) Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τεύχει (volumine quod Cononis L. narrationes complectebatur) καὶ Ἀπολλοδώρου γραμματικοῦ βιβλιόταρον ἀνεγνώσθη μοι. Βιβλιοθήκη αὐτῷ ἢ ἐπιγραφή, περιεῖχε (f. δὲ) τὰ παλαιότατα τῶν Ἑλλήνων, ὅσα τε (f. γε) περὶ θεῶν καὶ ἡρώων ὁ χρόνος αὐτοῖς δοξάζειν ἔδωκεν, ὀνομαστικῶν ποταμῶν καὶ χώρων καὶ ἰσθμῶν καὶ πόλεων ἔδειν καὶ τὰ πολλὰ ὅσα εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχει, καὶ κάτεισι μέχρι τῶν Τρωϊκῶν καὶ ἀνδρῶν τινῶν πρὸς ἀλλήλους μάχας καὶ ἔργα ἐπιτρέχον. καὶ τῶν ἀπὸ Τροίας πλάνων τινῶν, μάλιστα δ' Ὀδυσσεώς, εἰς ἃν αὐτῷ καὶ ἡ ἀρχαιολογία καταλήγει. σύνοψις δ' ἐστὶ τὰ πολλὰ τοῦ βιβλίου, καὶ (f. delendum καὶ) ὅσα ἀχρηστος τοῖς τὰ παλαιὰ ἐπὶ μνήμης ἔχειν λόγων μεταποιούμενοις. ἔχει δὲ καὶ ἐπιγράμμα τὸ βιβλιόταρον οὕκ ἀκόμψον τοῦτο: Αἰῶνος σπείρημα etc. quod sup. pag. appofui.

παρέδωκεν vt παραδοῦναι, παράδοσις, de antiquâ famâ dici solent) quae de diis et heroibus tempus seu temporum decursus ipsis opinanda dedit; siue vt sit: quae de rebus tanto temporum interuallo remotis opinati sunt homines, seu: quae longo aeuo tradita acceperunt et professi sunt. Sane in libello, quem habemus, continetur summa eorum quae de diis heroibusque tradi solita. Sequitur: in eodem libello contineri appellationes fluminum, regionum, gentium et urbium: ὀνομασίας ποταμῶν καὶ χωρῶν καὶ ἐθνῶν καὶ πόλεων. In eo quidem quem nunc habemus, pauca id genus occurrunt: dicemusne eum pleniorē lectum esse a Photio? sed potuere plura exempla esse in iis, quae perire in calce libelli; vbi ab Achiuis, qui Troiâ redierant, vrbes conditae narrari potuere; sunt tamen etiam in iis, quae supersunt loca nonnulla huius generis, I, 6, 3. p. 23. de Haemo monte I, 8, 6. p. 39. vrbs Oenoe condita. p. 44. vrbs Salmonea. p. 46. Pylus. p. 61. fluuius Harpys. p. 67. Tomi. p. 69. Apfyrtides. p. 75. Media. Quod pergit: “multa in eo ad antiquissima tempora spectare, eumque ad Troiana usque tempora descendere” eo ipso intelligitur id, quod iam dictum est, hoc Apollodori libello cyclum mythicum esse comprehensum, quippe qui et ipse substitit in Νόστοις, seu erroribus Achiuorum a Troiâ redeuntium, locoque nouissimo Ulyssis res fuisse expositas. Sunt tamen lib. II, 8. de Heraclidarum in Peloponnesum profectioe fatisque nonnulla interposita, quae ad annum post excidium Troiae XC. progrediuntur. Apollodorum quoque “virorum nonnullorum pugnas inter se resque gestas” narrare, in nostro libello videas, v. c. bellum Amphitryonis, bellum Thebanum, Epigonorum. Quod tandem captâ iam Troiâ errores quosdam commemorauit, maxime Ulyssis, in quem eius antiquarum rerum narratio definit, id ad ea spectat, quae interciderunt. Subiicit his Photius: “compendiosam quandam esse (σύνοψιν) maximâ ex parte huius libelli narrationem, iis non inutilem, qui vetera complecti velint memoria.”

Hactenus Photii censura Apollodorea bibliothecae, quae mihi quidem libelli argumentum non nimium diligenter et subtiliter referre videtur. Idem in censura libelli Acestoridae τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν, qui scriptor sapienter mythos suae quosque civitati, prouti in eâ ferebantur, reliquerat, multa in eo occurrere monet, quae cum alii dixerant, tum Apollodorus in suam bibliothecam retulerat — ἄτε καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ αὐτοῦ εἶπε βιβλιοθήκη.

Poterant nonnulla ex iis, quae Photius adscripsit, dubitationem facere, sitne hoc opusculum quod habemus illud ipsum, quod et quale ab Apollodoro profectum est. Eam suspicionem firmare potest hoc, quod passim laudantur nonnulla ex Apollodoro, quae in eo non reperiuntur. Enimvero sunt illa aut ex ultimâ bibliothecae parte, quae interiit, aut ex aliis Apollodori libris, in quorum fragmentis illa redhibentur. Nos verum Apollodorum habere, negabat Voss. in *Melam* I, 8. (p. 591. ed. A. Gron.) non videns, libros *περὶ θεῶν* et *βιβλιοθήκη* diuerfos fuisse libros. Pro epitome maioris operis hanc habuere Barth. I. *Theb.* 121. *Aduers.* LIII, c. 1. ab eâdem fraude opinionis illaqueatus, quâ Vossius, *Reines.* *Epp.* ad *Daum.* 85. p. 216. *Burm.* *Catal.* *Argon.* in *Calais* et *Faber*; quem refellit *Gale* *Diff.* p. 37. et in not. p. 64. (ad p. 155, 27.) Minus quidem foedatus corruptelis ad nos peruenit Apollodorus quam *Hyginus*, in quo interdum vix veteris Grammatici vestigia agnoscas; interpolatus idem miris modis. Procefferat et ille a genealogiis deorum; tum nonnullis de Cadmi stirpe praemissis sequuntur *Argonautica* f. 12 - 27, tum *Aloidae* f. 28. res *Herculis* f. 29 - 36. *Theseus* cum *Creticis* et *Atticis* f. 37 - 48. Interpositis multis diuersissimi argumenti, subiiciuntur *fabulae Thebanae* inde a *Laio* 66 - 76. *Tyndarei stirps* 77 - 81. *Pelopidae* 82 - 88. hinc *fabulae Troianae*, et *Achiuorum*, qui ad *Troiam* venere 89 - 127. inde iterum diuersissimi argumenti *fabulae*, inter quas nullum vinculum agnoscas. x Interea negari nequit, et ipsum libellum Apollodori nos

habere valde interpolatum, et nonnullis locis lacunosum, mutilum et truncatum; nec mirum, cum ipsum libelli argumentum homines inuitaret, vt margini aliunde sibi nota adscriberent, aut concise dicta explerent, alia expungerent vt minus nota. Praeterea omnia exemplaria, quae habemus, Photio, qui libellum, cum adhuc integer esset, legisse videtur, seriora, omninoque recentiora sunt et propagata ex vno non admodum antiquo, valde corrupto, et vocum litterarumque compendiis obscuris et ambiguis laborante, quae librarii indocti non assequi poterant.

Aegius, qui primus Apollodorum vulgavit (Romae 1555, 8.) eum narrat *fuisse sic mutilum, sic mancum, sic lacerum, sic inuersum, vt in eo restituendo — volumina versare necesse fuerit*. Non ferebat illa aetas, vt editores singula, quae de suo addebant vel mutabant, testata facerent; nunc aliorum codicum comparatio satis declarat, eum infinitis in locis scriptorem correxisse et interpolasse, plerumque ex Scholiis Lycophronis, Homeri, Apollonii et ex Diodoro, interdum etiam ignoratione seu sermonis seu fabulae *). *Commelinus*, qui (1599, 8.) libellum recudendum curauit, Palatino codice vsus, multa eiusmodi emblemata detexerat. ea tamen, paucis exceptis, omnia reliquit, nisi quod ea, quae in Palat. cod. non reperiuntur, cancellis inclusit. Opere nondum ad calcem perducto, satis ille concessit; itaque silua variae lectionis cum annotatiunculis nonnullis interspersis ex eius schedis adiecta fuit a necessario eius Iudâ Bonutio; desideratur tamen vbique vltima manus. Recensuit eum, hoc est, Commelini editionem recudendam tradidit operis, ali-

*) In vertendo Apollodoro idem non parum desudasse videtur.

Eadem eius versio seorsum recusa extat Antwerpiae apud Io. Bellerum s. a. 8. quam Gale nquam editionem Apollodori esse putabat, item Lugduni 1698. et ad calcem Hygini et aliorum mythographorum Par. 578. Germanice nec infeliciter versus habemus libellum a V. C. Meusel a. 1768. antequam ad historica studia transierat.

quanto post (Salmurii 1661, 8.) *Tanaquil Faber*, et notulas addidit, has quidem subitaneas et inter legendum puto adspersas, nec tamen docto homine indignas. Paulo post (a. 1675.) in Apollodorum curas suas conuertit *Tho. Gale*, vir doctissimus et in hoc litterarum genere probe exercitatus, cuius nomen praeferunt Historiae poeticae scriptores antiqui Apollodorus Ath. Conon. Ptolemaeus. Parthenius. Antoninus Liberalis. In excudendis Graecis, Apollodori quidem ex editione Salmurienfi, nulla profus eius opera nec fuit, nec esse potuit; sed id negotium bibliopolis relictum, alteri Londinensi, alteri Parisiensi, qui ne quidem de correctore adhibendo cogitasse videntur; adeo foeda vitiis omnis generis sunt omnia. Ad Galeum opus iam excusum apportatum fuisse videtur; tum ille composuit Notas, praeclaro doctrinae apparatu instructas, sed male digestas, tumultuarias, et ad vsum legentium parum accommodatas: nam et nomina scriptorum apponit nude, et locis non distincte indicatis, et ex aduersariis suis pleraque adscribit tam concise, strictim, interdum tam obscure, vt, quid iis facias, vix habeas; admiscet alia ab Apollodoro aliena; destituit vero lectorem in eo quod quaerebat. Adhibuit editiones tres quae praecesserant, et lectionem codicis Oxoniensis, sed parum diligenter exscriptam. Id tamen mihi curandum esse putavi, vt, postquam ipse ad meum ingenium in scriptorem commentatus eram, superiores interpretes perlegerem, et ex Galeo, Fabro et Aegio, vtilissima quaeque in meum Notarum libellum transferrem.

Particulas ex Apollodoro, alteram, Argonautica, (ab I, 9, 16.) alteram, Thebaica (a III, 5, 7.) insertas vidi libello 1588. Lipsiae a Mich. Neandro edito: inscriptus ille: *Argonautica, Thebaica, Troica, Ilias parua. Poematia graeca auctoris anonymi sed pereruditi — nuper admodum sublata et prolata e bibliothecâ summi et eruditi viri: —* quae nunc satis constat a Laur. Rhodomanno esse confecta, nec possum satis mirari, Neandrum fucum facere voluisse

DE APOLL. BIBLIOTHECA. XLVII

hominibus. Particulae istae Apollodoreae ad exemplar Aegianum expressae sunt, nullâ omnino crisi adhibitâ. Alio consilio particulas ex Apollodoro in tironum gratiam selectas edidit nuper in Chrestomathiâ suâ graecâ doctiss. Gedike. Etiam a Iac. Elsnero Apollodori bibliothecae nouam recensionem expectatam esse, e schedis Wolfianis biblioth. Hamburg. nuntiauit mihi Marc. Guill. Muller Subr. Gymn. Alton. vir doctiss.

Codices quidem adhibuerat *Aegius* plures; quid tamen cuique debuerit aut quae cuiusque esset auctoritas, pro more saeculi sui, non adscripsit, nec lectionem variantem nisi in locis paucis memorauit. Codicem potissimum sequutus esse videtur *Metellinum*, a Iano Metellio Sequano, cui Apollodorum quoque inscripsit, acceptum; sed saepe lectione eius appositâ adiicit: "et in aliis quos vidi;" tum in vertendo Apollodoro tribus se codd. vsurum esse ait; aliquo loco (ad p. 41. f.) quatuor exemplaria sibi videre licuisse profitetur. In his fuit *Codex Farnesianus* ex bibliothecâ Alexandri Farnesii Cardinalis, (v. ad p. 32, 2, 10. ad p. 46, 1, 15. ad p. 78, 1, 5). *Codex Io. Honorii*, (vt ad p. 10, 1, 14. 10, 2, 7.) qui tamen, si recte video, vnus idemque cum isto est *). *Codex Scipionis Tettii* Neapolitani (vt ad p. 41, 2, 25. 45, 1, 14.) descriptus ille ex *Rodulphi Cardinalis exemplari*. (v. ad p. 43, 2, 20. ad p. 83, 2, 14). *Commelinus* an ipse *codicem Palatinum* comparauerit, non inuenio; lectionem inde ad oram exemplaris ab eo enotatam editioni praemisit Bonutius: quoties alii codices laudantur, Aegii illi sunt. *Faber* nullum codicem scriptum habuit; Palatini lectionem saepe laudat, sed ex edit. Commelinianâ. Memorat idem versionem gallicam, et reprehendit eius peccata; facta illa est a Passeratio parum docte. *Gale* passim codices com-

*) Nam ad p. 36, 2, 5. "Μίνωι" legitur ex codice Farnesiano manuscripto, Ioannis Honorii, βιβλιογράφων Graecorum voluminum multo omnium qui fuere, quippe nunc sunt, et qui post aliis erunt in annis, eminentissimi."

memorat; ipse nullam, nisi, ut diximus, *Oxonienſis* varietatem habuit; fuit autem hic, quantum aſſequi licet, ex Palatino transcriptus.

x Cum Palatino omnino ceteri codices in vitiis manifeſtis ita conveniunt, tam corruptelis, quam lacunis et hiatibus, atque etiam interpolationibus e margine in verba ſcriptoris illatis, ut aut ex eo deſcripti, aut cum ipſo ex alio eodemque codice repetiti eſſe videantur; vix una alteraque ſatis memorabilis varietas repetitur, varietas vero lectionis fere omnis aberrationibus indoctiſſimorum hominum, qui litterarum compendia aſſequi non potuerant, conſiſtit; ut manifeſtum fiat, exemplar illud, quod pro fonte fuit, iam ſeriore aetate, cum litterarum compendiis dudum contaminata eſſet ſcriptura, fuiſſe exaratum; agnoſco tamen aberrationes primi et ſecundi gradus, hoc eſt alios, in quibus omnes plerumque conſentiunt, alios in quibus in varias partes diſcedunt: ut probabile fiat, illa menda antiquioribus apographis inſediſſe, e quibus profecta ſunt haec, quae adhuc in
x notitiam noſtram venerunt. Nec tamen deſunt codices nondum inſpecti. Gale laudabat cod. quos ſervant bibliothecae Venetae, Florentinae, Palatina, Altempſiana, Montchaſiana, Gallicana regia, Oxoniienſis.

Contigit mihi quidem, ut ex parte horum codicum variam lectionem nanciſcerer. Quod enim iam in praefatione ad Apollodori Graeca expoſui, ex venditione publicae bibliothecae Burmanni ſecundi peruenere in Bibliothecam noſtram Academicam aliquot exemplaria Apollodori variis lectionibus mſſ., ut ferebatur, inſtructa. Erant ea primum editio Salmurienſis *Matthaei Sladi* manu notata, qui Fabri correctiones, quas is calci adiecit, ad marginem appinxerat; altera Commeliniana, cum emendationibus *Iani Palmerii* e libro eius, cuius margini adſcriptae erant, deſcriptis; eadem, nec integrae, repetitae erant in alio exemplari Salmurienſi; tertia Galeana, cum varia lectione *codicis Dorvilliani* diligenter exſcripta: qui

DE APOLL. BIBLIOTHECA. XLIX

Palatini codicis meo iudicio habendum est apographum, sed a valde indocto librario confectum. Mox memorabilis exempli humanitas Illustris Viri, *Philippi van Swinden*, apparatus variae lectionis a fratre desideratissimo Gerardo Iacobo olim in Apollodorum conquistum *) ad me transmissit, curâ *Ruhnkenii*, Viri amicissimi. Non potui mihi temperare, quominus hanc Generosissimi viri liberalitatem, iam olim commemoratam, nunc iterum memorarem; nunquam enim non iucunda est memoria eorum, quae grato quis animo recordatur. Est autem in hoc apparatu varietas lectionis e *codice Palatino*, nunc biblioth. Vaticanae n. 52. quae saltem vtilitatem habebat ad Commeliniana excerpta eiusdem codicis comparanda et emendanda: alia e *codice Vaticano* n. 1071. tertia e *codice bibliothecae Laurentianae Mediceae* **); omnes tres ad editionem Romanam comparatione factâ, haec quidem vltima parum diligenter, vt et alia e *codice Vesuntino*, et e *binis*, ex eodem forte apographo descriptis *codd. bibliothecae Regiae Parisinae* n. 2208. et 2662 ***), illa ad edit. Commelin.

*) cf. Nov. Miscell. Obsl. Tom. III. p. 42 sq. Haeserat hic apparatus Swindenianus primum Parisiis in *Bozii*, post in Baronis *de Sainte-Croix*, et *Villoisoni*, bibliothecâ, vnde tandem a *Wittenbachio*, amantissimo viro, Parisiis agente, fuit ad Batauos reportatus. Expectabat ornatiss. iuuenis codicis *Gudian* lectionem. Memoratur scilicet in Catalogo *Gudiano* p. 513. exemplar Salmuriense collatum cum binis mss. Vaticanis; quod tamen nec *Vimarinae* nec *Guelpherbyti* in bibliothecis reperiri mihi nuntiatum est. Nec lectio illa, vt opinor, alia esse potest quam Palatini et Vatic. codicis, quae iam in apparatu nostro habetur.

***) De eo *Banduri* Catal. Biblioth. mss. Gr. T. II. p. 618. pauca habet; esse chartaceum et Seculi XV. nec librorum distinctiones reperiri.

****) In Catalogo Mss. bibl. reg. Paris. recensentur quatuor codd. *Apollodori* sub numeris 1653. 1658. (est is qui mihi tertius) 2722. qui tantum fragmentum habet, et 2967. hic postremus, et primus debent esse illi, quos primum et secundum appellauit.

hae ad Londinensem institutâ comparatione. Quantum ex his profecerit Apollodori lectio, aliis potius aestimandum relinquo quam vt ipse pronuntiem.

Nuntiaueram *Brunkio* me Apollodorum iterum prelo subiecisse. Tum vir praestantissimus, inflammatus litterarum Graecarum ornandarum studio, quae ei plus quam vlli alii per Germaniam et Galliam debent, e bibliothecâ Regiâ Parisiensi codices Apollodori numero tres ad se missos excutere coepit; cum vero audisset, duorum lectionem me iam in apparatu habere, viro doctissimo et amicissimo *Io. Schweighäuser*, Professore Acad. Argentinenf. mandauit, vt is tertium codicem n. 1658. quem antea 2663. fuisse audio, in vsum meum conferret: quod is fecit summâ cum curâ et diligentia; atque haec lectio trium codicum diligentissime comparatorum, Palatini, Doruilliani, Regii tertii, semper et vbique fere conspirans in vitis scripturae et librorum seu incuriâ seu incitiâ, iubet me opinari, etiam reliquos codices, si minima quaeque inde enotata essent, in iisdem esse conspiraturos, cum in grauioribus omnes inter se conueniant.

In tantâ variae lectionis farragine in iis locis et verbis, in quibus nihil desiderabam, valde copiosâ parum tamen auxilii esse videbam ad innumera loca, quae medelam requirebant. Spes opis maior erat partim ex *Grammaticis* in scholiis ad poetas et e scriptoribus reliquis mythologicis, partim ex *virorum doctorum correctionibus* aliis libris passim adspersis. Cum mihi, ex quo tempore ad litteras has docendas vocatus sum, nunquam obtigerit tantum otii, vt in aduersaria aliquid referre possem; alterâ ex parte, quo sum ingenio, impar sim taedio ferendo in euoluendis et enotandis aliorum coniecturis: pergratum mihi accidit, cum nuntiatum esset a viro optimo *Kuhnkenio*, se missurum esse schedas cum variis eiusmodi locis enotatis, tum *Palmerii*, quas iam supra commemorauî, et *Ioſ. Scaligeri* notulas; missa etiam *Brunkii* humanitate alia loca recen-

tiorem criticorum enotata *). Inspectis tamen schedis maiorem partem videbam contineri correctionibus eiusmodi, quae unicuique non profus graece indocto in oculos incurrunt, et legenti se obtrudunt, in iis autem, in quibus haerere ipse, destituere me aliorum quoque acumen; iis itaque omissis ad veteres Grammaticos confugere satius habui; et horum lectionis, fateor, me Apollodori causa non poenitet; obseruavi enim plurima huic scriptori seu emendando seu illustrando salubria imprimis in Scholiis Lycophronis, Homeri, Euripidis, Sophoclis, Pindari, Apollonii, Dionysii Periegetae, alia in Zenobio, Tzetza, aliis; etsi saepe difficilis deliberatio erat et intentiore cura res indigebat, ubi discernere vellem ea, quae Apollodoreis admixta erant aliena in iis ipsis locis, quae manifestum erat ex Apollodoro esse descripta; quae si quis admittere velit, posset ille scriptorem interpolatione ita diffingere, ut in ipso Apollodoro Apollodorum quaereremus. Tum vero Pausaniam, Diodorum, Eratosthenem, et hoc genus scriptores comparavi, partim ex pristina lectione, partim singula capita inspiciendo; nam Hesiodum, Homerum, Apollonium et id genus alios sic satis memoria tenebam. Ad ea quae ex hac lectione enotaueram, comparavi deinde virorum doctorum enotata; quaeque ab iis occupata videbam, libenter unicuique remisi et sub eius nomine adscripti. Cum hoc ipso tempore prodisset Eudocia, multa in eius Ionia expectabam ad mythos veteres spectantia. Sed vix ulla spes fuit fallacior. Nihil omnino in illa reperi quod

*) Cum in priore editione praelum iam in extremis paginis sudaret, perlatae ad me erant Amstelredamo, serius, quam curatum fuerat a Viro doctissimo et clarissimo *Henrico Verheyk*, annotationes in margine trium exemplarium adscriptae, partim ipsius viri humanissimi manu; partim ab Henninio et ab Is. Toussaint profectae; quarum ne fructus, nec praeclarae benevolentiae memoria, intercideret, adiciebam ea tum ad calcem enotata, etsi pleraque siue ab aliis, siue a me occupata; eadem nunc suis passim locis inferenda Var. Lect. curavi.

non aliunde notum esset; Apollodorum ipsam illa ne inspexisse quidem videri potest, sed quae ex eo reperiuntur in Ioniâ, ex Grammaticis fluxere, quos illa exscripsit; nam omnis eius opera intra eosdem fere auctores substitit, quos Eustathius ad Homerum et Periegeten manibus versauit; ut appareat, binis saeculis, quae fuere XI. et XII. a C. N. intra C. fere annos, cum illâ feminâ duo alios, Tzetzam et Eustathium, (nec forte multum antecessit eam aetatem Etymologus M. cum Suidâ) in idem studium conuenisse, ut e Grammaticis, quales tum haberentur, novos libros concinnarent. Eudocia utique praeter Scholia Homeri, Hesiodi, Apollonii, Lycophronis, Sophoclis, tum Palaephatum, Eratosthenem, vix alium quemquam nisi seriores, sequuta est; in fabulis utique; nam in aliis Diogenem Laertium, et eosdem quos Suidas exscripsit, ante oculos habuit. Nec melioribus codicibus, quam nos nunc habemus, illam vlllo in loco, quem quidem inspexi, usam vidi, plerumque multo deterioribus. Omnino hoc tempore vix adhuc extabant antiquiores illi scriptores Graeci, dudum iam tum deperditi. Quod si passim eorum nomina laudantur, hoc fit ex aliis Grammaticorum et scriptorum locis, qui illos inspexerant. Ita multi laudantur ab Eustathio, quos ille profecto non vidit. Tzetzae autem vanitas nomina excitat, quae non nisi fando audire potuit; v. c. ad Lycophr. v. 177. p. 26. Inspiciat aliquis Indicem in Chiliades apud Fabric. Bibl. Gr. T. X. Simili modo cumulant nomina Io. Malala, Cedrenus, ita e Latinis Fulgentius.

Cum a me tamen omnia haec peragenda essent inter-cise, per multorum interdum mensium interualla, pleraque raptim et tumultuarie, muneris et officii curis vndique affilientibus, fieri potuit ac debuit, ut multa animo exciderent iam inchoata, utque multa reliquerim aliis perficienda, expolienda et forte emendanda: in tantâ inprimis, eaque fere incredibili, rerum varietate, quae in hoc exiguo libello comprehensae sunt. Saepe enim, etsi oratio Apollodori parum elaborata mihi esse visa est, hoc tamen mira-

tus sum, quantâ cum breuitate ille ingentem fabularum numerum strictim exposuerit.

Iam commentandi in Apollodorum via ea iniri poterat, ut quis non tam scriptorem quam ipsas fabulas illustraret et exponeret: ita sane opus condi poterat, quod omnem mythologiae orbem complecteretur. Hanc fere viam iniisse arbitror *Bachelum Meziriacum*, quem commentarios doctissimos et copiosissimos in Apollodorum parasse cum ab ipso (ad Ovid. *Heroid.* p. 454. II. p. 151.) tum ab aliis narratum est. Simile fuit Tan. *Fabri* studium (in *Notulis* eius p. 259.) nec non *Bignoni*, clarissimi illius Bibliothecae Regiae Paris. praefecti *). Volebat quoque doctissimus iuuenis, *Ger. Iac. van Swinden*, quem supra honoris causa nominavi, paullo latius in omnem historiam fabulosam euagari, id quod ex specimine in *Nouis Miscell. Obss.* (T. III. p. 37 sq.) intelligitur. Id vero si sequi vellem, facile intelligebam, me ab eo, quod ab initio propositum erat, ut libellus in manus cupidae iuuentutis perueniret, quo poeticae veteris doctrinae studium inter nos reuiuisceret, prorsus aberrare et deflectere. Si volebam et iuuentuti et iis qui eos erudiunt, consulere, ut iis esset libellus paratu facilis, qui non modo praelegeretur, verum quem consulere etiam possent, quoties in poetis, imprimis Graecis et tragicis, in fabulam inciderent non satis notam: videbam mihi agendum esse maxime hoc, primum ut, cum semel ad codicum lectionem, sed quantum liceret, emendatam, extritis Aegii emblematis, Apollodorum reuocare constituerem, lectionis seu restitutae seu intactae relictæ rationem redderem, utque nec apparatus critici, quandoquidem eum bona aliqua fortuna in manus tradiderat, male neglecti reus agerer; altero loco Apollodoreae narrationis auctoritas erat constituenda, et diligenter dispiendum, vnde sua petierit ille, aut quâ fide, quâ aucto-

*) v. Elogium eius in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XVI. P. 337.

ritate, ea, quae non vulgaria sunt, aut in quibus ab aliis discedit, tradiderit; quae cyclicis et epicis, aut quae tragicis essent propiora; tandem illustranda ea, quae essent aut in verbis aut in rebus, seu brevitatis studio seu orationis corruptelâ, obscuriora. Haec si essem persequutus; videri poteram boni interpretis officio sic satis esse defunctus. Brevitatis studium in his omnibus debebat esse summum. Ornatum et copiam orationis hoc genus commentandi omnino respuit; nam iucunditatem et amoenitatem habere potest nullam; satis est succincte et strictim, modo perspicue, singula persequi. Quod consilium in commentando sequutus sim, apposui tanto lubentius, quo saepius vulgo in scriptoribus edendis certum aliquod consilium, quod editores sibi proposuerint, desidero. Ita illi sequuntur fere exempla aliorum, parum cogitatione defixi in id, quod in eo, quem tractant, scriptore maxime factu opus sit; ut locum fere habeat illud Apuleii: *videmus plerosque, qui non suapte corde, sed alterius verbo reguntur; qui ex angiportu reptantes, consilia ex alienis vocibus colligunt, et, ut ita dixerim, non animo, sed auribus cogitant.* Inter haec tamen sentiebam, saepe fore ut in manum sumant libellum viri docti cum expectatione disertioris expositionis alicuius fabulae, imprimis in enarratione Apollodori ipsâ; quâ in re, etsi bene sensi quanto difficilius sit, si cum consilio agas, multa omittere, quam apponere, ita tamen satisfaciendum multorum votis esse putavi, ut loca classica ac primaria, aut quae pro fontibus esse possent, breviter designarem. Atque hactenus spero me consequutum esse hoc, ut, si quis in Latinis Ovidio (ex quo raro adscripsi loca, quia satis nota sunt, saltem ad inveniendum facilia) instructus sit, et, si fieri potest, Hygino, in Graecis, Apollodori copiis sit onustus, sic satis viatici et instrumenti habiturus esse videri debeat ad iter per graecas litteras emetiendum. Poterit forte alius quisque pro se has ipsas opes locupletare; affatim enim est, unde loculos replere vnus quisque possit; et

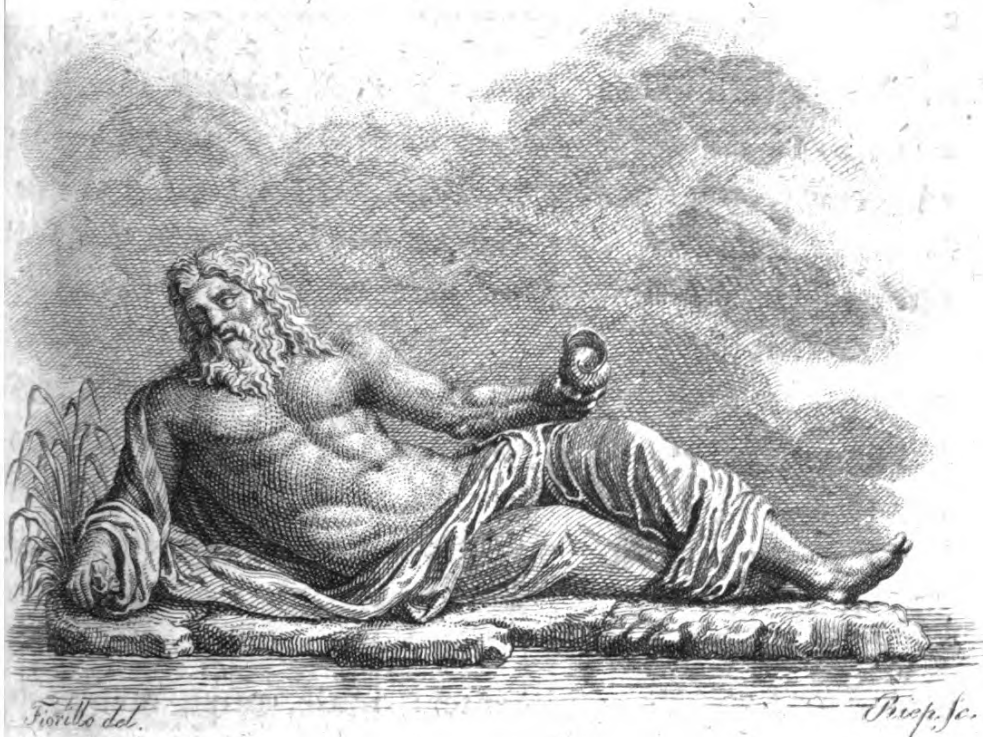
id velim consilium viros doctos sequi, quod saepe in votis habui, vt in auctoribus classicis edendis et illustrandis non tam moueant ea, quae semel bene constituta sunt; nullo alio cum fructu, quam vt alius nouâ editione ea iterum in pristinum locum restituat; quam vt editioni cuiusque scriptoris probatissimae repetitae addat quisque de suis ea, quae in illâ, vt vsibus ac votis omnibus satisfiat, desiderari perspexerit; poterunt ita, vt in alios, sic in Apollodorum, retractari mea, suppleri ab aliis ac perfici, quo eo tandem perueniatur, vt editio huius scriptoris prodeat quae consiliis communibus et vsibus idoneis respondeat. Mihi quidem hoc tanquam sorte aliquâ datum, vt inchoare quidem liceat nonnulla, perficere nihil, tametsi animo habeam tanquam informam speciem praeclarae alicuius operae, quae in vnâ vel alterâ re cum fructu et cum laude poni possit. Ceterum ad Romanos poetas comparandos descendere nunc non debebam, multo minus ad fucum, quo seriores poetae fabulas veteres incrustarunt. Alienum quoque erat, vbi ab ingenio meo, ita a consilio, cumulare loca scriptorum, in quibus nihil aliud reperias, quam quod eandem rem et ipsi meminerint; quo quidem genere eruditionis nihil esse potest ieiunius, nihil molestius. Super iis, quae iam satis vulgata, aut ab aliis curiosius tractata sunt, satis mihi esse visum est remittere ad Interpretes Hygini, Ovidii, Antonini Liberalis et sic porro: cui libuerit, adeundi ita copia data est. Non diffiteor saepe me et refrixisse studio et viribus defecisse, nec ybique obscurae huius et improbae diligentiae taedium pertulisse: cum modo in librariorum mendis tollendis, modo in mythologorum dissensu inprimis in stirpibus et profapiis, tam multa, eaque tam tenuia et ieiuna, quae haud raro stomachum mouerunt, minutatim essent persequenda. Quam parum enim omnia haec ad recte viuendum facerent, bene sentiebam, et saepe in animum veniebat illud, quod e Scholiis ad Sophoclem memineram: *non esse minutiis his immorandum grauiori-*

*bus omiſſis; eſſe autem grauiora magisque neceſſaria ea, quae animum locupletare et mores emendare poſſint *)*. Praeclara profecto vox; quam philoſopho, non grammatico, dignam dicerem: niſi et huic in ſuis litteris eſſe philoſophandum, illum in permultis ſine grammaticâ recte philoſophari non poſſe, bene noſſem! Nec me fugiunt illa quae paſſim apud Sextum et Senecam in grammaticos dicta ſunt. Enimuero habet hoc critica et philologia commune cum aliis ſtudiis omnibus, vt a rebus tenuibus et, ſingulatim per ſe ſi conſideres, minutis procedendum ſit, ſi ad maiora peruenire velis, vtque nulla eſſe poſſit doctrina paullo ſubtilior et recte inſtructa, niſi quae in minimis non trepidet: expeditis enim iis, quae in verbis morari poſſunt, liberior euolat animus, vbi ad ipſas res ſe conuerterit. Hoc idem in mythis veterum locum habere vidi: eâque viâ ſenſi eo me perueniſſe, vt de mythorum ſenſu et ratione interdum iudicare poſſem rectius quam a multis factum erat. Nec ſane per dumeta haec et virgulta ſemel ereptaſſe infructuoſum eſſe poſteſt: etſi nolim in iis quemquam ſedem fortunarum et habitationem figere. Etenim in rerum vel maxime tenuium et ieianarum tractatione occurrunt nonnulla, quae ad grauiora ducunt: modo ingenium et doctrinam adhibueris. *In eodem prato bos herbam quaerit, canis leporem, ciconia lacertum **).*

Scr. Menſ. Vernis a. cIcIcCCLXXXIII.

*) Schol. Soph. Electr. 541. vbi tragicus Menelao duo filios obtrudit pro vno apud Homërum, οὐ περὶ μεγάλων, inquit ille, αἱ τῶν αὐτῶν διαφρονίαι τοῖς ποιήμασιν. ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν, ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἄπερ παρκτηρεῖν ἐχρῆν. ταῦτα δὲ ἐστὶ τὰ ἠθικὰ καὶ χρῆσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσι.

**) Seneca Ep. CVIII.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ Α΄.

Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀθηναίου Γραμματικοῦ Βιβλιοθήκη.
Ita in scriptis libris inscribitur libellus: (cf. Gale diff.
p. 35) nisi quod τοῦ ante Ἀθηναίου plerumque abest.
Apud Grammaticos laudatur, vel Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ βι-
βλιοθήκῃ ap. Schol. Soph. Antig. 992. vel Ἀπολλόδωρος
simpliciter, vel Ἀπολλόδωρος ἐν α΄. β΄. γ΄. In Scholiis
ad Π. α, 42, ubi de Danaï fugâ ex Aegypto: (v. inf.
Π, 1, 4.) ἱστορεῖ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ. ad Π. β, 103.

memorat; ipse nullam, nisi, ut diximus, *Oxonienſis* varietatem habuit; fuit autem hic, quantum aſſequi licet, ex Palatino transcriptus.

x Cum Palatino omnino ceteri codices in vitiis manifeſtis ita conveniunt, tam corruptelis, quam lacunis et hiatibus, atque etiam interpolationibus e margine in verba ſcriptoris illatis, ut aut ex eo deſcripti, aut cum ipſo ex alio eodemque codice repetiti eſſe videantur; vix una alteraque ſatis memorabilis varietas repetitur, varietas vero lectionis fere omnis aberrationibus indociffimorum hominum, qui litterarum compendia aſſequi non potuerant, conſiſtit; ut manifeſtum fiat, exemplar illud, quod pro fonte fuit, iam ſeriore aetate, cum litterarum compendiis dudum contaminata eſſet ſcriptura, fuiſſe exaratum; agnoſco tamen aberrationes primi et ſecundi gradus, hoc eſt alios, in quibus omnes plerumque conſentiunt, alios in quibus in varias partes diſcedunt: ut probabile fiat, illa menda antiquioribus apographis inſediſſe, e quibus profecta ſunt haec, quae adhuc in notitiam noſtram venerunt. Nec tamen deſunt codices nondum inſpecti. Gale laudabat cod. quos ſervant bibliothecae Venetae, Florentinae, Palatina, Altempſiana, Montchaliana, Gallicana regia, Oxonienſis.

Contigit mihi quidem, ut ex parte horum codicum variam lectionem nanciſcerer. Quod enim iam in praefatione ad Apollodori Graeca expoſui, ex venditione publicae bibliothecae Burmanni ſecundi peruenere in Bibliothecam noſtram Academicam aliquot exemplaria Apollodori variis lectionibus mſſ., ut ferebatur, inſtructa. Erant ea primum editio Salmurienſis *Matthaei Sladi* manu notata, qui Fabri correctiones, quas is calci adiecit, ad marginem appinxerat; altera Commeliniana, cum emendationibus *Iani Palmerii* e libro eius, cuius margini adſcriptae erant, deſcriptis; eadem, nec integrae, repetitae erant in alio exemplari Salmurienſi; tertia Galeana, cum varia lectione *codicis Dorvilliani* diligenter exſcripta: qui

DE APOLL. BIBLIOTHECA. XLIX

Palatini codicis meo iudicio habendum est apographum, sed a valde indocto librario confectum. Mox memorabilis exempli humanitas Illustris Viri, *Philippi van Swinden*, apparatus variae lectionis a fratre desideratissimo Gerardo Iacobo olim in Apollodorum conquistum *) ad me transmittit, curâ *Ruhnkenii*, Viri amicissimi. Non potui mihi temperare, quominus hanc Generosissimi viri liberalitatem, iam olim commemoratam, nunc iterum memorarem; nunquam enim non iucunda est memoria eorum, quae grato quis animo recordatur. Est autem in hoc apparatu varietas lectionis e *codice Palatino*, nunc biblioth. Vaticanae n. 52. quae saltem vtilitatem habebat ad Commeliniana excerpta eiusdem codicis comparanda et emendanda: alia e *codice Vaticano* n. 1071. tertia e *codice bibliothecae Laurentianae Mediceae* **); omnes tres ad editionem Romanam comparatione factâ, haec quidem vltima parum diligenter, vt et alia e *codice Vesuntino*, et e *binis*, ex eodem forte apographo descriptis *codd. bibliothecae Regiae Parisinae* n. 2208. et 2662 ***), illa ad edit. Commelin.

*) cf. Nov. Miscell. Obsl. Tom. III. p. 42 sq. Haeserat hic apparatus Swindenianus primum Parisiis in *Bozii*, post in *Baronis de Sainte-Croix*, et *Villoisoni*, bibliothecâ, vnde tandem a *Wittenbachio*, amantissimo viro, Parisiis agente, fuit ad Batauos reportatus. Expectabat ornatiss. iuuenis codicis *Gudian* lectionem. Memoratur scilicet in Catalogo *Gudiano* p. 513. exemplar Salmurienſe collatum cum binis mss. Vaticanis; quod tamen nec *Vimar*iae nec *Guelpherbyti* in bibliothecis reperiri mihi nuntiatum est. Nec lectio illa, vt opinor, alia esse potest quam Palatini et Vatic. codicis, quae iam in apparatu nostro habetur.

***) De eo *Banduri* Catal. Biblioth. mss. Gr. T. II. p. 618. pauca habet; esse chartaceum et Seculi XV. nec librorum distinctiones reperiri.

***)) In Catalogo Mss. bibl. reg. Paris. recensentur quatuor codd. Apollodori sub numeris 1653. 1658. (est is qui mihi tertius) 2722. qui tantum fragmentum habet, et 2967. hic postremus et primus debent esse illi, quos primum et secundum appellavi.

hae ad Londinensem institutâ comparatione. Quantum ex his profecerit Apollodori lectio, aliis potius aestimandum relinquo quam vt ipse pronuntiem.

Nuntiaueram *Brunkio* me Apollodorum iterum prelo subiecisse. Tum vir praestantissimus, inflammatus litterarum Graecarum ornandarum studio, quae ei plus quam vlli alii per Germaniam et Galliam debent, e bibliothecâ Regiâ Parisiensi codices Apollodori numero tres ad se missos excutere coepit; cum vero audisset, duorum lectionem me iam in apparatu habere, viro doctissimo et amicissimo *Io. Schweighäuser*, Professori Acad. Argentinenf. mandauit, vt is tertium codicem n. 1658. quem antea 2663. fuisse audio, in vsum meum conferret: quod is fecit summâ cum curâ et diligentia; atque haec lectio trium codicum diligentissime comparatorum, Palatini, Doruilliani, Regii tertii, semper et vbique fere conspirans in vitis scripturae et librariorum seu incuriâ seu incitiâ, iubet me opinari, etiam reliquos codices, si minima quaeque inde enotata essent, in iisdem esse conspiraturos, cum in grauioribus omnes inter se conueniant.

In tantâ variae lectionis farragine in iis locis et verbis, in quibus nihil desiderabam, valde copiosâ parum tamen auxilii esse videbam ad innumera loca, quae medelam requirebant. Spes opis maior erat partim ex *Grammaticis* in scholiis ad poetas et e scriptoribus reliquis mythologicis, partim ex *virorum doctorum correctionibus* aliis libris passim adpersis. Cum mihi, ex quo tempore ad litteras has docendas vocatus sum, nunquam obtigerit tantum otii, vt in aduersaria aliquid referre possem; alterâ ex parte, quo sum ingenio, impar sim taedio ferendo in euoluendis et enotandis aliorum coniecturis: pergratum mihi accidit, cum nuntiatum esset a viro optimo *Kuhnkenio*, se missurum esse schedas cum variis eiusmodi locis enotatis, tum *Palmerii*, quas iam supra commemorauî, et *Ioſ. Scaligeri* notulas; missa etiam *Brunkii* humanitate alia loca recen-

tiorum criticorum enotata *). Inspectis tamen schedis maiorem partem videbam contineri correctionibus eiusmodi, quae unicuique non profus graece indocto in oculos incurrunt, et legenti se obtrudunt, in iis autem, in quibus haererem ipse, destituere me aliorum quoque acumen; iis itaque omissis ad veteres Grammaticos confugere satius habui; et horum lectionis, fateor, me Apollodori causa non poenitet; obseruavi enim plurima huic scriptori seu emendando seu illustrando salubria imprimis in Scholiis Lycophronis, Homeri, Euripidis, Sophoclis, Pindari, Apollonii, Dionysii Periegetae, alia in Zenobio, Tzetza, aliis; etsi saepe difficilis deliberatio erat et intentiore cura res indigebat, ubi discernere vellem ea, quae Apollodoreis admixta erant aliena in iis ipsis locis, quae manifestum erat ex Apollodoro esse descripta; quae si quis admittere velit, posset ille scriptorem interpolatione ita diffingere, ut in ipso Apollodoro Apollodorum quaereremus. Tum vero Pausaniam, Diodorum, Eratosthenem, et hoc genus scriptores comparavi, partim ex pristina lectione, partim singula capita inspiciendo; nam Hesiodum, Homerum, Apollonium et id genus alios sic satis memoria tenebam. Ad ea quae ex hac lectione enotaueram, comparavi deinde virorum doctorum enotata; quaeque ab iis occupata videbam, libenter unicuique remisi et sub eius nomine adscripsi. Cum hoc ipso tempore prodisset Eudocia, multa in eius Ionia expectabam ad mythos veteres spectantia. Sed vix vlla spes fuit fallacior. Nihil omnino in illa reperi quod

*) Cum in priore editione praelum iam in extremis paginis sudaret, perlatae ad me erant Amstelaedamo, serius, quam curatum fuerat a Viro doctissimo et clarissimo *Henrico Verheyk*, annotationes in margine trium exemplarium adscriptae, partim ipsius viri humanissimi manu, partim ab Henninio et ab Is. Toussaint profectae; quarum ne fructus, nec praeclarae benevolentiae memoria, intercideret, adiciebam ea tum ad calcem enotata, etsi pleraque siue ab aliis, siue a me occupata; eadem nunc suis passim locis inserenda Var. Lect. curavi.

non aliunde notum esset; Apollodorum ipsum illa ne inspexisse quidem videri potest, sed quae ex eo reperiuntur in Ioniâ, ex Grammaticis fluxere, quos illa exscripsit; nam omnis eius opera intra eosdem fere auctores substitit, quos Eustathius ad Homerum et Periegeten manibus versauit; ut appareat, binis saeculis, quae fuere XI. et XII. a C. N. intra C. fere annos, cum illâ feminâ duo alios, Tzetzam et Eustathium, (nec forte multum antecessit eam aetatem Etymologus M. cum Suidâ) in idem studium conuenisse, ut e Grammaticis, quales tum haberentur, novos libros concinnarent. Eudocia utique praeter Scholia Homeri, Hesiodi, Apollonii, Lycophronis, Sophoclis, tum Palaephatum, Eratosthenem, vix alium quemquam nisi seriores, sequuta est; in fabulis utique; nam in aliis Diogenem Laertium, et eosdem quos Suidas exscripsit, ante oculos habuit. Nec melioribus codicibus, quam nos nunc habemus, illam villo in loco, quem quidem inspexi, usam vidi, plerumque multo deterioribus. Omnino hoc tempore vix adhuc extabant antiquiores illi scriptores Graeci, dudum iam tum deperditi. Quod si passim eorum nomina laudantur, hoc fit ex aliis Grammaticorum et scriptorum locis, qui illos inspexerant. Ita multi laudantur ab Eustathio, quos ille profecto non vidit. Tzetzae autem vanitas nomina excitat, quae non nisi fando audire potuit; v. c. ad Lycophr. v. 177. p. 26. Inspiciat aliquis Indicem in Chiliades apud Fabric. Bibl. Gr. T. X. Simili modo cumulant nomina Io. Malala, Cedrenus, ita e Latinis Fulgentius.

Cum a me tamen omnia haec peragenda essent inter cise, per multorum interdum mensium interualla, pleraque raptim et tumultuarie, muneris et officii curis vndique affilientibus, fieri potuit ac debuit, ut multa animo exciderent iam inchoata, utque multa reliquerim aliis perficienda, expolienda et forte emendanda: in tantâ inprimis, eaque fere incredibili, rerum varietate, quae in hoc exiguo libello comprehensae sunt. Saepe enim, etsi oratio Apollodori parum elaborata mihi esse visa est, hoc tamen mira-

tus sum, quantâ cum breuitate ille ingentem fabularum numerum strictim exposuerit.

Iam commentandi in Apollodorum via ea iniri poterat, ut quis non tam scriptorem quam ipsas fabulas illustraret et exponeret: ita sane opus condi poterat, quod omnem mythologiae orbem complecteretur. Hanc fere viam iniisse arbitror *Bachetum Meziriacum*, quem commentarios doctissimos et copiosissimos in Apollodorum parasse cum ab ipso (ad Ovid. Heroid. p. 454. II. p. 151.) tum ab aliis narratum est. Simile fuit Tan. *Fabri* studium (in Notulis eius p. 259.) nec non *Bignoni*, clarissimi illius Bibliothecae Regiae Paris. praefecti *). Volebat quoque doctissimus iuuenis, *Ger. Iac. van Swinden*, quem supra honoris causâ nominavi, paullo latius in omnem historiam fabulosam euagari, id quod ex specimine in *Nouis Miscell. Obss.* (T. III. p. 37 sq.) intelligitur. Id vero si sequi vellem, facile intelligebam, me ab eo, quod ab initio propositum erat, ut libellus in manus cupidae iuuentutis perueniret, quo poeticae veteris doctrinae studium inter nos reuiuisceret, prorsus aberrare et deflectere. Si volebam et iuuentuti et iis qui eos erudiunt, consulere, ut iis esset libellus paratu facilis, qui non modo praelegeretur, verum quem consulere etiam possent, quoties in poetis, inprimis Graecis et tragicis, in fabulam inciderent non satis notam: videbam mihi agendum esse maxime hoc, primum ut, cum semel ad codicum lectionem, sed quantum liceret, emendatam, extritis Aegii emblematis, Apollodorum reuocare constituerem, lectionis seu restitutae seu intactae relictæ rationem redderem, utque nec apparatus critici, quandoquidem eum bona aliqua fortuna in manus tradiderat, male neglecti reus agerer; altero loco Apollodoreae narrationis auctoritas erat constituenda, et diligenter dispicendum, vnde sua petierit ille, aut quâ fide, quâ aucto-

*) v. Elogium eius in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XVI. p. 337.

ritate, ea, quae non vulgaria sunt, aut in quibus ab aliis discedit, tradiderit; quae cyclicis et epicis, aut quae tragicis essent propiora; tandem illustranda ea, quae essent aut in verbis aut in rebus, seu brevitatis studio seu orationis corruptelâ, obscuriora. Haec si essem persequutus; videri poteram boni interpretis officio sic satis esse defunctus. Brevitatis studium in his omnibus debebat esse summum. Ornatum et copiam orationis hoc genus commentandi omnino respuit; nam iucunditatem et amoenitatem habere potest nullam; satis est succincte et strictim, modo perspicue, singula persequi. Quod consilium in commentando sequutus sim, apposui tanto lubentius, quo saepius vulgo in scriptoribus edendis certum aliquod consilium, quod editores sibi proposuerint, desidero. Ita illi sequuntur fere exempla aliorum, parum cogitatione defixi in id, quod in eo, quem tractant, scriptore maxime factu opus sit; ut locum fere habeat illud Apuleii; *videmus plerosque, qui non suapte corde, sed alterius verbo reguntur; qui ex angiportu reptantes, consilia ex alienis vocibus colligunt, et, ut ita dixerim, non animo, sed auribus cogitant.* Inter haec tamen sentiebam, saepe fore ut in manum sumant libellum viri docti cum expectatione disertioris expositionis alicuius fabulae, imprimis in enarratione Apollodori ipsâ; quâ in re, etsi bene sensi quanto difficilius sit, si cum consilio agas, multa omittere, quam apponere, ita tamen satisfaciendum multorum votis esse putavi, ut loca classica ac primaria, aut quae pro fontibus esse possent, breuiter designarem. Atque hactenus spero me consequutum esse hoc, ut, si quis in Latinis Ovidio (ex quo raro adscripsi loca, quia satis nota sunt, saltem ad inveniendum facilia) instructus sit, et, si fieri potest, Hygino, in Graecis, Apollodori copiis sit onustus, sic satis viatici et instrumenti habiturus esse videri debeat ad iter per graecas litteras emetiendum. Poterit forte alius quisque pro se has ipsas opes locupletare; affatim enim est, vnde loculos replere vnus quisque possit; et

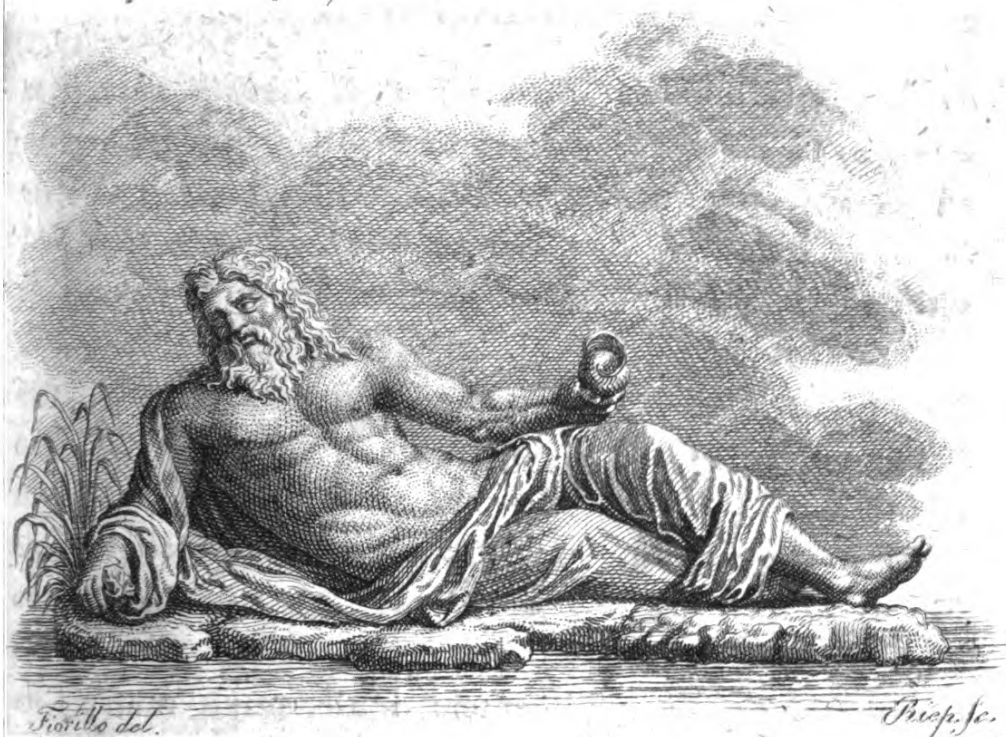
id velim consilium viros doctos sequi, quod saepe in votis habui, vt in auctoribus classicis edendis et illustrandis non tam moueant ea, quae semel bene constituta sunt; nullo alio cum fructu, quam vt alius nouâ editione ea iterum in pristinum locum restituat; quam vt editioni cuiusque scriptoris probatissimae repetitae addat quisque de suis ea, quae in illâ, vt vsibus ac votis omnibus latisfiat, desiderari perspexerit; poterunt ita, vt in alios, sic in Apollodorum, retractari mea, suppleri ab aliis ac perfici, quo eo tandem perueniatur, vt editio huius scriptoris prodeat quae consiliis communibus et vsibus idoneis respondeat. Mihi quidem hoc tanquam sorte aliquâ datum, vt inchoare quidem liceat nonnulla, perficere nihil, tametsi animo habeam tanquam informatam speciem praeclarae alicuius operae, quae in vnâ vel alterâ re cum fructu et cum laude poni possit. Ceterum ad Romanos poetas comparandos descendere nunc non debebam, multo minus ad fucum, quo seriores poetae fabulas veteres incrustarunt. Alienum quoque erat, vbi ab ingenio meo, ita a consilio, cumulare loca scriptorum, in quibus nihil aliud reperias, quam quod eandem rem et ipsi meminerint; quo quidem genere eruditionis nihil esse potest ieiunius, nihil molestius. Super iis, quae iam satis vulgata, aut ab aliis curiosius tractata sunt, satis mihi esse visum est remittere ad Interpretes Hygini, Ovidii, Antonini Liberalis et sic porro: cui libuerit, adeundi ita copia data est. Non diffiteor saepe me et refrixisse studio et viribus defecisse, nec ybique obscurae huius et improbae diligentiae taedium pertulisse: cum modo in librariorum mendis tollendis, modo in mythologorum dissensu inprimis in stirpibus et profapiis, tam multa, eaque tam tenuia et ieiuna, quae haud raro stomachum mouerunt, minutatim essent persequenda. Quam parum enim omnia haec ad recte viuendum facerent, bene sentiebam, et saepe in animum veniebat illud, quod e Scholiis ad Sophoclem memineram: *non esse minutiis his immorandum grauiori-*

bus omiſſis; eſſe autem grauiora magisque neceſſaria ea, quae animum locupletare et mores emendare poſſint *). Praeclara profecto vox; quam philoſopho, non grammatico, dignam dicerem: niſi et huic in ſuiſ litteris eſſe philoſophandum, illum in permultis ſine grammaticâ recte philoſophari non poſſe, bene noſſem! Nec me fugiunt illa quae paſſim apud Sextum et Senecam in grammaticos dicta ſunt. Enimuero habet hoc critica et philologia commune cum aliis ſtudiis omnibus, vt a rebus tenuibus et, ſingulatim per ſe ſi conſideres, minutis procedendum ſit, ſi ad maiora peruenire velis, vtque nulla eſſe poſſit doctrina paullo ſubtilior et recte inſtructa, niſi quae in minimis non trepidet: expeditis enim iis, quae in verbis morari poſſunt, liberior euolat animus, vbi ad ipſas res ſe conuerterit. Hoc idem in mythis veterum locum habere vidi: eâque viâ ſenſi eo me perueniſſe, vt de mythorum ſenſu et ratione interdum iudicare poſſem rectius quam a multis factum erat. Nec ſane per dumeta haec et virgulta ſemel ereptaſſe infructuoſum eſſe poteſt: etſi nolim in iis quemquam ſedem fortunarum et habitationem figere. Etenim in rerum vel maxime tenuium et ieiunarum tractatione occurrunt nonnulla, quae ad grauiora ducunt: modo ingenium et doctrinam adhibueris. *In eodem prato bos herbam quaerit, canis leporem, ciconia lacertum* **).

Scr. Menſ. Vernis a. cIcIocCLXXXIII.

*) Schol. Soph. Electr. 541. vbi tragicus Menelao duo filios obtrudit pro vno apud Homërum, οὐ περὶ μεγάλων, inquit ille, αἱ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς ποιήμασιν. ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν, ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιότερων, ἅπερ παρρηρεῖν ἐχρῆν. ταῦτα δὲ ἐστὶ τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

***) Seneca Ep. CVIII.

ΑΠΟΛΛΩΔΩΡΟΥ

ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ Α΄.

Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀθηναίου Γραμματικοῦ Βιβλιοθήκη.
Ita in scriptis libris inscribitur libellus: (cf. Gale diff. p. 35) nisi quod τοῦ ante Ἀθηναίου plerumque abest. Apud Grammaticos laudatur, vel Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ap. Schol. Soph. Antig. 992. vel Ἀπολλόδωρος simpliciter, vel Ἀπολλόδωρος ἐν α΄. β΄. γ΄. In Scholiis ad II. α, 42, vbi de Danaï fugâ ex Aegypto: (v. inf. II, 1, 4.) ἱστορεῖ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ. ad II. β, 103.

de Ius erroribus (v. II, 1, 3.) ἡ δὲ ἱστορία πλατύτερον
 κεῖται παρὰ Ἀπολλοδώρῳ ἐν τῷ α'. (τῷ α'.) Eadem Scholia
 ad β, 494. de Cadmo (v. III, 4, 1.) ἱστορεῖ Ἑλλάνικος
 ἐν Βοιωτικαῖς καὶ Ἀπολλόδωρος Βιβλ. γ'. κεφ. δ'. Sed
 vltima haec a feriore manu adiecta esse non dubito; et
 in Schol. mf. Leid. et al. legitur tantum Ἀ. ἐν τῷ γ'.
 Mirari licet, Grammaticos hanc dispartitionem in tres
 libros agnoscere, cum in Apollodori codd. nulla distinctio
 et partitio occurrat. Ea, quam nunc habemus, ab Aegio
 facta est; forte ad Grammaticorum ductum; poterat vtiq̄ue
 fieri subtilius. cf. Gale diff. p. 46. Ab hoc eodem viro
 docto, Galeo inquam, distinctio in capita et sectiones
 facta est, sed satis indiligenter: nihil tamen mutari, ne
 nouae turbae fierent; nisi quod minores distinctiones ad-
 ieci, et rerum argumenta inter se diuersa interuallis ver-
 suum relictis seiunxi.

Aegius, qui primus Romae 1555 hunc libellum vul-
 gavit, de suo adiecerat περὶ Θεῶν, libris duobus diuersis
 pro eodem perperam habitis. Eum refellit Gale diff.
 p. 35 sq. Vid. inf. fragm. librorum περὶ Θεῶν.

Γραμματικοῦ nomen, quod codd. exhibent, vindicat
 etiam Strabonis auctoritas lib. XIV. p. 976. D. (661.)
 et Photius p. 458. Ἀπολλοδώρου γραμματικοῦ βιβλιοθήριον
 ἀνεγνώσθη μοι. Βιβλιοθήκη αὐτῷ ἢ ἐπιγραφῆ.

Βιβλιοθήκη intell. μύθων, vel ἱστοριῶν, vt Diodori.

Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου. CAP.
 γήμας δὲ Γῆν, ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς Ἑκατόγ- I. f. 1.
 χειρας προσαγορευθέντας, Βριάρεων, Γύην, Κόττον,
 οἳ μεγέθει τε ἀνυπέμβλητοι καὶ δυνάμει καθε-
 στήκεσαν· χεῖρας μὲν, ἀνὰ ἑκατὸν, κεφαλὰς δὲ,
 ἀνὰ πενήκοντα ἔχοντες. Μετὰ τούτους δὲ αὐτῶ I. 2.
 τεκνοῖ Γῆ Κύκλωπας, Ἄργην, Στερόπην, Βρόν-

I, 1, 1. Coeli et Terrae progenies: Centimani. 2. Cyclopes.

VARIAE LECTIONES ET NOTAE CRITICAE.

I, 1, 1. Γύην iam ab Aegio excusum et per edd. propagatum retinui: quia proclivior lapsus ex hoc in Γύην, quem vnus Medic. offert, quam vice verſâ. Eadem varietas in aliis locis in hoc nomine, vt statim in Hesiodi Θ. 149. Notae sunt disputationes hâc de re Bentl. ad Horat. II. C. 17, 14. Heinf. ad Ovid. II. Am. 1, 12. Munk. et v. Stav. ad Hygin. p. 3. Κόττον vero mox sine dubitatione restitui ex Hesiodo v. 149. 617. 713. manifestum enim vitium, Κοῖον, erat, quod et Scholio Aeschyli Prom. 351. infidet.

I. 2. Αὐτῶ τεκνοῖ Γῆ verba haec vncinis incluseram,

cum e margine ea illata esse admodum probabile sit; nam totam orationem languidam et ignauam reddunt. Tum τεκνοῦν nunc de matre diceretur, quod paullo ante de patre erat dictum, et statim iterum diceretur, vti sollennis loquendi vsus fert. Et si vnum et alterum exemplum, in quo et mater τεκνοῖ, occurrere non negem; vnum apud nostrum, lib. III, 10, 1. de Alcyone: ἡ θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσεν Αἴθουσαν. et Diodor. IV, 68. ἡ δὲ Τυρῶ — ἐτέκνωσεν Ἀμυθάουα. alia loca sunt ibid. IV, 72. III, 60. Lycophr. 962. ἡ δὲ δαιμονι — σκύλακα-τεκνοῖ. cf. Hesych. in τεκνοῦσα. Sic et

την, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἓνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. ἀλλὰ τούτους μὲν Οὐρανὸς δῆσας, εἰς Τάρταρον ἔρριψε. τόπος δὲ οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν ἄδου, τοσοῦτον ἀπὸ γῆς ἔχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ.

1. 3. Τεκνοῖ δὲ αὐθις ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τοὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας, Ὠκεανὸν, Κοῖον, Ὑπε-

I, 1, 3. Titanes.

τίκταιν, proprie de femina, et γεννᾶν, proprie de patre, tamen etiam promiscue occurrunt vsurpata; exempla congerere velle, otiosi hominis esset. Mox Ἄργην pro Ἄρην, vt ex libris legabatur, reponere minus dubitauī; est enim hoc nomen apud Hesiod. v. 140. idem fuit apud Pherecydem, vt ex Schol. Eurip. ad Alcest. pr. colligo. Eadem nomina Cycloporum memorat Eustath. p. 1622, 50. Ἄργος est ap. Athenag. l. c. Ἄρη — παρὰ Φερεκύδη εἰς τῶν Κυκλώπων. ap. Polluc. X, 139. qui in corruptum codicem incidisse videtur in quo ita scriptum pro Ἄργης. Steropes et Brontes fratres sunt ap. Schol. Aeschyl. Prom.

921. *Asteropen alii, Astero-raeum Euphorion ediderat ap. Schol. Nic. p. 17. „Ἡ Αἴτην ψολόεσαν ἐναύλιον Ἄστεροπαῖον. leg. ἐναυλίον τ' Ἄ.*

1. 3. Κροῖος, qui Hesiodo Κρεῖος Θ. 134. et 375. vbi editur Κρίω sed. v. Graev. ad h. l. Male apud Proclum Κροῖός. et apud Diod. V, 66. Κρεῖός scriptum. Sed recte Κρεῖος ab antiqua voce, a qua κρέων, κρείων ductum eum declarat, qui superior, potens est. At Κοῖος nunc bene memoratur, vt ap. Hesiod. l. c. et al. add. Sch. II. 3, 274. Coeus quoque ap. Virgilium G. 1, 279.

Θυγατέρας δὲ τὰς κληθεῖσας. Correxī δὲ pro τῆ; nam respondet istis: παῖδας μὲν

ρίονα, Κρόνον, Ἰαπετόν, καὶ νεώτατον ἀπάντων, Κρόνον. Τυγατέρας δὲ τὰς κληθεῖσας Τιτανίδας, Τηθύν, Ῥέαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Φοίβην, Διώνην, Θείαν.

Ἀγανακτοῦσα δὲ Γῆ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς Γ. 4. Τάρταρον ῥιφθέντων παίδων, πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρὶ, καὶ δίδωσιν ἀδαμαντίνην ἄρπην Κρόνω. οἱ δὲ, Ὠκεανοῦ χωρὶς, ἐπιτίθενται καὶ Κρόνος ἀποτέμνων τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρὸς εἰς τὴν θάλασσαν ἀφίησιν. ἐκ δὲ τῶν σταλαγμῶν τοῦ ῥέοντος αἵματος Ἐριννύες ἐγένοντο, Ἀληκτῶ, Τι-

L. 1, 4. Coelus a Titanibus exfectus: Erinnyes prognatae. Cronus regnat.

τοὺς Τ. καὶ νεώτατον ἀπάντων Κρόνον: sic legitur ex Aegii emendatione. In scriptis vitiose: καὶ γενεώτατον, γενναϊότατον. Possis suspicari fuisse: καὶ γε νεώτατον. sed Apollodorus non ita loqui solet. Bis scriptum vel lectum fuerat νε. νε.

Γ. 4. τῶν εἰς Τ. ῥ. παίδων, Centimanorum et Cyclo-pum. Dedit autem Crono ἄρπην. int. enssem falcatum; cuius usus priscis temporibus frequentari debuit, nam in antiquissimis fabulis ubique ἄρπη memoratur, non hasta nec aliud telum. Per-

seum eo insigniri notum est. In Typhoeum Iupiter cum harpe insurgit inf. I, 6, 3. p. 22 ἀδαμαντίνη est antiqua vox ad duritiem denotandam; ergo ἀδάμας σίδηρος; serius lapis adamantini. Mox τοῦ ῥέοντος αἵματος pro ἀπορρέοντος, καταρρέοντος: forte hoc ipsum scriptum fuit. τῆς δὲ ἀρχῆς ἐκβαλόντες (excidit f. αὐτόν;) τοὺς τε καταταρταρωθέντας. Videtur τε abesse posse; refertur tamen ad καὶ τὴν ἀρχὴν. τοὺς τε ταρταρωθέντας Vat. Med. Reg. 3, Dorv. ut saepissime in scriptis Apollodori excidit praepositio,

σιφόνη, Μέγαιρα. τῆς δὲ ἀρχῆς ἐκβαλόντες, τοὺς τε καταταρταρωθέντας ἀνήγαγον ἀδελφοὺς, καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ παρέδωκαν.

- 1.5. Ὁ δὲ τούτους μὲν τῷ Ταρτάρῳ πάλιν δῆσας καθεῖρξε. τὴν δὲ ἀδελφὴν Ῥέαν γήμας, ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐρανὸς ἐθεσπιώδουν αὐτῷ, λέγοντες, ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφαιρεθήσεσθαι, κατέπιεν τὰ γεννώμενα. καὶ πρώτην μὲν γεννηθεῖσαν Ἑστίαν κατέπιεν· εἶτα Δήμητραν καὶ Ἥραν· μεθ' αὖς Πλούτωνα καὶ Ποσειδῶνα. Ὀργισθεῖσα δὲ ἐπὶ τούτοις Ῥέα, παραγίνεται μὲν εἰς Κρήτην, ὀπηνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε· γεννᾷ δὲ ἐν ἄντρῳ

I. 1, 5. Cronus Rhea sorore ducta liberos natos deuorat. 6. Rhea Iouem natum seruat et educat in antro Dictes Cretae

quia compendio scripta erat. καταταρταροῦν et alii, v. Sext. Hypotyp. III, 24. p. 180. ibique Fabric. παρέδωκαν: libri consentiunt in παρέδοσαν. Forte lapsu scribi coeperat παρέδωσαν vt Medic. habet.

f. 5. Ὁ δὲ τούτους μὲν τῷ Ταρτάρῳ πάλιν δῆσας καθεῖρξε. Excidisse videri potest ἐν. ἐν τῷ Ταρτάρῳ vt inf. I, 2, 1. καθεῖρξαντες αὐτούς ἐν τῷ Ταρτάρῳ. Et sic iam emendabat Faber. ἐθεσπιώδουν. ed. R. ἐθεσπεσιώδουν. Mox τὴν δὲ ante ἀδελφὴν

exciderat P. Reg. 2. 3. Δήμητραν. Pal. Δημήτορα. Dorv. Δήμητρα. Reg. 2. 3. Δημήτερα. Sane Δήμητρα et Δήμητραν passim promiscue frequentari videas: v. c. Diod. V, 68. 69. Δήμητραν defendit van Stav. adv. Munk. ad Hygin. f. 147. Mox voc. Πλούτωνα in Pal. non erat. Hesiodo et aliis antiquis Ἄδης est.

f. 6. Ταῖς Μελισσέως παισὶ Νύμφαις. Legebatur antea Μελισσέων. emendatum ex Zenob. Cent. II, 48. qui lo-

τῆς Δίκτης Δία, καὶ τοῦτον μὲν δίδωσι τρέφεσθαι
Κούρησί τε, καὶ ταῖς Μελισσέως παισὶ Νύμφαις,
Ἄδραστείᾳ τε καὶ Ἴδη. Αὐταὶ μὲν οὖν τὸν παῖδα I. 7.
ἐτρέφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι· οἱ δὲ Κού-
ρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄνθρωπῳ τὸ βρέφος φυλάσσον-
τες, τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ
τῆς τοῦ παιδὸς Φωνῆς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ. Ῥέα δὲ
λίθον σπαργανώσασα δέδωκε Κρόνῳ καταπιεῖν, ὡς
τὸν γεγεννημένον παῖδα.

Ἐπειδὴ δὲ Ζεὺς ἐγενήθη τέλειος, λαμβάνει CAP.
Μῆτιν, τὴν Ὠκεανοῦ, σύνεργον ἢ δίδωσι Κρόνῳ II. I. I.
καταπιεῖν Φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς, S. I.
πρῶτον μὲν ἐξεμεῖ τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας,
οὓς κατέπιε· μεθ' ὧν Ζεὺς τὸν πρὸς Κρόνον καὶ
Τιτᾶνας ἐξήνεγκε πόλεμον. μαχομένων δὲ αὐτῶν S. 2.
ἐνιαυτοὺς δέκα, ἢ ἑῷ τῷ Διὶ ἔχρησε τὴν νίκην,

I, 1, 7. Amaltheae lacte; Curetes puerum custodiunt; Rhea Crono
saxum deuorandum praebet. I, 2, 1. Metidis consilio vsus
fratres suos recuperat; cum iis Crono patri bellum inferi;

cum exscripsit, vt iam mo-
nuerant Gale ad h. l. Munk,
ad Anton, Lib. c. 19. v. Hy-
gin. Astron. II, 13. vbi Par-
meniscus auctor laudatur,
qui in Aratum scripserat, et
Didymus ap. Lactant. I, 22,
19. Mox γεγεννημένον. vel
γεγεννημένον, vt Pal.

I. I. Ἐγενήθη. emendat
Eaber et Gale ἐγένετο. Forte

compendijs litterarum scri-
ptum erat ἐγένετο ἤδη τέλειος.
Thomas M. p. 189. 190. γε-
νηθεὶς et ἐγενήθη in nullo
probato scriptore occurrere
affirmat. Debebat saltem di-
cere, non admodum id fre-
quentari. Nam occurrit v. c.
in Anthol. p. 163. Steph. in
carmine Lucilii, etsi altero
loco recte expulerint viri

τοὺς καταταρταρωθέντας ἂν ἔχη συμμάχους· ὁ δὲ, τὴν Φρουροῦσαν αὐτῶν τὰ δεσμὰ Κάμπην ἀποκτείνουσα, ἔλυσε. καὶ Κύκλωπες τότε Δῖι μὲν διδόασιν Βροντὴν καὶ ἄστραπὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι

I, 2, 1. tandem Cyclopes et Centimanos Tartaro solutos sibi adiungit Iupiter;

docti. Videntur autem distinguenda esse ἐγενήθη et ἐγεννήθη. Si est, nasci, natus est, γεννᾶν, ἐγεννήθη. at pro, erat, ἐγένετο, et h. l. ἐγενήθη, a γένω, γενάω, etsi utraque vere habenda est vna eademque vox. Mox σύνεργον, vt πάρεργος. Solenne tamen συνεργός est; et ita excusum esse debebat. Ceterum cf. ad hoc Caput Schol. Aeschyl. Prom. 351. — Μῆτιν. hanc Hesiodus in hac re ignorat. Sed is consilium petere et accipere a parentibus Coelo et Terrâ Rheam narrat: Nam v. 471. μῆτιν συμφράσσασθαι, consilium sibi suppeditare, parentes precatur. Fuit igitur hoc, quod Apollodorus narrat, commentum serioris poetae. ὑφ' οὗ restituui, pro vulgari ἐφ' οὗ, vt iam emendarant Commel. Fab. Gale,

qui sic mss. habere ait; at, quinam ii sint, non addit. Ex nostris vnus Regius B. ὑφ' habet, Med. ἀφ'. ἐξήνεγκε πόλεμον. Sic emendavi, pro ἐσήνεγκε, adstipulantibus Pal. Ox. Dorv. utroque Reg. Diuersa: εἰσφέρειν πόλεμον τινί, et ἐκφέρειν π. πρὸς vel ἐπὶ τινα, quod saepe Polyb. Diod. ἐπιφέρειν Ἀρηα-Τρωσίν. Il. τ, 318. Mox μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτούς δέκα. Tempus definitum Hesiodus, si bene memini, non habet. Annos decem Homerus memorat, in minis Iouis, vbi vulnera, quae fulmine diis inflicturus est, vix decimo anno sanatum iri ait, Il. 9, 404.

καὶ ἄστραπὴν exciderant in ed. Par. sed abesse nequeunt: sunt Cyclopes Arges, Steropes, Brontes. Προκυνέην vitiose codd. κυκνέην.

δὲ κυνέην, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν. Οἱ δὲ τούτοις §. 4.
ὀπλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων, καὶ καθεύξαντες
αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ, τοὺς Ἐκατόγχειρας καθεύ-
ισασαν Φύλακας· αὐτοὶ δὲ διακληροῦνται περὶ
τῆς ἀρχῆς, καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν οὐρανῷ
δυναστείαν, Ποσειδῶν δὲ τὴν ἐν θαλάσῃ, Πλού-
των δὲ τὴν ἐν ἄδῃ.

Ἐγένοντο δὲ Τιτάνων ἔκγονοι Ὠκεανοῦ μὲν §. 2.
καὶ Τηθύος τρισχίλιαι Ὠκεανίδες, Ἀσία, Στυξ, §. 1:
Ἡλέκτρα, Δωρίς, Εὐρυνόμη, Ἀμφιτρίτη, Μῆ-

1, 2, 1. §. 4. Titanes victos Tartaro includit; cum fratribus regnum
forte partitur. 2. Titanum progenies; et quidem Oceani
et Tethyis,

Hanc Plutonis galeam, quae
eum celabat, et Neptuni
tridentem, e bello cum Ti-
tanibus repetendum esse
hinc patet. καθεύσασαν Φύ-
λακας. rem exponit Hesiod.
Θ. 733 sq. In ed. Rom. vi-
tiose scriptum erat: καθεύ-
στησαν. Inde a Commelino
edebatur κατέστησαν. At
scripti dant καθεύσασαν, quod
adeo praeferendum; etsi et
inf. II, 1, 3. p. 79. Iuno
Φύλακα αὐτῆς (Ius) κατέστη-
σεν Ἄργον. etiam 1, 6. p. 23.
de Delphyne: κατέστησε Δελ-
φύνην δρῆκαιναν. Μοχ λαμ-
βάνει pro λαγχάνει sollenni

lapsu Vat. Sortitione hæc
nihil celebrius. In fine τῆς
ἐν ἄδῃ nunc placuit; alias
vbique ἐν Ἄδου, ex com-
muni vsu. Sunt tamen et
alia exempla: Sophoclis Aj.
641. κρείστων γὰρ ἄδα κεύ-
θων. Simonidis in Analectis
LV, 10. Callimachi Epigr.
53. τὸν ἄδῃ τόπον Agatharch.
p. 11. Ne Noui Foederis loca
memorem.

§. 2. Ὠκεανίδες τρισχίλιαι
meliore ordine Dorv. Vat.
Med. duo Regii. Sed vox
τρισχίλιαι, si recte equidem
iudico, omnino est aliena,
ex Hesiodo v. 364. huc trans-

- §. 2. τῆς Κοίου δὲ καὶ Φοίβης Ἀστερία καὶ Λητώ.
 §. 3. Ὑπερίονος δὲ καὶ Θείας Ἥως, Ἥλιος, Σελήνη.
 × §. 4. Κρίου δὲ καὶ Εὐρυβίας τῆς Πόντου Ἀστραῖας, Πάλ-

I, 2, 2. Coei et Phoebes, Hyperionia et Thiae, Crii et Eurybiae,

Iata; et septem tantum nomina sequuntur. Στύξ, recte reposuit Aegius; in libris est *στύξων* vel *στύξων*, *στύξου*, adeo corrupta est lectio. *Styx*, mox quoque §. 4. et 5, memorata, inter Oceanidas princeps (v. Hesiod. v. 361) omitti haud poterat. Possis coniiicere Στύξ, Ζευξώ, fuisse. Sed sunt innumeri in hoc libello, librariorum lapsus, qui eos arguunt indoctissimos sermonis graeci fuisse. *Εὐρυνόμη* mox c. 3, 1. mater Gratiarum; eadem quae cum Thetide excepit Bacchum fugientem. v. Schol. II. ζ, 130. Ἀμφιρύτη alienum ab h. l. nomen, mox §. 3. vt apud Hesiod. 243 inter Nereidas commemorandum, Possis Ἀμφιρύτην coniiicere vel cum Comellino Ἀμφιρῶ ex Hesiod. v. 360. Potuit tamen Amphitrites nomen ab indocto

homine ceteris esse adscriptum: verbo, eiciendum est. At Κοίου mox §. 2. recte, vnde Latona Κρηῖς ap. Callim. in Del. 150. et Ovid. VI, 366. *Coei filia*. Hymn. in Apoll. 62. Λητοῖ, κυδίστη θύγατερ μεγάλου Κόιοιο. Θείας, §. 3. (cuius filius Ἥλιος, ap. Catull. LXVI, 44. *Progenies Thiae clara*,) praeclaram mentionem facit Pind. I, 5, pr. Euryphaessam matrem edit Hymn. Homer. in Solem; sed de hoc v. Intpp. ad Hygin. p. 10. *Εὐρυβίας τῆς Πόντου*, §. 4. ex emendatione scripsi: vulgo leg. *Εὐρυβοίας τοῦ Π.* In nomine similis lapsus ap. Tz, ad Lyc. 1175. In articulo perpetuus in primis his capitibus librariorum est stupor. Sustulere etiam τοῦ iam alii, vt Canter. N. L. IV, 13. In ed. Rom. etiam τοῦ πλουτοῦ, nam in libb. fere est

λας, Πέρσης· Ἰαπετοῦ δὲ καὶ Ἀσίας τῆς Ὠκεανοῦ Γ. 3.
 Ἄτλας, ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις τὸν οὐρανὸν, καὶ Προμηθεὺς, καὶ Ἐπιμήθευς, καὶ Μενόιτιος, ὃν κεραυνώσας ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ Ζεὺς κατεταρτάρωσεν.
 Ἐγένετο δὲ καὶ Κρόνου καὶ Φιλύρας Χείρων διΦυῆς Γ. 4.
 Κένταυρος· Ἡοῦς δὲ καὶ Ἀστραίου Ἄνεμοι καὶ

I, 2, 3. Iapeti et Aëthe, 4. Croni et Philyrae, Aëtraei et Aurorae, Persae et Aëtheriae.

τούτου. Εὐρυβίαν defendit Hesiod. v. 239. 375. Confunditur cum eo alterum nomen Eriboea, Ἐρίβοια. : cf. Tz. ad Lyc. 1283. Mox Perfes v. Hesiod. 377. 409. est is, cuius et Asteriae filia est Hecate mox f. 4. cf. inf. I, 9, 1. p. 41. Idem etiam Περσαῖος. cf. Ruhnck. ad Hymn. in Cer. 24.

f. 3. Ἀσίας τῆς Ὠκεανοῦ. in vitiosam lectionem τῶν Ὠ. conspirant scripti. ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις τὸν οὐρανόν. ita emendatum ab Aegio: in libb. erat ὃς ἔχει ὤμοικτον. etiam Dorv. τοῖς ὄμοικτον. Vitium ex compendiis litterarum ortum. Melior lectio est in Pal. τοῖς ὤμοις καὶ τὸν οὐρ. Est autem ἔχειν pro ἀνέχειν. Sed et Hesiod.

v. 517. Ἄτλας δ' οὐρανόν εὐρὺν ἔχει — κεφαλῇ τε καὶ ἀναμάτοισι χέρεσσι, et ap. Paus. V, 18. in arca Cypseli: Ἄτλας δ' οὐρανὸν οὗτος ἔχει τὰ δὲ μῆλα μεθήσει. Et inf. II, 5, 11. p. 140. μὴ βουλόμενος τὸν πόλον ἔχειν.

f. 4. Ἐγένετο — Χείρων. cf. Apollon. II, 1235 sq. et ibi Schol. Hygin f. 138. et ibi Intpp. Schol. Lyc. 1200. Apud Xenoph. de Venat. 1, 4. est Ναίδος νύμφης filius. Adsciuerat autem Cronus formam equi. Κένταυρος interpretamentum redolet. De Chironis morte v. inf. II, 5, 4. p. 121. 2. Ἄνεμοι καὶ Ἄστρα cf. Hesiod. v. 378. ἄστρα Vat. ἄστρα Med. — Πέρσου δὲ καὶ Ἀστερίας Ἐκώτη. De Hecate eiusque po-

- "Ἄστρα Πέρσου δὲ καὶ Ἀστερίας Ἐκάτη Πάλλαντος δὲ καὶ Στυγὸς τῆς Ὠκεανοῦ Νίκη, Κράτος, Ζῆλος, Βία. Τὸ δὲ τῆς Στυγὸς ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐν ἄδου ἰσέον Ζεὺς ἐποίησεν ὄρκον, ταύτην αὐτῇ τιμὴν δίδους, ἀνθ' ᾧ αὐτῷ κατὰ Τιτάνων μετὰ τῶν παίδων συνεμάχησε.
- 1.6. Πόντου δὲ καὶ Γῆς Φόρκος, Θαύμας, Νηρεὺς, Εὐρυβία, Κητώ. Θαύμαντος μὲν οὖν καὶ Ἠλέκτρας τῆς Ὠκεανοῦ Ἴρις καὶ Ἀρπυιαί, Ἀελλώ, Ὠκυ-

I. 2, 4. 5. Pallantis et Stygis, 6. Ponti et Terrae.

tentia v. Hesiod. v. 409 sq. Genus aliter constituunt alii. v. Schol. Apoll. III, 467 et 1034. cum Schol. Theocr. II, 12 et 36. Στυγὸς τῆς Ὠκεανοῦ. iterum vitiose scriptam erat τῶν. Hesiod. v. 383 sq. Στύξ δὲ τέκ' Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα, Ζῆλον καὶ Νίκην etc. — Κράτος et Βία ex Aeschyli Prom. noti. Per Ζῆλον videntur felicitatem, secundum rerum cursum, designasse, cum coniunctus sit cum Victoria.

1.5. μετὰ τῶν παίδων. in scriptis μετὰ τῶν τέκνων. rem narrat Hesiod. v. 389 sq. ubi v. 398. Styx venit σὺν σφοῖσι παίδεσσι. cf. Schol.

II. τ, 127. in quo fere similia leguntur.

1.6. Φόρκος. Aeg. ediderat Φόρκος, quod et libb. fere habent, Comm. Φόρκος. ed. Par. Φόρκος, quod retinui, quia mox Φόρκου et Φορκίδες sequuntur, inf. II, 4, 2. iterum vtrumque occurrit. Nec refert, quam e trinis formis praeferas, Φόρκος, Φόρκος et Φόρκυν, vt ap. Schol. Od. v, 96. Etiam apud Virgilium Phorcus Aen. V, 240. est; apud Hesiodum Φόρκος, υος et υνος: vnde et ἀγήνορα Φόρκυν dixit v. 237 (non Φόρκην vt editur). Εὐρυβία. iterum praeue Νηρεὺς Εὐρυβοίας in scriptis; et in

πέτη Φόρκου δὲ καὶ Κητοῦς Φορκίδες (καὶ) Γοργό-
 νες, περὶ ὧν ἐροῦμεν, ὅταν τὰ κατὰ Περσέα λέξω-
 μεν. Νηρέως δὲ καὶ Δωρίδος τῆς Ὠκεανοῦ Νηρηί- Γ. 7.
 δες, ὧν τὰ ὀνόματα Κυμοθήη, Σπειώ, Γλαυκο-
 νόμη, Ναυσιθήη, Ἀλίη, Ἐρατώ, Σαώ, Ἀμφιτρίτη,
 Εὐνίκη, Θέτις, Εὐλιμένη, Ἀγαυή, Εὐδώρη, Δωτώ,

1, 2, 7. Nerei et Doridis: seu Nereides.

editis *Εὐρυβοία*. cf. ad Γ. 2.
 Prae quoque mox legeba-
 tur Ἡ. τῶν Ὠκεανοῦ.

Φόρκου δὲ καὶ Κητοῦς Φορ-
 κίδες Γοργόνες. de quibus
 inf. II, 4, 2. p. 95 sq. Pri-
 mum in Φόρκου consentit
 omnis lectio; sed mox Φορ-
 κιάδες vbique legitur; nisi
 quod Dorv. et Regis Φορκιά-
 δες. Emendavi Φορκίδες, ut
 Φόρκου postulabat, et ut inf.
 alt. loco legitur; libris enim
 nostris omnino propter li-
 brariorum imperitiam et in-
 curiam in nominibus pro-
 priis nusquam fere obtem-
 perare licet. Et sic fere alii
 Φορκίδες; ut ipse Aeschyl.
 Prometh. 800. cf. Schol.
 Prom. 792. et nomine fuit
 drama Aeschyli, cuius Ari-
 stot. de Poet. c. 18. memi-
 nit, etsi et hoc Φορκύδες

scribitur in edd. Eratosth.
 c. 22. cf. ad Ovid. Met.
 IV, 773. Hygin. praef. *Ex
 Phorco et Ceto Phorcides*,
 Agatharch. p. 9. Alia con-
 gessit optimus iuuenis van
 Swinden in Specim. p. 77.
 Porro Φορκίδες Γοργόνες mon-
 strum lectionis est; aut eii-
 ciendum est Φορκίδες, aut
 καὶ interponendum; nam
 fuere sorores Gorgones et
 Graeae, quas nunc Φορκίδας
 appellat; vid. inf. II, 4, 2.
 Hesiod. Θ. 240. 4. Pind. P.
 XII, 24. Aeschyl. Prom. 793.
 ὅταν — λέξωμεν codd. λέ-
 γωμεν.

Γ. 7. Δωρίδος scripsi ex Δω-
 ρίς, v. Hesiod. 241. II. σ. 45.
 Antea Δώριδος excudebatur,
 quod Aeg. ex emend. dedit:
 in libb. erat ωρίδος vel, ut
 in Dorv. et Regiis νηρηίδος.

Φέρουσα, Γαλάτεια, Ἀκταίη, Ποντομέδουσα, Ἴπποθόη, Λυσιάνασσα, Κυμῶ, Πιόνη, Ἀλιμύδη, Πληξάυρη, Εὐκράτη, Πρωτῶ, Καλυψῶ, Πανόπη, Κραντῶ, Νεόμηρις, Ἴππονόη, Δηϊάνειρα, Πολυνόη,

Porro τῆς correxi pro eo quod legebatur τῶν. Νηρηίδες. Forte relinquere praestabat Νηραίδες, quae vulgaris forma est, etsi nil interest, utro modo scribas. Vat. et Regii νηριίδες. v. Valken. ad Ammon. p. 161 sq. Γλαυκονόμη reposui ex Hesiod. v. 256 ad lapsum Γλαυκοθόη erat pronus librarius, cum alia in θοη desinant h. l. Quae sequuntur, nomina in libris valde corrupta sunt; piget singula referre. Conf. Hesiod. Θ. 240 sq. et II. σ, 39 sq. Η. in Cer. 418 sq. Ἀλίη scribendum Ἀλία, ut iam monuit Valk. l. c. p. 165 nisi Apollodorus formam Ionicam ex poeta, aut ex veteri scriptore, v. c. Pherecyde servasse dicendus est. Similia observata sunt in aliis, ut in Anton. Lib. a Verheyck Εὐνείκη est ap. Hesiod. Θ. 247. Εὐδώρη deb. Εὐδώρα. Ἀκταίη f. Ἀκταία.

Ποντομέδουσα libri omnes exhibent; Aegius dederat Πρωτομέδουσα. Apud Hesiod. est Πρωτομέδεια et Ποντοπόρεια. Πιόνη corruptum nomen; infra sequitur Ἴόνη. in alterutro latet Ἡϊόνη Hesiodi v. 255. Forte leg. Κλυμένη absorpto nomine a Κυμῶ. Apud Aeschyl. Prom. 561 est Ἡσιόνη inter Oceanidas, vxor Promethei. Ἀλιμύδη ex Hesiodo l. c. Male scribebatur Ἀλιμέδη, et Πλησαύρη. Apud Hesiod. v. 353 est inter Oceaninas Πληξάυρη. Apud nostrum tamen forte deb. Πληξάυρα scribi. Κραντῶ solus noster habet; in libb. Aegii et in Vat. Κρατῶ. Νεόμηρις ferri potest, a iuuenilibus femoribus. Galeus suspicabatur Νημερτῆς ex Hesiod. 262. et II. σ, 46. Δηϊάνειρα potuit forte nomen Nymphae esse; probabile tamen sit legendum esse Ἰάνειρα, quae ap. Homer.

Αὐτονόη, Μελίτη, Διώνη, Νησαίη, Δηρῶ, Εὐα-
γόρη, Ψαμάθη, Εὐμόλπη, Ἴονη, Δυναμένη, Κητώ,
Λιμνώρεια.

Zeus δὲ γαμεῖ μὲν Ἥραν, καὶ τεκνοῖ Ἥβην, CAP.
Εἰλείθυιαν, Ἄρην. Μίγνυται δὲ πολλαῖς θνηταῖς III, 1
τε καὶ ἀθανάτοις γυναιξίν· ἐκ μὲν οὖν Θέμιδος §. 1.
τῆς Οὐρανοῦ γεννᾷ θυγατέρας, Ὠρας, Εἰρήνην, §. 2.

I, 3, 1. Iouis progenies ex Iunone, ex Themide,

II, σ, 47. et H. in Cer. 421.
In Vat. Med. et Regg. est
Διάνειρα. Πολυνόη: Rom.
et Commel. Πουλυνόη. vide-
tur esse Πολυνόμη, ap. He-
siod. v. 258. Πουλυνόμη. Με-
λίτη: antea leg. Μελίη, de-
bebat saltem esse Μελία. Sed
Μελίτη apud Hesiod. 246.
II, σ, 42. Apollon. IV, 515.
Hygin. praef. Aen. V, 825.
add. Stephan. in Ὑλλεῖς et
ibi Holsten. Διώνην inter
Oceaninas refert Hesiod. 353.
Sequebatur Ἰσαίη, depraua-
tum nomen, Med. Ἰσαία.
Νησαίη iam Commel. et Gal.
substituere iuebant, vt est
ap. Hesiod. v. 249. II, σ, 40.
Mutandum tamen et hoc
videtur in Νησαία; vt ap.
Lycophr. v. 399. Νησαίης
κείσιν, soror, Thetis. Δηρῶ

aliunde mihi nota non est.
Εὐαγόρη est forte Εὐαγόρα.
Tum Εὐμόλπη. Apud Hesiod.
v. 261, occurrit Εὐπόμπη.
Ἴονη videtur esse Ἡρόνη v.
Hesiod. 255. inf. malis Προ-
νόη ex v. 261. quam et Grae-
vius huc reuocabat. Sed
eam Valken. l. c. ad Am-
monium p. 167 ex Schol.
emendabat Πατρονόην. Possis
et Ἰάνθη conicere ex H.
in Cer. 418.

I, 3-1. §. 1. καὶ τεκνοῖ sunt
haec ap. Clement. Ἄρην He-
siodi fide v. 921. (add. II, ε,
896.) reposui sine haesita-
tione, pro Ἄργην. in codd.
Aegii erat ἄρην. Pal. ἀρίτην.
Sed et Εἰλείθυιαν foedis mo-
dis corruperant, et sic alia
nomina. Mox in libb. ite-
rum vitiose τοῦ Οὐρανοῦ.

Εὐνομίαν, Δίκην· Μοίρας, Κλωθῶ, Λάχεσιν, Ἄτροπον· ἐκ Διώνης δὲ Ἀφροδίτην· ἐξ Εὐρυνόμης δὲ τῆς Ὠκεανοῦ Χάριτας, Ἀγλαΐην, Εὐφροσύνην, Θάλειαν· ἐκ δὲ Στυγὸς Περσεφόνην· ἐκ δὲ Μνημοσύνης Μούσας, πρώτην μὲν Καλλιόπην, εἶτα Κλειῶ, Μελπομένην, Εὐτέρπην, Ἐρατώ, Τερψιχόρην, Οὐρανίαν, Θάλειαν, Πολυμνίαν.

Γ. 2. Καλλιόπης μὲν οὖν καὶ Οἰάγρου, κατ' ἐπικλήσιν δὲ Ἀπόλλωνος, Λίνος, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε· καὶ Ὀρφεὺς ὁ ἀσκήσας κιθαρῳδίαν· ὃς ἄδων ἐκίνει λίθους τε καὶ δένδρα. Ἀποθανούσης δὲ Εὐρυδίκης, τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, δηχθείσης ὑπὸ ὄφews, κατῆλθεν εἰς ἄδου, θέλων ἀγαγεῖν αὐτήν, καὶ Πλούτωνα ἔπεισεν ἀναπέμψαι. ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιήσειν, ἂν μὴ πορευόμενος Ὀρφεὺς ἐπιστραφῆ, πρὶν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ παραγενέσθαι.

I, 3, 1. ex Dione, ex Eurynome, ex Styge, ex Mnemosyne;
2. ex hac quidem Musae; inter quas Calliopes filii, Linus et Orpheus;

Γ. 2. §. 2. Εὐρυδίκης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. de hoc nemo dubitet; pars tamen codd. Συγατρὸς, ex compendio litterarum male accepto. θέλων ἀγαγεῖν. Solenne est ἀνάγειν, vt in praeclaro fragmento ex Hermesianactis Elegis apud Athen. XIII. p. 597. Β. Οἶη μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο

Ἀγριόπην Θρηῆσαν στειλάμενος κισάρη Ἀδόθεν· Sic et de Alcestide ἀνάγεσθαι: v. c. Sext. I, 33. Hypotyp. p. 61. λέγεται ὁ Ἡρακλῆς ἀποθανούσαν τὴν Ἀλκηστιν αὐθις ἐξ ἄδου ἀναγαγεῖν. Schol. Eurip. ad Alc. 164 αὐτὴν ἀνήγαγεν ἐξ ἄδου. In seq. forte luxata oratio; debbat certe esse: ἂν πορευόμενος

ὁ δὲ, ἀπιστῶν, ἐπιστραφεὶς ἐθεάσατο τὴν γυναῖκα
 ἢ δὲ πάλιν ὑπέστρεψεν. εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ §. 3.
 Διονύσου μυστήρια. καὶ τέθραπται περὶ τὴν Πιε-
 ρίαν, διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Κλειῶ δὲ §. 3.
 Πιέρου τοῦ Μάγνητος ἠγάσθη, κατὰ μῆνιν Ἄφρο- §. 1.
 δίτης· ὠνείδισε γὰρ αὐτῇ τὸν τοῦ Ἀδωνίδος ἔρωτα·
 συνελθοῦσα δὲ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ παῖδα Ἰάκιν-
 θον οὗ Θάμυρις, ὁ Φιλάμμωνος καὶ Ἀργιόπης
 Νύμφης, ἔσχεν ἔρωτα, πρῶτος ἀρξάμενος ἐρᾶν
 ἀρρένων. ἀλλ' Ἰάκινθον μὲν ὕστερον Ἀπόλλων §. 2.
 ἐρώμενον ὄντα δίσκῳ βαλὼν ἄκων ἀπέκτεινε. Θά- §. 3.
 μυρις δὲ κάλλει διενεγκῶν καὶ κιθαρωδία, περὶ
 μουσικῆς ἤρισε Μούσαις, συνθέμενος, ἂν μὲν κρείτ-
 των εὗρεθῆ, πλησιάσειν πάσαις· εἰ δὲ ἡττηθῆ,

I, 3, 3. Clius, Hyacinthus; amatus a Thamyri; §. 3. Thamyris
 cum Musis certamen init,

Ὀρφεὺς μὴ ἐπιστραφεῖ. Voce
 Ὀρφεὺς melius careret ora-
 tio. Pro παραγενέσθαι Dorv.
 et vn. Regius ἐπιγενέσθαι.
 ἀπιστῶν nunc est pro ἀπει-
 θῶν. Saep̄ sic v. c. So-
 phocl. Trach. 1999. 1240.
 45. 56. et alii; imprimis
 Attici. Mox ὑπέστρεψεν re-
 posui, cum assensu Vat.
 Regg. duorum; et sic iam
 emendavit Gale. Vulgo ἐπέ-
 στρεψεν.

§. 3. Ἀργιόπης Νύμφης.
 Thamyridis matrem *Argio-*
ren edunt etiam alii vt
 Pausan. IV, 33. p. 362. Pal-
 male Ἀγριότης. Hermefiana-
 cti Ἀγριόπη est Orphei vxor
 in fragm. Mox ἔρισε, Vat.
 πλησιάσειν πάσαις. at Zenob.
 et Eustath. cum Schol. I. c.
 πλησιάσαι, vt duo Regii ha-
 bent: non male, modo
 etiam στερηθῆναι restituas,
 quod solus Schol. Hom. fa-

στερηθήσεσθαι οὐ ἂν ἐκεῖναι θέλωσι. Καθυπέρ-
 τεραι δὲ αἱ Μοῦσαι γινόμεναι, καὶ τῶν ὀμμάτων
 Γ. 4. αὐτὸν καὶ τῆς κιθαρῳδίας ἐστέρησαν. Εὐτέρπης
 δὲ καὶ ποταμοῦ Στρυμόνος Ῥῆσος, ὃν ἐν Τροίᾳ
 Διομήδης ἀπέκτεινεν· ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, ἔτι
 Καλλιόπης ὑπῆρχεν. Θαλείας δὲ καὶ Ἀπόλλω-
 νος ἐγένοντο Κορύβαντες. Μελπομένης δὲ καὶ
 Ἀχελῷου, Σειρήνες, περὶ ὧν ἐν τοῖς μερὶ Ὀδυσ-
 σέως ἐροῦμεν.

Γ. 5. Ἦρα δὲ χωρὶς εὐνῆς ἐγέννησεν Ἡφαιστον. ὡς
 δὲ Ὀμηρος λέγει, καὶ τοῦτον ἐκ Διὸς ἐγέννησε.
 ῥίπτει δὲ αὐτὸν ἐξ οὐρανοῦ Ζεὺς, Ἦρα δεθεῖση
 βοηθοῦντα· ταύτην γὰρ ἐξεκρέμασε Ζεὺς ἐξ Ὀλύμ-
 που, χειμῶνα ἐπιπέμψασαν Ἡρακλεῖ, ὅτε Τροίαν
 ἐλὼν ἔπλει. πετόντα δὲ Ἡφαιστον ἐν Δήμῳ, καὶ
 πηρωθέντα τὰς βάσεις, διέσωσε Θέτις.

I, 3, 4. Euterpes soboles Rhesus, Thaliae Corybantess, Melpome-
 nes Sirenes. 5. Iunonis partus, Vulcanus;

cit. Sed futurum solenne
 Apollodoro. στερηθήσεσθαι
 repofui codicum et Zenobii
 confensu; in Eustath. στερή-
 σεσθαι. vulgo: στερηθῆ οὐ ἂν.
 vitium iterum ex litterarum
 compendiis ortum. ἐπέρ-
 τεραι Zenob. γινόμεναι Vat.
 καὶ τῆς κιθαρῳδίας καὶ τοῦ
 νοῦ ἐστέρησαν addit Schol.
 laud.

Γ. 4. Στρυμόνος erat: emen-
 datum Στρυμόνος. Mox ὅτι
 ante Καλλιόπης, extruden-
 dum, aut legendum: ἔνιοι
 δὲ λέγουσιν ὅτι.

Γ. 5. ἐξ οὐρανοῦ ὁ Ζεὺς, in-
 terposito articulo, bene Med.
 et Vat. Mox imperite libri:
 ἐκκρεμάσχα et ἐκκρεμάσχα,
 Ζεὺς.

Μίγνυται δὲ Ζεὺς Μήτιδι, μεταβαλλούσῃ εἰς 1.6. πολλὰς ἰδέας, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνελθεῖν, καὶ αὐτὴν γενομένην ἔγκυον καταπίνει Φθάσας· ἐπεὶπερ ἔλεγε γενήσκειν παῖδα, μετὰ τὴν μέλλουσαν ἐξ αὐτῆς γενέσθαι κόρην, ὅς οὐρανοῦ δυνάστης γενήσεται· τοῦτο φοβηθεὶς, κατέπιεν αὐτήν. ὡς δὲ ὁ τῆς γενέσεως ἐνέστη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ, καθάπερ ἄλλοι λέγουσι καὶ, Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς, ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος, Ἄθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέθορε.

I, 3, 6. Iouis, ex Metide, Minerua.

I. 6. Μήτιδι. reposui pro eo quod editur et legitur Θέτιδι. Commelin. ait alios habere Θέμιδι, sed defendit alterum ex lib. III, 13, 5. quod tamen alienum est: nam Iupiter hoc ipsum refugerat, et cum Thetide congregari noluerat. ἐπεὶπερ ἔλεγε quinaῖα? corruptum haud dubie; etsi Gale ita occurrere absolute ait: idem ἐλέγετο coniecit. Sed leg. ἔλεγε Γῆ. Apud Hesiod. 890. Coelus, et Terra sortem edunt: ἐὼν ἐγκάτθετο νηδὺν Γαίης Φραδμοσύνησι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος. Mox κόρον Aegius male intulerat, qui

totum locum male accipiebat: cuius, ut nunc editur, sensus hic esse debet: audito, fatale esse, ut ex Metide primo puella, mox puer nascatur, qui caeli imperio potiturus sit, Iupiter metu adductus statim ante primum puellae partum Metidem ipsam cum eo, quod utero gerebat, deuorauit. Admodum tamen probabile fit, verba μετὰ τὴν μέλλουσαν ἐξ αὐτῆς γενέσθαι κόρην esse aut ex superiore auctore ab Apollodoro, aut serius ab alio, interposita; ad rem enim satis erant ista: ἐπεὶπερ ἔλεγε γενήσκειν παῖδα, ὅς

- CAP. Τῶν δὲ Κοίου θυγατέρων Ἀστερία μὲν, ὁμοιω-
 IV, I. θεῖσα ὄρνυγι, ἑαυτὴν εἰς Θάλασσαν ἐρρίψε, Φεύ-
 §. 1. γουσα τὴν πρὸς Δία συνουσίαν. καὶ πόλις ἀπὸ
 ἐκείνης Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, ὕστερον δὲ
 §. 2. Δῆλος. Λητῶ δὲ, συνελθοῦσα Διὶ, κατὰ τὴν
 γῆν ἅπασαν ὑφ' Ἡρας ἠλαύνετο· μέχρις, εἰς Δῆλον
 ἐλθοῦσα, γεννᾷ πρώτην Ἄρτεμιν ὑφ' ἧς μαιω-
 θεῖσα, ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησεν.
- §. 3. Ἄρτεμις μὲν οὖν τὰ περὶ Θήραν ἀσκήσασα,
 παρθένος ἔμεινεν. Ἀπόλλων δὲ τὴν μαντικὴν
 μαθὼν παρὰ τοῦ Πανὸς τοῦ Διὸς καὶ Θύμβρεως,
 ἦκεν εἰς Δελφοὺς, χρησμωδούσης τότε Θέμιδος· ὡς δὲ
 ὁ Φρουρῶν τὸ μαντεῖον Πύθων ὄφει ἐκώλυεν αὐτὸν

I, 4, 1. Iouis amores: Aferia. §. 2. Latona; e qua nati Diana et
 Apollo. §. 3. Is occidit Pythonem.

οὐρανοῦ δυνάστης γενήσεται.
 ὡς δὲ ὁ τῆς γενέσεως ἐνέστη
 χρόνος. Schol. Hom. I. c.
 ἀποκνήσεως. Pal. γεννήσεως,
 abest quoque ὁ. et ἀνέστη.
 Mox ante Ἡφαίστου eiicien-
 dum καὶ et legendum λέ-
 γουσιν, Ἡφαίστου. vel ἦ καὶ,
 καθάπερ.

I. 1. §. 2. Λητῶ γὰρ male-
 bat Faber; de Latona cf.
 Schol. II. α, 9. §. 3. παρὰ
 τοῦ Πανός, τοῦ Διός καὶ Θύμ-
 βρεως. Ita ediderat Aegius
 et Commel. Mutavit Faber

Θύμβρεως in Ἰβρεως, quod
 Aegius in libris repererat;
 idem habent Pal. Vat. et
 ceteri omnes, quantum in-
 telligo; sequitur Fabrum
 Gale; fidem facere potest
 Schol. Lycophr. 772. καὶ ἐτε-
 ρος δὲ Πάν Διός καὶ Ἰβρεως.
 At Θύμβρις nymphea defen-
 ditur a Schol. Pindari ad
 argum. Pythior. “ἔμαθε καὶ
 τὴν μαντικὴν τέχνην Apollo
 ὑπὸ τοῦ Πανός, et paullo
 ante, τοῦ Πανός, οὐ τοῦ Ἐρ-
 μοῦ καὶ Πηνελόπης, ἀλλὰ τοῦ

παρελθεῖν ἐπὶ τὸ χάσμα· τοῦτον ἀνελών, τὸ μαν-
 τεῖον παραλαμβάνει. Κτείνει δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ §. 4.
 Τιτυόν, ὃς ἦν Διὸς υἱὸς καὶ τῆς Ὀρχομενοῦ θυγατρὸς
 Ἐλάρης, ἣν Ζεὺς, ἐπειδὴ συνῆλθε, δείσας Ἥραν,
 ὑπὸ γῆν ἔκρυψε, καὶ τὸν κυοφορηθέντα παῖδα Τι-
 τυὸν ὑπερμεγέθη εἰς Φῶς ἀνήγαγεν. Οὗτος ἐρχό- §. 5.
 μιν εἰς Πυθῶ, Λητῶ θεωρήσας, πόθῳ κατασχεθεῖς
 ἐπισπᾶται. ἣ δὲ τοὺς παῖδας ἐπικαλεῖται, καὶ κατα-
 τοξεύουσιν αὐτόν. κολάζεται δὲ καὶ μετὰ θάνατον
 γῦπες γὰρ αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐν Ἄδου ἐσθίουσιν.

Ἀπέκτεινε δὲ Ἀπόλλων καὶ τὸν Ὀλύμπου §. 2.
 παῖδα Μαρσύαν. οὗτος γὰρ εὐρῶν αὐλοῦς, οὗς §. 1.
 ἔρριψεν Ἀθηναῖα διὰ τὸ τὴν ἕψιν αὐτῆς ποιεῖν
 ἄμορφον, ἦλθεν εἰς ἔριν περὶ μουσικῆς Ἀπόλλωνι.
 Συνθεμένων δὲ αὐτῶν, ἵνα ὁ νικήσας, ὁ βούλεται, §. 2.
 διαθῆ τὸν ἠττημένον· τῆς κρίσεως γενομένης, τὴν

l. 4. §. 4. Tityum, Latonae imminentem. I, 4, 2. Etiam Mar-
 syam, ad certamen musicum ab eo provocatus.

Διὸς καὶ Θύμβραως." § 4 Κτεί-
 νει δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ Τιτυόν.
 lenior iunctura Reg. 3. κτεί-
 νει δ' οὐ μετὰ πολὺ καὶ Τ.
 Mox pro Ἐλάρης scrib. Ἐλά-
 ρας, ut et habet Strabo et
 Schol. Od. λ et Od. η, l. c.
 ubi additur, Ὀρχομενοῦ, τι-
 νὲς Μίνως. leg. Μινύου. No-
 men Elarae corruptum in
 codd. Ἐλάνης, vel Ἐλαί-
 κης, emendavit iam Aegius.

καὶ τὸν κυοφορηθέντα παῖδα
 Τιτυόν. disertior est ora-
 tio: ἣ δὲ τὸν κυοφ. — εἰς
 Φῶς ἀνήκεν· ita fere Schol.
 l. c. mox εἰς Πυθῶ, scriptum
 vid. Obfl. paullo post ἣ δὲ
 τοὺς παῖδας ἐπικαλεῖται, καὶ
 κατατοξεύουσιν αὐτόν, fuisse
 suspicor οἱ δὲ κατατοξεύου-
 σιν αὐτόν.

l. 2. τῆς κρίσεως γενομένης.
 mutat in γενομένης Aegius,

κιθάραν στρέψας ἠγωνίζετο ὁ Ἀπόλλων, καὶ
 τοῦτο ποιεῖν ἐκέλευσε τὸν Μαρσύαν τοῦ δὲ ἀδυ-
 νατοῦντος, εὐρεθεῖς κρείσσων ὁ Ἀπόλλων, κρε-
 μιάσας τὸν Μαρσύαν ἔκ τινος ὑπερτενοῦς πίτυος,
 ἐκταμῶν τὸ δέρμα, οὕτως διέφθειρεν.

- Γ. 3. Ὠρίωνα δὲ Ἄρτεμις ἀπέκτεινεν ἐν Δήλῳ.
 §. 1. τοῦτον γηγενῆ λέγουσιν ὑπερμεγέθη τὸ σῶμα.
 Φερεκύδης δὲ αὐτὸν Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυάλης λέγει.
 ἐδωρήσατο δὲ αὐτῷ Ποσειδῶν διαβαίνειν τὴν θά-
 λασσαν. Οὗτος μὲν ἔγημε Σίδην, ἣν ἔρριψεν εἰς
 §. 2. Ἄδου περὶ μορφῆς ἐρίσασαν Ἥρα. Αὐθις δὲ ἐλ-
 §. 3. θῶν εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος ἐμνήστεύ-
 σατο· μεθύσας δὲ Οἰνοπίων αὐτὸν, κοιμώμενον

I, 4. 3. Diana Orionem necat. §. 3. Is ab Oenopione excaecatus,

perperam, κρείσσις est h. l. ipse
 ἀγῶν, commissio. καὶ ταῦτο
 ποιεῖν. vulgo καὶ ποιεῖν. Sed
 αὐτὸ interponunt codices,
 quod cum Commel. et Gal.
 mutavi in ταῦτ᾽, vt res
 postulabat.

Γ. 3. §. 3. ἐμνήστεύσατο. fa-
 tis pudenter: in connubium
 postulavit: tum stuprauit:
 ἐβιάσατο, vt Eratosth. cf.
 Schol. laud. Hygin. l. c. Par-
 then. c. 20. qui pro Merope
 filiam appellat Αἰρώ. παρὰ
 τοῖς αἰγιαλοῖς ἔρριψεν. vide-
 tur verba ex poeta antiquo

retinuisse Apollodorus. Nisi
 compendium litterarum fe-
 fellit librarium, eum esset
 παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Apud Era-
 tosth. est: ἐκ τῆς χώρας ἐκβα-
 λεῖν. §. 4. ὁ δὲ ἐπὶ τὸ χαλ-
 κεῖον ἐλθῶν. hic exciderunt
 nonnulla: εἰς Λῆμνον, ἐπὶ τὸ
 χαλκεῖον Ἡφαίστου. ex ea
 acceptum puerum *Cedalionem*
 humeris suis imposuit,
 qui suum versus ortum iter
 regeret: Loc. cl. Eratosth.
 l. c. (vbi Ἠνθαλίωνα corri-
 gendum ex nostro et leg.
 ἐλθόντα δὲ εἰς Λῆμνον ἀλη-

ἐτύφλωσε, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς ἔρριψεν. ὁ δὲ §. 4.
ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθὼν, καὶ ἀρπάσας παῖδα ἕνα,
ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιθέμενος, ἐκέλευσε ποδηγεῖν πρὸς
τὰς ἀνατολάς. ἐκεῖ δὲ παραγενόμενος, ἀνέβλεψεν,
ἐκκαεῖς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος, καὶ διὰ ταχέων
ἐπὶ τὸν Οἶνοπίωνα ἐσπεύδεν. ἀλλὰ τῷ μὲν Πο-
σειδῶνι Ἡφαιστότευκτόν ὑπὸ γῆν κατεσκεύασεν

l. 4. §. 4. visum recuperat.

τεύοντα, Ἡφαιστῷ συμμιξαι) Parthen. c. 20. Adde Lucian. de Domo I, 28. item Eustath. ad II. ξ, p. 987, 8. Tz. Chil. III, 226. Hygin. l. c. et ibi van Stav. τὸ χαλκεῖον Vulcani est officina, quo nomine vetus aliquis poeta videtur appellasse montem Lemni Mofychanum ignibus subterraneis ardentem. cf. Schol. Nicandri p. 24. In παῖδα ἕνα nomen Κηδαλίωνα latere sagaciter suspicabatur Lennep. ad Phalar. p. 267, vbi formulam διὰ ταχέων illustrat. At probabilius est παῖδων ἕνα fuisse; vt etiam Wassenberg suspicabatur diff. de corruptis nomini. propr. p. 14, etiam Schol. Nicandri δίδωσι αὐτῷ Κηδαλίωνα ἕνα τῶν θοραπέων. Lennep. max.

ποδηγεῖν mutat in ὀδηγεῖν ex Eratosth. quasi non et illud vñ haberetur, ἀνέβλεψεν ἐκκαεῖς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος. quid ἐκκαεῖς hic velit, non facile dicas, estne simpliciter: ab calore folis recreatus? Lucian. l. c. ὁ ἥλιος φανεῖς ἰᾶται τῆν πῆρῶν. Eratosth. l. c. καὶ ἡλίῳ συμμιξας δοκεῖ ὑγιασθῆναι. Nec tamen hoc esse posset ἐκκαῆναι. Verum eicienda est vox, quae aut adscripta in margine erat paullo ante ad ἐτύφλωσεν, aut scriptum fuit: ὁ δὲ ἐκκαεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθὼν. Parthen. l. c. λέγεται Orionem βιχζόμενον ἐκκαῆναι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τοῦ Οἶνοπίωνος. Ἀλλὰ τῷ μὲν Ποσειδῶνι Ἡφαιστότευ-

- Γ. 4. αἶκον. Ὀρίωνος δὲ Ἡὼς ἐρασθεῖσα, ἤρπασε, καὶ ἐκόμισεν εἰς Δῆλον· ἐποίει γὰρ αὐτὴν Ἀφροδίτη
 Γ. 5. συνεχῶς ἐρᾶν, ὅτι Ἄρει συνευνάσθη. Ὁ δὲ Ὀρίων, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἀνηρέθη, δισκεύειν Ἄρτεμιν προκαλούμενος· ὡς δέ τινες, βιαζόμενος Ὀπίω, μίαν τῶν ἐξ Ὑπερβορέων παραγενομένων παρθένων, ὑπ' Ἀρτέμιδος ἐτοξεύθη.

I, 4, 4. Orion ab Aurora amatus.

αἶκον ὑπὸ γῆν κατασκευάσαν· οἶκον. locus corruptus. Alienum enim ab re, *Orionem* exstruxisse aedem Neptuno. Nec huc trahi potest, quod ap. Diodor. IV, 85, ad Pelorum Siciliae templum Neptuno exstructum Orioni auctori tribuitur; fuere enim Siculae quoque de Orione fabulae. In promptu est emendare Ποσειδῶν, quod et vnus ex Regiis offert. At enim alienum et hoc, Neptunum filii sui Orionis irae eripuisse inimicum! Oenopionis pater erat Dionysus, mater Ariadne: Schol. Arat. 636. Verum expedita res est: Ποσειδῶνι est eiiciendum, et leg. κατασκευάσαν. Fecerunt hoc Chii in gratiam Oenopionis, vt ei sub terra

locum munirent. Eratosth. l. c. ὁ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ γῆν ἐκέκρυπτο adde Hygin. l. c. Schol. Nic. ad v. 13. Γ. 5. Venabatur feras Orion; ἀρῦόμενος κλεινῶ χάριν Οἰνοπίωνι. (Sic enim lego apud Aratum v. 637. non κείνω, Brunkius emendabat l. c. Χίω.) quod et ap. Hygin. est l. c. P. A. II, 34. Non enim in Delo sed in insula Chio periisse vulgo narratur; At in Creta ap. Hygin. et Eratosth. in Achaia ap. Helych. in Παιυστήρια. ὄρη τῆς Αχαίας, ἐν οἷς ὁ Ὀρίων ἀπέθανε. Apud Plutarch. de exilio p. 602. D. insulam Hyriam, ad Naxum, inhabitasse narratur: ita enim Ὑρίας pro Θουρίας emendatum iam ab Holsten. ad

Ποσειδῶν δὲ, Ἀμφιτρίτην τὴν Ὠκεανοῦ γα- 1. 6.
μεῖ καὶ αὐτῷ γίνεται Τρίτων καὶ Ῥόδη, ἣν
Ἥλιος ἔγημε.

Πλούτων δὲ Περσεφόνης ἐρασθεῖς, Διὸς συνερ- CAP.
γούντος, ἤρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δήμητρα δὲ μετὰ V, 1.
λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν §. 1.
γῆν ζητοῦσα περιήει μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων,
ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἤρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς
ἀπέλιπεν οὐρανόν. εἰκασθεῖσα δὲ γυναικί, ἦκεν §. 2.
εἰς Ἐλευσίνα, καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης

I, 4. 6. Ex Neptuno Triton et Rhode fuscipiuntur. I, 5, 1. Pro-
serpina a Plutone rapta. §. 2. Ceres eius raptu comperto a
diis secessionem faciens,

Steph. Byz. Tam variis
auctoribus tam varia tra-
ctandi et ornandi via fuit.

1. 5. δισκεῦειν Ἄρτ. προκαλού-
μενος mirum hoc: cum Dia-
nae nihil sit commune cum
disco; venationis ei studium
est: κυνηγετεῖν, ἀκοντίζειν
expectabas. An fuit δίσκειν?
vel δισκαῖν? Pindar. I, 2, 51.
Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίζαμι.
Iacobs coniciebat ὀστεύειν.
Ceterum vitiose προκαλού-
μενος ed. pr. vt saepe alibi.

1. 1. Διὸς συνεργούντος:
Iane is fuit, ὃς μιν ἔδωκε
Ἄλδη θαλαρῆν κενλήσθαι ἄκοι-
τιν, vt Hymn. in Cer. 79.

atque Siciliam Proserpinae

dedit εἰς ἀνακαλυπτήρια v.

Pindar. Nem. I. 16. et ibi

Schol. μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρ-
μιονέων. Ita codd. Pal. Med.

Dorv. Regii, et ita iam

emendarunt Aeg. Commel.

Gal. editum tamēn ubique

ἑρμηνέων, pro quo Faber

coni. παρὰ μηνυτῶν, perpe-

ram. ἀπέλιπεν οὐρανόν. me-

lius κατέλιπεν Schol. Ari-

stoph. et Zenob. l. c. ὀργι-

ζομένοις θεοῖς male Pal. cum

Reg. tert. ὀργιζομένης Dorv.

§. 2. ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης. Iu-

vat: ἐπ' ἐκείνης, scilicet sol-

lenni variatione dicitur res

κληθεῖσαν Ἀγέλαστον ἐκάθεισε πέτραν παρὰ τὸ
 §. 3. Καλλίχορον Φρέαρ καλούμενον. ἔπειτα πρὸς Κε-
 λεὸν ἐλθοῦσα τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων,
 ἔνδον οὐσῶν γυναικῶν, καὶ λεγουσῶν τούτων παρ'
 αὐτὰς καθέζεσθαι, γραῖα τις, Ἰάμβη, σκώψασα,
 τὴν θεὸν ἐποίησε μειδιάσαι. διὰ τοῦτο ἐν τοῖς
 Θεσμοφορίοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγουσιν.

§. 4. Ὅντος δὲ τῆ τοῦ Κελεοῦ γυναικὶ Μετανείρα
 παιδίου, τοῦτο ἔθρεψεν ἢ Δημήτηρ παραλαβοῦσα

l. 5. i. §. 3. Eleusinem ad Celeum deuertit. §. 4. Deiphontem
 immortalē reddere volens

denominata ἀπὸ et ἐπὶ τινος.
 cf. Munker ad Lactant. XIII.
 f. 6. παρὰ τὸ Καλλίχορον
 Φρέαρ at in codd. Pal. Re-
 giis, περὶ τὸ Κ. Dorv. ἐπὶ
 τὸ Κ. ex compendio littera-
 rum: παρὰ τεponendum
 etiam e Med. et Riccard. ap.
 Nicandr. Ther. 486. Καλλι-
 χορον περὶ Φρεῖαρ. §. 3. παρ'
 αὐτὰς (vel αὐτὰς, ad idem
 redit) καθέζεσθαι, e libb.
 Pal. Med. et Regiis pro vulg.
 καθίζεσθαι. Iambe, ancilla
 Metanirae, non σκώψασα τὴν
 θεὸν, vt male interpretaba-
 tur, irridens deam, hoc enim
 dea non tulit, ne in Asca-
 labo quidem apud Ouidium

et Antonin. Lib. 24. fed
 Iambe exhilaravit deam διὰ
 χλεύης, iocos et dicteria
 iaciendo, v. Scholion Eurip.
 Orest. 963. quod idem fere
 ad Nicand. p. 48, et in Pro-
 clo apud Photium p. 583.
 In H. in Cer. 203. com-
 positum παρασκώπτειν est
 nulla cum vi: πολλὰ πα-
 ρασκώπτουσ' ἐτρέψατο πότνια,
 ἀγνήν, μειδιῆσαι. Verum totus
 locus scabritiem habet. Ho-
 mericum fuisset: πολλὰ μά-
 λα σκώπτουσα. — §. 4. τῆ
 τοῦ Κελεοῦ γυναικὶ Μετανείρα.
 τοῦ inferni e Med. Dorv.
 Reg. Apud Pausan. et al.
 est Μεγάνειρα, quod Aegias

βουλομένη δὲ αὐτὸν ἀθάνατον ποιῆσαι, τὰς νύκ-
τας εἰς πῦρ κατετίθει τὸ βρέφος, καὶ περιήρει τὰς
θνητὰς σάρκας αὐτοῦ, κατ' ἡμέραν δὲ παραδόξως
αὐξανομένου τοῦ Δημοφῶντος, τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα
τῷ παιδί, ἐπετήρησε Μετάνειρα, τί πράξει θεά.

I, 5, 1. §. 4. a Metanira matre interpellatur.

tuebatur, male: v. Heinf.
ad Ovid. Fast. IV, 539. Ver-
heyck ad Ant. Lib. p. 57. 160.
cf. ad Hymn. in Cer. 161.
Neaera est in Marm. Arun-
del. I, 23. corrupte; verum
hoc iam Ruhnkenium eo
loco occupasse video; cor-
ruptius ap. Schol. Hephaest.
p. 81. — Κελεῶ καὶ τῆ αὐτοῦ
γαμητῆ Νῆρι. corruptum quo-
que arbitror Μίσμη ap. Ant.
Lib. c. 24. ἔτρεψεν, ede-
batur ἔτρεψεν. Saltem ἔτρε-
ψεν erat scribendum cum
Pal. Med. Vat. et Regiis; et
hoc praestat. Schol. Nican-
dri l. c. ἡ Δημήτηρ Κελεὸν
λαβοῦσα ἀνέτρεψεν ὡς υἷόν.
Mox βουλομένη δὲ αὐτὸν ἀθά-
νατον ποιῆσαι, quod ex noto
more, genus ad τὸ νοητὸν
constituendi, dictum est; in
αὐτὸν non est haerendum,
ethi praecessit πιδίον, et se-
quitur τὸ βρέφος. Pro eis

πῦρ κατετίθει τὸ βρέφος,
quod iam Faber et Gal.
emendarunt, legebatur κα-
τέθει. debebat saltem κατέ-
θετο. In re consentiunt
Hygin. f. 147. Ovid. Fast.
IV, 554. et qui primo loco
memorandus, H. in Cer.
235 sq. — Δημοφῶντος. Vat.
Δηφῶντος. At Pal. Ox. Regg.
a. p. m. Δημοφῶντος: hoc
verum esse, docuit, quem
tum, cum primo conatu
haec excuderentur, nondum
videram, repertus Hymnus
in Cer. 234. Δημοφῶντ' ὄν
ἔτικτεν εὐζῶτος Μετάνειρα,
vbi cf. Ruhnk. — Mox ex-
cidit τὸ, in τοῦτο γὰρ ἦν τὸ
ὄνομα. ἐπετήρησε (male ex-
cusum — σεν) Μετάνειρα, τί
πράξει θεά. ita legitur ex
Aegii emendatione certissi-
mâ. In codd. ἐπατήρησεν ἢ
πραξιθεά. Pal. ἢ πραξιθεά.
vt Commel. assererat. v

καὶ καταλαβοῦσα εἰς πῦρ ἐγκεκρυμμένον, ἀτε-
 βόησε· δίοπερ τὸ μὲν βρέφος ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀνη-
 λώθη, ἢ θεὰ δὲ αὐτὴν ἐξέφηνε. Τριπτολέμω
 δὲ, τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν Μετανείρας παιδῶν, δίφρον

I. 5. 2. Triptolemium frugum fationem docet.

πράττοι vel πράξοι emen-
 dat Faber; forte voluit πρά-
 ξει, vel πράξεις θεὰ; sed
 totam hanc ῥῆσιν, τί πράξει
 θεὰ, ex margine irrepsisse
 arbitror; satis erat ἐπετήρησε
 Μετάνειρα, καὶ καταλαβοῦσα
 ut inf. III, 13, 6. cf. Hymn.
 244. Μοχ ἐγκεκρυμμένον be-
 ne, ut ἄρτος ἐγκρυβίας. et
 Od. ε, 488. ὡς ὅτε τις δαλὸν
 σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Hy-
 gin. l. c. noctu clam in igne
 obruebat: et inf. de Achille
 III, 13, 6. εἰς τὸ πῦρ ἐγκρυ-
 βοῦσα. Postea ἢ θεὰ δὲ ἐκυ-
 τήν ἐξέφηνε, noli putare
 ἐξηφάνισε h. e. ἀφανῆς ἐγε-
 γετο; ut fere Ovid. l. c. 561.
 dixit et egrediens nubem
 trahit; sed, illa se mani-
 festavit deam, non verbis,
 sed, apparuit qualis esse
 solet, specie diuina augustā,
 terribili. Itaque ap. Hygin.
 l. c. illa irata Eleusinum

exanimavit; nam ad hunc
 res ibi transfertur a Celeo;
 hunc intellige ap. Proclum
 l. c. in verbis ἐπὶ τὸν Ἐλευ-
 σῖνα, non urbem. In H.
 in Cer. 274. etiam diuinam
 formam Ceres recipit, sed
 mitiore cum habitu oris cor-
 porisque. Porro, τὸ μὲν
 βρέφος - ἀνηλώθη, sc. a Ce-
 rere in flammam coniectum.
 At in Hymno in Cer. v. 254.
 Ceres ex cinere erutum tol-
 lit et matri reddit; ἐξανυ-
 λούσα πυρὸς, nam Tripto-
 lemium ipsum fuisse hunc
 puerum discimus; vnde ne
 suspiceris et in Apollodoro
 olim fuisse; τὸ μὲν βρέφος
 ἐκ τοῦ πυρὸς ἀνέσλετο, ve-
 tant ea, quae sequuntur.

I. 2. τῶν Μετανείρας παι-
 δῶν. etiam hic libri consen-
 tiunt in πρᾶξιθῆς; adeo
 inepte argutus erat libra-
 rius, cum semel illam in-

κατασκευάσασα πτηνῶν δρακόντων, καὶ πυρὸν ἔδωκεν, ᾧ τὴν ὅλην οἰκουμένην δι' οὐρανοῦ αἰρόμενος κατέσπειρε. Πανύασις δὲ Τριπτόλεμον Ἐλευσῖνος λέγει. Φησὶ γάρ, Δήμητραν πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν. Φερεκύδης δὲ Φησιν αὐτὸν υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς.

Διὸς δὲ Πλούτωνι τὴν Κόρην ἀναπέμψαι κε- Γ. 3.
λεύσαντος, ὁ Πλούτων, ἵνα μὴ πολὺν χρόνον
παρὰ τῆ μητρὶ καταμείνη, ῥοιᾶς ἔδωκεν αὐτῇ
φαγεῖν κόκκον. ἡ δὲ, οὐ προειδομένη τὸ συμβησό-

I, 5, 3. Proserpina apud Plutonem manet.

tulisset, forte quod in rebus Atticis clarum esse nomen audierat. v. inf. III, 15, 1. princ. τὸν πυρὸν ἔδωκε, omisso καὶ, em. Faber; recte. τὴν ὅλην οἰκουμένην κατέσπειρε, primo loco agrum Rharium: Paul. I, 38. πυρὸν dixit generali nomine; proprie erat κριθή, hordeum. υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς: immo Οὐρανοῦ. Nam Coelus Terram uxorem habuit, Oceanus Tethyn. Nec Oceani amores aliunde noti. Et video ex Pal. Dorv. et ex Regg. notatum pro υἱὸν, οὐρανοῦ Ὠκεανοῦ. Ortum vitium ex compendio scripturae.

Γ. 3. ἵνα μὴ πολὺν χρόνον παρὰ τῆ μητρὶ καταμείνη. vix hoc sanum: nisi dicas e poetâ esse: ne illa omne tempus cum matre exigeret; H. in Cer. 373. ἵνα μὴ μένη ἡματα πάντα αὐτῇ παρ' αἰδοίῃ Δημήτερι κυανοπέπλω. Sed f. leg. τὸν λοιπὸν χρ. Mox ἡ δὲ, οὐ προειδομένη τὸ συμβησόμενον. ita audacter scripsi; videbam etiam Emperium nostrum in eandem emendationem incidisse; vulgo: τὸ συμμασώμενον. μασώμενος est is qui mandit, comedit. Pal. cum Dorv. et Regiis τὸ συμμασόμενον. συμβασώμενον vel συμβησώμενον Med. συμβασόμενον Vat.

μενον, κατηγάλωσεν αὐτόν. καταμαρτυρήσαντος δὲ αὐτῆς Ἀσκαλάφου, τοῦ Ἀχέροντος καὶ Γοργύρας, τούτῳ μὲν Δημήτηρ ἐν Ἄδου βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν· Περσεφόνη δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, τὸ μὲν τρίτον, μετὰ Πλούτωνος ἠναγκάσθη μένειν, τὸ δὲ λοιπὸν, παρὰ τοῖς θεοῖς. Περὶ μὲν οὖν Δήμητρος ταῦτα λέγεται.

CAP. Γῆ δὲ περὶ Τιτάνων ἀγανακτοῦσα, γεννᾷ
VI, I. Γίγαντας ἐξ Οὐρανοῦ, μεγέθει μὲν σωμάτων ἀνυ-
§. 1. περβλήτους, δυνάμει δὲ ἀκαταγωνίστους. οἱ φοβε-
§. 2. ροὶ μὲν ταῖς ὄψεσι κατεφαίνοντο, καθεμιμένοι βα-

I, 6, 1. Gigantum pugna cum diis et strages. §. 1. Gigantum species et vires,

Μοx καταμαρτυρήσαντος δὲ τοῦ A. Vat. et Γοργίας Pal. Δήμητρα et hic in ed. Rom. mutatum tacite in ed. Commel. pro Δημήτηρ assentientibus libb. cf. sup. ad I, 1, 5. Ad τὸ μὲν τρίτον, quod coacta fuit Proserpina tertiam partem anni cum Plutone exigere, cf. H. in Cer. 445 τὴν τρίτην μὲν μοῖραν (anni) ὑπὸ ζόφου ἡρώεντα etc. et 398 sq.

§. 1. Pro περὶ Τιτάνων ed. pr. παρά. Solenne fuillet ὑπὲρ Τιτάνων. §. 2. ταῖς ὄψεσι. Pal, ὄψεσι felici lapsu;

minus bene καθήμενοι Vat. — ἐκ κεφαλῆς καὶ γενεῶν. Faber em. ἐκ γενέων, quod de belluis et monstris solenne. At statim §. 3. §. 4. de Typhone noster ἐκ κεφαλῆς καὶ γενεῶν τρίχες ἐξηνεμοῦντο, et refellit Fabrum Munker. ad Antonin. Lib. c. 22. et ad Lactant. in Ovid. Burrin. pag. 482, b. Apud Schol. Lycophr. 63. qui Apollodorum ante oculos habuit, Terra — γεννᾷ δρακοντόπαιδας (leg. δρακοντόποδας) καὶ βαθυγενεῶς καὶ βαθυχαίτας Γίγαντας. Mox:

θεῖαν κόμην ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων· εἶχον δὲ τὰς
 βάσεις Φολίδας δρακόντων. ἐγένοντο δὲ, ὡς μὲν §. 3.
 τινες λέγουσιν, ἐν Φλέγραις· ὡς δὲ ἄλλοι, ἐν
 Παλλήνῃ. ἠκόντιζον δὲ εἰς οὐρανὸν πέτρας, καὶ
 δρυὸς ἠμμένας. διέφερε δὲ πάντων Πορφυρίων τε §. 4.
 καὶ Ἀλκυονεὺς, ὃς δὴ καὶ ἀθάνατος ἦν, ἐν ἧπερ
 ἐγεννήθη γῆ, μαχόμενος. οὗτος δὲ καὶ τὰς Ἡλίου
 βάσις ἐξ Ἑρμείας ἤλασε. Τοῖς δὲ θεοῖς λόγιον §. 5.
 ἦν, ὑπὸ θεῶν μὲν μηδένα τῶν Γιγάντων ἀπο-
 λέσθαι δύνασθαι, συμμαχοῦντος δὲ θνητοῦ τινος,
 τελευτήσειν. Αἰσθημένη δὲ Γῆ τοῦτο, ἐζήτει §. 6.
 φάρμακον, ἵνα μὴδ' ὑπὸ θνητοῦ δυνηθῶσιν ἀπο-

I, 6. §. 3. Gigantum sedes. §. 4. In iis Porphyrion et Alcyoneus.
 §. 5. Arcessitus a Ioue Hercules ad auxiliandum.

εἶχον δὲ τὰς βάσεις Φολίδας
 δρακόντων: immo: βάσεις
 Φολιδωτάς. nisi εἶχον δὲ αἱ
 βάσεις Φολίδας δρακόντων ma-
 lis, vt inf. II, 4, 2. §. 10.
 Gorgones habent κεφαλὰς
 μὲν περισπειραμένας Φολίσι
 δρακόντων. Dionys. Perieg.
 443. Pythonis spira — ὄλκος
 ἀπειρεσίησιν ἐπιφρίσσων Φο-
 λιδωσσιν. βάσις autem poe-
 tica vox, obuia v. c. in So-
 phocl. Philoct. 1443 et al.
 Eadem utitur et inf. III, 5, 8.
 et sup. I, 3, 5. §. 3. ἐν Παλ-
 λήνῃ scripsi: turpiter ubi-

que Πελλήνη. Mox seque-
 batur: ἠκόντιζον δὲ εἰς οὐρα-
 νούς. verum pluralis vix fre-
 quentatus a profanis est;
 dicerem legendum esse Οὐ-
 ρανίους, Οὐρανίδας, nisi li-
 brarios Apollodori scirem ex
 imperitissimis esse: reposui
 itaque εἰς οὐρανόν. Schol.
 Lycophr. l. c. οἱ πέτρας καὶ
 δρυὸς πεπυρακτωμένας ἠκόντι-
 ζον εἰς τὸν οὐρανόν. et noster
 mox l. 2. p. 22 de Typhone
 simili modo: ἠμμένας βά-
 λων πέτρας ἐπ' αὐτὸν τὸν οὐ-
 ρανόν. §. 6. ἐζήτει vitium est

κιθάραν στρέψας ἠγωνίζετο ὁ Ἀπόλλων, καὶ
τοῦτὸ ποιεῖν ἐκέλευσε τὸν Μαρσύαν· τοῦ δὲ ἀδύ-
νατοῦντος, εὐρεθεῖς κρείσσων ὁ Ἀπόλλων, κρε-
μάσας τὸν Μαρσύαν ἐκ τινος ὑπερτενοῦς πίτυος,
ἐκταμῶν τὸ δέρμα, οὕτως διέφθειρεν.

- Γ. 3. Ὠρίωνα δὲ Ἄρτεμις ἀπέκτεινεν ἐν Δήλῳ.
§. 1. τοῦτον γηγενῆ λέγουσιν ὑπερμεγέθη τὸ σῶμα.
Φερεκύδης δὲ αὐτὸν Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυάλης λέγει.
ἔδωρήσατο δὲ αὐτῷ Ποσειδῶν διαβαίνειν τὴν θά-
§. 2. λασσαν. Οὗτος μὲν ἔγημε Σίδην, ἣν ἔρριψεν εἰς
§. 3. Ἄδου περὶ μορφῆς ἐρίσασαν Ἥρα. Αὐθις δὲ ἐλ-
θὼν εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος ἐμνήστεύ-
σατο· μεθύσας δὲ Οἰνοπίων αὐτὸν, κοιμώμενον

I, 4, 3. Diana Orionem necat. §. 3. Is ab Oenopione excaecatus.

perperam, κρείσας est h. l. ipse
ἀγῶν, commissio. καὶ ταῦτὸ
ποιεῖν, vulgo καὶ ποιεῖν. Sed
αὐτὰ interponunt codices,
quod cum Commel. et Gal.
mutavi in ταῦτὰ, vt res
postulabat.

Γ. 3. §. 3. ἐμνήστεύσατο. fa-
tis pudenter: in conuubium
postulauit: tum suprauit:
ἐβιάσατο, vt Eratosth. cf.
Schol. laud. Hygin. l. c. Par-
then. c. 20. qui pro Merope
filiam appellat Αἰρώ. παρὰ
τοῖς αἰγιαλοῖς ἔρριψεν, vide-
tur verba ex poeta antiquo

retinuisse Apollodorus. Nisi
compendium litterarum fe-
fellit librarium, cum esset
παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Apud Era-
tosth. est: ἐκ τῆς χώρας ἐμβυ-
λεῖν. §. 4. ὁ δὲ ἐπὶ τὸ χαλ-
κίον ἐλθὼν. hic exciderunt
nonnulla: εἰς Ἀἴμονα, ἐπὶ τὸ
χαλκίον Ἡφαίστου. ex ea
acceptum puerum *Cedalionem*
humeris suis imposuit,
qui suum versus ortum iter
regeret: Loc. cl. Eratosth.
l. c. (vbi Ἡνθαλίωνα corri-
gendum ex nostro et leg-
ελθόντα δὲ εἰς Ἀἴμονα ἀλη-

ἐτύφλωσε, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς ἔρριψεν. ὁ δὲ §. 4.
ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθὼν, καὶ ἀρπάσας παῖδα ἕνα,
ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιθέμενος, ἐκέλευσε ποδηγεῖν πρὸς
τὰς ἀνατολάς. ἐκεῖ δὲ παραγενόμενος, ἀνέβλεψεν,
ἐκκαεῖς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος, καὶ διὰ ταχέων
ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἔσπευδεν. ἀλλὰ τῷ μὲν Πο-
σειδῶνι Ἡφαιστότευκτῶν ὑπὸ γῆν κατεσκευάσεν

l. 4. §. 4. visum recuperat.

τεύοντα, Ἡφαιστῶ συμμίζαι.)
Parthen. c. 20. Adde Lu-
cian. de Domo I, 28. item
Eustath. ad Il. ξ, p. 987, 8.
Tz. Chil. III, 226. Hygin.
l. c. et ibi van Stav. τὸ χαλ-
κεῖον Vulcani est officina, quo
nomine vetus aliquis poeta
videtur appellasse montem
Lemni Mofychaum ignibus
subterraneis ardentem. cf.
Schol. Nicandri p. 24. In
παῖδα ἕνα nomen Κηδαλίωνα
latere sagaciter suspicabatur
Lennep. ad Phalar. p. 267,
vbi formulam διὰ ταχέων
illustrat. At probabilius est
παίδων ἕνα fuisse; vt etiam
Wassenberg suspicabatur diff.
de corruptis nomina. propr.
p. 14, etiam Schol. Nicandri
δίδωσιν αὐτῷ Κηδαλίωνα ἕνα
τῶν θεοπέπτον. Lennep. max.

ποδηγεῖν mutat in ὀδηγεῖν ex
Eratosth. quasi non et illud
vñ haberetur, ἀνέβλεψεν
ἐκκαεῖς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκ-
τίνος. quid ἐκκαεῖς hic velit,
non facile dicas, estne sim-
pliciter: ab calore solis re-
creatus? Lucian. l. c. ὁ
Ἥλιος φανεῖς ἰάται τὴν πῆ-
ρωσιν. Eratosth. l. c. καὶ ἡλίῳ
συμμίζας δοκεῖ ὀφθαλμοῦ.
Nec tamen hoc esse posset
ἐκκαεῖναι. Verum eicienda
est vox, quae aut adscripta
in margine erat paullo ante
ad ἐτύφλωσεν, aut scriptum
fuit: ὁ δὲ ἐκκαεῖς τοὺς ὀφ-
θαλμοὺς ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλ-
θὼν. Parthen. l. c. λέγε-
ται Orionem βιχζόμενον ἐκ-
καεῖναι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ
τοῦ Οἰνοπίωνος. Ἀλλὰ τῷ
μὲν Ποσειδῶνι Ἡφαιστότευ-

- Γ. 4. εἶκον. Ὀρίωνος δὲ Ἡὼς ἐρασθεῖσα, ἤρπασε, καὶ ἐκόμισεν εἰς Δῆλον· ἐποίει γὰρ αὐτὴν Ἀφροδίτη
 Γ. 5. συνεχῶς ἐρᾶν, ὅτι Ἄρσει συνευάσθη. Ὁ δὲ Ὀρίων, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἀνηρέθη, δισκεύειν Ἄρτεμιν προκαλούμενος· ὡς δὲ τινες, βιαζόμενος Ὀπιν, μίαν τῶν ἐξ Ὑπερβορέων παραγενομένων παρθένων, ὑπ' Ἀρτέμιδος ἐτοξεύθη.

I. 4. 4. Orion ab Aurora amatus.

κτον ὑπὸ γῆν κατεσκευάσαν
 εἶκον. locus corruptus. Alienum enim ab re, Orionem exstruxisse aedem Neptuno. Nec huc trahi potest, quod ap. Diodor. IV, 85, ad Pelorum Siciliae templum Neptuno exstructum Orioni auctori tribuitur; fuere enim Siculae quoque de Orione fabulae. In promptu est emendare Ποσειδῶν, quod et unus ex Regiis offert. At enim alienum et hoc, Neptunum filii sui Orionis irae eripuisse inimicum! Oenopionis pater erat Dionysus, mater Ariadne: Schol. Arat. 636. Verum expedita res est: Ποσειδῶνι est eiiciendum, et leg. κατεσκευάσαν. Fecerunt hoc Chii in gratiam Oenopionis, ut ei sub terra

locum munirent. Eratosth. l. c. ὁ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ γῆν ἐκέκρυπτο adde Hygin. l. c. Schol. Nic. ad v. 13.
 Γ. 5. Venabatur feras Orion: ἀρνούμενος κλεινῶ χάριν Οἰνοπίωνι. (Sic enim lego apud Aratum v. 637. non κείνω. Brunkius emendabat l. c. Χίω.) quod et ap. Hygin. est l. c. P. A. II, 34. Non enim in Delo sed in insula Chio periisse vulgo narratur: At in Creta ap. Hygin. et Eratosth. in Achaia ap. Helych. in Παιυστήρια. ὄρη τῆς Αχαιίας, ἐν οἷς ὁ Ὀρίων ἀπέθανε. Apud Plutarch. de exilio p. 602. D. insulam Hyriam, ad Naxum, inhabitasse narratur: ita enim Ὑρίας pro Θουρίας emendatum iam ab Holsten. ad

Ποσειδῶν δὲ, Ἀμφιτρίτην τὴν Ὠκεανοῦ γα- 1. 6.
μεῖ καὶ αὐτῷ γίνεται Τρίτων καὶ Ῥόδη, ἣν
Ἥλιος ἔγημε.

Πλούτων δὲ Περσεφόνης ἐρασθεῖς, Διὸς συνεργ- CAP.
γοῦντος, ἤρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δήμητρα δὲ μετὰ V, 1.
λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν 5. 1.
γῆν ζητοῦσα περιήει μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων,
ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἤρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς
ἀπέλιπεν οὐρανόν. εἰκασθεῖσα δὲ γυναικί, ἦκεν 5. 2.
εἰς Ἐλευσίνα, καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης

I, 4, 6. Ex Neptuno Triton et Rhode suscipiuntur. I, 5, 1. Pro-
serpina a Plutone raptā. 5, 2. Ceres eius raptu comperto a
diis secessionem faciens,

Steph. Byz. Tam variis
auctoribus tam varia tra-
ctandi et ornandi via fuit.

1. 5. δισκεῖν Ἄρτ. προκαλού-
μενος mirum hoc: cum Dia-
nac nihil sit commune cum
disco; venationis ei studium
est: κυνηγετεῖν, ἀκοντίζειν
expectabas. An fuit δίσκιν?
vel δισκεῖν? Pindar. I, 2, 51.
Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσκιμι.
Iacobs coniciebat ὀστεύειν.
Ceterum vitiose προκαλού-
μενος ed. pr. vt saepe alibi.

1. 1. Διὸς συνεργοῦντος:
lane is fuit, ὅς μιν ἔδωκ'
Ἄλδη θαλερὴν κεκληῖσθαι ἄκοι-
τιν, vt Hymn. in Cer. 79.

atque Siciliam Proserpinae
dedit εἰς ἀνακαλυπτήρια v.
Pindar. Nem. I. 16. et ibi
Schol. μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρ-
μιονέων. Ita codd. Pal. Med.
Dorv. Regii, et ita iam
emendarunt Aeg. Commel.
Gal. editum tamen ubique
ἐρμηνέων, pro quo Faber
coni. παρὰ μηνυτῶν, perpe-
ram. ἀπέλιπεν οὐρανόν. me-
lius κατέλιπεν Schol. Ari-
stoph. et Zenob. l. c. ὀργι-
ζομένοις θεοῖς male Pal. cum
Reg. tert. ὀργιζομένης Dorv.
5. 2. ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης. In-
vat: ἐπ' ἐκείνης, scilicet fol-
lenni variatione dicitur res

κληθεῖσαν Ἀγέλαστον ἐκάθισε πέτραν παρὰ τὸ
 §. 3. Καλλίχορον Φρέαρ καλούμενον. ἔπειτα πρὸς Κε-
 λεὸν ἐλθοῦσα τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων,
 ἔνδον οὐσῶν γυναικῶν, καὶ λέγουσῶν τούτων παρ'
 αὐτὰς καθέζεσθαι, γραῖα τις, Ἰάμβη, σκώψασα,
 τὴν θεὸν ἐποίησε μειδιάσαι. διὰ τοῦτο ἐν τοῖς
 Θεοδοφορίοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγουσιν.

§. 4. Ὅντος δὲ τῆ τοῦ Κελεοῦ γυναικὶ Μετανείρα
 παιδίου, τοῦτο ἔθρεψεν ἡ Δημήτηρ παραλαβοῦσα

L. 5. i. §. 3. Eleusinem ad Celeum deuertit. §. 4. Deiphontem
 immortalem reddere volens

denominata ἀπὸ et ἐπὶ τινος.
 cf. Munker ad Lactant. XIII.
 f. 6. παρὰ τὸ Καλλίχορον
 Φρέαρ at in codd. Pal. Re-
 giis, περὶ τὸ Κ. Dorv. ἐπὶ
 τὸ Κ. ex compendio Hittera-
 rum. παρὰ τερονendum
 etiam e Med. et Riccard. ap.
 Nicandr. Ther. 486. Καλλι-
 χορον περὶ Φρεῖαρ. §. 3. παρ'
 αὐτὰς (vel αὐτὰς, ad idem
 redit) καθέζεσθαι, e libb.
 Pal. Med. et Regiis pro vulg.
 καθίζεσθαι. *Iambe*, ancilla
 Metanirae, non σκώψασα τὴν
 θεὸν, vt male interpungeba-
 tur, *irridens deam*, hoc enim
 dea non tulit, ne in Asca-
 labo quidem apud Ouidium

et Antonin. Lib. 24. fed
Iambe exhilaravit deam διὰ
χλεύης, iocos et dicteria
iaciendo, v. Scholion Eurip.
Orest. 963. quod idem fere
ad Nicand. p. 48, et in Pro-
clo apud Photium p. 583.
In H. in Cer. 203. com-
positum παρασκώπτειν est
nulla cum vi: πολλὰ πα-
ρασκώπτουσ' ἐτρέψατο πότνια,
ἀγνήν, μειδῆσαι. Verum totus
locus scabritiem habet. Ho-
mericum fuisset: πολλὰ μά-
λα σκώπτουσα. — §. 4. τῆ
τοῦ Κελεοῦ γυναικὶ Μετανείρα.
τοῦ inferni e Med. Dorv.
Reg. Apud Pausan. et al.
est Μεγάνειρα, quod Aegia

βουλομένη δὲ αὐτὸν ἀθάνατον ποιῆσαι, τὰς νύκτας εἰς πῦρ κατετίθει τὸ βρέφος, καὶ περιήρει τὰς θνητὰς σάρκας αὐτοῦ, καὶ ἡμέραν δὲ παραδόξως αὐξανόμενου τοῦ Δημοφῶντος, τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδί, ἐπετήρησε Μετάνειρα, τί πράξει θεά.

I, 5, 1. §. 4. a Metanira matre interpellatur.

tuebatur, male: v. Heinf. ad Ovid. Fast. IV, 539. Verheyck ad Ant. Lib. p. 57. 160. cf. ad Hymn. in Cer. 161. Neaera est in Marm. Arundel. l. 23. corrupte; verum hoc iam Ruhnkenium eo loco occupasse video; corruptius ap. Schol. Hephaest. p. 81. — Κελεῶ καὶ τῇ αὐτοῦ γαμπτῇ Νῆρι. corruptum quoque arbitror Μίσμη ap. Ant. Lib. c. 24. ἔτρεψεν, edebatur ἔτρεψεν. Saltem ἔτρεψεν erat scribendum cum Pal. Med. Vat. et Regiis; et hoc praestat. Schol. Nicandri l. c. ἡ Δημήτηρ Κελεὸν λαβοῦσα ἀνέτρεψεν ὡς υἱόν. Mox βουλομένη δὲ αὐτὸν ἀθάνατον ποιῆσαι, quod ex noto more, genus ad τὸ νοητὸν constituendi, dictum est; in αὐτὸν non est haerendum, ethi praecessit παιδίον, et sequitur τὸ βρέφος. Pro εἰς

πῦρ κατετίθει τὸ βρέφος, quod iam Faber et Gal. emendarunt, legebatur κατέθει. debebat saltem κατέθετο. In re consentiunt Hygin. f. 147. Ovid. Fast. IV, 554. et qui primo loco memorandus, II. in Cer. 235 sq. — Δημοφῶντος. Vat. Δημοφῶντος. At Pal. Ox. Regg. a. p. m. Δημοφῶντος: hoc verum esse, docuit, quem tum, cum primo conatu haec excuderentur, nondum videram, repertus Hymnus in Cer. 234. Δημοφῶνθ' ὄν ἔτικτεν εὐζῶνος Μετάνειρα, vbi cf. Ruhnk. — Mox excidit τὸ, in τοῦτο γὰρ ἦν τὸ ὄνομα. ἐπετήρησε (male excusum — σεν) Μετάνειρα, τί πράξει θεά. ita legitur ex Aegii emendatione certissima. In codd. ἐπατήρησεν ἢ πραξίθεα. Pal. ἢ πραξίθεα. vt Commel. alleuerat. ἢ

καὶ καταλαβοῦσα εἰς πῦρ ἐγκεκρυμμένον, ἀνε-
βόησε· δίοπερ τὸ μὲν βρέφος ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀνη-
I. 2. λώθη, ἢ θεὰ δὲ αὐτὴν ἐξέφηνε. Τριπτολέμω
δὲ, τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν Μετανείρας παιδῶν, δίφρον

I. 5. 2. Triptolemium frugum sationem docet.

πράττοι vel πράξοι emen-
dat Faber; forte voluit πρά-
ξι, vel πράξεις θεᾶ; sed
totam hanc ῥῆσιν, τί πράξει
θεᾶ, ex margine irrepsisse
arbitror; satis erat ἐπετήρησε
Μετάνειρα, καὶ καταλαβοῦσα
vt inf. III, 13, 6. cf. Hymn.
244. Μοχ ἐγκεκρυμμένον be-
ne, vt ἄρτος ἐγκρυβίας. et
Od. ε, 488. ὡς ὅτε τις θαλὸν
σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Hy-
gin. l. c. noctu clam in igne
obruerat: et inf. de Achille
III, 13, 6. εἰς τὸ πῦρ ἐγκρυ-
βοῦσα. Postea ἢ θεὰ δὲ ἐχυ-
τὴν ἐξέφηνε, noli putare
ἐξηφάνισε h. e. ἀφανῆς ἐγε-
γετο; vt fere Ovid. l. c. 561.
dixit et egrediens nubem
trahit; sed, illa se mani-
festavit deam, non verbis,
sed, apparuit qualis esse
solet, specie diuina augusta,
terribili. Itaque ap. Hygin.
l. c. illa irata Eleusinum

exanimavit; nam ad hunc
res ibi transfertur a Celeo;
hunc intellige ap. Proclum
l. c. in verbis ἐπὶ τὸν Ἐλευ-
σίνα, non urbem. In H.
in Cer. 274. etiam diuinam
formam Ceres recipit, sed
mitiore cum habitu oris cor-
porisque. Porro, τὸ μὲν
βρέφος - ἀνηλώθη, sc. a Ce-
rere in flammam coniectam.
At in Hymno in Cer. v. 254.
Ceres ex cinere erutum tol-
lit et matri reddit; ἐξανε-
λοῦσα πυρὸς, nam Tripto-
lemum ipsum fuisse hunc
puerum discimus; vnde ne
suspiceris et in Apollodoro
olim fuisse; τὸ μὲν βρέφος
ἐκ τοῦ πυρὸς ἀνέλητο, ve-
tant ea, quae sequuntur.

I. 2. τῶν Μετανείρας πα-
ιδῶν. etiam hic libri consen-
tiunt in πράξιθεας; adeo
inepte argutatus erat libra-
rius, cum semel illam in-

κατασκευάσασα πτηνῶν δρακόντων, καὶ πυρὸν ἔδωκεν, ᾧ τὴν ὄλην οἰκουμένην δι' οὐρανοῦ αἰρόμενος κατέσπειρε. Πανύασις δὲ Τριπτόλεμον Ἐλευσίης λέγει. Φησὶ γὰρ, Δήμητραν πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν. Φερεκύδης δὲ Φησιν αὐτὸν υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς.

Διὸς δὲ Πλούτωνι τὴν Κόρην ἀναπέμψαι κε- Γ. 3.
λεύσαντος, ὁ Πλούτων, ἵνα μὴ πολὺν χρόνον παρὰ τῇ μητρὶ κατὰμεινῃ, ῥοιᾶς ἔδωκεν αὐτῇ φαγεῖν κόκκον. ἡ δὲ, οὐ προειδομένη τὸ συμβησό-

I, 5, 3. Proserpina apud Plutonem manet.

tulisset, forte quod in rebus Atticis clarum esse nomen audierat. v. inf. III, 15, 1. princ. τὸν πυρὸν ἔδωκε, omisso καὶ, em. Faber; recte τὴν ὄλην οἰκουμένην κατέσπειρε, primo loco agrum Rharium: Paul. I, 38. πυρὸν dixit generali nomine; proprie erat κριθή, hordeum. υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς: inmo Οὐρανοῦ. Nam Coelus Terram uxorem habuit, Oceanus Tethyn. Nec Oceani amores aliunde noti. Et video ex Pal. Dorv. et ex Regg. notatum pro υἱὸν, οὐρανοῦ Ὠκεανοῦ. Ortum vitium ex compendio scripturae.

Γ. 3. ἵνα μὴ πολὺν χρόνον παρὰ τῇ μητρὶ κατὰμεινῃ. vix hoc sanum: nisi dicas e poetâ esse: ne illa omne tempus cum matre exigeret; H. in Cer. 373. ἵνα μὴ μένῃ ἡματα πάντα αὐτῇ παρ' αἰδοίῃ Δημήτερι κυανοπέπλω. Sed f. leg. τὸν λοιπὸν χρ. Μοχ ἡ δὲ, οὐ προειδομένη τὸ συμβησόμενον. ita audacter scripsi; videbam etiam Emperium nostrum in eandem emendationem incidisse; vulgo: τὸ συμμασώμενον. μασσώμενος est is qui mandit, comedit. Pal. cum Dorv. et Regiis τὸ συμμασώμενον. συμβασώμενον vel συμβησώμενον Med. συμβασώμενον Vat.

μενον, κατηνάλωσεν αὐτόν. καταμαρτυρήσαντος δὲ αὐτῆς Ἀσκαλάφου, τοῦ Ἀχέροντος καὶ Γοργύρας, τούτῳ μὲν Δημήτηρ ἐν Ἄδου βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν· Περσεφόνη δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, τὸ μὲν τρίτον, μετὰ Πλούτωνος ἠναγκάσθη μένειν, τὸ δὲ λοιπὸν, παρὰ τοῖς θεοῖς. Περὶ μὲν οὖν Δήμητρος ταῦτα λέγεται.

CAP. Γῆ δὲ περὶ Τιτάνων ἀγανακτοῦσα, γεννᾷ
VI, I. Γίγαντας ἐξ Οὐρανοῦ, μεγέθει μὲν σωμάτων ἀνυ-
§. 1. περβλήτους, δυνάμει δὲ ἀκαταγωνίστους. οἱ φοβε-
§. 2. ροὶ μὲν ταῖς ὄψεσι κατεφαίνοντο, καθεμιμένοι βα-

I, 6, 1. Gigantum pugna cum diis et strages. §. 1. Gigantum species et vires,

Μοx καταμαρτυρήσαντος δὲ τοῦ A. Vat. et Γοργίας Pal. Δήμητρα et hic in ed. Rom. mutatum tacite in ed. Commel. pro Δημήτηρ assentientibus libb. cf. sup. ad I, 1, 5. Ad τὸ μὲν τρίτον, quod coacta fuit Proserpina tertiam partem anni cum Plutone exigere, cf. H. in Cer. 445 τὴν τρίτην μὲν μοῖραν (anni) ὑπὸ ζόφου ἡερόεντα etc. et 398 sq.

§. 1. Pro περὶ Τιτάνων ed. pr. παρά. Solenne feuillet ὑπὲρ Τιτάνων. §. 2. ταῖς ὄψεσι. Pal, ὄψεσι felici lapsu;

minus bene καθήμενοι Vat. — ἐκ κεφαλῆς καὶ γενεῶν. Faber em. ἐκ γενεῶν, quod de belluis et monstris solenne. At statim §. 3. §. 4. de Typhone noster ἐκ κεφαλῆς καὶ γενεῶν τρίχες ἐξηνεμοῦντο, et refellit Fabrum Munker. ad Antonin. Lib. c. 22. et ad Lactant. in Ovid. Burm. pag. 482, b. Apud Schol. Lycophr. 63. qui Apollodorum ante oculos habuit, Terra — γενεῶν δρακοντόπαιδας (leg. δρακοντόποδας) καὶ βαθυγενεῖους καὶ βαθυχαίτας Γίγαντας. Mox:

θεῖαν κόμην ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων· εἶχον δὲ τὰς
βάσεις Φολίδας δρακόντων. ἐγένοντο δὲ, ὡς μὲν §. 3.
τινες λέγουσιν, ἐν Φλέγραις ὡς δὲ ἄλλοι, ἐν
Παλλήνῃ. ἠκόντιζον δὲ εἰς οὐρανὸν πέτρας, καὶ
δρῦς ἠμμένας. διέφερε δὲ πάντων Πορφυρίων τε §. 4.
καὶ Ἀλκυονεὺς, ὃς δὴ καὶ ἀθάνατος ἦν, ἐν ἧπερ
ἐγεννήθη γῆ, μαχόμενος. οὗτος δὲ καὶ τὰς Ἡλίου
βίας ἐξ Ἑρμείας ἤλασε. Τοῖς δὲ θεοῖς λόγιον §. 5.
ἦν, ὑπὸ θεῶν μὲν μηδένα τῶν Γιγάντων ἀπο-
λέσθαι δύνασθαι, συμμαχοῦντος δὲ θνητοῦ τινος,
τελευτήσειν. Αἰσθομένη δὲ Γῆ τοῦτο, ἐζήτει §. 6.
Φάρμακον, ἵνα μὴδ' ὑπὸ θνητοῦ δυνηθῶσιν ἀπο-

I, 6. §. 3. Gigantum sedes. §. 4. In iis Porphyrion et Alcyoneus.
§. 5. Arcessitus a Ioue Hercules ad auxiliandum.

εἶχον δὲ τὰς βάσεις Φολίδας
δρακόντων: immo: βάσεις
Φολιδωτάς. nisi εἶχον δὲ αἱ
βάσεις Φολίδας δρακόντων ma-
lis, vt inf. II, 4, 2. §. 10.
Gorgones habent κεφαλὰς
μὲν περισπειραμένας Φολίσι
δρακόντων. Dionys. Perieg.
443. Pythonis spira — ὄλκός
ἀπειρεσίησιν ἐπιφρίσσω Φο-
λίδασσιν. βᾶσις autem poe-
tica vox, obuia v. c. in So-
phocl. Philoct. 1443 et al.
Eadem utitur et inf. III, 5, 8.
et sup. I, 3, 5. §. 3. ἐν Παλ-
λήνῃ scripsi: turpiter vbi-

que Πελλήνῃ. Mox seque-
batur: ἠκόντιζον δὲ εἰς οὐρα-
νοῦς. verum pluralis vix fre-
quentatus a profanis est;
dicerem legendum esse Οὐ-
ρανοῦς, Οὐρανίδας, nisi li-
brarios Apollodori scirem ex
imperitissimis esse: reposui
itaque εἰς οὐρανόν. Schol.
Lycophr. l. c. οἱ πέτρας καὶ
δρῦς πεπυραντωμένας ἠκόντι-
ζον εἰς τὸν οὐρανόν. et noster
mox l. 7. p. 22 de Typhone
simili modo: ἠμμένας βάλ-
λων πέτρας ἐπ' αὐτὸν τὸν οὐ-
ρανόν. §. 6. ἐζήτει vitium est

- λέσθαι. Ζεὺς δὲ ἀπειπῶν φαίνειν Ἡοῖ τε καὶ
 Σελήνῃ καὶ Ἡλίῳ, τὸ μὲν φάρμακον αὐτὰς ἔταμε
 §. 7. φθάσας, Ἡρακλέα δὲ σύμμαχον δι' Ἀθηνᾶς
 ἐπεκαλέσατο. κακείνος πρῶτον, μὲν ἐτόξευσεν
 Ἀλκυονέα· αὐτὸς δὲ, ἐπὶ τῆς γῆς, μᾶλλον ἀνε-
 θάλπετο· Ἀθηνᾶς δὲ ὑποθεμένης, ἔξω τῆς Παλ-
 λήνης εἴλκυσεν αὐτὸν, κακείνος μὲν οὕτω ἐτελεύτα.
 §. 2. Πορφυρίων δὲ Ἡρακλεῖ κατὰ μάχην ἐφώρμησε
 §. 1. καὶ Ἡρα. Ζεὺς δὲ αὐτῷ πόθον Ἡρας ἐνέβαλεν,
 ἥτις καὶ, καταρῶηγνύντος αὐτοῦ τοὺς πέπλους,
 καὶ βιάζεσθαι θέλοντος, βοηθοὺς ἐπεκαλεῖτο
 καὶ, Διὸς κεραυνώσαντος αὐτὸν, Ἡρακλῆς τοξεύ-
 §. 2. σας ἀπέκτεινε. Τῶν δὲ λοιπῶν Ἀπόλλων μὲν
 Ἐφιάλτου τὸν ἀριστερόν ἐτόξευσεν ὀφθαλμόν,
 Ἡρακλῆς δὲ τὸν δεξιόν· Εὐρυτον δὲ θυρσῶ Διό-

I, 6. §. 7. Is Alcyoneum transfigit, §. 2. §. 1. tum Porphyrionem.
 §. 2. Alios necant alii dii.

Commelin. ne conicias ἐξή-
 τει. — Mox §. 7. ἐπὶ τῆς
 γῆς, super terram prostratus;
 Schol. Lycophr. l. c. δὲ πί-
 πτων ἐπὶ γῆν, μᾶλλον ἀνε-
 θάλπετο. Palmer, et Gal.
 conii. ὑπὸ τῆς γῆς. et Com-
 melin. ἐπὶ ait pro ὑπό. Etiam
 in αὐτὸς δὲ ἐπὶ τῆς γῆς, Pa-
 lat. cum binis Regg. non
 habet αὐτὸς, quod impor-
 tunum iam ante mihi vide-
 batur. Leg. ὁ δὲ, ἐπὶ. Mox

Πελλήνης male editum et
 hic. ἔξω τῆς σελήνης ed.
 Rom. cum scriptis; emen-
 davit tacite Commelin. πελ-
 λήνης. Ἀθηνᾶς δὲ ὑποθε-
 μένης. Athenes consilio. Ae-
 gius in marg. cod. Honorii
 repererat: Ἀθηνᾶ ὑποδρα-
 μοῦσα, interpolatione ex voce
 ὑποθεμένης male accepta.

§. 2. ἥτις καί. In Vat. καί
 excidit. βοηθοὺς reposui, vi-
 tiose legebatur βοηθός, pote-

νυκτος ἔκτεινε Κλύτιον δὲ, Φασίν, Ἐκάτη, μᾶλλον
 δὲ Ἡφαιστος βαλὼν μύθοις. Ἀθηναῖα δὲ Ἐγκε- §. 3.
 λάδω φεύγοντι Σικελίαν ἐπέρριψε τὴν νῆσον
 Πάλλαντος δὲ τὴν δορὰν ἐκτεμοῦσα, ταύτη κατὰ
 τὴν μάχην τὸ ἴδιον ἐπέσκεπε σῶμα. Πολυβώτης §. 4.
 δὲ διὰ τῆς Θαλάσσης διωχθεῖς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶ-

I, 6, 2. §. 3. Pallas Enceladum et Pallantem. §. 4. Polyboten
 Neptunus.

rat et legi βοηθόν. Pro
 Euryto Rhoetum reponere
 malebat Bentl. ad Horat. II.
 Carm. 19, 23. qui Rhoetum
 in hac re memorat; obuium
 tamen et alterum nomen,
 apud Hygin. praef. vitiose
 scriptum *Erytus*, et occur-
 runt tot alia Gigantum no-
 mina etsi pleraque corrupta:
 ut praestet, nihil mutare.
 Exploratus erat quod, mo-
 mentibus iam Fabro, Bentl.
 l. c. et Gal. correxi Διόνυτος,
 pro eo, quod legebatur:
 Δυρσῶ δρυὸς ἔκτεινε. Sed in
 Palat. Dorv. et Regg. erat
 Δυρσῶ διός, ex compendio
 scripturae natum. Ἐγκε-
 λάδω §. 3. bene Aeg. em.
 pro ἐν κεφάλω vel ἐγκεφάλω.
 §. 4. *Polybotes*. Pal. πολυ-
 βώτης. male. Rem attingit

Paul. I, 2. p. 6 f. cf. Eudoc.
 p. 340, ubi δὲ, ὑπὸ Διὸς βλη-
 θεῖς, ἠνείχετο leg. ἐνήχετο,
 nam ad Con natando per-
 venit. Ad Con insulam
 in mari extabat rupes (ea-
 dem puto ἄκρα χελώνη in
 Pausan. l. c.) a promonto-
 rio auulsa: dicta fabulose
 in Gigantem esse coniecta.
 Νίσυρον, vt ap. Hom. II. β,
 676. male in Aeg. mss. Pal.
 Vat. Ox. Regg. νήσουρον. (At
 Var. Lect. in Coll. Swind.
 e Palat. νήσιρον.) emenda-
 tum ab Aegio ex Steph. Byz.
 in Νίσυροι qui ex Strab. X.
 p. 748. 9. emendandus. Si
 tamen tribuere aliquid vel-
 les etymologiae apud Eu-
 stath. ad Perieg. 525. a νέω,
 nato, et σύρω, praeferenda
 esset scriptura νήσυρος. ἀπορ-

νος, ἦκεν εἰς Κῶ· Ποσειδῶν δὲ τῆς νήσου μέρος ἀπορρήξας ἐπέρριψεν αὐτῷ, τὸ λεγόμενον Νίσυρον.

§. 5. Ἑρμῆς δὲ τὴν Ἄϊδος κυνέην ἔχων κατὰ τὴν μάχην Ἰππόλυτον ἀπέκτεινεν. Ἄρτεμις δὲ Γρατίωνα. Μοῖραι δὲ Ἄγριον καὶ Θόωνα χαλκείοις ῥοπάλοις μαχομένους. τοὺς δὲ ἄλλους κεραυνοῖς Ζεὺς βαλὼν διέφθειρε. πάντας δὲ Ἑρακλῆς ἀπολλυμένους ἐτόξευσεν.

Γ. 3. Ὡς δὲ ἐκράτησαν οἱ θεοὶ τῶν Γιγάντων, Γῆ, §. 1. μᾶλλον χολωθεῖσα, μίγνυται Ταρτάρῳ, καὶ γεννᾷ

I, 6, 2. §. 5. Alios Mercurius, Diana, Parcae. Tandem a Iove et Hercule omnes tolluntur.

ρήξας ἐπέρριψεν αὐτῷ emendani cum Dorv. Ox. Vat. Vefunt. pro διαρρήξας. hoc Commel. in parenthesi pofuerat, quia ex Palat. aberrat: fed exciderat potius, vt et in Regg. 2. 3. nam legitur: μέρος ἀπέρριψεν αὐτῷ. in Reg. 1. est ἀπορρήξας ἀπέρριψεν. Idem Straboni est ἀποθραύσας. Ad Neptuni tridentem, quo terra percuffa in partes diffilierat, plures infulas retulere poetae: v. Callimach. in Del. 30 fq. et Spanhem. §. 5. Γρατίωνα: nomen haud dubie corruptum, nec obuium inter

alia Gigantum nomina quae congeffit Gale ad h. l. Muncker. ad Hygin. praef. Coniicit Gale Αἰγίωνα (deh. Αἰγίωνα, qui vnus est e Centimanis; numeratur tamen inter Gigantes ab aliis) Faber Ῥαιτίωνα (voluit forte Ῥοιτίωνα ex Ῥοῖτος.) Ὀφίωνα Schol. Il. 9, 479 memorat. Forte erat Ἐρατίωνα pro Ἐλατίωνα Ieu Εἰλατίωνα. Sed hariolari piget. Mox Μοῖρα δ' Ἄγριον Regii, et pro μαχομένους Pal. Dorv. μαχομένους. an fuit μαχομέναι? vt ipfae Parcae aeneis clauis pugnarent. Tandem πέν-

Τυφῶνα ἐν Κιλικίᾳ μεμιγμένην ἔχοντα φύσιν
 ἀνδρῶς καὶ θηρίου. οὗτος μὲν καὶ μεγέθει καὶ §. 2.
 δυνάμει πάντων διήνεγκεν, ὅσους ἐγέννησε Γῆ. ἦν
 δὲ αὐτῷ τὰ μὲν ἄχρι μηρῶν ἀπλετον μέγεθος
 ἀνδρόμορφον, ὥστε ὑπερέχειν μὲν πάντων τῶν ὄρῶν
 ἢ δὲ κεφαλῇ πολλάκις τῶν ἄστρον ἔψαυε· χεῖρας §. 3.
 δὲ εἶχε, τὴν μὲν ἐπὶ τὴν ἐσπέραν ἐκτεινομένην, τὴν
 δὲ ἐπὶ τὰς ἀνατολάς· ἐκ τούτων δὲ ἐξεῖχον ἑκατὸν
 κεφαλαὶ δρακόντων. τὰ δὲ ἀπὸ μηρῶν, σπείρας §. 4.
 εἶχεν ὑπερμεγέθεισ ἐχιδνῶν, ὧν ὄλκοι πρὸς αὐτὴν
 ἐκτεινόμενοι κορυφῆν, συριγμὸν πολὺν ἐξείσαν. πᾶν
 δὲ αὐτοῦ τὸ σῶμα κατεπτέρωτο· ἀνχμηραὶ δὲ ἐκ

I, 6, 3. Typhon.

τας δὲ Ἡρακλῆς ἀπολλυμένους
 ἐτόξευσε expectares, τοξεύων
 ἀπόλεσε. pro κατηκόντισεν vt
 inf. I, 8, 2. §. 8.

I. 3. ἐν Κιλικίᾳ. Legebatur
 ἐν Σικελίᾳ haud dubie per-
 peram, vt sequentia docent.
 Saltem quod iam Palmer. et
 Gal. monuerant, Cilicia erat
 reponenda; quae sedes Ty-
 phonis notissima et ortus:
 v. Pindar. P. 1, 32. c. Schol.
 adde Aeschyl. l. c. cum Schol.
 indocti tamen hominis glos-
 sema esse arbitror. Home-
 rus Arimaeos montes, τὰ
 Ἄριμα ὄρη, memorat, qui

et ipsi in Ciliciâ ab Ari-
 mis, Syris, habitata, videntur
 quaerenda esse. v. Jablonsk.
 Panth. p. 42. Μοχ μεμιγμένην
 ἔχοντα φύσιν ἀνδρῶς καὶ θη-
 ρίου. videtur probabilius θη-
 ρίων. Sic quoque Ruhnken.
 ad Timaeum p. 260. μιγνυ-
 μένην ἐ. φ. Vat. §. 2. ἀπλε-
 τον μέγεθος. ἀπλετον poetica
 vox (v. Ruhnken. ad Hymn.
 in Cer. 83. eadem ἀπλητος.
 ἀπληστος,) quâ inde a Po-
 lybio scriptores vsi sunt, vt
 Diodorus in loco de Phle-
 graeo campo: ἀπλετον πῦρ.
 Μοχ πολλάκις frigere videri

- κεφαλῆς καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο. πῦρ δὲ
 §. 5. ἐδέρκετο τοῖς ὄμμασι. Τοιοῦτος ὢν ὁ Τυφῶν καὶ
 τηλικούτος, ἠμμένας βάλλων πέτρας ἐπ' αὐτὸν
 τὸν οὐρανὸν, μετὰ συριγμῶν ὁμοῦ καὶ βοῆς ἐφέ-
 ρετο· πολλὴ δὲ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε
 §. 6. ζάλη. Θεοὶ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἐπ' οὐρανὸν ὀρμώμενον,
 εἰς Αἴγυπτον Φυγάδες ἐφέροντο, καὶ διωκόμενοι τὰς
 §. 7. ιδέας μετέβαλον εἰς ζῶα. Ζεὺς δὲ πόρρω μὲν ὄντα
 Τυφῶνα ἔβαλε κεραυνοῖς, πλησίον δὲ γενόμενον
 αἰδαμαντίνῃ κατέπτησεν ἄρπη, καὶ Φεύγοντα ἄχρι

I, 6, 3. §. 5. Eius pugna cum diis. §. 6. Deorum fuga in Aegy-
 ptum. §. 7. Iouis cum eo pugna.

potest; forte, v. c. si in
 monte staret. §. 4. ἀύχμη-
 ραὶ τρίχες ἐξηνεμοῦντο. poe-
 tica dictio pro ἀύχμηραὶ ἦσαν,
 agitabantur venti motu ac
 flatu. Dorv. ἐξηνεμῶντο. At
 est ἐξανεμόω. Verior scriptu-
 ra fuit ἐξηνέμωντο, (vt κα-
 τεπτέρωτο) quam Pal. Med.
 Vat. Regii exhibent. At πῦρ
 ἐδέρκετο prorsus poetica for-
 ma, pro, *intuebatur oculis
 flammantibus*, πυρόεν, seu,
 vt Hom. δεινόν. ἐκ δὲ οἱ
 ὄσσων - ὑπ' ὀφρύσι, πῦρ ἀμά-
 ρυσσε Hesiod. l. l. Aeschyl.
 l. c. Prom. 356. ἐξ ὀμμάτων
 δ' ἤστραπτε (Typhon.) γορ-

γαπὸν σέλας. quod inf. de
 Hercule II, 4, 9, 4. πυρὸς
 ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην.
 Oppian. IV. Cyneg. 164. leo
 Δερκόμενος χαροποιῖσιν ἐπ' (f.
 ὑπ') ὄμμασιν αἰθόμενου πῦρ.
 cf. alia apud Pierfon. Ve-
 rifim. l. 4. pag. 49. 50. —
 Etiam poetica §. 5. πολλὴ
 δὲ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέ-
 βρασε ζάλη. (Vat. πολὺ) fere
 sic Aeschyl. Prom. 371. τοιόν-
 δε Τυφῶς ἐξαναζέσει χόλον
 θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρ-
 πνίου ζάλης. add. VII. ad
 Theb. 495. 6. Mox §. 5.
 μετὰ συριγμοῦ Reg. B. §. 6,
 τὰς ιδέας μετέβαλλον Dorv.

τοῦ Κασίου ὄρους συνεδίωξε· τοῦτο δὲ ὑπέρκειται Συρίας. κείθι δὲ αὐτὸν κατατετρωμένον ἰδὼν, εἰς χεῖρας συνέβαλε. Τυφῶν δὲ ταῖς σπείραις περι- §. 8. πλεχθεῖς, κατέσχευεν αὐτὸν, καὶ τὴν ἄρπην περιε- λόμενος, τὰ τε τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν διέτεμε νεῦρα. ἀράμενος δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων, διεκόμισεν αὐτὸν διὰ τῆς Θαλάσσης εἰς Κιλικίαν· καὶ παρελθὼν

I. 6, 3. §. 8. Circumventus Iupiter a Typhone vinculis habetur.

Vat. Regii, et mox ἔβαλλε, vt ἐφέροντο. §. 7. ἀδαμαντίνη κατέπτησεν ἄρπη. ita rescripti. Ab Aegio inde editum erat ἀδαμαντίνης κατέπτησεν ἄρπης. et in ed. Par. vitiosissima exciderat ἄρπης. ἀδαμαντίνη ἄρπη Pal. et reliqui suppeditant; at retinent pertinaciter κατέπτησαν, quod nihili est. Comelin. c. Palmer. coni. κατέπτηξεν, quod sane conueniret cum συνεδίωξε. Enimvero docere debebant viri docti, quem locum καταπτήσσειν omnino hic habeat: cum illud sit μετὰ φόβου συστέλλεσθαι, metuere, h. l. vero requiratur, terrere; aut igitur credere licet καταπτήσσειν e poetâ antiquo

petitum actiua vi esse positum, vt πτήσσειν ap. Hom. semel occurrit pro πτοεῖν, ἐκφοβεῖν. Il. ξ, 40. πτήξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. etsi et ibi dubitari potest, veriorne sit lectio Grammaticorum πτήξε. (nunc v. Obsl. ad e. l.) aut statuendum, fuisse vel poeticum κατεπτόητε vel κατέπληξεν, quod iam Faber, percussit. ἄχρι τοῦ Κασίου ὄρους. ita rescripti Aegius, in cuius libris erat καυσίου. Sic et Pal. cum Dorv. At καυκάσου ex Oxon. et Regg. notatur. v. Obsl. — εἰς χεῖρας συνέβαλεν vt, συμβάλλειν (τινὶ) εἰς μάχην. et συμβάλλειν μάχην. §. 8. εἰς Κιλικίαν ex emend. Aegii habemus: in codd. est εἰς

- §.9. εἰς τὸ Κωρύκιον ἄντρον κατέθετο. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ νεῦρα κρύψας ἄρκτου δορᾶ κείθει ἀπέθετο, καὶ κατέστησε Δελφύνην δράκαιναν· ἡμίθρη δὲ ἦν
- §.10. αὕτη ἡ κόρη. Ἑρμῆς δὲ καὶ Αἰγίπαν ἐκκλέψαντες τὰ νεῦρα, ἤρμοσαν τῷ Διὶ λαθόντες. Ζεὺς δὲ τὴν ἰδίαν ἀνακομισάμενος ἰσχὺν, ἐξαίφνης ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ πτηνῶν ὀχούμενος ἵππων ἄρματι, βάλλων κεραυνοῖς, ἐπ' ὄρος ἐδίωξε Τυφῶνα, τὸ λεγόμενον Νύσαν· ὅπου Μοῖραι αὐτὸν διωχθέντα ἠπάτησαν. πεισθεῖς γάρ, ὅτι ῥωσθήσεται μᾶλλον,

I, 6, 3. §. 10. Liberatur iterum. Typhonem aggressus persequitur in Nysam,

Σικελίαν, in iisdem mox Κωρύβιον vel Κορύβιον. Sed antrum Corycium nemo ignorat. εἰς σικελίαν καὶ . . . εἰς τὸ Regii. Paulo ante τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν Dorv. Med. et Regg. omisso τῶν. et mox pro κρύψας Vat. κρύφα; quod ferri potest: sed illud etiam Tzetza legerat, vid. Chil. V, 239. §. 9. Δελφύνην δράκαιναν bene em. Aegius; nam in codd. est Φύμην. forte, ut Faber quoque coniicit, scriptum erat: κατέστησε φύλακα Δελφύνην, ut sup. I, 2, 1. τοὺς Ἑκατόγχειρας κα-

τέστησαν φύλακας. vbi cf. not. alias ἐπέστησε accommodatius esset. Ceterum e codd. Δελφύνην scribere iubet Brunk. ad Apollon. p. 82. Mox Αἰγίπας Vat. Dorv. §. 10. ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ πτηνῶν ὀχούμενος ἵππων ἄρματι interpolatoris manus haec contaminasse videtur. ἐξ οὐρανοῦ otiosum; Fabro quoque suspectum, ἄρματι vix desideres. Si tamen est Apollodori, iung. ἐπὶ ἄρματι ἵππων πτηνῶν. Sic inf. I, 9, 28. de Medea: λαβοῦσα παρὰ Ἥλλου ἄρμα πτηνῶν δρακόντων, ἐπὶ τούτου φ. Equi

ἔγεύσατο τῶν ἐφημέρων καρπῶν. διόπερ ἐπιδιωκό- §. 11.
 μένος αὐτοῦ, ἦκεν εἰς Θράκην, καὶ μαχόμενος περὶ
 τὸν Αἶμον, ὅλα ἔβαλεν ὄρη. τούτων δὲ ἐπ' αὐτὸν
 ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πάλιν ὠθουμένων, πολὺ ἐπὶ
 τοῦ ὄρους ἐξέκλυσεν αἷμα· καὶ φασὶν ἐκ τούτου
 τὸ ὄρος κληθῆναι Αἶμον. Φεύγειν δὲ ὀρμηθέντος §. 12.
 αὐτοῦ διὰ τῆς Σικελικῆς θαλάσσης, Ζεὺς ἐπέρ-
 ῖψεν Αἴτην ὄρος ἐν Σικελίᾳ. τοῦτο δὲ ὑπερμέ-
 γεθές ἐστιν. ἐξ οὗ μέχρι δεῦρο φασὶν ἀπὸ τῶν
 βληθέντων κεραυνῶν γίνεσθαι πυρὸς ἀναφυσή-
 ματα. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων μέχρι τοῦ δεῦρο §. 13.
 ἡμῖν λελέχθω.

L. 6, 3. §. 11. tum in Thraciam ad Haemum. §. 12. tandem Aet-
 nam ei iniicit.

alati tributi Ioui ad pri-
 scum sermonem poeticum
 spectant. ἐπ' ὄρος — τὸ λε-
 γόμενος Νύσαν. Sane Νύσαν
 et hic codd. et inf. III, 4, 3.
 p. 188, ubi v. not. πεισθεῖς
 γὰρ ὅτι. pro γὰρ est δὲ in
 Vat. ἐφημέρων καρπῶν ad
 obscuram fabulam spectat;
 an fabulosum pomorum ge-
 nus? Faber conii. ἡμέρων
 vel ὠρχίων. quae non magis
 rem declarant. Mox §. 11.
 ὅλα ἔβηλεν etiam hic Dorv.
 pro ἔβηλεν. At πολὺ ἐπὶ τοῦ

ὄρους ἐξέκλυσεν αἷμα, exun-
 dauit: poeticum et hoc;
 dictum ut apud Homer. II.
 ψ, 61. ὄθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος
 κλύζεσκον. ne pronus sis ad
 coniectandum: ἐξέβηλεν.
 etli βλύζειν proprium hac in
 re esset. ἐπὶ τοῦ ὄρους reuo-
 cati ex libb. pro ἐπὶ τῶ ὄρει,
 quod Aegius de suo intulit;
 dictum est ut, ἐπὶ τῆς χώ-
 ρος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Melius
 idem mox ἐκ τούτου τὸ ὄρος
 pro τοῦ ὄρους, ut eius libri
 et Vat. Dorv.

CAP. VII. Προμηθεὺς δὲ ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους
 Γ. 1. πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ, λάθρα Διὸς, ἐν
 § 1 νάρθηκι κρύψας. ὡς δὲ ἤσθετο Ζεὺς, ἐπέταξεν
 § 2. Ἡφαίστῳ, τῷ Καυκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσ-
 § 3. ηλωῶσαι· τοῦτο δὲ Σκυθικὸν ὄρος ἐστίν. ἐν δὲ
 τούτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεὺς, πολλῶν ἐτῶν
 ἀριθμὸν ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν αἰετὸς
 ἐφιπτάμενος, αὐτοῦ τοὺς λοβούς ἐνέμετο τῶν
 § 4. ἠπάτων ἀξανομένων διὰ νυκτός. καὶ Προμηθεὺς
 μὲν πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔτινε ταύτην, μέχρις
 Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσεν, ὡς ἐν τοῖς καθ'
 Ἡρακλέα δηλώσομεν.

I, 7, 1. Prometheus ob ignem subductum Caucaſo affixus.

Γ. 1. ἐν νάρθηκι, ferula,
 cuius medulla alit fomitem
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι Hesiod. Θ.
 566. *Ignem ferulis optime
 feruari certum est*, Plin. XIII,
 22. Γ. 43. nota nunc res.
 καὶ πῦρ excidit τὸ, vt l. ς. 2.
 καὶ πυρον pro τὸν π. ἐν δὴ
 τούτῳ Dorv. Vat. Regg. Iun-
 genda autem: ἐν δὴ τούτῳ
 — ἐδέδετο. §. 3. αὐτοῦ τοὺς
 λοβούς. αὐτῷ Reg. 1. Sic
 scribendum: ἐφιπτάμενος αὐ-
 τῷ. — λοβούς τῶν ἠπάτων
 an pluralis alibi occurrat,
 videant alii; potest sic ex
 poetâ seruatam videri; equi-

dem indocto librario acce-
 ptum refero, qui compeu-
 dium in fine vocis non in-
 tellexit, cum esset: τοῦ ἠπα-
 τος ἀξανομένου. In Hesio-
 do, Aeschilo, Apollon. II,
 1254. nusquam aliud lectum
 memini, quam ἠπαρ, etiam
 in Schol. ad e. l. (quem ex-
 scripsit Eudoc. p. 346) καὶ
 Προμηθεὺς δε Vat. δίκην ἔτινε.
 ἔτινε vitium est ed. Par. ne
 in emendationem incidas
 ἐξέτινε. De re v. Schol.
 Apoll. II, 1252. 3. — δηλώ-
 σουσιν. vid. inf. II, 5, 11.
 p. 139.

Προμηθέως δὲ παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. οὗτος Γ. 2.
 βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων, γαμείθ. 1.
 Πύρραν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, ἣν ἔπλα-
 σαν θεοὶ πρώτην γυναῖκα. ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς θ. 2.
 τὸ χαλκοῦν γένος ἠθέλησεν, ὑποθεμένου Προμη-
 θέως, Δευκαλίων τεκτηνόμενος λάρνακα, καὶ τὰ
 ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρραν
 εἰσέβη. Ζεὺς δὲ πολὺν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, θ. 3.
 τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν ὥστε
 διαφθαρεῖναι πάντας ἀνθρώπους, ὀλίγων χωρὶς,

I, 7, 2. Deucalion ex diluio seruatus genus humanum reparat.

Γ. 2. τὸν - τόπον Vat. Regg. τὸν περὶ θίαν τόπον Pal. Pandora: ἣν ἔπλασαν θεοὶ πρώτην γυναῖκα. hoc sane mirum, cum populi iam essent, qui diluio perire possent. Verum reputandum est, congesta haec esse e diuersis mythis et auctoribus. Tum, quod deletum fuit, erat τὸ γένος χαλκοῦν. Alioqui possis suspicari πρώτην γυναῖκα esse delendum. τὸ χαλκοῦν γένος v. Hesiod. Op. 143 sq. et si res ibi aliter ornata. θ. 2. καὶ ἐπεὶ δὲ ed. pr. possis cum Commelino coniicere: καὶ ἐπειδὴ, vt Schol. Hom.

l. c. καὶ ἐπειδὴ Ζεὺς ἠθέλησε τὸ χαλκοῦν γένος ἀπολέσαι. At καὶ abest codd. τὸ χαλκοῦν ἠθέλει γένος Pal. Dorv. Vat. — λάρναξ, κιβωτός, nomina in priscis fabulis obvia pro nauigii genere rudi. εἰσέβη adoptauit ex codd. consensu: et ex Schol. Homer. pro ἀνέβη, nec damnamandum videri debebat. Lucian. de deâ Syr. f. 12. εἰς ταύτην ἐσβιβάσας — ἐσέβη· ἐσβαίνουσι δὲ οἱ etc. θ. 3. τὰ πλεῖστα μέρη. Potest ultima vox ex margine adscripta esse; nam τα πλεῖστα vulgari vsu tritum est. οἱ συνέφυγον εἰς τὰ - ὄρη. valde

- §. 4. οἱ συνέφυγον εἰς τὰ πλησίον ὑψηλὰ ὄρη. τότε δὲ καὶ τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη διέστη, καὶ τὰ ἐκτὸς
- §. 5. Ἴσθμοῦ καὶ Πελοποννήσου συνεχύθη πάντα. Δευκαλίων δὲ, ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος ἐφ' ἡμέρας ἑννέα καὶ νύκτας ἴσας, τῷ Παρνασσῷ προσίσχει, κακεῖ τῶν ὄμβρων παύ-

probabile fit ita legi ex Aegii interpolatione, secundum Schol. Homer. l. c. nam in codd. *συνεφοίτων* reperio. Etiam inf. II, 2, 2. p. 90. *εἰς τὴν ἐρημικὴν ἐφοίτων.* §. 4. τότε δὲ καὶ Reg. 1. τὰ ὄρη διέστη *diremti sunt, recessere*, ut Seneca N. Q. VI, 25. loquitur. Schol. Homer. l. c. τὰ κατὰ Θεσσαλίαν στενώματα καὶ τέμνη διέστη. quae et hic reponere volebat Wassenberg ad e. v. p. 137, et ὄρη eiicere. Herodot. VII, 129. vbi Neptuno tribuitur facta Penei conuallis: ὅστις γὰρ νομέζει Ποσειδέωνα τὴν γῆν σειεῖν, καὶ τὰ διεστεῶτα ὑπὸ σεισμοῦ, τοῦ θεοῦ τούτου ἔργα — φαίη ἂν — ἔργον γὰρ ἐστὶ σεισμοῦ — ἡ διάστασις τῶν οὐρέων. Strabo I, p. 101. 6. (58.) εἶποτε διαστάς ὁ ἰσθμός, ἢ ἴζημα λαβῶν, ὁ διείργων τὸ Αἰγύπτου

πέλαγος ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης, ἀποφανεῖ πορθμόν. vbi cf. Casaub. Apud Homer. II, v, 29. mare δίστατο aduentante Neptuno. καὶ τὰ ἐκτὸς ἰσθμοῦ καὶ Πελοποννήσου, int. extra Isthmum terras cis et trans Thermopylas et Oetam. h. e. Graeciam proprie dictam et Thessaliam. Pal. τὰ ἐκτὸς Ἰ, quod Faber praefert; male. nam in Peloponneso diluuii memoria nulla. Etiam Schol. Homer. ἐκτός. Mox συνεχύθη restitui ex Schol. Homer. ut ipsa ratio suadebat, utque emendabat Commelin. vel συνεχώσθη. v. Ovid. M. I, 290, 1. Vulgo συνεχέθη, saltem συνεχέθη aquis tenebantur cuncta loca. §. 5. διὰ τῆς θαλάσσης, nunc pro aquarum eluuiē. ἐφ' ante ἡμέρας abest Dorv. Regg. τῷ Παρνασσῷ προσίσχει. cor-

λαν λαβόντων, ἐκβάς θύει Διὶ Φυξίῳ. Ζεὺς δὲ §. 6.
πέμψας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν, ἐπέτρεψεν αἰτεῖσθαι
ὅτι βούλεται ὁ δὲ αἰρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γε-
νέσθαι. καὶ, Διὸς εἰπόντος, ὑπὲρ κεφαλῆς αἴρων
ἔβαλε λίθους· καὶ, οὓς μὲν ἔβαλε Δευκαλίων,
ἄνδρες ἐγένοντο· οὓς δὲ Πύρρα, γυναῖκες. ὅθεν καὶ
λαοὶ μεταφορικῶς ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ λάας,
ὁ λίθος.

Γίνονται δὲ ἐκ Πύρρας Δευκαλίωνι παῖδες. §. 7.
Ἕλληνα μὲν πρῶτος, ὃν ἐκ Διὸς ἐνιοὶ γεγενῆσθαι
λέγουσι. δεύτερος δὲ Ἀμφικτύων, ὁ μετὰ Κρα-

I, 7, 2. §. 7. Deucalionis posteritas. Hellen, a quo Hellenes;
eiusque filii: et primo quidem

rigendus hinc Schol. l. c. τῷ Π. περίσχει. θύει scripti
cum codd. Vat. Med. Dorv.
Regg. Pal. ἐθύει, vulgo ἔθυ-
σε, quod Aegium ex Schol.
Homer. adoptasse suspicor.
§. 6. ἐπέτρεψεν αἰτήσθαι Schol.
id. sed αἰτεῖσθαι aliquoties
noster, vt III, 7, 6. Sic et
promiscue alii, v. c. Euripides.
At mox αἰρεῖται re-
stitui ex libb. et Schol. eod.
pro αἰτεῖται. ὑπὲρ κεφαλῆν
edd. puto ex Schol. Homer.
ed. pr. nam libri ὑπὲρ κε-
φαλῆς. Erat antea editum:
ἔβαλλε τοὺς λίθους. Verum

τοὺς ante λίθους vix pro-
bandum et succurrit Vat.
ἔβαλε λίθους, idem mox ἔβα-
λε, melius. ἔβαλλεν ὁ Δευ-
καλίων Schol. l. c. ἀπὸ τοῦ
λάας ὁ λίθος: vereor ne haec
ex margine venerint vna
cum voce μεταφορικῶς. Apud
Schol. Homer. l. c. paullo
ante: ὑπὲρ κεφαλῆς ἔβαλλεν
αἴρων λάας, τουτέστι λίθους,
aptiore loco. §. 7. ἐκ Πύρ-
ρας καὶ Δευκαλίωνος Pal. mox
γεγενῆσθαι ed. pr. et Schol.
Homer. cf. ad c. 2, 1. ἐνιοὶ et
δεύτερος δ' vncinis inclusa
a Commel. quia absunt cod.

- ναὸν βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς. θυγάτηρ δὲ Πρω-
 §. 3. τογένεια, ἐξ ἧς καὶ Διὸς, Ἀέθλιος. Ἕλληνας δὲ
 §. 1. καὶ Νύμφης Ὀρηίδος, Δῶρος, Ξοῦθος, Αἰόλος.
 αὐτὸς μὲν οὖν ἀφ' αὐτοῦ τοὺς καλουμένους Γραι-
 κούς προσηγόρευσε Ἕλληνας. τοῖς δὲ παισὶν ἐμέ-
 §. 2. ρισε τὴν χώραν· καὶ Ξοῦθος μὲν λαβὼν τὴν Πε-
 λοπόννησον, ἐκ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθίδος Ἀχαιοὺς
 ἐγέννησε καὶ Ἴωνα, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες
 §. 3. καλοῦνται. Δῶρος δὲ τὴν πέραν χώραν Πελοπον-
 νήσου λαβὼν, τοὺς κατοίκους ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριεῖς
 §. 4. ἐκάλεσεν. Αἰόλος δὲ βασιλεύων τῶν περὶ τὴν
 Θεσσαλίαν τόπων, τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσ-

I, 7, 3. §. 2. Xuthus, a quo Achaens et Ion. vnde Achaei et
 Iones. §. 3. Dorus: a quo Dores. §. 4. Aeolus: a quo
 Aeoles. Eius filii VII, et filiae V.

Pal. absunt etiam a ceteris
 libris, vt adeo locus sic
 constituendus esse videatur:
 ὃν ἐν Διὸς γεγενῆσθαι λέγουσιν,
 Ἄμφ. δὲ, ὁ etc. ὁ μετὰ Κρα-
 ναὸν reperui, vt res postu-
 labat, addicentibus libris:
 male edebatur inde ab Ae-
 gio ὁ μετὰ Κραναοῦ. De eo
 cf. inf. III, 15, 5.

§. 3. §. 1. Νύμφης Ὀρηί-
 δος. hanc alibi occurrere
 non memini; Suspicor fuisse
 Ὀρειάδος. Nymphae Orea-
 des notae sunt, vt ἀλσηί-

δας apud Apollon. I, 1066.
 In cod. Pal. erat ὄρηίδος.
 Apud Antonin. Lib. 13. et 22.
 est Ὀθηρίς, quod et in
 Schol. Platon. l. c. habetur.
 ἀπ' αὐτοῦ mf. Dorv. v. Der-
 vill. ad Charit p. 328. τοὺς
 ὕστερον κεκλημένους e cod.
 Honorii legi iubet Aegius;
 sed perperam; nam Helle-
 num non ferius, sed anti-
 quius nomen τῶν Γραικῶν
 esse nota res est: v. Mar-
 mor Parium ep. 10. Aristot.
 Meteor. I, 14. deberet adeo

ηγόρευσε· καὶ γήμας Ἐναρέτην τὴν Δηϊμάχου, παῖδας μὲν ἐγέννησεν ἑπτὰ, Κρηθεά, Σίσυφον, Ἀθάμαντα, Σαλμωνέα, Δηϊόνα, Μάγνητα, Περιήρην· θυγατέρας δὲ πέντε, Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, Περιμήδην.

Περιμήδης μὲν οὖν καὶ Ἀχελώου, Ἴπποδάμας §. 5. καὶ Ὀρέστης· Πεισιδίκης δὲ καὶ Μυρμιδόνοσ, Ἄντιφος καὶ Ἄκτωρ.

Ἀλκυόνην δὲ Κῆϋξ ἐγήμεν Ἐωσφόρου παῖς· §. 4. οὗτοι δὲ δι' ὑπερηφάνειαν ἀπώλοντο. ὁ μὲν γὰρ τὴν §. 1. γυναῖκα ἔλεγεν Ἥραν· ἡ δὲ τὸν ἄνδρα Δία. Ζεὺς

I, 7, 3. Ex his §. 5. Perimede. 4. §. 1. Alcyone.

esse τοὺς πρότερον καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν Ἕλληνας. Graecos vero dictos a Graeco, e Ioue et Pandora Deucalionis filia edit ex Hesiodo Lydus 4. f. — §. 4. Ἐναρέτην/τὴν Δηϊμάχου. Enarea est ap. Schol. Pind. P. 4, 253. E Laodice Aloeii f. Salmoneum et Cretheum editos facit Eustath. p. 1681, 62. Δηϊμάχου Pal. Κρηθεά. vulgo vitiose Κρηθεά. ed. pr. Κρηθεά δὲ forte pro καί, vt in Mediceo est. Δηϊόνα a Δηϊών, notior ille propter Cephalum filium cf. inf. I,

9, 4. Nomen hoc varie scribitur: Δηϊών, ὄνος. Δηϊών, Δηϊόνος. Δηϊονεύς, vt inf. II, 4, 7. et Δηϊωνεύς. Satis de his monitum ab Heinf. ad Ovid. Met. VII, 672. VI, 681. Intpp. Hygin. f. 48. et 189. Verheyk. ad Antonin. Lib. c. 41. pr. Add. Mezi-riac. p. 151. Κανάκην, non Κανάχην, vti edebatur, etsi hoc dictum esse posset vt Κάναχος. Sed illud tuentur Pal. Vat. Dorv. cum Callim. in Cer. 100. et sic Ovid. Ep. XI. cf. Munk. ad Hygin. 238. Ἄντιφος καὶ Ἄκ-

δὲ αὐτοὺς ἀπαρνέωσε, καὶ τὴν μὲν ἀλκυόια ἐποίησε, τὸν δὲ κήυκα.

- §. 2. Κανάκη δὲ ἐγέννησεν ἐκ Ποσειδῶνος Ὀπλέα καὶ Νηρέα, καὶ Ἐπωπέα, καὶ Ἀλωέα, καὶ Τρίοπα.
 §. 3. Ἀλωεύς μὲν οὖν ἔγημεν Ἴφιμέδειαν τὴν Τρίοπος, ἣτις Ποσειδῶνος ἠγάσθη, καὶ συνεχῶς Φοιτῶσα ἐπὶ τὴν Θάλασσαν, χερσὶν ἀρνομένη τὰ κύματα τοῖς
 §. 4. κόλποις ἐνεφόρει. συνελθὼν δὲ αὐτῇ Ποσειδῶν, δύο ἐγέννησε παῖδας, Ὄτον καὶ Ἐφιάλτην, τοὺς
 §. 5. Ἀλωείδας λεγομένους· οὗτοι κατ' ἐνιαυτὸν ἠΰξα-

I, 7, 4. §. 2. Canace: eiusque liberi; in his §. 3. Aloeus: cuius filii Otus et Ephialtes, Aloidae: §. 4. 5. 6.

τωρ. male scriptum et editum Ἀκτων. Sic inf. I, 9, 9. Ἀλάστων. Male erat ἀλκυόνην. §. 4. §. 2. Κανάχη in libb. et hic habetur, et statim ἐποίησεν ἐκ Ποσειδῶνος, quod librarii stupori deberi arbitror, cum obscure scriptum esset ἐκύησεν, vel, quod et Scaliger reponi voluit, ἐγέννησεν. hoc utique solenne in nostro. Nomina liberorum vix incorrupta sunt. Νηρέα καὶ Ἐπωπέα. Edebatur Ἐποπέα. eratque Νηρέα καὶ Ὀποπέα in Pal. Vat. Ὀπωπέα Dorv. Νηρέα καὶ Ὀπωπέα Reg. 3. nunc correxi Ἐπωπέα vt est inf. III,

5, 5. §. 3. Τρίοπα repositi pro Τρίωπα, a Τρίοψ. nam frequentatur ductum hinc nomen ὁ Τρίοπας, quo nomine plures noti sunt, et τὸ Τρίοπιον. cf. Holsten. ad Stéph. in h. v. Probabile tamen fit, vtrumque et Τρίοπα et Τρίοπαν promiscue dictum fuisse. Ita apud Theocr. 17, 68. Τρίοπος κολώνη, quae aliis Τρίοπου. Mox, τὰ κύματα e poeta petitum videtur. Ἴφιμέδεια est etiam Ἴφιμέδη. v. Mun-ker. ad Hygin. f. 28. §. 4. Ἀλωείδας: In Vat. Dorv. Vef. Regg. Ἀλωείδας. Med. Ἀλωίδας, et mox Ἀλωίδας.

ρον πλάτος μὲν πηχυαῖον, μῆκος δὲ ὄργυιαῖον ἐννέα δὲ ἑτῶν γενόμενοι, καὶ τὸ μὲν πλάτος πηχῶν ἔχοντες ἐννέα, τὸ δὲ μέγεθος ὄργυιῶν ἐννέα, πρὸς θεὸν μάχεσθαι διανοοῦντο, καὶ τὴν μὲν Ὀσσαν ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἔφεσαν, ἐπὶ δὲ τὴν Ὀσσαν θέντες τὸ Πήλιον, διὰ τῶν ἑρῶν τούτων ἠπέιλον εἰς οὐρανὸν ἀναβῆσθαι καὶ τὴν μὲν Θάλασσαν, χῶσαντες τοῖς ὄρεσι, ποιήσειν ἔλεγον ἠπειρον, τὴν δὲ γῆν, Θάλασσαν. ἐμῶντο δὲ, Ἐφιάλτης μὲν §. 6. Ἡραν Ὀτος δὲ Ἄρτεμιν. ἔδησαν δὲ καὶ Ἄρην. τοῦτον μὲν οὖν Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν. ἀνεῖλε δὲ τοὺς Ἀλωεΐδας ἐν Νάξῳ Ἄρτεμις δι' ἀπάτης ἀλλάξασα

Omnes hae formae in scriptoribus occurrunt; etiam Ἀλωεΐδαι apud Apollon. I, 482. et apud Diodor. IV, ext. vbi v. Wessel. Prima forma grammaticae rationi est accommodata; sed Ἀλωεΐδαι (etsi ratione grammaticâ destitutam) formam magis sollemnem esse, exemplis docere contendit Hemsterb. ad Lucian. T. I. p. 494. §. 5. πρὸς θεόν: scio ferri hoc posse: sollemnius tamen πρὸς θεόν vel πρὸς θεούς. apud Homer. l. c. οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην. Mos ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου Pal. Reg. 3.

nec male χῶσαντες τοῖς ὄρεσι. Alias est χῶσαι τάφον, terrâ aggestâ educere; h. l. terrâ congestâ fossam explere, χῶσαι τὴν Θάλασσαν ὄρεσι. Gratius Cyneget. 64. illi aggeribus tentare superbis ire freta et matres ausi tractare deorum. §. 6. ἐν Νάξῳ. hoc Pindar P. 4, 156. et Schol. et inde Pausan. IX, 22. f. facile suppeditabant. Edebatur tamen corrupte ἐν ἀναξίῳ. Vat. Vef. ἐν ἀναξίῳ. Dorv. ἐναναξίῳ. In eadem voce laborabat Hygin. f. 28. vbi v. Munker. et van Staveren. ἐν Νάξῳ

γὰρ τὴν ἰδέαν εἰς ἔλαφον, διὰ μέσου αὐτῶν ἐπήδησεν· οἱ δὲ βουλόμενοι εὐστοχῆσαι τὸ θηρίον, ἐφ' ἑαυτοὺς ἠκόντισαν.

Γ. 5. Καλύκης δὲ καὶ Ἀεθλίου παῖς Ἐνδυμίων γίνεται, ὅστις, ἐκ Θεσσαλίας Αἰολέας ἀγαγὼν, Ἥλιν ᾤκισε. λέγουσι δὲ αὐτὸν τινὲς ἐκ Διὸς γενέσθαι. τούτου κάλλει διενεγκόντος ἠγάσθη Σελήνη. Ζεὺς δὲ αὐτῷ δίδωσιν ὃ βούλεται ἐλέσθαι· ὃ δὲ αἰρεῖται κοιμᾶσθαι διὰ παντὸς ἀθάνατος καὶ ἀγήρωσ μένων.

Γ. 6. Ἐνδυμίωνος δὲ καὶ Νηίδος, ἢ, ὡς τινες, Ἰφιμάσσης, Αἰτωλός· ὃς ἀποκτείνας Ἄπιν τὸν Φορυνέως, καὶ Φυγῶν εἰς τὴν Κουρήτιδα χώραν, κτείνας τοὺς ὑποδεξαμένους Φθίας καὶ Ἀπόλλωνος υἱοὺς, Δῶρον καὶ Λαοδόκον καὶ Πολυποίτην, ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν Αἰτωλίαν ἐκάλεσεν.

I, 7, 5. Ex Calyce Endymion. 6. Endymionis filius Aetolus;

legendum esse vidit iam Gale. εἰς ἔλαφον. sic in cervam se conuertit dea apud Schol. Pind. l. c. at apud Schol. Homer. l. c. immittit ea ceruum. διὰ μέσων Dorv. Regg. εὐστοχῆσαι τὸ θηρίον. immo τοῦ θηρίου, ex communi vsu.

Γ. 6. Endymionis uxorem alii aliter tradiderant. vid. Paus. V, 1. In hoc loco ede-

batur: Σηίδος Νύμφης ἢ Νηίδος, quae haud dubiam depurationis notam habent: vt aut tollenda sint priora, aut scribendum: καὶ Νύμφης Νηίδος, aut poetius Ναιίδος, vt I, 9, 6. dixit, et Ναιίδος simpliciter II, 1, 4. p. 85. In libris nulla variatio, nisi quod in Regio alt. exciderunt νύμφης ἢ νηίδος. ἀφ' ἑαυτοῦ. Vat. ἐφ' ἑαυτοῦ, per-

Αἰτωλοῦ δὲ καὶ Προνόης τῆς Φόρβου Πλευρῶν §. 7.
καὶ Καλυδῶν ἐγένετο, ἀφ' ὧν αἱ ἐν Αἰτωλία
πόλεις ὠνομάσθησαν. Πλευρῶν μὲν οὖν γήμας §. 1.
Ξανδίππην τὴν Δώρου, παῖδα ἐγέννησεν Ἀγήνορα
θυγατέρας δὲ, Στερόπην καὶ Στρατονίκην καὶ
Λαοφόντην. Καλυδῶνος δὲ καὶ Αἰολίας τῆς Ἀμυ- §. 2.
θάονος, Ἐπικάστη καὶ Πρωτογένεια· ἐξ ἧς καὶ
Ἄρεος, Ὀξύλος, Ἀγήνωρ δὲ ὁ Πλευρῶνος γήμας §. 3.
Ἐπικάστην τὴν Καλυδῶνος, ἐγέννησε Πορθαίονα
καὶ Δημονίκην. ἧς καὶ Ἄρεος, Εὐήνος, Μῶλος,
Πύλος, Θέστιος.

Εὐήνος μὲν οὖν ἐγέννησε Μάρπησσαν, ἣν, Ἀπόλ- §. 8.
λωνος μνηστευομένου, Ἴδας ὁ Ἀφάρεως ἤρπασε,
λαβὼν παρὰ Ποσειδῶνος ἄρμα ὑπόπτερον· διώκων
δὲ Εὐήνος ἐφ' ἄρματος, ἐπὶ τὸν Λυκόρμαν ἤλθε

I, 7, 7. eius filii, Pleuron et Calydon eorumque stirps. Agenor
ex Pleurone natus; eius stirps §. 3. 8. Ex hac Evenus
genuit

petna variatione, de qua
saepe dictum.

§. 7. Προνόης καὶ Φόρβου
hunc aliunde non novi.
Phorbantis nomen pluribus
fuit commune. ἐγένετο. quid-
ni ἐγένοντο, et sic alias quo-
que loqui amat noster. Στε-
ρόπην scripsi pro Στεροπην, et
μοχ Λαοφόντην pro vulgato
Λεοφόντην. Eam ex Phere-
cydis lib. II. memorat Schol.

Apoll. I, 146. vbi ex eâ The-
stio Lede et Althaea susce-
ptae sunt. Amythaonem inf.
I, 9, 11. videbimus. καὶ
ante Πρωτογένεια male abest
a codd.

§. 8. Ἀφάρεως, sic et inf.
III, 10, 3. §. 4. et 11, 2. scri-
bitur. Ἀφάρεος Pal. Dorv.
Regg. εἰς τὸν ποταμὸν ἔβαλε.
forte syllabâ absorptâ ἐνέ-
βαλε. — In Μάρπησσα con-

ποταμὸν, καταλαβεῖν δὲ οὐ δυνάμενος, τοὺς μὲν ἵππους ἀπέσφαξεν, ἑαυτὸν δὲ εἰς τὸν ποταμὸν ἔβαλε. καὶ καλεῖται Εὐήνος ὁ ποταμὸς παρ' ἑ. 9. ἐκείνου. Ἴδας δὲ εἰς Μεσσήνην παραγίνεται, καὶ αὐτῷ ὁ Ἄπολλων περιτυχῶν ἀφαιρεῖται τὴν κόρην. μαχομένων δὲ αὐτῶν περὶ τῶν τῆς παιδὸς γάμων, Ζεὺς διαλύσας ἐπέτρεψεν αὐτῇ τῇ παρθένῳ

I, 7, 9. Marpeffam ab Ida raptam.

sentiunt codd. Apollodori: nec aliter Pausanias; olim apud Homer. Il. I, 553. fuit Μάρπισσα.

ἑ. 9. Μεσσήνην Pal. Dorv. Vat. vt et infra: quae sane antiquior est scriptura; sed librarii tam docti non fuere, vt eam reuocare vellent; arreptum potius ab iis modo hoc modo illud temere. Nec debebant viri docti in similibus modo vnâ modo duplici litterâ exaratis, v. c. Parnassus, Cepheffus, Criffa, argutias captare. Satis est tenere, ea quae litterâ geminatâ nunc scribuntur, antiquo aevo vnâ litterâ exarata fuisse; etiam vbi pronuntiando geminabatur litterâ. Ad Homericam crisin et constan-

tiam in eâ seruandam imprimis multum refert, hoc tenere. Mox cum pronuntiandi vsu, multo magis sub seriora tempora, in plurimis vocibus geminarentur litterae, librarii sequuti sunt hoc idem, non tamen ita constanter, quominus saepe aberrarent; alia correctorum et grammaticorum sedulitas ad antiquam formam retraxit. Nunc aut eligendum est vtrum sequaris, idque constanter retinendum; aut sequendus vsus vulgaris, vt in Μεσσήνη. καὶ αὐτῷ ὁ Ἄ. abest αὐτῷ Vat. ἀφαιρεῖται, auferre conatur. — περὶ τῶν τῆς παιδὸς γάμων Med. Ζεὺς διαλύσας Schol. Lycophr. qui h. l. fere exscripsit, v. 561,

ἐλέσθαι, ὁποτέρῳ βούλεται συνοικεῖν ἢ δὲ, δείσασα
ὡς ἂν μὴ γηρῶσαν αὐτὴν Ἀπόλλων καταλίπη,
τὸν Ἴθραν εἶλετο ἄνδρα.

Θεστίῳ δὲ ἐξ Εὐρυθέμιδος τῆς Κλεοβοίας ἐγέ- f. 10.
νοντο θυγατέρες μὲν, Ἀλθαία, Λήδα, Ὑπερ-
μνήστρα. ἄρρενες δὲ, Ἴφικλος, Εὐῖππος, Πλήξιπ-
πος, Εὐρύπυλος.

Πορθάονος δὲ καὶ Εὐρύτης Ἴπποδάμαντος ἐγέ- §. 2.
νοντο παῖδες, Οἰνεὺς, Ἄγριος, Ἀλκάθοος, Μέλας,

I, 7, 10. Thestii progenies; item Parthaonis.

addit: Ἐρμῆν πένυας. ὁποτέ-
ρω βούλεσθαι σ Vat. γηράσαν
Pal. probante Fabro; forte
voluit γηράσασαν. quod Schol.
Homer. l. c. habet. Nec
vero male ratiocinari videri
debet Marpessa.

f. 10. ἐξ Εὐρυθέμιδος τῆς
Κλεοβοίας. hoc vltimum vix
sanum. Debebat patris no-
men subiici, an Κλεοβόου,
aut simile? fuitne ἢ Κλεο-
βοίας? Est Cleoboea apud
Pausan. X, 28. pr. et Co-
non. 7. sed aliena ab h. l.
Λήδα recepi ex Oxon. re
ipsa et Apollodoro inf. III,
10, 5. exigente. vid. Schol.
Apoll. I, 146. Hygin. f. 77.

§. 2. Πορθάονος. Diuerfa
nominis, *Parthaonis*, est
Scriptura; *Περθεύς* Homer.
habet, II. ε, 115. *Παρθίων*
ap. Strabon. et Pausan. IV,
35. pr. et omnino hoc maxi-
me frequentatum, etiam in
patronymicis; Parthaonides.
Parthaonius. v. Heinsl. ad
Ovid. Met. VIII, 541. et sic
antea, hic et paullo ante,
legebatur *Παρθίονα*, *Παρ-
θίονος*. Praetuli tamen *Πορ-
θάονος*, quod Homericο *Πορ-
θεύς* propius, ex Pal. et Re-
giis; praeferebat idem Gale.
add. Munker. ad Hygin.
f. 172. et inprimis Verheyk.
ad Ant. Lib. c. 2. *Περθίονα*

Λευκωπέυς. θυγάτηρ δὲ Στερόπη, ἐξ ἧς καὶ Ἀχελώου Σειρῆνας γενέσθαι λέγουσιν.

- CAP. Οἶνεὺς δὲ, βασιλεύων Καλυδῶνος, παρὰ Διονύσου φυτὸν ἀμπέλου πρῶτος ἔλαβε. Γήμας δὲ
 VIII. Ἰ. 1. Ἀλθαίαν τὴν Θεστίου, γεννᾷ Τοξέα, ὃν αὐτὸς ἔκτεινεν ὑπερπηδήσαντα τὴν τάφρον, καὶ παρὰ τοῦτον, Θυρέα καὶ Κλύμενον, καὶ θυγατέρα Γόργην, ἣν Ἀνδραίμων ἔγημε, καὶ Δηϊάνειραν, ἣν Ἀλθαίαν λέγουσιν ἐκ Διονύσου γεννηῆσαι· αὐτὴ δὲ ἠνιόχει, καὶ τὰ κατὰ πόλεμον ἥσκει καὶ περὶ τῶν γάμων αὐτῆς Ἡρακλῆς πρὸς Ἀχελῶον ἐπά-
 I. 2. λαισεν. Ἐγέννησε δὲ Ἀλθαία παῖδα ἐξ Οἶνεως
 Θ. 1. Μελέαγρον, ὃν ἐξ Ἄρεος γεγενῆσθαι Φασί. τούτου δὲ ὄντος ἡμερῶν ἑπτὰ, παραγενομένας τὰς Μοῖρας Φασί δὲ εἰπεῖν· τότε τελευτήσῃ Μελέαγρος, ὅταν

I, 8, 1. Oenei ex Althaea soboles. 2. §. 1. In hac Meleager; cuius vita titioni fatali obnoxia a Parcis facta.

Med. Εὐρύτης Ἰπποδάμαντος. excidit τῆς Ἰ. Hippodamas est Acheloi f. sup. I, 7, 3. f.

Ἰ. 1. πρῶτος ἔλαβε. Med. Vat. Reg. 3. πρῶτα. πρὸς Ἀχελῶον vid. inf. II, 7, 5. Paullo ante καὶ τὰ in Commel. erat vncis' inclusum, non video quā de causā.

Ἰ. 2. παῖδα reposui, vt iam Commel. et Gal. factu necesse esse duxerant pro παῖ-

δας. In iis quae sequuntur turbatum est; cum medela non vna modo fieri possit, intacta relinqui. Primo delenda sunt Φασί δὲ e margine ducta; nam iuncta sunt cum γεγενῆσθαι Φασί. nisi legas: παραγενομένας τὰς Μοῖρας Φασί εἰπεῖν. Sic fere Zenob. l. c. Μελέαγρου γεννηθέντος Φασί τὰς Μοῖρας παραγενομένας εἰπεῖν. Sic quoque

ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῆ· τοῦτο ἀκούσασα, τὸν δαλὸν ἀνείλετο Ἄλφαια, καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα.

Μελέαγρος δὲ, ἀνὴρ ἄτρωτος καὶ γενναῖος γε- §. 2.
νόμενος, τόνδε τὸν τρόπον ἐτελεύτησεν. Ἐτησίων
καρπῶν ἐν τῇ χώρᾳ γενομένων τὰς ἀπαρχὰς Οἰ-
νεὺς θεοῖς πᾶσι θύων, μόνῃς Ἀρτέμιδος ἐξελά-
θετο. μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς, κάπρον ἐφῆκεν ἔξοχον
μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ, ὃς τὴν τε γῆν ἄσπορον ἐτί-
θει, καὶ τὰ βοσκήματα καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας
διέφθειρεν. Ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον, τοὺς ἀρίστους §. 3.
ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας συνεκάλεσε, καὶ τῷ κτεί-

I. 8. 2. §. 3. Apri Calydonii venatio.

Zenob. l. c. Μελεάγρου γεν-
νηθέντος φασὶ τὰς Μοῖρας πα-
ραγενομένας εἰπεῖν· τότε τε-
λευτήσῃ Μελεάγρος, ὅταν ὁ
καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας
δαλὸς κατακαῆ. Durum ta-
men et insolens τότε τελευ-
τήσῃ, vt verba Parcarum
ipsa sic subiungantur; exci-
dit forte ὅτι τότε, quod le-
gitur ap. Diodor. l. c. extr.
aut legendum: τότε τελευτή-
σειν (hoc Medic. habet) Με-
λέαγρον. §. 2. ἄτρωτος καὶ
αβελτ. Zenobio: nescio an
alibi de Meleagro occurrat.
τόντε τὸν τρόπον. ed. Rom.

ἐξελάθετο. Zenob. ἐπελάθετο,
quod solenne. ἐκλανθάνε-
ται τῆς Ἀρτέμιδος tamen
etiam Antonin. Lib. l. c. et
inf. I, 9, 15. ἐξελάθετο τῇ
Ἀρτέμιδι θῦσαι. Apud Ho-
mer. l. c. (Il. I, 533.) est ἡ
λάθει ἢ οὐκ ἐνόησεν. ἀάσατο
δὲ μέγα θυμῷ. seu, cum pro-
positum id animo habuisset,
oblitus est exsequi, seu omni-
no animum non aduertit, vt
cum ceteris diis Dianae
supplicaretur; quicquid est,
stultitiam certe magnam ad-
misit. συνεκάλεσε dedi ex
codd. et ex Zenob. pro vul-

ναντι τὸν Θῆρα, τὴν δορὰν δώσειν ἀριστεῖον ἐπηγ-
 §. 4. γείλατο. οἱ δὲ συνελθόντες ἐπὶ τὴν τοῦ κάρου
 Θῆραν ἦσαν οἶδε· Μελέαγρος Οἰνέως, Δρύας Ἄρεος,
 ἐκ Καλυδῶνος οὔτοι. Ἴδας καὶ Λυγκεὺς Ἀφάρεως
 ἐκ Μεσσήνης. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διὸς καὶ
 Λήδας, ἐκ Λακεδαίμονος. Θησεὺς Αἰγέως ἐξ
 Ἀθηνῶν. Ἄδμητος Φέρητος ἐκ Φερῶν. Ἀγκαιὸς
 καὶ Κηφεὺς Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας. Ἰάσων
 Αἰσονος ἐξ Ἰωλκοῦ. Ἴφικλῆς Ἀμφιτρυῶνος ἐκ
 Θηβῶν. Πειρίθοος Ἰξίονος ἐκ Λαρίσσης. Πηλεὺς
 Αἰακοῦ ἐκ Φθίας. Τελαμῶν Αἰακοῦ ἐκ Σαλα-

I. 8. 2. §. 4. Heroes qui interfuere.

gato ἐκάλεσα. tum Pal. Med.
 et Reg. 3. κτείνονται. Ed. pr.
 et Dorv. et Reg. 2. 3. τὴν
 Θῆρα. §. 4. Δρύας Ἄρεος.
 Pal. cum ceteris Πύμας;
 Oxon. Γύμας. At est *Dryas*
 apud Ovid. et Hygin. l. c.
 vbi cf. Munk. et van Stav.
 ἄρεως Pal. et Vat. sed Ἄρεος
 noster alibi seruat. Λυγγεὺς
 Pal. c. al. Ἀφάρεος Dorv.
 cum aliis. *Theseus*: qui
 vtique interfuit. οὐκ ἄνευγες
 Θησεῶς. vid. Zenob. V, 33.
 Ἀγκαιὸς qui et II. ψ, 635.
 memoratur, καὶ (hoc a Pal.
 Vat. Reg. abest) Κηφεὺς Λυ-
 κούργου: ambo adeo *Lycurgi*

fili; at apud Apollon. I, 164.
 (vbi cf. Schol.) *Cepheus*
 Alei f. et *Ancaeus* Lycurgi
 filius et Alei nepos. Sic et
 Hygin. f. 14. p. 46. nec ali-
 ter noster inf. I, 9, 16. p. 56.
 Aut igitur turbata est oratio,
 aut alios nunc auctores se-
 quutus ille est. Hoc pro-
 babilius: et iterum diuersa
 ratione inf. III, 9, 1. vtrum-
 que *Cephea* et *Lycurgum*
 Alei filios edit; hoc quidem
 cum *Paulania* VIII, 4. De
Cepheo cf. inf. II, 7, 3. §. 4. 5.
 De *Iphicle* II, 4, 8. et 11.
 extr. et mox not. ad f. 3.
 Pro eo est *Iolaus* *Iphicli* in

μῖνος. Εὐρυτίων Ἄκτορος ἐκ Φθίας. Ἀταλάντη
 Σχοινέως ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀμφιάραος Οἰκλέους ἐξ
 Ἄργους. μετὰ τούτων καὶ οἱ Θεστίου παῖδες. Συν- §. 5.
 ελθόντας δὲ αὐτοὺς Οἰνεὺς ἐπὶ ἑννέα ἡμέρας
 ἐξένισε τῇ δεκάτῃ δὲ, Κηφέως καὶ Ἀγκαίου καί
 τινων ἄλλων ἀπαξιούντων μετὰ γυναικὸς ἐπὶ τὴν
 Θῆραν ἐξίεναι, Μελεαγρος ἔχων γυναῖκα Κλεο-
 πάτραν τὴν Ἰδα καὶ Μαρπήσσης θυγατέρα, βου-
 λόμενος δὲ καὶ ἐξ Ἀταλάντης τεκνοποιήσασθαι,
 πυρηνάγκασεν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν Θῆραν μετὰ ταύ-
 τῃς ἐξίεναι. περιστάντων δὲ αὐτῶν τὸν κάπρον, §. 6.
 Ὑλεὺς μὲν καὶ Ἀγκαῖος ὑπὸ τοῦ Θηρὸς διεφθάρ-

L. 8. 2. §. 5. in his Atalanta. §. 6. Apro confecto,

Hygino f. 173. Πειρίθοος
 Pal. vulgo Πειρίθους, quod
 nescio quo casu mutatum;
 etsi nil refert. Οἰκλέους. Pal.
 cum aliis Ἰοκλέους, et sic
 infra aliquoties erratur. οἱ
 Θεστίου παῖδες, hos vide I,
 7, 10. §. 5. Ἰδα, quod At-
 tici cum Doribus amplectun-
 tur, reposui libris omnibus
 assentientibus; cum Ἰδου,
 sane ex vulgari flexione, (v.
 Etymol. h. v.) et Ἰδοῦ, hoc
 quidem prae, editum esset;
 sed illa altera sollemnis for-
 ma ap. Pausan. et alios.
 τεκνοποιήσασθαι reposui paul-

lo audacius pro τέκνον ποιή-
 σασθαι. viderat id iam Fa-
 ber, alterum sollemne est,
 (v. c. inf. II, 4, 10.) et lapsus
 librarii in eo satis proclivis.
 §. 6. Ὑλεὺς μὲν. ita ex Aegii
 castigatione legitur in Com-
 mel. et hinc in aliis; pro
 eo erat Πύλος ed. pr. et Pal.
 cum aliis. Galeus coniicit
 Ἰόλαος vel Κηφεύς. Sed Hy-
 leus est ap. Ovid. Met. VIII,
 312. vbi in notis male con-
 funditur cum Hylaeo Cen-
 tauro. Ita vero eius nomen
 supra in recensu excidisse
 videri potest. Ancaeum ab

ρησαν, Εὐρυτίωνα δὲ Πηλεὺς ἄκων κατηκόντισε. τὸν δὲ κάπρον πρώτη μὲν Ἀταλάντη εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε. δεύτερος δὲ Ἀμφιάραος εἰς τὸν ὀφθαλμόν· Μελέαγρος δὲ αὐτὸν εἰς τὸν κενεῶνα πλήξας ἀπέκτεινε, καὶ λαβὼν τὸ δέρας ἔδωκεν Ἀταλάντη. οἱ δὲ Θεστίου παῖδες ἀδοξοῦντες, εἰ παρόντων ἀνδρῶν γυνὴ τὰ ἀριστεῖα λήψεται, τὸ δέρας αὐτῇ ἀφείλοντο, κατὰ γένος αὐτοῖς προσή-

I, 8, 2. §. 7. He exuuiis apri exorta contentio.

apro percussum narrat ex Pherecyde Schol. Apollonii I, 188. π. δὲ αὐτὸν τὸν κάπρον Dorv. Regg. *Eurytionem Peleus* inuitus occidit: inf. III, 13, 2. Quocirca de lectione Πηλεὺς dubitandum non erat: ea primum extat in ed. Commelin. ex Palat. vt suspicor. At in ed. pr. erat Πυλεὺς, in Dorv. Πυλός in Oxon. Γύλος. εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε. Pierf. ad Moer. p. 267. cigni. εἰς τὰ ὦτα, quia apud Ovid. Met. VIII, 380. *sub aure*. Parum placet acumen, vnde nihil prorsus lucri ad scriptorem redit. καὶ λαβὼν τὸ δέρας ἔδωκεν Ἀταλάντη. In Zenob. bene additum χαριζόμενος ἔδωκε. — τὸ δέρας Comme-

lin. conii. γέρας, quod sane erat, et hoc nomine vocatur apri caput et exuuiæ v. c. apud Schol. II, I, 544. Mox τὸ δέρας ante αὐτῇ ἀ. ed. Par. sed operarum vitio; etsi hoc occurrit v. c. in Ant. Lib. l. c. Verum nec minus δέρας frequentatur; et hoc habet quoque Zenob. §. 7. ἀδοξοῦντες, pro ἄδοξεν ἡγούμενοι. aut, ἄδοξοι ὄντες vel ἐσόμενοι, Schol. Aristoph. Ran. 1296. et Diodor. IV, 34. voce ἀγανακτεῖν de Thestii liberis vtuntur. τὸ δέρας αὐτῇ ἀφείλοντο. ex sollenni ratione grammaticâ αὐτῇν esse debebat. Attamen Homerus quoque: αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ. et cf. Thom. Mag. in ἀφαιρῶ.

κειν λέγοντες, εἰ Μελέαγρος λαμβάνειν μὴ προαι-
ροῖτο. Ὀργισθεῖς δὲ Μελέαγρος, τοὺς μὲν Θεστίου §. 3.
παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας ἔδωκε τῇ Ἄτα- §. 1.
λάντη. Ἄλθαια δὲ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν
ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ τὸν δαλὸν ἤψε· καὶ ὁ Με-
λέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανεν.

Οἱ δὲ Φασὶν οὐχ οὕτω Μελέαγρον τελευτῆσαι §. 2.
ἀμφισβητούντων δὲ τοῦ Θηρός Φασὶ τῶν Θεστίου
παίδων, ὡς Ἰφίκλου πρώτου βαλόντος, Κούρησι
καὶ Καλυδωνίοις πόλεμον ἐνοστήναι. ἐξελεθόντος §. 3.
δὲ Μελεάγρου, καὶ τινὰς τῶν Θεστίου παίδων
φονεύσαντος, Ἄλθαιαν ἀράσασθαι κατ' αὐτοῦ·

I, 8, 3. Althaea Meleagro fata titione accenso maturat. §. 2 - 5.
Aliae de Meleagro narrationes.

Zenob. habet: τὸ δέρας ἐξ
Ἄταλάντης ἀφείλοντο: nisi
ἐξ delendum est; Schol. II.
I, 544. ἀφείλοντο τὸ γέρας
τῆς κόρης. Mox εἰ - μὴ προ-
αιρεῖτο Vat. debebat saltem
προηραῖτο.

§. 3. τοὺς γὰρ Θεστίου pro
μὲν ed. Par. τὸ δὲ δέρας ἔδω-
κε, pro ἀπέδωκε, at pro ἤψε
melius Zenob. ἀνῆψε, et sic
Schol. Aristoph. l. c. τῶ
δαλῶ συνεφθάρη sunt ver-
ba Schol. Homer. l. c. 544.
§. 2. ἀμφισβητούντων δὲ τοῦ
Θηρός. Legebatur τῆς Θήρας.

Sic et Aelian. H. A. XVII,
12. τὴν Θῆρα restituit Schnei-
der pro τὴν Θήραν. Com-
melin. coniiciebat τὸ δέρας.
Propius ad rem iam Faber
et Gale emend. τοῦ Θηρός.
Dicimus sane ἀμφισβητεῖν
περὶ τινος et ἀμφισβητεῖν τι-
νος. Sed totum hoc τοῦ
Θηρός Φασὶ ex margine ve-
nisse probabile fit: quibus
verbis liberata oratio sic
procedit: ἀμφισβητούντων δὲ
τῶν Θεστίου παίδων, ὡς Ἰ.
Incluserat Φασὶ Commelin.
vncis, forte quia Pal. aberat.

- §. 4. τὸν δὲ ὀργιζόμενον οἴκοι μένειν. ἤδη δὲ τῶν παλεμίων τοῖς τείχεσι προσπελαζόντων, καὶ τῶν πολιτῶν ἀξιούντων μεθ' ἰκετηρίας, βοηθεῖν, μόλις πεισθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐξελθεῖν, καὶ τοὺς λοιποὺς κτείναντα τῶν Θεστίου παίδων, ἀποθανεῖν μαχόμενον. Μετὰ δὲ τὸν Μελεάγρου θάνατον Ἀλθαία καὶ Κλεοπάτρα ἑαυτὰς ἀνήρτησαν. αἱ δὲ θρηνοῦσαι τὸν νεκρὸν γυναῖκες ἀπωργεώθησαν.
- Γ. 4. Ἀλθαίας δὲ ἀποθανούσης, ἔγημεν Οἰνεὺς Περιβοίαν τὴν Ἰππονόου. ταύτην δὲ ὁ μὲν γράφας τὴν Θεβαΐδα, πολεμηθείσης Ὠλένου, λέγει λαβεῖν Οἰνέα γέρας. Ἡσίοδος δὲ ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαιίας, ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἰπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἰππόνου τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόρρω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐντειλάμενον ἀποκτεῖναι. εἰσὶ δὲ τινες οἱ λέγοντες, Ἰππόνου, ἐπιγνόντα τὴν ἰδίαν θυγατέρα ἐφθαρμένην ὑπὸ Οἰνέως, ἔγκυον αὐτὴν πρὸς τοῦτον ἀποπέμψαι. Ἐγεννήθη δὲ ἐκ ταύτης Οἰνεῖ Τυδεύς. Πείσανδρος δὲ

I, 8, 4. Oeneus Periboeam ducit. Varias de eâ narrationes. 5. §. 2. ex eâ Tydeum suscipit.

— §. 5. ἑαυτὰς ἀνήρτησαν: recte sic legitur inde a Commelino ex emend. Canteri Nov. Lect. III, 13. eadem adscripta erat Reg. 3. Ed. pr. cum codd. ἀνήρτασαν. Pal. ἀνήπασαν. Sic et Reg. 3. ρ super adscripto.

Γ. 4. Περιβοίαν, male scriptum erat Περιβολίαν. Pal. Περιβίαν. ἐντειλάμενον ἀποκτεῖναι, ita, pro manifesto vitio ἀποστειλῆαι, reposui ex Diodoro IV, 35. cum Fabro et Wesselingio ad Diador. loc. cit.

αὐτὸν ἐκ Γόργης γενέσθαι λέγει· τῆς γὰρ θυγατρὸς Οἰνέα κατὰ τὴν βούλησιν Διὸς ἐρασθῆναι.

Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος, ἐφυγα- §. 3.
 δεύθη, κτείνας, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν
 Οἰνέως Ἀλκείθου· ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γε-
 γραφῶς, τοὺς Μέλανος παῖδας, ἐπιβουλεύοντας
 Οἰεῖ, Φηνέα, Εὐρύαλον, Ὑπέρλαον, Ἀντιόχην,
 Εὐμήδην, Στέρνοπα, Ξάνθιππον, Σθένελον· ὡς
 δὲ Φερεκύδης φησὶν, Ὀλυνίαν ἀδελφὸν ἴδιον.
 Ἀργίου δὲ δίκας ἐπάγοντος αὐτῷ, φυγῶν εἰς §. 4.
 Ἄργος, ἦκε πρὸς Ἄδραστον, καὶ τὴν τούτου γήμας
 θυγατέρα Δηϊπύλην, ἐγέννησε Διομήδην.

I, 8, 5. §. 3. Is caedis factae reus Argos ad

l. 5. §. 2. αὐτὸν repositi
 pro αὐτῆν, quod male lege-
 batur. §. 3. Ἀλκμαιωνίδα.
 Forte et hoc recte: sed
 Ἀλκμαιωνίς magis sollemne,
 si bene memini. vid. Index
 auctt. Φηνεύς potest fuisse
 Φινεύς, etiam Φενεύς; sed
 et illud se tueri potest, ut
 ductum sit a Φήνη, ossifraga.
 v. ad Antonin. Lib. p. 46.
 Ὑπέρλαος suspectum nomen
 est: s. Πτερέλαος. Περιλάος.
 Mox Ἀντιόχον, iam Faber
 emendabat. Εὐμήδης vix ille,
 de quo Callimachum L. P.

32. agere putabat Spanhe-
 mius. Στέρνοπα vix sanum;
 saltem Στέροπα ex Στέροψ.
 Σθένελον in codd. est Σθε-
 νέαλον. Ex Pal. notatum
 video: Σθενέλαον, νέαλον.
 Arbitror Σθενέλαος verum
 esse; nomen illud in Argi-
 vorum factis occurrit, et
 corrupte scribitur Σθένελος
 etiam alibi. v. ad Clement.
 Alex. p. 330. ed. Pott. et ad
 Euseb. Chron. n. 160. Sca-
 lig. et Valars. Ὀλυνίαν libri
 offerebant pro Ὀλυνίον. Ole-
 ni plures occurrunt: v. ad

Τυδεὺς μὲν οὖν ἐπὶ Θήβας μετὰ Ἀδράστου
στρατευσάμενος, ὑπὸ Μελανίππου τρωθεὶς ἀπέ-
Γ. 6. θανεν. οἷδὲ Ἀγρίου παῖδες Θερσίτης, Ὀγχιηστὸς,
§. 1. Πρόθοος, Κελεύτωρ, Λυκωπεὺς, Μελάνιππος,
ἀφελόμενοι τὴν Οἰνέως βασιλείαν, τῷ πατρὶ ἔδω-
καν· καὶ προσέτι ζῶντα τὸν Οἰνέα καθεύξαντες
§. 2. ἠκίζοντο. ὕστερον δὲ Διομήδης ἐξ Ἄργους παρα-
γενόμενος μετ' ἄλλου κρύφα, τοὺς μὲν Ἀγρίου

I, 8, 6. Adrastum fugit, cum eo Thebas oppugnat. Oeneum auum
ab Agrii filiorum iniuriā vindicat Diomedes Tydei f.

Met. X, 69. *Olenias* vero an
alibi lateat, dubito. Pal. ὑπὲρ
Μεναλίππου et ὑπὲρ etiam
Ed. pr. cum al. aberrat.

Γ. 6. Nomina filiorum Agrii
in gratam moram faciunt.
Θερσίτης ex Schol. II, β, 212.
rescripti, vt et paullo post
Θερσίτου, quod et facere iu-
bebat Verheyk ad Antonin.
Lib. pag. 249. Hesych. in
Ἄγρων — ὄνομα κύριον, Οἰ-
νέως μὲν ἀδελφοῦ, πατρὸς δὲ
Θερσίτου. Creditus est a
multis esse idem, qui in
II, β, memoratur: v. Obsf.
ad v. 212. Etiam in scena
Thersites est agitated: Chae-
remonis fuit fabula Ἀχιλ-
λεὸς Θερσιτοκτόνος. Vulgo

legitur: Θέρσιππος. Paullo
post tamen Pal. Θαρσίτου,
Dorv. Vef. Regii Θερσίτου
diferte. Πρόθος Vat. *Lycopraeus*
etiam ap. Hygin. I. c. memoratur.
Μελάνιππος diversus a superius
f. 5. memorato. ἀφελόμενοι τὴν Οἰ-
νέως βασιλείαν, Apollodorus
forte dederat: ἀφ. Οἰνέως
τὴν βασιλείαν. ita fere vsus
loquendi fert. ἔδωκαν. Dor-
vill. ἔδωσαν cum altero Re-
gio: tertius ἔδοσαν, vt in-
certum sit, vtrum auctor de-
derit. §. 2. παραγενόμενος
μετ' ἄλλου. hoc laborare, fa-
cile sentias. μετ' ἄλλων ni-
hili esset. Faber em. Ἀδρά-
στου. Gale Εὐρυάλου ex Pau-

παῖδας, χωρὶς Ὀγχεστοῦ καὶ Θερσίτου, πάντας ἀπέκτεινεν. οὗτοι γὰρ φθάσαντες εἰς Πελοπόννησον ἔφυγον. τὴν δὲ βασιλείαν, ἐπειδὴ γηραιὸς ἦν ὁ Οἰνέως, Ἀνδραίμονι τῷ τὴν θυγατέρα τοῦ Οἰνέως γήμαντι δέδωκε· τὸν δὲ Οἰνέα εἰς Πελοπόννησον ἤγεν. οἱ δὲ διαφυγόντες Ἀγρίου παῖδες, ἐνεδρεύσαντες περὶ τὴν Τηλέφου ἐστίαν τῆς Ἀρκαδίας, τὸν πρεσβύτην ἀπέκτειναν. Διομήδης δὲ τὸν νεκρὸν εἰς Ἄργος κομίσας ἔθαψεν, ἔνθα νῦν πόλις ἀπ' ἐκείνου Οἰνόη καλεῖται, καὶ γήμας Αἰγιάλειαν τὴν Ἀδράστου, ὡς ἔνιοι φασὶ, τὴν Αἰγιάλεως, ἐπὶ τε Θηβας καὶ Τροίαν ἐστράτευσε.

I, 8. 6. et Aegialeā ductā ad Troiam proficiscitur.

lanīa (lib. X. p. 822) in quo parum auctoritatis videas. Sthenelum Capanei f. comitem dat Hygin. f. 175. iure adeo possis suspicari μετὰ Σθενέλου. Ex Pausan. II, 25. pr. μετὰ στρατοῦ alius substituat. Sed verum est μετ' Ἀλκμαίωνος: quod ex Ephoro diferte narratur apud Strab. X, 709. B, et VII, p. 501. C. Eodem alludit lib. IX. p. 647. B. C. τοῦ Οἰνέω tres Regii. §. 3. περὶ τὴν Τηλέφου ἐστίαν. locus aliunde non notus. Itaque

Gale conii. Τέλφουσαν, quae Arcadiae vrbs memoratur Stephano, diuersa a Tilphussā Boeotiae, quam inf. III, 7, 3. memoratam videbimus. Fuit tamen Telephus, ex Hercule et Auge Alei f. natus, Arcas; idem inter Heroes habitus; et fuit Τηλέφου ἄλσος in Monte Parthenio, eo loco in quo expositus fuerat v. Pausan. VIII. extr. potuit adeo et ara Telephi esse; quemadmodum Μόψου ἐστὶν legitur apud Stephan. Byz. Mox

CAP. Τῶν δὲ Αἰόλου παίδων Ἀθάμας, δυναστεύων
 IX, 1. Βοιωτίας, ἐκ Νεφέλης τεκνοῖ μὲν παῖδα Φρίξον,
 §. 1. θυγατέρα δὲ Ἑλλην. αὖθις δὲ Ἰνώ γαμεῖ, ἐξ ἧς
 §. 2. αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπι-
 βουλεύουσα δὲ Ἰνώ τοῖς Νεφέλης τέκνοις, ἔπεισε
 τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν. λαμβάνουσαι
 δὲ, κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπρασσον. γῆ δὲ πε-
 φρυγμένους πυροῦς δεχομένη, καρποὺς ἐτησίους

I, 9, 1. Athamas, Aeoli f. cuius coniux Ino priuignis Phrixo et
 Hellae infidiatur.

excidit vel δὲ. ὡς δὲ ἐνιοι Φ.
 vel ἦ, quod Emperius noster
 substituebat, ἦ ὡς ἔ. Φ.

I. 1. Βοιωτίας δυναστεύων,
 inuerso ordine, Vat. et Re-
 gii. Orchomeni autem rex
 fuit. vid. v. c. Apollon. III,
 265. 6. cf. van Stav. ad Hy-
 gin. I. c. est adeo dictum
 pro κατὰ Βοιωτίας, in Boeo-
 tiae aliqua parte. Φρίξος.
 Phrixus. vitiose passim Phry-
 xus scribitur. αὖθις γαμεῖ.
 Schol. Homer. I. c. voce
 propria ἐπιγαμεῖ. Scilicet,
 Nephelē superstitē, super-
 inducta pellex Ino. §. 2.
 Ἰνώ edebatur; et sane sic
 ratio casum quartum scri-
 bere iubet; verum Gram-
 maticorum lex Ἰνώ scribere

praecipit, vt Ἀργῶ, Θεμιστῶ
 I, 9, 2. Λητῶ, Πηρῶ I, 9, 12.
 Etym. M. in αἰδῶ. Sylburg.
 ad Pausan. VII, 19. p. 571.
 Learcho et Melicertae addit
 Zenob. I. c. filiam Eury-
 cleam. — ἐγένοντο Pal. cum
 Reg. 3. mox §. 2. in altero
 deest τῶν ἀνδρῶν. τὸν πυρὸν
 φρύγειν. plenius Hygin. I. c.
 vt fruges, in sementem quas
 darent, torrerent. Φυγῆν et
 mox πεφρυμένους Vat. Etiam
 παρέπεισε Zenob. cum Schol.
 Apollonii I. c. iidem ἐπιβου-
 λεύουσα, et τὰς τῶν ἐγγω-
 ρίων γυναῖκας; sed male ii-
 dem mox οὐκ ἐνεδέδου. At
 συνέπεισε λέγειν melius Schol.
 Hom. I. c. λαμβάνουσαι sci-
 licet ab eā accipere semen-

οὐκ ἀνεδίδου. διὸ πέμπων ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς, §. 3.
 ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας. Ἴνῳ δὲ τοὺς
 πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἶη κεχρησμένοι,
 παύσασθαι τὴν ἀκαρπίαν, εἰάν σφαγῇ Διὶ ὁ
 Φρίξος. τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκαζόμε- §. 4.
 νος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοκούντων, τῷ βωμῷ
 παρέστησε Φρίξον· Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς
 αὐτὸν ἀνήρπασε, καὶ παρὰ Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυ-
 σόμαλλον προῖον ἔδωκεν· ἐφ' οὗ φερόμενοι δὲ οὐρα-
 νοῦ, τὴν μεταξὺ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν. §. 5.
 ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασ-
 σαν Σιγείου καὶ Χερρόνησου, ὄλισθεν εἰς τὸν
 βυθὸν ἢ Ἑλλη κακῆϊ θανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκεί-
 νης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

I, 9, 1. §. 4. Hi fugiunt; Helle mari extincta,

tem. §. 3. παύσασθαι τὴν
 ἀκαρπίαν. Pal. ἀκάρπσιαν. παύ-
 σασθαι sollenni vsu aoristi
 huius, vbi futurum desidera-
 bas; παύσεσθαι frustra ex-
 pectas vllibi scriptum; etiam
 Apostolius XIII, 46. vbi hanc
 eandem fabulam exponit,
 aut potius Schol. Aristoph.
 Nub. 258. quem ille ex-
 scripsit, cum Eudocia p. 25.
 παύσασθαι habet; verum Ze-
 nob. et Schol. Apollon. l. c.
 ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσε-

σθαι. §. 5. ὡς δὲ ἐγένοντο.
 ἐγένετο Pal. cum Reg. 3. et
 paullo ante §. 4. vterque vi-
 tiose χρυσόμηλον. et mox
 eadem §. 4. τὴν μεταξὺ γῆν:
 esset terra quae interiacet
 inter duo loca: quod alie-
 num ab h. l.; scilicet tol-
 lendum μεταξὺ, quod ex sq.
 irrepsit. Χερρόνησου duplici
 v scriptum in edd. et codd.
 excidit alterum v, vt video,
 in ed. Par. εἰς τὸν βυθόν,
 forte ex poetâ seruatam pro

CAP. Τῶν δὲ Αἰόλου παίδων Ἀθάμας, δυναστεύων
 IX, 1. Βοιωτίας, ἐκ Νεφέλης τεκνοῖ μὲν παῖδα Φρίξον,
 §. 1. θυγατέρα δὲ Ἑλλην. αὖθις δὲ Ἰνώ γαμεῖ, ἐξ ἧς
 §. 2. αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπι-
 βουλεύουσα δὲ Ἰνώ τοῖς Νεφέλης τέκνοις, ἔπεισε
 τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν. λαμβάνουσαι
 δὲ, κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπρασσον. γῆ δὲ πε-
 φρυγμένους πυρούς δεχομένη, καρπούς ἐτησίους

I, 9, 1. Athamas, Aeoli f. cuius coniux Ino priuignis Phrixo et
 Hellae infidiatur.

excidit vel δὲ. ὡς δὲ ἐνιοι Φ.
 vel ἦ, quod Emperius noster
 substituebat, ἦ ὡς ἕ. Φ.

§. 1. Βοιωτίας δυναστεύων,
 inuerso ordine, Vat. et Re-
 gii. Orchomeni autem rex
 fuit. vid. v. c. Apollon. III,
 265. 6. cf. van Stav. ad Hy-
 gin. l. c. est adeo dictum
 pro κατὰ Βοιωτίας, in Boeo-
 tiae aliqua parte. Φρίξος.
 Phrixus. vitiose passim Phry-
 xus scribitur. αὖθις γαμεῖ.
 Schol. Homer. l. c. voce
 propria ἐπιγαμεῖ. Scilicet,
 Nephelē superstite, super-
 inducta pellex Ino. §. 2.
 Ἰνώ edebatur; et sane sic
 ratio casum quartum scri-
 bere iubet; verum Gram-
 maticorum lex Ἰνώ scribere

praecipit, vt Ἀργαῖ, Θεμιστώ
 I, 9, 2. Δητώ, Πηρώ I, 9, 12.
 Etym. M. in αἰδῶ. Sylburg.
 ad Pausan. VII, 19. p. 571.
 Learcho et Melicertae addit
 Zenob. l. c. filiam Eury-
 cleam. — ἐγένοντο Pal. cum
 Reg. 3. μοχ §. 2. in altero
 deest τῶν ἀνδρῶν. τὸν πυρὸν
 φρύγειν. plenius Hygin. l. c.
 vt fruges, in sementem quas
 darent, torrerent. Φυγεῖν et
 μοχ πεφρυμένους Vat. Etiam
 παρέπεισε Zenob. cum Schol.
 Apollonii l. c. iidem ἐπιβου-
 λεύουσα, et τὰς τῶν ἐγχω-
 ρίων γυναῖκας; sed male ii-
 dem μοχ οὐκ ἐνεδέδου. At
 συνέπεισε λέγειν melius Schol.
 Hom. l. c. λαμβάνουσαι sci-
 licet ab eā accipere semen-

οὐκ ἀνεδίδου. διὸ πέμπων ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς, §. 3.
 ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας. Ἰνώ δὲ τοὺς
 πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἶη κεχρησμένον,
 παύσασθαι τὴν ἀκαρπίαν, εἰάν σφαγῇ Διὶ ὁ
 Φρίξος. τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκάζομε- §. 4.
 νος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοκούντων, τῷ βωμῷ
 παρέστησε Φρίξον. Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς
 αὐτὸν ἀνήρπασε, καὶ παρὰ Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυ-
 σόμαλλον προῖον ἔδωκεν ἔφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρα-
 νοῦ, τὴν μεταξὺ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν. §. 5.
 ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασ-
 σαν Σιγείου καὶ Χερρόνησου, ὤλισθεν εἰς τὸν
 βυθὸν ἢ Ἑλλη κακεί θανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκεί-
 νης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

I, 9, 1. §. 4. Hi fugiunt; Helle mari extincta,

tem. §. 3. παύσασθαι τὴν
 ἀκαρπίαν. Pal. ἀκάρπειαν. παύ-
 σασθαι sollenni vsu aoristi
 huius, vbi futurum desidera-
 bas; παύσεσθαι frustra ex-
 pectas vllibi scriptum; etiam
 Apostolius XIII, 46. vbi hanc
 eandem fabulam exponit,
 aut potius Schol. Aristoph.
 Nub. 258. quem ille ex-
 scripsit, cum Eudocia p. 25.
 παύσασθαι habet; verum Ze-
 nob. et Schol. Apollon. l. c.
 ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσε-

σθαι. §. 5. ὡς δὲ ἐγένοντο.
 ἐγένετο Pal. cum Reg. 3. et
 paullo ante §. 4. vterque vi-
 tiose χρυσόμηλον. et mox
 eadem §. 4. τὴν μεταξὺ γῆν:
 esset terra quae interiacet
 inter duo loca: quod alie-
 num ab h. l.; scilicet tol-
 lendum μεταξὺ, quod ex sq.
 inrepsit. Χερρόνησου duplici
 v scriptum in edd. et codd.
 excidit alterum v, vt video,
 in ed. Par. εἰς τὸν βυθὸν,
 forte ex poetâ seruatam pro

- §. 6. Φρίξος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευε παῖς Ἡλίου καὶ Περσηίδος, ἀδελφὸς δὲ Κίρκης καὶ Πασιφάης, ἣν Μίνως ἐγήμεν· οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκιοπὴν δίδωσιν· ὁ δὲ τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διὶ θύει Φυξίῳ, τὸ δὲ τούτου δέρας Αἰήτη δίδωσιν. ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ περὶ δρυὸν ἐν Ἄρεος ἄλσει καθήλωσεν.
- §. 7. Ἐγένοντο δὲ ἐκ Χαλκιοπῆς τῆς Αἰήτου τέσσαρες Φρίξω παῖδες, Ἄργος, Μέλας, Φρόντις, Κυτίσωρος.

I, 9, 1. §. 6. Phrixus apud Colchos aureum vellus dedicat. §. 7. Eius liberi e Chalciopae Aetiae filia.

εἰς τὴν θάλασσαν. — §. 6. ὧν ante Αἰήτης exciderat Pal. et Reg. 3. forte et reliquis. Pal. quoque ἀλήτης et inf. ἀλήτη. ἀδελφὸς δὲ Κίρκης. Legebatur ἀδελφῆς. atqui hoc Apollodori menti non minus quam rei mythicae aduersatur; non Perseidis soror est Circe cum Pasiphae, sed neptis; soror autem Aetiae. Et sic inf. III, 1, 2. Μίνως γήμας Πασιφάην, τὴν Ἡλίου καὶ Περσηίδος. Pronum itaque est emendare, quod iam post Scaligerum Buhnkenius Ep. Crit. p. 12. voluit, ἀδελφός. Ceterum

δέρας etiam hic Regii exhibent. — §. 7. τῆς Αἰήτου τέσσαρες. voces hae absunt a codd. adeoque sunt ab Aegio profectae. Nomina quae sequuntur, valde corrupta leguntur in Schol. Lycophr. 22. et Schol. Apollon. Argum. Etiam in h. l. Φρόνης vel Φρονῆς et Κυτιασωρός codd. exhibent, et editum erat Κύτωρος. Quod dedimus, expressum legitur ab Apollon. II, 1159. 60. Conf. de iis quae narrantur v. 1095 sq. et ibi Schol. eundem ad 1125. et 390. Add. Hygin. f. 3. p. 24. et fab. 21.

Ἄθάμας δὲ ὕστερον, διὰ μῆνιν Ἑρας, καὶ Γ. 2.
 τῶν ἐξ Ἰνοῦς ἐστερήθη παίδων· αὐτὸς μὲν γὰρ §. 1.
 μανεὶς ἐτόξευσε Λέαρχον, Ἰνώ δὲ Μελικέρτην μεθ'
 ἑαυτῆς εἰς πέλαγος ἔρριψεν. Ἐκπεσῶν δὲ τῆς §. 2.
 Βοιωτίας, ἐπυρθάνετο τοῦ Θεοῦ, ποῦ κατοικήσει;
 χρησθέντος δὲ αὐτῷ, κατοικεῖν ἐν ᾧπερ ἂν τόπῳ
 ὑπὸ ζώων ἀγρίων ξενισθῆι, πολλὴν χώραν διελθὼν,
 ἐπέτυχε λύκοις προβάτων μηρούς νεμομένοις· οἱ δὲ
 θεωρήσαντες αὐτὸν, ἃ διηροῦντο ἀπολιπόντες, ἔφυ-
 γον. Ἄθάμας δὲ κτίσας τὴν χώραν, Ἄθαμαν- §. 3.
 τίαν ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσε, καὶ γήμας Θεμιστώ-
 τὴν Ὑψέως, ἐγέννησε Λεύκωνα, Ἐρύθριον, Σχοι-
 νέα, Πτώον.

1, 9, 2. Athamas infanit. Ino cum Melicertâ in mare se praeci-
 pitat. Athamas agrum Athamantium Thessaliae incolit,
 Themistonem ducit:

Γ. 2. Κλέαρχον corrupte
 Pal. vt et apud Schol. Ly-
 cophr. et al. §. 2. χρησθέν-
 τος δὲ αὐτοῦ Pal. cum Regg. 3.
 male. προβάτων μηρούς. an
 ex libb. dederit Aegius non
 dicam; in Pal. et ceteris
 scriptis legitur μοῖρας. Schol.
 Lycophr. l. c. κρέα τῶν προ-
 βάτων, ἅπερ κατήσθιον. sane
 si de diuisâ in partes praedâ
 agitur, non male μοῖραι me-
 morantur: vt μοῖραι κρεῶν
 apud Homer. dicuntur, ita-

que h. l. tueri id possis ex
 διηροῦντο. nam νεμομένους non
 est *dispertientes*, sed *de-
 pascentes, deuorantes*. §. 3.
 Nomina filiorum quae se-
 quuntur, admodum corrupta
 passim leguntur; vid. de iis
 Munker. ad Hygin. f. 1.
 constitui posse videntur ex
 Schol. Apoll. II, 1147. (e quo
 Eudoc. p. 262) est ibi Ἐρύ-
 θριος. quod sequutus sum:
 vulgo corruptum erat Ἐρυ-
 θρόην. In Schol. Lycophr.

§. 4. τὸν δὲ ὀργιζόμενον οἴκοι μένειν. ἤδη δὲ τῶν παλε-
μίων τοῖς τείχεσι προσπελαζόντων, καὶ τῶν πολι-
τῶν ἀξιούντων μεθ' ἰκετηρίας, βοηθεῖν, μόλις
πεισθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐξελθεῖν, καὶ, τοὺς
λοιποὺς κτείναντα τῶν Θεστίου παίδων, ἀποθα-

§. 5. νεῖν μαχόμενον. Μετὰ δὲ τὸν Μελεάγρου θάνα-
τον Ἀλθαία καὶ Κλεοπάτρα ἑαυτὰς ἀνήρτησαν.
αἱ δὲ θρηνοῦσαι τὸν νεκρὸν γυναῖκες ἀπωρνεώθησαν.

Γ. 4. Ἀλθαίας δὲ ἀποθανούσης, ἔγημεν Οἰνεὺς Πε-
ρίβοιαν τὴν Ἰππονόου. ταύτην δὲ ὁ μὲν γράψας
τὴν Θηβαίδα, πολεμηθείσης Ὠλένου, λέγει λα-
βεῖν Οἰνέα γέρας. Ἡσίοδος δὲ ἐξ Ὠλένου τῆς
Ἀχαιίας, ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἰπποστράτου τοῦ Ἀμα-
ρυγκέως, Ἰππόνουν τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα
πρόρρω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐντειλάμενον ἀποκτεῖ-

Γ. 5. ναι. εἰσὶ δὲ τινες οἱ λέγοντες, Ἰππόνουν, ἐπιγνόντα

§. 1. τὴν ἰδίαν θυγατέρα ἐφθαρμένην ὑπὸ Οἰνέως,

§. 2. ἔγκυον αὐτὴν πρὸς τοῦτον ἀπαπέμψαι. Ἐγεν-
νήθη δὲ ἐκ ταύτης Οἰνεῖ Τυδεύς. Πείσανδρος δὲ

I, 8, 4. Oeneus Periboeam ducit. Variæ de eâ narrationes. 5. §. 2.
ex eâ Tydeum suscipit.

— §. 5. ἑαυτὰς ἀνήρτησαν:
recte sic legitur inde a Com-
melino ex emend. Canteri
Nov. Lect. III, 13. eadem
adscripta erat Reg. 3. Ed.
pr. cum codd. ἀνήρπασαν.
Pal. ἀνήπασαν. Sic et Reg. 3.
ρ super adscripto.

Γ. 4. Περίβοιαν, male scri-
ptum erat Περιβολαν. Pal.
Περιβίαν. ἐντειλάμενον ἀπα-
κτεῖναι, ita, pro manifesto
vitio ἀποσταῖλαι, reposui ex
Diodoro IV, 35. cum Fabro
et Wesselingio ad Diodor.
loc. cit.

αὐτὸν ἐκ Γόργης γενέσθαι λέγει· τῆς γὰρ θυγατρὸς Οἰνέα κατὰ τὴν βούλησιν Διὸς ἐρασθῆναι.

Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος, ἐφυγα- §. 3.
 δεύθη, κτείνας, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν
 Οἰνέως Ἀλκάθοον ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γε-
 γραφῶς, τοὺς Μέλανος παῖδας, ἐπιβουλεύοντας
 Οἰνεῖ, Φηνέα, Εὐρύαλον, Ὑπέρλαον, Ἀντιόχην,
 Εὐμήδην, Στέρνοπα, Ξάνθιππον, Σθενέλον ὡς
 δὲ Φερεκύδης φησὶν, Ὀλυνίαν ἀδελφὸν ἴδιον.
 Ἀργίου δὲ δίκας ἐπάγοντος αὐτῷ, φυγῶν εἰς §. 4.
 Ἄργος, ἦκε πρὸς Ἄδραστον, καὶ τὴν τούτου γήμας
 θυγατέρα Δηϊπύλην, ἐγέννησε Διομήδην.

I, 8, 5. §. 3. Is caedis factae reus Argos ad

l. 5. §. 2. αὐτὸν reposui
 pro αὐτήν, quod male lege-
 batur. §. 3. Ἀλκμαιωνίδα.
 Forte et hoc recte: sed
 Ἀλκμαιωνίς magis sollemne,
 si bene memini. vid. Index
 auctt. Φηνεύς potest fuisse
 Φινεύς, etiam Φενεύς; sed
 et illud se tueri potest, vt
 ductum sit a Φήνη, ossifraga.
 v. ad Antonin. Lib. p. 46.
 Ὑπέρλαος suspectum nomen
 est: f. Πτερέλαος. Περύλαος.
 Mox Ἀντιόχον, iam Faber
 emendabat. Εὐμήδης vix ille,
 de quo Callimachum L. P.

32. agere putabat Spanhe-
 mius. Στέρνοπα vix sanum;
 saltem Στέροπα ex Στέροψ.
 Σθενέλον in codd. est Σθε-
 νέαλον. Ex Pal. notatum
 video: Σθενέλαον, νέαλον.
 Arbitror Σθενέλαος verum
 esse; nomen illud in Argi-
 vorum fastis occurrit, et
 corrupte scribitur Σθενελοσ
 etiam alibi. v. ad Clement.
 Alex. p. 330. ed. Pott. et ad
 Euseb. Chron. n. 160. Sca-
 lig. et Valars. Ὀλυνίαν libri
 offerebant pro Ὀλυνιον. Ole-
 ni plures occurrunt: v. ad

Τυδεὺς μὲν οὖν ἐπὶ Θήβας μετὰ Ἀδράστου
στρατευσάμενος, ὑπὸ Μελανίππου τρωθεὶς ἀπέ-
Γ. 6. θανεν. οἱ δὲ Ἀγρίου παῖδες Θερσίτης, Ὀγχιστός,
§. 1. Πρόθος, Κελεύτωρ, Λυκωπεὺς, Μελάνιππος,
ἀφελόμενοι τὴν Οἰνέως βασιλείαν, τῷ πατρὶ ἔδω-
καν· καὶ προσέτι ζῶντα τὸν Οἰνέα καθεύξαντες
§. 2. ἠκίζοντο. ὕστερον δὲ Διομήδης ἐξ Ἄργους παρα-
γενόμενος μετ' ἄλλου κρύφα, τοὺς μὲν Ἀγρίου

I, 8, 6. Adraustum fugit, cum eo Thebas oppugnat. Oeneum auum
ab Agrii filiorum iniuriâ vindicat Diomedes Tydei f.

Met. X, 69. *Olenias* vero an
alibi lateat, dubito. Pal. ὑπὲρ
Μενάλιππου et ὑπὲρ etiam
Ed. pr. cum al. aberrat.

f. 6. Nomina filiorum Agrii
in gratam moram faciunt.
Θερσίτης ex Schol. II, β, 212.
rescripsi, vt et paullo post
Θερσίτου, quod et facere iu-
bebat Verheyk ad Antonin.
Lib. pag. 249. Hesych. in
Ἄγρων — ὄνομα κύριον, Οἰ-
νέως μὲν ἀδελφοῦ, πατρὸς δὲ
Θερσίτου. Creditus est a
multis esse idem, qui in
II, β, memoratur: v. Obsf.
ad vf. 212. Etiam in scena
Thersites est agitatus: Chae-
remonis fuit fabula Ἀχιλ-
λέος Θερσιτοκτόνος. Vulgo

legitur: Θέρσιππος. Paullo
post tamen Pal. Θαρσίτου,
Dorv. Vef. Regii Θερσίτου
diferte. Πρόθος Vat. *Lycoraeus*
etiam ap. Hygin. l. c.
memoratur. Μελάνιππος di-
versus a superius f. 5. me-
morato. ἀφελόμενοι τὴν Οἰ-
νέως βασιλείαν, Apollodorus
forte dederat: ἀφ. Οἰνέως
τὴν βασιλείαν. ita fere vsus
loquendi fert. ἔδωκαν. Dor-
vill. ἔδωσαν cum altero Re-
gio: tertius ἔδοσαν, vt in-
certum sit, vtrum auctor de-
derit. §. 2. παραγενόμενος
μετ' ἄλλου. hoc laborare, fa-
cile sentias. μετ' ἄλλων ni-
hili esset. Faber em. Ἀδρά-
στου. Gale Εὐρυάλου ex Pau-

παῖδας, χωρὶς Ὀγχεστοῦ καὶ Θερσίτου, πάντας ἀπέκτεινεν. οὗτοι γὰρ φθάσαντες εἰς Πελοπόννησον ἔφυγον. τὴν δὲ βασιλείαν, ἐπειδὴ γηραιὸς ἦν ὁ Οἰνεὺς, Ἀνδραίμονι τῷ τὴν θυγατέρα τοῦ Οἰνεῶς γήμαντι δέδωκε· τὸν δὲ Οἰνεά εἰς Πελοπόννησον ἤγεν. οἱ δὲ διαφυγόντες Ἀγρίου παῖδες, ἐνεδρεύσαντες περὶ τὴν Τηλέφου ἐστίαν τῆς Ἀρκαδίας, τὸν πρεσβύτην ἀπέκτειναν. Διομήδης δὲ τὸν νεκρὸν εἰς Ἄργος κομίσας ἔθαψεν, ἐνθα νῦν πόλις ἀπ' ἐκείνου Οἰνόη καλεῖται, καὶ γήμας Αἰγιαλείαν τὴν Ἀδράστου, ὡς ἔνιοι φασί, τὴν Αἰγιαλέως, ἐπὶ τε Θηβας καὶ Τροίαν ἐστράτευσε.

I, 8, 6. et Aegialeā ductā ad Troiam proficiscitur.

sanā (lib. X. p. 822) in quo parum auctoritatis videas. Sthenelum Capanei f. comitem dat Hygin. f. 175. iure adeo possis suspicari μετὰ Σθενέλου. Ex Pausan. II, 25: pr. μετὰ στρατοῦ alius substituat. Sed verum est μετ' Ἀλκμαίωνος: quod ex Ephoro diferte narratur apud Strab. X, 709. B, et VII, p. 501. C. Eodem alludit lib. IX. p. 647. B. C. τοῦ Οἰνεῶ tres Regii. §. 3. περὶ τὴν Τηλέφου ἐστίαν. locus aliunde non notus. Itaque

Gale coni. Τέλφουσαν, quae Arcadiae vrbs memoratur Stephano, diuersa a Tilphussā Boeotiae, quam inf. III, 7, 3. memoratam videbimus. Fuit tamen Telephus, ex Hercule et Auge Alei f. natus, Arcas; idem inter Heroes habitus; et fuit Τηλέφου ἄλσος in Monte Parthenio, eo loco in quo expositus fuerat v. Pausan. VIII. extr. potuit adeo et ara Telephi esse; quemadmodum Μόψου ἐστὶν legitur apud Stephan. Byz. Mox

CAP. Τῶν δὲ Αἰόλου παίδων Ἀθάμας, δυναστεύων
 IX, 1. Βοιωτίας, ἐκ Νεφέλης τεκνοῖ μὲν παῖδα Φρίξον,
 §. 1. θυγατέρα δὲ Ἑλλην. αὖθις δὲ Ἰνώ γαμεῖ, ἐξ ἧς
 §. 2. αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπι-
 βουλεύουσα δὲ Ἰνώ τοῖς Νεφέλης τέκνοις, ἔπεισε
 τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν. λαμβάνουσαι
 δὲ, κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπρασσον. γῆ δὲ πε-
 φρυγμένους πυροῦς δεχομένη, καρποὺς ἔτησίους

I, 9, 1. Athamas, Aeoli f. cuius coniux Ino priuignis Phrixo et
 Hellae infidiatur.

excidit vel δὲ, ὡς δὲ ἔνιοι Φ.
 vel ἦ, quod Emperius noster
 substituebat, ἦ ὡς ἔ. Φ.

I. 1. Βοιωτίας δυναστεύων,
 inuerso ordine, Vat. et Re-
 gii. Orchomeni autem rex
 fuit. vid. v. c. Apollon. III,
 265. 6. cf. van Stav. ad Hy-
 gin. l. c. est adeo dictum
 pro κατὰ Βοιωτίας, in Boeo-
 tiaie aliqua parte. Φρίξος.
 Phrixus. vitiose passim Phry-
 xus scribitur. αὖθις γαμεῖ.
 Schol. Homer. l. c. voce
 propria ἐπιγαμεῖ. Scilicet,
 Nephele superstite, super-
 inducta pellex Ino. §. 2.
 Ἰνώ edebatur; et sane sic
 ratio casum quartum scri-
 bere iubet; verum Gram-
 maticorum lex Ἰνώ scribere

praecipit, vt Ἀργῶ, Θεμιστῶ
 I, 9, 2. Λητῶ, Πηρῶ I, 9, 12.
 Etym. M. in αἰδῶ. Sylburg.
 ad Pausan. VII, 19. p. 571.
 Learcho et Melicertae addit
 Zenob. l. c. filiam Eury-
 cleam. — ἐγένοντο Pal. cum
 Reg. 3. mox §. 2. in altero
 deest τῶν ἀνδρῶν. τὸν πυρὸν
 φρύγειν. plenius Hygin. l. c.
 vt fruges, in sementem quas
 darent, torrerent. Φυγῆν et
 mox πεφρυμένους Vat. Etiam
 παρέπεισε Zenob. cum Schol.
 Apollonii l. c. iidem ἐπιβου-
 λεύουσα, et τὰς τῶν ἐγχω-
 ρίων γυναῖκας; sed male ii-
 dem mox οὐκ ἐνεδέδου. At
 συνέπεισε λέγειν melius Schol.
 Hom. l. c. λαμβάνουσαι sci-
 licet ab eā accipere semen-

οὐκ ἀνεδίδου. διὸ πέμπων ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς, §. 3.
 ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας. Ἴνῳ δὲ τοὺς
 πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἶη κεχρησμένοι,
 παύσασθαι τὴν ἀκαρπίαν, εἰάν σφαγῇ Διὶ ὁ
 Φρίξος. τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκάζομε- §. 4.
 νος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοκούντων, τῷ βωμῷ
 παρέστησε Φρίξον· Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς
 αὐτὸν ἀνήρπασε, καὶ παρὰ Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυ-
 σόμαλλον κριὸν ἔδωκεν· ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρα-
 νοῦ, τὴν μεταξὺ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν. §. 5.
 ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασ-
 σαν Σιγείου καὶ Χερρόνησου, ὤλισθεν εἰς τὸν
 βυθὸν ἢ Ἑλλη κακεί θανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκεί-
 νης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

I, 9, 1. §. 4. Hi fugiunt; Helle mari extincta,

tem. §. 3. παύσασθαι τὴν
 ἀκαρπίαν. Pal. ἀκάρπειαν. παύ-
 σασθαι sollenni vsu aoristi
 huius, vbi futurum desidera-
 bas; παύσεσθαι frustra ex-
 pectas vllibi scriptum; etiam
 Apostolius XIII, 46. vbi hanc
 eandem fabulam exponit,
 aut potius Schol. Aristoph.
 Nub. 258. quem ille ex-
 scripsit, cum Eudocia p. 25.
 παύσεσθαι habet; verum Ze-
 nob. et Schol. Apollon. l. c.
 ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσε-

σθαι. §. 5. ὡς δὲ ἐγένοντο.
 ἐγένετο Pal. cum Reg. 3. et
 paullo ante §. 4. vterque vi-
 tiose χρυσόμηλον. et mox
 eadem §. 4. τὴν μεταξὺ γῆν:
 esset terra quae interiacet
 inter duo loca: quod alie-
 num ab h. l.; scilicet tol-
 lendum μεταξὺ, quod ex sq.
 intepfit. Χερρόνησου duplici
 v scriptum in edd. et codd.
 excidit alterum v, vt video,
 in ed. Par. εἰς τὸν βυθὸν,
 forte ex poetâ seruatam pro

- §. 6. Φρίξος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευε παῖς Ἡλίου καὶ Περσηίδος, ἀδελφὸς δὲ Κίρκης καὶ Πασιφάης, ἣν Μίνως ἐγήμεν· οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκιόπην δίδωσιν· ὁ δὲ τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διὶ θύει Φυξίῳ, τὸ δὲ τούτου δέρας Αἰήτη δίδωσιν. ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ περὶ δρυῶν ἐν Ἄρεος ἄλσει καθήλων.
- §. 7. σεν. Ἐγένοντο δὲ ἐκ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου τέσσαρες Φρίξω παῖδες, Ἄργος, Μέλας, Φρόντις, Κυτίσωρος.

I, 9, 1. §. 6. Phrixus apud Colchos aureum vellus dedicat. §. 7. Eius liberi e Chalciopē Aetiae filia.

εἰς τὴν θάλασσαν. — §. 6. ὧν ante Αἰήτης exciderat Pal. et Reg. 3. forte et reliquis. Pal. quoque ἀλήτης et inf. ἀλήτη. ἀδελφὸς δὲ Κίρκης. Legebatur ἀδελφῆς. atqui hoc Apollodori menti non minus quam rei mythicae aduerfatur; non Perseidis soror est Circe cum Pasiphae, sed neptis; soror autem Aetiae. Et sic inf. III, 1, 2. Μίνως γήμας Πασιφάην, τὴν Ἡλίου καὶ Περσηίδος. Pronum itaque est emendare, quod iam post Scaligerum Buhnkenius Ep. Crit. p. 12. voluit, ἀδελφός. Ceterum δέρας etiam hic Regii exhibent. — §. 7. τῆς Αἰήτου τέσσαρες. voces hae absunt a codd. adeoque sunt ab Aegio profectae. Nomina quae sequuntur, valde corrupta leguntur in Schol. Lycophr. 22. et Schol. Apollon. Argum. Etiam in h. l. Φρόνης vel Φρονῆς et Κυτιασωρός codd. exhibent, et editum erat Κύτωρος. Quod dedimus, expressum legitur ab Apollon. II, 1159. 60. Conf. de iis quae narrantur v. 1095 sq. et ibi Schol. eundem ad 1125. et 390. Add. Hygin. f. 3. p. 24. et fab. 21.

Ἀθάμας δὲ ὕστερον, διὰ μῆνιν Ἥρας, καὶ ἰ. 2.
 τῶν ἐξ Ἰνοῦς ἐστερήθη παίδων· αὐτὸς μὲν γὰρ ἰ. 1.
 μανεὶς ἐτόξευσε Λέαρχον, Ἰνώ δὲ Μελικέρτην μεθ'
 ἑαυτῆς εἰς πέλαγος ἔρριψεν. Ἐκπεσῶν δὲ τῆς ἰ. 2.
 Βοιωτίας, ἐπυρθάνετο τοῦ Θεοῦ, ποῦ κατοικήσει;
 χρησθέντος δὲ αὐτῷ, κατοικεῖν ἐν ᾧπερ ἂν τόπῳ
 ὑπὸ ζώων ἀγρίων ξενισθῆ, πολλὴν χώραν διελθὼν,
 ἐνέτυχε λύκοις προβάτων μηρούς νεμομένοις· οἱ δὲ
 θεωρήσαντες αὐτὸν, ἃ διηροῦντο ἀπολιπόντες, ἔφυ-
 γον. Ἀθάμας δὲ κτίσας τὴν χώραν, Ἀθαμαν- ἰ. 3.
 τίαν ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσε, καὶ γήμας Θεμιστώ
 τὴν Ὑψέως, ἐγέννησε Λεύκωνα, Ἐρύθριον, Σχοι-
 νέα, Πτώον.

l, 9, 2. Athamas insanit. Ino cum Melicertâ in mare se praeci-
 pitat. Athamas agrum Athamantium Thessaliae incolit,
 Themistonem ducit:

l. 2. Κλέαρχον corrupte
 Pal. vt et apud Schol. Ly-
 cophr. et al. ἰ. 2. χρησθέν-
 τος δὲ αὐτοῦ Pal. cum Regg. 3.
 male. προβάτων μηρούς. an
 ex libb. dederit Aegius non
 dicam; in Pal. et ceteris
 scriptis legitur μοῖρας. Schol.
 Lycophr. l. c. κρέα τῶν προ-
 βάτων, ᾧπερ κατήσθιον. sane
 si de diuisâ in partes praedâ
 agitur, non male μοῖραι me-
 morantur: vt μοῖραι κρεῶν
 apud Homer. dicuntur, ita-

que h. l. tueri id possis ex
 διηροῦντο. nam νεμομένους non
 est dispersientes, sed de-
 pascentes, deuorantes. ἰ. 3.
 Nomina filiorum quae se-
 quuntur, admodum corrupta
 passim leguntur; vid. de iis
 Munker. ad Hygin. f. 1.
 constitui posse videntur ex
 Schol. Apoll. II, 1147. (e quo
 Eudoc. p. 262) est ibi Ἐρύ-
 θριος. quod sequutus sum:
 vulgo corruptum erat Ἐρυ-
 θρόην. In Schol. Lycophr.

- Ι. 3. Σίσυφος δὲ Αἰόλου κτίσας Ἐφύραν τὴν νῦν
 Θ. 1. λεγομένην Κόρινθον, γαμεῖ Μερόπην τὴν Ἄτλαν-
 τος. ἐξ αὐτῶν παῖς γίνεται Γλαῦκος, ᾧ παῖς Βελ-
 λεροφόντης ἐξ Εὐρυμέδης ἐγεννήθη ὃς ἔκτεινε τὴν
 Θ. 2. πυρίπνου Χίμαιραν. Κολάζεται δὲ Σίσυφος ἐν
 Ἄδου, πέτρον ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ κυλίων,
 καὶ τοῦτον ὑπερβάλλειν θέλων· οὗτος δὲ ὠφού-
 μενος ὑπ' αὐτοῦ, ὠθεῖται πάλιν εἰς τοῦπίσω. τίνει
 δὲ ταύτην τὴν δίκην, διὰ τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα
 Αἴγιαν· ἀρπάσαντα γὰρ αὐτὴν κρύφα Δία Ἀσω-
 πῳ μὴνύσαι ζητοῦντι λέγεται.
- Ι. 4. Δηϊῶν δὲ βασιλεύων τῆς Φωκίδος, Διομήδην
 τὴν Εὐφροῦ γαμεῖ, καὶ αὐτῷ γίνεται θυγάτηρ

I, 9, 3. Sisyphi progenies, et supplicium. 4. Progenies Deionis,

I. c. est Ἐρυθρος. At Πτώων
 ex Pausania adsciuui, qui
 Afii ἐπη laudat, lib. IX, 23.
 p. 755. et Steph. in Ἀκρα-
 φία. Aegius ediderat Πτόον.
 in codd. est Πτόον. Apud
 Schol. Apollon. I. c. Ποῖον.
 Apud Schol. Lycophr. 22.
 I. c. Τιτωνόν. emendatum iam
 a Jacobs. Animaduersf. p. 24.
 Sed Πτώων verum esse, do-
 cuit iam Mitscherlich. noster
 in Epist. crit. p. 1. Leucon
 est inter Athamantis filios
 cum Learcho, Melicertá et

Phrixo, apud Paul. IX, 34.
 p. 779 et apud Steph. Byz.
 in Ἀργυυνος.

I. 3. τὴν πυρίπνου Χίμαι-
 ραν. videtur epitheton e
 poetá aliquo seruatum.

I. 4. Δηϊῶν alii scribunt
 hoc quoque loco. vid. sup.
 not. ad I, 7, 2. Pro Φωκί-
 δος probabile fit scribendum
 esse Φθιώτιδος, quod iam
 Gale et Simson. ad a. 2596.
 coniecerunt; cum Aeoli po-
 steritas ad Thessaliam per-
 tineat cf. sup. I, 7, 3. Ita

μὲν Ἀστερόπεια· παῖδες δὲ Αἰνετὸς, Ἀκτωρ, Φύλακος, Κέφαλος, ὃς γαμεῑ Πρόκριν τὴν Ἐρεχθεύς. αὐθις δὲ ἢ Ἡὼς αὐτὸν ἀρπάζει ἐρασθεῖσα.

Περιήρης δὲ Μεσσήνην κατασχών, Γοργοφόνην Γ. 5. τὴν Περσέως ἔγημεν, ἐξ ἧς Ἀφαιρεὺς αὐτῷ καὶ Λεύκιππος καὶ Τυνδάρεως ἔτι τὲ Ἰκάριος παῖδες ἐγένοντο. Πολλοὶ δὲ τὸν Περιήρην λέγουσιν οὐκ Αἰόλου παῖδα, ἀλλὰ Κυνόρτα τοῦ Ἀμύκλα· διόπερ τὰ περὶ τῶν Περιήρου ἐγγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν.

Μάγνης δὲ Αἰόλου γαμεῑ νύμφην Ναίδα, καὶ Γ. 6. γίνονται αὐτῷ παῖδες, Πολυδέκτης καὶ Δίκτυς. οὗτοι Σέριφον ὤκισαν.

I, 9, 5. Perieris, 6. Magnetis,

Phylacen condidit Phylacus; eandem Deion tenuisse dicitur. v. Eustath. p. 1685, 15. Etiam Actoris f. Eurytion in Phthiotide regnavit inf. III, 13, 1. quae omnia ad Thessaliam spectant. Simile mendum insidere videtur Diodoro IV, 53. vbi v. Wessel. — καὶ αὐτοῦ γίνονται θυγάτηρ Pal. cum al. idem mox Ἀνετός. — Ἀστερόπεια scripti: pro Ἀστεροπεία. Pal. Vat. Ἀστεροπεία. Πρόκριν Pal. Dorv. Regg. prave. v. III, 15, 1.

Γ. 5. Μεσσήνην et h. l. Med. Vat. Dorv. vid. sup. Obsf. ad I, 7, 9. Verba: καὶ Τυνδάρεως ἔτι τὲ Ἰκάριος insititia esse censeo. vid. inf. ad III, 10, 4. §. 2. Κυνόρτου Med. Vat. Dorv. et Ἀμύκλου Pal. quod et ipsum recte: sed alterum Laconicum. — δηλώσομεν. vid. inf. III, 10, 3 et 4.

Γ. 6. Μάγνης δὲ ὁ A. articulo interposito Reg. vn. verum is omnino tollendus; Αἰόλου quoque, nam nec ceteris liberis Aeoli additur

Γ. 7. Σαλμωνεύς δὲ τὸ μὲν πρῶτον περὶ Θεσσαλίαν κατώκει παραγενόμενος δὲ αὐθις εἰς Ἥλιν, ἐκεῖ πόλιν ἔκτισεν. ὑβριστῆς δὲ ὢν, καὶ τῷ Διὶ ἐξισοῦσθαι θέλων, διὰ τὴν ἀσέβειαν ἐκολάσθη· ἔλεγε γὰρ ἑαυτὸν εἶναι Δία, καὶ τὰς ἐκείνου ἀφελόμενος θυσίας, ἑαυτῷ προσέτασσε θυεῖν· καὶ βύρσας μὲν ἐξηραμμένας ἐξ ἄρματος μετὰ λεβήτων χαλκῶν σύρων, ἔλεγε βροντᾶν· βάλλων δὲ εἰς οὐρανὸν αἰθομένας λαμπάδας, ἔλεγεν ἀστράπτειν. Ζεὺς δὲ αὐτὸν κεραυνώσας, τὴν κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν καὶ τοὺς οἰκήτορας ἠφάνισε πάντας.

Γ. 8. Τυρῶ δὲ ἢ Σαλμωνέως θυγάτηρ καὶ Ἀλκι-

Δ. 1. δίκης, παρὰ Κρηθεῖ τῷ Σαλμωνέως ἀδελφῷ τρεφομένη, ἔρωτα ἴσχει Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ· καὶ

I, 9, 7. Salmonei, qui Iouem tonantem aemulatur. 8. Tyrus filii ex Neptuno Pelias et Neleus expositi:

hoc idem. — Ναίδα Dorv. cf. sup. ad I, 7, 6. Πολυδεύκτης Dorv. Πολυδεύκης Med. Vat. Regg. Πολυδεύκους Pal. perpetuae in hoc nomine aberrationes: iam notatae a van Swinden. in Misc. Obff. Tom. III. p. 60. et intpp. Hygin. fab. 63. ᾤκισαν. erratum erat et h. l. ut plerumque alibi, ᾤκησαν. Primi fuisse narrantur hi fratres, qui Seriphum insulam incolis frequentarunt.

Γ. 7. περὶ Θεσσαλίας Med. περιγενόμενος δὲ Pal. cum Regg. ἐκεῖ πόλιν ἔκτισεν. Med. Vat. ᾤκησεν. Θυσίας ἀφελόμενος Vat. cum Regg. Salmoneus coria indurata cum lebetibus aereis ex curru suspenfa per humum verrens tonitru aemulatus dicitur: βύρσας μὲν ἐξηραμμένας. ita pro vulgato ἐξηραμμένας, haud dubie corrupto, scripsi assentientibus Pal. Vat. Regg. sicque emendauerat

συνεχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ρεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο. Ποσειδῶν δὲ εἰκασθεὶς Ἐνιπεΐ, συνατεκλίθη αὐτῇ ἢ δὲ γεννήσασα κρύφα διδύμους παῖδας ἐκτίθησιν. ἐκκειμένων δὲ τῶν βρεφῶν, §. 2. παριόντων ἵπποφορβῶν, ἵππος μία προσαψαμένη τῇ χηλῇ θατέρου τῶν βρεφῶν, πέλιόν τι τοῦ προσώπου μέρος ἐποίησεν. ὁ δὲ ἵπποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀνελόμενος ἔθρεψε, καὶ τὸν μὲν πελιωθέντα Πελίαν ἐκάλεσε· τὸν δὲ ἕτερον Νηλέα. τε- §. 3. λειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα, καὶ τὴν μητριαν ἀπέκτειναν Σιδηρῶ· κακουμένην γὰρ γνόντες ὑπ' αὐτῆς τὴν μητέρα, ὤρμησαν ἐπ' αὐτήν· ἢ δὲ φθάσασα, εἰς τὸ τῆς Ἥρας τέμενος κατέφυγε. Πελίας δὲ ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν αὐτὴν κατέσφαξε, καὶ καθύλου διετέλει τὴν Ἥραν ἀτιμάζων. ἑστασίασαν δὲ ὕστερον πρὸς ἀλλήλους. §. 9. καὶ Νηλεὺς μὲν ἐκπεσὼν, ἤκεν εἰς Μεσσήνην, καὶ §. 1.

I, 9, 8. matre agnitâ Sidero, nouercam, occidunt. 9. Nelei progenies ex Chloride;

Gale. Idem cum Munker. ad Hygin. 250. etiam conii- ciebat ἐξηρτημένας: potuif- set alius ἐξημαμένας. Etiam Eudocia p. 371. ξηράς τε καὶ σκληράς.

I. 8. ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν. an et hoc ex poetâ? quid ni ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βωμοῦ? vel ἐπ' αὐτὸν τὸν βωμόν, prope

aram, ad quam supplex illa fedebat. Attamen et inf. I, 9, 12. §. 6. ταύρους τέμνων ἐπιτῶν ἀγμῶν. et pluralis in aliis occurrit III, 4, 3. §. 4. ἤλατο κατὰ βυθῶν II, 2, 2. ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις.

I. 9. ἤκεν εἰς Μεσσήνης. praestaret ἤκει, sequitur κτι- ζει. Pro Πυλάων in Schol.

Πύλον κτίζει καὶ γαμει Χλωρίδα τὴν Ἀμφίονος, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται θυγάτηρ μὲν Πηρώ ἄρρενες δὲ Ταῦρος καὶ Ἀστέριος, Πυλάων, Δηίμαχος, Εὐρύβιος, Ἐπίδαος, Ῥάδιος, Εὐρυμένης, Εὐαγόρας, Ἀλάστωρ, §. 2. Νέστωρ, Περικλύμενος. ᾧ δὲ Ποσειδῶν δίδωσι μεταβάλλειν τὰς μορφάς. καὶ μαχόμενος, ὅτε Ἡρακλῆς ἐξεπόρθει Πύλον, γινόμενος ὅτε μὲν λέων, ὅτε δὲ ὄφις, ὅτε δὲ μέλισσα, ὑφ' Ἡρακλέους μετὰ

I, 9, 9. in qua Nestor et Periclimenus; Progenies Nestoris;

Apollonii est Λυκίων, pro Ἐπίδαος, Ἐπιλέων, et pro Ῥάδιος, quod omnino inspectum Φράσις, f. Φράσιος, pro Εὐρυμένης, Ἀντιμένης. At Ἀλάστωρ idem Schol. recte; in nostro Pal. Ἀλάστων, (vt sup. I, 7, 3. Ἄκτων pro Ἄκτωρ) Vat. Ἀλάτωρ. Exhibet hanc eandem XII. filiorum stirpem Eudocia p. 333, sed ex Apollonii Scholio, arbitror, et miris modis corruptam, ἐκ τῆς Φάρης natos narrat, pro ἐκ διαφόρων sc. γυναικῶν. Σκύρος est pro Ταῦρος, et sic alia. In vetere poeta, quem Apollodorus exscripsit, versus hos aut similes fuisse coniecto: Ταῦρος τ' Ἀστέ-

ριος, τε, Πυλάων, Δηίμαχος τε, Εὐρύβιος, Φράσιος τ', Ἐπίδαος τ' Εὐρυμένης τε, δῖος Ἀλάστωρ, Εὐαγόρας, καὶ ἱππότης Νέστωρ. Σύντε Περικλύμενος. §. 2. μεταβάλλειν τὰς μορφάς, nunc plene dixit; quod alias simpliciter μεταβάλλειν. III, 5, 4. εἰς δράκοντα μεταβαλὼν Cadmus cf. Munk. et Verheyk. ad Anton. Lib. p. 141. 233. 244. 250. qui idem plenius dicit μεταβάλλειν τὴν φύσιν. alii τὴν ἰδέαν. vt Phlegon Mirab. de Tiresia. τὰς μορφάς. Sic et inf. II, 7, 3. ergo non dixit τὴν μορφήν? Aliud est μεταβάλλεσθαι εἰς μορφάς. ὅτε Ἡρακλῆς ἐξεπόρθει Πύλον. inf. II, 7, 3. Legeba-

τῶν ἄλλων Νηλέως παίδων ἀπέθανεν. Ἐσώθη §. 3.
 δὲ Νέστωρ μόνος, ἐπειδὴ παρὰ Γερηνίοις ἐτρέφετο
 ὃς γήμας Ἀναξιβίαν τὴν Κρατιέως, θυγατέρας
 μὲν Πεισιδίκην καὶ Πολυκάστην ἐγέννησε· παῖδας
 δὲ, Περσέα, Στράτιχον, Ἄρητον, Ἐχέφρονα, Πει-
 σίστρατον, Ἀντίλοχον, Θρασυμήδην.

Πελίας δὲ περὶ Θεσσαλίαν κατώκει, καὶ γήμας I. 10.
 Ἀναξιβίαν τὴν Βιάντος, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσι, Φι-
 λομάχην τὴν Ἀμφίονος, ἐγέννησε παῖδα μὲν
 Ἄκαστον. θυγατέρας δὲ Πεισιδίκην, Πελόπειαν,
 Ἴπποθόην, Ἀλκηστιν.

Κρηθεὺς δὲ κτίσας Ἴωλκόν, γαμεῖ Τυρῶ τὴν I. 11.
 Σαλμωνέως, τὴν αὐτοῦ ἀδελφιδῆν, ἐξ ἧς αὐτῷ §. 1.
 γίνονται παῖδες, Αἴσων, Ἀμυθᾶων, Φέρης.

Ἀμυθᾶων μὲν οὖν οἰκῶν Πύλον, Εἰδομένην §. 2.
 γαμεῖ τὴν Φέρητος, καὶ γίνονται παῖδες αὐτῷ

I, 9, 10. Peliae; II. Crethei ex Tyro: Amythaonis

tur antea ἐξεπόρθη quod et
 in ἐξεπόρθησε mutari pot-
 erat; sed alterum obtulere
 scripti Vat. Regg. Dorv. In
 Pal. exciderant verba ab ὄτε
 Ἡρακλῆς ad ὄτε δέ. γινόμε-
 νος ὄτε μὲν λέων. postulat
 ratio γενόμενος. §. 3. Ἀνα-
 ξιβίαν. recte ita editur et
 ubique in supra cit. scribi-
 tur; male Ἀναξιβοίαν Pal.
 cum aliis codd.

I. 10. Ἀναξιβίαν τὴν Βιαν-
 τος. Pal. Ἀνίβοιαν. reliqui
 Ἀνοιβίαν. Πελόπειαν. sic
 memoratur Apollonio I, 326.
 antea scribebatur Πελοπείαν.
 Apud Schol. Lycophr. Πε-
 λοπία. quod nomen occurrit
 inf. inter Amphionis filias
 III, 5, 6.

I. 11. Verba τὴν αὐτοῦ
 ἀδελφιδῆν, absunt a codd.
 sed sunt in Schol. Lycophr.

§. 3. Βίας καὶ Μελάμπους. ὃς ἐπὶ τῶν χωρίων διατε-
 λῶν, οὔσης πρὸ τῆς αἰκήσεως αὐτοῦ ὄρου, ἐν ἧ
 Φωλεὸς ὄφρων ὑπῆρχεν, ἀποκτεινάντων τῶν θερα-
 πόντων τοὺς ὄφεις, τὰ μὲν ἔρπετα, ξύλα συμφορή-
 σας, ἔκαυσε, τοὺς δὲ τῶν ὄφρων νεοσσούς ἔθρεψεν.
 οἱ δὲ γενόμενοι τέλειοι, περιστάντες αὐτῷ κοιμα-
 μένω τῶν ἄμων ἐξ ἑκατέρου, τὰς ἀκοὰς ταῖς
 γλώσσαις ἐξεκάθαιρον. ὁ δὲ ἀναστάς, καὶ γενό-
 μενος περιδεής, τῶν ὑπερπεταμένων ὀρνέων τὰς
 Φωνὰς συνίει καὶ παρ' ἐκείνων μανθάνων, προὔ-
 λεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα. προσέλαβε δὲ
 καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἱερῶν μαντικὴν. περὶ δὲ τὸν Ἄλ-

I, 9, 11. Bias et Melampus; hic vates.

175. vnde suspicor inserta
 esse ab Aegio. §. 2. Πύλον
 iam Aegius restituit; male
 in scriptis πύλην et εἶδοι
 μένην. §. 3. ἐπὶ τῶν χωρίων.
 Sic inf. I, 9, 16. §. 3. ἐν
 τοῖς χωρίοις διατελῶν, in
 agro, praedio, et III, 15, 8.
 κρύπτειν ἐπὶ τῶν χωρίων oc-
 currit. Sic quoque ap. Par-
 then. 26. ex Euphorione.
 Apud Schol. Apollon. I. c.
 παρὰ Πολυφάτη ἀποδημῶν κα-
 τέλυσε Melampus; memo-
 rantur ibi alia quoque non-
 nulla diuersa. περιστάντες,
 potest et παραστάντες locum

habere; nil tamen refert,
 τῶν ἄμων ἐξ ἑκατέρου. in
 promptu est coniectare τῶν
 ἄτων. Etiam Schol. Apol-
 lonii I. c. περιλαμβάνοντα τὰ
 ἄτα. nec aliter Schol. Od. λ,
 289. Sed hoc ipsum in
 seqq. subiicitur; τὰς ἀκοὰς
 ταῖς γλώσσαις ἐξεκάθαιρον.
 γενόμενος περιδεής, puta eni-
 gilantem serpentes conspi-
 catum. προσέλαβε δὲ καὶ
 τὴν ἐπὶ τῶν ἱερῶν μαντικὴν.
 cum auguriis extispicii scien-
 tiam diuinitus accepit. ἱε-
 ρείων editum erat; quod et
 ipsum bene dictum; attā-

Φειὸν συντυχῶν Ἀπόλλωνι, τὸ λοιπὸν ἄριστος
ἦν μάντις.

Βίας δὲ ὁ Ἀμυθᾶνος ἐμνηστεύετο Πηρῶ τὴν Γ. 12.
Νηλέως· ὁ δὲ πολλῶν αὐτῷ μνηστευομένων τὴν Δ. 1.
Θυγατέρα, δώσειν ἔφη τῷ τὰς Ἰφίκλου βόας κο-

I. 9, 12. Iphicli boues abduxit, vt fratri Perus, Nelei f. nuptias
pararet.

men ἱερῶν in codd. est; va-
rietates passim obuia: v. Dor-
vill. ad Charit. p. 663. Sed
ista; τὴν ἐπὶ τῶν ἱερῶν μαν-
τεῖαν emendata iam sunt a
Pierf. ad Moer. p. 28c. τὴν
διὰ τῶν ἱ. Sic inf. II, 2, 2.
τὴν διὰ Φάρμακων Θεραπείαν.
Possit forte argutando ἐπὶ
defendi: sed permutatio par-
ticularum ἐπὶ et διὰ ex com-
pendiosâ scripturâ obuia est.
Pro Ἀλφειὸν Pal. male ἀδελ-
Φειόν. συντυχῶν Ἀπόλλωνι.
quidni, simpliciter: sermone
congressus? Nihil enim vi-
deo, quod ad συντυχίαν ἐρω-
τικὴν avocet.

Γ. 12. ὁ Ἀμυθᾶνος e glos-
semate irrepsisse censeo: vt
multa alia similia. πολλῶν
αὐτοῦ μν. τὴν Δ. Dorv. Ae-
gius Ἰφίκλου dedit, sed Com-
mel. maluit Φυλάκου, quod

Scaliger Ἰφίκλου iterum cor-
rexerat. Gal. Ἰφίκλου τοῦ
Φυλάκου legebat ex Schol.
Apollonii l. c. Sane τὰς Φυ-
λάκου ipse Pal. Med. cum
ceteris, τὰς Φυλάκων appo-
sito o supra ω Vat. cum Reg.
alt. Apparet itaque Ἰφίκλου
legi ex Aegii emendatione,
etsi valde probabili, pro Φυ-
λάκου ex sequ. versu nato.
Nam boues Iphicli dici sol-
lenne est, non, Phylaci;
ipse Homer. l. c. 289. Od. λ.
βόας βίης Ἰφικληίης. et sic
Schol. add. Pausan. IV, 36.
Propert. II, 3, 51. Qui ta-
men Φυλάκου maluerit, de-
fendere potest ex seqq. nam
in Phylaci aedibus reliqua
gesta narrari videntur. Ar-
menta haec Tyrus matris
fuerant, vt monet Schol.
Od. l. c. λ, 286. et diser-

- μίσαντι αὐτῷ. αὐται δὲ ἦσαν ἐν Φυλάκῃ, καὶ κύων ἐφύλασσε αὐτάς. ὧν οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε
- §. 2. Θηρίον πέλας ἐλθεῖν ἠδύνατο. ταύτας ἀδυνατῶν Βίας τὰς βόας κλέψαι, παρεκάλει τὸν ἀδελφὸν συλλαβέσθαι. Μελάμπους δὲ ὑπέσχετο, καὶ προεῖπεν, ὅτι Φωραθήσεται κλέπτων, καὶ δεθεῖς
- §. 3. ἐνιαυτὸν, οὕτω τὰς βόας λήψεται. μετὰ δὲ τὴν ὑπόσχεσιν εἰς Φυλάκην ἀπήει καὶ, καθάπερ προεῖπε, Φωραθεῖς ἐπὶ τῇ κλοπῇ, δεσμοῖς ἐν οἰκῇ-
- §. 4. ματι ἐφυλάττετο. λειπομένου δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ βραχέος χρόνου, τῶν κατὰ τὸ κρυφαῖον τῆς στέγης

I, 9, 12. §. 3. Deprehensus et in vinculis habitus praedicta aedificulae ruina liberatur a Phylaco.

tius ad v. 289. et Eustath. p. 1685. etsi non apparet, quo casu aut iure ea ad Iphiclum peruenerint. ἐν Φυλάκῃ Med. possis substituere, οἰκῷ, sed est librarii lapsus. ὧν οὔτε. vulgo legebatur δν, vitiose; quod dedi, offerebat Vatic. alioqui poterat legi οὐ sc. κύων. Eustath. l. c. l. 17. ἦσαν γὰρ ἄμαχοι τῷ Ἰφικλῷ βουκόλοι τε ἀγροῖῶν καὶ κύωνες. — οὔτε ἄνθρωπος abest Pal. ἠδύνατο ex Dorv. et Regg. pro vulg. ἐδύνατο. — §. 2. ἀδυνατῶν ex Pal, emendatum a

Commel. nam ed. pr. ἀδύνατον. Pro τὰς βόας, Vatic. βία et sic Aegius vertit, καὶ προεῖπεν. malim vero; προεῖπε δέ. δεσμοῖς forte excidit, ἐν d. §. 4. τῶν κατὰ τὸ κρυφαῖον τῆς στέγης σκωδῆκων ἀκούει. Ed. pr. κατὰ τὸ κρυφαῖον. in summo tecti culmine, insolito vocabuli vsu. Faber em. ὄροφαῖον. at vbi haec forma? κατὰ τὸ κρυφαῖον Pal. cum Regg. forte et sic in aliis lectum; probat Gale, sed quo sensu? scilicet est: in parte tecti abdita, vnde audiri possent,

σκωλήκων ἀκούει, τοῦ μὲν ἐρωτῶντος, πόσον ἤδη μέρος τοῦ δοκοῦ διαβέβρωται, τῶν δὲ ἀποκριναμένων, λοιπὸν ἐλάχιστον εἶναι. καὶ ταχέως ἐκέλευσεν αὐτὸν εἰς ἕτερον οἶκημα μεταγαγεῖν· γενομένου δὲ τούτου, μετ' οὐ πολὺ συνέπεσε τὸ οἶκημα. Θαυμάσας δὲ Φύλακος, καὶ μαθὼν, ὅτι ἐστὶ μάν- §. 5. τις ἄριστος, λύσας παρεκάλεσεν εἰπεῖν, ὅπως αὐτοῦ τῷ παιδί Ἰφίκλῳ παῖδες γίνωνται; ὁ δὲ ὑπέσχετο ἐφ' ᾧ τὰς βόας λήψεται. καὶ καταθύσας ταύρους δύο, καὶ μελείσας, τοὺς οἰωνοὺς προσεκαλέσατο παραγενομένου δὲ αἰγυπρῷ, παρὰ τούτου μάνθᾶ- §. 6. ρει δὴ, ὅτι Φύλακος ποτὲ κριοὺς τέμνων ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, παρὰ τῷ Ἰφίκλῳ τὴν μάχαιραν ἠμαγμένην ἔτι κατέθετο· δέισαντος δὲ τοῦ παιδὸς καὶ Φυγόντος, αὐθις κατὰ τῆς ἱερᾶς δρυὸς αὐτὴν ἔπηξε, καὶ ταύτην ἀμφιτροχώσας ἐκάλυψεν ὁ φλοιός. ἔλε- §. 7. γεν οὖν, εὐρεθείσης τῆς μαχαίρας, εἰ ζύων τὸν

I, 9, 12. §. 5. Iphicli infirmitati medetur.

cerni non possent. πόσον ἤδη μέρος. ordo ex Pal. et Regg. vulgo: πόσον μέρος ἤδη. ἐκέλευσεν αὐτὸν, vel ἑαυτὸν. §. 5. ὅτι ἐστὶ μάντις ἄριστος. vltima vox excidit ed. Par. flocordia operarum; sed abesse illam malim, male repetitam, ex l. 11. f. γένωνται Pal. γένωνται Dorv. παῖδας γένωνται Vat. Regg. 3.

ἐφ' ᾧ v. mox ad ἐπὶ μέρος. — καὶ μελείσας. μελίσας Vat. Reg. fec. μελλείσας Pal. Reg. 3. Scilicet est μελίσειν et μελείσειν. inf. I, 9, 27. 1§. 4. κριὸν μελίσασα. §. 6. Mox περὶ τῷ Ἰφίκλῳ. codd. Pal. Regg. Φυγόντος αὐθις, κατὰ olim inter pungebatur. — §. 7. si ζύων τὸν ἰόν. ita emendabam, assensu Vatic.

- Ἴον ἐπὶ ἡμέρας δέκα Ἰφίκλῳ δῶ πειῖν, παῖδα γεννήσειν. ταῦτα μαθῶν παρ' αἰγυπιοῦ Μελάμπους, τὴν μὲν μάχαιραν εὗρε· τῷ δὲ Ἰφίκλῳ τὸν Ἴον ἔσας ἐπὶ ἡμέρας δέκα δέδωκε πειῖν, καὶ παῖς §. 8. αὐτῷ Ποδάρκης ἐγένετο. τὰς δὲ βόας εἰς Πύλον ἤλασε, καὶ τῷ ἀδελφῷ τὴν Νηλέως θυγατέρα λαβῶν ἔδωκε. καὶ μέχρι μὲν τινος ἐν Μεσσήνῃ κατώκει ὡς, δὲ τὰς ἐν Ἄργει γυναῖκας ἐξέμνη Διόνυσος, ἐπὶ μέρει τῆς βασιλείας ἰασάμενος αὐτάς, ἐκεῖ μετὰ Βίαντος κατώκησε.
- Γ. 13. Βίαντος δὲ καὶ Πηροῦς Ταλαῶς, οὗ καὶ Λυσι- §. 1. μάχης τῆς Ἄβαντος τοῦ Μελάμποδος, Ἄδραστος, Παρθενοπαῖος, Πρώναξ, Μηκιστεὺς, Ἀριστόμαχος, Ἐριφύλη, ἦν Ἀμφιάραος γαμεῖ.

I, 9, 12. §. 8. Boues pro mercede acceptas Pylum abigit, et Pero redemptam fratri tradit; tandem §. 8. Argos migrat, Proetides sanat, partem sibi regni Argiuorum pro mercede pactus. 13. Biantis ex Pero liberi;

et Regii 2. pro vulg. ἔσων. apud Schol. Theocr. est ἀπο- ἔσας. γεννήσειν grammatica ratio postulabat pro γεννήσει. §. 8. ἐπὶ μέρει. ita pro vulgato ὑπὸ μ. vt scriberem ratio suavit; sic iterum ἐπὶ μέρει τῆς γῆς II, 7, 7. p. 158. ἐφ' ᾧ λαρε. ἐπὶ μισθοῖς II, 2, 2. et ἐπὶ μισθῷ II, 5, 5. extr. et II, 5, 9. §. 7. p. 90. ἐφ' οἷς αὐτῷ ἐμαντεύ-

σατο in hac ipsa fabula Paul. IV. 36. p. 372. Monitum etiam de h. l. a Munker. ad Ant. Lib. p. 156. Wessel. ad Diod. p. 138. van Goens obsl. miscell. c. 6. cf. Strab. X. p. 708. f. et ibi Casaub. Primo loco sic dixit Homerus, II. κ, 304. δῶρῳ ἐπὶ μεγάλῳ.

Γ. 13. Λ. τοῦ Ἄβαντος, vitiose codd. Pal. et alii. Male

Παρθενοπαίου δὲ Πρόμαχος ἐγένετο, ὃς μετὰ §. 2. τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύθη. Μηκιστέως δὲ Εὐρύαλος, ὃς ἦκεν εἰς Τροίαν. Πρώνακτος δὲ ἐγένετο Λυκοῦργος. Ἀδράστου δὲ καὶ Ἀμφιθέας τῆς Πρώνακτος, θυγατέρες μὲν Ἀργία, Δηϊπύλη, Αἰγιάλεια, παῖδες δὲ Αἰγιαλεὺς, Κυάνιππος.

Φέρης δὲ ὁ Κρηθέως, Φερὰς ἐν Θεσσαλίᾳ κτί- §. 14. σας, ἐγέννησεν Ἀδμήτῳ καὶ Λυκοῦργον. Λυκοῦργος μὲν οὖν περὶ Νεμέαν κατώκησε, γήμας δὲ Εὐρυδίκην, ὡς δὲ ἔνιοι φασίν, Ἀμφιθέαν, ἐγέννησεν Ὀφέλτην, κληθέντα Ἀρχέμορον. Ἀδμήτου §. 15. δὲ βασιλεύοντος τῶν Φερῶν, ἐθήτευσεν Ἀπόλλων §. 1. αὐτῷ μνηστευομένῳ τὴν Πελίου θυγατέρα Ἀλκηστιν. ἐκείνῳ δὲ δώσειν ἐπαγγελιαμένου Πελίου τὴν θυγατέρα τῷ καταζεύξαντι ἄρμα λεόντων καὶ κάπρων, Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκεν. ὁ δὲ κομί-

I, 9, 14. Pheretis. Ex Pherete Lycurgus pater Opheltae, et Admetus; qui 15. Alcestidis coniugio potitus,

Pal. cum Reg. 3. μετὰ τὴν Ἐ. Ἀργία. verius Ἀργεία, vt et inf. III, 6, 1. cf. Verheyk. ad Ant. Lib. p. 246. θυγατέρες μὲν ci vocula auctius bene Pal.

§. 14. Κρηθέως et h. l. codd. vid. sup. I, 7, 3. §. 4.

§. 15. Ingrata et ieiuna oratio in istis: Ἀδμήτου βα-

σιλεύοντος ἐθήτευσεν Ἀπόλλων αὐτῷ. Sed similis inertia et alibi occurrit, seu scriptoris seu librariorum vitio: inf. III, 7, 1. καὶ Φωραθεῖσα — αὐτὴν ἀνεκρύψατο. Ignava oratio etiam in seqq. ἐκείνῳ δὲ δώσειν ἐπαγγελιαμένου Πελίου τὴν θυγατέρα, τῷ ζεύξαντι ἄρμα. excitata

σας πρὸς Πελίαν, "Αλκηστιν λαμβάνει. Θύων δὲ ἐν τοῖς γάμοις, ἐξελάθητο Ἀρτέμιδι Θῦσαι διὰ τοῦτο, τὸν Θάλαμον ἀνοίξας, εὔρε δρακόντων σπείραμα πεπληρωμένον. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν ἐξιλά-

I, 9, 15. §. 2. beneficio eius vitam recuderat.

ea esset aliquantum interpunctione, vt ἐκείνω δὲ Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκε iungantur. Vix tamen dubito, ea esse corrupta, et fuisse ab initio ἐκείνου δὲ ὁῶτειν ἐπαγγελιαμένου τὴν θυγατέρα τῷ κατὰζ. sine voc. Πελίου, quae mox irrepsit ex interpretamento. Est quoque ἐκείνου in Vat. In ed. pr. excidit hic versus ab Ἀλκηστιν ad Πελίου. λέοντων καὶ κάπρων. quidni λέοντος καὶ κάπρου. Sic et Eustath. p. 326 f. Pausan. III, 18. f.; Hygin. f. 50 et 51. Leo et aper iuncti occurrunt in humo conturmiato ap. Haverkamp. n. 26. — εὔρε δρακόντων σπείραμα πεπληρωμένον. in ultimam vocem codd. consentiunt, vulgò πεπληρωμένων. quod alienum esset, etiamsi serpentes grauidos, seu vterogentes, intelligeres. Lo-

cus vel sic sanus non est; verum de re nihil alibi cum traditum reperiam: coniectandi licentiam relictam esse arbitror. Faber πεπιλωμένων coniiciebat. Sed hoc sensu esset συμπελεγμένων. Videtur πεπληρωμένον ad Θάλαμον spectasse, adeoque plenus ille serpentibus conspiratis fuisse, forte iisdem inter se coeuntibus; idque genus ostenti habitum, quod portenderet infaustas nuptias; sufficit, serpentes inter se implicitos fuisse. σπείραμα est seu vnus seu plurimum spira: v. c. Diod. III, 36. 37. Legendum itaque arbitror εὔρε δρακόντων σπείραμασι πεπληρωμένον. nam plures fuisse spiras necesse est, si plenum iis erat cubiculum: vt adeo σπειράματι satis non faciat: quod nunc video coniecisse Kop-

σκεσθαι τὴν θεόν, ἤτήσατο παρὰ Μοιρῶν, ἵνα, ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾶν, ἀπολυθῆ τοῦ θανάτου, ἂν ἐκουσίως τις ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκῃν ἔλθῃ πατὴρ ἢ μήτηρ ἢ γυνή. ὡς δὲ ἦλθεν ἢ τοῦ θνήσκῃν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς, μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκῃν θελόκτων, Ἄλκηστις ὑπεραπέθανε. καὶ αὐτὴν πάλιν ἀνέπεμψεν ἡ Κόρη ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς μαχεσάμενος Ἄδμ.

Αἴσονος δὲ τοῦ Κρηθέως καὶ Πολυμήδης τῆς §. 16. Αὐτολύκου, Ἰάσων. οὗτος ᾤκει ἐν Ἴωλκῶ, τῆς δὲ §. 1. Ἴωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευσε μετὰ Κρηθέα. ᾤ §. 2. χρωμένῳ περὶ τῆς βασιλείας ἐθέσπισεν ὁ θεός,

I, 9, 16. Iafon a Peliâ ad vellus aureum repetendum mittitur: et quidem §. 1-3. ad Peliam Iolcum venit,

piers. Obfl. p. 110. σπειράμασι vel σπείραις Touffaint, relinquens tamen πεπληρωμένων. — §. 2. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν, seu iubens, seu monstrans placandi ritum, ἐξελάσκεσθαι τὴν θεόν, ἤτήσατο παρὰ τῶν Μοιρῶν etc. nimis concise haec dicta: debuit aliquid intercedere, quod Apollinem ad tantum Admeti studium adduceret. Male legebatur περὶ Μοιρῶν. Apud Zenob. I, 18. qui seqq. excrispfit, ἵνα eiiciendum est. μέλλῃ, quod ratio gramma-

tica postulat, habent codd. male edebatur μέλλει. Ad seqq. v. Eurip. Alcest. 15 sq. πατὴρ ἢ μήτηρ ἢ γυνή non dubito esse interpretamentum miselli Grammatici: absunt quoque a Zenob. l. c. nam ipso oraculo comprehendendi ea vix potuere. Ἄλκηστις ὑπεραπέθανε. sic e codd. reposui, quod iam Dorvill. ad Charit. p. 351, facere iusserat. Adstipulatur Zenob. l. c. ad cuius extrema comparandum Schol. Aristoph. Vesp. 1231.

το μὲν οὖν πρῶτον
 κῆδισ δὲ ὕστερον αὐτὸν
 Ἰαλάσση Ποσειδῶνι θυ-
 ἐπι ταύτη, καὶ τὸν Ἰά-
 ἔδὲ πόθω γεωργίας ἐν τοῖς
 ἐπταυθεν ἐπὶ τὴν θυσίαν. δια-
 Ἀναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδα-
 ἐν τῷ ρείθρῳ πέδιλον.
 Πελίας αὐτὸν, καὶ τὸν χρησμὸν
 πρὸς τὸν προσελθὼν, τί ἂν ἐπαίησεν
 εἰ λόγιον ἦν αὐτῷ, πρὸς τίνος Φο-
 τῶν πολιτῶν; ὁ δὲ, εἴτε ἐπελθὼν
 ἦεν ἡμέρας, ἢ μῆνιν Ἑρας, ἢ ἔλθοι κακὸν

... a Pelia agnitus, ut iter suscipiat, adducitur.

... τὸν μονοσάνδα-
 οἰστέδιλον
 ... P. 4, 133. μο-
 ... ἔγχετο, *resum* re-
 ... Zenob. l. c.
 ... θυσίαν.
 ... ut res fere-
 ... ἐπὶ ταύτη.
 ... Faber et
 ... Tzetza (ad
 ... 241.) et Ze-
 ... θυσίαν
 ... erat inf. l. 27.
 ... et saepe sic
 ... in Apollo-
 ... et pluralis

terminationem confuderunt,
 cf. sup. ad I, 9, 8 extr. nem-
 pe quia per compendium
 scripta erat. ἐπὶ ταύτη. nimis
 calide ἐπὶ ταύτην reponeres:
 est ἐπὶ, vel de causā, vel
 idem, quod ἐν ταύτη, dum
 hoc factum faceret. §. 3.
 "Αναυρον Pal. ἀναββρον. Io-
 lenni vitio in hoc fluvio, ut
 ἀναβρος scribatur. Vide de
 eo Intpp. Hygini f. 12. —
 §. 4. τὸν χρησμὸν συμβαλῶν.
 sic et Zenob. Aegius malit
 συμβίλλων, nil refert. τίς ἂν
 a vitium ed. pr. — εἴτε

Μήδεια Πελία, τὴν γὰρ Ἥραν οὐκ ἐτίμα, τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἔφη, προσέταπτον ἂν φέρειν αὐτῷ. τοῦτο Πελίας ἀκούσας, εὐθύς ἐπὶ τὸ δέρας §. 5. ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. τοῦτο ἐν Κόλχοις ἦν ἐν Ἄρεος ἄλσει κρεμάμενον ἐκ δρυός, ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος αὐπνου.

Ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος Ἰάσων, Ἄργον παρε- §. 6. κάλεσε τὸν Φρίξου κἀκεῖνος Ἀθηναῖς ὑποδεμένης πεντηκόντορον ναῦν κατεσκευάσασε τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος Ἀργῶ κατὰ δὲ τὴν πρόωραν ἐνήρμοσεν Ἀθηναῖ Φωνῆεν Φηγοῦ

I, 9, 16. §. 6. Argo navis confruitur.

ἐπελθὼν ἄλλως. seu quod hoc forte in mentem veniret: sic, cum Pal. et Reg. 3. ἐπελθῶν haberent, rescripti ex emendatione certa, quam Vat. Med. Verf. Reg. alt. firmanunt; cum usus huius aut similis formulae frequens sit. Vulgo ex interpretatione: εἶτε ἐπῆλθεν ἄλλως. Ceterum narrationis color idem qui inf. II, 4, 2. de Perseo ad Polydecten. ἵνα ἔλθοι κακὸν Μήδεια Πελία: poeticam dictionem facile agnoscas: v. Obsl. licet cum Mitscherlichio meo suspicari, verba ex margine esse in-

ferta; nec neges liberatam iis verbis orationem bene constare. In ed. pr. erat μηδὲν, quod emendavit Aegius. Vat. μηδες. Dorv. μηδσι. Regii μηδει. Reg. alter quoque ἰν' ἔλθῃ. δράς variat et hic δέρος. nec refert: v. sup. et Brunk. ad Apollon. I, 244. IV, 1319. in Aegii libris δέξας. — προσέταπτον ἀναφέρειν αὐτῷ ed. pr. sed Aegius emendavit; et accessit Pal. §. 6. Ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος. ad id vellus auferendum. Reg. 1. male ἐπὶ τούτῳ. Illustrat illum modum loquendi Abresch. Ani-

- §. 7. τῆς Δωδωνίδος ξύλον. ὡς δὲ ἡ ναῦς κατεσκευάσθη, καὶ χρωμένῳ ὁ θεὸς αὐτῷ πλεῖν ἐπέτρεψε συν-
 §. 8. αἰθροίσαντι τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ συναθροισθέντες εἰσὶν οἷδε· Τίφυς Ἀγνίου, ὃς ἐκυβέρινα τὴν ναῦν, Ὀρφεὺς Οἰάγρου, Ζήτης καὶ Κάλαις Βορέου, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διὸς, Τελαμών καὶ Πηλεὺς Αἰακοῦ, Ἡρακλῆς Διὸς, Θεσεὺς Αἰγέως, Ἴδας καὶ Λυγκεὺς Ἀφαρέως, Ἀμφιάραος Οἰκλέους, Καϊνεὺς Κορώνου, Παλαίμων

I, 9, 16. §. 8. Argonautarum recensio.

maduerff. ad Aeschyl. p. 569. Φωνῆεν Φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος (ita scrib. non Δωδωνίδος) ξύλον. vulg. Φωνῆ. obseruatum iam vitium Fabro et Galeo. Simile sphalma erat olim in Apollon. IV, 582. αὐδῆ ἐν γλαφυρῇ νηὸς δόρυ pro αὐδῆεν γλαφυρῆς v. d. In seqq. §. 7. ὡς δὲ ἡ ναῦς κ. impedita est oratio et manca; deficit apodosis, ἀνήχθη, vel ἀνήχθησαν. Saltem καὶ ante χρωμένῳ est eiiciendum, vt post κατεσκευάσθη — reliqua constituent apodosis. ὡς δὲ ναῦς κατεσκευάσθησαν Pal. αὐτῷ insertum ex Vat. Med. Regg. melius abesset. αὐτὰ Dorv. ἀπέτρεψε

male iidem. §. 8. Tiphys Hagniates, Ἀγνίου, et si et Ἀγνίου occurrit. cf. ad Orph. Argon. 120. Pal. cum cet. codd. Ἀγρίου. iidem τὴν ναῦν ὃς ἐκυβέρινα, in suauī ordine; et mox Αἰγεὺς Θεσέως, quod et ipsum Aegius recte sine libris emendasse videtur. Sane Aegius Argonautarum aetate vixit: v. Burman, Catal. Argonaut. Secundum alios, Apollonium quoque, I, 101 seqq., Theseus aberat in Orce cf. Schol. ad e. l. — Οἰκλέους. ita emendauit Aegius; in codd. est Ἰουλέους hic et alibi. Καϊνεὺς Κορώνου. Vera lectio nos fugit: dedi quod in codd. est.

Ἡφαίστου ἢ Αἰτώλου, Κηφεὺς Ἀλεοῦ, Λαέρτης Ἀρκείσιου, Αὐτόλυκος Ἑρμοῦ, Ἀταλάντη Σχοινέως, Μεινοίτιος Ἀκτορος, Ἀκτωρ Ἰππάσου, Ἀδμητος Φέρητος, Ἀκαστος Πελίου, Εὐρυτος Ἑρμοῦ, Μελέαγρος Οἰνέως, Αγκαῖος Λυκούργου, Εὐφημος Ποσειδῶνος, Ποίας Θαυμαάκου, Βούτης Τελέοντος, Φάνες καὶ Στάφυλος Διονύσου, Ἐργῖνος Ποσειδῶνας, Περικλύμενος Νηλέως, Αὐγέας Ἡλίου, Ἴφικλος Θεστίου, Ἄργος Φρίξου, Εὐρύαλος Μηκιστέως, Πηνέλεως Ἰππάλμου, Λήϊτος Ἀλέκτορος, Ἴφιτος Ναυβόλου, Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος Ἄρρεος, Ἀστέριος Κομήτου, Πολύφημος Ἐλάτου.

Aegius emendarat *Καινέως* *Κόρωνος* ex Apoll. I, 57. hoc edidit Commelin. perperam asseuerans, ita in Palat. legi. enim uero ad morem, quem per totum locum seruat Apollodorus, debet esse *Κόρωνος* *Καινέως*. quod recipere non audebam: moneri enim poterat, nostrum scriptorem sequi forte alios auctores: vid. Obsf. Ἀρκείσιου ex emend. Aegii legitur pro Ἀρκείσιου. Pro Εὐφημος ed. Par. Ἐργῖνος, operarum vitio; *Erginus* sequitur paullo post. De utroque v. ibid. Pro Νηλέως male libri Aegii

et Vat. *Μηλέως* Pal. *Μνηλέως*. Mox Ἴφικλος Ναυβόλου restitui: *Iphitus Nauboli* filius, diserte memoratur ab aliis; idemque Hippasi nepos ap. Statium Theb. VII, 354. Ἴφικλος Ναυβελίδης Il. β, 518. vbi eius filii Schedius et Epistrophus ductores Phoenensium sunt; male edebatur Ἴφικλος, damnatum iam Galeo et Burmanno. In Reg. 3. ἔριτος, at in 1. Etiam corrupte edebatur καὶ Ἀλμενος: v. Il. β, 512. add. Pausan. IX, 37. f. Ἀστέριος Κομήτου. apud Pausan. V, 17. p. 421. Ἀστερίων. et si duo ab aliis

- Ε. 17. Οὗτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀναχθέντες προς-
 ϑ. 1. ἰσχοῦσι Λήμνω. ἔτυχε δὲ ἡ Λήμνος ἀνδρῶν τότε
 οὔσα ἔρημος, βασιλευομένη δὲ ὑπὸ Ὑψιπύλης τῆς
 ϑ. 2. Θόαντος δι' αἰτίαν τήνδε· αἱ Λήμνιαι τὴν Ἀφρο-
 δίτην οὐκ ἐτίμων. ἡ δὲ αὐταῖς ἐμβάλλει δυσοσμίαν,
 καὶ διὰ τοῦτο οἱ γήμαντες αὐτάς, ἐκ τῆς πλησίον
 Θράκης λαβόντες αἰχμαλωτίδας, συνευνάζοντο αὐ-
 ταῖς. ἀτιμαζόμεναι δὲ αἱ Λήμνιαι τοὺς τε πατέρας
 καὶ τοὺς ἀνδρας φονεύουσι· μόνη δὲ ἔσωσεν Ὑψι-
 πύλη τὸν ἑαυτῆς πατέρα κρύψασα Θόαντα. προς-
 σχόντες οὖν τότε γυναικοκρατουμένη τῇ Λήμνω,
 μίσγονται ταῖς γυναιξίν. Ὑψιπύλη δὲ Ἰάσονι συνευ-
 νάζεται, καὶ γεννᾷ παῖδας, Εὐνηον καὶ Νεβροφόνον.

I, 9, 17. Appellunt ad Lemnum insulam, in qua Hypsipyle regnat.

nomina confunduntur. Vat. Med. prae: Ἀστεάριος. Polyphemus Elati, filius, inter Lapithas memoratus a Nestore II. α., 264. saepe Εἰλατίδης. de eo v. Schol. Apollon. I, 1241. Sed et de hoc actu a Burmanno l. c.

Ε. 17. Οὗτοι — ἀνενεχθέντες legebatur. At ἀνάγεσθαι perpetuum de nauibus solventibus; et sic infra aliquoties, vt f. 18. f. 21. Μὲν τότε refinxι, cum olim esset ἀνδρῶν ποτε οὔσα ἔρημος. Require-

bat τότε ipsa res, et sic paullo post: προσσχόντες οὖν τότε γ. τῇ Λήμνω. I. 9. προσσχόντες οὖν. προσέχειν, προσίσχειν, προσσχεῖν, non προσχεῖν. Ic. τὴν νῆυν τῇ νήσῳ. τῇ χώρᾳ, nota sunt. Εὐνηον emendandi pro Εὐνηον. Verum nomen tenemus ex II. η., 468. Ψ, 747. cf. ad Hygin. f. 15. et legitur quoque in Dorv. et Regg. Alias occurrit etiam Εὐνεως et Εὐνεύς. Νεβροφόνος. in alt. Reg. νευροφόρος. apud Hygin. l. c. est Deiphilus.

Ἄπο Λήμνου δὲ προσίσχουσι Δολίοσι, ὧν ἔβα- 1. 18.
 σίλευε Κύζικος. οὗτος αὐτοὺς ὑπεδέξατο Φιλοφρό- 1.
 νως. νυκτὸς ἀναχθέντες ἐντεῦθεν, καὶ περιπε-
 σότες ἀντιπνοίαις, ἀγνοοῦντες πάλιν τοῖς Δολίοσι
 προσίσχουσιν. οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι
 στρατὸν, ἔτυχον γὰρ ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς
 πολεμούμενοι, μάχηκ τῆς νυκτὸς συνάπτουσιν
 ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. κτείναντες δὲ πολ- 1. 2.
 λούς οἱ Ἀργοναῦται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ'
 ἡμέραν, ὡς ἔγνωσαν, ἀποδυσόμενοι τὰς τε κό-
 μας ἐκείραντο, καὶ τὸν Κύζικον πολυτελῶς ἔθα-

I, 9, 18. Inde Propontidem ingressi a Dolionibus eorumque rege
 Cyzico benigne excepti per errorem regem occidunt.

Aliis Thoas, cf. Mezir. l. c.
 P. II. p. 114.

1. 18. Δολίοσι. male codd.
 Δολίοις, quod emendavit Ae-
 gius. Erant *Doliones* et ipsi
 Pelasgicae stirpis. Adduxe-
 rat eos Cyzicus ex Thessaliâ,
 Conon Narr. 41. Pro iis
 Dolopes memorantur in Or-
 phic. 500. νυκτός. excidit δέ.
 Debuit enim esse νυκτός δὲ
 ἀναχθέντες — ὑπὸ Πελασγῶν
 συνεχῶς πολεμούμενοι. Erant
 hi Macrienses, vel Macro-
 nes, Pelasgicae stirpis; Apol-
 lon. I, 1024. et ibi Schol.
 qui plura affert, e quibus

tenendum hoc, oriundos
 eos fuisse ex Euboeâ. Male
 vero in libb. Πελαστῶν et
 paullo ante Πελαστικὸν et
 Πλαστικὸν legitur: correxe-
 rat Aegius. Sed idem in
 codd. suis videtur habuisse
 pro στρατὸν, στρατεύμα. Pro
 ἔτυχον alii apud eund. e gl.
 εἴθισαν. In Reg. 3. omittis
 mediis vitiose: εἶναι στρα-
 νάπτουσιν ἀγνοοῦντες πρὸς
 ἀγνοοῦντας. 1. 2. μεθ' ὧν
 καὶ Κύζικον. excidit τὸν vel
 αὐτὸν τὸν Κύζικον, vti no-
 men eius cum versu exci-
 disse videtur apud Apollon.

ψαν. καὶ μετὰ τὴν ταφὴν πλεύσαντες, Μυσίᾳ
προσίσχουσιν.

- Γ. 19. Ἐνταῦθα Ἡρακλέα καὶ Πολύφημον κατέλι-
 §. 1. πον. Ὑλας γὰρ, ὁ Θειοδάμαντος παῖς, Ἡρα-
 §. 2. κλέους δὲ ἐρώμενος, ἀποσταλεῖς ὑδρεύσασθαι, διὰ
 §. 3. κάλλος ὑπὸ Νυμφῶν ἠρπάγη. Πολύφημος δὲ
 ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος,
 ἐδίωξεν, ὑπὸ ληστῶν ἄγεσθαι νομίζων, καὶ δηλοῖ
 §. 4. συντυχόντι Ἡρακλεῖ. ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων
 τὸν Ὑλαν, ἡ ναῦς ἀνήχθη. καὶ Πολύφημος μὲν
 ἐν Μυσίᾳ κτίσας πόλιν, Κίου ἐβασίλευσεν, Ἡρα-
 §. 5. κλῆς δὲ ὑπέστρεψεν εἰς Ἄργος. Ἡρόδωρος δὲ
 αὐτὸν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν Φησι πλεῦσαι τότε, ἀλλὰ
 §. 6. παρ' Ὀμφάλῃ δουλεύειν. Φερεκύδης δὲ αὐτὸν ἐν
 Ἄφεταις τῆς Θεσσαλίας ἀπολειφθῆναι λέγει, τῆς
 Ἄργους φθεγγαμένης, μὴ δύνασθαι φέρειν τὸ τού-
 §. 7. του βάρος. Δημάρατος δὲ αὐτὸν εἰς Κόλχους πε-

I, 9, 19. Hercules et Polyphemus in Mysia relictī, dum Hylam
 raptum quaerunt.

I, 1029, ante οὐδ' ὄγε. ἀπο-
 δυράμενοι. in Pal. Vat. Dorv.
 Regg. nec male.

Γ. 19. Ἐνταῦθατε Vat. Med.
 Regg. Dorv. forte pro Ἐν-
 ταῦθα δὲ ex sollemni nostri
 more. ἐδίωξεν. apud Zenob.
 VI, 21. qui locum hunc ex-
 scripsit, est ἐδίωκεν et pro

ὑπὸ Νυμφῶν paullo ante ὑπὸ
 Νηρηίδων. Mox apud eund.
 legendum: καὶ δηλοῖ περὶ
 τούτου Ἡρακλεῖ. ζητήσαντος
 δὲ πολλὰ τὸν Ὑλαν Ἡρα-
 κλέους etc. — §. 6. Φέρειν
 τούτου τὸ βάρος Pal. lenio-
 re oratione; cui succinunt
 Regg. §. 7. Δημάρατος τε

πλευκάτα παρέδωκε. Διονύσιος μὲν γὰρ αὐτὸν
καὶ ἡγεμόνα Φησὶ τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι.

Ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων I. 20.
γῆν, ἧς ἐβασίλευσεν Ἄμυκος Ποσειδῶνος παῖς καὶ D. 1.
Βιθυνίδος. γενναῖος δὲ ὢν οὗτος, τοὺς προσχόν-
τας ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν, καὶ τοῦτον τὸν
τρόπον ἀνήρει. παραγενόμενος οὖν καὶ τότε ἐπὶ
τὴν Ἀργῶ, τὸν ἀριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προ-
καλεῖτο. Πολυδέκης δὲ ὑποσχόμενος πυκτεύσειν D. 2.
πρὸς αὐτὸν, πλήξας κατὰ τὸν αὐχένα ἀπέκτεινε.

I, 9, 20. Ad Bebrycum littus appulos Amycus cestu prouocat,
ipse a Polluce sternitur.

Scripti: monuerat iam Aeg.
Fab. Gale. Δημαρέτης vulgo
legitur, perperam.

I. 20. ἀπῆλθον rescripti
pro ἀπῆλθεν, vt reliquis con-
ueniret oratio: idem Gale
monuerat. Mox Faber ma-
lebat ἐβασίλευεν, vt ἠνάγκαζε.
In Pal. et Reg. 3. ἦν ἐβού-
λευσεν. καὶ Βιθυνίδος. exci-
dit Νέμφης vel Μελίης, quod
ex Apollon. II, 5. substituere
in promptu est. Monuerat
quoque Heinl. ad Ovid. III,
Am. 6, 25. add. Burman. ad
Valer. Fl. IV, 119. Munker.
ad Hygin. f. 17. At Brink.
ad Apollon, p. 219. Βιθυλι-

δα nomen proprium habere
manult, quia Μελίη appella-
tium sit. Sed potuit vtrum-
que appellatiue efferri, vt
natus haberetur ex Nymphā
Bithynicā, cuius nomen ve-
rum ignorabatur. γενναῖος
vt apud Apollon. II, 2. ἀγή-
νωρ, pro ὑπερήφανος, ὑβρι-
στής, βλαῖος. προυκαλεῖτο re-
posui pro vitiosa προσεκα-
λεῖτο: poterat et πρᾶεκαλεῖ-
το legi: nil refert. Etiam
hæc Faber occupauerat. —
D. 2. ὑποσχόμενος πυκτεύσειν
πρὸς αὐτὸν. solenne hoc
nostro, vt huic et similibus
verbis pollicendi subiungat

σας πρὸς Πελίαν, "Αλκηστιν λαμβάνει. Θύων δὲ ἐν τοῖς γάμοις, ἐξελάθετο Ἀρτέμιδι Θῦσαι διὰ τοῦτο, τὸν Θάλαμον ἀνοίξας, εὔρε δρακόντων σπείραμα πεπληρωμένον. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν ἐξιλιά-

I, 9, 15. §. 2. beneficio eius vitam recuderat.

ea esset aliquantum interpunctione, vt ἐκείνω δὲ Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκε iungantur. Vix tamen dubito, ea esse corrupta, et fuisse ab initio ἐκείνου δὲ δώτειν ἐπαγγελιζόμενου τὴν θυγατέρα τῷ κατὰζ. sine voc. Πελίου, quae mox irrepsit ex interpretamento. Est quoque ἐκείνου in Vat. In ed. pr. excidit hic versus ab Ἀλκηστιν ad Πελίου. λεόντων καὶ κάπρων. quidni λέοντος καὶ κάπρου. Sic et Eustath. p. 326 f. Pausan. III, 18. f.; Hygin. f. 50 et 51. Leo et aper iuncti occurrunt in humo conturbiato ap. Haverkamp. n. 26. — εὔρε δρακόντων σπείραμα πεπληρωμένον. in ultimam vocem codd. consentiunt, vulgo πεπληρωμένων. quod alienum esset, etiamsi serpentes gravidos, seu vtero gerentes, intelligeres. Lo-

cus vel sic sanus non est; verum de re nihil alibi cum traditum reperiam: coniectandi licentiam relictam esse arbitror. Faber πεπληρωμένων coniciebat. Sed hoc sensu esset συμπελεγμένων. Videtur πεπληρωμένον ad Θάλαμον spectasse, adeoque plenus ille serpentibus conspiratis fuisse, forte iisdem inter se coeuntibus; idque genus ostenti habitum, quod portenderet infaustas nuptias; sufficit, serpentes inter se implicitos fuisse. σπείραμα est seu vnus seu plurimum spira: v. c. Diod. III, 36. 37. Legendum itaque arbitror εὔρε δρακόντων σπείραμασι πεπληρωμένον. nam plures fuisse spiras necesse est, si plenum iis erat cubiculum: vt adeo σπείραματι satis non faciat: quod nunc video coniecisse Kop-

σκεσθαι τὴν θεόν, ἤτήσατο παρὰ Μοιρῶν, ἵνα, ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾶν, ἀπολυθῆ τοῦ θανάτου, ἂν ἐκουσίως τις ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκῃν ἔλθῃ πατὴρ ἢ μήτηρ ἢ γυνή. ὡς δὲ ἦλθεν ἢ τοῦ θνήσκῃν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς, μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκῃν θελούντων, Ἄλκηστις ὑπεραπέθανε. καὶ αὐτὴν πάλιν ἀνέπεμψεν ἡ Κόρη ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς μαχεσάμενος Ἄδμ.

Αἴσονος δὲ τοῦ Κρηθέως καὶ Πολυμήδης τῆς Γ. 16. Αὐτολύκου, Ἰάσων. οὗτος ᾤκει ἐν Ἰωλκῶ, τῆς δὲ §. 1. Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευσε μετὰ Κρηθέα. ᾧ §. 2. χρωμένω περὶ τῆς βασιλείας ἐθέσπισεν ὁ θεός,

I, 9, 16. Iason a Peliâ ad vellus aureum repetendum mittitur: et quidem §. 1-3. ad Peliam Iolcum venit,

pierf. Obfl. p. 110. σπειράμασι vel σπείραις Toussaint, relinquens tamen πεπληρωμένων. — §. 2. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν, seu iubens, seu monstrans placandi ritum, ἐξιλίσκεσθαι τὴν θεόν, ἤτήσατο παρὰ τῶν Μοιρῶν etc. nimis concise haec dicta: debuit aliquid intercedere, quod Apollinem ad tantum Admeti studium adduceret. Male legebatur περὶ Μοιρῶν. Apud Zenob. I, 18. qui seqq. exscripsit, ἵνα eiiciendum est μέλλῃ, quod ratio gram-

matica postulat, habent codd. male edebatur μέλλει. Ad seqq. v. Eurip. Alcest. 15 sq. πατὴρ ἢ μήτηρ ἢ γυνή non dubito esse interpretamentum miselli Grammatici: absunt quoque a Zenob. l. c. nam ipso oraculo comprehendendi ea vix potuere. Ἄλκηστις ὑπεραπέθανε. sic e codd. reposui, quod iam Dorvill. ad Charit. p. 351, facere iusserat. Adstipulatur Zenob. l. c. ad cuius extrema comparandum Schol. Aristoph. Vesp. 1231.

- τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι. τὸ μὲν οὖν πρῶτον, ἠγνόει τὸν χρησμὸν, αὐθις δὲ ἕστερον αὐτὸν ἔγνω. τελῶν γὰρ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ Ποσειδῶνι θυσίαν, ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτῃ, καὶ τὸν Ἰά-
 §. 3. σονα μετεπέμψατο. ὁ δὲ πόθῳ γεωργίας ἐν τοῖς χωρίοις διατελῶν, ἔσπευσεν ἐπὶ τὴν θυσίαν. διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ρείθρῳ πέδιλον.
 §. 4. Θεασάμενος δὲ Πελίας αὐτὸν, καὶ τὸν χρησμὸν συμβαλῶν, ἠρώτα προσελθῶν, τί ἂν ἐποίησεν ἐξουσίαν ἔχων, εἰ λόγιον ἦν αὐτῷ, πρὸς τίνος Φονευθήσεσθαι τῶν πολιτῶν; ὁ δὲ, εἴτε ἐπελθὼν ἄλλως, εἴτε διὰ μῆνιν Ἑρας, ἴν' ἔλθοι κακὸν

I, 9, 16. §. 4. 5. a Pelia agnitus, vt iter suscipiat, adducitur.

I. 16. §. 2. τὸν μονοσάνδαλον. Apollon. I, 7. οἰοπέδιλον dixit, Pindarus P. 4, 133. μονοκρηπίδα. ἔγνω, *sensum respiciens perspexit*. Zenob. l. c. ἐπέγνω. — τελῶν γὰρ — θυσίαν. emendatum sic vt res ferebat; et sequitur ἐπὶ ταύτῃ. Monuere quoque Faber et Gale, laudato Tzetzā (ad Lycophr. 175. p. 241.) et Zenob. (IV, 92.) Vulgo θυσίας. Simile vitium erat inf. I. 27. θυσίας ἐπιτελῶν. et saepe sic librarii inprimis in Apollodoro singularis et pluralis terminationem confuderunt, cf. sup. ad I, 9, 8 extr. nempe quia per compendium scripta erat. ἐπὶ ταύτῃ. nimis calide ἐπὶ ταύτην reponeres: est ἐπὶ, vel de causa, vel idem, quod ἐν ταύτῃ, dum hoc sacrum faceret. §. 3. Ἄναυρον Pal. ἄναβρον. solenni vitio in hoc fluvio, vt ἄναβρος scribatur. Vide de eo Intpp. Hygini f. 12. — §. 4. τὸν χρησμὸν συμβαλῶν. sic et Zenob. Aegius malit συμβάλλων. nil refert. τίς ἂν s. vitium ed. pr. — εἴτε

Μήδεια Πελία, τὴν γὰρ Ἥραν οὐκ ἐτίμα, τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἔφη, προσέταττον ἂν φέρειν αὐτῷ. τοῦτο Πελίας ἀκούσας, εὐθύς ἐπὶ τὸ δέρας §. 5. ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. τοῦτο ἐν Κόλχοις ἢ ἐν Ἄρεος ἄλσει κρεμάμενον ἐκ δρυὸς, ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος αὐπνου.

Ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος Ἰάσων, Ἄργον παρε- §. 6. κάλεσε τὸν Φρίξου κακείνος Ἀθηναῖς ὑποδεμένης περτηκόντορον ναῦν κατεσκεύασε τὴν προσαγορευθεῖσάν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος Ἀργώ κατὰ δὲ τὴν πρόωραν ἐνήρμοσεν Ἀθηναῖ Φωνῆεν Φηγοῦ

I, 9, 16. §. 6. Argo navis construitur.

ἐπελθὼν ἄλλως. seu quod hoc forte in mentem veniret: sic, cum Pal. et Reg. 3. ἐπελθῶν haberent, rescripti ex emendatione certa, quam Vat. Med. Verf. Reg. alt. firmanunt; cum usus huius aut similis formulae frequens sit. Vulgo ex interpretatione: εἴτε ἐπῆλθεν ἄλλως. Ceterum narrationis color idem qui inf. II, 4, 2. de Perseo ad Polydecten. ἵνα ἔλθοι κακὸν Μήδεια Πελία: poeticam dictionem facile agnoscas: v. Obsf. licet cum Mitscherlichio meo suspicari, verba ex margine esse in-

ferta; nec neges liberatam iis verbis orationem bene constare. In ed. pr. erat μηδὲν, quod emendavit Aegius. Vat. μηδες. Dorv. μηδεῖ. Regii μηδει. Reg. alter quoque ἐπῆλθεν δέρας variat et hic δέρας nec refert: v. sup. et Brunk. ad Apollon. I, 244. IV, 1319. in Aegii libris δέξας. — προσέταττον ἀναφέρειν αὐτῷ ed. pr. sed Aegius emendavit; et accessit Pal. §. 6. Ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος. ad id velle auferendum. Reg. 1. male ἐπὶ τοῦτω. Illustrat illum modum loquendi Abresch. Ani-

- §. 7. τῆς Δωδωνίδος ξύλον. ὡς δὲ ἡ ναῦς κατεσκευάσθη, καὶ χρωμένῳ ὁ θεὸς αὐτῷ πλεῖν ἐπέτρεψε συν-
 §. 8. αἰθροίσαντι τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ συναθροισθέντες εἰσὶν οἷδε· Τίφυς Ἀγνίου, ὃς ἐκυβέρινα τὴν ναῦν, Ὀρφεὺς Οἰάγρου, Ζήτης καὶ Κάλαις Βορέου, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διὸς, Τελαμών καὶ Πηλεὺς Αἰακοῦ, Ἡρακλῆς Διὸς, Θεσεὺς Αἰγέως, Ἴδας καὶ Λυγκεὺς Ἀφαρέως, Ἀμφιάραος Οἰκλέους, Καινεὺς Κορώνου, Παλαίμων

I, 9, 16. §. 8. Argonautarum recensio.

maduerff. ad Aeschyl. p. 569. Φωνῆεν Φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος (ita scrib. non Δωδωνίδος) ξύλον. vulg. Φωνῆ. observatum iam vitium Fabro et Galeo. Simile sphalma erat olim in Apollon. IV, 582. αὐδῆ ἐν γλαφυρῇ νηὸς δόρυ pro αὐδῆεν γλαφυρῆς v. d. In seqq. §. 7. ὡς δὲ ἡ ναῦς κ. impedita est oratio et manca; deficit apodosis, ἀνήχθη, vel ἀνήχθησαν. Saltem καὶ ante χρωμένῳ est eiiciendum, ut post κατεσκευάσθη — reliqua constituent apodosis. ὡς δὲ ναῦς κατεσκευάσθησαν Pal. αὐτῷ insertum ex Vat. Med. Regg. melius abesset. αὐτὰ Dorv. ἀπέτρεψε

male iidem. §. 8. Tiphys Hagniades, Ἀγνίου, et si et Ἀγνίου occurrit. cf. ad Orph. Argon. 120. Pal. cum cet. codd. Ἀγνίου. iidem τὴν ναῦν ὃς ἐκυβέρινα, in suavi ordine; et mox Αἰγεὺς Θεσέως, quod et ipsum Aegius recte sine libris emendasse videtur. Sane Aegius Argonautarum aetate vixit: v. Burman, Catal. Argonaut. Secundum alios, Apollonium quoque, I, 101 sqq., Theseus aberat in Orce cf. Schol. ad e. l. — Οἰκλέους. ita emendavit Aegius; in codd. est Ἰουκλέους hic et alibi. Καινεὺς Κορώνου. Vera lectio nos fugit: dedi quod in codd. est.

Ἡφαίστου ἢ Αἰτώλου, Κηφεὺς Ἀλεοῦ, Λαέρτης Ἀρκείσιου, Αὐτόλυκος Ἑρμοῦ, Ἀταλάντη Σχοινέως, Μενοίτιος Ἄκτορος, Ἄκτωρ Ἰππάσου, Ἄδμητος Φέρητος, Ἄκαστος Πελίου, Εὐρυτος Ἑρμοῦ, Μελέαγρος Οἰνέως, Αγκαῖος Λυκούργου, Εὐφημος Ποσειδῶνος, Ποίας Θαυμάκου, Βούτης Τελέοντος, Φάνης καὶ Στάφυλος Διονύσου, Ἐργῖνος Ποσειδῶνας, Περικλύμενος Νηλέως, Αὐγέας Ἡλίου, Ἴφικλος Θεστίου, Ἄργος Φρίξου, Εὐρύαλος Μηκιστέως, Πηνέλεως Ἰππάλμου, Λήϊτος Ἀλέκτορος, Ἴφίτος Ναυβόλου, Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος Ἄρεος, Ἀστέριος Κομήτου, Πολύφημος Ἐλάτου.

Aegius emendarat *Καινέως* *Κόρωνος* ex Apoll. I, 57. hoc edidit Commelin. perperam asseuerans, ita in Palat. legi. enim uero ad morem, quem per totum locum seruat Apollodorus, debet esse *Κόρωνος Καινέως*. quod recipere non audebam: moneri enim poterat, nostrum scriptorem sequi forte alios auctores: vid. Obss. Ἀρκείσιου ex emend. Aegii legitur pro Ἀκείσιου. Pro Εὐφημος ed. Par. Ἐργῖνος, operarum vitio; *Erginus* sequitur paullo post. De utroque v. ibid. Pro Νηλέως male libri Aegii

et Vat. *Μηλέως* Pal. *Μνηλέως*. Mox Ἴφίτος Ναυβόλου restitui: *Iphitus Nauboli* filius, diserte memoratur ab aliis; idemque Hippasi nepos ap. Statium Theb. VII, 354. Ἴφίτος Ναυβελίδης Il. β, 518. ubi eius filii Schedius et Epistrophus ductores Phoenensium sunt; male edebatur Ἴριτος, damnatum iam Galeo et Burmanno. In Reg. 3. ἔριτος, at in 1. Etiam corrupte edebatur καὶ Ἄλμενος: v. Il. β, 512. add. Pausan. IX, 37. f. Ἀστέριος Κομήτου. apud Pausan. V, 17. p. 421. Ἀστερίων. etsi duo ab aliis

Ε. 17. Οὔτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀναχθέντες προς-
 ϑ. 1. ἰσχοῦσι Λήμνω. ἔτυχε δὲ ἡ Λήμνος ἀνδρῶν τότε
 οὔσα ἔρημος, βασιλευομένη δὲ ὑπὸ Ὑψιπύλης τῆς
 ϑ. 2. Θόαντος δι' αἰτίαν τήνδε· αἱ Λήμνιαι τὴν Ἄφρο-
 δίτην οὐκ ἐτίμων. ἡ δὲ αὐταῖς ἐμβάλλει δυσοσμίαν,
 καὶ διὰ τοῦτο οἱ γήμαντες αὐτὰς, ἐκ τῆς πλησίον
 Θράκης λαβόντες αἰχμαλωτίδας, συνευνάζοντο αὐ-
 ταῖς. ἀτιμαζόμεναι δὲ αἱ Λήμνιαι τοὺς τε πατέρας
 καὶ τοὺς ἀνδρας φονεύουσι· μόνη δὲ ἔσωσεν Ὑψι-
 πύλη τὸν ἑαυτῆς πατέρα κρύψασα Θόαντα. προς-
 σχόντες οὖν τότε γυναικοκρατουμένη τῇ Λήμνω,
 μίσγονται ταῖς γυναιξίν. Ὑψιπύλη δὲ Ἰάσονι συνευ-
 νάζεται, καὶ γεννᾷ παῖδας, Εὐνηον καὶ Νεβροφόνον.

I, 9, 17. Appellunt ad Lemnum insulam, in qua Hypsipyle regnat.

nomina confunduntur. Vat. Med. praue: Ἀστεάριος. Polyphemus Elati, filius, inter Lapithas memoratus a Nestore II. α, 264. saepe Εἰλατίδης. de eo v. Schol. Apollon. I, 1241. Sed et de hoc actum a Burmanno l. c.

Ε. 17. Οὔτοι — ἀνενεχθέντες legebatur. At ἀνάσσειναι perpetuum de nauibus solventibus; et sic infra aliquoties, ut f. 18. f. 21. Mox τότε refixi, cum olim esset ἀνδρῶν ποτε οὔσα ἔρημος. Require-

bat τότε ipsa res, et sic paullo post: προσσχόντες οὖν τότε γ. τῇ Λήμνω. I. 9. προσσχόντες οὖν. προσέχειν, προσίσχειν, προσσχεῖν, non προσχεῖν. Ιc. τὴν ναῦν τῇ νήσῳ. τῇ χώρῃ, nota sunt. Εὐνηον emendaui pro Εὐνηον. Verum nomen tenemus ex II. η, 468. Ψ, 747. cf. ad Hygin. f. 15. et legitur quoque in Dorv. et Regg. Alias occurrit etiam Εὐνεως et Εὐνεύς. Νεβροφόνος. in alt. Reg. νευροφόρος. apud Hygin. l. c. est Deiphilus.

Ἄπο Λήμνου δὲ προσίσχουσι Δολίοσι, ὧν ἔβα- ς. 18.
σίλευε Κύζικος. οὗτος αὐτοὺς ὑπεδέξατο Φιλοφρό- ς. 1.
νωσ. νυκτὸς ἀναχθέντες ἐντεῦθεν, καὶ περιπε-
σόντες ἀντιπνοίαις, ἀγνοοῦντες πάλιν τοῖς Δολίοσι
προσίσχουσι. οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι
στρατὸν, ἔτυχον γὰρ ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς
πολεμούμενοι, μάχην τῆς νυκτὸς συνάπτουσιν
ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. κτείναντες δὲ πολ- ς. 2.
λοὺς οἱ Ἄργοναῦται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ'
ἡμέραν, ὡς ἔγνωσαν, ἀποδυρόμενοι τὰς τε κό-
μας ἐκείραντο, καὶ τὸν Κύζικον πολυτελῶς ἔθα-

I, 9, 18. Inde Propontidem ingressi a Dolionibus eorumque rege
Cyzico benigne excepti per errorem regem occidunt.

Aliis Thoas, cf. Mezir. l. c.
P. II. p. 114.

ς. 18. Δολίοσι. male codd.
Δολίοις, quod emendavit Ae-
gius. Erant *Doliones* et ipsi
Pelasgicae stirpis. Adduxe-
rat eos Cyzicus ex Thessaliâ,
Conon Narr. 41. Pro iis
Dolopes memorantur in Or-
phic. 500. νυκτὸς. excidit δέ.
Debuit enim esse νυκτὸς δὲ
ἀναχθέντες — ὑπὸ Πελασγῶν
συνεχῶς πολεμούμενοι. Erant
hi Macrienses, vel Macro-
nes, Pelasgicae stirpis: Apol-
lon. I, 1024. et ibi Schol.
qui plura affert, e quibus

tenendum hoc, oriundos
eos fuisse ex Euboeâ. Male
vero in libb. Πελαστῶν et
paullo ante Πελαστικὸν et
Πλαστικὸν legitur: correxe-
rat Aegius. Sed idem in
codd. suis videtur habuisse
pro στρατὸν, στρατεύμα. Pro
ἔτυχον alii apud eund. e gl.
εἴθισαν. In Reg. 3. omittis
mediis vitiose: εἶναι στρα-
νάπτουσιν ἀγνοοῦντες πρὸς
ἀγνοοῦντας. ς. 2. μεθ' ὧν
καὶ Κύζικον. excidit τὸν vel
αὐτὸν τὸν Κύζικον, vti no-
men eius cum versu exci-
diffe videtur apud Apollon.

ψαν. καὶ μετὰ τὴν ταφὴν πλεύσαντες, Μυσία
προσίσχουσιν.

- Γ. 19. Ἐνταῦθα Ἡρακλέα καὶ Πολύφημον κατέλι-
 ς. 1. πον. Ἕγλας γὰρ, ὁ Θειοδάμαντος παῖς, Ἡρα-
 ς. 2. κλέους δὲ ἐρώμενος, ἀποσταλεῖς ὑδρεύσασθαι, διὰ
 ς. 3. κάλλος ὑπὸ Νυμφῶν ἠρπάγη. Πολύφημος δὲ
 ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ εἶφος,
 ἐδίωξεν, ὑπὸ ληστῶν ἀγεσθαι νομίζων, καὶ δηλαῖ
 ς. 4. συντυχόντι Ἡρακλεῖ. ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων
 τὸν Ἕγλαν, ἡ ναῦς ἀνήχθη. καὶ Πολύφημος μὲν
 ἐν Μυσίᾳ κτίσας πόλιν, Κίου ἐβασίλευσεν, Ἡρα-
 ς. 5. κλῆς δὲ ὑπέστρεψεν εἰς Ἄργος. Ἡρόδωρος δὲ
 αὐτὸν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν φησὶ πλεῦσαι τότε, ἀλλὰ
 ς. 6. παρ' Ὀμφάλη δουλεύειν. Φερεκύδης δὲ αὐτὸν ἐν
 Ἄφεταις τῆς Θεσσαλίας ἀπολειφθῆναι λέγει, τῆς
 Ἄργουῦς φθεγξαμένης, μὴ δύνασθαι φέρειν τὸ τού-
 ς. 7. του βάρος. Δημάρατος δὲ αὐτὸν εἰς Κόλχους πε-

I, 9, 19. Hercules et Polyphemus in Mysia relictī, dum Hylam
 raptum quaerunt.

I, 1029, ante οὐδ' ὄγε. ἀπο-
 δυράμενοι. in Pal. Vat. Dorv.
 Regg. nec male.

Γ. 19. Ἐνταῦθατε Vat. Med.
 Regg. Dorv. forte pro Ἐν-
 ταῦθα δὲ ex sollenni nostri
 more. ἐδίωξεν. apud Zenob.
 VI, 21. qui locum hunc ex-
 scripsit, est ἐδίωκεν et pro

ὑπὸ Νυμφῶν paullo ante ὑπὸ
 Νηρηίδων. Mox apud eund.
 legendum: καὶ δηλοῖ περὶ
 τούτου Ἡρακλεῖ. ζήτησαντος
 δὲ πολλὰ τὸν Ἕγλαν Ἡρα-
 κλέους etc. — ς. 6. φέρειν
 τούτου τὸ βάρος Pal. lenio-
 re oratione; cui succinunt
 Regg. ς. 7. Δημάρατος τε

πλευκότα παρέδωκε. Διονύσιος μὲν γὰρ αὐτὸν
καὶ ἡγεμόνα φησὶ τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι.

Ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων Γ. 20.
γῆν, ἧς ἐβασίλευσεν Ἄμυκος Ποσειδῶνος παῖς καὶ Δ. 1.
Βιθυνίδος. γενναῖος δὲ ὢν οὗτος, τοὺς προσχόν-
τας ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν, καὶ τοῦτον τὸν
τρόπον ἀνήρει. παραγενόμενος οὖν καὶ τότε ἐπὶ
τὴν Ἀργῶν, τὸν ἀριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προ-
καλεῖτο Πολυδεύκης δὲ ὑποσχόμενος πυκτεύσειν Δ. 2.
πρὸς αὐτὸν, πλήξας κατὰ τὸν αὐχένα ἀπέκτεινε.

Γ, 9, 20. Ad Bebrycum littus appulso Amycus cestu prouocat,
ipse a Polluce sternitur.

scripsi: monuerat iam Aeg.
Fab. Gale. Δημηρέτης vulgo
legitur, perperam.

Γ. 20. ἀπῆλθον rescripsi
pro ἀπῆλθεν, vt reliquis con-
ueniret oratio: idem Gale
monuerat. Mox Faber ma-
lebat ἐβασίλευεν, vt ἠνάγκαζε.
In Pal. et Reg. 3. ἦν ἐβού-
λευσεν. καὶ Βιθυνίδος. exci-
dit Νέμφης vel Μελίης, quod
ex Apollon. II, 3. substituere
in promptu est. Monuerat
quoque Heinf. ad Ouid. III,
Am. 6, 25. add. Burman. ad
Valer. Fl. IV, 119. Munker.
ad Hygin. f. 17. At Brink.
ad Apollon, p. 219. Βιθυλί-

δα nomen proprium habere
mauult, quia Μελίη appella-
tium sit. Sed potuit vtrum-
que appellatiue efferri, vt
natus haberetur ex Nymphā
Bithynicā, cuius nomen ve-
rum ignorabatur. γενναῖος
vt apud Apollon. II, 2. ἀγή-
νωρ, pro ὑπερήφανος, ὑβρι-
στῆς, βλαιοσ. προουκλεῖτο re-
posui pro vitiosa προσκα-
λεῖτο: poterat et πρσκαλεῖ-
το legi: nil refert. Etiam
hoc Faber occupauerat. —
Δ. 2. ὑποσχόμενος πυκτεύσειν
πρὸς αὐτὸν. solenne hoc
nostro, vt huic et similibus
verbis pollicendi subiungat

τῶν δὲ Βεβρύκων ὄρμησάντων πρὸς αὐτὸν, ἀρ-
πάσαντες οἱ ἀριστεῖς τὰ ὄπλα, πολλοὺς Φεύγοι-
τας Φονεύουσιν αὐτῶν.

- Γ. 21. Ἐντεῦθεν ἀναχθέντες, καταντῶσιν εἰς τὴν
 Δ. 1. Θράκης Σαλμυδησσόν, ἐνθα ὄκει Φινεὺς μάντις,
 Δ. 1. τὰς ὄψεις πεπηρωμένος. τοῦτον οἱ μὲν τὸν Ἄγῆ-
 νορος εἶναι λέγουσιν, οἱ δὲ Ποσειδῶνος υἱόν. καὶ
 πηρωθῆναι φασὶν αὐτὸν, οἱ μὲν ὑπὸ θεῶν, ὅτι
 προὔλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα, οἱ δὲ,
 ὑπὸ Βορέου καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτι, πεισθεῖς
 μητριά, τοὺς ἰδίους ἐτύφλωσε παῖδας. τινὲς δὲ
 ὑπὸ Ποσειδῶνος, ὅτι τοῖς Φρίξου παισὶ τὸν ἐκ
 Δ. 3. Κόλχων εἰς τὴν Ἑλλάδα πλοῦν ἐμήνυσεν. ἔπεμ-
 ψαν δὲ αὐτῷ καὶ τὰς Ἀρπυίας οἱ θεοί. πτερω-
 ται δὲ ἦσαν αὐταί, καὶ, ἐπειδὴν τῷ Φινεῖ παρε-
 τίθετο τράπεζα, ἐξ οὐρανοῦ καθιπτάμεναι, τὰ

I, 9, 21. A Phineo Harpyias abigunt Boreadae.

futurum: v. inf. ad II, 2, 2. Sup. I, 9, 15. δώτειν ἐπαγγελ-
 λαμένου. hoc fere sensu h. l. ὑποσχέσθαι. Alias solenne
 est ὑποστήναι τὸν κίνδυνον, τὸν ἀγῶνα, ἀναδέξασθαι. in
 se recipere certamen, Le-
 gebatur πλήξας κατὰ τὸν
 ἀγκῶνα ἀπέχτεινε. mirum, si
 ex ictu brachii periit. De-
 bebam statim reponere, quod
 iam olim proposui (*Antiquar.*

Aufsätze. I: St. p. 51) κατὰ
 τὸν αἰχένα. Video nunc Pal-
 merium quoque, et nuper
 Kölerum, doctum adolescen-
 tem, in idem incidisse. Apud
 Apollon. II, 95. est ὑπὲρ οὐα-
 τος. Theocr. l. c. 22. 114.
 ὑπὸ σκαιοῦν κρόταφον.

Γ. 21. εἰς τὴν Θράκης Σαλ-
 μυδησσόν. Pal. et qui ex eo
 fluxere, εἰς τῆς Θ. quod Gale
 legere iubet, me non adsti-

μὲν πλείονα ἀνῆρπαζον, ὀλίγα δὲ ὅσα ἑσμῆς ἀνά-
 πλεα κατέλειπον, ὥστε μὴ δύνασθαι προσε-
 νέγκασθαι. Βουλομένοις δὲ τοῖς Ἀργοναύταις τὰ §. 4.
 περὶ τοῦ πλοῦ μαθεῖν, ὑποθήσεσθαι τὸν πλοῦν
 εἶφη, τῶν Ἀρπυιῶν αὐτὸν εἰν ἀπαλλάξωσιν. οἱ δὲ
 παρέθεσαν αὐτῷ τράπεζαν ἐδεσμάτων, Ἀρπυιαί
 δὲ ἐξαίφνης σὺν βοῇ καταπίᾳσαι τὴν τροφὴν
 ἤρπαζον. Θεασάμενοι δὲ οἱ Βορέου παῖδες, Ζήτης §. 5.
 καὶ Κάλαις, ὄντες πτερωτοὶ, σπασάμενοι τὰ εἶφη,
 δι' αἴρος ἐδίωκον. ἦν δὲ ταῖς Ἀρπυίαις χρεῶν §. 6.
 τεθνάναι ὑπὸ τῶν Βορέου παίδων· τοῖς δὲ Βορέου
 παισὶ, τότε τελευτήσειν. ὅτε ἂν διώκοντες μὴ
 καταλάβωσι. διωκομένων δὲ τῶν Ἀρπυιῶν, ἡ §. 7.
 μὲν κατὰ Πελοπόννησον εἰς τὸν Τίγρην ποταμὸν
 ἐμπίπτει, ὃς νῦν ἀπ' ἐκείνης Ἀρπυς καλεῖται

pulante. §. 4. τῶν Ἀρπυιῶν
 αὐτὸν εἰν ἀπαλλάξωσιν. Ed.
 Par. αὐτὸν, casu potius quam
 consilio. τράπεζαν ἐδεσμά-
 των. deesse ἀνάπλεων προ-
 nendi sunt tirones. — §. 5.
 δι' αἴρος ἐδίωκον. Sic cum
 Pal. (e quo tamen in nostra
 collat. δι' αἴρων notatum)
 Med. Vef. Dorv. Regg. emen-
 danti: vulgo δι' αἴρα, quod
 defendi posse Faber conten-
 debat. Supra δι' οὐρανοῦ vi-
 dimus I, 5, 3. I, 9, 1. §. 6.
 ἦν δὲ ταῖς Ἀρπυίαις χρεῶν.

Alios auctores in hâc re in-
 fra sequitur III, 15, 2. τότε
 τελευτήσει, ὅτ' ἂν Reg. 2. τε-
 λευτήσειν, ὅταν Reg. 1. 3.
 §. 7. ἡ μὲν κατὰ Πελοπόννη-
 στον εἰς τὸν Τίγρην ποταμὸν
 ἐμπίπτει, ὃς νῦν ἀπ' ἐκείνης
 Ἀρπυς καλεῖται. Non huic
 loco medelam certam afferre
 possum, cum defint alii eius-
 dem rei auctores. De ob-
 scuro aut de fabuloso fluio
 agi video, cuius in Argo-
 nauticis scriptor aliquis men-
 tionem fecerat; *Harpyis* no-

ταύτην δὲ, οἱ μὲν Νικοθήην, οἱ δὲ Ἀελλόπουν
καλοῦσιν. ἢ δὲ ἑτέρα, καλουμένη Ὠκυπέτη, ὡς
δὲ ἔνιοι, Ὠκυθή, Ἡσίοδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυ-
πόδην, αὕτη κατὰ τὴν Προποντίδα Φεύγουσα,
μέχρις Ἐχινάδων ἤλθε νήσων, αἱ νῦν ἀπ' ἐκεί-
νης Στροφάδες καλοῦνται: ἐστράφη γὰρ, ὡς ἤλθεν
ἐπὶ ταύτας, καὶ γενομένη κατὰ τὴν ἡΐανα ὑπὸ

men fluvio: sed antiquius
nomen *Τίγρης* an recte se
habeat, dubites; nam de
Τίγρι Assyriae cogitare non
licet, etsi et is ὁ *Τίγρης* scri-
bitur apud Herodot., V, 52.
vbi v. Intpp. nil tamen ex-
pediri potest, cum, κατὰ
Πελοπόννησον quomodo re-
stituendum sit, nihil cum
ratione quod dici possit ha-
beam. Nam *Προπόννησον*,
Χερσόνησον, seu Thracicam
seu Tauricam, frustra re-
ponas, cum de tali amne
in Tauricā non constet; etsi
Propontis recte sic oppone-
retur. Occurrit *Τίγρης* inter
Thermodontem et Halyn
apud Eustath. ad Dionys.
Perieg. p. 172. Hudf. sed is
est *Ἴρις* apud Xenoph. in
Exped. Cyri V, 26. vt etiam
ad Herodotum est notatum;

add. Apollon. II. 965. et ibi
Schol. Strabo XII. p. 824.
Licet tamen alio modo, eo-
que probabiliore, censere,
voces κατὰ *Πελοπόννησον* esse
ex margine male insertā ab
homine, qui Strophades Pe-
loponneso ex aduerso fitas
meminerat. Itā altera Har-
pyia in orientis plagas fu-
gam ceperat vsque ad Ti-
grim, cuius nomen a ra-
piditate aquarum poeta ve-
tus Ἄρπυιν appellare potuit.
Ὠκυπέτη. hoc nomen et al-
terum Ἀελλῶ apud Hesiod.
Θ. 267. occurrit. *cf. sup.
not. p. 25. Mirum itaque
nunc adiici in nostro: Ἡσίο-
δος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυπό-
δην; quae verba ab alienā
manu inserta esse iure su-
spicor. — κατὰ τὴν Προπον-
τίδα Φεύγουσα. Faber et

καμάτου πίπτει σὺν τῷ διώκοντι. Ἀπολλώνιος §. 8. δὲ ἐν ταῖς Ἀργοναύταις ἕως Στροφάδων νήσων φησὶν αὐτὰς διωχθῆναι, καὶ μηδὲν παθεῖν, δούσας ὄρκον, τὸν Φινέα μηκέτι ἀδικῆσαι.

Ἀπαλλαγεῖς δὲ τῶν Ἀρπυιῶν Φινεὺς, ἐμή- §. 22. νυσε τὸν πλοῦν τοῖς Ἀργοναύταις, καὶ περὶ τῶν §. 1. Συμπληγάδων ὑπέθετο πετρῶν τῶν κατὰ Θαλάσσαν. ἦσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὐταί, συγκρουόμεναι δὲ ἀλλήλαις, ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας, τὸν διὰ Θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. ἐφέρετο δὲ

I, 9, 22. Symplegadas medias traiciunt incolumes.

Gale corrigunt παρὰ τὴν Πρ. Non video, quomodo sic magis locus, vnde fugam exorfae sunt, possit declarari. Nam ὅτι διὰ τοῦ Αἰγαίου πόντου καὶ τοῦ Σικελικοῦ αὐτὰς ἐδίωκον οἱ Βορέου παῖδες) Φερενύδης ἐν ἔκτῃ φησὶν. ap. Schol. I. c. Μοχ μέχρις Ἐχινάδων ἦλθε νήσων, αἱ νῦν ἀπ' ἐκείνης Στροφάδες καλοῦνται. tam graviter errare potuisse nostrum, vt Echinadas Aetoliae obiectas confunderet cum Strophadibus Elidi oppositis, merito mireris. Censuram hanc iam fecisse video Duckerum ad Thucyd. p. 166. nam Πλω-

τὰς Strophades antiquiore nomine dictas satis constat. v. Apollon. II, 285. et ibi Schol. Quomodo tamen in locum μέχρις τῶν πλωτῶν venire; potuerit Ἐχινάδων, difficile est dictu. ὡς ἦλθεν ἐπὶ ταύτης Pal. male. At κατὰ τὴν ἡϊόνα, vnus e Strophadibus, ad quam perueniant? Pal. ἡϊόνια. nisi stuporem librarii aliunde nossem, suspicarem fuisse κατὰ τὸ Ἴόνιον.

§. 22. Verba τῶν κατὰ Θαλάσσαν refecare malit Faber, tanquam inutilia. §. 2. ἐφέρετο h. l. quod communius ἀνεφέρετο, vt inf. §. 25. §. 2.

- πολλή μὲν ὑπ' αὐτῶν ὀμίχλη, πολὺς δὲ πάταγος.
 ἦν δὲ ἀδύνατον καὶ τοῖς πετεινοῖς δι' αὐτῶν ἐλ-
 §. 3. θεῖν. εἶπεν οὖν αὐτοῖς ἀφεῖναι πελειάδα διὰ τῶν
 πετρῶν, καὶ ταύτην εἰάν μὲν ἴδωσι σωθεῖσαν,
 διαπλεῖν καταφρονούντας· εἰάν δὲ ἀπολομένην, μὴ
 §. 4. πλεῖν βιάζεσθαι. ταῦτα, ἀνήγοντο, ἀκούσαντες,
 καὶ, ὡς πλησίον ἦσαν τῶν πετρῶν, ἀφιάσιν ἐκ
 τῆς πρῶρας πελειάδα· τῆς δὲ ἵπταμένης, τὰ ἄκρα
 τῆς οὐράς ἢ σύμπτωσις τῶν πετρῶν ἀπεθέρισεν.
 §. 5. ἀναχωρούσας οὖν ἐπιτηρήσαντες τὰς πέτρας, μετ'
 εἰρεσίας ἐντόνου, συλλαβομένης Ἑρας, διήλθον,
 τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάστων τῆς νηὸς περικοπείσης.

Φλόξ πολλή καὶ καπνὸς ἀνα-
 φερόμενος. πετεινοῖς dedit
 Commelin. cum codd. nam
 et Rom. habebat πετηνοῖς,
 quod et ipsum defendi pot-
 erat. Mox ἐλθεῖν pro νο-
 lare, tenue forte vocabu-
 lum, bonum tamen et ob-
 vium; paullo post διελθεῖν.
 §. 3. διαπλεῖν καταφρονούν-
 τας. Metell. Cod. ap. Aegin.
 καταφοροῦντας, quod ille non
 spernendum putabat; sed
 recte praetulit e Farnesiano
 alterum, in quod et alii
 codd. consentiunt; *despici-
 cati discrimen traiciunt.*
 μηκέτι δὴν μήδ' αὐτοὶ ἐρη-

τεύεσθε κελεύθου. Apollon.
 v. 331. Nec necesse est,
 confugere ad exquisitiorem
 usum τοῦ καταφρονεῖν pro
 φρονεῖν, h. e. κατανοεῖν, ob-
 semare, qui apud Herodo-
 tum aliquoties notatus est,
 et qui locum habere vide-
 tur Georon. II, 6, 33. vbi
 cf. Niclas. Conuenit cum
 loco nostro versus Antipha-
 nis IV. p. 143. A. φορεῖν τοὺς
 βύστακας μὴ καταφρόνει.
 Mox ἀπολυμένην eadem Ed.
 Rom. ἀπολλυμένην Pal. Dorv.
 Regg. §. 4. ταῦτα ἀνήγον-
 το ἀκούσαντες, ordo turbatus
 pro ταῦτα ἀκούσαντες ἀνή-

αἱ μὲν οὖν Συμπληγάδες ἔκτοτε ἔστησαν· χρεῶν γὰρ ἦν αὐταῖς, νηὸς περαιωθεῖσης, στῆναι παντελῶς.

Οἱ δὲ Ἄργοναῦται πρὸς Μαριανδύνοὺς παρέ- ς. 23.
γένοντο, καὶ κεῖ Φιλοφρόνως ὁ βασιλεὺς ὑπεδέξατο ς. 1.
Λύκος. ἔνθα θνήσκει μὲν Ἴδμων ὁ μάντις, πλή-
ξαντος αὐτὸν κάρου. θνήσκει δὲ καὶ Τίφυς,
καὶ τὴν ναῦν Ἄγκαϊος ὑπισχνεῖται κυβερνᾶν.

Παραπλεύσαντες δὲ Θερμώδοντα καὶ Καύκα- ς. 2.
σον, ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν ἤλθον. οὗτος τῆς Κολχι-
κῆς ἐστὶ γῆς. καθορμισθεῖσης δὲ τῆς νηὸς, ἦκε ς. 3.
καὶ πρὸς Αἰήτην Ἰάσων, καὶ τὰ ἐπιταγέντα ὑπὸ
Πελίου λέγων, παρεκάλει δοῦναι τὸ δέρας αὐτῶ·
ὃ δώσειν ὑπέσχετο, εἰάν τοὺς χαλκόποδας ταύρους ς. 4.

I, 9, 23. Ad Mariandynos, ibique sepultis Idmone et Tiphys, tan-
dem ad Colchos perveniunt.

γοντο. — ἀπεθέρισεν ex Apol-
lonio vocabulum servatum
II. 603. ἔμπης ἀφλάστοιο πα-
ρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα, νω-
λεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντῆαι.

ς. 23. In codd. fere scri-
ptum Μαριανδηνούς. ς. 3.
καθορμισθεῖσης δὲ τῆς νηός.
ita scripsi, pro καθορμηθεῖσης,
assensu quoque codd. Pal.
Vat. Dorv. Ox. Regg. Per-
petuus in hac voce lapsus,
notatus passim a viris do-

ctis: Oudend. ad Thom. M.
p. 657. Dorvill. ad Charit.
p. 318. Mox ς. 3. καὶ post ἦκε
melius abesset, natum forte
ex vltima huius vocis. ς. 4.
ὃ δώσειν ὑπέσχετο, haud du-
bie emendandum; ὃ δὲ δώ-
σειν ὑ. pro ὑπέσχετο, ὑπι-
σχνεῖται, pro ὑπισχνεῖται,
Med. Ex seqq. nonnulla
expressit Zenob. IV, 92. Ad
totum loc. videndus Apol-
lon. II, de bobus v. 409 sq.

μόνος καταζεύξει. ἦσαν δὲ ἄγριοι παρ' αὐτῶ οὔτοι
 ταῦροι δύο μεγέθει διαφέροντες, δῶρον Ἡφαί-
 στου, οἱ χαλκοῦς μὲν εἶχον πόδας, πῦρ δὲ ἐκ
 §. 5. στομάτων ἐφύσων. τούτους αὐτῶ ζεύξαντι ἐπε-
 τάσσετο σπείρειν δράκοντος ὀδόντας· εἶχε γὰρ
 λαβῶν παρ' Ἀθηνᾶς τοὺς ἡμίσεις, ὧν Κάδμος
 §. 6. ἔσπειρεν ἐν Θήβαις. ἀποροῦντος δὲ τοῦ Ἰάσονος,
 πῶς ἂν δύναίτο τοὺς ταύρους καταζεύξαι, Μή-
 δεια αὐτοῦ ἔρωτα ἴσχει. ἦν δὲ αὕτη θυγάτηρ
 Αἰήτου καὶ Ἰδυίας τῆς Ὠκεανοῦ, Φαρμακίς.

I, 9, 23. Aectes, vellus aureum reddere iussus, tauros aeripedes
 iungere et draconinos dentes ferere iubet. Medea Iasonis
 amore capta, veneficiis eum et consiliis adiuvat: ita

et 230 sq. ἦσαν δὲ ἄγριοι
 παρ' αὐτῶ οὔτοι ταῦροι δύο.
 Scabra oratio: cui mede-
 bere eiectis voc. οὔτοι et
 forte quoque ἄγριοι, vt sit
 ἦσαν δὲ παρ' αὐτῶ ταῦροι δύο.
 adscripserat ista verba, ἄγριοι
 οὔτοι, indoctus homo in
 margine. παρ' αὐτῶ, ita re-
 fingendum esse viderat Fa-
 ber quoque cum Galeo, et
 ante eos Scaliger, pro παρ'
 αὐτῶν, quod corrupte le-
 gitur. §. 5. τούτους αὐτῶ
 ζεύξαντι ita cum Reg. 2. re-
 scripsi, quod ipsa res doce-
 bat et Faber cum Galeo mo-

nuerant, pro τούτοις; sed
 praeterea rescribendum ar-
 bitror ἐπέτασσε sc. Aectes,
 nam antecessit ὑπέσχετο, et
 sequitur εἶχε. Fab. ἐπετά-
 ξατο. §. 6. Μήδεια αὐτοῦ
 ἔρωτα ἴσχει. Dorv. ἔχει. In
 codd. lectio erat deprauata:
 καὶ εἰδυῖα τοῖς Ὠκεανοῦ Φαρ-
 μακίς, emendavit, vt nunc
 est, locum Aegius; prae-
 clare; nisi quod Eιδυλας co-
 dices tueri forte poterant
 Pal. Med. Regg. in quibus
 εἰδυῖα est, cum Schol. Ly-
 cophr. 174. 1025. Nec aliter
 Apollon. III, 243. vbi vid.

δεδοκυῖα δὲ, μὴ πρὸς τῶν ταύρων διαφθορῇ, κρύφα §. 7.
 τοῦ πατρὸς συνεργήσῃν αὐτῷ πρὸς τὴν κατα-
 ζευξίν τῶν ταύρων ἐπηγγείλατο, καὶ τὸ δέρμα
 ἐγχειριεῖν, εἰ μὴ ὁμώσῃ αὐτὴν ἔξειν γυναῖκα, καὶ
 εἰς Ἑλλάδα σύμπλουν ἀγάγηται. ὁμόσαντος δὲ §. 8.
 Ἰάσονος, Φάρμακον δίδωσιν, ᾧ καταζευγνύναι μέλ-
 λοντα τοὺς ταύρους ἐκέλευσε χρῆσαι τὴν τε ἀσπίδα
 καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ σῶμα· τούτῳ γὰρ χρισθέντα,
 ἔφη, πρὸς μίαν ἡμέραν μῆτε ἂν ὑπὸ πυρὸς ἀδι-
 κηθῆσονται, μῆτε ὑπὸ σιδήρου. ἐδήλωσε δὲ αὐτῷ, §. 9,
 σπειρομένων τῶν ὀδόντων, ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν
 ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωλισμένους, οὓς, ἔλε-
 γεν, ἐπειδὴν ἀθρόως θεάσονται, βάλλῃ εἰς μέσον

I. 9. 23. tauros ille domat;

Brunk. Sed Ἰδυῖα non mi-
 nus bene, vt ap. Hesiod. l. c.
 §. 7. καὶ τὸ δέρμα ἐγχειριεῖν.
 ἐγχειριεῖ male Dorv. Reg. 3.
 εἰ μὴ ὁμώσῃ αὐτὴν ἔξειν γυ-
 ναῖκα, καὶ εἰς Ἑλλάδα σύμ-
 πλουν ἀγάγηται. lenior sane
 oratio fuisset ἀγαγέσθαι. Sed
 et alterum ferendum; nec
 aliter legit Zenob. l. c. IV,
 92. p. 109 f. §. 8. ὁμόσαν-
 τος δὲ Ἰάσονος. ὁμώσαντος
 non nisi Commel. ed. Mox
 ordinem verborum ex codd.
 restitui: vulgo erat: ᾧ κατα-
 ζευγνύναι τοὺς μέλλοντα ταύ-

ρους. Vngere et se et arma
 debebat Iason: Apollon. III,
 1041 sq. 1245 sq. cf. Pindar.
 P. 4, 392 sq. Sed quod me-
 dicamenti per vnum tan-
 tum diem efficax vis fuit,
 in Apollonio non legitur.
 Erat ἐκέλευσε χρῆσαι. imo
 χρῆσαι. Pal. χρῆσθαι. Aegii
 libri χρῆσαι. mox ἀδικηθή-
 σονται est ab igni et ferro
 violari, laedi. §. 9. οὓς,
 ἔλεγεν, ἐπειδὴν ἀθρόως θεά-
 σονται, βάλλῃ εἰς μέσον λι-
 θους ἄποθεν. Scabra oratio;
 sed primo legendum ἀθρόους,

- λίθους ἀποθῆν' ὅταν δὲ ὑπὲρ τούτου μάχωνται
 §. 10. πρὸς ἀλλήλους, τότε κτείνειν αὐτούς. Ἰάσων δὲ
 τοῦτο ἀκούσας, καὶ χρισάμενος τῷ Φαρμάκῳ, πα-
 ραγενόμενος εἰς τὸ τοῦ νεῶ ἄλσος, ἐμάστευε τοὺς
 ταύρους, καὶ σὺν πολλῷ πυρὶ ὀρμήσαντας αὐτοὺς
 §. 11. κατέζευξε. σπείροντος δὲ αὐτοῦ τοὺς ἐδόντας, ἀνέ-
 τελλον ἐκ τῆς γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι· ὁ δὲ, ὅπου
 πλείονας ἑώρα, βάλλων ἀφανεῖς λίθους, πρὸς
 αὐτοὺς μαχομένους πρὸς ἀλλήλους προσιών, ἀνήρει

I, 9, 23. e terra natos armatos internecione delet;

quod et viderunt plures e
 nostris familiaribus, h. e.
 εἰς ἐν συναχθέντας, idem
 monuit Verheyck ad Anton.
 Lib. p. 162. porro βάλλειν
 esset graecae rationi magis
 consentaneum, quod et Em-
 perius vidit. Pro his vitia
 sunt in libb. ἄς ἔλεγεν Dorv.
 Med. ἐπειδὴ Pal. Dorv. βάλῃ
 ed. pr. λίθοις a pr. m. Vat.
 Mox ὑπὲρ τούτου. sc. τοῦ
 βάλλεσθαι. §. 10. εἰς τὸ τοῦ
 νεῶ ἄλσος, erat; sed leg.
 νεῶ. ἐμάστευε τοὺς ταύρους.
 reliqua requirebant ἐμάστευ-
 σα. vocabulum ipsum ex
 Apollonio reinuit III, 1288.
 qui id omnino pro ζητεῖν
 frequentat. Occurrit idem

inf. II, 5, 1. §. 11. σπείρον-
 τος malim σπείραντος. ἀνέ-
 τελλον. vbique scriptum et
 editum ἀνέτελον. τελλομέ-
 νους in Apollon. III, 1383.
 nunc restitutum in eadem
 re. ὅπου πλείονας ἑώρα. quod
 supra, ἀφρόους. Ornate de-
 scripsit Apollon. III, 1353.
 βάλλων ἀφανεῖς λίθους. haud
 dubie leg. ἀφανῶς vel ἐξ
 ἀφανοῦς cum Fabro: firmat
 Apollon. l. c. 1368. Koe-
 lero nostro in animum ve-
 niebat ἀφθόνους ex Luciani
 Reuivisc. pr. Mox ἢ βάλ-
 λων πρὸς αὐτοὺς iungitur, de-
 bet esse ἐπ'. εἰς. παρ' αὐτοὺς.
 Verum iungendum πρὸς αὐ-
 τοὺς cum seqq. vt sit, πρὸς

καὶ καταζευγνυμένων τῶν ταύρων, οὐκ ἐδίδου §. 12.
 τὸ δέρας Αἰήτης· ἐβούλετο δὲ τὴν τε Ἀργῶ κα-
 ταφλέξαι, καὶ κτεῖναι τοὺς ἐμπλέοντας. Φθά- §. 13.
 σασα δὲ Μήδεια, τὸν Ἰάσονα νυκτὸς ἐπὶ τὸ δέρας
 ἤγαγε· καὶ τὸν Φυλάσσοντα δράκοντα κατακοι-
 μίσασα τοῖς Φαρμάκοις, μετὰ Ἰάσονος, ἔχουσα
 τὸ δέρας, ἐπὶ τὴν Ἀργῶ παρεγένετο. συνείπετο
 δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἀψυρτος. οἱ δὲ νυκτὸς
 μετὰ τούτων ἀνήχθησαν.

Αἰήτης δὲ ἐπιγνοὺς τὰ τῇ Μηδείᾳ τετολμη- §. 24.
 μένα, ὤρμησε τὴν ναῦν διώκειν. ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν §. 1.
 πλησίον ὄντα Μήδεια, τὸν ἀδελφὸν φονεύει, καὶ
 μελίσασα κατὰ βυθοῦ ῥίπτει. συναθροίζων δὲ §. 2.

I, 9, 23. vellus aufert; cum Medea discedit. 24. Ea fratris Ab-
 slyrii ingulati membris dispersis patrem se persequentem
 moratur.

αὐτοῦς προσιών. §. 12. καὶ
 καταζευγνυμένων τῶν ταύρων
 iterum manifestum vitium
 pro καταζευγνυμένων δὲ τῶν
 τ, aut quod melius, quod-
 que Faber ex Gal. etiam ma-
 lunt, κατεζευγμένων. ἐβού-
 λετο δέ. ad seqq. cf. Schol.
 Apollon. IV, 87. Post §. 13.
 Φθάσασα - νυκτὸς, male in-
 terpungebatur et accipieba-
 tur. δράκοντα κατακοιμίσασα.
 Sic emendavi, pro κατακοι-
 μίσασα ex sollenni vitio. cf.

Apollon. IV, 156. et Schol.
 nunc Regios adstipulari vi-
 deo. In seqq. iunctura ver-
 borum parum grata. οἱ δὲ
 μετὰ τούτων νυκτὸς α. etiam
 hic ordo melior in Vat.

§. 24. μελίσασα. Schol. Ly-
 cophr. 175. μεληδὸν τέμνουσα,
 sed eodem loco vocem hanc
 ipsam ex Pherecyde laudat.
 Eadem inf. f. 27 f. at III,
 12, 6. §. 10. μελείσας occur-
 rit: vnde et h. l. μελείσασα
 reponere volebat Faber. Sed

- Αιήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη, τῆς διώξεως ὑστέ-
ρησε. διόπερ ὑποστρέψας, καὶ τὰ σωθέντα τοῦ
παιδὸς μέλη θάψας, τὸν τόπον προσηγόρευσε
§. 3. Τόμους. πολλοὺς δὲ τῶν Κόλχων ἐπὶ τὴν ζήτη-
σιν τῆς Ἀργεῦς ἐξέπεμψεν, ἀπειλήσας, εἰ μὴ Μή-
δειαν ἄξουσιν, αὐτοὺς πείσεσθαι τὰ ἐκείνης. οἱ δὲ
διασχεθέντες ἄλλος ἀλλαχοῦ ζήτησιν ἐποιοῦντο.
§. 4. Τοῖς Ἀργοναύταις τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν ἤδη
παραπλέουσι μηνίσας δὲ Ζεὺς ὑπὲρ τοῦ φονευ-
θέντος Ἀψύρτου χειμῶνα λάβρον ἐπιπέμψας
ἐμβάλλει πλάνην· καὶ αὐτῶν τὰς Ἀψυρτίδας

I, 9, 24. §. 3. Missi alii Colchi ad persequendum. §. 4. 5. A Circe
lustrantur Argonautae.

μελίσασα etiam Zenob. l. c.
p. 110. Idem melius κατὰ
τοῦ βυθοῦ. §. 2. μέλη θά-
ψας. miro errore βάψας Pal.
Vat. Med. Dorv. Reg. 3.
§. 3. εἰ Μήδειαν ἔξουσι Pal.
Reg. 2. 3. πείσεσθαι τὰ ἐκεί-
νης cf. Apollon. IV, 230 lq.
οἱ δὲ διασχεθέντες. Codd.
Pal. Vat. Vef. Dorv. Regg.
σχεθέντες: nec aliter pars
codd. Aegii, qui praetulit
διασχεθέντες. nam διασχεθέν-
τες vitiose impressum vide-
tur. Faber et Gale coni.
διασπασθέντες, vel διασχι-
σθέντες, vel διαχυθέντες. Ma-
neo in vulgato, a διασχέθω

pro διέχω ducto. Hesych.
διασχεθῆ, διασχισθῆ. ubi et-
iam διαχεθῆ aberratur. —
§. 4. Τοῖς Ἀργοναύταις παρα-
πλέουσι etc. minus graece
dictum arguebat Faber: at
pro τῶν Ἀργοναυτῶν παρα-
πλέοντων acceptum defendit
Oudend. ad Thomam p. 45.
Neutrum, puto, locum ha-
bet; sed δὲ altero loco ex-
pungendum, et priore le-
gendum: Τοῖς δὲ Ἀργ. τὰς
Ἀψυρτίδας νήσους. in codd.
Συρτίδας, nec aliter Schol.
Lycophr. 175. περιπλεόντων.
Pal. et al. Sed Apfyrtidas

νήσους παραπλεόντων ἢ ναῦς φθέγγεται, μὴ λή-
ξαι τὴν ὄργην τοῦ Διὸς, εἰ μὴ πορευθέντες εἰς
τὴν Αὔσονίαν, τὸν Ἀψύρτου φόνον καθαρθῶσιν
ὑπὸ Κίρκης. οἱ δὲ παραπλεύσαντες τὰ Λιγύων §. 5.
καὶ Κελτῶν ἔθνη, καὶ διὰ τοῦ Σαρδονίου πελά-
γους κομισθέντες, παραμειψάμενοι Τυρρηνίαν,
ἦλθον εἰς Αἰαίαν. ἔνθα Κίρκη ἰκέται γένόμενοι
καθαίρονται.

Παραπλεόντων δὲ Σειρῆνας αὐτῶν, Ὀρφεὺς Γ. 25.
τὴν ἐναντίαν μοῦσαν μελωδῶν, τοὺς Ἀργοναύτας §. 1.

I, 9, 25. Sirenes, Charybdin, Scyllam, Planctas salui traiciunt.

praeternauigarunt: v. Apol-
lon. IV, 562 sq. melius forte
dictum esset *παρπλευσάντων*
vel *παρπεπλευσάντων*, nam
Ceraunios montes iam eua-
serant v. 576. cum inde ite-
rum reiecti sunt in ostia
Eridani. Verba nauis vo-
calis ibid. 587. et in Orphic.
1153 sq. εἰ μὴ — καθαρθῶ-
σιν. non; ἐάν? sed excusat
oratio obliqua. §. 5. τὰ Λι-
γύων καὶ Κ. ita confidenter
reposui pro *Λιβύων*: nec
magnā sagacitate opus est,
si itineris rationem teneas
et Apollon. IV, 646. 7. in-
spicias. Apud Orphicum
scriptorem Argonauticorum

v. 1206. Λυκαῖον ποτὶ χέρ-
σον legitur, imo *Λιγγαῖον*
vel *Λιγαῖον* cf. ad Virgil.
Aen. VII. Exc. I. vbi de in-
sulâ Circes. Profectionem
per Libyam, quam Apollon.
IV, 1223-1624. persequitur,
et Pindarus leniter attigit,
Apollodorus non memorat.
Ligures in h. l. requiri, Sca-
ligerum quoque vidisse ex
notis Mss. intelligo. Simile
vitium permutata Liguriâ et
Libyâ videbimus II, 5, 10.
διὰ τοῦ Σαρδονίου πελάγους.
legebatur *Σαρδωνίου*. Sed
est *Σαρδάνιος* v. c. Apollon.
IV, 633: vel *Σαρδῶς*. Αἴημ
Pal. Dorv. Vef. et in liturâ

κατέσχε. μόνος δὲ Βούτης ἐξενήξατο πρὸς αὐτάς,
ὃν ἀρπάσασα Ἀφροδίτη ἐν Λιλυβαίῳ κατώκισε.

§. 2. Μετὰ δὲ τὰς Σειρήνας τὴν ναῦν Χάρυβδις
ἐξεδέχετο, καὶ Σκύλλα, καὶ Πέτραι Πλαγκταί,
ὑπὲρ ὧν φλόξ πολλὴ καὶ καπνὸς ἀναφερόμενος
ἑώρατο. ἀλλὰ διὰ τούτων διεκόμισε τὴν ναῦν σὺν
Νηρηΐσι Θέτις παρακληθεῖσα ὑπὸ Ἑρας.

§. 3. Παραμειψάμενοι δὲ Θρινακίαν νῆσον Ἑλίου
βοῦς ἔχουσαν, εἰς τὴν Φαιάκων νῆσον Κέρκυραν
ἦγον, ἧς βασιλεὺς ἦν Ἀλκίνοος.

§. 4. Τῶν δὲ Κόλχων τὴν ναῦν εὐρεῖν μὴ δυναμέ-
νων, οἱ μὲν τοῖς Κεραυνίοις ὄρεσι παρώκησαν, οἱ

I, 9, 25. §. 3. Phaeaciam appellunt. §. 5. Iasoni Medea coniugio
iungitur, ne ex Alcinoi sententiâ reddatur Colchis, qui
reditum in patriam desperant.

αἰ-ην Reg. 3. αἰαιήνην Vat.
ἐνθα Κίρκη ἰκέται γ. in Pal.
Vat. Dorv. Regg. Κίρκης.

l. 25. §. 1. κατώκησε ed. pr.
Λυβαίῳ vel Λυβαίῳ codd.
§. 2. ἐδέχετο Vat. In codd.
est πέτραι, κυάνεαι πλαγκταί.
sic et Aegius in suis legit;
sed recte is sustulit primam
vocem natam ex gramma-
tici interpretatione, qui con-
fundebat alteras Planctas in
Ponto Euxino, Cyaneas di-
ctas, de quibus l. 22. vi-
dimus. cf. Apollon. II, 318.

σὺν Νηρηΐσι Pal. Dorv. Regg.
vt poetae solent efferre:
Apollon. IV, 930. v. not. sup.
p. 27. Θέτις aberat Dorv.
Reg. 2. 3. περικληθεῖσα Pal.
sed piget similia commemo-
rare. §. 3. Θρινακίαν νῆσον.
Ita pro Θρινακρίας, quod ed.
Par. vitium est, rescripti
cum edd. et codd. Apollon.
IV, 965. ibique Schol. et
Lycophr. 175. vid. Schol.
Omnium fundus est Od. μ;
127. Θρινακίην δ' ἐς νῆσον.
§. 4. Τῶν δὲ Κόλχων emen-

δὲ εἰς τὴν Ἰλλυρίδα κομισθέντες, ἔκτισαν Ἀψυρ-
 τίδας νήσους· ἐνιοὶ δὲ, πρὸς Φαίακας ἐλθόντες, §. 5.
 τὴν Ἀργῶ κατέλαβον, καὶ τὴν Μήδειαν ἀπή-
 τουν παρὰ Ἀλκινόου. ὁ δὲ εἶπεν, εἰ μὲν ἤδη συν-
 ἐλήλυθεν Ἰάσονι, δώσειν αὐτὴν ἐκείνῳ· εἰ δὲ ἔτι
 παρθένος ἐστὶ, τῷ πατρὶ ἀντιπέμψειν. Ἀρήτη
 δὲ ἢ Ἀλκινόου γυνὴ Φθάσασα Μήδειαν Ἰάσονι
 συνέζευξεν. ὅθεν οἱ μὲν Κόλχοι μετὰ Φαιάκων §. 26.
 κατώκησαν, οἱ δὲ Ἀργοναῦται μετὰ τῆς Μηδείας §. 1.
 ἀνήχθησαν. πλείοντες δὲ νυκτὸς σφοδρῶ περι-
 πίπτουσι χειμῶνι. Ἀπόλλων δὲ στάς ἐπὶ τὰς §. 2.
 Μελαντίους δειράς, τοξεύσας τῷ βέλει εἰς τὴν

I, 9, 26, In Anaphe insulâ Apollini Aegletae aram statuunt.

dau cum codd. Male edi-
 tum erat Κολχικῶν. οἱ μὲν
 τοῖς Κεραυνίοις ὄρεσι παρώκη-
 σαν. ita rescribere non du-
 bitaui pro Κερκυραίοις et Κερ-
 κυρείοις, quod vulgo legeba-
 tur. De Corcyrâ mox agitur.
 Mox legebatur εἰς τὴν ἀλυ-
 ρίδα κομισθέντες: emendau
 Ἰλλυρίδα ex eod. Schol. Ly-
 cophr. l. c. et Apollon. IV,
 513 sq. et Schol. ad v. 1092
 viderat iam Gale. Sequen-
 tia turbata erant in edd.
 Legebatur οὐ δώσειν αὐτὴν
 ἐκείνῳ, contrario sensu. Su-
 stuli οὐ ipsâ re suadente, cf.

Apollon. IV, 1105. 6. 7. et
 succinebant codd. Pal. Dorv.
 Regg. Faber et Gale conii-
 ciebant οὐ δώσειν αὐτὴν ἐκεί-
 νοις. Esse δώσειν pro ἐνδώ-
 σειν monet Canter. Nov.
 Lect. IV, 13. εἰ δὲ ἔτι παρ-
 θένος ἐστὶ. inferui ἔτι ex Vat.
 Alludunt Pal. Dorv. εἰ δὲ τι.
 Regg. εἰ δ' ἔτι. τῷ πατρὶ
 ἀντιπέμψειν. vereor vt sa-
 num sit: deb. saltem ἀντα-
 ποπέμψειν. Sed verius ἀπο-
 πέμψειν, quod et Emperius
 videbat. Apollon l. c. Col-
 chos simili modo ἀποκομίσαι
 Medeam dicit. οἱ μὲν Κόλ-

- θάλασσαν, κατήστραψεν· οἱ δὲ πλησίον ἐθεάσαντο νῆσον, τῷ δὲ παρὰ προσδοκίαν ἀναφανῆναι, §. 3. προσορμισθέντες, Ἀνάφην ἐκάλεσαν. Ἰδρυσάμενοι δὲ βωμὸν Ἀπόλλωνος Αἰγλήτου, καὶ θυσιάσαντες ἐπ' εὐωχίαν ἐτράπησαν. δοθεῖσαι δὲ ὑπὸ Ἀρήτης Μηδείας, δώδεκα θεράπαινοι, τοὺς ἀριστεὰς ἔσκωπτον μετὰ παιγνίας· ὅθεν ἔτι καὶ νῦν ἐν τῇ Θυσίᾳ σύνηθές' ἐστι σκώπτειν ταῖς γυναιξίν.
- §. 4. Ἐντεῦθεν ἀναχθέντες κωλύονται Κρήτῃ προσισχεῖν ὑπὸ Τάλῳ. τοῦτον, οἱ μὲν τοῦ χαλκοῦ

I, 9. 26. §. 4. Cretam appellant.

χοι iterum perperam legabatur Κολχικοί. respuunt hoc Pal et Regg.

f. 26. ἐπὶ τὰς Μελαντίους θειράς. Legebatur: ἐπὶ τὴν Μενoitίου θειράν, quam nemo nouit. τὰς θειράς Vat. Med. Regg. 1. 2. Dorv. Oxon. τὰς θόρας Pal. Reg. 3. κατήστραψεν. vulgo corrupte κατέστρεψεν. sed illud Apollon. praebet 1710. vnde et Gal. praeripuit, et Musgraue ad Eurip. Tom. III. p. 533 cui tamen haud assentiar, dum Horatianum: Apollo *fulgente decorus arcu*: pro fulgurante accipiendum esse inde contendit. Alias poterat κατ-

ἔσκηψεν locum tueri. Conon. l. c. σέλαος ἐξ οὐρανοῦ διαίσσοντος. obseruandum autem h. l. sagittam Apollinis pro fulgure esse. Ἀπέλλωνος Αἰγλήτου, *fulguratoris*, in uitis scriptis, et editis repofui; in istis est αἰγαίου, quod Aegius emendarat αἰγλαίου· sed in αἰγλήτης consentit quisquis insulae meminit: Apollon. l. c. 1716. quem Faber iam laudauit ad h. l. et ante eum. Aegius. Conon. l. c. Strabo X, p. 740. A. B. et I, p. 78. vbi versum Callimachi recitat, quem vide in fragm. 113. In fine ταῖς inserui ante γυναιξίν, e Pal.

γένους εἶναι λέγουσιν· οἱ δὲ, ὑπὸ Ἡφαίστου Μίνωϊ
δοθῆναι. ὃς ἦν χαλκοῦς ἀνὴρ· οἱ δὲ Ταῦρον αὐτὸν
λέγουσιν. εἶχε δὲ φλέβα μίαν ἀπὸ αὐχένος κα-
τατείνουσαν ἄχρι σφυρῶν· κατὰ δὲ τὸ δέρμα τῆς

I. 9, 26. §. 4. Talos, insulae custos, interimitur.

Vat. Regg. Iungenda vero:
σύνθηδες ἐστὶ παῖς γυναιξί, σκώ-
πτειν. §. 4. χαλκοῦ γένους.
ne malis χαλκείου, puta χαλ-
κοῦ esse ex χαλκοῦς. Lucian.
de Saltat. 49. τὸν Τάλω, τὸν
χαλκοῦν τῆς Κρήτης περιπο-
λου memorat: et Schol. Apol-
lon. l. c. ὁ Τάλως ἦν τοῦ γέ-
νους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ. ipse
poeta dixit χαλκείης ῥίζης.
add. Schol. Lycophr. 1217.
Nisi forte arripere placet
χαλκικοῦ, quod Zenob. of-
fert, V, 85. p. 147. qui lo-
cum hunc exscripsit. Quod
h. l. legitur Μίνωϊ, etiam
inf. III, 15. 8. exaratum est,
et sic pedestres fere scripto-
res. Quid Aegius dare vo-
luerit, obscurum est: ex-
pressum est in eius edit.
μίνω. in notis memorat μί-
νω. ex cod. Farnes. tan-
quam probe lectum; a Fabro
emendatius excusum Μίνω.

ex codd. nihil notatum
video. ὃς ἦν χαλκοῦς ἀνὴρ,
verba aut alio loco posita,
aut ex margine illata puta-
bam; sumi tamen possunt
tanquam esset, οὗτος ἦν. in
illis οἱ δὲ Ταῦρον αὐτὸν λέγου-
σιν sagaciter allequutus est
Mitscherlichius noster latere
αὔρος, vel Apollonio eo du-
cente v. 1643. Εὐρώπη Κρο-
νίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὐ-
ρον, custodem; et ipsa Apol-
lodori verba sic expressit
Zenob. l. c. δοθῆναι δὲ Μίνωϊ
παρ' Ἡφαίστου εἰς φυλακὴν
τῆς νήσου Κρήτης. Bene idem
Mitscherl. meminerat Do-
siadae aram cum Scholiis,
et ad haec Valkenar, in Dia-
tribe Eurip. p. 133. διήρει-
στο reposui, quod Zenob.
l. c. suppeditabat, ex ἐρείδω,
mox vidi etiam Scaligerum
ita emendasse; alioqui ma-
luisse δισρήριστο, formâ

§. 5. Φλεβὸς ἦλος διήρειστο χαλκοῦς. οὗτος ὁ Τάλως
 τρεῖς ἐκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιτροχάζων
 ἐτήρει διὸ καὶ τότε τὴν Ἀργὴν προσπλέουσαν
 θεωρῶν τοῖς λίθοις ἔβαλλεν. ἑξαπατηθεῖς δὲ
 ὑπὸ Μηδείας ἀπέθανεν ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι, διὰ
 Φαρμάκων αὐτῷ μανίαν Μηδείας ἐμβαλούσης ὡς
 δέ τινες, ὑποσχομένης ποιήσειν ἀθάνατον αὐτὸν,
 καὶ τὸν ἦλον ἐξελούσης, ἐκρύντος τοῦ παντὸς
 ἰχῶρος, ἀποθανεῖν τινὲς δὲ, αὐτὸν τοξευθέντα
 ὑπὸ Ποϊάντος εἰς τὸ σφυρὸν τελευτῆσαι λέγουσι.

§. 6. Μίαν δὲ ἐνταῦθα νύκτα μείναντες, Αἰγίνη
 προσίσχουσιν ὑδρεύσασθαι θέλοντες, καὶ γίνεται
 περὶ τῆς ὑδρείας αὐτοῖς ἀμίλλα. Ἐκεῖθεν δὲ διὰ
 τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πλεύσαντες, εἰς
 Ἴωλκὸν ἦλθον, τὸν πάντα πλοῦν ἐν τέσσαρσι
 μηνσὶ τελειώσαντες.

I, 9, 26. §. 6. Tandem Iolcon reditus factus.

quam vocant Atticâ bo-
 nis scriptoribus frequentatâ.
 Vulgo lectum διήριστο. Reg.
 alt. διηρήσθω. Mox §. 5. ὁ
 Τάλως uale libri. — περι-
 τροχάζων. Zenob. l. c. sub-
 stituit commune voc. πε-
 ριαρχόμενος. τοῖς λίθοις ἔβα-
 λεν. Melius Pal. Vat. Dorv.
 Reg. 2. ἔβαλλεν. τοῖς vero
 eiiciendum. ὡς μὲν ἔνιοι λέ-
 γουσι, διὰ Φαρμάκων. Sic

Apollon. v. 1653 sq. 1665 sq.
 ἐκρύντος τοῦ παντὸς ἰχῶρος
 ἀποθανεῖν. Faber ἀπέθανε
 corrigit; Scabra utique est
 oratio; ne tamen quicquam
 mouere auderem, erat, quod
 auctor potuit minus accu-
 rate loqui. Nec aliter Ze-
 nob. l. c. ὡς δέ τινες, —
 αὕτως αὐτὸν τεθνήσκει. Mox
 λέγουσιν excidit ed. Paris.
 §. 6. ἐν τέτρασι Par. ed.

Πελίας δὲ, ἀπογνοὺς τὴν ὑποστροφὴν τῶν Ἄρ- I. 27.
 γοναυτῶν, τὸν Αἴσονα κτείνειν ἤθελεν· ὁ δὲ αἰτη- §. 1.
 σάμενος ἑαυτὸν ἀνελεῖν, θυσίαν ἐπιτελῶν ἀδεῶς
 τοῦ ταύρου αἷμα σπασάμενος ἀπέθανεν. ἡ δὲ §. 2.
 Ἰάσονος μήτηρ, ἐπαρασαμένη Πελία, νήπιον ἀπο-
 λιπούσα παῖδα Πρόμαχον, ἑαυτὴν ἀνήρτησε· Πε-
 λίας δὲ καὶ τὸν καταλειφθέντα παῖδα ἀπέκτει-
 νεν αὐτῆς. Ὁ δὲ Ἰάσων κατελθὼν, τὸ μὲν δέρας §. 3.
 ἔδωκε· περὶ ᾧ δὲ ἡδίκηθη μετελθεῖν ἐθέλων,
 καιρὸν ἐξεδέχετο, καὶ τότε μὲν εἰς Ἴσθμόν μετὰ
 τῶν ἀριστεῶν πλεύσας, ἀνέθηκε τὴν ναῦν Πο-
 σειδῶνι. αὐτῆς δὲ Μήδειαν παρακαλεῖ ζητεῖν, §. 4.

I, 9, 27. Ibi Iason parentes cum fratre occisos a Pelia comperit;
 §. 3. nauis Neptuno consecrata in Isthmo,

nescio quo casu. Apud Schol.
 Lycophr. 175. δυοῖ μῆσιν, sed
 et ibi cod. τέτρασι.

I. 27. ὑποστροφὴν dabant
 codd. Pal. Vat. Ox. Regg. 3.
 (at 2. ἀποστροφὴν) pro ἐπι-
 στροφὴν, quod alienum. —
 ἠθέλησεν Reg. alt. θυσίαν
 refixi ex θυσίας, idem vi-
 tium sup. I, 9, 16. §. 3. sub-
 latum. σπασάμενος, sane πά-
 σασθαι de cibo sumto; sed
 σπᾶν, σπάσασθαι, trahere, de
 poculis; vt inf. III, 14, 7.
 §. 2. ἐλκύσαι. ταύρου αἷμα
 πίων, Schol. Lycophr. I. c.

§. 2. ἐπαρασαμένη Πελία, sic
 emendavi pro Πελιαν, vt
 iam Gal. et Wesseling. mo-
 nuerant. Mox legebatur:
 παῖδα, ὡς πρὸς πόλεμον πρό-
 μαχον. sed Πρόμαχος pueri
 nomen, vt ex Schol. Ly-
 cophr. I. c. et Diodoro ma-
 nifestum fit; verba autem
 ὡς πρὸς πόλεμον infortitia sunt,
 quod iidem animaduerte-
 runt, Gale ad h. l. et Wef-
 sel. ad Diodor. pag. 293.
 §. 4. ζητεῖν, machinari, ὅπως
 Πελλίας αὐτῷ δίκας ὑποσχη.
 Scriptum erat ὑποσχῆ. Pu-

ὅπως Ηελίας αὐτῷ δίκας ὑποσχῆ. ἡ δὲ εἰς τὰ βα-
 σίλεια τοῦ Πελίου παρελθοῦσα, πείθει τὰς θυγα-
 τέρων αὐτοῦ τὸν πατέρα κρεουργῆσαι καὶ καθε-
 ψῆσαι, διὰ Φαρμάκων αὐτὸν ἐπαγγελλομένη
 ποιήσεν νέον καὶ, τοῦ πιστεῦσαι χάριν, κριὸν με-
 λίσασα καὶ καθεψῆσασα ἐποίησεν ἄρνα, αἱ δὲ
 πιστεύσασα τὸν πατέρα κρεουργοῦσι καὶ καθεψοῦ-
 σιν. "Ακαστος δὲ μετὰ τῶν τὴν Ἴωλκὸν οἰκούν-
 των τὸν πατέρα θάπτει, τὸν δὲ Ἰάσονα μετὰ
 τῆς Μηδείας τῆς Ἴωλκοῦ ἐκβάλλει.

I, 9, 27. Peliae iniurias vincitur ope Medae.

tarunt Grammatici esse ver-
 bum ὑπόσχω, vnde ὑπόσχο-
 μαί apud Thomam M. dam-
 natur; enimvero est ἀσχέω,
 σχῶ. ideoque scripsi ὑποσχῆ.
 apud Zenob. p. 110 est, ὅπως
 Ηελίας αὐτῷ δίκας ὑφέξει.
 πείθει τὰς θυγατέρας αὐτοῦ.
 inserta hic erant duo no-
 mina Ἀστροπέειαν δηλαδὴ καὶ
 Ἀντινόην, quae extrusi, cum
 manifestum sit ex Pausania
 VIII, 11. fuisse in margine
 adscripta; aut enim ille, Pe-
 liadum nomina se in poe-
 tarum scriptis non reperisse,
 Miconem autem pictorem
 duo illa nomina in tabula
 adscripsisse. Atqui sup. I,

9, 10. iam vidimus nomina;
 Pifidicen, Pelopeam, Hip-
 pothoen, Alcestidem. Mo-
 nita haec iam a Gal. et Wef-
 fel. ad Diod. IV, 53. (qui
 scriptor alia Peliadum no-
 mina attulit) et vncis in-
 clusa verba a Commelin. ab-
 sunt a Pal. et ceteris codd.
 ἐπαγγελομένη antea editum.
 καὶ τοῦ πιστεῦσαι χάριν. int.
 et ut illae crederent. Faber
 emendat πιστῶσαι. μελίσασα
 vid. sup. I, 9, 24. pr. καθε-
 ψοῦσιν. Pal. Vat. Dorv. Regg.
 καθεψοῦσι. Sic et Zenob.
 p. 110. At καθεψῆσαι Dio-
 dor. l. c. ἀφεψῆσασα et ἀφε-
 ψῆσαι Schol. Lycophr. l. c.

Οἱ δὲ ἦγον εἰς Κόρινθον, καὶ δέκα μὲν ἔτη §. 2.
 διετέλουν εὐτυχοῦντες· αὐτῆς δὲ, τοῦ τῆς Κορίν-
 θου βασιλέως Κρέοντος τὴν θυγατέρα Γλαύκην
 Ἰάσωνι ἐγγυῶντος, παραπεμφάμενος Ἰάσων Μή-
 δειαν, ἐγάμει. ἢ δὲ, οὓς τε ᾤμοσεν Ἰάσων Θεοῦς §. 3.
 ἐπικαλεσαμένη, καὶ τὴν Ἰάσονος ἀχαριστίαν μεμψα-
 μένη πολλάκις, τῇ μὲν γαμουμένη πέπλον μεμαγευ-
 μένον Φαρμάκῳ ἐπεμψεν, ὃν ἀμφισαμένη, μετὰ
 τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς, πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει,

I, 9, 28. §. 2. Nouas Iasonis cum Glauce nuptias vltā

l. 28. Ἄκιστος. ita ex Aegii emendatione legitur; codd. omnes Ἄδραστος. — §. 2. παραπεμφάμενος. vltatius ἀπαπέμφασθαι, sed et παραπέμπασθαι, *dimittere*, apud Diodor. Polyb. et al. Eodem refer Hesychii glossam: παραπέμποντες, ἀπωθεῖντες. — §. 3. ἢ δὲ, οὓς τε. sequentia tragicum spiritum retinent; vtpote petita e tragicis. Similia quoque sunt in Euripidis Medea. — πέπλον μεμαγευμένον Φαρμάκῳ. in ed. Par. pessime editum μεμιγμένον, at in antec. edd. μεμυγμένον. ita se excudi iussisse ait Aegius, necio an ex codd. vt sit ἀμάσσειν, μάττειν, οοισφίσσα-

lum, subactum, veneno: quod vix bene sic dicitur; male desertā lectione, quam et ipse in codd. repererat, et quae ex Pal. Vat. Vef. Regg. Dorv. notata est, μεμαγευμένου, a μαγεύειν, pro μαγαγεύειν, Φαρμάσσειν, medicari, succo magicam vim habente imbuerē. Φάρμακον contra male iidem codd. Pal. Med. Vat. Dorv. Regg. Sunt Φαρμάκοις κεχρισμένα δῶρα, vestis et corona, vt notum, vel ex Eurip. Medea. ἀμφισαμένη. Mirum in ἀμφισαμένη codd. et edd. conuenire, excepto Reg. 3. πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει poetica dictio. Diodoro πῦρ ἀκτάσβεστον. Faber em. κκ-

τούς τε παῖδας, οὓς εἶχεν ἔξ. Ἰάσονος, Μέρμερον
καὶ Φέρητα, ἀπέκτεινε, καὶ λαβοῦσα παρὰ Ἑλλίου
ἄρμα πτηνῶν δρακόντων, ἐπὶ τούτου Φεύγουσα
§. 4. ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. λέγεται δὲ, ὅτι Φεύγουσα
τούς παῖδας νηπίους ἔτι ὄντας κατέλιπεν, ἰκέτας
καθίσασα ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας τῆς Ἀκραίας,
Κορίνθιοι δὲ αὐτοὺς ἀναστήσαντες κατετραυμάτισαν.

I, 9, 28. §. 3. 4. Medea fugit Athenas,

ταφλέγεται, sed φλέγειν, κα-
ταφλέγειν, neutro notatu
etiam alibi, imprimis in poe-
tis occurrit: et iam II. Φ, 13.
τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ.
τούς τε παῖδας. Corrigen-
dum τούς δὲ παῖδας. nam
respondet τοῖς τῇ μὲν γαμου-
μένη. Μέρμερον καὶ Φέρητα:
etiam ap. Paus. II, 3. p. 116.
Med. μέρμερον ἢ Φέρητα. etiam
Reg. alt. ὑφέρητα et 3. ὀφέ-
ρητα a pr. m. vt intelligas,
indoctum librarium ne qui-
dem compendium voc. καὶ
intellexisse. Schol. Lycophr.
175. p. 246. μόρμορον ex h. l.
habet. Aliae corruptelae sunt
ap. Hygin. f. 25. Diuerfa
vero nomina sunt ap. Dio-
dor. l. c. λαβοῦσα παρὰ
Ἑλλίου ἄρμα πτηνῶν δρακόν-
των, ἐπὶ τούτου Φεύγουσα
ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. celebrata

res in tragoediis. Solem
memineris esse auum Me-
deae. ἄρμα πτηνῶν Dorv. Sed
iam sup. I, 5, 2. Triptolemo
Ceres dat δίφρον πτηνῶν δρα-
κόντων. et I, 6, 3. §. 10. Iu-
piter inuehitur ἐπὶ πτηνῶν
ἵππων ἄρματι. et in hac re
Schol. Lycophr. l. c. ἐφ'
ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν.
adde argum. Medeae. Eurip.
ἐπὶ τούτου Φεύγουσα. vt sup.
I, 9, 1. ἐφ' οὗ φερόμενοι, de
ariete, cui Phrixus et Helle
infident. Mox verba inter
duplex Φεύγουσα exciderant
in ed. pr. §. 4. Λέγεται δὲ
sc. ab aliis quam qui pueros
occisos tradiderant: forte ex-
cidit καὶ, vt esset: λέγεται
δε καὶ, ὅτι — ἔτι νηπίους ὄν-
τας Pal. Regg. Ἥρας τῆς
Ἀκραίας, quae in ἀκρῇ seu
ἀκροπόλει Corinthi celebratur.

Μήδεια δὲ ἦκεν εἰς Ἀθήνας, κ' ἰκεῖ γαμηθεῖσα §. 5.
 Αἰγεί, παῖδα γενναῖ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ
 ὕστερον Θησεῖ, Φυγὰς δὲ Ἀθηναίων μετὰ τοῦ παι-
 δὸς ἐκβάλλεται. ἀλλὰ οὗτος μὲν πολλῶν κρα-
 τήσας βαρβάρων, τὴν ὑφ' ἑαυτὸν χώραν ἅπασαν
 Μηδίαν ἐκάλεσε, καὶ στρατευόμενος ἐπὶ Ἴνδου
 ἀπέθανε.

Μήδεια δὲ εἰς Κόλχους ἦλθεν ἄγνωστος, καὶ §. 6.
 καταλαβοῦσα Αἰήτην ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πέρσου
 τῆς βασιλείας ἐστερημένον, κτείνασα τοῦτον, τῷ
 πατρὶ τὴν βασιλείαν ἀποκατέστησεν.

I. 9, 28. §. 5. 6. tandemque Colchos cum filio Medo.

Paufan. II, 24. Ex hoc vo-
 cem restituit Aegius; nam
 in codd. legitur ἀκρίας cor-
 rupte, corruptius Apostol.
 Prouerb. I, 82. Ἀσκραίαν
 dixit, vt iam monitum a
 Wesseling. ad Diodor. l. c.
 Melior lectio etiam apud
 Zenob. est I, 27. vbi alia loca
 laudd. in not. in quibus
 princeps Eurip. Med. 1378.
 §. 5. Θησεῖ abest Reg. alt.
 Φυγὰς δὲ Ἀθηναίων ἐκβάλλε-
 ται. Saltem δὲ tollendum:
 Φυγὰς Ἀ. vel ἐξ Ἀθηναίων
 ἐκβ. vt Faber quoque et Gale
 corrigebant. Verum malim
 totum illud Φυγὰς δὲ cum
 Medeā exulare. Nec Schol.

Lycophr. v. 175. qui locum
 exscripsit, verba agnoscit;
 habet enim: ὕστερον δὲ τῷ
 Θησεῖ ἐπιβουλεύουσα ἐκβάλλε-
 ται τῆς Ἀττικῆς μετὰ τοῦ παι-
 δός, Μηδίαν ἐκάλεσε. Dorv.
 Regg. et al. Μῆδειαν, vt ap-
 Schol. Lycophr. 175. p. 246.
 vbi haec exscripta. τὴν ὑπ'
 αὐτὸν χώραν mauult Gale,
 nescio quo consilio. §. 6.
 τὴν βασιλείαν ἀποκατέστησεν.
 ita emendaueram pro vulga-
 ri κατέστησεν. videbam mox
 etiam Oxon. ita habere, et
 Scalig. sic correxisse. ἀπε-
 κατέστησεν Reg. alt. δίδωσι
 πάλιν substituit Schol. Ly-
 cophr. l. l.

Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
 ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
 ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
 ΒΙΒΛΙΟΝ Β΄.

- CAP. **Ε**πειδή δὲ τὸ τοῦ Δευκαλίωνος διεξεληλύθαμεν
 I. I. I. γένος, ἐχομένως λέγωμεν τὸ Ἰνάχου.
 §. 1.
 §. 2. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος γίνεται παῖς Ἰναχος,
 §. 3. ἀφ' οὗ ποταμὸς ἐν Ἀργεὶ Ἰναχος καλεῖται. τού-
 του καὶ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ Φορωνεύς τε καὶ
 §. 4. Αἰγιαλεύς παῖδες ἐγένοντο. Αἰγιαλέως μὲν οὖν,
 ἄπαιδος ἀποθανόντος, ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιαλία

II, 1, 1. Genus Inachi: §. 4. 5. Aegialeus, Phoroneus,

I. I. Λέγωμεν. Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. λέγομεν. at illud verum: vt et III, 1, 1. τὸ Ἰνάχου. iidem τὸ Ἰνάχιον. Infra III, 1, 1. τὸ Ἰνάχειον legitur et editur. Illud et h. l. in Oxon. et Pal. haberi ait Gale; sed de Pal. verum id non est, etsi ceteroqui nec male ita legeretur. Ἰναχείη κόρη est ap. Aeschyl. Prom. 592. 704. §. 3. Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ. Antea

lectum Μελίσσης. perperam. Nam Nymphiarum Meliarum nobile in antiquitate est nomen; nec proprium nomen semper additur; vt monitum sup. Obsl. ad I, 9, 20. pr. In libris Αἰακλεύς, Αἰκαλέως, in Vat. Αἰγιαλία, occurrere, eo tantum monebo, vt, quam corrupta nomina in libris sint, vel his exemplis constet; ne temere videamur in aliis eorum auctoritatem

ἐκλήθη. Φορωνεὺς δὲ ἀπάσης τῆς ὕστερον Πελο- §. 5.
ποννήσου προσαγορευθείσης δυναστεύων, ἐκ τῆς
Λαοδικῆς Νύμφης Ἄπιν καὶ Νιόβην ἐγέννησεν.
Ἄπιν μὲν οὖν εἰς τυραννίδα τὴν ἑαυτοῦ μεταστή- §. 6.
σας δύναμιν, καὶ βίαιος ὢν τύραννος, ὀνομάσας
ἄφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον Ἀπίαν, ὑπὸ Θελ-
ξίονος καὶ Τελχίνος ἐπιβουλευθεῖς, ἄπαις ἀπέ-
θανε, καὶ νομισθεῖς θεὸς ἐκλήθη Σάραπις.

Νιόβης δὲ καὶ Διὸς, ἧ πρώτη γυναικὶ Ζεὺς §. 7.
Θνητῇ ἐμίγη, παῖς Ἄργος ἐγένετο· ὡς δὲ Ἀκου-
σίλαός φησι, καὶ Πελασγός, ἄφ' οὗ κληθεῖναι
τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας Πελασγούς.
Ἡσιόδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησιν εἶναι.
Ἄλλὰ περὶ μὲν τούτου πάλιν ἐροῦμεν. Ἄργος §. 2.
δὲ λαβὼν παρὰ Φορωνέως τὴν βασιλείαν, ἄφ' §. 1.

II, 1, 1. §. 6. Apis. §. 7. Argus I. cum Pelasgo. 2. Argi progenies.

eleuare. §. 5. δυναστεύων
retraxi, vt res postulabat,
vtque iam Scaliger facere
iusserat; vulgo editum, ἐκ
τῆς Λαοδικῆς νύμφης δυνα-
στεύων, turbato verborum
ordine. δυναστεύειν vitium
est ed. Par. non lectio. ἐκ
τῆς Λαοδικῆς νύμφης. Pal.
ἐκ τῆς λοδικῆς Pal. Reg. 3.
ἐκ τηλοδικῆς Med. Oxon. nec
aliter Schol. Lycophr. 177.
qui h. l. exscripsit. τηλοδι-

κης Vef. §. 6. ὑπὸ Θελξίονος
ἢ T. malit Gale, non video,
quo fundo. §. 7. Νιόβης δὲ
καὶ Διός· imo vero leg. Διὸς
δὲ καὶ Νιόβης, ἧ. ἐμίγη.
codd. Pal. Vat. Dorv. Reg. 3.
ἐσμίγη. Pal. etiam Σάραπις
παῖς Ἄργος ἐ. ἄφ' οὗ κληθεῖ-
ναι Ic. φησι, vel συνέβη.

§. 2. §. 1. verba παρὰ Φο-
ρωνέως videntur aliunde in-
serta; nam Apidi successisse
Argum paullo ante ipse Apol-

ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον ἐκάλεσεν Ἄργος. καὶ γήμας Εὐάδην τὴν Στρυμόνος καὶ Νεαίρας, ἐτέκνωσεν Ἴασον, Πείραντα, Ἐπίδαυρον, Κρίασον, ὃς καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβεν.

- §. 2. Ἐξ Ἴασου δὲ Ἀγήνωρ γίνεται. τούτου δὲ
 §. 3. Ἄργος ὁ Πανόπτης λεγόμενος. εἶχε δὲ οὗτος ὄφθαλμοὺς μὲν ἐν παντὶ τῷ σώματι. ὑπερβάλλων δὲ δυνάμει, τὸν μὲν τὴν Ἀρκαδίαν λυμαινόμενον ταῦρον ἀνελών, τὴν τούτου δορὰν ἠμφιέσατο
 §. 4. Σάτυρον δὲ, τοὺς Ἀρκάδας ἀδικοῦντα, καὶ ἀφαιρούμενον τὰ βοσκήματα, ὑποστάς ἀπέκτεινε.

II, 1, 2. Argus II. panoptes.

ledorus tradiderat. Ἴασον legimus ex em. Aegii. Nam codd. habent ἔκασσον. Pal. ἄκασσον et superscr. ἄκαστον. Vat. ἔκαστον ἴσως ἐκβασσον. Reg. 1. et a m. sec. 3. ἄκασσον. Simili modo nomen corruptum apud alios scriptores occurrit. Πείραντον. ita et Schol. Eurip. Or. 932. at allis Πείρας. Sic Euseb. Praep. Ev. III. 8. e Plutarcho; Chron. Euseb. 377. et Tatian. c. 59. etsi ibi nomen aliunde illatum arbitror; in Syncello autem male legitur Σπείρας. Iam nostro quoque in loco Πείραντα ex-

hibent Pal. Vat. Med. Πείραντι Dorv. Πείραντος a pr. m. Reg. vt adeo suspicer Πείραντον Aegio verius quam libris deberi. §. 2. Ἐξ Ἴασου δέ, sic em. Aegius. In codd. est ἐκβάσου. vel ἐκβασσον. in similem lectionem inciderunt Hygin. f. 145. et Schol. Eurip. Or. 932. vid. Pausan. II, 16. §. 3. ἐν παντὶ τῷ σώματι. male τῷ excidit Pal. Vat. Dorv. Regg. Etiam Schol. II. β, 103. κατὰ παντός τοῦ σώματος. Ἀρκαδίαν ex emend. Aegii recte legitur; in libris καρδίαν. pro ἠμφιέσατο erat in libb.

λέγεται δὲ, ὅτι καὶ τὴν Ταρτάρου καὶ Γῆς Ἐχι- §. 5.
 θναν, ἢ τοὺς παριόντας συνήρπαζεν, ἐπιτηρήσας
 κοιμώμενην ἀπέκτεινεν. ἐξεδίκησε δὲ καὶ τὸν §. 6.
 Ἄπιδος Φόνον τοὺς αἰτίους ἀποκτείνας.

Ἄργου δὲ καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ παῖς §. 3.
 Ἴατος. οὗ Φασὶν Ἴω γενέσθαι. Καστῶρ δὲ, ὁ §. 1.
 συγγράψας τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα, καὶ πολλοὶ
 τῶν τραγικῶν, Ἰνάχου τὴν Ἴω λέγουσιν. Ἡσίοδος
 δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρήνος αὐτὴν Φασὶν εἶναι.
 ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρε. §. 2.
 Φωραθεῖς δὲ ὑφ' Ἥρας, τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος
 εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκὴν, αὐτὴν δὲ ἀπω-
 μόσατο μὴ συνελθεῖν. διό Φησιν Ἡσίοδος, οὐκ
 ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινο-

II, 1, 3. Argi Iafus f. Iafi f. Io.

ἠμφιάσατο, quod vitium et
 alibi occurrit, vt in Strab.
 XV. p. 1041. B. §. 5. Mox
 Galeo et Fabro monentibus
 inferni ὅτι post λέγεται δὲ,
 vsus tamen leniorem ora-
 tionem postularet: λέγεται
 δὲ καὶ, ὅτι.

§. 3. Ἴατος. Male codd.
 Ἴατος vel Ἴσσος. οὗ Φησὶν Pal.
 Dorv. Vat. Πειρήνος. supra
 Πείρανθος et Πείρας erat;
 nunc etiam Πειρήν ex He-
 riodo et Acusilao. §. 2. Φω-

ραθεῖς δέ. hoc δὲ inferui, vt
 iam Faber et Gale monue-
 rant. Sequentia exscripsit
 Schol. II. β, 103. adiecto
 quoque in fine nomine:
 παρὰ Ἀπολλοδώρῳ ἐν τῇ α'.
 quod tamen a seriore manu
 additum videtur. αὐτὴν δὲ
 ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. Fa-
 ber et Gale emendant αὐτῇ.
 vero propius esset αὐτός,
 quod Emperio quoque in
 mentem venit. τὴν ἀπὸ τῶν
 θεῶν ὀργὴν pro τὴν θεῶν.

- §. 3. μένους ὄρκους ὑπὲρ ἔρωτος. Ἥρα δὲ αἰτησαμένη
 παρὰ Διὸς τὴν βοῦν, Φύλακα αὐτῆς κατέστησεν
 Ἄργον τὸν πανόπτην, ὃν Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέ-
 στορος λέγει υἱὸν Φερεκύδης δὲ, Ἰνάχου· Κέρκωψ
 δὲ, Ἄργου καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς·
 §. 4. Ἀκουσίλαος δὲ γηγενῆ αὐτὸν λέγει. οὗτος ἐκ τῆς

II, 1, 3. Ius bouis factae custos Argus a Mercurio trucidatus.

§. 3. Φύλακα αὐτῆς κατέστη-
 σεν. apud Schol. Homer.
 l. c. ἐπέστησεν αὐτῇ Φύλακα.
 vtrumque recte. cf. Valk. ad
 Phoen. p. 734. Ipse Aeschyl.
 Supplic. 309. τὸν πᾶν ὄρωντα
 Φύλακ' ἐπέστησεν βοί. — Iam
 πανόπτην. Ἀσκληπιάδης μὲν
 Ἀρέστορος λέγει. Φερεκύδης
 δὲ Ἰνάχου. ita, omisso ὃν et
 υἱὸν Vat. Med. Regg. haud
 dubie magis succincte. At
 Schol. Homer. l. c. inter-
 polate: πανόπτην καλούμε-
 νον, ὅτι κατὰ παντὸς τοῦ σώ-
 ματος εἶχεν ὀφθαλμούς. cf.
 Aeschyl. Suppl. 310. 311. τὸν
 πάντα τὸν Ἄργον τὸν πανόπτην
 appellat Schol. So-
 lect. 5. et Schol.
 Phoen. 569. Cete-
 ra verba §. 3.
 Aesclepi-
 am, Phere-

cydes vero Inachi ediderat.
 Apud Scholiasten tamen Eu-
 rip. Phoen. 1123. ipsius Phe-
 recydis verba laudata con-
 trariam sententiam enun-
 tiant; probabile itaque fit
 transposita esse nomina, et
 leg. Φερεκύδης μὲν Ἀρέστο-
 ρος λέγει, Ἀσκληπιάδης δὲ
 Ἰνάχου. Eandem suspicio-
 nem iam Valkenario occur-
 rille video in not. ad Eurip.
 l. c, p. 733. Omnino mi-
 rum est, nunc aliam origi-
 nem edi Argi, quae supra
 erat apponenda post c. 1. 2.
 §. 2. Κέρκωψ. ita Aegius
 emendavit ex Athen. XIII.
 p. 557. B. vulgo legitur Κέ-
 κροψ. et iterum sub f. huius
 cap. γηγενῆ αὐτὸν λέγει. ex
 Pal. Vat. Regg. reposui, in-
 terpolate editum erat ἐκ γῆς
 γεγενῆσθαι. in Dorv. γῆς ex-

ἐλαίας ἐδέσμευεν αὐτήν, ἥτις ἐν τῷ Μυκηναίων
 ὑπῆρχεν ἄλσει. Διὸς δὲ ἐπιτάξαντος Ἑρμῆ κλέ-
 ψαι τὴν βοῦν, μηνύσαντος Ἰέρακος, ἐπειδὴ λαθεῖν
 οὐκ ἠδύνατο, λίθῳ βαλὼν ἀπέκτεινε τὸν Ἄργον,
 ὃθεν Ἀργειφόντης ἐκλήθη. Ἦρα δὲ τῇ βοῖ §. 5.
 οἶστρον ἐμβάλλει. ἡ δὲ πρῶτον ἦκεν εἰς τὸν ἀπ'
 ἐκείνης Ἴόνιον κόλπον κληθέντα· ἔπειτα διὰ τῆς
 Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἴμον ὑπερβα-
 λοῦσα, διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον
 Θράκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. ἐπελθοῦσα §. 6.
 δὲ εἰς Σκυθίαν καὶ τὴν Κιμμερίδα γῆν, πολλὴν
 χέρσον πλανηθεῖσα, καὶ πολλὴν διανηξαμένη
 θάλασσαν Εὐρώπης τε καὶ Ἀσίας, τελευταῖον
 ἦκεν εἰς Αἴγυπτον· ὅπου τὴν ἀρχαίαν μορφήν
 ἀπολαβοῦσα, γεννᾷ παρὰ τῷ Νείλῳ ποταμῷ
 Ἐπαφον παῖδα. τοῦτον δὲ Ἦρα δεῖται Κουρή- §. 7.
 των ἀφανῆ ποιῆσαι· οἱ δὲ ἠφάνισαν αὐτόν. καὶ
 Ζεὺς μὲν αἰσθόμενος κτείνει Κούρητας· Ἴω δὲ ἐπὶ
 ζήτησιν τοῦ παιδὸς ἐτράπετο. πλανωμένη δὲ κατὰ §. 8.
 Συρίαν ἅπασαν, ἐκεῖ γὰρ ἐμνηύετο, ὡς τοῦ

II, 1, 3. §. 5. Ius errores. §. 6. Ex ea natus Eraphus, §. 7. a Cu-
 retibus occultatus, §. 8. latentem exquirat mater.

ciderat. §. 4. ἐν τῷ Μυκη-
 ναίων ἄλσει. ita ex Pal. ac
 cet. libb. pro vulg. Μυκη-
 ναίῳ. §. 5. εἰς τὸν ἀπ' ἐ.
 κληθέντα Ἴόνιον κ. ordine
 mutato Medic. §. 6. ἐπελ-
 θούσα δὲ εἰς Σκυθίαν. aut

ἐπεξελθοῦσα erit legendum,
 aut ἐλθοῦσα δὲ εἰς. Mox
 πολλὴν χέρσον πλανηθεῖσα,
 nisi excidit vox, subintelli-
 gendum ἀνα, ἐπὶ, δια. inf.
 II, 2, 2. ἐπλανῶντο ἀνα τὴν
 Ἀργείαν ἅπασαν. et hic paul-

- §. 3. μένους ὄρκους ὑπὲρ ἔρωτος. Ἥρα δὲ αἰτησαμένη
 παρὰ Διὸς τὴν βοῦν, Φύλακα αὐτῆς κατέστησεν
 Ἄργον τὸν πανόπτην, ὃν Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέ-
 στορος λέγει υἱὸν Φερεκύδης δὲ, Ἰνάχου Κέρκωψ
 δὲ, Ἄργου καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς.
 §. 4. Ἀκουσίλαος δὲ γηγενῆ αὐτὸν λέγει. οὗτος ἐκ τῆς

II, 1, 3. Ius bouis factae custos Argus a Mercurio trucidatus.

§. 3. Φύλακα αὐτῆς κατέστη-
 σεν. apud Schol. Homer.
 l. c. ἐπέστησεν αὐτῇ Φύλακα.
 vtrumque recte. cf. Valk. ad
 Phoen. p. 734. Ipse Aeschyl.
 Supplic. 309. τὸν πᾶν ὄρωντα
 Φύλακ' ἐπέστησεν βοί'. — Iam
 πανόπτην. Ἀσκληπιάδης μὲν
 Ἀρέστορος λέγει. Φερεκύδης
 δὲ Ἰνάχου. ita, omisso ὃν et
 υἱὸν Vat. Med. Regg. haud
 dubie magis succincte. At
 Schol. Homer. l. c. inter-
 polate: πανόπτην καλούμε-
 νον, ὅτι κατὰ παντὸς τοῦ σώ-
 ματος εἶχεν ὀφθαλμούς. cf.
 Aeschyl. Suppl. 310. 311. τὸν
 κύνα τὸν Ἄργον τὸν πανόπτην
 ex poeta appellat Schol. So-
 phocl. Elect. 5. et Schol.
 Aeschyl. Prom. 569. Cete-
 rum, vt nunc verba §. 3.
 leguntur, Argum Aesclepi-
 des Arestoris filium, Phere-

cydes vero Inachi ediderat.
 Apud Scholiasten tamen Eu-
 rip. Phoen. 1123. ipsius Phe-
 recydis verba laudata con-
 trariam sententiam enun-
 tiant; probabile itaque fit
 transposita esse nomina, et
 leg. Φερεκύδης μὲν Ἀρέστο-
 ρος λέγει, Ἀσκληπιάδης δὲ
 Ἰνάχου. Eandem suspicio-
 nem iam Valkenario occur-
 rille video in not. ad Eurip.
 l. c, p. 733. Omnino mi-
 rum est, nunc aliam origi-
 nem edi Argi, quae supra
 erat apponenda post c. 1. 2.
 §. 2. Κέρκωψ. ita Aegius
 emendauit ex Athen. XIII.
 p. 557. B. vulgo legitur Κέ-
 κροψ. et iterum sub f. huius
 cap. γηγενῆ αὐτὸν λέγει. ex
 Pal. Vat. Regg. reposui, in-
 terpolate editum erat ἐκ γῆς
 γεγενῆσθαι. in Dorv. γῆς ex-

ἐλαίας ἐδέσμευεν αὐτήν, ἥτις ἐν τῷ Μυκηναίων
 ὑπῆρχεν ἄλσει. Διὸς δὲ ἐπιτάξαντος Ἑρμῆ κλέ-
 ψαι τὴν βοῦν, μηνύσαντος Ἰέρακος, ἐπειδὴ λαθεῖν
 οὐκ ἠδύνατο, λίθῳ βαλὼν ἀπέκτεινε τὸν Ἄργον,
 ὃθεν Ἀργειφόντης ἐκλήθη. Ἥρα δὲ τῇ βοῖ §. 5.
 οἶστρον ἐμβάλλει. ἡ δὲ πρῶτον ἦκεν εἰς τὸν ἀπ'
 ἐκείνης Ἴόνιον κόλπον κληθέντα· ἔπειτα διὰ τῆς
 Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἴμον ὑπερβα-
 λούσα, διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον
 Θράκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. ἐπελθοῦσα §. 6.
 δὲ εἰς Σκυθίαν καὶ τὴν Κιμμερίδα γῆν, πολλὴν
 χέρσον πλανηθεῖσα, καὶ πολλὴν διανηξαμένη
 θάλασσαν Εὐρώπης τε καὶ Ἀσίας, τελευταῖον
 ἦκεν εἰς Αἴγυπτον· ὅπου τὴν ἀρχαίαν μορφήν
 ἀπολαβοῦσα, γεννᾷ παρὰ τῷ Νείλῳ ποταμῷ
 Ἐπαφον παῖδα. τοῦτον δὲ Ἥρα δεῖται Κουρή- §. 7.
 των ἀφανῆ ποιῆσαι· οἱ δὲ ἠφάνισαν αὐτόν. καὶ
 Ζεὺς μὲν αἰσθόμενος κτείνει Κούρητας· Ἴω δὲ ἐπὶ
 ζήτησιν τοῦ παιδὸς ἐτράπετο. πλανωμένη δὲ κατὰ §. 8.
 Συρίαν ἄπασαν, ἐκεῖ γὰρ ἐμνηύετο, ὡς τοῦ

II, 1, 3. §. 5. Ius errores. §. 6. Ex ea natus Epaphus, §. 7. a Cu-
 retibus occultatus, §. 8. latentem exquirat mater.

ciderat. §. 4. ἐν τῷ Μυκη- ἐπεξελθοῦσα erit legendum,
 ναίων ἄλσει. ita ex Pal. ac aut ἐλθοῦσα δὲ εἰς. Μοx
 cet. libb. pro vulg. Μυκη- πολλὴν χέρσον πλανηθεῖσα,
 ναίῳ. §. 5. εἰς τὸν ἀπ' ἐ. nisi excidit vox, subintelli-
 κληθέντα Ἴόνιον κ. ordine gendum ἀνά, ἐπὶ, δια. inf.
 mutato Medic. §. 6. ἐπελ- II, 2, 2. ἐπλανῶντο ἀνά τὴν
 θοῦσα δὲ εἰς Σκυθίαν. aut Ἀργείαν ἄπασαν. et hic paul-

Βυβλίων βασιλέως γυνή ἐτιθήναι τὸν υἱὸν, καὶ τὸν Ἐπαφὸν εὐροῦσα, εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα, ἐγαμήθη Τηλεγόνῳ τῷ βασιλεύοντι τότε Αἰγυπτίων. ἰδρύσατο δὲ ἄγαλμα Διήμητρος, ἣν ἐκάλεσαν Ἴσιν Αἰγύπτιοι, καὶ τὴν Ἴω Ἴσιν ὁμοίως προσηγόρευσαν.

Γ. 4. Ἐπαφος δὲ βασιλεύων Αἰγυπτίων γαμεῖ

§. 1. Μέμφιν τὴν Νείλου θυγατέρα, καὶ ἀπὸ ταύτης κτίζει Μέμφιν πόλιν, καὶ τέκνοι θυγατέρα Λιβύην, ἀφ' ἧς ἡ χώρα Λιβύη ἐκλήθη.

§. 2. Λιβύης δὲ καὶ Ποσειδῶνος γίνονται παῖδες δι-

§. 3. δυμοί, Ἀγήνωρ καὶ Βῆλος. Ἀγήνωρ μὲν οὖν εἰς Φοινίκην ἀπαλλαγείς ἐβασίλευσε, κακῆί τῆς μεγάλης ῥίζης ἐγένετο γενεάρχης· ὅθεν ὑπερθεσ-

II, 1. 3. §. 8. Cereris signum dedicat Io: Ceres Iſis dicta, ipſa tandem Io Iſis appellata. 4. Ex Epapho et Memphi nata Libye: ex Libye et Neptuno Agenor et Belus.

Io post: πλανωμένη δὲ κατὰ Συρίαν πάσαν. §. 8. Βυβλίων Aegius recte emendatum dedit; in libb. eius, vt et in Pal. Dorv. erat βιβλίων. ὡς inferui ante τοῦ B. ne sensu careret oratio; idem iam viderant Faber et Gale, malim praeterea ὡς ἡ τοῦ B. ita mox γυνή, quod ab Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. exulat, abesse posset. ἐγα-

μήθητε Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. perperam.

Γ. 4. καὶ ἀπὸ ταύτης κτίζει Μέμφιν πόλιν. pro ἀπὸ ταύτης κληθεῖσαν. Sed f. hoc ipsum excidit; nisi ἀπὸ ταύτης ab aliena manu est. §. 3. Ἀγήνωρ μὲν οὖν. ed. Par. αἰ, operarum vitio. κακῆί τῆς μεγάλης ῥίζης ἐγένετο γενεάρχης. eiiciendum τῆς. ῥίζα γένους etiam alii,

μεθα περὶ τούτου. Βῆλος δὲ, ὑπομείνας ἐν Αἴ. §. 4. γύπτῳ, βασιλεύει μὲν Αἰγύπτου· γαμῆ δὲ Ἀγχιρόνην τὴν Νείλου θυγατέρα, καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες δίδυμοι, Αἴγυπτος καὶ Δαναός. ὡς δὲ Φησιν Εὐριπίδης, καὶ Κηφεὺς καὶ Φινεὺς προσέτι.

Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατώκησεν, §. 5. Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ ὅς καὶ καταστρεψάμε-

II. 1. 4. §. 4. Ex Belo et Anchinoe Aegyptus et Danaus.

vt Diod. IV, 9. γενέαρχης etiam ap. Heraclid, Allegor. Homer, c. 22, p. 76. (p. 439, Gal.) occurrere memini; et tuentur id h. l. codd. γενάρχης in vna Metell. erat; quod alias vsu frequentatur; v. c. Philon. in Flacc. p. 527, extr. ὅθεν ὑπερθησόμεθα περὶ τούτου sc. λέγειν, cum Fabro Gal. vel διαξελθεῖν, nisi hoc aut simile voc. excidit, vel ὑπερθησόμεθα τὰ περὶ τούτων. §. 4. Locum, qui sequitur, exscripsit Schol. II. α, 42. laudato in fine Apollodoro ἐν δευτέρῳ, e quo interpolatus auctor noster ne sit, vereor. Habuit eadem additamenta Eustath. vt ex p. 37. f. intelligitur; hausta scilicet ex

iisdem antiquioribus Scholiis. καὶ γίνονται παῖδες αὐτῷ melior ordo verborum in Schol. laud. Nomen Ἀγχιρόνην suspicor fuisse Ἀγχιρόνην. Apud Tz. Chil. VII, 136. v. 354. est Ἀχιρόνη. Et Achiroen Nili filiam, quae ex Marte Sithonem peperit, memorat Schol. Lycophr. 583. 1161. vbi codd. Ἐχιρόνη. Idem Tzetzta eod. l., ex Hippostrato nescio quo, Aegypto vnam vxorem Euryrhoen Nili f. Danao Europam Nili f. assignat. — §. 5. κατώκησεν reposui pro κατώκησεν, adstipulantibus quoque aliquot codd. Aegii et Schol. Aeschylī l. c. κατοικίζει Schol. Homer, l. c. Ἀράβια Pal. Vat. cum eod.

νος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν
 §. 6. Αἴγυπτον. γίνονται δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν Αἰ-

Schol. καταστρεψάμενος τὴν
 Μελαμπόδων χώραν, ἀφ' ἑαυ-
 τοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον. No-
 men Μελαμπόδων Aegii do-
 ctrinae debetur: nam in li-
 bris est τὴν μὲν λαμπόδην.
 in Med. τὴν μὲν λαμπάδων.
 Postro legebatur antea κατα-
 σκαψάμενος (vitio Paris. κατα-
 σκεψάμενος). Sane κατα-
 σκάπτεσθαι dici posset vrbs
 euerſa. Sed vera lectio κατα-
 στρεψάμενος est ap. Schol.
 II. α, 42. et Eustath. ibid.
 p. 37. Apud Schol. Aeschylī
 I. c. est τοὺς Μελάμποδας χει-
 ροσάμενος. *Melampodum* no-
 men suspectum esse potest.
 Speciosa est emendatio Sca-
 ligeri ad Euseb. p. 34. b. Μελάμβωλον a nigro solo;
 quod Nilus *nigra fecundat*
arena Ge. IV, 291. est enim
 terra nigra *optima frumen-*
tis Virg. Ge. II, 203. cf. Ni-
 clas doctiss. virum, ad Geo-
 pon. p. 116. et ibid. lib. V,
 c. 1. p. 312. vbi Aegyptus
 μελάγγειος. Dictus quoque
 Nilus Μέλας: v. Plutarch.

de Fluminib. Eustath. in
 Perieg. 224. Est *Melo* ap.
 Festum et Seruium ad Ge.
 IV, 291. Est etiam inter
 nomina veteris Aegypti illud
 μελάμβωλος ap. Steph. Byz.
 in Αἴγυπτος. Eustath. ad
 Dionys. 239. et Suid. in h. v.
 qui versum ex Epigr. Phi-
 lippi affert. Interea *Melam-*
podes nec minus habent,
 quo se tueantur. Agnoscunt
 eos praeter h. l. Schol. II. α,
 42. Eustath. p. 37. Zenob.
 II, 16. Schol. Aeschyl. Prom.
 852. qui omnes h. l. ante
 oculos habuere; vt appa-
 reat lectionem auctoritatem
 vetustatis habere. Nec ta-
 men nominis ratio suppe-
 ditat, nisi quod omnino ni-
 gricante corpore sunt Ae-
 gyptii; potuit tamen no-
 mine a parte corporis pe-
 tito vti antiquus aliquis
 poeta, e quo petatum hoc
 est et appositum, tanquam
 nomen proprium Melampo-
 dum. Dissidentem in his
 vid. Wassenberg ad II. α,

γύπτῳ μὲν παῖδες πενήκοντα. Συγατέρες δὲ
 Δαναῶν πενήκοντα. στασιασάντων δὲ αὐτῶν §. 7.
 ὕστερον, Δαναὸς τοὺς Αἰγύπτου παῖδας δεδοικῶς,
 ὑποδεμένης Ἀθηνᾶς αὐτῷ, ναῦν κατεσκεύασε

II, 1, 4. §. 7. Fratrum mutua dissidia. Danaï fuga cum filiabus L.

p. 148. De nomine Aegypti et Nili disputantem cf. Simon. ad 2522. Verba ἀφ' αὐτοῦ absunt a Med. Reg. 3. et Dorv. et possunt ex Scholiis landd. suppleta videri; nec tamen male. §. 7. στασιασάντων δὲ αὐτῶν. addit Schol. Homer. πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἀρχῆς. sed in eo omnino seqq. sunt interpolata. Irrepere tamen inde ea verba in edd. vulgatas; nam codices ea non agnoscunt; nisi quod περὶ τῆς ἀρχῆς e Regiis notatum video. Itaque aut e Scholiis Homer. adsciuit haec et reliqua, aut libros habuit e Scholiis interpolatos Aegins. Nobis cum propositum sit, repraesentare lectionem codicum, spernendum est id, quod in libris non legitur, adeoque etiam πρὸς ἀλλήλους eiectionum est, etsi bene

locum tueri posset, vt sup. I, 9, 9. ἐστασίασαν δὲ ὕστερον πρὸς ἀλλήλους. Δαναὸς τοὺς Αἰγύπτου παῖδας δεδοικῶς. eieci verba post παῖδας interposita: πλὴν ἑνὸς ἢ δυοῖν διὰ τῶν τοῦ αὐτοῦ (hoc τοῦ αὐτοῦ inficete infertum ne quidem in Schol. l. c. legitur) Συγατέρων ἀνεῖλε, et post δεδοικῶς: καθότι καὶ ἐκ χρησιμοῦ, (male omissum ἠκηκόει, quod Scholia suppeditant) ὅτι φονευθήσεται ὑπὸ ἑνὸς αὐτῶν καὶ ὑ. et iterum post ναῦν κατεσκεύασε. τὴν κληθεῖσαν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Συγατέρων αὐτοῦ π. Absunt haec omnia a codd. et inserta fuere ab Aegio ex Schol. Homer. l. c. Nam in Schol. Aeschyli l. c. (ad Prom. 857.) nihil horum habetur; nec si vel maxime in eo haberentur haec, eius auctoritate emblemata ista

πρῶτος πεντηκόντορον, καὶ τὰς θυγατέρας ἐνθά-
μενος ἔφυγε.

§. 8. Προσάγων δὲ Ῥόδῳ, τὸ τῆς Λινδίας Ἀθηναῖς
ἄγαλμα ἰδρύσατο. ἐντεῦθεν δὲ ἦκεν εἰς Ἄργος,
καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ παραδίδωσι Γελάνωρ ὁ

II, 1, 4. §. 8. In Rhodo Minervam Lindiam consecrat; Argos. adit;
a Gelanore ei traditur regnum;

firmare velim cum Abre-
schio Animaduers. ad Ae-
schyl. p. 46. et iam ante in
Misc. Obsf. Vol. VII. p. 417.
Ceterum illud in Scholiis
recte traditum erat, forte
accepta Danaum ab Aegypti
filiis, aut omnino a generis,
necem sibi metuere coepisse,
cf. Schol. Eurip. Or. 871.
At alterum ad Grammatico-
rum ineptias relegandum,
quod πεντηκόντορον a filia-
rum numero repetunt, cum
ad remigum numerum hoc
nomen spectare satis con-
stet. αὐτῶν ναῦν Pal. male;
idem cum Vat. Reg. 3. Dorv.
κατεσκευάσε πρῶτος, cum edi-
tum esset πρῶτος κατεσκευά-
σε. — Porro καὶ τὰς θυγα-
τέρας ἐνθάμενος ἔφυγε da-
bant libri, Aegius induxe-
rat ἐν ᾗ τὰς κόρας ex Schol.

Homer. §. 8. προσάγων.
Schol. Homer. προσσχῶν δὲ,
quod idem apud Herodot.
I. c. In Oxon. προσισχῶν δὲ
videtur legisse Gale, vt sup.
I, 9, 17, 18. Λινδίας et Λυ-
δίας corrupte libri. Ἀθηναῖς
omittunt Pal. et Vat. Γε-
λάνωρ, ita apud Pausaniam
scribitur, II, 19. et 16. (est
autem eius lectio omnino
in nominibus propriis mul-
to emendatior quam alio-
rum scriptorum, qualis ea
in libris ad nos peruenit) in
libb. erat Πελάνωρ. Aegius
edidit, ex Schol. Homer.
(quod Barnes. mutauit) ἐλά-
νωρ. In Pal. et Oxon. ἐλ-
λάνωρ. Scilicet Γελάνωρ ni-
hil aliud est quam ἐλάνωρ,
adspiratione per gutturalem
expressa. Mox post ὁ τότε
βασιλεύων vulgo legebatur:

τότε βασιλεύων, ἀνύδρου δὲ τῆς χώρας ὑπαρχού- §. 9.
σης, ἐπειδὴ καὶ τὰς πηγὰς ἐξήρανε Ποσειδῶν μη-
νίων Ἰνάχῳ, διότι τὴν χώραν Ἀθηναῖς ἐμαρτύρη-
σεν εἶναι, τὰς θυγατέρας ὑδρευσομένας ἔπεμψε.
μία δὲ αὐτῶν Ἀμυμώνη ζητοῦσα ὕδωρ ῥίπτει βέ- §. 10.
λος ἐπὶ ἔλαφον, καὶ κίμωνμένου Σατύρου τυγχά-
νει κἀκεῖνος περιαναστάς ἐπεθύμει συγγενέσθαι.
Ποσειδῶνος δὲ ἐπιφανέντος, ὁ Σάτυρος μὲν ἔφυγεν,
Ἀμυμώνη δὲ τούτῳ συνευιάζεται, καὶ αὐτῇ Πο-
σειδῶν τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς ἐμήνυσεν.

Οἱ δὲ Αἰγύπτου παῖδες ἐλθόντες εἰς Ἄργος, Γ. 5.
τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλουν, καὶ §. 1.
τὰς θυγατέρας αὐτοῦ γαμεῖν ἠξίου. Δαναὸς δὲ,

II, 1, 4. §. 9. exsiccatis aquis, aquatum missa Amymone filia a
Neptuno compressa novos fontes reperit. 5. Aegypti filii
Danaidum nuptias sollicitant:

αὐτὸς δὲ κρατήσας τῆς χώρας
ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς ἐνοικοῦντας
Δαναοὺς ἀνόμασεν. inferta ex
eod. Schol. Homer. ab Ae-
gio. §. 9. διότι τὴν χώραν
Ἀθηναῖς ἐμαρτύρησεν εἶναι. ex-
pectabam τῆς Ἑρας. Argi-
vam Iunonem quis ignorat?
Manifestam depravationem
testatur locus Pausaniae II,
15. p. 145. Phoroneus —
τοῦτον δὲ Ποσειδῶνι καὶ Ἑρα
δικάσαι περὶ τῆς χώρας, σὺν

δὲ αὐτῷ Κηφισὸν τε καὶ Ἀστε-
ρίωνα καὶ τὸν Ἰναχὸν πο-
ταμὸν. Κρινάιτων δὲ Ἑρας
εἶναι τὴν γῆν, οὕτω Φασὶν
ἀφαιῖσαι τὸ ὕδωρ Ποσειδῶνα.
ὑδρευσομένας Pal. Vat. fol-
lenni variatione. κἀκεῖνος
περιαναστάς, ἢ περιεξανα-
στάς, vt Faber? Saltem περὶ
tollendum. Sic inf. c. 4, 2.
Gorgones ἐκ τῆς κόλτης ἀνα-
σταῖσαι. Forte fuit; κἀκεῖνος
μὲν ἀναστάς. Saepe sic per

- ἄμα μὲν ἀπιστῶν αὐτῶν τοῖς ἐπαγγέλμασιν, ἄμα δὲ καὶ μνησικακῶν περὶ Φυγῆς, ὠμολόγει τοὺς
- §. 2. γάμους, καὶ διεκλήρου τὰς κόρας. Ὑπερμνήστραν μὲν οὖν τὴν πρεσβυτέραν ἐξεῖλε Λυγκεῖ, καὶ Γοργοφόνην Πρωτεῖ· οὗτοι γὰρ ἐκ βασιλίδος γυναικὸς
- §. 3. Ἀργυφίης ἐγεγόνεισαν Αἰγύπτῳ. τῶν δὲ λοιπῶν ἔλαχον Βούσιρις μὲν καὶ Ἐγκέλαδος καὶ Λύκος καὶ Δαΐφρων τὰς Δαναῶν γεννηθείσας ἐξ Εὐρώπης Αὐτομάτην, Ἀμυμώνην, Ἀγαύην, Σκαιήν. αὐταὶ
- §. 4. δὲ ἐκ βασιλίδος ἐγένοντο Δαναῶν· ἐκ δὲ Ἐλεφαντίδος, Γοργοφόνη καὶ Ὑπερμνήστρα. Λυγκεὺς δὲ καὶ Καλύκην ἔλαχεν. Ἴστρος δὲ Ἴπποδάμειαν, Χαλκῶδων Ῥοδίαν, Ἀγήνωρ Κλεοπάτραν, Χαΐτος Ἀστερίαν, Διοκορυστῆς Ἴπποδάμειαν, Ἄλκις

II. 1. 5. §. 2 - 9. Sortitione facta, narrantur, quos quaeque nactae sint.

compendium litterarum erratum. Iterum peccatum inf. c. 4, 8. διαναστάς.

Γ. 5. §. 1. τοῖς ἐπαγγελλομένοις Reg. 2. pro κόρας vitium ed. pr. κῆρας. §. 2. ἐξεῖλον Λυκεῖ. Pal. Dorv. Vat. Med. Reg. 3; quod et ipsum ferri potest: forte exemptam Hypermnestram Lynceo, Gorgophonen Proteo assignarunt; reliquarum nuptiae forte constitutae. In codd. est Γοργοφόντην. Ἀρ-

γυφίης. praestat Ἀργυφίης ap. Tzetzam l. c. §. 4. Λυκεὺς δὲ καὶ Καλύκην ἔλαχεν. in codd. καὶ λύκην, vel καὶ λύκην. Equidem haec expungenda censeo; nam Lynceus Hypermnestram duxit, et requiritur in sqq. numerus denarius; vereor itaque ne omnia illa αὐταὶ δὲ ἐκ βασιλίδος vsque ad ἔλαχεν ab interpolatione profecta sint. Ἴπποδάμειαν. occurrit idem nomen paullo post;

Γλαύκην, Ἀλκμήνωρ Ἴππομέδουσαν, Ἴππόθοος
 Γόργην, Εὐχίνωρ Ἴφιμέδουσαν, Ἴππόλυτος Ῥόδην.
 οὗτοι μὲν οἱ δέκα ἐξ Ἀραβίας γυναικὸς, αἱ δὲ
 παρθένοι ἐξ Ἀμαδρυάδων νυμφῶν. αἱ μὲν Ἀτ-
 λαντεῖς, αἱ δὲ ἐκ Φοίβης. Ἀγαπτόλεμος δὲ §. 5.
 ἔλαχε Πειρήνην, Κερκέστης δὲ Δώριον, Εὐρυδά-
 μας Φάρτην, Αἴγιος Μνήστραν, Ἄργιος Εὐίππην,
 Ἄρχελαος Ἀνεξιβίην, Μέναχος Νηλώ. οἱ δὲ ἑπτὰ
 ἐκ Φοινίσσης γυναικὸς, αἱ δὲ παρθένοι ἐξ Αἰθιο-
 πίδος. Ἀκκληρωτὶ δὲ ἔλαχον δι' ὁμωνυμίαν τὰς §. 6.
 Μέμφιδος οἱ ἐκ Τυρίας, Κλειτὸς Κλειτήν, Σθέ-
 νελος Σθενέλην, Χρυσίππος Χρυσίππην. Οἱ δὲ §. 7.
 ἐκ Καλιάνθης Νύμφης παῖδες δώδεκα ἐκληρώ-
 σαντο περὶ τῶν ἐκ Πολυξοῦς Ναίδος ἦσαν δὲ οἱ

altero utique loco Κλοδά-
 μεια vel Φιλοδάμεια legen-
 dum, nam ea inter Danaï
 filias ap. Pausan. IV, 30, 353.
 Ῥοδίαν emendavi ex Dorv.
 et Reg. 3. Ruhnken. H. in
 Cer. 398. Ῥοδέαν. mox Ῥόδη
 memoratur. Χαῖτος f. Χαλ-
 τής. Pro Ἀλκμήνωρ male
 erat Ἀλκμήνων, et Ἴππόθοος.
 ἐξ Ἀραβίας Pal. Dorv. Ἀρ-
 ραβείας Reg. 3. οἱ μὲν Ἀτ-
 λαντεῖς f. οἱ μὲν ἐξ Ἀτλαν-
 τεῖας. Pro Ἀμαδρυάδων,
 quod Aegius recte dedit,
 codd. ἀμαδουάδων vel — δον.

§. 5. Κερκέστης ex Pal. pro
 Κέρκηστις. mox Δώτιον malit
 Faber. Φάρτην corruptum
 arbitror: f. Φάρην. Φορίαν.
 Φάντην. Αἴγιος Pal. in marg.
 at in textu αἴτιος. sic in
 Reg. 3. et in vno Tettii, in
 aliis Aegii Ἄργιος. Ἀνεξι-
 βίην f. Ἀναξιβίαν. οἱ ἑπτὰ
 sine δὲ Pal. Dorv. Reg. 3.
 ἐξ ante Αἰθιοπίδος exciderat;
 at in ed. Par. ἐν ante Φοι-
 νίσσης. Mox §. 7. ἐκ Κα-
 λιάνθης f. Καλιάνθης. tum
 καὶ Νηίδος legebatur in edd,
 ante Νύμφης, sed absunt

μὲν παῖδες, Εὐρύλοχος, Φάντης, Περισθένης,
 Ἐρμῖος, Δρύας, Ποταμῶν, Κισσεὺς, Λίξος, Ἴμβρος,
 Βρόμιος, Πολύκτωρ, Χθόνιος· αἱ δὲ κόραι Νύμφης
 Αὐτονόη, Θεανῶ, Ἠλέκτρα, Κλεοπάτρα, Εὐρυ-
 δίκη, Γλαυκίππη, Ἀνθήλεια, Κλεοδώρη, Εὐίππη,
 §. 8. Εὐρωτῶ, Στύγνη καὶ Βρύκη. Οἱ δὲ ἐκ Γοργό-
 νων Αἰγύπτῳ γενόμενοι ἐκληρώσαντο περὶ τῶν ἐκ
 Πιερείας, καὶ λαγχάνει Περίφας μὲν Ἀκταίην,
 Οἶνεὺς Ποδάρκην, Αἴγυπτος Διωξίππην, Μετάλ-
 κης δὲ Ἀδύτην, Λάμπρος Ὠκυπέτην, Πυλάργην
 §. 9. Ἰδμων. Ὀκτῶ δὲ εἰσι νεώτατοι. Ἴδας Ἴπποδίκην,
 Δαίφρων Ἀδιάντην· αὐταὶ δὲ ἐκ μητρὸς ἐγένοντο

verba a Pal. Reg. 1. 3. Sal-
 tem τῆς Νηίδος erat legen-
 dum cum Fabro. Νύμφη
 Ναῖς sic I, 9, 6. At paullo
 post Πολυξοῦς Ναίδος habe-
 tur. ἐκληρώσαντο περὶ τῶν.
 male legebatur παρά. Di-
 citur κληροῦσθαι ὑπὲρ, vel
 περὶ, vel τί. Post κόραι Νύμ-
 φης adulterinum esse iudico,
 Αὐτονοε. Αὐτονόη vel Ἀγο-
 νόη Pal. D. Med. Κλεοπάτρα
 bis occurrit. Sunt tamen
 nimis multa huius formae
 nomina, quae substitui pos-
 sint. Κλεοδώρα debet esse.
 Εὐίππη bis memoratur, forte
 altero loco Πληξίππη. No-
 tior est alia Euippe Chiro-

nis filia ap. Polluc. IV, 141
 ex Euripide memorata, in
 equum versa. Εὐρωτῶ dedi
 ex Pal. ἐρωτῶ est in D. Med.
 at Ἐρατῶ vulgo. Βρύκη.
 Βεβρύκη probat Gal. ex Eust.
 (ad Perieg. 805, ex quo Eu-
 docia p. 47 et 107), ubi
 Bebryces ab ea nomen tu-
 lere. §. 8. Οἱ δὲ Γοργόνων.
 addidi ἐκ, lego quoque Γορ-
 γόνος. ἐκ Πιερείας non vi-
 deo cur non Πιερίας. Με-
 τάλκης cum Hygino scripsi.
 Aegius dedit Μεγάλης, cum
 legeretur in libb. μεγαλήης,
 μετάλης. μελάλης. mox in
 codd. Ἀδίτην. §. 9. Ὀκτῶ
 δὲ εἰσι. imo sex sunt. Leg.

Ἔρσης Πανδίων Καλλιδικήν, Ἄρβηλος Οἶμην,
 Ὑπέρβιος Κελαίνω, Ἴπποκορυστής Ὑπερίπτην.
 οὗτοι ἐξ Ἠφαιστίνης αἱ δὲ ἐκ Κρινοῦς. Ὡς δὲ §. 10.
 ἐκληρώσαντο τοὺς γάμους, ἐστιάσας ἐγχειρίδια
 διαδίδωσι ταῖς θυγατράσιν. αἱ δὲ κοιμωμένους τοὺς
 νυμφίους ἀπέκτειναν πλὴν Ὑπερμνήστρας. αὕτη
 δὲ Λυγκέα διέσωσε, παρθένον αὐτὴν φυλάξαντα.
 διὸ καθεύξας αὐτὴν Δαναὸς ἐφρούρει. Αἱ δὲ ἄλ- §. 11.
 λαι τῶν Δαναοῦ θυγατέρων τὰς μὲν κεφαλὰς τῶν
 νυμφίων ἐν τῇ Λέρῃ κατώρυξαν, τὰ δὲ σώματα
 πρὸ τῆς πόλεως ἐκήδευσαν. καὶ αὐτὰς ἐκάθην
 Ἀθηνᾶ τε καὶ Ἑρμῆς Διὸς κελεύσαντος. Δαναὸς §. 12.
 δὲ ὕστερον Ὑπερμνήστραν Λυγκεῖ συνώκισε· τὰς
 δὲ λοιπὰς θυγατέρας εἰς γυμνικὸν ἀγῶνα τοῖς νι-
 κῶσιν ἔδωκεν.

Ἀμυμώνη δὲ ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Ναύπλιον. §. 13.
 οὗτος μακρόβιος γενόμενος, πλέων τὴν θάλασσαν,

II, 1, 5. §. 10. Suum quaeque sponsum iugulat; Hypermnestra
 Lynceum seruat; §. 11. moxque ei iungitur. §. 12. De
 ceteris Danaidibus certamen proponitur. §. 13. Ex Amy-
 mone Nauplius.

Οὗτοι δέ. Sic et Gale mo-
 nuit. Πηλάρῃην cum Reg. 3.
 Pal. sic saltem deb. Πελάρ-
 γην. idem Ἄρβυλος, Ὑπέ-
 ρίπτη. an Ὑπαρέτη, quae
 apud Hygin. est? Κρινοῦς
 Pal. D. Reg. 3. Sed et An-
 tenoris f. Κρινωῦ Pausan. X,
 27, 1 §. 10. διαδίδωσι. distri-

buit. Pal. Dorv. cum Ze-
 nob. l. c. II, 6. δίδωσι. recte.
 adhaesit διὰ ex antec. voce.
 αἱ δὲ κοιμώμενοι Vat. Med.
 §. 11. Αἱ δὲ ἄλλαι τῶν Δα-
 νοῦ. male inserta legebatur
 μὲν, τῶν μὲν Δ. §. 12. συν-
 ώκισε. recte sic emendavit
 Commel. ex Pal. In Rom.

τοῖς ἐμπίπτουσι ἐπὶ θανάτῳ ἐδυσφόρει. συνέβη
οὖν καὶ αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ,
§. 14. ὥπερ ἄλλων τελευτησάντων ἐδυσφόρει. πρὶν δὲ

erat συνώκησε. §. 13. πλέων
τὴν θάλασσαν, vt θάλασσα
πλευμένη. forte haec ex poe-
ta adumbrata. τοῖς ἐμπίπτου-
σι ἐπὶ θανάτῳ dictum vt
μαστιγοῦσθαι ἐπὶ θανάτῳ, tan-
quam conditione propofita;
nisi iungere malis: δυσφο-
ρεῖν ἐπὶ θανάτῳ τοῖς ἐμπί-
πτουσι pro τῶν ἐμπίπτόν-
των. Emendationem protu-
lit Kuhn. ad Pausan. II, 25.
p. 168. quam merito elegan-
tem appellat doctiss. Hufch-
ke Anat. crit. p. 240. scilicet
si per se spectetur, ἐπυρσο-
φόρει pro ἐδυσφόρει, nam fa-
ce in alto loco posita nau-
tas miseros ad scopulos al-
lexit. Enimvero, quid tum
esset τοῖς ἐμπίπτουσι ἐπὶ θά-
νάτῳ? vertit Kuhn. quos-
cunque in mari deprehende-
rat, ostensa face naufragos
perire fecit. Scilicet sic pu-
tandum erit, eum non in pro-
montorio Caphareo seden-
tem prospexisse nauigantes
eosque face e promontorio

edita in fraudem pellexisse;
sed nauigio in mari vagan-
tem, (nam est πλέων τὴν
θάλασσαν) si quos viderat,
face elata in scopulos de-
duxisse. Quid vero tum fa-
ciemus sequentibus: συνέβη
οὖν αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ
τῷ θανάτῳ, ὥπερ ἄλλων τε-
λευτησάντων ἐδυσφόρει? ipse
eadem morte occubuit, quo
alios interiisse aegre ferebat.
fac et h. l. legi ἐπυρσοφόρει:
quis erit sensus: eum periisse
ea morte, qua aliis pereun-
tibus facem sustulerat, ita
deberet esse ὥπερ ἄλλοι ἐτε-
λεύτησαν αὐτοῦ πυρσοφοροῦν-
τος. vt et ipse in scopulis
deprehensus allisό nauigio
periisse dicatur. Vt ergo
Kuhnii emendationem, per
se probabilem, retineas, cre-
dendum est, vltima ὥπερ
ἄλλων τελευτησάντων. ἐδυ-
σφόρει esse glossema, e praua
lectione ἐδυσφόρει natum:
Verum diuersae esse potuere
poetarum narrationes: pro

τελευτῆσαι, ἔγημεν, ὡς μὲν οἱ Τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Κατρέως ὡς δὲ ὁ τοὺς Νόστους γράψας, Φιλύραν ὡς δὲ Κέρκωψ, Ἡσιόνην καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην, Οἶακα, Ναυσιμέδοντα.

Λυγκεὺς δὲ, μετὰ Δαναὸν Ἄργους δυναστεύων, CAP. ἔξ Ὑπερμνήστρας τεκνοῖ παῖδα Ἄβαντα. Τού- Π, 1. του δὲ καὶ Ὠκαλείας τῆς Μαντινέως δίδυμοι παῖ- §. 1. δεσ ἐγένοντο Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος.

Οὗτοι, καὶ κατὰ γαστρὸς μὲν ἔτι ὄντες, ἔστα- §. 2. σίαζον πρὸς ἀλλήλους. ὡς δὲ ἀνετράφησαν, περὶ τῆς βασιλείας ἐπολέμουν, καὶ πολεμοῦντες εὗρον ἀσπίδας πρῶτοι. καὶ κρατήσας Ἀκρίσιος Προῖτον Ἄργους ἐξελαύνει. Ὁ δὲ ἤκεν εἰς Λυκίαν πρὸς §. 3. Ἰοβάτην ὡς δὲ τινες φασὶ, πρὸς Ἀμφιάνακτα καὶ γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα, ὡς μὲν Ὀμηρος, Ἄντειαν, ὡς δὲ οἱ Τραγικοὶ, Σθενέβοιαν. κατὰ-

II, 2, 1. Lyncei Abas, Abantis Acrifius et Proetus §. 2. inter se bella gerentes. §. 3. Proetus a Iobate socero in regnum reducitur,

Tragicorum vsu et more. συνέβη οὖν καὶ αὐτῷ Vat. §. 14. Κλυμένην τὴν Κατρέως. ita reposui auctoritate ipsius Apollodori inf. III, 2, 2. vid. Burmanni Catal. Argon. in voc. *Nauplius*, et Meurf. in Creta III, 3. Male legebatur Ἀτρέως, vt emendat Aegius; in codd. est

καστρέως. Μοx Φίλαραν Pal. Reg. 3. Κέρκωψ, vt sup. vid. not. p. 253. Pro νόστους Tett. Vat. νόμους v. Ind. auctt.

§. 1. Pro Λυγκεὺς Dorv. Γλυκεὺς, Ὠκαλείας, ita Aeg. edidit; in libris fere est ἀγαλλίας. Videtur latere Ἀγλαίας, quae disertè editur a Schol. Eurip. Or. 965.

- ὄντι δὲ αὐτῶν ἐπιστῆς μετὰ στρατοῦ Λυκίων,
 καὶ κατεπείθετο Τύρυνθα, ταύτην αὐτῶ Κι-
 §. 4. ἡλωπῶν πεντακτακτῶν. μερισάμενοι δὲ τὴν Ἀρ-
 γείαν ἐπέσπευον. καὶ Ἀκρίσιος μὲν Ἀρ-
 Γ. 2. γείαν ἐπέσπευον. Πραίτος δὲ Τύρυνθος. καὶ γίνε-
 §. 1. ται ἄρα καὶ τὸ Ἐϋφύσιος τῆς Λακεδαίμονας
 Διότι Πραίτος ἐκ Σφενεβοίας Δυσίππη καὶ
 §. 2. Δυσίππη. αὐτῶν δὲ, ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνη-
 σαι ἐκείνῳ Πραίτος φησὶν, ὅτι τὰς Διονύσου τε-
 λείας οὐ κατέσχοντο ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει
 §. 3. οἵσσι τὰ τῶν Ἰφίας ἕσανον ἐξηγυτέλισαν. γενόμε-
 να δὲ ἐμμανίαι ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Ἀργείαν
 ἄτακτοι καὶ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Πελο-
 πόννησον κενώσαντες μετὰ ἀκοσμίας ἀπάσης, διὰ
 τῆς ἐπιμελειᾶς ἐτραχάζον.

H. 2. 2. 4. 4. Iphias Argis. Proetus Tirynthe regnat. 2. §. 1. Ex
 Iphias Danae. §. 2. Proeti filiae infantes,

H. 2. 2. 4. 4. interpolatio
 ἐπιτεθειμένη. Sicut eiectiones, quae
 H. 2. 2. 4. 4. sunt, satis esset,
 κατεπείθετο δὲ τὴν Ἀργείαν,
 καὶ αὐτῶν μὲν etc. In Vat.
 κατεπείθετο μερισάμενοι δὲ τὴν
 Ἀργείαν γίνεσθαι Ἀκρίσιον μὲν
 ταύτην in medio deli-
 τῶν δὲ Τύρυν-
 theri, Τύρυνθον,
 etc.
 καὶ τὸ καὶ Ἰφι-
 ἀνάστα nomina

verum veteris poetae con-
 stituisse puto. Fuit inter
 carmina quae Theocrito tri-
 buebantur, unum inscriptum
 Προϊτίδες, ap. Suidam. Ἰφιά-
 νη in libb. Aegii erat, ut
 et in Pal. Iphianassam Phe-
 recydes quoque ediderat ap.
 Schol. Odyss. 2, 225. Apud
 Diodor. IV, 68. Ἰφίανθη,
 Megapenthis f., male pro
 eadem habita est. v. Wessel.
 et de nominibus Sertium ad

πους δὲ ὁ Ἀμυθάονος καὶ Εἰδομένης §. 4.
 τος, μάντις ὦν, καὶ τὴν διὰ Φαρμάκων
 μῶν Θεραπείαν πρῶτος εὐρηκῶς, ὑπὲρ
 Θεραπείαν τὰς παρθέτους, εἰ λάβοι τὸ
 τὸς τῆς δυναστείας. οὐκ ἐπιτρέποντος §. 5.
 τὴν Θεραπείαν ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις,
 ἅντων ἐμαίνοντο αἱ παρθέτοι, καὶ προσέτι
 ἄλλων αἱ λοιπαὶ γυναῖκες. καὶ γὰρ αὐταὶ
 αὐτὰς ἀπολιποῦσαι, τοὺς ἰδίους ἀπώλλυον
 καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐφοίτων. προβαίνου- §. 6.
 ἡμιπλεῖστον τῆς συμφορᾶς, τοὺς αἰτηθέν-
 τούς ὁ Προῖτος ἐδίδου. ὁ δὲ ὑπέσχετο Θε-
 ρεῖν, ὅταν ἕτερον τοσοῦτον τῆς γῆς ὁ ἀδελ-

Melampode, fanatae: cui ducenda datur vna e filiabus
 roeti, altera Bianti.

§. 8. cf. Perizon. ad
 n. V. H. III, 42. §. 4.
 πρῶτον Pal. — ὑπὲρ
 ται Θεραπείαν. ita cum
 e cod. Farnes. hic et
 scripsi, pro Θεραπείαν,
 ter in eadem pagina
 et si facile relinqui
 Sane post *verba*
 locum habet et
 futurum, etiam
 illenne tamen
 um est: v. c.
 , δώσειν ὑπισχνεῖ-
 συνεργήσειν ἐπηγ-

γέλατο. sic et I, 9, 26. §. 5.
 I, 27, 4. II, 5, 5. §. 4. II, 5,
 9. §. 7. et 9. III, 1, 2. §. 2.
 et alibi. Nullum est in con-
 trarium exemplum praeter-
 quam I, 9, 23. §. 4. ὑπισχνεῖ-
 ται κυβερνᾶν. et II, 8, 6. §. 7.
 ὑπισχόμενος στρατεύειν. In
 seqq. εἰ λάβοι τὸ δὲ τὸ τρίτον
 Vat. Mox §. 5. ἐπὶ μισθοῖς
 τηλικούτοις, et iterum §. 6.
 τοὺς αἰτηθέντας μισθοῦς, ne-
 scio an ad corruptelae ex-
 empla supra commemorata
 ἐπὶ βωμοῖς pro βωμῶ I, 9, 8.

- Φὸς αὐτοῦ λάβη Βίας. Προῖτος δὲ εὐλαβηθεῖς, μὴ, βραδυνούσης τῆς Θεραπείας, αἰτηθεῖη καὶ
- §. 7. πλεῖον, Θεραπεύειν συνεχώρησεν ἐπὶ τούτοις. Μελάμπους δὲ παραλαβὼν τοὺς δυνατωτάτους τῶν νεανιῶν, μετ' ἀλαλαγμοῦ καὶ τινος ἐνθέου χορείας ἐκ τῶν ὄρων αὐτὰς ἐς Σικυῶνα συνεδίωξε.
- §. 8. κατὰ δὲ τὸν διωγμὸν, ἡ πρεσβυτάτη τῶν θυγατέρων Ἰφινόη μετήλλαξεν ταῖς δὲ λοιπαῖς τυχεύσασαι καθαρμῶν σωφρονῆσαι συνέβη, καὶ ταύτας μὲν ἐξέδοτο Προῖτος Μελάμποδι καὶ Βιάντι, παῖδα δὲ ὕστερον ἐγέννησε Μεγαπένθη.

CAP. Βελλεροφόντης δὲ ὁ Γλαύκου τοῦ Σισύφου, ΠΙ, 1. κτείνας ἀκουσίως ἀδελφὸν Δηλιάδην, ὡς δέ τινες §. 1. Φασί, Πειρήνα, ἄλλοι δὲ, Ἀλκιμένην, πρὸς Προῖτον §. 2. τον ἐλθὼν καθαίρεται. καὶ αὐτοῦ Σθενέβοια

II, 2, 2. §. 8. Proeti f. Megapenthes. 3, 1. Bellerophon ad Proetum Argos confugit;

II, 5, 11. p. 138. referendum sit, pro ἐπι μισθῶ. τὸν μισθόν. συνεχώρησεν ἐπὶ τούτοις: hac mercede. ut ἐπὶ μέρει sup. I, 9, 12. §. 8. §. 7. μετ' ἀλαλαγμοῦ Aegius correxit: in codd. μετ' ἀλαγμοῦ. et mox ἐπτικυῶνος Pal. ap. Com. et ἐκ σικυῶνος Reg. 3. pro ἐς Σικυῶνα. §. 8. καθαρμῶν, dedi ex codd. quod res postulabat, pro καθαρμοῦ.

I. 1. εἰς Ἄργος πρὸς Προῖτον legebatur: fallum hoc; nam Proetus Tiryntem tenebat: sup. c. 2, 1. f. Apud Zenob. εἰς Τίρυνθα ἐξ Ἄργους. Schol. II. ζ, 155. εἰς Ἄργος, e quo verba haec duo transtulisse videri debet Aegius; nam a libris absunt; sed sunt in illo Scholio alia turbata. §. 2. καὶ αὐτοῦ γυνὴ Σθενέβοια, ἡ

ἔρωτα ἴσχει, καὶ προσπέμπει λόγους περὶ συνου-
σίας. τοῦ δὲ ἀπαρνούμενου, λέγει πρὸς Προΐτον,
ὅτι Βελλεροφόντης αὐτῇ περὶ Φθορᾶς προσεπεμ-
ψατο λόγους. Προΐτος δὲ πιστεύσας, ἔδωκεν ἐπι- §. 3.
στολὰς αὐτῷ πρὸς Ἰοβάτην κομίσειν, ἐν αἷς ἐνε-
γέγραπτο, Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. Ἰοβάτης §. 4.
δὲ ἐπιγνοὺς ἐπέταξεν αὐτῷ Χίμαιραν κτεῖναι, νο-

II, 3, 1. §. 2. ab hoc uxoris fraude inducto in Lyciam missus
ad Iobatam, §. 4. Chimaeram trucidat,

καὶ Ἄντεια, ἔρωτα ἴσχει. haec ediderat Aegius, inter-
polata ex Schol. Lycophr. l. c. vel ex Zenob. l. c. A
codd. absunt γυνῆ et ἡ καὶ Ἄντεια, id quod iam f. i. monuerat auctor: cum a
Pal. quoque abessent, verba vncinis incluserat Commel. equidem eieci. — καὶ προσ-
πέμπει λόγους περὶ συνου-
σίας. reperui, προσπεμπει,
Zenobium sequutus, Fabro quoque optante, pro προ-
πέμπει, quod sane et ipsum dici potest: vid. ad Charit. pag. 333. Misc. Obsl. nov. T. III. p. 7. alienum tamen ab h. l. at mox est προσεπέμψατο λόγους: varianit adeo vsus utrumque hoc eadem cum vi. §. 3. πρὸς Ἰοβάτην,

adiectum erat in edd. super-
rioribus τὸν πενθερὸν, quod a codd. abest. ἔδωκεν ἐπι-
στολὰς κομίσειν. κομίζειν Pal. κομίσαι Zenob. quod praeferam; minus bene idem mox ἀνεγέγραπτο. Noster vero non dubitavit γράμματα et ἐπιστολὰς, iam illa aetate missa agnoscere, quod in Homero l. c. II. ζ, 168. 9. obscurum est: de quo tamen disputatio ad h. l. haud spectat. Mox post ἀποκτεῖναι versus deest in ed. Rom. sed operarum vitio. — §. 4. ἐπιγνοὺς. Si accurate loquutus est scriptor, quod vix credo, potest ad notas referri, ut alias ad sigillum. Verum agnoscit quoque aliquis litteras ad

- μίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Θηρίου διαφθαρήσεσθαι.
 ἦν γὰρ οὐ μόνον ἐνὶ, ἀλλὰ πολλοῖς οὐκ εὐάλωτον.
 §. 5. εἶχε δὲ προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρανὸν δὲ δράκοντος,
 τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην αἰγῶς, δι' ἧς πῦρ ἀνίει.
 καὶ τὴν χώραν διέφθειρε, καὶ τὰ βοσκήματα ἐλυ-
 μαίνετο· μία γὰρ φύσις τριῶν Θηρίων εἶχε δυνά-
 §. 6. μιν. Λέγεται δὲ καὶ, τὴν Χίμαιραν ταύτην
 τραφῆναι μὲν ὑπὸ Ἀμισωδάρου, καθάπερ εἶρηκε
 καὶ Ὅμηρος, γεννηθῆναι δὲ ἐκ Τυφῶνος καὶ
 ἰ. 2. Ἐχίδνης, καθὼς Ἡσίοδος ἱστορεῖ. Ἀναβιβάσας
 §. 1. οὖν ἑαυτὸν ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν Πήγασον, ὃν
 εἶχεν ἵππον ἐκ Μεδούσης πτηνὸν γεγεννημένον
 καὶ Ποσειδῶνος, ἀρθεῖς εἰς ὕψος, ἀπὸ τούτου κατ-
 §. 2. ἐτόξευσε τὴν Χίμαιραν. Μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα
 τοῦτον, ἐπέταξεν αὐτῷ Σολύμοις μαχέσασθαι.
 ὡς δὲ ἐτελεύτησε καὶ τοῦτον, Ἀμαζόσιν ἐπέταξεν

II, 3, 2. §. 2. Solymos, Amazones, Lycios vincit.

se missas: ἐπιγινώσκει. Red-
 didit Zenob. ἀναγνοῦς et τὴν
 πυρπιπνουν Χίμαιραν, forte ex
 sup. I, 9, 3. — Mox §. 6.
 δὲ καὶ abest ab Medic. ma-
 lim et reliqua τὴν χίμαιραν
 ταύτην. tum Ἀμισαδάρου Pal.
 Vat. D. Reg. 3. apud Pa-
 laeph. 29. Ἀμισώδαρος. sed
 in Homero II. π, 328. est
 Ἀμισώδαρος. Hesiodus Θ. 319.
 coll. cum v. 297. 308.

I. 2. Verba repetit Zenob.
 I. c. vbi ἀναβάς οὖν etc. ἐπὶ
 τὸν Πήγασον, ὃν εἶχεν. in
 codd. est τὰς πηγὰς, ὃν. vnde
 Aegius dedit ἐπὶ τὸν Πήγασον
 εἶχεν. interpositum ὃν ab
 Commel. Consentit Zenob.
 I. c. §. 2. μαχέσασθαι. ita
 cum Galeo emendavi; Ho-
 mericum ἐμαχέσσατο respi-
 ciens. Vulgo est μαχέσθη-
 ναι, quod barbari epitoma-

ἀγωνίζεσθαι αὐτόν. ὡς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε, τοὺς νεότητι Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας ἐπιλέξας, ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. ὡς δὲ καὶ §. 3. τούτους ἀπέκτεινε πάντας, θαύμασας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης, τά τε γράμματα ἔδειξε, καὶ παρ' αὐτῷ μένειν ἠξίωσε, δούς τὴν θυγατέρα Φιλονόην καὶ θνήσκων τὴν βασιλείαν κατέλιπεν αὐτῷ.

Ἀκρισίῳ δὲ περὶ παίδων γενέσεως ἀρρένων CAP. χρηστηριαζομένῳ ὁ θεὸς ἔφη, γενέσθαι παῖδα ἐκ IV, I. τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτεῖνῃ. δείσας οὖν §. I.

II, 3, 2. §. 3. Iobatis filia et regno potitur. 4, 1. Acrifii filia Danae

toris esse censebat Faber. Dicerem et ipse notandam potius esse formam, quam mutandam, nisi me versari scirem in libello, in quo indoctus librarius litterarum compendia vbique perperam expressit. — ἀγωνίσασθαι Zenob. I. c. τοὺς νεότητι (iuvenili robore, viribus, validis), Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας: editum erat τοὺς τε ν. vbi vel delendum, erat τε, quod nunc feci, vel cum Fabro scribendum τῇ, minus commode, vel cum Gale, τότε. firmari hoc posset ex Zenob. I. c. II, 87.

τοὺς τότε ῥώμῃ νεότητος διαφέροντας. ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. puta, iussit, τοὺς λοχήσασθαι αὐτόν. non vero αὐτὸν ἀποκτεῖναι τοὺς λοχήσαντας. Etiam in Homero ζ, 187. Iobates ei redeunti infidias struit, e quibus ille, Lyciis infidiantibus, se expedit.

I. I. Caput hoc speciminis loco editum Misc. Obsf. nov. T. III. a van Swinden. praeclarae spei iuvene, cui utinam tela, quam exorsus erat, morte ne excussa manibus esset! Maiores ille copias allaturus fuisset per lon-

- Ἄκρισιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον κατασκευάσας
 §. 2. χάλκεον, τὴν Δανάην ἐφθούρει. ταύτην μὲν, ὡς
 ἔνιοι λέγουσιν, ἐφθειρε Προῖτος ὅθεν αὐτοῖς καὶ
 ἡ στάσις ἐκινήθη ὡς δὲ ἔνιοι Φασί, Ζεὺς μετα-
 μορφωθείς εἰς χρυσόν, καὶ διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς
 §. 3. Δανάης εἰςρυεῖς κόλπους, συνῆλθεν. αἰσθόμενος
 δὲ Ἄκρισιος ὕστερον, ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον Περ-
 σέα, μὴ πιστεύσας ὑπὸ Διὸς ἐφθάρθαι, τὴν θυ-
 γατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν, ἐρ-
 ρίψεν εἰς θάλασσαν. προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρ-
 νακος Σερίφω, Δίπτυς ἄρας ἀνέτρεφε τοῦτον.

II; 4. 1. a Iove in turri athena corrupta cum puero Perseo a patre
 oistae inclusa in Seriphum delata.

gum tempus paratas! Trans-
 feram ex eo quae consilio
 meo respondere videbuntur.
 περὶ παιδων γενέσεως ἀρρέ-
 νων, idem verborum ordo
 in Zenob. alioquin ἀρρένων
 a sequiore manu adfutum
 credere liceret; sed et Schol.
 Homer. l. e. περὶ γενέσεως
 ἀρρένων παιδων, et Schol.
 Apollon. χρωμένω δὲ αὐτῷ
 περὶ ἄρρηνος παιδός. Coniux
 Acrisii Eurydice: sup. II,
 2, 1 f. ὁ θεός abest a Pal.
 et inde ductis, male. γε-
 νέσθαι. sic et Zenob. et sic
 alibi; ne γενήσεθαι fuisse

suspiceris: conf. Swinden.
 p. 55. ὅς αὐτὸν ἀποκτείνη.
 Aegius ediderat ἀποκτενῆ,
 ex Schol. Homer. l. c. Re-
 vocavi alterum e codd. et
 Zenob. §. 2. μὲν post ταύ-
 την exciderat vitio ed. Par.
 nec est lectionis varietas.
 ὡς ἔνιοι λέγουσιν: Schol. Ho-
 mer. addit: ὡς φησι Πίνδα-
 ρος καὶ ἕτεροί τινες. Aliter
 tamen Pindar. P. 12, 29. cf.
 Swinden. p. 58. ἡ στάσις.
 respicit sup. c. 2, 1. εἰς
 τοὺς Δανάης εἰςρυεῖς κόλπους.
 Schol. Homer. εἰςδύς εἰς
 τὸν Δανάης κόλπον. Eudocia

Βασιλεύων δὲ τῆς Σερίφου Πολυδέκτης, ἀδελ- Γ. 2.
 φός Δίκτυος, Δανάης ἑρασθεὶς, καὶ, ἠνδρωμένου Θ. 1.
 Περσέως, μὴ δυνάμενος αὐτῇ συνελθεῖν, συνεκά-
 λει τοὺς φίλους, μεθ' ὧν καὶ Περσέα, λέγων,
 ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἴπποδαμείας τῆς Οἰνο-

II, 4, 2. A Polydecte Perseus ad Medusae caput afferendum missus,

p. 104. ἀχθεὶς διὰ τοῦ ὀρό-
 φου. f. χυθεὶς. nec aliter
 Schol. Lycophr. 838. §. 3.
 ἐν Σερίφῳ νήσῳ Zenob. de
 suo auxit. ἀνέτρεψε. Sic
 Aegius ediderat, nec aliter
 libri ac Zenob. In Comme-
 lin. peccatum ἀνέτρεψε, vnde
 Fab. et Par. ed. ἀνέτρεψε.

Γ. 2. Πολυδεύκτης aberra-
 tum in libb. h. l. vt ibid.
 Dorv. Πολυδέκτος. — ἀδελ-
 φός ὁμομήτριος Δίκτυος, me-
 dia vox abest a codd. et
 Zenob. suppleta ab Aegio
 ex Schol. Apollon. l. c. Ser-
 vare volebat vocem van
 Swind. p. 61. quoniam Phe-
 recydis manum in eo Schol.
 superesse putabat; mihi illa
 valde interpolata esse vide-
 tur. καὶ, ἠνδρωμένου Περσέως,
 μὴ δυνάμενος σ. vir doctus
 coni. ἤδη ἠνδρωμένου. Equi-
 dem putabam locum inter-

punctione expediisse. λέγων,
 ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἴπ-
 ποδαμείας τῆς Οἰνομάου γά-
 μους. non epulas collatitias,
 vt video viros doctos acci-
 pere; sed munera collatitia,
 vnde ἔδνα conficeret, qui-
 bus alios procos vinceret,
 Conuiuii notionem male in-
 tulere grammatici; nec eam
 Pherecydis esse arbitror ap.
 Schol. Apollon. nec eam
 agnoscit Pindar. P. 12, 25.
 Hac notione epularum se-
 mel illata obscuratus est lo-
 cus adeo, vt commoda sen-
 tentia elici non posset. Vt
 in illud commentum inci-
 derent, mouit grammaticos
 vulgaris vocis ἔρανος nota-
 tio, tum vero quod con-
 viuii memoratio apud scri-
 ptiores sit; hoc tamen serius,
 Perseo insulam Seriphum re-
 duce facto. λέγον ἔρανον συ-

τοῖς ἐμπίπτουσι ἐπὶ θανάτῳ ἐδυσφόρει. συνέβη
οὖν καὶ αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ,
§.14. ὥπερ ἄλλων τελευτησάντων ἐδυσφόρει. πρὶν δὲ

erat συνώκησε. §. 13. πλέων
τὴν θάλασσαν, vt θάλασσα
πλευμένη. forte haec ex poe-
ta adumbrata. τοῖς ἐμπίπτου-
σι ἐπὶ θανάτῳ dictum vt
μαστιγοῦσθαι ἐπὶ θανάτῳ, tan-
quam conditione propofita;
nisi iungere malis: δυσφο-
ρεῖν ἐπὶ θανάτῳ τοῖς ἐμπί-
πτουσι pro τῶν ἐμπιπτόν-
των. Emendationem protu-
lit Kuhn. ad Pausan. II, 25.
p. 168. quam merito elegan-
tem appellat doctiff. Hufch-
ke Anat. crit. p. 240. scilicet
si per se spectetur, ἐπυρσο-
φόρει pro ἐδυσφόρει, nam fa-
ce in alto loco posita nau-
tas miseros ad scopulos al-
lexit. Enimvero, quid tum
esset τοῖς ἐμπίπτουσι ἐπὶ θά-
νάτῳ? vertit Kuhn. *quos-
cunque in mari deprehende-
rat, ostensa face naufragos
perire fecit.* Scilicet sic pu-
tandum erit, eum non in pro-
montorio Caphareo seden-
tem prospexisse nauigantes
eosque face e promontorio

edita in fraudem pellexisse;
sed nauigio in mari vagan-
tem, (nam est πλέων τὴν
θάλασσαν) si quos viderat,
face elata in scopulos de-
duxisse. Quid vero tum fa-
ciemus sequentibus: συνέβη
οὖν αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ
τῷ θανάτῳ, ὥπερ ἄλλων τε-
λευτησάντων ἐδυσφόρει? *ipse
eadem morte occubuit, quo
alios interiiſſe aegre ferebat.*
fac et h. l. legi ἐπυρσοφόρει:
quis erit sensus: *eum periiſſe
ea morte, qua aliis pereun-
tibus facem sustulerat,* ita
deberet esse ὡπερ ἄλλοι ἐτε-
λεύτησαν αὐτοῦ πυρσοφοροῦν-
τος. vt et ipse in scopulis
deprehensus allifó nauigio
periisse dicatur. Vt ergo
Kuhnii emendationem, per
se probabilem, retineas, cre-
dendum est, vltima ὥπερ
ἄλλων τελευτησάντων, ἐδυ-
σφόρει esse glossema, e praua
lectione ἐδυσφόρει natum:
Verum diuersae esse potuere
poetarum narrationes: pro

τελευτήσαι, ἔγημεν, ὡς μὲν οἱ Τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Κατρέως· ὡς δὲ ὁ τοὺς Νόστους γράψας, Φιλύραν· ὡς δὲ Κέρκωψ, Ἡσιόνην· καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην, Οἶακα, Ναυσιμέδοντα.

Λυγκεὺς δὲ, μετὰ Δαναὸν Ἄργους δυναστεύων, CAP. 1. ἐξ Ὑπερμνήστρας τεκνοῖ παῖδα Ἄβαντα. Τού- Π, 1. του δὲ καὶ Ὀκαλείας τῆς Μαντινέως δίδυμοι παῖ- §. 1. δεσ ἐγένοντο Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος.

Οὗτοι, καὶ κατὰ γαστρὸς μὲν ἔτι ὄντες, ἕστα- §. 2. σίαζον πρὸς ἀλλήλους. ὡς δὲ ἀνετράφησαν, περὶ τῆς βασιλείας ἐπολέμουν, καὶ πολεμοῦντες εὗρον ἀσπίδας πρῶτοι. καὶ κρατήσας Ἀκρίσιος Προῖτον Ἄργους ἐξελαύνει. Ὁ δὲ ἦκεν εἰς Λυκίαν πρὸς §. 3. Ἰοβάτην· ὡς δὲ τινες Φασί, πρὸς Ἀμφιάνακτα· καὶ γαμῆ τὴν τούτου θυγατέρα, ὡς μὲν Ὅμηρος, Ἄντειαν, ὡς δὲ οἱ Τραγικοὶ, Σθενέβοιαν. κατὰ-

II, 2, 1. Lyncei Abas, Abantis Acrifius et Proetus §. 2. inter se bella gerentes. §. 3. Proetus a Iobate socero in regnum reducitur,

Tragicorum vsu et more. καστρέως. Μοχ Φίλαραν Pal. συνέβη οὖν καὶ αὐτῷ Vat. Reg. 3. Κέρκωψ, vt sup. vid. §. 14. Κλυμένην τὴν Κατρέως. not. p. 253. Pro νόστους Tett. ita reposui auctoritate ipsius Vat. νόμους v. Ind. auctt. Apollodori inf. III, 2, 2. vid. §. 1. Pro Λυγκεὺς Dorv. Burmanni Catal. Argon. in Γλυκεὺς, Ὀκαλείας, ita Aeg. voc. Nauplius, et Meurf. edidit; in libris fere est in Creta III, 3. Male lege- ἀγαλλίας. Videtur latera batur Ἀτρέως, vt emenda- Ἀγλαίας, quae diserte editur rat Aegius; in codd. est a Schol. Eurip. Ot. 965.

γει δὲ αὐτὸν ὁ κηδεστὴς μετὰ στρατοῦ Λυκίων,
καὶ καταλαμβάνει Τίρυνθα, ταύτην αὐτῷ Κυ-
§. 4. κλώπων τειχισάντων. μερισάμενοι δὲ τὴν Ἀρ-
γείαν ἅπασαν κατώκουν. καὶ Ἀκρίσιος μὲν Ἀρ-
Γ. 2. γους βασιλεύει, Προῖτος δὲ Τίρυνθος. καὶ γίνε-
§. 1. ται Ἀκρισίῳ πέν ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Λακεδαιμόνος
Δανάῃ Προίτῳ δὲ ἐκ Σθενεβοίας Λυσιππῆ καὶ
§. 2. Ἰφιάνασσα. αὐταὶ δὲ, ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνη-
σαν ὡς μὲν Ἡσίοδος φησὶν, ὅτι τὰς Διονύσου τε-
λετὰς οὐ κατεδέχοντο ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει,
§. 3. διότι τὸ τῆς Ἥρας ἕοικον ἐξηυτέλισαν. γενόμε-
ναι δὲ ἐμμανεῖς, ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Ἀργείαν
ἅπασαν. αὐταῖς δὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Πελο-
πόννησον διελθούσαι μετὰ ἀκοσμίας ἀπάσης, διὰ
τῆς ἐρημίας ἐτρόχαζον.

II, 2, 1. §. 4. Acrifius Argis, Proetus Tirynthe regnat. 2. §. 1. Ex
Acrifio Danae. §. 2. Proeti filiae infanientes,

In seqq. §. 4. interpolatio
irreplit. Saltem eiectis, quae
in medio sunt, satis esset,
μερισάμενοι δὲ τὴν Ἀργείαν,
Ἀκρίσιος μὲν etc. In Vat.
legitur: μερισάμενοι δὲ τὴν
ἀργείαν, γίνεται Ἀκρισίῳ μὲν
etc. reliqua in medio desi-
derantur. Προῖτος δὲ Τίρυν-
θος. Pal. et ceteri, Τίρυνθου,
Med. Τίρυνθου.

Γ. 2. Λυσιππῆ τε καὶ Ἰφι-
μόῃ καὶ Ἰφιάνασσα nomina

versum veteris poetae con-
stituisse puto. Fuit inter
carmina quae Theocrito tri-
buebantur, vnum inscriptum
Προίτιδες, ap. Suidam. Ἰφιό-
νη in libb. Aegii erat, vt
et in Pal. Iphianassam Phe-
recydes quoque ediderat ap.
Schol. Odyss. 6, 225. Apud
Diodor. IV, 68. Ἰφιάνειρα,
Megapenthis f., male pro
eadem habita est. v. Wellf.
et de nominibus Servitum ad

Μελάμπους δὲ ὁ Ἀμφιάωνος καὶ Εἰδομένης §. 4.
 τῆς Ἄβαντος, μάντις ὦν, καὶ τὴν διὰ Φαρμάκων
 καὶ καϑαρμῶν Θεραπείαν πρῶτος εὐρηκῶς, ὑπι-
 σχνεῖται Θεραπεύσειν τὰς παρθένας, εἰ λάβοι τὸ
 τρίτον μέρος τῆς δυναστείας. οὐκ ἐπιτρέποντος §. 5.
 δὲ Προΐτου Θεραπεύειν ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις,
 ἔτι μᾶλλον ἐμαίοντο αἱ παρθένοι, καὶ προσέτι
 μετὰ τούτων αἱ λοιπαὶ γυναῖκες. καὶ γὰρ αὐταὶ
 τὰς οἰκίας ἀπολιποῦσαι, τοὺς ἰδίους ἀπώλλουον
 παῖδας, καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐφοίτων. προβαίνου- §. 6.
 σης δὲ ἐπιπλεῖστον τῆς συμφορᾶς, τοὺς αἰτηθέν-
 τας μισθοὺς ὁ Προΐτος ἐδίδου. ὁ δὲ ὑπέσχετο Θε-
 ραπεύσειν, ὅταν ἕτερον τοσοῦτον τῆς γῆς ὁ ἀδελ-

II, 2, 2. a Melampode sanatae: cui ducenda datur vna e filiabus
 Proeti, altera Bianti.

Ecl. VI, 8. cf. Perizon. ad
 Aelian. V. H. III, 42. §. 4.
 εὐρηκῶς πρῶτον Pal. — ὑπι-
 σχνεῖται Θεραπεύσειν. ita cum
 Aegio e cod. Farnes. hic et
 infra scripsi, pro Θεραπεύειν,
 ne hoc ter in eadem pagina
 rediret, etsi facile relinqui
 poterat. Sane post *verba*
pollicendi locum habet et
 praesens, et futurum, etiam
 aoristus; solenne tamen
 nostro futurum est: v. c.
 I, 9, 23. §. 3. δώσειν ὑπισχνεῖ-
 ται. p. 65. συνεργήσειν ἐπηγ-

γελῶτο. sic et I, 9, 26. §. 5.
 I, 27, 4. II, 5, 5. §. 4. II, 5,
 9. §. 7. et 9. III, 1, 2. §. 2.
 et alibi. Nullum est in con-
 trarium exemplum praeter-
 quam I, 9, 23. §. 4. ὑπισχνεῖ-
 ται κυβερνᾶν. et II, 8, 6. §. 7.
 ὑπισχόμενος στρατεύειν. In
 seqq. εἰ λάβοι τὸ δὲ τὸ τρίτον
 Vat. Mox §. 5. ἐπὶ μισθοῖς
 τηλικούτοις, et iterum §. 6.
 τοὺς αἰτηθέντας μισθοὺς, ne-
 scio an ad corruptelae ex-
 empla supra commemorata
 ἐπὶ βωμοῖς pro βωμῶ I, 9, 8.

- Φὸς αὐτοῦ λάβη Βίας. Προῖτος δὲ εὐλαβηθεῖς, μὴ, βραδυνούσης τῆς Θεραπείας, αἰτηθεῖη καὶ
- §. 7. πλεῖον, Θεραπεύειν συνεχώρησεν ἐπὶ τούτοις. Μελάμπους δὲ παραλαβὼν τοὺς δυνατωτάτους τῶν νεανιῶν, μετ' ἀλαλαγμοῦ καὶ τινοσ ἐνθέου χορείας ἐκ τῶν ὄρων αὐτὰς ἐς Σικυῶνα συνεδίωξε.
- §. 8. κατὰ δὲ τὸν διωγμὸν, ἡ πρεσβυτάτη τῶν θυγατέρων Ἰφινόη μετήλλαξεν ταῖς δὲ λοιπαῖς τυχεύσασαι καθαρμῶν σωφρονῆσαι συνέβη, καὶ ταύτας μὲν ἐξέδοτο Προῖτος Μελάμποδι καὶ Βιάντη παῖδα δὲ ὕστερον ἐγέννησε Μεγαπένθη.

CAΡ. Βελλεροφόντης δὲ ὁ Γλαύκου τοῦ Σισύφου, ΠΙ, 1. κτεῖνας ἀκουσίως ἀδελφὸν Δηλιάδην, ὡς δὲ τινες §. 1. Φασί, Πειρήνα, ἄλλοι δὲ, Ἀλκιμένην, πρὸς Προῖτον §. 2. τον ἐλθὼν καθαίρεται. καὶ αὐτοῦ Σθενέβοια

II, 2, 2. §. 8. Proeti f. Megapenthes. 3, 1. Bellerophon ad Proetum Argos confugit;

II, 5, 11. p. 138. referendum sit, pro ἐπι μισθῶ. τὸν μισθῶ. συνεχώρησεν ἐπὶ τούτοις: hac mercede. ut ἐπὶ μέρει sup. I, 9, 12. §. 8. §. 7. μετ' ἀλαλαγμοῦ Aegius correxit: in codd. μετ' ἀλαγμοῦ. et mox ἐπικυῶνος Pal. ap. Com. et ἐν σικυῶνος Reg. 3. pro ἐς Σικυῶνα. §. 8. καθαρμῶν, dedi ex codd. quod res postulabat, pro καθαρμοῦ.

I. 1. εἰς Ἄργος πρὸς Προῖτον legebatur: fallum hoc; nam Proetus Tiryntem tenebat: sup. c. 2, 1. f. Apud Zenob. εἰς Τίρυνθα ἐξ Ἄργους. Schol. II. ζ', 155. εἰς Ἄργος, e quo verba haec duo transtulisse videri debet Aegius; nam a libris absunt; sed sunt in illo Scholio alia turbata. §. 2. καὶ αὐτοῦ γυνὴ Σθενέβοια, ἢ

ἔρωτα ἴσχει, καὶ προσπέμπει λόγους περὶ συνου-
σίας. τοῦ δὲ ἀπαρνούμενου, λέγει πρὸς Προΐτον,
ὅτι Βελλεροφόντης αὐτῇ περὶ Φθορᾶς προσεπεμ-
ψατο λόγους. Πραΐτος δὲ πιστεύσας, ἔδωκεν ἐπι- §. 3.
στολαῖς αὐτῷ πρὸς Ἰοβάτην κομίσειν, ἐν αἷς ἐνε-
γέγραπτο, Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. Ἰοβάτης §. 4.
δὲ ἐπιγνοὺς ἐπέταξεν αὐτῷ Χίμαιραν κτεῖναι, νο-

II, 3, 1. §. 2. ab hoc uxoris fraude inducto in Lyciam missus
ad Iobatem, §. 4. Chimaeram trucidat,

καὶ Ἄντεια, ἔρωτα ἴσχει. haec ediderat Aegius, inter-
polata ex Schol. Lycophr. l. c. vel ex Zenob. l. c. A
codd. absunt γυνῆ et ἡ καὶ
Ἄντεια, id quod iam f. i. monuerat auctor: cum a
Pal. quoque abessent, verba vncinis incluserat Commel.
equidem eieci. — καὶ προσ-
πέμπει λόγους περὶ συνου-
σίας. reperui, προσπεμπει,
Zenobium sequutus, Fabro quoque optante, pro προ-
πέμπει. quod sane et ipsum dici potest: vid. ad Charit. pag. 333. Misc. Obsl. nov. T. III. p. 7. alienum tamen ab h. l. at mox est προσεπέμψατο λόγους: varianit adeo vsus utrumque hoc eadem cum vi. §. 3. πρὸς Ἰοβάτην,

adiectum erat in edd. super-
rioribus τὸν πενθερὸν, quod a codd. abest. ἔδωκεν ἐπι-
στολαῖς κομίσειν. κομίζειν Pal.
κομίσαι Zenob. quod prae-
feram; minus bene idem mox ἀνεγέγραπτο. Noster vero non dubitavit γράμματα et ἐπιστολία, ἐπιστολαῖς, iam illa aetate missa agnoscere, quod in Homero l. c. II. ζ, 168. 9. obscurum est: de quo tamen disputatio ad h. l. haud spectat. Mox post ἀποκτεῖναι versus deest in ed. Rom. sed operarum vitio. — §. 4. ἐπιγνοὺς. Si accurate loquutus est scriptor, quod vix credo, potest ad notas referri, ut alias ad sigillum. Verum agnoscit quoque aliquis litteras ad

- μίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Θηρίου διαφθαρήσεσθαι.
 ἦν γὰρ οὐ μόνον ἐνὶ, ἀλλὰ πολλοῖς οὐκ εὐάλωτον.
- §. 5. εἶχε δὲ προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρανὸν δὲ δράκοντος,
 τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην αἰγῶς, δι' ἧς πῦρ ἀνίει.
 καὶ τὴν χώραν διέφθειρε, καὶ τὰ βοσκήματα ἐλυ-
 μαίνετο· μία γὰρ φύσις τριῶν Θηρίων εἶχε δυνά-
- §. 6. μιν. Λέγεται δὲ καὶ, τὴν Χίμαιραν ταύτην
 τραφῆναι μὲν ὑπὸ Ἀμισωδάρου, καθάπερ εἶρηκε
 καὶ Ὅμηρος, γεννηθῆναι δὲ ἐκ Τυφῶνος καὶ
- Γ. 2. Ἐχίδνης, καθὼς Ἡσίοδος ἱστορεῖ. Ἀναβιβάσας
- §. 1. οὖν ἑαυτὸν ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν Πήγασον, ὃν
 εἶχεν ἵππον ἐκ Μεδούσης πτηνὸν γεγεννημένον
 καὶ Ποσειδῶνος, ἀρθεῖς εἰς ὕψος, ἀπὸ τούτου κατ-
- §. 2. ἐτόξευσε τὴν Χίμαιραν. Μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα
 τοῦτον, ἐπέταξεν αὐτῷ Σολύμοις μαχέσασθαι.
 ὡς δὲ ἐτελεύτησε καὶ τοῦτον, Ἀμαζόσιν ἐπέταξεν

II, 3, 2. §. 2. Solymos, Amazones, Lycios vincit.

se missas: ἐπιγινώσκει. Red-
 didit Zenob. ἀναγνοὺς et τὴν
 πυρίπνου Χίμαιραν, forte ex
 sup. I, 9, 3. — Mox §. 6.
 δὲ καὶ abest ab Medic. ma-
 lim et reliqua τὴν χίμαιραν
 ταύτην. tum Ἀμισαδάρου Pal.
 Vat. D. Reg. 3. apud Pa-
 laeph. 29. Ἀμισώδαρος. sed
 in Homero II. π, 328. est
 Ἀμισώδαρος. Hesiodus Θ. 319.
 coll. cum v. 297. 308.

I. 2. Verba repetit Zenob.
 I. c. vbi ἀναβάς οὖν etc. ἐπὶ
 τὸν Πήγασον, ὃν εἶχεν. in
 codd. est τὰς πηγὰς, ὃν. vnde
 Aegius dedit ἐπὶ τὸν Πήγασον
 εἶχεν. interpositum ὃν ab
 Commel. Consentit Zenob.
 I. c. §. 2. μαχέσασθαι. ita
 cum Galeo emendavi; Ho-
 mericum ἐμαχέσσατο respi-
 ciens. Vulgo est μαχεσθῆ-
 ναι, quod barbari epitoma-

ἀγωνίζεσθαι αὐτόν. ὡς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε, τοὺς νεότητι Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας ἐπιλέξας, ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. ὡς δὲ καὶ §. 3. τούτους ἀπέκτεινε πάντας, θαύμασας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης, τά τε γράμματα ἔδειξε, καὶ παρ' αὐτῷ μένειν ἠξίωσε, δούς τὴν θυγατέρα Φιλονόην· καὶ θνήσκων τὴν βασιλείαν κατέλιπεν αὐτῷ.

Ἀκρισίῳ δὲ περὶ παίδων γενέσεως ἀρρῶνων CAP. χρηστηριαζομένῳ ὁ θεὸς ἔφη, γενέσθαι παῖδα ἐκ IV, I. τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτείνει. δείσας οὖν §. I.

II, 3, 2. §. 3. Iobatis filia et regno potitur. 4, 1. Acrisii filia Danae

toris esse censebat Faber. Dicerem et ipse notandam potius esse formam, quam mutandam, nisi me versari scirem in libello, in quo indoctus librarius litterarum compendia vbique perperam expressit. — ἀγωνίσασθαι Zenob. I. c. τοὺς νεότητι (iuvenili robore, viribus, validis), Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας: editum erat τοὺς τε ν. vbi vel delendum, erat τε, quod nunc feci, vel cum Fabro scribendum τῇ, minus commode, vel cum Gale, τότε. firmari hoc posset ex Zenob. I. c. II, 87.

τοὺς τότε ῥώμῃ νεότητος διαφέροντας. ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. puta, iussit, τοὺς λοχήσασθαι αὐτόν. non vero αὐτὸν ἀποκτεῖναι τοὺς λοχήσαντας. Etiam in Homero ζ, 187. Iobates ei redeunti infidias fruit, e quibus ille, Lyciis infidiantibus, se expedit.

I. I. Caput hoc speciminis loco editum Misc. Obsf. nov. T. III. a van Swinden, praeclarae spei iuvene, cui utinam tela, quam exorsus erat, morte ne excussa manibus esset! Maiores ille copias allaturus fuisset per lon-

- Ἄκρισιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον κατασκευάσας
 §. 2. χάλκεον, τὴν Δανάην ἐφρούρει. ταύτην μὲν, ὡς
 ἔνιοι λέγουσιν, ἔφθειρε Πρωῖτος ὅθεν αὐτοῖς καὶ
 ἡ στάσις ἐκινήθη· ὡς δὲ ἔνιοι Φασί, Ζεὺς μετα-
 μορφωθείς εἰς χρυσοῦν, καὶ διὰ τῆς ὄροφῆς εἰς τοὺς
 §. 3. Δανάης εἰςρυεῖς κόλπους, συνῆλθεν. αἰσθόμενος
 δὲ Ἄκρισιος ὕστερον, ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον Περ-
 σέα, μὴ πιστεύσας ὑπὸ Διὸς ἐφθάρθαι, τὴν θυ-
 γατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν, ἐξ-
 ῥίψεν εἰς θάλασσαν. προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρ-
 νακος Σερίφω, Δίπτυσ ἄρας ἀνέτρεφε τοῦτον.

II; 4. i. a Iove in turri ahenca corrupta cum puero Perseo a patre
 oistae inclusa in Seriphum delata.

gum tempus paratas! Trans-
 feram ex eo quae consilio
 meo respondere videbuntur.
 περὶ παιδων γενέσεως ἀρρέ-
 νων, idem verborum ordo
 in Zenob. alioquin ἀρρένων
 a fequiore manu adfutum
 credere liceret; sed et Schol.
 Homer. l. e. περὶ γενέσεως
 ἀρρένων παιδων, et Schol.
 Apollon. χρωμένω δὲ αὐτῷ
 περὶ ἄρρηνος παιδός. Coniux
 Acrisii Eurydice: sup. II,
 2, 1 f. ὁ θεὸς abest a Pal.
 et inde ductis, male. γε-
 νέσθαι. sic et Zenob. et sic
 alibi; ne γενήσεσθαι fuisse

suspiceris: conf. Swinden.
 p. 55. ὅς αὐτὸν ἀποκτείνῃ.
 Aegius ediderat ἀποκτενεῖ,
 ex Schol. Homer. l. c. Re-
 vocavi alterum e eodd. et
 Zenob. §. 2. μὲν post ταύ-
 την exciderat vitio ed. Par.
 nec est lectionis varietas.
 ὡς ἔνιοι λέγουσιν: Schol. Ho-
 mer. addit: ὡς φησι Πίνδα-
 ρος καὶ ἕτεροί τινες. Aliter
 tamen Pindar. P. 12, 29. cf.
 Swinden. p. 58. ἡ στάσις.
 respicit sup. c. 2, 1. εἰς
 τοὺς Δανάης εἰςρυεῖς κόλπους.
 Schol. Homer. εἰςδὺς εἰς
 τὸν Δανάης κόλπον. Eudocia

Βασιλεύων δὲ τῆς Σερίφου Πολυδέκτης, ἀδελ- Γ. 2.
 Φὸς Δίκτυος, Δανάης ἐρασθεῖς, καὶ, ἠνδρωμένου Σ. 1.
 Περσέως, μὴ δυνάμενος αὐτῇ συνελθεῖν, συνεκά-
 λει τοὺς Φίλους, μεθ' ὧν καὶ Περσέα, λέγων,
 ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἴπποδαμείας τῆς Οἰνο-

II, 4, 2. A Polydecte Perseus ad Medusae caput afferendum missus,

p. 104. ἀχθεῖς διὰ τοῦ ὀρό-
 Φου. f. χυθεῖς. nec aliter
 Schol. Lycophr. 838. §. 3.
 ἐν Σερίφῳ νῆσῳ Zenob. de
 suo auxit. ἀνέτρεψε. Sic
 Aegius ediderat, nec aliter
 libri ac Zenob. In Comme-
 lin. peccatum ἀνέτρεψε, vnde
 Fab. et Par. ed. ἀνέτρεψε.

Γ. 2. Πολυδέκτης aberra-
 tum in libb. h. l. vt ibid.
 Dorv. Πολυδέκτος. — ἀδελ-
 Φὸς ὁμομήτριος Δίκτυος, me-
 dia vox abest a codd. et
 Zenob. suppleta ab Aegio
 ex Schol. Apollon. l. c. Ser-
 vare volebat vocem van
 Swind. p. 61, quoniam Phe-
 recydis manum in eo Schol.
 superesse putabat; mihi illa
 valde interpolata esse vide-
 tur. καὶ, ἠνδρωμένου Περσέως,
 μὴ δυνάμενος σ. vir doctus
 conii. ἤδη ἠνδρωμένου. Equi-
 dem putabam locum inter-

punctione expediisse. λέγων,
 ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἴπ-
 ποδαμείας τῆς Οἰνομάου γά-
 μους. non epulas collatitias,
 vt video viros doctos acci-
 pere; sed munera collatitia,
 vnde ἔδνα conficeret, qui-
 bus alios procos vinceret,
 Conuiuii notionem male in-
 tulere grammatici; nec eam
 Pherecydis esse arbitror ap.
 Schol. Apollon. nec eam
 agnoscit Pindar. P. 12, 25.
 Hac notione epularum se-
 mel illata obscuratus est lo-
 cus adeo, vt commoda sen-
 tentia elici non posset. Vt
 in illud commentum inci-
 derent, mouit grammaticos
 vulgaris vocis ἔρανος nota-
 tio, tum vero quod con-
 uiuii memoratio apud scri-
 ptores sit; hoc tamen serius,
 Perseo insulam Seriphum re-
 duce facto. λέγον ἔρανον συ-

- §. 2. μάου γάμους. τοῦ δὲ Περσέως εἰπόντος, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνας οὐκ ἀντρεῖν, παρὰ μὲν τῶν λοιπῶν ἤτησεν ἵππους· παρὰ δὲ τοῦ Περσέως οὐ λαβῶν τοὺς ἵππους, ἐπέταξε τῆς Γοργόνας κο-
 §. 3. μίξιν τὴν κεφαλὴν. Ὁ δὲ, Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηναῖς προκαθηγουμένων, ἐπὶ τὰς Φόρκου γίνεται θυγα-

II, 4, 2. §. 3. adit Graeas, ab iisque

νάγει Pal. λόγον ἑράνων Dorv. λόγων ἑρανον Reg. 3. ἐπὶ τοὺς τῆς Ἴπ. Reg. 1. 2. §. 2. τοῦ δὲ Περσέως εἰπόντος. post haec antea in edd. legebatur: ἐπὶ τίνι ὁ ἕρανος εὐωχεῖται; τοῦ δὲ Φήσαντος, ἐπὶ ἵππῳ Περσεύς δὲ εἶπεν, et post verba ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνας, iterum: οὐκ ἀντρεῖ Πολυδέκτης παρὰ μὲν οὖν τῶν λοιπῶν. Erant haec profecta ab interpolatione Aegii, qui locum obscurissimum ex Apollonii Scholiis se ita declarasse gloriatur, vt vel anniculis pueris intelligi possit. Condonabimus ipsi sapientiam tam praecocem; nos dabimus ea, quae secundum codd. et Zenobium Apollodorea fuisse probabile fit. Perseus ait, se haud abnuere symbolum,

etiam si Gorgonis caput pro symbola afferendum sit; vt adeo ad officium Polydecti declarandum nulli nec rei nec operae se parcere velle significet. Inter ἀδύνατα illo tempore habitum putare licet Medusae necem. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, vel hac conditione proposita. Egit copiose de h. l. van Swind. p. 62. οὐκ ἀντρεῖν. expectabam μὴ αἰ. in codd. οὐκ ἀνταρρεῖν, in Aegii libb. ἀντέρειν, vnde is fecit ἀντρεῖ. Mox περὶ μὲν et περὶ δὲ male codd. οὖν intulerat post παρὰ μὲν Aegius. §. 3. ἐπὶ τὰς Φόρκου γίνεται θυγατέρας. παρὰ γίνεσθαι Zenob. idque malit Faber cum Munker. ad Hygin. p. 9. ed. Stav. ἐντῷ ab Aegio editum male repetierant edi-

τέρας Ἐννώ, Πεφρηδῶ καὶ Δεινώ ἦσαν δὲ αὐταὶ §. 4.
 Κητοῦς τε καὶ Φόρκου, Γοργόνων ἀδελφαί, γραῖαι
 ἐκ γενετῆς. ἓνα τε ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς καὶ ἓνα
 ὀδόντα εἶχον, καὶ ταῦτα παρὰ μέρος ἤμειβον ἀλ-
 λήλαις. ὦν κυριεύσας ὁ Περσεύς, ὡς ἀπῆτουν, §. 5.
 ἔφη δώσειν, ἂν ὑφηγήσωνται τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ

II, 4, 2. §. 5. ductus ad Nymphas,

tores, cum ipse iam correxisset ἔννω, idque libri offerant. Idem Πεμφρηδῶ intulerat, quia in libris est μεμφρηδῶ, Zenob. μεμφηδην. Ex Hesiodo saltem dandum erat Πεφρηδῶ, sed verum nomen suspicor fuisse Πεφριδῶ, ἀπὸ τοῦ φρισεῖν, quam exhorrescunt qui aspiciunt. Pro Δεινώ est Ιαινώ ap. Schol. Apollon. et ex eo apud Eudoc. p. 335. male. §. 4. ἦσαν δὲ aberat δὲ in ed. Rom. sed habent codd. et Zenob. Intulit recte Commel. ex Pal. sed mirum quod inclusit vncinis. Mox, tanquam aliena, delenda esse censeo verba Κητοῦς τε καὶ Φόρκου, nam hoc superiore versu iam dixerat: ἐπὶ τὰς Φόρκου θυγατέρας. Erant Γοργόνων ἀδελφαί, recte vel se-

cundum Hesiod. Θ. 270: 4. ex Phorcyce et Ceto. Mox ex more suo ἓνα δὲ scripsisse videtur noster. ἤμειβον ἀλλήλαις. durum hoc; forte ἐν ἀλλήλαις. vel ἐπήμειβον, vt II. ζ, 230. vel ἀντήμειβον. §. 5. ὦν κυριεύσας l. c. ἐν παραδόσει, vt ait Eratosth. l. c. cum in eo essent vt altera alteri traderet oculum. ἔφη δώσειν dedimus, quod libri habent. Aegius ex Schol. Apollon. substituerat ἀποδώσειν. sane et infra ἀποδοῦς; sed δοῦναι pro ἀποδοῦναι et alibi: sic sup. I, 9, 25. §. 5. δώσειν pro ἀποδώσειν. ἂν ὑφηγήσωνται emendavi, cum vitiose esset editum — ονται. Etiam Dorv. Reg. 3. Zenob. sic. ἐπὶ τὰς Νύμφας. diuersas adeo a Graeis, sed ab aliis cum his confusas. cf.

§. 6. τὰς Νύμφας φέρουσιν. αὐταὶ δὲ αἱ Νύμφαι
 πτηνὰ εἶχον πέδιλα, καὶ τὴν κίβισιν, ἣν Φασὶν
 §. 7. εἶναι πῆραν.* εἶχον δὲ καὶ τὴν κυνῆν. Ἰφθυη-

* * *

* Πίνδαρος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι ἐπὶ τοῦ
 Περσέως

Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρα δεινοῖο πελώρου
 Γοργοῦς, ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θέε.

εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κείσθαι ἐκεῖ ἐσθῆτα καὶ
 τὴν τροφήν.

Π, 4, 2. §. 6. impetratis ab his talaribus, pera et galea.

van Swind. p. 80. Sic sim-
 pliciter αἱ Νύμφαι in ana-
 glypho ap. Pausan. III, 17.
 §. 6. κίβισιν. v. Hesiod. Sc.
 H. 224. in libb. κύβισιν. Vat.
 Dorv. Reg. 3. κισισιν. de scri-
 ptura satis actum a Gal. ad
 h. l. et van Swinden. p. 81.
 Graevio ad Hesiod. l. c.
 Hesych. h. v. Valkenar. ad
 Ammon. p. 196. Agathar-
 chides p. 5. scenam ante
 oculos habens, in quam Per-
 seus inducebatur, personam
 appellat κυνῆν. πλὴν εἰ μὴ
 τραγικῶς ὁ Περσεὺς ἐστρά-
 τευται τὸ πρόσωπον περιθέμε-
 νος, καὶ τὴν ἄρκην λαβών,
 αὐαὶ περὶ τῶν ἐξῆς ἐπιτρέψας

ὑποκριτῆ καὶ χορῶ διαλύεσθαι.
 — ἣν Φασὶν εἶναι πῆραν. sic e
 Med. scripsi, pro vulg. Φασί-
 τινες, sed debebam totum
 hoc delere, ex interpola-
 tione profectum cum sqq.
 omnibus inde a Πίνδαρος ad
 τὴν τροφήν. Itaque ea nunc
 emoni e contexto et sub-
 tus apposui. Alienum est a re-
 liqua breuitate Apollodori
 et a consilio, vt versus cum
 etymologiis interponat, nec
 sunt ea verba in Schol. Ly-
 cophr. 838. nec, quod gra-
 vius est, apud Zenob. vid.
 Swind. p. 81. Illa Πίνδαρος
 δὲ, nullum sensum habent,
 sed scriptum fuit: ἣν Φασὶν

σαμένων δὲ τῶν Φορκίδων, ἀποδοὺς τὸν τεύδοντα
καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐταῖς, καὶ παραγενόμενος
πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ τυχῶν ὧν ἐσπούδαζε, τὴν
μὲν κίβισιν περιεβάλετο, τὰ δὲ πέδιλα τοῖς σφυ-
ροῖς προσήρμοσε, τὴν δὲ κυνῆν τῇ κεφαλῇ ἐπέ-
θετο. ταύτην ἔχων, αὐτὰς μὲν οὐς ἤθελεν ἔβλε-

εἶναι πῆραν Πίνδαρος τε καὶ
Ἡσίοδος. Si Pindarus peram
dixit κίβισιν, in deperditis
hoc querendum erit. At
Hesiodi versus sunt in Sc.
Herc. 223. 4. praeclaro poe-
tae loco: *occupabat totum
tergum Medusae caput pera
inclusum, tanta eius erat
magnitudo.* Corruptelas in
verff. habent codd. nostri:
tam parum metri periti erant
librarii: πᾶν δέτι Pal. πᾶν
δέτε Dorv. Reg. 1. κάρα et
Γοργοῦς abf. a Pal. et cett.
codd. at totum hemistichium
a Dorv. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ
κεῖσθαι ἐκεῖ ἐσθῆτα καὶ τὴν
τροφὴν, etymologiam hanc
illustravit van Swind. l. c.
ductam ἀπὸ τοῦ κίω. Nam
fuit olim κέω. κέω. κέμαι.
κίω. κῶ. Faber malit: ἢ βό-
σιν, τοῦτ' ἐστὶ τροφήν. vt
originem vocis sic cum grant-

maticis declaret: ἀπὸ τοῦ
κεῖσθαι τὴν βόσιν. vnde κι-
βωτός. — εἶχον δὲ καὶ τὴν
κυνῆν. inferuerat Aegius e
Schol. Apollonii τὴν Ἄϊδος
κυνῆν. cf. van Swind. p. 89.
Rem declarat quoque ana-
glyphum ap. Pausan. III, 17.
p. 251. vbi etiam simpliciter
τὴν κυνῆν. εἶχον δὲ, recepit
tacite Commelin. e Pal. cui
accinunt reliqui codd. Ae-
gius dederat εἶχε δὲ, quod
retrahere volebat Faber, qui
non meminerat, Nymphas
feruasse galeam. Sunt ea-
dem fere verba apud Aga-
tharchidem pag. 9. τὰς δὲ
Φορκίδας, τρεῖς μὲν οὔσας
γραίας, ἐνὶ δὲ χρωμένας ὀφ-
θαλμῶ διεξάγειν τὸν βίον,
ἄλυτον παρ' ἀλλήλων κατὰ
μέρος ἀμειβομένης πίστιν. di-
ctum pro Φυλακῆν. §. 7.
ὧν ἐσπούδαζε, sic e codd. re-

- §. 8. πεν, ὑπὸ ἄλλων δὲ οὐχ ἔωράτο. λαβῶν δὲ καὶ
 παρὰ Ἑρμοῦ ἀδαμαντίνην ἄρπην, πετόμενος εἰς
 τὸν Ὠκεανὸν ἦκε καὶ κατέλαβε τὰς Γοργόνας
 §. 9. κοιμωμένας. ἦσαν δὲ αὐταὶ Σθενῶ, Εὐρυάλη,
 Μέδουσα. μόνη δὲ ἦν Θνητὴ Μέδουσα· διὰ τοῦτο
 §. 10. ἐπὶ τὴν ταύτης κεφαλὴν Περσεὺς ἐπέμφθη. εἶχον
 δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλαῖς μὲν περισπειραμένας
 Φολίσι δρακόντων, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν,
 καὶ χεῖρας χαλκᾶς, καὶ πτέρυγας χρυσᾶς, δι' ὧν

II, 4, 2. §. 8. acceptoque a Mercurio falcato ense, §. 9. ita Gorgones opprimit.

finxi cum Swindenio; ἐσπού-
 δασε ed. Rom. et cett. ὑπ'
 ἄλλων δὲ οὐχ ἔ. Zenob. le-
 pius. §. 9. μόνη δὲ Θνητὴ
 sine ἦν Vat. bene. ἐπὶ τὴν
 ταύτης κεφαλὴν ἐπέμφθη vt
 Iason ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος
 sup. I, 9, 16. §. 6. κεφαλαῖς
 μὲν περισπειραμένας Φολίσι
 δρακόντων. poeticam oratio-
 nem redhibuit, pro περι-
 σπειραμένας δρακοῦσι. δρα-
 κοντοΦολίδας κεφαλαῖς dixit
 Schol. Lycophr. l. c. sup.
 de Gigantibus εἶχον δὲ τὰς
 βάσεις Φολίδας δρακόντων.
 I, 6, 1. §. 2. de voce περι-
 σπειρᾶν. cf. Wessell. ad Diod.
 p. 291. Ex communi vsu

esse deberet κεφαλαῖς (σύν)
 περισπειραμέναις Φολίσι δρα-
 κόντων, nam dracones περι-
 σπειρῶνται ταῖς κεφαλαῖς, sic
 περισπειρᾶσθαι draco arbori
 dicitur, h. περιπλεχθῆναι
 (σύν) ταῖς σπειραῖς, per orbem
 suos, vt supra noster loque-
 batur de Typhone I, 6, 3.
 §. 8. Sic et in versf. Era-
 tostheneis (Heraclid. Alleg.
 Hom. p. 165). πέντε δὲ οἱ
 (οὐρανῶ) ζῶναι περιηγέες ἐσπεί-
 ρηνται (vtrumque scil. mos-
 tulit, et ἐσπείραμαι et ἐσπεί-
 ρημαι). Mox §. 10. χρυσᾶς
 delendum arbitror; non ha-
 bet vocem Schol. Lyc. 838.
 nec Schol. Aeschyl. Prom.

ἐπέτοντο. τοὺς δὲ ἰδόντας λίθους ἐποίουν. Ἐπι- §. 11.
 στάς οὖν αὐταῖς ὁ Περσεὺς κοιμωμέναις, κατευ-
 θυνούσης τὴν χεῖρα Ἀθηναῖς, ἀπεστραμμένος, καὶ
 βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι' ἧς τὴν εἰκόνα τῆς
 Γοργόνης ἔβλεπεν, ἐκαρτάτομησεν αὐτήν. Ἀποτ- §. 12.
 μηθείσης δὲ τῆς κεφαλῆς, ἐκ τῆς Γοργόνης ἐξέ-
 θερε Πήγασος, πτηνὸς ἵππος, καὶ Χρυσάωρ ὁ
 Γηρυόνου πατήρ. τούτους δὲ ἐγέννησεν ἐκ Ποσει-
 δῶνος. Ὁ μὲν οὖν Περσεὺς ἐνθήμενος εἰς τὴν §. 3.
 κίβισιν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ὀπίσω πάλιν §. 1.
 ἐχώρει· αἱ δὲ Γοργόνες ἐκ τῆς κοίτης ἀναστᾶσαι
 τὸν Περσεῖα ἐδίωκον, καὶ συνιδεῖν αὐτὸν οὐκ ἐδύ-
 ναντο διὰ τὴν κυνῆν· ἀπεκρύπτετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Αἰθιοπίαν, ἧς ἐβασίλευε §. 2.
 Κηφεὺς, εὗρε τὴν τούτου θυγατέρα Ἀνδρομέδαν

II, 4, 2. §. 11. Medusae caput recisum, ex quo §. 12. Pegasus
 et Chrysaor prodeunt; 3. ipse fuga sororibus elapsus
 §. 2. Andromedam in Aethiopia videt ceto expositam ad
 rupem in maris litore, eamque

792. sed χεῖρας χαλκᾶς καὶ
 πτέρυγας. Prisco sermone
 aenea sunt, quae robur ha-
 bent, seu ferrea, vt Stym-
 phalides σιδηροπτέρυγες ex
 Timageto ap. Schol. Apol-
 lonii II, 1033. Zenob. sim-
 pliciter καὶ χεῖρας καὶ πτε-
 ρυγας memorat. τοὺς δὲ ὀδόν-
 τας λίθους Vat. aberrat. §. 11.

κατευθυνούσης τὴν χεῖρα Ἀθη-
 ναῖς. in edd. erat τὰς χεῖρας,
 omnibus libris aduersanti-
 bus. v. Swind. p. 96. §. 12.
 ἐξέθερε, retinuit vocem poe-
 ticism Hesiiodi v. 281. vt et
 alii, etiam Sext. Empir.
 pag. 272.

§. 3. ὁ μὲν οὖν. excidit οὖν
 in ed. Par. — τὸν Περσεῖα ἐδίω-

- §. 3. παρακειμένην βορὰν θαλασσίῳ κήτει. Κασσιόπεια γὰρ ἢ Κηφέως γυνὴ Νηρηΐσιν ἤρισε περὶ κάλλους, καὶ πασῶν εἶναι κρείσσων ἠΰχησεν. ὄθεν αἱ Νηρηίδες ἐμήνισαν. καὶ Ποσειδῶν, αὐταῖς συν-
 οργισθεῖς, πλημμύραν τε ἐπὶ τὴν χώραν ἔπεμψε
 §. 4. καὶ κῆτος. Ἄμμωνος δὲ χρήσαντος τὴν ἀπαλ-
 λαγὴν τῆς συμφορᾶς, εἰάν ἢ Κασσιόπειας θυγά-
 τηρ Ἄνδρομέδα προτεθῆ. τῷ κήτει βορὰ, τοῦτο
 ἀναγκασθεῖς ὁ Κηφεὺς ὑπὸ τῶν Αἰθιοπῶν ἔπραξε.
 §. 5. καὶ προσέδησε τὴν θυγατέρα πέτρα. ταύτην
 θεασάμενος ὁ Περσεὺς, καὶ ἐρασθεῖς, ἀναιρήσειν
 ὑπέσχετο Κηφεῖ τὸ κῆτος, εἰ μέλλει σωθεῖσθαι
 αὐτὴν αὐτῷ δώσειν γυναῖκα. ἐπὶ τούτοις γενομέ-
 νων ὄρκων, ὑποστάς τὸ κῆτος ἔκτεινε, καὶ τὴν
 §. 6. Ἄνδρομέδαν ἔλυσεν. Ἐπιβουλεύοντος δὲ αὐτῷ
 Φινέως, ὃς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, ἐγγυώμενος
 πρῶτος τὴν Ἄνδρομέδαν, μαθὼν τὴν ἐπιβουλήν,

II, 4, 3. §. 5. sibi uxorem pactus liberat. §. 6. Phineum sibi in-
 fidias molitum in saxum vertit, caput

κον, καὶ σ. elegantius foret,
 ἐδίωκον, συνιδεῖν δὲ οὐκ ἠδύ-
 ναντο, nec aliter Zenob.
 §. 3. Κασσιόπεια. Sic libri;
 editum erat Κασσιόπεια, quod
 et ab aliis scribitur: vid.
 not. Hygin. P. A. II, 10.
 p. 443. Stav. §. 5. ὑποστάς
 τὸ κῆτος ἔκτεινε. forte suspi-
 ceris ἐπιστάς, vt paullo ante

II, 4, 2. §. 11. ἐπιστάς ὁ Περ-
 σεύς. et sic saepe alii v. c.
 Diod. IV, 27. l. 61. Sed et
 ὑποστήναι, idem p. 258. l. 43.
 et sup. II, 1, 2. §. 4. Σάτυ-
 ρον δὲ ὑποστάς ἀπέκτεινε, vbi
 et ipse haerebam an ἐπιστάς
 legendum esset. §. 6. ἐγγυώ-
 μενος. Pal. cum sua profapia
 ἐγγενόμενος, nec aliter Farnes.

τὴν Γοργόνα δείξας, μετὰ τῶν συνεπιβουλεύοντων αὐτὸν ἐλίθωσε παραχρῆμα.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Σέριφον, καὶ καταλαβῶν §. 7. προσπεφευγυῖαν τοῖς βωμοῖς μετὰ τοῦ Δίκτυος τὴν μητέρα διὰ τὴν Πολυδέκτου βίαν, εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα, συγκαλέσαντος τοῦ Πολυδέκτου τοὺς φίλους, ἀπεστραμμένος τὴν κεφαλὴν Γοργόνος ἔδειξε τῶν δὲ ἰδόντων, ὅποιον ἕκαστος ἔτυχε σχῆμα ἔχων, ἀπελιθώθη. Καταστήσας δὲ τῆς §. 8. Σερίφου Δίκτυν βασιλέα, ἀπέδωκε τὰ μὲν πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν καὶ τὴν κυνῆν Ἑρμῆ· τὴν δὲ κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Ἀθηνᾶ. Ἑρμῆς μὲν

II, 4, 5. §. 7. Medusae Polydecti affert, §. 8. eumque in lapidem vertit. Ceteris Mercurio,

ap. Aegium, in quo et πρώτου. §. 7. προσπεφευγυῖαν. emendavi cum Fabro et Galeo, addicente Schol. Lycophr. 838. p. 94. pro προσπεφευγυῖαν. εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα. Nota loquendi ratio, *ingressus in regiam*, quam interpretatur ex h. l. Abresch. in Aeschyl. Animadv. I, 34. p. 235. Schol. Lycophr. l. c. ἐλθὼν περι (imo ἐπί) τὴν οἰκίαν τοῦ Πολυδέκτου. Zerob. tamen πρὸς βασιλεία ἀπεστραμμένους; sed ille hunc in mo-

dum emendandus: καὶ καταλαβῶν Πολυδέκτην συγκαλέσαντα τοὺς φίλους αὐτοῦ, πρὸς βασιλέα ἀπεστραμμένος (*ipse auerso ore*) τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἔδειξε. Sunt ea ex h. l. descripta, in quo nunc versamur. Alioqui sup. I, 9, 27. Medea εἰς τὰ βασιλεια τοῦ Πηλίου παρελθοῦσα. et inf. II, 7, 3. §. 3. τὰ Ἰπποκόωντος βασιλεια. In ἀπεστραμμένος vitium consentiunt edd. et codd. hic et sup. pag. 97. Pro ἀνέθηκε puto scribendum esse ἐνέθη-

οὖν τὰ προειρημένα πάλιν ἀπέδωκε ταῖς Νύμφαις
 Ἄθηνᾶ δὲ ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι τῆς Γοργόνης τὴν
 §. 9. κ. φαλὴν ἀνέθηκε. Λέγεται δὲ καὶ ὑπ' ἐνίων, ὅτι
 καὶ δι' Ἀθηνᾶν ἢ Μένουσα ἐκατατομήθη. Φασὶ
 δὲ, ὅτι καὶ περὶ κάλλους ἠθέλησεν ἢ Γοργῶ αὐτῇ
 συγκριθῆναι.

Γ. 4. Περσεὺς δὲ μετὰ Δανάης καὶ Ἀνδρομέδας
 §. 1. ἔσπευδεν εἰς Ἄργος, ἵνα Ἀκρίσιον θεάσῃται. ὁ δὲ
 δεδοικῶς τὸν χρῆσμον, ἀπολιπὼν Ἄργος, εἰς τὴν
 §. 2. Πελασγιῶτιν ἐχώρησε γῆν. Τευταμίου δὲ τοῦ Λα-
 ρισσαίων βασιλέως ἐπὶ κατοικομένῳ τῷ πατρὶ
 διατιθέντος γυμνικὸν ἀγῶνα, παρεγένετο καὶ ὁ
 Περσεὺς, ἀγωνίσασθαι θέλων. ἀγωνιζόμενος δὲ

II, 4, 3. §. 8. et ab hoc Nymphis redditis, Gorgonis caput in
 clipeo Minervae constitutum. 4. §. 1. Acrisium Perseus
 imprudens interimit.

κε. Schol. Lycophr. l. c. ἐνέ-
 πηξεν. §. 9. ὅτι καὶ δι' Ἀθη-
 νᾶν. haud dubie δι' Ἀθηνᾶς,
 a Minerva, vt iam Faber
 emendabat: nec desiderare-
 mus καὶ, si abesset. Ex Eu-
 hemero hoc narrat Hygin.
 l. c. Hinc Minerva Γοργο-
 φόνος, vt in Orph. H. 31, 8.
 Mox lenius foret: Φασὶ δὲ
 καὶ, ὅτι π. κ. et Vat. ἠθέλη-
 σεν ἢ Γοργῶ ἀντισυγκριθῆναι.
 nec male hoc. Ad rem cf.
 Schol. Pindar. N. 10, 6.

Γ. 4. ἵνα Ἀκρίσιον. inferit
 τὸν Ἀ. Zenob. — §. 2. Τευ-
 ταμίου, a Τευταμίας. in codd.
 Τευταμία. casus Doricus. At
 Tentamides Dionysio Halic.
 I, 28. est ex Hellanico:
 Amyntoris f. Τευταυίδης. nec
 aliter Schol. Lycophr. l. c.
 διατιθέντος emendavi cum
 Fabro, vt et Zenob. habet;
 male vulgo: διχτεθέντος. est
 hoc inter propria: διατιθέ-
 ναι ἀγῶνα. πένταθλον. atqui
 illo tempore nondum erat.

πένταθλον, τὸν δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρυσίου πόδα
βαλὼν, παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. αἰσθόμε- §. 3.
νος δὲ τὸν χρησμὸν τετελεσμένον, τὸν μὲν Ἀκρί-
σιον ἔξω τῆς πόλεως ἔθαψεν· αἰσχυρόμενος δὲ εἰς
Ἄργος ἐπανελθεῖν ἐπὶ τὸν κληῖρον τοῦ δι' αὐτοῦ
τετελευτηκότος, παραγενόμενος εἰς Τίρυνθα, πρὸς

II, 4, 4. §. 3. Argis Megapenthi concessis, Perseus Tirynthem
tenet cum Midea et Mycenis.

In Schol. Apollonii est: Per-
seus ἀποδύεται εἰς ἀγῶνα, καὶ
λαβὼν τὸν δίσκον δισκεύει. τὸ
δὲ πένταθλον οὐπω ἦν, ἀλλ'
ἰδίᾳ ἓνα ἕκαστον τῶν ἄθλων
ἦθλον. (Pind. II, 1, 35.) Certe
in Olympicis ludis non nisi
Ol. XVIII. accessit: Paus. V, 8.
p. 344. Probabile inde fit
vitium in h. l. latere, et aut
πένταθλον esse extrudendum,
aut aliqua deesse. At diuersa
prorsus ratione mors Acrisii
euenit ap. Hygin. f. 63. ex
Aeschyli, nisi fallor, Poly-
decte: vbi ad Seriphum res
et ludi referuntur, quo Acri-
sius accesserat, vt reperiret
Perseum cum Danae. Ludi
sunt in Polydectis honorem
facti, ab eod. Hygino me-
morati f. 273. septimo loco.
παραχρῆμα ἀπέκτεινεν, mira

vero res, ex pede contuso
aliquem illico mori. Apud
Hygin. f. 63. discus in caput
decidit; ita sane subita mors
inferri potuit. Mitscherlich.
in Ep. crit. p. 11. ἄκων sub-
stituiere volebat, e Schol.
Lycophr. Melius Kölerus
coniiciebat κατὰ χρέος. Ve-
rum παραχρῆμα vocem aliunde
venisse, nullus dubito;
abest eā a Zenob. et a Schol.
Lycophr. et Apollonii. Su-
spicor petitam esse inf. ex
II, 5. 4. de Pholo, vbi sa-
gitta venenata, manu elapsa,
ἦλθεν ἐπὶ τὸν πόδα, καὶ πα-
ραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν.
Ceterum in Aegii codd.
pro ἀπέκτεινεν erat ἀπέθκνεν.
§. 3. εἰς Τίρυνθον etiam hīc
codd. ἠλλάξατο sc. τὴν βα-
σιλειαν. ἀρχήν. κληῖρον. cf.

τὸν Προΐτου παῖδα Μεγαπένθη ἠλλάξατο, τούτῳ
 §. 4. τε τὸ Ἄργος ἐνεχείρισε. καὶ Μεγαπένθης μὲν
 ἐβασίλευσεν Ἀργείων, Περσεὺς δὲ Τίρυνθος,
 Γ. 5. προστειχίσας Μίδεαν καὶ Μυκῆνας. Ἐγένοντο
 §. 1. δὲ ἐξ Ἀνδρομέδας παῖδες αὐτῶ· πρὶν μὲν ἐλθεῖν
 εἰς τὴν Ἑλλάδα, Πέρσης, ὃν παρὰ Κηφεῖ κα-
 τέλιπεν ἀπὸ τούτου δὲ τοὺς Περσῶν βασιλέας
 §. 2. λέγεται γενέσθαι ἐν Μυκῆναις δὲ Ἀλκαῖος,
 καὶ Σθένελος, καὶ Ἐλειος, Μήστωρ τε καὶ
 Ἡλεκτρώων, καὶ θυγάτηρ Γοργοφόνη, ἣν Περιή-
 ρης ἔγημεν.

II, 4, 5. Progenies Persei.

Schol. Lycophr. l. c. Apud
 Eudoc. p. 106. est: πρὸς δὲ
 μέγα πένθος τὸν Προΐτου, leg.
 πρὸς δὲ Μεγαπένθη. §. 4.
 Μήδειαν codd. sed correxit
 Aegius ex Steph. Byz. h. v.
 adde Pausan. l. c. Compara
 mox dicta ad II, 4, 6. §. 5.

Γ. 5. Πέρσης. Exciderat
 haec vox omnibus codd.
 Aegius suppleuerat eam ex
 Herodoto, sed male scripse-
 rat Πέρσην, vt iam moni-
 tum a Fabro et Galeo. Πέρ-
 σης etiam in Schol. Lycophr.
 l. c. 838. legitur; et sequi-
 tur etymon Xenophon Cy-
 rop. I, 2. at Agatharchides

id refellit de rubro mari pr.
 — §. 2. Ἐλειος. Legebatur
 Ἐλας. in codd. Ἑλλάς. Schol.
 Lycophr. l. c. Ἑλλην. sed
 ibi codd. Ἐλειον habent,
 cum Eudoc. p. 106. et sic
 inf. Γ. 7. bis Ἐλειον vel
 Ἐλειον. Est quoque apud
 Pausan. III, 20. p. 261. mi-
 nimus natu liberorum Per-
 sei Ἐλιος, qui Helos (τὸ
 Ἐλος) condidit in Laconi-
 ca: cf. Strab. VIII. p. 559.
 A. B. Ab Herodoro omissus
 est inter liberos Persei ap.
 Schol. Apollon. I, 747. Mox
 Γοργοφόνη idem Schol. Ly-
 cophr. vt sup. II, 1, 5. §. 4.

Πάλιν ἐξ Ἀλκαίου καὶ Ἰππονόμης τῆς Μενοί- §. 3.
πέως Ἀμφιτρύων ἐγένετο, καὶ θυγάτηρ Ἀναξῶ.

Ἐκ δὲ Μήστορος καὶ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος, §. 4.
Ἰπποδόη. ταύτην ἀρπάσας Ποσειδῶν, καὶ κομίσας
ἐπὶ τὰς Ἐχινάδας νήσους, μίγνυται, καὶ γεννᾷ
Τάφιον, ὃς ὤκισε Τάφον, καὶ τοὺς λαοὺς Τηλε-
βόας ἐκάλεσεν, ὅτι τηλοῦ τῆς πατρίδος ἔβη.

Ἐκ Ταφίου δὲ παῖς Πτερέλαος ἐγένετο. τοῦ- §. 5.
τον ἀθάνατον ἐποίησε Ποσειδῶν, ἐν τῇ κεφαλῇ
χρυσῆν ἐνθεῖς τρίχα. Πτερελάω δὲ ἐγένοντο, §. 6.
θυγάτηρ Κομαιθῶ, καὶ ἄρρενες παῖδες, Χρόμιος,
Τύραννος, Ἀντίοχος, Χερσιδάμας, Μήστωρ, Εὐήρης.

Ἡλεκτρύων δὲ, γήμας τὴν Ἀλκαίου θυγα- §. 7.
τέρα Ἀναξῶ, ἐγέννησε θυγατέρα μὲν Ἀλκμή-

II, 4, 5. tum §. 3. Alcaei, §. 4. Meftoris, §. 5. Taphii, §. 6. Pterelai,
§. 7. Electryonis,

erratum inter Danaï filias.
§. 3. πάλιν Ἰππονόμης scri-
bitur in libris; inferuit Ἀλ-
κέως de suo Aegius, et erat
editum: πάλιν Ἀλκέως Ἰπ-
πονόμης, interponendum ta-
men καὶ desiderari omnes
falsi sunt; nisi quod Faber
emendabat Ἀλκέως Ἰππονό-
μης τε. Fuit sane Ἀλκεύς,
quia Ἀλκείδης Hercules di-
ctus est. Scribitur tamen

communi vsu Ἀλκαῖος v. c.
Schol. Eurip. Hec. 886. Pau-
san. VIII, 14. et sic hoc ipso
loco paullo ante. Itaque
eum Galeo refinxit: ἐξ Ἀλ-
καίου καὶ Ἰ. Conf. ad h. l.
Schol. Platonis p. 75. §. 6.
Verba θυγάτηρ Κομαιθῶ καὶ
ἄρρενες absunt a codd. sup-
pletæ adeo ab Aegio e Schol.
Lycophr. l. c. v. 932. Qui
inter filios est, Ἀντίοχος

νην, παῖδας δὲ Στρατοβάτην, Γοργοφόνον, Φιλο-
νόμον, Κελαινέα, Ἀμφίμαχον, Λυσίνομον, Χει-
ρόμαχον, Ἀνάκτορα, Ἀρχέλαον· μετὰ δὲ τούτους
καὶ νόθον ἐκ Φρυγίας γυναῖκός Μιδέας Λικύμνιον.

- §. 8. Σθενέλου δὲ καὶ Νικίππης τῆς Πέλοπος, Ἀλ-
κινόη καὶ Μέδουσα, ὕστερον δὲ καὶ Εὐρυσθεὺς
§. 9. ἐγένετο, ὃς καὶ Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν. ὅτε γὰρ
Ἡρακλῆς ἔμελλε γεννᾶσθαι, Ζεὺς ἐν Θεοῖς ἔφη,
τὸν ἀπὸ Περσέως γεννηθησόμενον τότε βασιλεύειν
Μυκηνῶν. Ἡρα δὲ διὰ τὸν ζῆλον Εἰλείθυιαν
ἔπεισε, τὸν μὲν Ἀλκμήνης τόκον ἐπισχεῖν, Εὐ-
ρυσθεῖα δὲ τὸν Σθενέλου παρεσκέυασε γεννηθῆναι
ἑπταμηνιαῖον ὄντα.

II, 4, 5. §. 8. Stheneli, §. 9. Eurystheus fata Herculis nascendo
occupat.

apud Schol. Lycophr. l. c.
est Ἀμπελος, vel Ἀμπύλος.
§. 7. Edebatur θυγατέρας μὲν,
sed iam monuit de vitio
Meurf. Exerc. crit. I, 1.
Στρατοβάτην non habent co-
dices, sed Schol. Lycophr.
l. c. vnde Aegius suppluit.
In eod. Γοργόφωνος male,
tum Φιλώνυμος. at Φυλονό-
μον Reg. 3. — χειρίμαχον
Dorv. Reg. 3. et haud dubie
alii, idque verius. Μιδέας.
male in codd. Μηδείας vel

Μιδέας scriptum; emenda-
tum ab Aegio. ἐλθόντ' ἐκ
Θαλίαν Μιδέας est ap. Pind.
Odyss. 7, 53. vbi v. Schol.
ad vs. 49. et de Licymnio
inf. II, 8, 2. §. 9. ἔφη βα-
σιλεύειν. praestaret βασιλεύ-
σειν. vt mox l. 6. ὁ δὲ ἔφη
στρατεύσειν. Iunge autem
τὸν γεννηθησόμενον τότε, sic
Diodor. IV, 9. τὸν κατ' ἐκεί-
νην τὴν ἡμέραν γεννώμενον.
τόκον ὑποσχεῖν Reg. 1. male,
παρσκευάσαι Vat. doctius.

Ἡλεκτρυόνος δὲ βασιλεύοντος Μυκηναίων, μετὰ Γ. 6. Ταφίων οἱ Πτερελάου παῖδες ἐλθόντες τὴν Μηστορος ἀρχὴν τῷ μητροπάτορι ἀπήτουν, καὶ, μὴ προσέχοντας Ἡλεκτρυόνος, ἀπήλαυον τὰς βόας ἀμυνομένων δὲ τῶν Ἡλεκτρυόνος παίδων, ἐκ προ-

II, 4, 6. Electryonis armenta, occisis filiis, superstiti vno Licymnio, a Pterelai filiis abacta,

Γ. 6. Legebatur: Ἡλεκτρυόνος βασιλεύοντος Μυκηναίων μετὰ Ταφίου, οἱ Π. quod historiis repugnat. Schol. Lycophr. l. c. 932. ἦλθον — Τάφιος καὶ οἱ Πτερελάου παῖδες. Erit ideo interpungendum, quod iam Galeus animaduertisse videtur, post Μυκηναίων, μετὰ Ταφίου οἱ Πτερελάου παῖδες ἐλθόντες. Laborat tamen vel sic locus. Avum cum nepotibus venisse ad regnum repetendum parum probabile fit; Taphii quoque nulla post haec memoria; contra vero τῶν Ταφίων hos itaque et hic reduxi; nisi forte consultius erat totum hoc eicere; nam interpolationem loci arguit etiam hoc, quod sequitur, τῷ μητροπάτορι, quem enim hunc esse di-

cemus? Pterelai filiorum mater quae fuerit ignoratur. Sed Mestorem declarari putet. At is Taphio avus maternus erat, non eius nepotibus. Valde inproprie adeo μητροπάτωρ dictus esset. Apud Schol. Apollon. I, 748. Teleboae ἐλθόντες ἀπήτουν Ἡλεκτρυόνα τὰ τῆς μάμης ἑαυτῶν, τῆς μητρὸς Ἴπποδόου. Esto tamen; an vero Mestor proavus illo adhuc tempore vixit, ut ei regnum recuperatum irent? Manifestum adeo fit, τῷ μητροπάτορι esse e margine illatum. καὶ μὴ προσέχοντας. Ab Aegio emendatum, cum in libb. esset προσέχοντας, Pal. cum Vat. προσέχοντες. — ἐκ προκλήσεως. antea ἐκ προβλήσεως. Iustuli manifestum vitium: quod iam Faber mo-

- §. 2. κλήσεως ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ἐσώθη δὲ τῶν Ἡλεκτρώονος παίδων Δικύμνιος ἔτι νέος ὑπάρχων τῶν δὲ Πτερελάου, Εὐήρης, ὅς καὶ τὰς ναῦς ἐφύλασσε. τῶν δὲ Ταφίων οἱ διαφυγόντες ἀπέπλευσαν τὰς ἐλαθείσας βόας ἐλόντες, καὶ παρέθεντο τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλείων Πολυξένῳ. Ἀμφιτρώων δὲ παρὰ Πολυξένου λυτρωσάμενος αὐτὰς ἤγαγεν
- §. 3. εἰς Μυκήνας· ὁ δὲ Ἡλεκτρώων τὸν τῶν παίδων θάνατον βουλόμενος ἐκδικῆσαι, παραδούς τὴν βασιλείαν Ἀμφιτρώωνι καὶ τὴν θυγατέρα Ἀλκμήνην, ἐξορκίσας, ἵνα μέχρι τῆς ἐπανόδου παρθένον αὐτὴν φυλάξῃ, στρατεύειν ἐπὶ Τηλεβόας διε-
- §. 4. νοεῖτο. ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ τὰς βόας, μιᾶς ἐκθορούσης, Ἀμφιτρώων ἐπ' αὐτὴν ἀφῆκεν, ὃ μετὰ χεῖρας εἶχε, ῥόπαλον, τὸ δὲ ἀποκρουσθὲν ἀπὸ τῶν κεράτων εἰς τὴν Ἡλεκτρώονος κεφαλὴν ἐλθόν

II, 4, 6. §. 2. ab Amphitruone redempta, §. 3. ad filiorum necem vltiscendam profecturus pater Electryo morte occubat; §. 4. nam eum imprudens gener Amphitruo obtruncat,

nuerat; ἐκ προκλήσεως etiam Diodor. IV, 16. p. 262, 97. 18. p. 264, 83. et al. Apud Schol. Lycophr. l. c. συμβαλόντων δὲ τῶν Ἡλεκτρωῶνος παίδων αὐτοῖς. vnde Gal. male conit. ἐκ συμβλήσεως. §. 4. ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ l. c. armenta apud Polyxenium deposita. αὐτῷ vi-

tium est ed. Par. cf. Schol. Lycophr. l. c. ex h. l. emendandum. μιᾶς ἐκθορούσης, puta, vnam euagatam esse extra agmen. inf. c. 5, 10. est ἀπορρήγνυσι ταῦρος. Μοχ post ἀποκρουσθὲν malim: καὶ εἰς τὴν Ἡ. κεφαλὴν ἐλθόν. aut potius del. ἐλθόν. est enim ἀποκρουσθὲν εἰς κεφα-

απέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν λαβὼν ταύτην τὴν πρό- §. 5.
 Φάσιν Σθένελος, παντὸς Ἄργους ἐξέβαλεν Ἀμ-
 Φιτρώνα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς
 Τίρυνθος αὐτὸς κατέσχε· τὴν δὲ Μίδεαν, μετα-
 πεμφάμενος τοὺς Πέλοπος παῖδας Ἀτρεά καὶ
 Θυέστην, παρέθετο τούτοις.

Ἄμφιτρώων δὲ, σὺν Ἀλκμήνῃ καὶ Λικυμνίῳ §. 6.
 παραγεγόμενος ἐπὶ Θήβας, ὑπὸ Κρέοντος ἠγνίσθη,
 καὶ δίδωσι τὴν ἀδελφὴν Περιμήδην Λικυμνίῳ.
 λεγαύσης δὲ Ἀλκμήνης, γαμηθήσεται τῷ τῶν §. 7.
 ἀδελφῶν αὐτῆς ἐκδικήσαντι τὸν θάνατον, ὑποσχό-
 μενος ἐπὶ Τηλεβόας στρατεύειν Ἀμφιτρώων, καὶ

II, 4, 6. itaque §. 5. cum Alcmena et Licymnio exulat. Mycenae
 et Tirynthem Sthenelus tenet. §. 6. Amphitruo lustratur
 a Creonte. §. 7. Ab Alcmena instigatus ad fratrum caedem
 ulciscendam, ut Creontem sociam belli haberet, Vulpem
 Teumessiam venatur,

λήν. §. 5. τὴν δὲ Μίδεαν.
 male mutatum in Μίδειαν.
 sup. II, 4, 4. f. et h. l. in
 ed. antec. Etsi Μίδεια est
 quoque in Steph. Byz. et
 in Pausania; at constat ve-
 rius esse Μίδεα ex Strabonis
 iudicio lib. VIII. p. 57. B.
 Contra Μίδεια fuit Boeo-
 tiae apud Homer. II, β, 507.
 Apud Theocrit. 13, 20, est
 Alcmena Μιδεᾶτις ἡρώνα.
 Obtinuit eam mox Licym-

nus, nam eius filius Oeo-
 nus Μιδεάδην veniens est
 ap. Pind. Ol. 10, 78. §. 7.
 ὑποσχόμενος στρατεύειν. ita
 scriptum, non — σειν. ad-
 dendum exemplum hoc sup.
 ad II, 2, 2. §. 4. paullo post
 tamen ἐφη στρατεύσειν. —
 καὶ παρεκάλει συλλαβέσθαι.
 hanc vocem restitui ex Vat.
 Vef. Dorv. Oxon. Reg. 3.
 nec aliter Pal. in Excerptis
 meis, etsi Commelin. συλ-

- §. 8. παρεκάλει συλλαβέσθαι Κρέοντα, ὃ δὲ ἔφη, στρα-
τεύσειν, εἰάν πρότερον ἐκεῖνος τὴν Καδμείαν τῆς
ἀλώπεκος ἀπαλλάξῃ· ἔφθειρε γὰρ τὴν Καδμείαν
ἀλώπηξ Θηρίον. ὑποστάντος δὲ, ὅμως εἰμαρμένον
Γ. 7. ἦν, αὐτὴν μηδέ τινα καταλαβεῖν. ἀδικουμένης
§. 1. δὲ τῆς χώρας, ἕνα τῶν ἀστῶν παῖδα οἱ Θηβαῖοι
κατὰ μῆνα προετίθεσαν αὐτῇ, πολλοὺς ἀρπα-
§. 2. ζούσῃ, τοῦτο εἰ μὴ γένοιτο. ἀπαλλαγείς οὖν Ἀμ-
φιτρώων εἰς Ἀθήνας πρὸς Κέφαλον τὸν Δηϊονέως,
συνέπειθεν, ἐπὶ μέρει τῶν ἀπὸ Τηλεβοῶν λαφύ-
ρων, ἄγειν ἐπὶ τὴν Θῆραν τὸν κύνα, ὃν Περσέρις
ἤγαγεν ἐκ Κρήτης παρὰ Μίνως λαβοῦσα· ἦν δὲ
καὶ τούτῳ πεπρωμένον, πᾶν, ὃ τι ἂν διώκῃ, λαμ-
βάνειν. Διωκομένης οὖν ὑπὸ τοῦ κυνὸς τῆς ἀλώ-
§. 3. πεκος, Ζεὺς ἀμφοτέρους λίθους ἐποίησεν. Ἀμ-

II, 4, 7. §. 2. cane Cephali accepto;

λαμβάνεσθαι excitat. vulgo:
συμβάλλεσθαι. Laborat porro
καί, quod delendum puto:
nisi cum Dorv. et Reg. 3.
scribas: στρατεύει Ἀ καὶ πα-
ρεκάλει, minus bene. §. 8.
Καδμείαν sic et libri. Edeba-
tur male Καδυίαν. ὑποστάν-
τος δὲ, sc. τινός, vel αὐτοῦ
si quis eam vulpem adortus
esset, cf. sup. II, 1, 2. §. 4.
Quae sequitur durior est ora-
tio et turbata forte. εἰμαρ-
μένον ἦν αὐτῇ, Vat.

Γ. 7. πολλοὺς ἀρπαζούσῃ.
quae, nisi id factum esset,
pro uno plures captiva fuisset.
Legebatur ἀρπαζούσῃ.
alterum iam expressum in
ed. Par. est vitio, sed felici,
nec enim aliter legi potest,
et correxere sic Palmer. Fa-
ber, nec aliud voluit Aegius.
Dorv. ἀρπαζούσης. §. 2. Κέ-
φαλον Δηϊονέως. Atqui sup.
I, 9, 4. Δηϊονος erat. v. Not.
p. 99. ἐπὶ μέρει iterum de
conditione et pacto, vt I, 9,

Φιτρώων δὲ ἔχων ἐκ μὲν Θορικοῦ τῆς Ἀττικῆς
 Κέφαλον συμμαχοῦντα, ἐκ δὲ Φωκέων Πανοπέα,
 ἐκ δὲ Ἐλους τῆς Ἀργείας Ἐλειον τὸν Περσέως,
 ἐκ δὲ Θηβῶν Κρέοντα, τὰς τῶν Ταφίων νήσους
 ἐπόρθει. ἄχρι μὲν οὖν ἔζη Πτερέλαος, οὐκ ἐδύ- §. 4.
 νατο τὴν Τάφον ἐλεῖν ὡς δὲ ἡ Πτερελάου θυ-
 γάτῃ Κομαιθῶ, ἐρασθεῖσα Ἀμφιτρώωνος, τὴν
 χρυσὴν τρίχα τοῦ πατρὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐξεί-
 λετο, Πτερελάου τελευτήσαντος, ἐχειρώσατο τὰς
 νήσους ἀπάσας. τὴν μὲν οὖν Κομαιθῶ κτείνας §. 5.
 Ἀμφιτρώων, καὶ τὴν λείαν ἔχων, εἰς Θήβας
 ἔπλει, καὶ τὰς νήσους Ἐλείῳ καὶ Κεφάλῳ δι-
 δωσι. κἀκεῖνοι πόλεις αὐτῶν ἐπωνύμους κτίσαντες
 κατώκησαν.

II. 4. 7. §. 3. aduersus Teleboas profectus, §. 4. Pterelai coma aurea, filiae Comaethus impia fraude, recisa, §. 5. Echinades Eleo et Cephalo possidendas tradit, ipse Thebas redit.

12. §. 8. ἀπὸ Τηλεβοῶν. τῆς Ἀ. Diuersus ab hoc est
 consentiebant hic et p. seq. Eleus, Ἐλεῖος, a quo Elei
 omnes in Τηλεβοῶν. ἦν δὲ dicti ap. Schol. II. λ, 687.
 καὶ τοῦτο π. Vat. Ζεὺς ἀμ- et Pausan. V, 1. pag. 376.
 Φοτέρους. secundum alios ca- De Pterelao supra vidimus
 nis in astra relatus. vid. ad II, 4, 5. §. 5. nunc eius
 Eratosth. c. 33. §. 3. ἐκ δὲ filia Comaetho, quam quo-
 Ἐλους τῆς Ἀργείας Ἐλειον que memorat Schol. Ly-
 τὸν Περσέως: quem sup. II, cophr. 934. Μοχ §. 5. τὰς
 4, 4, 5. §. 2. vidimus, edi- νήσους Ἐλείῳ καὶ Κεφάλῳ δι-
 tum erat hic Ἐλους. Ἐλειος, δωσι. vnde Cephallenia dicta.
 vitiosius etiam in ed. pr. cf. Schol. Lycophr. l. c. 932.
 At in codd. ἐκ δὲ Ἐλούσης 934. et Schol. Homeri Ven.

- Γ. 8. Πρὸ τοῦ δὲ Ἀμφιτρώωνα παραγενέσθαι εἰς
 §. 1. Θήβας, Ζεὺς διὰ νυκτὸς ἔλθων, καὶ τὴν μίαν
 τριπλασιάσας νύκτα, ὅμοιος Ἀμφιτρώωνι γενόμε-
 νος, Ἀλκμήνῃ συνευνάσθη, καὶ τὰ γενόμενα παρὰ
 §. 2. Τηλεβοῶν διηγήσατο. Ἀμφιτρώων δὲ παραγενό-
 μενος, ὡς οὐχ ἑώρα Φιλοφρονουμένην πρὸς αὐτὸν
 τὴν γυναῖκα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· εἰπούσης δὲ,
 ὅτι τῇ προτέρᾳ νυκτὶ παραγενόμενος αὐτῇ συγκε-
 κοίμηται, μανθάνει παρὰ Τειρεσίου τὴν γενομένην
 τοῦ Διὸς συνουσίαν.
 §. 3. Ἀλκμήνῃ δὲ δύο ἐγέννησε παῖδας, Διὶ μὲν
 Ἡρακλέα, μιᾷ νυκτὶ πρεσβύτερον, Ἀμφιτρώωνι
 §. 4. δὲ Ἴφικλέα. τοῦ δὲ παιδὸς ὄντος ὀκταμηνιαίου,
 δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις Ἡρα ἐπὶ τὴν εὐνήν
 ἔπεμψε, διαφθαρήναι τὸ βρέφος θέλουσα. ἐπι-
 βοωμένης δὲ Ἀλκμήνης Ἀμφιτρώωνι, Ἡρακλῆς
 διαναστὰς ἄγχων ἑκατέραις ταῖς χερσὶν αὐτοῦς
 §. 5. διέφθειρε. Φερεκύδης δὲ φησιν, Ἀμφιτρώωνα, βου-

· II, 4, 8. Alcmena a Ioue compressa. §. 3. Nati ex ea Hercules et
 Iphicles. §. 4. Hercules puer necat duo serpentes.

ad Catalogi 138. (vf. 631)
 et ad δ, 618. Scriptum erat
 et hic Ἐλείω. Ἐλίω. Ἐλίω
 et in Vat. κατώμισαν. Debuit
 vero vrbs in his insulis esse
 Ἐλεια.

Γ. 8. §. 2. πρὸς αὐτὸν τὴν γ.
 Dorv. §. 4. τοῦ δὲ παιδὸς
 ad Herculem retrahendum;

parum suaviter. Praestaret
 τῶν δὲ παιδων ὄντων ὀκταμη-
 νιαίων. Ἡρακλῆς διαναστὰς,
 immo ἀναστὰς. vix enim ac-
 commodatum puero, quod
 Herculi leonem exanima-
 turo conueniret, vt diua-
 ricatus siaret. Sic pecca-
 tum sup. II, 1, 4. §. 10. καί-

λόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν, καὶ, τοῦ μὲν Ἴφικλέους Φυγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος, μαθεῖν, ὡς Ἴφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.

Ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς ἀρματηλατεῖν μὲν §. 9. ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος παλαίειν δὲ ὑπὸ Αὐτολύκου §. 1. τοξεύειν δὲ ὑπὸ Εὐρύτου ὀπλομαχεῖν δὲ ὑπὸ Κάστορος κιθαρωδεῖν δὲ ὑπὸ Λίνου. οὗτος δὲ ἦν §. 2. ἀδελφὸς Ὀρφέως, ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ Θηβαῖος γενόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κιθάρα πληγεὶς ἀπέθανεν. ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεῖς ἀπέκτεινε. δίκην δὲ ἐπαγόντων τινῶν αὐτῷ Φόνου, παρανέγνω νόμον Ῥαδαμάνθυος λέγοντος ὅς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῶον εἶναι καὶ οὕτως ἀπελεύθη. Δείσας §. 3. δὲ Ἀμφιτρύων, μὴ πάλιν τι ποιήσῃ τοιοῦτον,

II, 4, 9. §. 1. Herculis institutio. Species corporis et statura.

κεῖνος περιαναστάς. tum ταῖς χερσὶν αὐτοῦ Vat. §. 5. τοῦ μὲν Ἴφικλέους. Inf. II, 7, 3. §. 5. est Ἴφικλος, vbi vide. At commune est Ἴφικλῆς pro Ἴφικλέης, vt Ἡρακλῆς pro Ἡρακλέης. cf. sup. ad I, 8, 3. §. 2.

§. 9. §. 2. Ῥαδαμάνθυος. male vulgo — θους. saltem — θου scribi debebat. ἀδίκην Dorv. et ἄρξαντι edd.

omnes: firmant ἄρξαντα codices P. Vef. Regg. καὶ οὕτως ἀπελεύθη. ita rescripti, re sic postulante. Voc. proprium reorum ἀπολύεσθαι. mox et codd. Pal. Oxon. ita habere vidi; emendauerat quoque Faber ad h. l. et Lennep. ad Phalar. p. 219. Ab Aegio editum ἀτηλάθη, in Dorv. Vat. Vef. Reg. 3. ἀπελάθη. in Vat. etiam οὐ-

- ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰ Βουφόρβια. καί κεῖ τρεφόμενος μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ πάντων διήνεγκεν.
- §. 4. Ἦν δὲ καὶ θεωρηθεὶς φοβερὸς, ὅτι παῖς Διὸς ἦν, τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δὲ ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην. οὐκ ἠστόχει δὲ οὔτε τοξεύων, οὔτε ἀκοντίζων.
- §. 5. Ἐν δὲ τοῖς βουκολίοις ὑπάρχων ὀκτώκαιδεκάετης, τὸν Κιθαιρώνειον ἀνείλε λέοντα. οὗτος ὀρμώμενος ἐκ τοῦ Κιθαιρώνος τὰς Ἀμφιτρώωνος
- Γ. 10. ἔφθειρε βόας καὶ τὰς Θεστίου. βασιλεὺς δὲ ἦν
- §. 1. οὗτος Θεσπιῶν. πρὸς ὃν ἀφίκετο Ἡρακλῆς, ἐλεῖν βουλόμενος τὸν λέοντα. ὁ δὲ αὐτὸν ἐξένισε πεντήκοντα ἡμέρας, καὶ ἐπὶ τὴν Θήραν ἐξιόντι νυκτὸς ἐκάστης μίαν συνεύναζε θυγατέρα. πεντήκοντα δὲ αὐτῷ ἦσαν ἐκ Μεγαμήδης γεγεννημέναι τῆς

II, 4, 9. §. 5. Leonem in monte Cithaerone necat. 10. A Thestio hospitio exceptus Thestiadæ L. grauidas facit. leonis spolia gestat.

τος. §. 4. ὅτι παῖς Διὸς ἦν. inepte alluta sunt. Mox πυρὸς δὲ (vel δ' vt Pal.) ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην. malis αἴγλη. Sed ex poeta haec esse deprompta probabile fit; vt sup. I, 6, 3. §. 4. Typhon πῦρ ἐδέρκετο τοῖς ὀμμασι; et vestigia duorum choliamborum iam Gale deprehenderat: τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ

εἶχε . . . σῶμα — πυρὸς δ' ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν . . . αἴγλην. §. 5. Κιθαιρώνιον scribit Reg. 3.

Γ. 10. Θεσπιῶν recte edidit Aegius, in codd. est Θεστίων. in Pal. Θεσπιῶν. — τῆς Ἀρναίου. In codd. est Ἀργέου. Est tamen etiam apud Homer. Odyss. σ, 5. Ἀρναῖος Irus dictus. νυκτὸς ἐκάστης.

Ἄρναίου. ἐσπούδαζε γὰρ πάσας ἐξ Ἡρακλέους τεκνοποιήσασθαι. Ἡρακλῆς δὲ, μίαν νομίζων §. 2. εἶναι τὴν αἰεὶ συνευναζομένην, συνῆλθε πάσαις. καὶ χειρῶσάμενος τὸν λέοντα, τὴν μὲν δορὰν ἠμφιέσατο, τῷ χάσματι δὲ ἐχρήσατο κόρυθι.

Ἀνακίμπτοντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τῆς Θήρας συνήν- §. 11. τησαν κήρυκες παρὰ Ἐργίνου πεμφθέντες, ἵνα §. 1. παρὰ Θηβαίων τὸν δασμὸν λάβωσιν. ἐτέλουν δὲ §. 2. οἱ Θηβαῖοι τὸν δασμὸν Ἐργίνῳ δι' αἰτίαν τήνδε· Κλύμενον τὸν Μινυῶν βασιλέα λίθῳ βαλὼν Μενοικέως ἠνίοχος, ὄνομα Περίηρης, ἐν Ὀρχηστῷ, Ποσειδῶνος τεμένει, τιτρώσκει· ὁ δὲ κομισθεὶς εἰς Ὀρχομενὸν ἠμιθνής, ἐπισκῆπτει τελευτῶν Ἐρ-

II, 4, II. Thebas a tributo, Ergino Orchomeni Minyarum regi persoluendo, liberat.

Med. Vat. ἐκάστη. Dorv. ἐκάστη. §. 2. ἠμφιέσατο. Sic correxi adstipulante Pal. Mirum, in ἠμφιέσατο conspirare editos et scriptos: in Reg. 3. emendatum ἠμφιέσατο.

§. 11. §. 2. οἱ Θηβαῖοι. Vat. Θηβαῖοι, et οἱ a Reg. 3. abest; nolim tamen statim refingere: ἐτέλουν δὲ Θηβαῖοι τὸν Μινυῶν β. recte correxit Gale; male vulgo τῶν Μ. in Reg. 3. erat τὸν Μινύων. ἐν Ὀρχηστῷ, Ποσειδῶνος τεμένει. f. ἐν Ὀρχηστῷ Π. τ. sic

Pausan. IX, 37. loquitur; nec tamen damnandum alterum: Strabo IX. p. 632. C. (412) Ὀρχηστὸς - ἔχων Ποσειδῶνος ἱερὸν. v. Hymn. in Apollon. 230 sq. et ad e. l. notata. Aegius in suis repererat Ὀρχηστῷ. Contingere autem, quae hic narrantur, seu in certamine cursus seu in festo, vt Pausan. l. c. ait. ἠμιθνής non dubitavi emendare, succipientibus Pal. Med. Vef. Regiis pro vulg. ἠμιθανῆς, quod

νην, παῖδας δὲ Στρατοβάτην, Γοργοφόρον, Φιλό-
νόμον, Κελαινεά, Ἀμφίμαχον, Λυσίνομον, Χει-
ρόμαχον, Ἀνάκτορα, Ἀρχέλαον· μετὰ δὲ τούτους
καὶ νόθον ἐκ Φρυγίας γυναικὸς Μιδέας Λικύμνιον.

§. 8. Σθενέλου δὲ καὶ Νικίππης τῆς Πέλοπος, Ἀλ-
κινόη καὶ Μέδουσα, ὕστερον δὲ καὶ Εὐρυσθεὺς

§. 9. ἐγένετο, ὃς καὶ Μυκηναῶν ἐβασίλευσεν. ὅτε γὰρ
Ἡρακλῆς ἔμελλε γεννᾶσθαι, Ζεὺς ἐν Θεοῖς ἔφη,
τὸν ἀπὸ Περσέως γεννηθησόμενον τότε βασιλεύειν
Μυκηναῶν. Ἡρα δὲ διὰ τὸν ζῆλον Εἰλείθυιαν
ἔπεισε, τὸν μὲν Ἀλκμήνης τόκον ἐπισχεῖν, Εὐ-
ρυσθεά δὲ τὸν Σθενέλου παρεσκεύασε γεννηθῆναι
ἑπταμηνιαῖον ὄντα.

II, 4. 5. §. 8. Stheneli, §. 9. Eurystheus fata Herculis nascendo
occupat.

apud Schol. Lycophr. l. c.
est Ἀμπελος, vel Ἀμπύλος.
§. 7. Edebatur θυγατέρας μὲν,
sed iam monuit de vitio
Meurf. Exerc. crit. I, 1.
Στρατοβάτην non habent co-
dices, sed Schol. Lycophr.
l. c. vnde Aegius suppleuit.
In eod. Γοργόφωνος male,
tum Φιλώνυμος. at Φυλονό-
μον Reg. 3. — χειρίμαχον
Dorv. Reg. 3. et haud dubie
alii, idque verius. Μιδέας.
male in codd. Μηδείας vel

Μιδέας scriptum; emenda-
tum ab Aegio. ἐλθόντ' ἐκ
Θαλκίαν Μιδέας est ap. Pind.
Odyss. 7, 53. vbi v. Schol.
ad vl. 49. et de Licymnio
inf. II, 8, 2. §. 9. ἔφη βα-
σιλεύειν. praestaret βασιλεύ-
σειν. vt mox l. 6. ὁ δὲ ἔφη
στρατεύσειν. Iunge autem
τὸν γεννηθησόμενον τότε, sic
Diodor. IV, 9. τὸν κατ' ἐπι-
λην τὴν ἡμέραν γεννώμενον.
τόκον ὑποσχεῖν Reg. 1. male,
παρσκευάσαι Vat. doctius.

Ἡλεκτρύονος δὲ βασιλεύοντος Μυκηνηῶν, μετὰ ἑ. 6. Ταφίων οἱ Πτερελάου παῖδες ἐλθόντες τὴν Μη-
στορος ἀρχὴν τῷ μητροπάτορι ἀπήτουν, καὶ, μὴ
προσέχοντος Ἡλεκτρύονος, ἀπήλαυνον τὰς βόας
ἀμυνομένων δὲ τῶν Ἡλεκτρύονος παίδων, ἐκ προ-

II, 4, 6. Electryonis armenta, occisis filiis, superstite vno Licymnio, a Pterelai filii abacta,

ἑ. 6. Legebatur: Ἡλεκ-
τρύονος βασιλεύοντος Μυκηνηῶν
μετὰ Ταφίου, οἱ Π. quod
historiis repugnat. Schol.
Lycophr. l. c. 932. ἦλθον —
Τάφιος καὶ οἱ Πτερελάου παῖ-
δες. Erit ideo interpungen-
dum, quod iam Galeus ani-
maduertisse videtur, post
Μυκηνηῶν, μετὰ Ταφίου οἱ Πτε-
ρελάου παῖδες ἐλθόντες. La-
borat tamen vel sic locus.
Auum cum nepotibus ve-
nisse ad regnum repeten-
dum parum probabile fit;
Taphii quoque nulla post-
haec memoria; contra vero
τῶν Ταφίων hos itaque et
hic reduxi; nisi forte con-
sultius erat totum hoc eii-
cere; nam interpolationem
loci arguit etiam hoc, quod
sequitur, τῷ μητροπάτορι,
quem enim hunc esse di-

cemus? Pterelai filiorum
mater quae fuerit ignoratur.
Sed Mestorem declarari pu-
tes. At is Taphio auus ma-
ternus erat, non eius ne-
potibus. Valde improprie
adeo μητροπάτωρ dictus ef-
set. Apud Schol. Apollon.
I, 748. Teleboae ἐλθόντες
ἀπήτουν Ἡλεκτρύωνα τὰ τῆς
μάμης ἑαυτῶν, τῆς μητρὸς
Ἴπποδόχου. Esto tamen; an
vero Mestor proauus illo
adhuc tempore vixit, ut ei
regnum recuperatum irent?
Manifestum adeo fit, τῷ μη-
τροπάτορι esse e margine il-
latum. καὶ μὴ προσέχοντος.
Ab Aegio emendatum, cum
in libb, esset προσέχοντας,
Pal. cum Vat. προσέχοντες. —
ἐκ προκλήσεως. antea ἐκ προ-
βλήσεως. Instuli manifestum
vitium: quod iam Faber mo-

- §. 2. κλήσεως ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ἐσώθη δὲ τῶν Ἡλεκτρίωνος παίδων Δικύμνιος ἔτι νέος ὑπάρχων τῶν δὲ Πτερελάου, Εὐήρης, ὧς καὶ τὰς ναῦς ἐφύλασσε. τῶν δὲ Ταφίων οἱ διαφυγόντες ἀπέπλευσαν τὰς ἐλαθείσας βόας ἐλόντες, καὶ παρέθεντο τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλείων Πολυξένῳ. Ἀμφιτρώων δὲ παρὰ Πολυξένου λυτρωσάμενος αὐτὰς ἤγαγεν
- §. 3. εἰς Μυκήνας· ὁ δὲ Ἡλεκτρίων τὸν τῶν παίδων θάνατον βουλόμενος ἐκδικῆσαι, παραδοὺς τὴν βασιλείαν Ἀμφιτρώωνι καὶ τὴν θυγατέρα Ἀλκμήνην, ἐξορκίσας, ἵνα μέχρι τῆς ἐπανόδου παρθένον αὐτὴν φυλάξῃ, στρατεύειν ἐπὶ Τηλεβόας διε-
- §. 4. νοεῖτο. ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ τὰς βόας, μιᾶς ἐκθορούσης, Ἀμφιτρώων ἐπ' αὐτὴν ἀφῆκεν, ὃ μετὰ χεῖρας εἶχε, ῥόπαλον, τὸ δὲ ἀποκρουσθὲν ἀπὸ τῶν κεράτων εἰς τὴν Ἡλεκτρίωνος κεφαλὴν ἐλθόν

II, 4, 6. §. 2. ab Amphitruone redempta, §. 3. ad filiorum necem vlciscendam profecturus pater Electryo morte occubat; §. 4. nam eum imprudens gener Amphitruo obtruncat,

nuerat; ἐκ προκλήσεως etiam Diodor. IV, 16. p. 262, 97. 18. p. 264, 83. et al. Apud Schol. Lycophr. l. c. συμβαλόντων δὲ τῶν Ἡλεκτρυῶνος παίδων αὐτοῖς. vnde Gal. male conii. ἐκ συμβλήσεως. §. 4. ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ sc. armenta apud Polyxenium deposita. αὐτῷ vi-

tium est ed. Par. cf. Schol. Lycophr. l. c. ex h. l. emendandum. μιᾶς ἐκθορούσης, puta, vnam euagatam esse extra agmen. inf. c. 5, 10. est ἀπορρήγνυσι ταῦρος. Μοχ post ἀποκρουσθὲν malim: καὶ εἰς τὴν Ἡ. κεφαλὴν ἐλθόν. aut potius del. ἐλθόν. est enim ἀποκρουσθὲν εἰς κεφα-

ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν λαβὼν ταύτην τὴν πρό- §. 5.
 Φάσιν Σθένελος, παντὸς Ἄργους ἐξέβαλεν Ἀμ-
 Φιτρώνα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς
 Τίρυνθος αὐτὸς κατέσχε· τὴν δὲ Μίδεαν, μετα-
 πεμφάμενος τοὺς Πέλοπος παῖδας Ἀτρέα καὶ
 Θυέστην, παρέθετο τούτοις.

Ἄμφιτρώων δὲ, σὺν Ἀλκμήνῃ καὶ Λικυμνίῳ §. 6.
 παραγενόμενος ἐπὶ Θήβας, ὑπὸ Κρέοντος ἠγνίσθη,
 καὶ δίδωσι τὴν ἀδελφὴν Περιμήδην Λικυμνίῳ.
 λεγούσης δὲ Ἀλκμήνης, γαμηθήσεται τῷ τῶν §. 7.
 ἀδελφῶν αὐτῆς ἐκδικήσαντι τὸν θάνατον, ὑποσχό-
 μενος ἐπὶ Τηλεβοῆας στρατεύειν Ἄμφιτρώων, καὶ

II, 4, 6. itaque §. 5. cum Alcmena et Licymnio exulat. Mycenae
 et Tirynthem Sthenelus tenet. §. 6. Amphitruo lustratur
 a Creonte. §. 7. Ab Alcmena instigatus ad fratrum caedem
 ulciscendam, ut Creontem sociam belli haberet, Vulpem
 Teumessiam venatur,

λήν. §. 5. τὴν δὲ Μίδεαν.
 male mutatum in Μίδειαν.
 sup. II, 4, 4. f. et h. l. in
 ed. antec. Etsi Μίδεια est
 quoque in Steph. Byz. et
 in Pausania; at constat ve-
 rius esse Μίδεα ex Strabonis
 iudicio lib. VIII. p. 57. B.
 Contra Μίδεια fuit Boeo-
 tia apud Homer. II, β, 507.
 Apud Theocrit. 13, 20, est
 Alcmena Μιδεᾶτις ἡρώνα.
 Obtinuit eam max Licym-

nus, nam eius filius Oeo-
 nus Μιδεάδην veniens est
 ap. Pind. Ol. 10, 78. §. 7.
 ὑποσχόμενος στρατεύειν. ita
 scriptum, non — σειν. ad-
 dendum exemplum hoc sup.
 ad II, 2, 2. §. 4. paullo post
 tamen ἐφη στρατεύσειν. —
 καὶ παρεκάλει συλλαβέσθαι.
 hanc vocem restitui ex Vat.
 Vef. Dorv. Oxon. Reg. 3.
 nec aliter Pal. in Excerptis
 meis, etsi Commelin. συλ-

- §. 8. παρεκάλει συλλαβέσθαι Κρέοντα, ὃ δὲ ἔφη, στρα-
τεύσειν, εἰάν πρότερον ἐκεῖνος τὴν Καδμείαν τῆς
ἀλώπεκος ἀπαλλάξῃ· ἔφθειρε γὰρ τὴν Καδμείαν
ἀλώπηξ Θηρίον. ὑποστάντος δὲ, ὅμως εἰμαρμένον
f. 7. ἦν, αὐτὴν μηδέ τινα καταλαβεῖν. ἀδικουμένης
§. 1. δὲ τῆς χώρας, ἕνα τῶν ἀστῶν παῖδα οἱ Θηβαῖοι
κατὰ μῆνα προετίθεσαν αὐτῇ, πολλοὺς ἀρπα-
§. 2. ζούσῃ, τοῦτο εἰ μὴ γένοιτο. ἀπαλλαγεῖς οὖν Ἀμ-
φιτρύων εἰς Ἀθήνας πρὸς Κέφαλον τὸν Δηϊονέως,
συνέπειθεν, ἐπὶ μέρει τῶν ἀπὸ Τηλεβοῶν λαφύ-
ρων, ἄγειν ἐπὶ τὴν Θῆραν τὸν κύνα, ὃν Πρῶκρῖς
ἤγαγεν ἐκ Κρήτης παρὰ Μίνως λαβοῦσα· ἦν δὲ
καὶ τούτῳ πεπρωμένον, πᾶν, ὃ τι ἂν διώκῃ, λαμ-
βάνειν. Διωχομένης οὖν ὑπὸ τοῦ κυνὸς τῆς ἀλώ-
§. 3. πεκος, Ζεὺς ἀμφοτέρους λίθους ἐποίησεν. Ἀμ-

II, 4, 7. §. 2. cane Cephali accepto;

λαμβάνεσθαι excitat. vulgo:
συμβάλλεσθαι. Laborat porro
καὶ, quod delendum puto:
nisi cum Dorv. et Reg. 3.
scribas: στρατεύει Ἀ καὶ πα-
ρεκάλει, minus bene. §. 8.
Καδμείαν sic et libri. Edeba-
tur male Καδμείαν. ὑποστάν-
τος δὲ, sc. τινός, vel αὐτοῦ
si quis eam vulpem adortus
esset, cf. sup. II, 1, 2. §. 4.
Quae sequitur durior est ora-
tio et turbata forte. εἰμαρ-
μένον ἦν αὐτῇ, Vat.

f. 7. πολλοὺς ἀρπαζούσῃ.
quae, nisi id factum esset,
pro uno plures captiva fuisset.
Legebatur ἀρπαζούσῃ.
alterum iam expressum in
ed. Par. est vitio, sed felici,
nec enim aliter legi potest,
et correxere sic Palmer. Fa-
ber, nec aliud voluit Aegius.
Dorv. ἀρπαζούσης. §. 2. Κέ-
φαλον Δηϊονέως. Atqui sup.
I, 9, 4. Δηϊονος erat. v. Not.
p. 99. ἐπὶ μέρει iterum de
conditione et pacto, vt I, 9,

Φιτρώων δὲ ἔχων ἐκ μὲν Θορικοῦ τῆς Ἀττικῆς Κέφαλον συμμαχοῦντα, ἐκ δὲ Φωκέων Πανοπέα, ἐκ δὲ Ἐλους τῆς Ἀργείας Ἐλειον τὸν Περσέως, ἐκ δὲ Θηβῶν Κρέοντα, τὰς τῶν Ταφίων νήσους ἐπόρθει. ἄχρι μὲν οὖν ἔζη Πτερέλαος, οὐκ ἐδύ- §. 4. νατο τὴν Τάφον ἐλεῖν ὡς δὲ ἡ Πτερελάου θυγάτηρ Κομαιθῶ, ἐρασθεῖσα Ἀμφιτρώωνος, τὴν χρυσῆν τρίχα τοῦ πατρὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐξείλετο, Πτερελάου τελευτήσαντος, ἐχειρώσατο τὰς νήσους ἀπάσας. τὴν μὲν οὖν Κομαιθῶ κτείνας §. 5. Ἀμφιτρώων, καὶ τὴν λείαν ἔχων, εἰς Θήβας ἔπλει, καὶ τὰς νήσους Ἐλείῳ καὶ Κεφάλῳ διδωσι. κἀκεῖνοι πόλεις αὐτῶν ἐπωνύμους κτίσαντες κατώκησαν.

II, 4, 7. §. 3. aduersus Teleboas profectus, §. 4. Pterelai coma aurea, filiae Comaethus impia fraude, recisa, §. 5. Echinades Eleo et Cephalo possidendas tradit, ipse Thebas redit.

12. §. 8. ἀπὸ Τηλεβοῶν. τῆς Ἀ. Diuersus ab hoc est consentiebant hic et p. seq. Eleus, Ἐλεῖος, a quo Elei omnes in Τηλεβοῶν. ἦν δὲ dicti ap. Schol. II. λ, 687. καὶ τοῦτο π. Vat. Ζεὺς ἀμ- et Pausan. V, 1. pag. 376. Φοτέρους. secundum alios can- De Pterelao supra vidimus nis in astra relatus. vid. ad II, 4, 5. §. 5. nunc eius Eratosth. c. 33. §. 3. ἐκ δὲ filia Comaetho, quam quo- Ἐλους τῆς Ἀργείας Ἐλειον que memorat Schol. Lycophr. 934. Μοχ §. 5. τὰς τὸν Περσέως: quem sup. II, νήσους Ἐλείῳ καὶ Κεφάλῳ δι- 4, 4, 5. §. 2. vidimus, edi- δωσι. vnde Cephallenia dicta. tum erat hic Ἐλους. Ἐλειος, cf. Schol. Lycophr. l. c. 932. vitiosius etiam in ed. pr. At in codd. ἐκ δὲ Ἐλούσης 934. et Schol. Homeri Ven.

- Γ. 8. Πρὸ τοῦ δὲ Ἀμφιτρύωνα παραγενέσθαι εἰς
 §. 1. Θήβας, Ζεὺς διὰ νυκτὸς ἔλθων, καὶ τὴν μίαν
 τριπλασιάσας νύκτα, ὅμοιος Ἀμφιτρώωνι γενόμε-
 νος, Ἀλκμήνῃ συνευνάσθη, καὶ τὰ γενόμενα παρὰ
 §. 2. Τηλεβοῶν διηγήσατο. Ἀμφιτρώων δὲ παραγενό-
 μενος, ὡς οὐχ ἑώρα Φιλοφρονουμένην πρὸς αὐτὸν
 τὴν γυναῖκα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· εἰπούσης δὲ,
 ὅτι τῇ προτέρᾳ νυκτὶ παραγενόμενος αὐτῇ συγκε-
 κοίμηται, μανθάνει παρὰ Τειρεσίου τὴν γενομένην
 τοῦ Διὸς συνουσίαν.
 §. 3. Ἀλκμήνῃ δὲ δύο ἐγέννησε παῖδας, Διὶ μὲν
 Ἡρακλέα, μιᾷ νυκτὶ πρεσβύτερον, Ἀμφιτρώωνι
 §. 4. δὲ Ἴφικλέα. τοῦ δὲ παιδὸς ὄντος ὀκταμηνιαίου,
 δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις Ἡρα ἐπὶ τὴν εὐνήν
 ἔπεμψε, διαφθαρεῖναι τὸ βρέφος θέλουσα. ἐπι-
 βοωμένης δὲ Ἀλκμήνης Ἀμφιτρώωνι, Ἡρακλῆς
 διαναστὰς ἄγχων ἑκατέραις ταῖς χερσὶν αὐτοῦς
 §. 5. διέφθειρε. Φερεκύδης δὲ φησιν, Ἀμφιτρώωνα, βου-

Π, 4, 8. Alcmena a Ioue compressa. §. 3. Nati ex ea Hercules et
 Iphicles. §. 4. Hercules puer necat duo serpentes.

ad Catalogi 138. (vf. 631)
 et ad δ, 618. Scriptum erat
 et hic Ἐλείω. Ἐλίω. Ἐλίω
 et in Vat. κατώμισαν. Debuit
 vero vrbs in his infulis esse
 Ἐλεια.

Γ. 8. §. 2. πρὸς αὐτὸν τὴν γ.
 Dorv. §. 4. τοῦ δὲ παιδὸς
 ad Herculem retrahendum;

parum suaviter. Praestaret
 τῶν δὲ παίδων ὄντων ὀκταμη-
 νιαίων. Ἡρακλῆς διαναστὰς,
 immo ἀναστὰς, vix enim ac-
 commodatum puero, quod
 Herculi leonem exanima-
 turo conueniret, vt diua-
 ricatus staret. Sic pecca-
 tum sup. II, 1, 4. §. 10. κα-

λόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν, καὶ, τοῦ μὲν Ἴφικλέους Φυγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος, μαθεῖν, ὡς Ἴφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.

Ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς ἀρματηλατεῖν μὲν §. 9. ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος παλαίειν δὲ ὑπὸ Αὐτολύκου §. 1. τοξεύειν δὲ ὑπὸ Εὐρύτου ὀπλομαχεῖν δὲ ὑπὸ Κάστορος κιθαρῳδεῖν δὲ ὑπὸ Λίνου. οὗτος δὲ ἦν §. 2. ἀδελφὸς Ὀρφέως, ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ Θηβαῖος γενόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κιθάρα πληγεὶς ἀπέθανεν. ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε. δίκην δὲ ἐπαγόντων τινῶν αὐτῷ φόνου, παρανέγνω νόμον Ῥαδαμάνθυος λέγοντος ὅς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῶον εἶναι καὶ οὕτως ἀπελύθη. Δείσας §. 3. δὲ Ἀμφιτρύων, μὴ πάλιν τι ποιήσῃ. τοιοῦτον,

II, 4, 9. §. 1. Herculis institutio. Species corporis et statura.

κεῖνος περιαναστάς. tum ταῖς χερσὶν αὐτοῦ Vat. §. 5. τοῦ μὲν Ἴφικλέους. Inf. II, 7, 3. §. 5. est Ἴφικλος, vbi vide. At commune est Ἴφικλῆς pro Ἴφικλέης, vt Ἡρακλῆς pro Ἡρακλέης. cf. sup. ad I, 8, 3. §. 2.

§. 9. §. 2. Ῥαδαμάνθυος. male vulgo — θους. saltem — θου scribi debebat. ἀδίκην Dorv. et ἄρξαντι edd.

omnes: firmant ἄρξαντα codices P. Vef. Regg. καὶ οὕτως ἀπελύθη. ita rescripti, re sic postulante. Voc. proprium reorum ἀπολύεσθαι. mox et codd. Pal. Oxon. ita habere vidi; emendauerat quoque Faber ad h. l. et Lennep. ad Phalar. p. 219. Ab Aegio editum ἀπηλάθη, in Dorv. Vat. Vef. Reg. 3. ἀπελάθη. in Vat. etiam οὐ-

ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰ Βουφόρβια. καὶ κεῖ τρεφόμενος μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ πάντων διήνεγκεν.

§. 4. Ἦν δὲ καὶ θεωρηθεὶς Φοβερὸς, ὅτι παῖς Διὸς ἦν, τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δὲ ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην. οὐκ ἠστόχει δὲ οὔτε τοξεύων, οὔτε ἀκοντίζων.

§. 5. Ἐν δὲ τοῖς Βουκολίοις ὑπάρχων ὀκτώκαιδεκάετης, τὸν Κιθαιρώνειον ἀνεῖλε λέοντα. οὗτος ὀρμώμενος ἐκ τοῦ Κιθαιρώνος τὰς Ἀμφιτρύωνος

Γ. 10. ἔφθειρε βόας καὶ τὰς Θεστίου. βασιλεὺς δὲ ἦν

§. 1. οὗτος Θεσπιῶν. πρὸς ὃν ἀφίκετο Ἡρακλῆς, ἐλεῖν βουλόμενος τὸν λέοντα. ὁ δὲ αὐτὸν ἐξένισε πεντήκοντα ἡμέρας, καὶ ἐπὶ τὴν Θήραν ἐξιόντι νυκτὸς ἐκάστης μίαν συνεύναζε θυγατέρα. πεντήκοντα δὲ αὐτῷ ἦσαν ἐκ Μεγαμίδης γεγεννημέναι τῆς

II, 4, 9. §. 5. Leonem in monte Cithaerone necat. 10. A Thestio hospitio exceptus Thestias L. gravidas facit. leonis spolia gestat.

τος. §. 4. ὅτι παῖς Διὸς ἦν inepte alluta sunt. Mox πυρὸς δὲ (vel δ' vt Pal.) ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην. ma-
lis αἴγλη. Sed ex poeta haec esse deprompta probabile fit; vt sup. I, 6, 3. §. 4. Typhon πῦρ ἐδέρευτο τοῖς ὀμμασι; et vestigia duorum choliamborum iam Gale deprehenderat: τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ

εἶχε . . . σῶμα — πυρὸς δ' ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν . . . αἴγλην. §. 5. Κιθαιρώνιον scribit Reg. 3.

Γ. 10. Θεσπιῶν recte edidit Aegius, in codd. est Θεστίων. in Pal. Θεστιῶν. — τῆς Ἀρναίου. In codd. est Ἀρναίου. Est tamen etiam apud Homer. Odyss. σ, 5. Ἀρναῖος Irus dictus. νυκτὸς ἐκάστης.

Ἄρναίου. ἐσπούδαζε γὰρ πάσας ἐξ Ἡρακλέους τεκνοποιήσασθαι. Ἡρακλῆς δὲ, μίαν νομίζων §. 2. εἶναι τὴν αἰεὶ συνευναζομένην, συνῆλθε πάσαις. καὶ χειρῶσάμενος τὸν λέοντα, τὴν μὲν δορὰν ἠμφιέσατο, τῷ χάσματι δὲ ἐχρήσατο κόρυθι.

Ἀνακάμπτοντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τῆς Θήρας συνήν- §. 11. τησαν κήρυκες παρὰ Ἐργίνου πεμφθέντες, ἵνα §. 1. παρὰ Θηβαίων τὸν δασμὸν λάβωσιν. ἐτέλουν δὲ §. 2. οἱ Θηβαῖοι τὸν δασμὸν Ἐργίνῳ δι' αἰτίαν τήνδε· Κλύμενον τὸν Μινυῶν βασιλέα λίθῳ βαλὼν Μενοικέως ἠνίοχος, ὄνομα Περγίης, ἐν Ὀρχηστῷ, Ποσειδῶνος τεμένει, τιτρώσκει· ὁ δὲ κομισθεὶς εἰς Ὀρχομενὸν ἠμιθνής, ἐπισκῆπτει τελευτῶν Ἐρ-

II, 4, 11. Thebas a tributo, Ergino Orchomeni Minyarum regi persolueno, liberat.

Med. Vat. ἐκάστη. Dorv. ἐκάστη. §. 2. ἠμφιέσατο. Sic correxi adstipulante Pal. Mirum, in ἠμφιέσατο conspirare editos et scriptos: in Reg. 3. emendatum ἠμφιέσατο.

§. 11. §. 2. οἱ Θηβαῖοι. Vat. Θηβαῖοι, et οἱ a Reg. 3. abest; nolim tamen statim refingere: ἐτέλουν δὲ Θηβαῖοι τὸν Μινυῶν β. recte correxit Gale; male vulgo τῶν Μ. in Reg. 3. erat τὸν Μινυῶν. ἐν Ὀρχηστῷ, Ποσειδῶνος τεμένει. f. ἐν Ὀρχηστίου Π. τ. sic

Pausan. IX, 37. loquitur; nec tamen damnandum alterum: Strabo IX. p. 632. C. (412) Ὀρχηστὸς - ἔχων Ποσειδῶνος ἱερόν. v. Hymn. in Apollon. 230 sq. et ad e. l. notata. Aegius in suis repererat Ὀρχηστῷ. Contingere autem, quae hic narrantur, seu in certamine cursus seu in festo, ut Pausan. l. c. ait. ἠμιθνής non dubitavi emendare, succinentibus Pal. Med. Vef. Regiis pro vulg. ἠμιθνής, quod

- γίνω τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν Θάνατον αὐτοῦ.
- §. 3. Στρατευσάμενος δὲ Ἐργίνος ἐπὶ Θήβας, κτείνας οὐκ ὀλίγους, ἐσπείσατο μεθ' ὄρκων, ὅπως πέμπωσιν αὐτῷ Θηβαῖοι δασμὸν, ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη, κατὰ
- §. 4. ἔτος ἑκατὸν βόας. ἐπὶ τοῦτον τὸν δασμὸν τοὺς κήρυκας εἰς Θήβας ἀπιόντας, συντυχῶν, Ἡρακλῆς ἐλωβήσατο ἀποταμῶν γὰρ αὐτῶν τὰ ὦτα καὶ τὰς ῥίνας, καὶ διὰ σχοινίων τὰς χεῖρας δήσας ἐκ τῶν τραχήλων, ἔφη τοῦτον Ἐργίνω καὶ Μινύαις δασμὸν κομίζειν. ἐφ' οἷς ἀγανακτῶν ἐστρά-
- §. 5. τευσεν ἐπὶ Θήβας. Ἡρακλῆς δὲ, λαβὼν ὅπλα παρ' Ἀθηναῖς καὶ πολεμαρχῶν, Ἐργίνον μὲν ἐκτεине, τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέψατο, καὶ τὸν δασμὸν διπλοῦν ἠνάγκασε Θηβαίοις φέρειν. συνέβη δὲ κατὰ μάχην Ἀμφιτρύωνα γενναίως μαχόμενον τελευ-
- §. 6. τῆσαι. Λαμβάνει δὲ Ἡρακλῆς παρὰ Κρέοντος ἀριστεῖον τὴν πρεσβυτάτην θυγατέρα Μέγαραν

II, 4. II. §. 5. Erginum vincit, §. 6. Megaram a Creonte pro praemio datam uxorem ducit;

fane analogiam haberet vt δυσθανῆς, δισθανῆς et alia, sed illud sollenne. κατὰ ἔτος videtur in controuersiam adductum esse a grammaticis, an Atticum sit v. Thomas Mag. p. 44. §. 4. εἰς Θήβας τοὺς κήρυκας ordo Vat. Reg. 3. et Pal. συντυχῶν male iungebatur cum τοῖς

κήρυκας. ita debuerat τοῖς κήρυξι. Iterum absolute sic συντυχοῦσα inf. c. 5. 3. §. 3. — ἀποταμῶν. hoc illud est quod proprie ἀκρωτηριάζειν. Μοχ διαὶ σχοινίων ab inepto Graeculo apposita suspicor. ἀγανακτῶν excidit ἐνεῖνος vel Ἐργίνος. §. 6. Nomen Μέγαραν omittit Reg. tert. forte

ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων. τὴν δὲ νεωτέραν θυγατέρα §. 7. Κρέων Ἰφίκλῳ δίδωσιν, ἥδη παῖδα Ἴόλαον ἔχοντι ἐξ Αὐτομεδούσης τῆς Ἀλκάθου. Ἔγημε δὲ καὶ §. 8. Ἀλκμήνην μετὰ τὸν Ἀμφιτρύωνος θάνατον Διὸς παῖς Ῥαδάμανθυς, κατώκει δὲ ἐν Ὠκαλείᾳ τῆς Βοιωτίας πεφευγῶς.

Προμαθὼν δὲ παρ' Εὐρύτου τὴν τοξικὴν Ἡρα- §. 9. κλῆς, ἔλαβε παρὰ Ἑρμοῦ μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ Ἡφαίστου θώρακα χρυσοῦν, παρὰ δὲ Ἀθηνᾶς πέπλον ῥόπαλον μὲν γὰρ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμέας.

II, 4, II. §. 7. prolem ex ea generat. Iphicli tria matrimonia 7. 8. §. 9. arma a diis accipit Hercules;

cum Pal. apud Diodorum Lucianum et al. Μεγάρα scribitur. δηϊαδης. δηϊκόων Pal. §. 7. τὴν δὲ νεωτέραν. Mox Ἰφίκλῳ, qui paullo ante II, 4, 8. §. 3. erat Ἰφικλῆς sed iam ad I, 8, 3. et abest de hoc monitum. §. 8. μετὰ τὸν Ἀμφ. quod in ed. Par. est, κατὰ, vitium typogr. est. ἐν Ὠκαλείᾳ. Pal. cum aliis Ὠκαλείαις Reg. 3. Ὠκαλείαις. perperam. Steph. Byz. in h. v. Ocalea. ἢ καὶ Ὠκάλεια, ὡς Ἀπολλόδωρος. at ille geographicum opus

respexit. Apud Homer. II, β, 501. est Ὠκαλέη, nec non apud Strabon. IX. p. 629. C. (410.) vrbs erat Boeotiae media inter Haliartum et Alalcomenas. §. 9. παρ' Εὐρύτου legitur ex emend. Aegii: pro παρ' αὐτοῦ, quod libri habent. Eum iam sup. f. 9. commemorauerat Apollodorus. παρὰ δὲ Ἀθηνᾶς πέπλον. inter arma sane minus opportuna pepeli mentio. Galeus emendabat πέπλον vel παλτὸν, hoc ex Fabricio, vt sit tragula, hasta

- Γ. 12. Μετὰ δὲ τὴν πρὸς Μινύας αὐτῷ μάχην, συν-
 §. 1. ἔβη κατὰ ζῆλον Ἥρας μανῆναι, καὶ τοὺς τε
 ἰδίους παῖδας, οὓς ἐκ Μεγάρων εἶχεν, εἰς πῦρ ἐμ-
 βαλεῖν; καὶ τῶν Ἰφίκλου δύο διὸ καταδικάσας
 ἑαυτοῦ Φυγὴν, καθαίρεται μὲν ὑπὸ Θεστίου.
 §. 2. Παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς, πυνθάνεται τοῦ
 Θεοῦ, ποῦ κατοικήσει. ἡ δὲ Πυθία τότε πρῶτον
 Ἡρακλέα αὐτὸν προσηγόρευσε. τὸ δὲ πρῶτον Ἀλ-
 κείδης προσηγορεύετο. κατοικεῖν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἐν
 Τίρυνθι, Εὐρύσθεϊ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ
 τοὺς ἐπιτασσομένους ἄθλους δώδεκα ἐπιτελεῖν,

II, 4, 12. §. 1. infant, a Thestio caede liberorum lustratur. §. 2.
 Ab Apolline Herculis nomine impertitus, dei iussu Tiryn-
 them abit, et XII. labores ab Eurystheo imponi sibi patitur.

missilis; πέλτον iam Aegius
 coniecerat, pro πέλην puto.
 Verum πέπλον etiam Diodor.
 IV, 14. habet, unde pepulum
 defendit Wessel. ad e. l. per-
 tinentem scilicet ad pacis
 bona et usum; nec abso-
 lutum est munus. a dea textu-
 rae inuento celebrata, sed
 deficiunt nos poetarum car-
 mina, quibus haec tradita
 erant.

f. 12. In primis verbis in-
 tellig. I. τὴν αὐτῷ γενομένην
 μάχην, I. luxata oratio pro
 συνέβη αὐτῷ. ἐκ μεγάρας νι-

tiose Aegius. §. 2. τότε
 πρῶτον Ἡ. hic priore loco
 πρῶτον eiiciendum videtur;
 nisi hic πρότερον resingas,
 sequitur statim τὸ δὲ πρῶτον.
 antea legebatur: ἃ δὲ γὰρ
 πρῶτον, ex Commelini in-
 terpolatione, suafu tamen
 Aegii in App. nam in ed.
 pr. ille dederat: τὸ δὲ πρῶ-
 τον. atqui hoc libri firmant,
 Pal. Reg. 3. et al. Ἀλκείδης
 ita pro Ἀλκείδης rescripsi, e
 ratione grammatica et per-
 petuo usu, accedente quo-
 que Reg. 3. est enim ex

καὶ οὕτω, ἔφη, τῶν ἄθλων συντελεσθέντων, ἀθάνατον αὐτὸν ἔσεσθαι.

Τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἡρακλῆς, εἰς Τίρυνθα ἦλθε, CAP. καὶ τὸ προσταττόμενον ὑπὸ Εὐρύσθεως ἐτέλει. V, 1. Πρῶτον μὲν οὖν ἐπέταξεν αὐτῷ, τοῦ Νεμέου §. 1. λέοντος τὴν δορὰν κομίζειν. τοῦτο δὲ ζῶον ἦν ἄτρωτον, ἐκ Τυφῶνος γεγεννημένον. πορευόμενος §. 2. οὖν ἐπὶ τὸν λέοντα, εἰς Κλεωνὰς ἦλθε, καὶ ξενίζεται παρὰ ἀνδρὶ χερνήτῃ Μολόρχῳ. καὶ Θύειν ἱερεῖον θέλοντι εἰς ἡμέραν ἔφη τηρεῖν τριακοστήν· καὶ, ἂν μὲν ἀπὸ τῆς Θήρας σῶος ἐπανεέλθῃ, Διὶ Σωτήρι Θύειν· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, τότε ὡς ἥρωι ἐναγίζειν. εἰς δὲ τὴν Νεμέαν ἀφικόμενος, καὶ τὸν §. 3.

II, 5, 1. I. Leonem Nemeum elidit. §. 2. Deuertit apud Molorchum Cleonis.

Ἄλκιος, qui idem Ἀλκαῖος, Herculis auus. Vat. mox οὕτως ante ἔφη praestat, et sic codd. Pal. cum rel. An altero loco post ἄθλους iterum δάδεκα adiectum sit ab ipso auctore dubito; et si verum est fuisse XII. labores, qui mox memorantur vsque ad finem capitis quinti.

Γ. 1. τοῦ Νεμέου λέοντος. Faber et Gal. corrigunt Νεμεαίου. nil refert: Νέμεος,

Νέμειος, Νεμεαῖος. §. 2. ἦλθεν εἰς Κλεωνὰς Pal. Vat. Reg. 3. Μόλορχον hic et mox libb. Post haec ᾧ malim vel τούτῳ δὲ Θύειν i. §. Pro ἱερεῖον scriptum erat ἱερεῖ. sed vitium iam Aegius animaduertit. Suspicor quoque vocem Διὶ excidisse. Anonymus ap. Allat. p. 322. qui h. l. exscripsit, καὶ τινὲς χερνήτῃ περιτυχῶν Θύειν Διὶ μέλλοντι, τὴν θυσίαν εἰς ἡμέραν ὑπερθέσθαι τριακοστήν

λέοντα μαστεύσας ἐτόξευσε πρῶτον· ὡς δὲ ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινόμενος τὸ ῥόπαλον ἐδίωκε.

§. 4. συμφυγόντος δὲ εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον αὐτοῦ, τὴν ἐτέραν ἀπωκοδόμησεν εἰσοδον, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ, καὶ περιθεῖς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ, κατέσχευεν ἄγχων, ἕως ἔπνιξε καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐκόμιζεν εἰς Μυκῆνας.

§. 5. καταλαβὼν δὲ τὸν Μόλορχον ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν ἡμερῶν ὡς νεκρῷ μέλλοντα τὸ ἱερεῖον ἐνα-

H. 5. 1. §. 3. Sagitta et clava frustra petitum in antrum insequutus, altero eius ostio occluso leonem aggressus suffocat, exanimem humeris absportat; §. 5. ad Molorchum redit, inde Mycenae,

ἀξιοῖ. τῷ τέως ἦρωι Vat. male. §. 3. ὡς δὲ ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα. bene haec narrata sunt in Theocr. l. c. Id. 25. 229sq. — ἀνατεινόμενος. Anonym. ἐκτεινόμενος. corrig. ἐντεινόμενος. §. 4. τὴν ἐτέραν ἀπωκοδόμησεν εἰσοδον. excidit μὲν, post τὴν ἐτέραν tum vulgatum erat ἀνωκοδόμησε, quod esset, *instauravit*; rescripti ἀπωκοδόμησε *obstruxit*. Anonymus; ἀπέκλεισε. et Diodor. l. c. c. IV, 11. τὸ ἕτερον τῶν στομίων ἐμφορέας. Emendavit quoque in eundem modum Duker. in Thucyd. p. 217. etfi

refragante Abresch. Dilucid. p. 355. De specu nihil memorat Theocritus cum aliis. Mox malim vel ἐπῆλθε τῷ θηρίῳ καὶ, vel ἐπεισῆλθε καὶ τῷ θηρίῳ περιθεῖς τὴν χ. Anonym. ἐπιὼν τῷ θηρίῳ, ἕως ἔπνιξεν. expectabam ἀπέπνιξεν (αὐτόν). ἐκόμιζεν εἰς Μυκῆνας. sequitur mox ἦγεν εἰς Μυκῆνας. ergo priore loco ἐκόμιζεν de conatu, *ingressus est iter, ut perferret leonem Mycenae*; nam in via Molorchum inuifit. Nisi cum Pierf. Verifim. II, 7. p. 228. et Koen. ad Gregor. in Cor. p. 244. emendes εἰς Κλεωναίς

γίζειν, Σωτήρι Θύσας Διὶ, ἤγεν εἰς Μυκῆνας τὸν λέοντα. Εὐρυσθεὺς δὲ, καταλαβὼν αὐτοῦ §. 6. τὴν ἀνδρίαν, ἀπέπατο λοιπὸν αὐτῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσιέναι, δεικνύειν δὲ πρὸ τῶν πυλῶν ἐκέλευε τοὺς ἄθλους. Φασὶ δὲ, ὅτι δείσας καὶ πίθον αὐτῷ §. 7. χαλκοῦν, εἰσκρυβῆναι, ὑπὸ γῆς κατεσκεύασε, καὶ πέμπων κήρυκα Κοπρέα, Πέλοπος τοῦ Ἡλείου, ἐπέταττε τοὺς ἄθλους. οὗτος δὲ Ἴφιτον κτείνας, Φυγῶν εἰς Μυκῆνας, καὶ τυχῶν παρ' Εὐρυσθέως καθαρσίαν, ἐκεῖ κατῴκει.

Δεύτερον δὲ ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Λερ- §. 2. ναίαν ὕδραν κτείνειν αὕτη δὲ ἐν τῷ τῆς Λέρνης §. 1. ἔλει ἐκτραφεῖσα, ἐξέβαινεν εἰς τὸ πεδίον, καὶ τὰ

II, 5, 1. vbi §. 6. urbem ingredi vetitus ab Eurysitheo: metu percusso, et per Copreum interpretem cum eo agente.
2. II. Hydram Lernaean necat Hercules; monstri species horrenda;

ex Anonymo: ἄγει πρὸς Κλεωναὺς πρῶτον. §. 5. τὸ ἱερεῖον ab interprete aliquo insertum suspicor, ante ἐναγίζειν, (v. paullo ante ad §. 2.) et post hanc vocem in Pal. erant: λέοντα ἀριθύσας. paullo ante Med. αἰς νεκρὸν, vitio. §. 6. αὐτῷ pro αὐτῷ iam Aegius maluit. §. 7. εἰσκρυβῆναι. ed. pr. ἐκκρυβῆναι, vitium quod emendavit ipse Aegius. in antiquio-

re codice vox obscurius scripta fuit, nam Vef. et Dorv. εἰσκρυῖαι. Forte: quod Emperius quoque noster coniciebat, εἰς τὸ κρυβῆναι malis. Diodor. l. c. ἐκρυψεν ἑαυτὸν εἰς χαλκοῦν πίθον. Ita de Oenopione: ὑπὸ γῆν ἐκρυβῆ Schol. Arati p. 43. l. 2. ed. Oxon. cf. sup. Not. pag. 52.

l. 2. Locum, qui sequitur, exscripsit Zenob. VI, 26.

- §. 2. τε βοσκήματα καὶ τὴν χώραν διέφθειρεν. Εἶχε δὲ ἡ ὕδρα ὑπερμέγεθες σῶμα, κεφαλὰς ἔχου ἑννέα· τὰς μὲν ὀκτὼ θνητὰς, τὴν δὲ μέσῃν ἀθάνατον. Ἐπιβάς οὖν ἄρματος, ἠνιοχοῦντος Ἴολάου, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην. καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε, τὴν δὲ ὕδραν εὐρῶν ἔν τινι λόφῳ παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Ἀμυμώνης, ὅπου ὁ Φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, βαλὼν βέλεσι πεπυρωμένοις ἠνάγκασεν ἔξελθεῖν. ἐκβαίνουσαν δὲ αὐτὴν κρατήσας κατέειχεν. ἡ δὲ θατέρῳ τῶν ποδῶν ἠνείχετο περι-

II, 5, 2. §. 2. profectus cum Iolao, hydram e specu ad paludem exactam corripit, et capita clava percussa cum laedi haud videret, Cancro, qui hydrae opitulatum venerat, caeso, et Iolao torres alterre iusso,

in eo mox §. 3. ἄρματα γὰρ ἐπιβάς, verba autem ἔν τινι λόφῳ παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Ἀμυμώνης absunt, breuitatis tamen studio, arbitror. Aegius ediderat ἔν τινι τόπῳ, adscripseratque: *placet et χωρῶν*. sed ἔν λόφῳ, quod Commel. intulit, est in Pal. et cett. libb. Cogitandum autem de specu in cliuo vel latere collis. παρὰ τὰς πηγὰς. deb. παρὰ ταῖς πηγαῖς· βάλλων β. Dorv. Reg. 3. Zenob. Anonym. πεπυρωμένοις male codd. emendatum iam ab Aegio.

Intelligenda autem spicula seu lignea igne adusta, seu illigata titionibus ardentibus. §. 4. θατέρῳ τῶν ποδῶν. Legebatur θᾶττον τῶν ποδῶν. Faber turbatum aliquid sentiens suspicabatur ἐκ τῶν ποδῶν. Galeus θατέρῳ corrigebat, (in quod et van Goens Obsl. p. 52. incidit) laudato Zenobio: sed in eo nihil ad rem reperitur; at Anonymus θατέρῳ τοῖν ποδοῖν ἐμπλακείσα ἐνείχετο. Quaeras, cur alteri tantum pedi? malisque

πλακεῖσα. τῷ ῥοπάλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων, οὐδὲν ἀνύειν ἐδύνατο. μιᾶς γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς, δύο ἀνεφύοντο. ἐπεβοήθει δὲ καρκῖνος τῆς §. 5. ὕδρα ὑπερμεγέθης, δάκνων τὸν πόδα. διὸ τοῦτον ἀποκτείνας ἐπεκαλέσατο καὶ αὐτὸς βοήθῳ τὸν Ἴόλαον, ὅς, μέρος τι καταπρήσας τῆς ἐγγυὸς ὕλης, τοῖς δαλοῖς ἐπικαίῳν τὰς ἀνατολὰς τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν, ἐκώλυεν ἀνιέναι. κατὰ τοῦτον §. 6. τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενο-

II, 5, 2. radices capitum igni enecat, vnum autem capitum immortale decussum terra occultat; bile hydrae sagittas inungit.

adeo Ἰᾶττον τοῖν ποδοῖν ἐνείχετο ἐμπληκεῖσα. Sed alter tantum pes, forte anterior, si statum Herculis cogites, a poetis fuerat memoratus, vt mox de cancro, (nisi et hic fuit δάκνων τὸν ἕτερον πόδα) cf. Eratosth. c. 11. qui Panyasin fabulae auctorem laudat. ἠνείχετο pro vulgari ἐνείχετο, Pal. Vat. Reg. 3. Attica forma quam vocant, vt et ἠνέσχετο. ab ἐνέχω, inhaereo; at, si esset ab ἀνέχομαι, male scriberetur per η. cf. Moeris p. 176. τῷ ῥοπάλῳ. apud Eurip. Ione 192. ἄρπαις, et Quint. Cal. IV, 218. ἄρπη ὑπ' ἀγκυλοδόντι. et

χαλκῷ apud Hesiod. Θ, 316. §. 5. Pro διὸ τοῦτον, est δις in Med. Dorv. Reg. 3. τῆς ἐκ γῆς ὕλης Vat. τὰς ἀνατολὰς τῶν α. κ. quia ἀνανατεῖλαι idem est ac φύειν, ἀναφύειν. Etiam Anonym. δαλωῶτε τὰς ἀνατολὰς τῶν κεφαλῶν ἀμαυρῶν. Zenob. l. c. τοὺς τόπους et Diod. IV, 12. τὸν τρόπον τῶν τετμημένων κεφαλῶν dixere, multo ieiunius. ἀναφυομένων bis positum, priore loco abesse debet. ἀνεφύοντο etiam ap. Suid. est in Ἵδραν τέμνειν. ap. Eudoc. est παρεφύοντο. tum ἐκώλυεν ἀνιέναι sc. αὐτάς. Anonym. ἔστησε τῆς ἐκφύ-

μενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας κατώρυξε, καὶ βαρεΐαν ἐπέθηκε πέτραν, παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν διὰ Λέρνης εἰς Ἐλεοῦντα· τὸ δὲ σῶμα τῆς ὕδρας ἀνασχίσας, τῇ χολῇ τοὺς ὀϊστοὺς ἔβαψεν.

§. 7. Εὐρυσθεὺς δὲ ἔφη, μὴ δεῖν καταριθμῆσαι ἐν τοῖς δώδεκα τὸν ἄθλον· οὐ γὰρ μόνος, ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἰολάου, τῆς ὕδρας περιεγένετο.

Γ. 3. Τρίτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ, τὴν Κερυνίτιν

§. 1. ἔλαφον εἰς Μυκῆνας ἔμπνου ἐνεγκεῖν. ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνῷ, χρυσοκέρω, Ἀρτέμιδος ἱερά· διὸ καὶ βουλόμενος αὐτὴν Ἡρακλῆς μῆτε ἀνελεῖν

§. 2. μῆτε τραῶσαι, συνεδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν. ἐπεὶ δὲ κάμνον τὸ θηρίον τῇ διώξει συνέφυγεν εἰς ὄρος τὸ λεγόμενον Ἀρτεμίσιον, κάκειθεν ἐπὶ ποταμὸν Λάδωνα· καὶ τοῦτον διαβαίνειν μέλλουσαν τοξεύσας

II, 5, 2. §. 7. Negat Eurystheus laborem in legitimis habendum, quia socium operae habuerat Iolaum. 3. III. Cervam Cerynitin diu insequutus viam capit in Arcadia.

σεως. §. 6. περιγενόμενος ex Pal. et Reg. 3. pro περιγι- νόμενος. ἀποκόψας. Pal. ἀπο- κρύψας, cum Anonymo. ἀνα- σχίσας. Anonym. ἀναρρήξας.

Γ. 3. Cervam Cerynitis. Κερυνίτιν rescripti. Mons Κερύνεια cum vrbe in Arcadum et Achaeorum confi- niis Pausan. VII, 25. vbi et Κερυνίτης ποταμός. Apud

Callim. in Dian. 109. πάγος Κερύνειος, vbi Dianae sagit- tas ea cerua effugisse dici- tur. Legebatur antea τὴν κεράστην, ex Aegii emenda- tione puto; nam in libb. est κερνήτην. Vitium non latuerat Munkerum ad Hy- gin. f. 33. §. 2. Μοχ τοῦ- τον δὲ διαβαίνειν μέλλοντα esset miñus ieiunium. τοξεύ-

συνέλαβε, καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων διὰ τῆς Ἀρκαδίας ἠπείγετο. μετὰ Ἀπόλλωνος δὲ Ἄρ- §. 3. τειμις συντυχοῦσα ἀφῆρειτο, καὶ τὸ ἱερὸν ζῶον αὐτῆς κτείναντα κατεμέμφετο. ὁ δὲ, ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην, καὶ τὸν αἴτιον εἰπὼν Εὐρυσθέα γεγονέναι, πρᾶϋνας τὴν ὀργὴν τῆς Θεοῦ, τὸ θηρίον ἐκόμισεν ἔμπνου εἰς Μυκῆνας.

Τέταρτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάν- §. 4. θιον κάπρον ζῶντα κομίζειν. τοῦτο δὲ τὸ θηρίον §. 1. ἠδίκηει τὴν Ψωφίδα, ὀρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦσιν Ἐρύμανθον. διερχόμενος οὖν Φολόην ἐπιξε- §. 2. νοῦται Κενταύρω Φόλω, Σιληνοῦ καὶ Νύμφης Μελίας παιδί· οὗτος Ἡρακλεῖ μὲν ὄπτα παρείχε

II, 5, 3. §. 3. Ab Apolline et Diana obiurgatus, Mycenae adducit. 4. IV. Aprum Erymanthium venatum ingressus, §. 2. in Pholos a Centauro Pholo hospitio exceptus,

σας συνέλαβε. ergo vulnus non letale fuit; nam viua afferenda erat Cerua ad Eurytheum, et ἔμπνου τὸ θηρίον mox attulit Hercules. Ne itaque scriptor fui oblitus esse videatur, τοξεύσας ab alia manu infertum dicere malim. Etiam Anonym. φθάνει καὶ συλλαμβάνει. Ita vero κτείναντα mox dices obstare: verum hoc erit, quod occidere vellet, ut de conatu ἀφῆρειτο quoque

accipiendum. Quod autem apud Virgil. Aen. IV, 802. *Fixerit acripedem ceruam licet* legitur, eodem modo erit interpretandum, non ad viuum refecandum. ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην. tentabat vocem Galeus post Fabrum, legendo προφασισάμενος (quod Anonymus habet) vel ὑποτειμάμενος. Sed usum vocis ὑποτιμήσασθαι pro προφασίζεσθαι satis tuitus est vir doctus ad Hesych.

- §. 3. τὰ κρέα, αὐτὸς δὲ ὤμοις ἐχρῆτο· αἰτοῦντος δὲ οἶνον Ἡρακλέους, ἔφη δεδοικέναι τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων ἀνοῖξαι πίθον· θάρρειν δὲ παρακελευ-
 §. 4. σάμενος Ἡρακλῆς, αὐτὸν ἠνοιξε, καὶ μετ' οὐ πολὺ διὰ τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενοι παρῆσαν οἱ Κένταυροι πέτραις ὀπλισμένοι καὶ ἐλάταις ἐπὶ τὸ τοῦ Φόλου σπήλαιον· τοὺς μὲν οὖν πρώτους τολμήσαντας εἴσω παρελθεῖν Ἄγχιον καὶ Ἄγριον Ἡρακλῆς ἐτρέψατο βαλὼν δαλοῖς· τοὺς δὲ λοι-
 §. 5. πούς ἐτόξευσε διώκων ἄχρι τῆς Μαλέας. ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Χείρωνα συνέφυγον, ὅς, ἐξελαθεῖς ὑπὸ

II, 5. 4. §. 3. vino apposito Centauros accurrere videt, §. 4. eos caesis nonnullis fugat; §. 5. partem eorum versus Maleam persequitur, ad Chironem confugientium,

T. II. p. 1477. quam Hemsterhusii notam esse, monuit ad Longin. p. 146. Ruhnkenius. apud Aelian. de Nat. Anim. IV, 43. iunguntur: ἀπροφασίστως καὶ ἄνευ τινὸς ὑποτιμήσεως ἐξελοκακούσης καὶ σκήψεως.

§. 4. §. 3. Mox διὰ τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενοι, erit supplendum αἰσθόμενοι τούτου, de ea re facti certiores διὰ τῆς ὀσμῆς. Fit tamen probabile διὰ esse adulterinum; nisi tota forte ἕξις est delenda, ex interpretamento nata; nam nimis docte

διαδραμούσης lectum fuisse suspiceris ex Tz. Chil. V, 120. διαδραμούσης δὲ ὀσμῆς εὐθέως τῆς τοῦ οἴνου. —

§. 4. Ἄγχιον καὶ Ἄγριον. ap. Diodor. l. c. inter Centauros Ἀγρεῖος καὶ Ἀμφίων memoratur, apud Tz. l. c. Ἄσβολος, qui et Sc. Herc. 185. Alia Centaurorum nomina, vt Ovidii Metamorph. taceam, v. ap. Diodor. l. c. Hesiod. l. c. βαλὼν, Dorv. Reg. 3. βάλλων. §. 5. ἄχρι τῆς Μαλέας. ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Χείρωνα συνέφυγον. in Pal. et ceteris Μελέας vitiose.

Λαπιθῶν ὄρους Πηλίου, παρὰ Μαλέαν κατώκησε. τούτῳ περιπεπτωκότας τοὺς Κενταύρους τοξεύων ἴησι βέλος, τὸ δὲ ἐνεχθὲν Ἐλάτου διὰ τοῦ βραχίονος τῷ γόνατι Χείρωνος ἐμπήγνυται. ἀνίαθει §. 6. δὲ Ἡρακλῆς, προσδραμῶν τό τε βέλος ἐξείλκυσε, καί, δόντος Χείρωνος, Φάρμακον ἐπέθηκεν. ἀνία-

II, 5, 4. §. 5. Chironem incautus sagitta transfigit; §. 6. qui vulnere cruciatus

tum legendum ἐκεῖ, nam ad Maleam in antro habitabat Chiron: παρὰ Μαλέαν. ediderant Μελέαν Aeg. et Commel. at περὶ μάλεαν est in Pal. et Vat. παρὰ μάλεαν in Vef. eadem communius Μάλεια. in Hesych. Μαλία, vbi cf. not. et Steph. h. v. τὸ δὲ ἐνεχθὲν h. κατ-νεχθὲν. corrupte vbiq̄ editum ἐνεγχθὲν. nec ex codd. lectio emendatior notata, praeterquam ex Dorv. αἰλάτου Pal. Reg. 3. Porro legebatur τὰ γόνας τοῦ Χείρωνος ἐμπήγνυται. quod Aegius intulerat, non liquet an ex suis libris; nec vidi aliud ex codice alio memoratum; nec tamen exemplum vsus vocis γόνας extat. Poenituit me verecundiae, quod

tantum tribueram vel editoribus, vel librariis, vt hoc in priore editione relinquerem. Sed varii erant emendationis modi, adeoque incerta res. γόνατον scripti habent; possis τοῖν γονάτοιιν refigere vel τοῖς γόνασι vel τῷ γόνατι. Faber em. τῷ γόνατι, vel εἰς τὸ γόνυ. Scaliger εἰς τὸ γόνας, quod vix ab eo profectum arbitror; suspicor et ipsum εἰς τὸ γόνυ maluisse. Gale εἰς τὰ γόνατα. Tz. Chil. V. 127. καὶ τούτου πίπτει γόνατα et ipse corrupte, deb. saltem ἐμπίπτει γόνατι. βαλῶν περὶ τὸ γόνυ Schol. Lycophr. 670. maxime probabile fit τῷ γόνατι Χείρωνος ductu obscuro scriptum fuisse. Mox §. 6. quod iam Scaliger et Gale

τον ἔχων τὸ ἔλκος εἰς τὸ σπήλαιον ἀλλάσσεται.
 κακεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος,
 ἐπέπερ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδόντος δὲ Διὶ Προμη-
 θεῶς τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως
 §. 7. ἀπέθανε. Οἱ λοιποὶ δὲ τῶν Κενταύρων Φεύγουσιν
 ἄλλος ἀλλαχῆ. καὶ τινες μὲν παρεγένοντο εἰς
 ὄρος Μαλέαν, Εὐρυτίων δὲ εἰς Φαλόην, Νέσσοσ

II, 5, 4. §. 6. immortalitate Prometheo concessa mortem redimit,

viderunt, excidit δὲ, ἀντα-
 τον δὲ ἔχων ὁ Χείρων τὸ ἔλ-
 κος. Med. Vat, τὸ βέλος ab-
 errant. Dictum hinc Χειρώ-
 νιον ἔλκος, v, Zenob. VI, 46.
 Tum εἰς τὸ σπήλαιον ἀπκλ-
 λίσσεται scribendum; quod
 iam monitum a Scalig. Fab.
 Gal. sed praeterea aut emen-
 dandum ἐκεῖ pro κακεῖ, quod
 orationis nexum tollit, aut
 mutanda interpunctio, quod
 feci. ἀντιδόντος Διὶ Προμη-
 θεῶς. haec est librorum le-
 ctio, quam redhibui; antea
 editum erat ἀντιδόντος δὲ Διὸς
 Προμηθεῖ. vtraque lectio cor-
 rupta, emendatio tamen in
 promptu est, si compares
 inf. c, 5, 11. §. 12. vbi Her-
 cules Prometheum liberavit,
 καὶ παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα
 θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτῷ

θέλοντα. §. 7. Hic et in
 seqq. multae librorum cor-
 ruptelae sunt, quas vix ex-
 pedias, cum alia monumenta
 pugnae huius cum Centau-
 ris factae defint. Μαλέαν
 Aegium, nescio vnde, re-
 finxisse arbitror; in libb. est
 μιθέην in Pal. Med. Reg. 3.
 μεθέην Vat. Reg. 1. 2. μισθέην
 Dorv. nullum montis no-
 men succurrit, quod scri-
 ptura vel sono conueniat.
 si Μαλέαν ex libro habuit
 Aegius, reuocandus videri
 possit mons ad Malientes,
 Μαλιεῖς, in finibus Thessa-
 liae ad Sperchium et in con-
 fragolis Oetae locis habi-
 tantes ad finem Maliacum
 κόλπον Μαλιακόν, quem λιμ-
 νην Μηλίδα dixit Sophocl.
 Trachin. 646. urbem autem

δὲ ἐπὶ ποταμὸν Εὐήνον, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑποδεξά-
μενος Ποσειδῶν εἰς Ἐλευσίνα ὄρει κατεκάλυψεν.

II, 5, 4. §. 7. diffugiunt Centauri.

Μαλιέα, (α Μαλιεύς) Μαλίαν
vel Μηλίαν. Schol. Sophocl.
Trachin. 179. (Μηλία ἢ πό-
λις καλεῖται) ita vt legatur:
εἰς ὄρος Μαλιέων vel Μαλιῶν.
Non tamen alibi montes Ma-
lienses memorari meminī;
sed sunt Oetaei. In promptu
est Ὀμόλην vel Ὀμολον sub-
stituere, notum Thessaliae
montem, in hac ipsa Cen-
taurorum clade commemo-
ratum v. c. Euripidi Herc.
fur. 371, in quem etiam Mit-
scherlich. l. c. incidit; se-
dem Centaurorum eam fuisse
ex Aen. VII, 675. tenemus:
*Ceu duo nubigenae quum
vertice montis ab alto de-
scendunt Centauri Homolen
Othrymque niualem bin-
quentes.* Sed quo minus con-
fidam his emendationibus,
vetat me, quod conuenit
illa quidem interpolationi
Aegii, non vero librorum
corruptae lectioni *μιθῆην* et
similibus. εἰς Ἐλευσίνα ὄρει
κατεκάλυψεν. ὄρει codd. Pal.

Dorv. Ox. dant: ὄρος edi-
tum erat, nescio an codicis
fide. Vat. ὄρη. vnde Mit-
scherlich. noster in Epist.
crit. p. 13. non infeliciter
coniectasse videtur εἰς τὰ
Λευκώσια ὄρη. fuga enim
Centauri Sirenas insulas, ad
Italiam, in quibus Leucosia,
Straboni Leucasia, insula
feu petra erat, peruenisse
narrantur: cf. Schol. Ly-
cophr. 670. 723. potuit ta-
men vel sic, cum *montes
Leucosii* nusquam memo-
rentur, locum habere εἰς
Λευκώσιαν, ὄρει κατεκάλυψεν,
monte adeo imposito, in-
iecto, vt Gigantibus, aut vt
Caeneus terra obrutus fue-
rat, cum Centauri eum vr-
gerent: Apollon. 1, 59 sq.
sin vero *κατακάλυψαι* de re-
fugio aut latebris dici potest,
ἐν ὄρει scribere praestat. Per
Tyrrheniam dispersos eos
fugisse et Sirenum cantu de-
linitos fame contabuisse Pto-
lem. Heph. p. 325. narrat.

- §. 8. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Φολόην Ἡρακλῆς, καὶ Φόλον
τελευτῶντα θρασάμενος μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν.
ἐλκύσας τε ἐκ νεκροῦ τὸ βέλος, ἐθαύμαζεν, εἰ
τοὺς τηλικούτους τὸ μικρὸν διέφθειρε· τὸ δὲ τῆς
χειρὸς ὀλισθῆσαν ἦλθεν ἐπὶ τὸν πόδα, καὶ πα-
§. 9. παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. Θάψας δὲ Φόλον
Ἡρακλῆς, ἐπὶ τὴν ταῦ κάπρου θήραν παραγίνε-
ται, καὶ, διώξας αὐτόν ἐκ τινος λόχμης μετὰ
κραυγῆς εἰς χιόνα πολλὴν, παρειμένον ἐμβροχίσας
τε, ἐκόμισεν εἰς Μυκῆνας.

II, 5, 4. §. 8. Pholus sagittam temere tractans veneno extinguitur.

Ceterum Centaurorum res
altius repetentem et sa-
gaciter plura contextentem
v. Böttiger. *Vasengemälde*
1. Band 3. Stück p. 100 sq.
Quae sequuntur §. 8. *de*
Pholo, valde turbata sunt;
Palmerii emendatio καὶ Φό-
λος τελευτῶντας θρασάμενος
parum rem promouet. Pa-
rum abest, quin nonnulla
aliunde inferta esse putem,
si v. c. Diodor. l. c. IV, 12 f.
inspicio. Forte leni medela
Apollodori verbis succurri
potest: — θρασάμενος μετὰ καὶ
ἄλλων πολλῶν, (ἐλκύσας γὰρ
ἐκ νεκροῦ τὸ βέλος, ἐθαύμα-
ζεν, εἰ τοὺς τηλικούτους τὸ
μικρὸν διέφθειρε, τὸ δὲ τῆς

χειρὸς ὀλισθῆσαν ἦλθεν ἐπὶ
τὸν πόδα καὶ παραχρῆμα ἀπέ-
κτεινεν αὐτόν) θάψας τὸν Φό-
λον Ἡρακλῆς ἐπὶ τὴν τ. et
abest τε post ἐλκύσας, a Pal.
et Reg. 3. iidem mox τὸ μι-
κρὸν, malim si esset εἰ τοὺς
τηλικούτους οὕτω μικρὸν ὄν
διέφθειρε. Tum ὀλισθῆσαν
restitui ab ὀλισθεῖν, h. e. κα-
ταπεσεῖν: editum erat ὀλι-
σθεῖσαν. Sed ὀλισθῆσαν Pal.
Vat. ὀλισθησαν Dorv. et ὀλι-
σθησαν Reg. 3. vt iam Faber
emendauerat. Mox ἐπὶ τὸν
παῖδα Pal. Vat. Dorv. Regg.
et ἦλθον iidem fere. καὶ
παραχρῆμα α. α. eadem sup.
c. 4, 4. de Acrisio male ex
h. l. translata. αὐτόν abest a

Πέμπτον μὲν ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον, τῶν Αὐ- 1. 5.
 γέου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ μόνον ἐκφορῆσαι §. 1.
 τὴν ὄνθον. ἦν δὲ Αὐγέας βασιλεὺς Ἥλιδος, ὡς
 μὲν τινες εἶπον, παῖς Ἥλίου, ὡς δὲ τινες, Ποσει-
 δῶνος, ὡς δὲ ἔνιοι, Φόρβαντος· πολλὰς δὲ εἶχε
 βοσκημάτων ποίμνας. τούτῳ προσελθὼν Ἡρακλῆς, §. 2.
 οὐ δηλώσας τὴν Εὐρυσθέως ἐπιταγὴν, ἔφασκε
 μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν ὄνθον ἐκφορῆσειν, εἰ δώσει τὴν
 δεκάτην αὐτῷ τῶν βοσκημάτων. Αὐγέας δὲ §. 3.

II, 5. 5. V. Augeae stabulum expurgat Hercules, §. 1. cum
 Augea pactus decimam gregum,

Reg. 3. — §. 9. Pro λόχμης
 editum erat λόγμης, quod
 et codd. habent. Dorv. λόγ-
 χης. Post ἐμβροχίσας tol-
 lendum τε ex vitiosa inter-
 punctione et iunctura ver-
 borum natum, quam mu-
 tavi, Anonymo succinente.
 Apud Tzetz. l. c. II, 276.
 ὡς πρὸς χιόνα περισσὴν διώ-
 ξας ἐκ τῆς λόχμης βρόχοις
 δεσμήσας ἤγαγε ζῶντα πρὸς
 τὴν Μυκῆνην.

1. 5. Αὐγέου. Αὐγέας. va-
 riat scriptura, editum erat
 Αὐγείου. Αὐγείας. sed haec
 poetica est forma, praetuli
 alteram ex codicibus Med. D.
 tum ex Pausan. V, 1. et

al. et Schol. II, l. c. — μό-
 νον sc. τὸν Ἡρακλέα. μηδα-
 νὸς βοηθοῦντος addit Diodor.
 IV, 13. vno autem die, sc.
 post curata ea, quae paratu
 erant necessaria, vt μοχ,
 facto nouo fluminis alueo.
 ἦν δὲ ὁ A. Pal. Vat. Reg. 3.
 παῖς Ἥλίου vid. Apollon. I,
 172. cum Scholio, quod ex-
 scripsit et corrupit Eudoc.
 p. 82. Theocr. l. c. v. 54.
 118. Schol. Lycophr. 41.
 Ἥλίου παῖδα καὶ Ἴφιβόης (f.
 Ἴφινόης. pro qua Naufida-
 men, Amphidamantis filiam,
 memorat Hygin. f. 14. p. 47.
 Stav.) vere tamen Ἡλείου.
 Ελεῖ, filium fuisse, asserit

ἀπιστῶν ὑπισχνεῖται. μαρτυρούμενος δὲ Ἡρακλῆς τὸν Αὐγέου παῖδα Φυλέα, τῆς τε αὐλῆς τὸ θεμέλιον διεῖλε, καὶ τὸν Ἄλφειὸν ποταμὸν καὶ τὸν Πηνειὸν σύνεγγυς ῥέοντας παροχετεύσας ἐπήγαγεν, §. 4. ἔκρουεν δὲ ἄλλης ἐξόδου ποιήσας. μαθὼν δὲ Αὐγέας, ὅτι κατ' ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως τοῦτο ἐπιτε-

II, 5. 5. §. 3. collectis Penei et Alphei riuis eluit aulam; §. 4. Augeas pacto haud stat,

Pausan. l. c. cf. Etymol. M. in Ἡλιε p. 426, 22. vbi cf. Sylburg. §. 3. τῆς τε αὐλῆς τὸ θεμέλιον διεῖλε. Medic. Oxon. cum Anonymo τὸν §. Schol. Lycophr. 651. τὸ περιτειχισμα ἔσκαψε erit adeo septum seu murus; nam de aula ante aedes cogitandum, non de stabulo parietibus incluso. καὶ τὸν Πηνειὸν. editum erat antea πηλειὸν, corrupte inde a Commel. nam ed. pr. veram lectionem exhibet, vna cum codd. Anonymo, Tz. Chil. II, 182. et Schol. Lycophr. 65. Vitium quoque edd. emendarant Faber, Oudend. ad Thom. M. p. 438. Intpp. in Theocr. 25, 15. vbi Μηλιου non tam Πηνειοῦ, quam Πηνεοῦ refingendum puto, vt in Pin-

daro est Ἄλφειοῦ pro Ἄλφειοῦ. cf. Wessel. ad Diodor. IV, 13. qui Pausaniae Minyeium fl. etiam in Peneum mutat. — ῥέοντας reposui e Pal. D. Vet. Reg. 3. et Anonymo pro vulgari ῥέοντα. Apud Quint. Cal. VI, est ῥόον Ἄλφειοῦ ἐπαγίνεεν. ἔκρουεν δὲ ἄλλης ἐξόδου ποιήσας. legebatur ἐκρῆεν quod vti que ferri posset: sed alterum dant codd. Pal. Vat. Reg. 3. cum Anonymo: et probarunt idem Faber et Gale. Diodor. l. c. IV, 22. λέγεται τὸν ἔκρουεν ἐγχῶσαι. vsus autem est Hercules ea in re Menedemi alicuius consilio: si modo Ptolem. Hephaest. lib. V. (p. 328. Gal.) hoc ex antiquiore habuit. §. 4. ὅτι - ἐπιτετέλεσται. ita ex Pal.

τέλεσται, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου, προσέτι δὲ ἤρνεϊτο καὶ μισθὸν ὑποσχέσθαι δώσειν, καὶ κρίνεσθαι περὶ τούτου ἔτοιμος ἔλεγεν εἶναι. καθε- §. 5.
ζομένων δὲ τῶν δικαστῶν, κληθεὶς ὁ Φυλεὺς ὑπὸ Ἡρακλέους τοῦ πατρὸς κατεμαρτύρησεν, εἰπὼν, ὁμολογήσαι μισθὸν δώσειν αὐτῷ. ὀργισθεὶς δὲ Αὐγέας, πρὶν τὴν Ψῆφον ἐνεχθῆναι, τὸν τε Φυλέα καὶ τὸν Ἡρακλέα βαδίζειν ἐξ Ἡλίδος ἐκέλευσε. Φυλεὺς μὲν οὖν εἰς Δουλίχιον ἦλθε, κακεῖ κατ- §. 6.
ώκει Ἡρακλῆς δὲ εἰς Ὠλενον πρὸς Δεξάμενον ἦκε, κακεῖ κατώκει, καὶ κατέλαβε τοῦτον μέλλοντα δι' ἀνάγκην μνηστεύειν Εὐρυτίῳ Κενταύρῳ Μνησιμάχην τὴν θυγατέρα· ὑφ' οὗ παρακληθεὶς βοηθεῖν, ἐλθόντα ἐπὶ τὴν νύμφην Εὐρυ-

II, 5, 5. §. 5. et filium Phyleum contra se testantem terra eiicit.
§. 6. Abit ille Dalichium, Hercules Olenum ad Dexamenum; cuius filiam ab Eurytionis coniugio liberat.

Vat. Vef. Reg. 3. sicque Faber et Gal. voluerunt: pro vulgari ὅτι - ἐπιτετελέσθαι. quod alioqui defendi posset observatione aliorum exemplorum, in quibus simili modo post ὅτι structura exciderunt scriptores, v. Wessell. ad Diodor. p. 272, 22. Per errorem tamen librarium saepius factum arbitror, ut modo φασὶ modo ὅτι te-

mere infereretur, ut sup. I, 8, 3. §. 2. et al. Anonym. ὡς δὲ μάθοι, κατ' ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως διγνύσθαι τὸν ἄθλον. Idem mox ὑποσχῆσθαι. Paulo post ubique scribatur ἐνεχθῆναι, vno Vat. excepto. — §. 6. ἐς Δολίχιον male codd. Pal. et cet. προσδεξάμενον libri exhibent; sed correxit iam in ed. pr. Aegius. Idem vitium in An-

- §. 7. τίωνα ἀπέκτεινεν. Εὐρύσθευς δὲ οὐδὲ τοῦτον ἐν τοῖς δώδεκα προσεδέξατο ἄθλον, λέγων, ἐπιμισθῶ πεπραχέναι.
- Γ. 6. Ἐκτον ἐπέταξεν ἄθλον αὐτῷ τὰς Στυμφα-
- §. 1. λίδας ὄρνιθας ἐκδιῶξαι. ἦν δὲ ἐν Στυμφάλῳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας Στυμφαλὶς λεγομένη λίμνη, πολλῇ συνηρεφῆς ὕλη. εἰς ταύτην ὄρνεις συνέφυγον ἀπλεται, τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ἀρπαγὴν δε-
- §. 2. δοικυῖαι. ἀμηχανοῦντος οὖν Ἡρακλέους, πῶς ἐκ τῆς ὕλης τὰς ὄρνιθας ἐκβάλη, χάλκεα κρόταλα δίδωσιν αὐτῷ Ἀθηνᾶ παρὰ Ἡφαίστου λαβοῦσα.
- §. 3. ταῦτα κρούων ἐπὶ τινος ὄρους τῆ λίμνη παρακει-

II, 5. 5. §. 7. Laborem Eurystheus inter legitimos haud habet.
6. VI. Stymphalides paludem infidentes fugat, §. 2. e latetris fugatas sagittis conficit.

nymo, de XII. laboribus et olim in Diodor. IV, 33.

Γ. 6. §. 1. ὄρνεις σ. ἀπλετοί. Apud Diodor. IV, 13. ὄρνιθων πλῆθος ἀμύθητον, et si idem ἀπλετον πῦρ dixit alio loco IV, 21. ἀπλετον μέγεθος noster sup. I, 6, 3. pr. Legebatur tamen ὄρνεις σ. πλωίδες, quod Aegius intulerat ex Apollon. II, 1054. ubi tamen veriorem lectionem πλωίδες esse post Ernestium docuit Brunk. ad Sophocli. Philoctet. 1093. ex

Etymol. M. (quod auctius e ms. est ap. Ruhnck. Epist. crit. p. 211), ut sint dictae quasi a natando, quia aquatiles erant. Tollere iterum Aegianam lectionem iusserat iam Wessel. ad Diodor. l. c. Mallem eundem monuisse de sequ. τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ἀρπαγὴν δεδοικυῖαι non enim assequi licet, quomodo aues a lupis infestari potuerint, si vel maxime palustria loca eas inhabitasse dixeris. Accolis quidem ea loca propter

μένου τὰς ὄρνιθας ἐφόβει· αἱ δὲ τὸν δοῦπον οὐχ ὑπομένουσαι, μετὰ δέους ἀνίπταντο, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτάς.

Ἐβδομον ἐπέταξεν ἄθλον τὸν Κρήτα ἀγα- §. 7.
γεῖν ταῦρον. τοῦτον Ἀκουσίλαος μὲν εἶναι Φησὶ §. 1.
τὸν διαπόρθμεύσαντα Εὐρώπην Διὶ. τινὲς δὲ τὸν §. 2.
ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀναδοθέντα ἐκ θαλάσσης, ὅτε
καταθύσειν Ποσειδῶνι Μίνως εἶπε τὸ φανέν ἐκ
τῆς θαλάσσης. καὶ Φασὶ, θεασάμενον αὐτὸν τοῦ
ταύρου τὸ κάλλος, τοῦτον μὲν εἰς τὰ βουκόλια

II, 5, 7. VII. Taurum Cretensem

lupos inaccessa esse potuere,
at quomodo alitibus? §. 3.
ἐπὶ τινος ὄρους, quod res po-
stulabat, refinxī, cum Ano-
nymus succineret: pro vulg.
ὑπὸ Ἀπολλον. l. c. 1058. δού-
πει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος.
refinxī quoque παρακειμένου
pro περικειμένου, πποχ eun-
dem Anonymum ita legisse
vidi. ἀνίπταντο. Anonym.
ἐφίπταντο, quod praefert
Galeus. At illud doctius;
euolarunt, non auolarunt,
nam transfixae fuere sagit-
tis Herculis. Apud Apollon.
et alios tantum fugantur,
vt diximus; αἱ δὲ φέβοντο
τηλοῦ.

§. 7. Φησὶ reposui pro vi-
tioso Φασὶ, vt iam Fab. mo-
nuerat, et erat in Medic.
§. 2. ὅτι καταθύσειν. haud
dubie ὅτε, et nunc video
codd. Med. Vat. D. accedere.
Verba ὅτι καταθύσειν vsque
ad θαλάσσης absunt ab ed.
pr. sed librariorum incuria,
nam Aegius in emendandis
supplet. Contra in sqq. ali-
quid excidisse suspicabatur
Gale, quod suppleri possit
ex inf. loco IV, 1, 3. ex
Anon. et Zenob. IV, 6. enim-
vero pleniora quidem ibi in-
uenias, sed breuitatem Apol-
lodorius pro consilii ratione
recte sequitur. Malim ta-

- ἀποπέμψαι; Θῦσαι δὲ ἄλλον Ποσειδῶνι ἐφ' οἷς
 §. 3. ὄργισθέντα τὸν θεὸν ἀγριῶσαι τὸν ταῦρον. ἐπὶ
 τοῦτον παραγενόμενος εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς, ἐπειδὴ
 λαβεῖν ἡξίου, Μίνως εἶπεν αὐτῷ, λαμβάνειν δια-
 γωνισαμένω. καὶ λαβὼν πρὸς Εὐρυσθεῖα διακο-
 §. 4. μίσας ἔδειξε, καὶ τὸ λοιπὸν εἶασεν ἄνετον· ὁ δὲ
 πλανηθεὶς Σπάρτην τε καὶ Ἀρκαδίαν ἄπασαν,

II, 5, 7. §. 3. Minois permisso, domat, ad Eurystheum e Creta
 Mycenae affert, liberum dimittit; ita taurus usque ad Ma-
 rathonem obuia quaeque vastat.

men φασὶ δὲ θεασάμενον.
 §. 3. ἐπειδὴ λαβεῖν ἀξιοῦντι
 (stellula apposita iam in ed.
 Rom.) Μίνως εἶπεν αὐτῷ le-
 gebatur antea corrupte; nec
 aliter mss. Sed ἡξίου scri-
 ptum fuisse, obuia res est,
 quam viderunt quoque Fa-
 ber et Gale. *Cum Hercules*
ut capere liceret taurum pe-
teret, Minos permisit ipsi
ut caperet taurum, si per-
domaret. Alioqui potuisset
 locus etiam sic refingi: *Her-*
cules, ἐπειδὴ λαβεῖν ἀξιοῦντι
Μίνως εἶπεν αὐτῷ λαμβάνειν
διαγωνισαμένω, λαβὼν πρὸς
Εὐρυσθεῖα διακομίσας ἔδειξε.
 Brenius Anonymus; Μίνως
 δὲ λαμβάνειν ἡξίου τὸν διαγω-
 νισόμενον. Apud Diodor. IV,

13. est Μίνω συνέργον λαβὼν
 Hercules, vnde possis suspi-
 cari h. l. συλλαμβάνειν fuisse
 scriptum. Verum diuersi
 potuere esse fabulandi modi.
 καὶ τὸ λοιπὸν, immo ὅς vel
 ὁ δὲ sc. *Eurystheus*, et sic
 Anonymus, ὁ δὲ ἄνετον εἶασε
 Γζ. II, 298. ὄνπερ παῦρον
 Εὐρυσθεὺς ἀπόλυτον ἀφῆκεν.
 sequitur tamen statim aliud.
 ὁ δὲ, itaque mihi tempe-
 rari, ne quid nouerem.
 Apud Virgil. tamen Aen.
 VIII, 294. *In Cresia mactas*
Prodigia legitur. §. 4. ὁ
 δὲ πλανηθεὶς Σπάρτην τε καὶ
 Ἀρκαδίαν ἄπασαν, καὶ διαβάς
 τὸν Ἴσθμὸν, εἰς M. male laxa
 oratio. Supplendum erit
 ἀνὰ Σπάρτην, et sup. II, 1, 2.

καὶ διαβαῖς τὸν Ἴσθμὸν εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀτ-
τικῆς ἀφικόμενος, τοὺς ἐγχωρίους διελυμαίνετο.

"Ογδοὸν ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους Γ. 8.
τοῦ Θρακὸς ἵππους εἰς Μυκῆνας κομίζειν. ἦν δὲ §. 1.
οὗτος Ἄρεος καὶ Κυρήνης, βασιλεὺς Βιστόνων
ἔθνους Θρακίου καὶ μαχιμωτάτου· εἶχε δὲ ἀν-
θρωποφάγους ἵππους. Πλεύσας οὖν μετὰ τῶν §. 2.
ἐκουσίως συνεπομένων, βιασάμενος τοὺς ἐπὶ ταῖς
Φάτναις τῶν ἵππων ὑπάρχοντας, ἤγαγεν ἐπὶ τὴν
θάλασσαν. τῶν δὲ Βιστόνων σὺν ὅπλοις ἐπιβοη- §. 3.
θούντων, τὰς μὲν ἵππους παρέδωκεν Ἀβδήρω
Φυλάσσειν· οὗτος δὲ ἦν Ἐρμουῦ παῖς, Λοκρὸς ἐξ
Ὀποῦντος, Ἡρακλέους ἐρώμενος, ὃν αἱ ἵπποι διέ-
φθειραν ἐπισπασάμεναι. Πρὸς δὲ τοὺς Βίστονας §. 4.
διαγωνισάμενος, καὶ Διομήδην ἀποκτείνας, τοὺς
λοιποὺς ἠνάγκαζε Φεύγειν, καὶ κτίσας πόλιν

II. 5. 8. VIII. Diomedis Thracis equos abducit, §. 3. Bistones
propugnantes cum Diomede caedit, dum interea Abderus
custos additus ab equis discerpitur; §. 4. Abderam urbem
condit Hercules; ab Eurystheo dimissi in Olympo monte
equi a feris dilaniantur.

de Proetidibus: ἐπλανῶντο
ἀνὰ τὴν Ἀργεῖαν. Sed Sparta
hic parum commode me-
moratur, cum regio com-
memoranda esset; Faber pro
Laconica dictam putabat;
tamen vel sic a Mycenis
viam versus Isthmum, per

Argolidem ducere crederes.
Scilicet verba sunt inepti
interpolatoris; quibus omif-
fis detergetur loco squalor
suus, et sententia procedit
leniter satis: ὁ δὲ πλανῶντες
καὶ διαβαῖς τὸν Ἴσθμὸν, εἰς
Μαραθῶνα. Hinc Cretenfis

"Αβδήραν παρὰ τὸν τάφον τοῦ διαφθαρέντος Ἀβδήρου, τὰς ἵππους κομίσας Εὐρυσθεῖ ἔδωκε· μεθ' ἑντος δὲ αὐτὰς Εὐρυσθέως, εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Ὀλυμπον ἐλθοῦσαι πρὸς τῶν θηρίων ἀπώλοντο.

- Γ. 9. Ἐννατον ἄθλον Ἡρακλεῖ ἐπέταξε, ζωστήρα
 §. 1. κομίζειν τὸν Ἴππολύτης. αὕτη δὲ ἐβασίλευεν Ἀμαζόνων, αἱ κατώκουν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν, ἔθνος μέγα τὰ κατὰ πόλεμον ἤσκουν γὰρ ἀνδρίαν. καὶ εἶποτε μιγεῖσαι γεννήσειαν, τὰ θήλεα ἔτρεφον, καὶ τοὺς μὲν δεξιούς μαστοὺς ἐξέθλιβον, ἵνα μὴ κωλύωνται ἀκοντίζειν, τοὺς
 §. 2. δὲ ἀριστεροὺς εἶων, ἵνα τρέφοιεν. Εἶχε δὲ Ἴππολύτης τὸν Ἄρρεος ζωστήρα, σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἀπασῶν. ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστήρα Ἡρακλῆς ἐπέμπετο, λαβεῖν αὐτὸν ἐπιθυμούσης τῆς Εὐρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης.

- §. 3. Παραλαβῶν οὖν ἐθέλοντάς συμμάχους, ἐν μιᾷ νηὶ ἔπλει, καὶ προσίσχει νήσω Πάρῳ, ἣν κατώκουν οἱ Μίνωος υἱοὶ Εὐρυμέδων, Χρύσης, Νηφα-

II, 5, 9. IX. Hippolyten balteo spoliat. §. 2. Reginae Amazonum erat balteus insigne; Hercules ad eum apportandum missus vna naue §. 3. ad insulam Paron appellit, Minois filios necat,

ille factus est *Marathonius* taurus, de quo vid. inf. III, 15, 7. add. Pausan. I. c.

Γ. 8. §. 4. τὰς ἵππους κ. scripti cum Pal. Eodem genere utebatur antea. εἰς

Ὀλυμπον ἐλθοῦσαι. Anonym. ἀπελθοῦσαι.

Γ. 9. εἶων post ἀριστεροὺς excidit Vat. §. 3. ἣν κατώκουν. scriptum erat καὶ, ignorance compendii. Faber

λίων, Φιλόλαος: ἀπὸ πάντων τῶν ἐν νηϊ δύο συνέβη τελευτῆσαι ὑπὸ τῶν Μίνωος υἱῶν. ὑπὲρ §. 4. ὧν ἀγανακτῶν Ἡρακλῆς, τούτους μὲν παραχρῆμα ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ λοιποὺς κατακλείσας ἐπολιόρκει, ἕως ἐπιπρῆσβευσάμενοι παρεκάλουν ἀντὶ τῶν ἀναιρεθέντων δύο λαβεῖν, οὓς ἂν αὐτὸς θελήσειν. ὁ δὲ λύσας τὴν πολιορκίαν, καὶ τοὺς §. 5. Μίνωος υἱοὺς ἀνελόμενος Ἀλκαῖον καὶ Σθένελλον, ἦκεν εἰς Μυσίαν πρὸς Λύκον τὸν Δασκύλου, καὶ §. 6. Ξενισθεῖς ὑπὸ *** τοῦ Βεβρύκων βασιλέως συμ-

II, 5. 9. §. 5. in Mysia Lyco aduersus Bebryces opem fert, ei, Mygdone caeso, terram donat, qua Heraclea condita. tandem

coni. ἐν ᾗ. sustuli quoque καὶ quod ante Χρύσης erat, auctoritate Oxon. forte et aliorum, accedente. In sqq. luxata est oratio, nec tamen sine codd. medela expectanda. Possis supplere: ὑπὸ τούτων, τῶν ἐν νηϊ δύο συνέβη τελευτῆσαι. ὑπὲρ ὧν ἀ. cum peccatum esset a librario, vt scriberet ὑπὸ πάντων, turbatum est in reliquis, et insertum forte ex margine ὑπὸ τῶν Μίνωος υἱῶν. Potest esse, qui legere mallet: ἀπαντῶντων δὲ αὐτῶν, τῶν ἐν ν. vel ἀποβάντων δὲ, seu ἐκβάντων, τῶν ἐν νηϊ δύο σ.

Sufficit, cum descendissent Herculis focii, Minoidae duo ex iis necauerunt. τοὺς δὲ λοιποὺς, videntur intelligendi reliqui Parii. §. 5. ἀνελόμενος. sensus esse debet, cum elegeret, ἐξελέμενος. ἐλομενος. nam inf. §. 13. Thasum iis in habitandam assignat. Paulo ante pro οὓς ἂν, quod in ed. Par. est ὅς ἂν vitium est typogr. — Λύκον τὸν Δασκύλου. Sic Apollon. l. c. 778. in Aegii libb. δασλύκου. apud Tz. II, 313. III, 809. Δηϊπύλου. §. 6. Mox editum erat καὶ Ξενισθεῖς ὑπὸ Ἀμύκευ τοῦ

βαλόντων, βοηθῶν Λύκῳ πολλοὺς ἀπέκτεινε, μεθ' ὧν καὶ τὸν βασιλέα Μύγδονα ἀδελφὸν Ἀμύκου, καὶ τὴν Βεβρύκων πόλιν ἀποτεμόμενος, γῆν ἔδωκε Λύκῳ· ὁ δὲ πᾶσαν ἐκείνην ἐκάλεσεν Ἡράκλειαν.

§. 7. Καταπλεύσαντος δὲ εἰς τὸν ἐν Θεμισκύρῳ λιμένα, παραγενομένης ὡς αὐτὸν Ἴππολύτης, καὶ

II, 3, 9. §. 7. Themiscyram ingressus, primo cum Hippolyte de balteo reddendo agit,

Βεβρύκων βασιλέως. absurde, nam ab Amyci ingenio hospitii illa humanitas multum aberat. Includerat vncinis voc. Ἀμύκου. Commelinus, et exulat illud a libb. omnibus. Itaque equidem eieci et stellulas apposui. Simplicissima ratio restituendi Apollodori lectionem esset; καὶ ξενισθεὶς ἐπ' αὐτοῦ, τοῦ Βεβρύκων βασιλέως εἰςβαλόντος εἰς τὴν γῆν, βοηθῶν Λ. sed intercudit versus vnus et alter. βοηθῶν λύκων Dorv. perperam. In codd. est Μυγάονα, nec aliter Tz. v. 314. vt adeo vetus sit vitium; (etsi idem Chil. III, 810. Μυγδόνα habet) at emendavit Μύγδονα Aegius ex Schol. Apollon. seu potius Μυγδά-

να, vt scribitur ibi et apud Strabon. et al. etiam Μυγδόνες. καὶ τὴν Βεβρύκων πόλιν ἀποτεμόμενος, γῆν ἔδωκε Λύκῳ. qui verba sic constituerunt, crediderunt, ἀποτέμνεσθαι esse urbem excidere; at hoc esset τέμνειν. Contra ἀποτέμνεσθαι est adimere, vel ademtum, detractum, agrum aliis assignare. Docet quoque narratio apud Apollon. l. c. 788. et 796. vbi ipsa voc. Δὴν ἀποτεμόμενος γαίης ἄλλης, agrum Bebrycibus ademtum datum esse Lyco; eundem postea iterum Lyco ereptum repetiit Amycus v. 794. Legendum adeo haud dubie in nostro: καὶ τὴν Βεβρύκων πολλὴν ἀποτεμόμενος γῆν ἔδωκε Λύκῳ. *magnum*

τίνος ἦκοι χάριν, πυθομένης, καὶ δώσειν τὸν ζω-
στῆρα ὑπισχνουμένης, Ἡρα μιᾷ τῶν Ἀμαζόνων
εἰκασθεῖσα τὸ πλῆθος ἐπεφοίτα, λέγουσα τὴν
Βασιλίδα ἀρπάξουσιν οἱ προσελθόντες ξένοι. αἱ
δὲ μεθ' ἔπλων ἐπὶ τὴν ναῦν κατέθεον σὺν ἵπποις.
ὡς δὲ εἶδεν αὐτὰς καταπλισμένας Ἡρακλῆς, νο- §. 8.
μίσας ἐκ δόλου τοῦτο γενέσθαι, τὴν μὲν Ἴππολύ-
την κτείνας, τὸν ζωστῆρα ἀφαιρεῖται πρὸς δὲ τὰς
λοιπὰς ἀγωνισάμενος ἀποπλεῖ, καὶ προσίσχει Τροίαν.

Συνεβεβήκει δὲ τότε κατὰ μῆνιν Ἀπόλλωνος §. 9.
καὶ Ποσειδῶνος ἀτυχεῖν τὴν πόλιν. Ἀπόλλων
γὰρ καὶ Ποσειδῶν, τὴν Λαομέδοντος ὕβριν πει-

H. 5, 9. mox Iunonis fraude concursu Amazonum facto, §. 8. eas
vincit, reginam necat, cum balteo discedit. §. 9. Hesionem,
propter Laomedontis patris perfidiam,

agri partem Bebrycibus ad-
emptam dedit Lycō. §. 7.
Sequentia in compendium
redacta a Zenob. V, 33.
p. 127. 8. καταπλεύσας Pal.
D. Med. Vat. Reg. 3. εἰς τὸν
ἐν Θεμισκύρῃ λιμένα ῥεῖνχι,
cum vulgo esset εἰς τὸν Θεμι-
σκύραν λιμένα. Galeus emen-
dabat Θεμισκύρας, quod de-
fendi potest, cum et Schol.
Lycophr. 1327. ita scribat.
Sed in libb. Aegii erat τὸν
ἐν μισκύρῃ sic et Reg. 3. et
nisi fallor Dörv. quoque ha-

buit. Nam Pal. τὴν εὐμι-
σκύρα. Vat. et Med. τὸν ἐν
μισώρα. Mox erat καὶ ante
παραγενομένης, quod exprunxi
cum Oxon. Vat. Reg. 3. ὡς
αὐτὸν suppeditabat Dörv. Ox.
Reg. 3. pro εἰς α. De pugna
pura sunt ap. Diodor. IV, 16.
καὶ δώσειν τὸν ζωστῆρα ὑπι-
σχνουμένης verba e triuis co-
dicibus addidisse se ait Ae-
gius; in aliis adeo deerant.
ἐκ δόλου ex Aegii emend. le-
gimus: codd. corrupte ἐκ
δήλου. §. 9. ὕβριν περιώσαι.

- ράσαι θέλοντες, εἰκασθέντες ἀνθρώποις, ὑπέσχοντο ἐπὶ μισθῷ τειχιεῖν τὸ Πέργαμον. τοῖς δὲ
- §. 10. τειχίσασι τὸν μισθὸν οὐκ ἀπέδιδου. διὰ τοῦτο Ἀπόλλων μὲν λοιμὸν ἔπεμψε. Ποσειδῶν δὲ κῆτος ἀναφερόμενον ὑπὸ πλημμυρίδος, ὃ τοὺς ἐν τῷ
- §. 11. πεδίῳ συνήρπαζεν ἀνθρώπους. χρησμῶν δὲ λεγόντων, ἀπαλλαγὴν ἔσεσθαι τῶν συμφορῶν, εἰὰν προῦθῃ Λαομέδων Ἡσιόνην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ βορὰν κῆτει ὃ δὲ προῦθῆκε ταῖς πλησίον τῆς
- §. 12. θαλάσσης πέτραις προσαρτήσας. ταύτην ἰδὼν ἐκκειμένην Ἡρακλῆς, ὑπέσχετο σῶσειν αὐτήν, εἰ τὰς ἵππους παρὰ Λαομέδοντος λήψεται, ἃς ὁ Ζεὺς ποινὴν τῆς Γανυμήδους ἀρπαγῆς ἔδωκε. δώσειν δὲ Λαομέδοντος εἰπόντος, κτείνας τὸ κῆτος Ἡσιόνην ἔσωσε. μὴ βουλομένου δὲ τὸν μισθὸν ἀποδοῦναι, πολεμήσειν Τροίαν ἀπειλήσας ἀνήχθη, καὶ προσίσχει Αἴνω.
- §. 13. Ἐνθα ξενίζεται ὑπὸ Πόλυτος. ἀποπλέων δὲ, ἐπὶ ἠϊόνος τῆς Αἰνίας Σαρπηδόνα, Ποσειδῶνος μὲν

II, 5, 9. §. 10. immisso a Neptuno ceto §. 11. vt deuoraretur expositam, §. 12. pactus sibi a Laomedonte equos, liberat; nec pacto stat Laomedon. §. 13. Ad urbem Aenum Thraciae appulsa naue a Poltye, excipitur; Sarpedonem, eius fratrem, occidit.

Vat. πειρᾶσθαι. ὑπέσχοντο reposui cum Pal. Med. Vat. Vef. Male expressum erat ὑπέσχετο. §. 10. ἀναφερόμενον ὑπὸ πλ. seu cum aestu maris inundata littorum pla-

nitie prodibat in interiora terrae bellua, seu quod exaestuare mare fecerat Neptunus: fere vt sup. in Andromedae fato II, 4, 3. §. 4. ὃ δὲ προῦθῆκε. f. ὄγε. §. 11.

υἰὸν, ἀδελφὸν δὲ Πόλτυος, ὑβριστὴν ὄντα, τοξεύ-
 σας ἀπέκτεινε. Καὶ παραγενόμενος εἰς Θάσον,
 καὶ χειρωσάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας Θραῶκας, ἔδωκε
 τοῖς Ἀνδρόγεω παισὶ κατοικεῖν. Ἐκ Θάσου δὲ §. 14.
 ὄρμηθεῖς ἐπὶ Τορώνην, Πολύγονον καὶ Τηλέγονον,
 τοὺς Πρωτέως τοῦ Ποσειδῶνος υἱοὺς, παλαίειν
 προκαλουμένους, κατὰ τὴν πάλην ἀπέκτεινε.
 Κομίσας δὲ τὸν ζωστῆρα εἰς Μυκῆνας, ἔδωκεν §. 15.
 Εὐρυσθεῖ.

Δέκατον δὲ ἐτάγη ἄθλον, τὰς Γηρυόνου βοῦς §. 10.
 ἐξ Ἐρυθείας κομίζειν. Ἐρύθεια δὲ ἦν Ὠκεανοῦ §. 1.
 πλησίον κειμένη νῆσος, ἣ νῦν Γάδαιρα καλεῖται.
 ταύτην κατῴκει Γηρυόνης, Χρυσάορος καὶ Καλ- §. 2.
 λιρρόης τῆς Ὠκεανοῦ, τριῶν ἔχων ἀνδρῶν συμφυῆς
 σῶμα, συνηγμένον εἰς ἓν κατὰ τὴν γαστέρα,
 ἐσχισμένον τε εἰς τρεῖς ἀπὸ λαγόνων τε καὶ

II, 5, 9. §. 13. Thasum Androgei filiis tradit, §. 14. Protei filios
 necat, §. 15. balteum Eurystheo tradit. 10. X. Geryonis
 armenta ex Erythia abigit, quae

προσθῆ male erat editum. Paro captis §. 9. pag. 129.
 §. 12. ἄς Ζεὺς sine ὁ Reg. 3. §. 14. ὄρμηθεῖς, sic ratio fert,
 καὶ προσίσχει. f. προσίσχεν. cf. Oudendorp. ad Thom.
 §. 13. ἐπὶ ἠϊόνος τῆς Αἰνίας. Mag. p. 657, nec aliter M.
 Male Dorv. Vef. Reg. 3. Αἰ- V. D. ὄρμησθεῖς erat in ed.
 νείας. Steph. Byz. in Αἴνος. Rom. ὄρμισθεῖς. rel.
 τὸ ἐθνικὸν Αἴνιος, ὡς Τήνιος. f. 10. ἐτάγη. f. ἐπετάγη. et
 οὕτω γὰρ γράφεται ἐν τοῖς sic mox §. 12. Γηρύων, Γη-
 Πίναξι. Androgei filiis, Al- ρουεύς, et Γηρυόνης Schol.
 caeo et Sthenelo in insula Hesiod. p. 310. a. cf. Ver-

- §. 3. *μηρῶν.* εἶχε δὲ Φοινικᾶς βόας, ὧν ἦν Βουκόλος Εὐρυτίων· Φύλαξ δὲ Ὀρθρὸς ὁ κύων δικέφαλος ἐξ Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος γεγεννημένος.
- §. 4. Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας, διὰ τῆς Εὐρώπης, ἄγρια πολλὰ παρελθὼν, Λιβύην ἐπέβαινε καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὄρων Εὐρώπης καὶ
- §. 5. Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας. Σερμαινόμενος

II, 5, 10. §. 3. Eurytione servat, cum cane Orthro., §. 4. iter per Libyam ad Tartessum;

heyck ad Ant. Lib. p. 27. §. 2. ἐσχισμένον τσ. malim δὲ, male edd. ἐσχιμένον. inferius erat unum corpus, sed inde a femoribus et ilibus, quoad superiora erat triplex, adeoque tria pectora erant et tria capita, cum sex brachiis et sex pedibus; ut expresse Stesichorus in Schol. Hesiod. p. 256. b. *Heinf.* quem exscripsit Eudoe. p. 214. ergo et inferiora inde ab alio iterum triplicia erant. τρισώματος est Eurip. Herc. fur. 423. — §. 3. Φοινικᾶς scripsi ex Φοινικᾶς. vulgo Φοινικᾶς, Anonym. Φοινικᾶς, etsi veteres Grammaticos, et ipsum Etymol.

M., in hac voce argutatos esse noverim, quasi a Φόνος duci posset. §. 4. Ταρτησσὸν scribunt et hic codd. Pal. Vat. Reg. 3. vix doctam rationem sequenti, qua veteres non geminabant litteras nisi pronuntiando. Mox ἀντιστοίχους δύο στήλας, (quo ipsa res facile ducit, nam fuere ἀντικείμεναι στήλαι, et in quod iam Faber incidit, vnde Galeus alios sic legere ait, non enim codd. innuere voluisse videtur) firmat Scholion ad Timaeum Platonis ab optimo viro Ruhnkenio suppeditatum· ἴσθησι μὲν σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὄρων Εὐρώπης καὶ

δὲ ὑπὸ Ἡλίου κατὰ τὴν πορείαν, τὸ τόξον ἐπὶ
τὸν θεὸν ἐνέτεινεν. ὁ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ θαυ-
μάσας, χρύσειον ἔδωκε δέπας, ἐν ᾧ τὸν Ὠκεανὸν
διεπέρασε, καὶ παραγεγόμενος εἰς Ἐρύθειαν, ἐν
ὄρει Ἄβαντι αὐλίζεται. αἰσθόμενος δὲ ὁ κύνων §. 6.
ἐπ' αὐτὸν ὤρμα· ὁ δὲ καὶ ταῦτον τῷ ῥοπάλῳ
παίει, καὶ τὸν βουκόλον Εὐρυτίωνα τῷ κυνὶ βοη-
θοῦντα ἀπέκτεινε. Μενόιτιος δὲ ἐκεῖ τὰς Ἄδου §. 7.
βόας βόσκων, Γηρυόνη τὸ γεγονός ἀπήγγειλεν.
ὁ δὲ καταλαβὼν Ἡρακλέα παρὰ ποταμὸν Ἀν-
θεμοῦντα, τὰς βόας ἀπάγοντα, συστησάμενος
μάχην, καὶ τοξευθεὶς ἀπέθανεν. Ἡρακλῆς ἐν- §. 8.

II, 5, 10. §. 5. in insulam traiecit cymbio, §. 6. Eurytionem
necat, §. 7. a Menoetio re nuntiata, Geryon accurrens
sagitta ab Hercule traiecitur, qui

Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στή-
λας, quae ad verbum de-
scripta sunt ex h. l. Vulgo
legitur ἀντιστοίχων vt ad
ὄρων referatur. E Pal. no-
tatum ἀντιστοίχω. possit hoc
pro duali haberi, dictum-
que adeo esse ἀντιστοίχω δύο
στήλας, vt illud Aeliani:
ἀδελφῶ αὐτοὶ Ῥοδίω, sed ob-
scurior ductus τοῦ ν fefellit
oculos. Mox vitiose est ex-
aratum ὄρων, pro ὄρων, qui
fines, termini, sunt, nam
ab ὄρος esset ὄρων, quod sane

et ipsum ferri posset h. l.
§. 5. ἐνέτεινε. Vat. ἔτεινε. τὸν
Ὠκεανὸν, nisi ab interpola-
tore venit, int. de freto in-
ter Iberiam et Erythiam. ἐν
ὄρει Ἄβαντι in codd. Ἄρ-
βαντι intulerat Aegius. —
§. 7. Μενόιτης nomen scribi-
tur in Pal. Ox. Dorv. Vat.
Reg. 3. sic et inf. l. c. ita
vt potior haec lectio ha-
henda sit. Mox interpunge
καὶ τοξευθεὶς, α. alioqui καὶ
esset exterendum. §. 8. Sta-
tim post Ἡρακλῆς excidit δὲ,

Θέμενος τὰς βόας εἰς τὸ δέπας, καὶ διαπλεύσας εἰς Ταρτησσὸν, Ἡλίῳ πάλιν ἀπέδωκε τὸ δέπας.

§. 9. Διελθὼν δὲ Ἀβδηρίαν εἰς Λιγύην ἦλθεν, ἐν ἧ τὰς βόας ἀφηροῦντο Ἀλεβίων τε καὶ Δέρκυνος οἱ Ποσειδῶνος υἱοί, οὓς κτείνας διὰ Τυρρηνίας ἦει

II, 5, 10. §. 8. cum armentis Tartessum redit, §. 9. iter per Iberiam, per Ligures, per Italiam,

οὔν, ἐνθέμενος. διαπλεύσας εἰς Ταρτησσὸν, obiectam Gadibus terram, vndique Baetis ostiis cinctam, in insulae modum. §. 9. Ἀβδηρίαν. in codd. erat Ἀύδηρίαν e more librariorum, at in edd. Ἀβδηρίαν. In promptu est cum Galeo emendare Ἰβηρίαν. Palmer. con. Ἀβίλαν seu Ἀβύλαν. Fuit tamen *Abdera* Hispaniae ad mare in Baetulis Poenis inter Malaccam et Carthaginem novam, paullo quidem longius a Gadibus, vid. Strab. III. p. 236. A. ait tamen Stephanus Artemidorum eam πρὸς τοῖς Γαδείροις collocare. Potuit itaque ab antiquo poeta hoc nomen in Heraclia poni. Nec tamen ab indoctis librariis alienum est, τὴν Ἰβηρίαν eo modo

corrumpere; et legitur in Tz. Chil. II, 340. ex h. l. δι' Ἰβηρίας δὲ τὰς βοῦς ἐλάυων πρὸς Λιβύην. εἰς Λιγύην. Vulgo legitur εἰς Λιβύην, quod alienum esse quis non videat, cum in Italiam processerit Hercules. *Libyca ora* Rhodani ap. Plin. III, 4. nemo huc vocet, nam sunt ea *Libica*, a Libe, vento Africo. *Ligures* hic latere nullus dubito. Pertinuit primis temporibus nomen eorum vsque ad Iberum. *Λιγύην* emendavit Cluver. in Ital. p. 317. Vossius ad Melam p. 750. et Gale *Λιγυστινήν* vel, quod Diodor. IV, 19. extr. in hac ipsa fabula habet, *Λιγυστικήν*, quod quidem cum *Λιβυστική* alibi quoque confunditur: Lycophr. 648. 1312. vbi vid.

Ἀπὸ Ῥηγίου δὲ εἰς ἀπορρήγνυσι ταῦρος, καὶ §. 10.
ταχέως εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπεσὼν, καὶ διανη-
ξάμενος εἰς Σικελίαν (καὶ τὴν πλησίον χώραν
διελθὼν, τὴν ἀπ' ἐκείνου κληθεῖσαν Ἰταλίαν)
Τυρρῆνοὶ γὰρ Ἰταλὸν τὸν ταῦρον ἐκάλεσαν)
ἦλθεν εἰς πεδίον Ἔρυκος, ὃς ἐβασίλευεν Ἐλύ-

II, 5, 10. §. 10. Siciliam,

Schol. At nimis recedit hoc a lectione librorum; alterius vero auctoritatem non inuenio. Arbitror equidem εἰς Λίγυας scribendum esse; sed retinet me, quod Λιγύην priscus auctor habere potuit. διὰ Τυρρηνίας ἦει. male edd. εἴη. §. 10. Quae sequuntur, contaminata sunt partim omissione partim interpolatione, cum esset, qui alteram fabulam inferret de nomine Italiae imposito ab eo vitulo seu boue, qui profugerat: nam cum reliqua de boue agant, atque etiam ἦλθεν εἰς πεδίον Ἔρυκος ad eam referenda sint, temere interposita sunt illa de Hercule: καὶ τὴν πλησίον χώραν διελθὼν (Hercules) τὴν ἀπ' ἐκείνου (τοῦ ταύρου) κληθεῖσαν Ἰταλίαν. Τυρρῆνοὶ γὰρ

Ἰταλὸν τὸν ταῦρον ἐκάλεσαν. quae haud dubie eiicienda sunt, ut oratio sic procedat: Ἀπὸ Ῥηγίου δὲ εἰς — διανηξάμενος εἰς Σικελίαν, ἦλθεν εἰς πεδίον Ε. etsi vel sic suppletum malim: εἰς Σικελίαν ἀφίκετο καὶ ἦλθεν. Sin illa in medio posita ab ipso auctore profecta contendas, saltem valde corrupta habenda sunt. διανηξάμενος substitui e codd. quod et Hellanicus habuisse videtur apud Dionys. l. c. Aegius dederat: διαπλευσάμενον, quod Commelin. mutauit in διαπλευσάμενος. voculam proximam εἰς non habent iidem codd. in quibus adeo iuncta sunt καὶ διανηξάμενος, Σικελίαν καὶ τὴν πλησίον χώραν διελθὼν, quae sunt inepta. Ἔρυκος ὃς ἐβασίλευεν Ἐλύ-

§. 11. μων. Ἐρυξ δὲ ἦν Ποσειδῶνος παῖς, ὃς τὸν ταῦρον ταῖς ἰδίαις συγκατέμιξεν ἀγέλαις. παραθόμενος οὖν τὰς βόας Ἡρακλῆς Ἡφαίστῳ, ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ζήτησιν ἠπέειπε εὐρῶν δὲ ἐν ταῖς τοῦ Ἐρυκος ἀγέλαις, ἀπαιτεῖ, καὶ λέγοντος, οὐ δώσειν, εἰ μὴ παλαίσας αὐτοῦ περιγένηται, τρεῖς περιγενόμενος κατὰ τὴν πάλην, ἀπέκτεινε, καὶ τὸν ταῦρον λαβῶν, μετὰ τῶν ἄλλων ἐπὶ τὸν Ἰόνιον ἤλαυνε πόντον.

§. 12. Ὡς δὲ ἦλθεν ἐπὶ τοὺς μυχοὺς τοῦ πόντου, ταῖς βουσίῃσι οἶστρον ἐνέβαλεν ἡ Ἡρα, καὶ σχίζονται κατὰ τὰς Θράκης ὑπερείας· ὁ δὲ διώξας, τὰς μὲν συλλαβῶν ἐπὶ τὸν Ἑλλάσποντον ἤγε· αἱ δὲ ἀπολειφθεῖσαι τὸ λοιπὸν ἦσαν ἄγριαι.

II, 5, 10. §. 11. vbi Erycem lueta sternit, §. 12. et per Thraciam facit;

μων. hoc praebent codd. vt adeo haud assequar, vnde Aegius intulerit: Ἐρυκίνων. §. 11. Verba ἀπαιτεῖ καὶ abfunt codd. Pal. D. Med: Reg. 3. item Vat. in quo exciderant verba παραθόμενος ad λέγοντος, sed vitio ex ἀγέλαις bis posito orto. Ἰόνιον vt in iplis poetis v. c. Apollon. IV, 307. πόντοιο Ἰονίοιο. Ἰόνιος κόλπος. Perieg. 94. constantior et hic scribi-

tur, etfi ratio postulabat Ἰώνιον: sed satis de hoc Markl. ad Max. Tyr. Diff. 39, 5. §. 12. Iam in verbis ἀνέβαλεν Ἡρα Vat. σχίζονται h. l. *disperguntur*. ἤγαγεν pro ἤγεν Pal. D. O. Reg. 3. iungenda autem sunt: συλλαβῶν ἐπὶ τὸν Ἑλλάσποντον, partem bouum confternatorum insequutus ad Hellespontum consequutus est, cum mare fugam eorum sifteret.

μόλις δὲ τῶν βοῶν συνελθουσῶν, Στρυμόνα μέμ- §. 13.
ψάμενος τὸν ποταμὸν, πάλαι τὸ ῥεῖθρον πλωτὸν
ὄν, ἐμπλήσας πέτραις, ἄπλωτον ἐποίησε, καὶ τὰς
βόας Εὐρυσθεῖ κομίσας δέδωκε. ὁ δὲ αὐτὰς κατ-
έθυσεν Ἡρα.

Τελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων ἐνὶ μηνὶ καὶ Γ. 11.
ἔτεσιν ὀκτῶ, μὴ προσδεξάμενος Εὐρυσθεὺς τὸν τε §. 1.
τῶν τοῦ Αὐγέου βοσκημάτων, καὶ τὸν τῆς ὕδρας,

II, 5, 10. §. 13. Strymone vadoso facto boues ad Eurystheum ad-
ducit. II. Diebus laboribus Herculis reiectis, pro iis
duo alios imponit Eurystheus.

secumque abduxit ulterius.
§. 13. Μοχ βοῶν συνελθου-
σῶν, in promptu esset συναλα-
θρῶν, coactis, compulsis;
sed nec alterum damnan-
dum. Strymonem Hercules
ita traiecit, ut eum vado-
sum faceret, saxis iniectis,
quibus pro ponte vteretur.
Pro μεμψάμενος Canterus
Nov. Lect. IV, 13, Galeo
probante, legebat ἀμειψά-
μενος traiiciens. Quod non
admitto; nam habuit Her-
cules quod incufaret flu-
vium, cum vadum, quo
traicere posset, nusquam
esset; irascens itaque flu-
vium ultus est alueo ob-

structo; fuit scilicet locus
in Strymone vadofus, cuius
causas ab Herculis facto
petierunt homines. Lege-
batur: πάλαι τὸ ῥεῖθρον πλω-
τὸν, ὄν ἐμπλήσας π. vitium
incurrit in oculos, cum me-
dela, quae nec fugit Com-
melin. et Galeum. Lenior
quoque esset oratio: τὸ ῥεῖ-
θρον, πάλαι πλωτὸν ὄν, ε.
Fecit autem flumen ἄπλωτον,
ut nauibus descendi nequi-
ret, dum ipse iniectis saxis
vadofum reddidit. δέδωκε
malim ἔδωκε.

Γ. 11. In Pal. Vat. Dorv.
Reg. 3. est ἐν μ. et margo
Vat. μησί. παρ' Ἑσπερίων

ἐνδέκατον ἐπέταξεν ἄθλον παρ' Ἑσπερίδων χρύ-
σεια μῆλα κομίζειν.

§. 2. Ταῦτα δὲ ἦν, οὐχ, ὡς τινες εἶπον, ἐν Λιβύῃ,
ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος ἐν Ὑπερβορείοις ἃ Διὶ
γῆμαντι Ἥρα ἐδώρησατο. ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ δρά-
κων ἄθάνατος, Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, κεφαλὰς

II, 5, II. §. 2. XI. Hesperidum poma apportanda ex Hyperbo-
reis. In itinere

male Dorv. Reg. 3. et edd.
Rom. Commel. — κομίζειν.
κομισῶν Pal. Reg. 3. Oxon.
κομίζων Dorv. Vat. κομίζει
ed. Par. Iphalma. §. 2. ἃ
Διὶ γῆμαντι Ἥρα ἐδώρησατο.
Ita constanter libri. Er-
ratosth. c. 3. tamen, vbi Phe-
recydes laudatur, quem no-
ster sequitur, manifestum fit,
excidisse Γῆν, nam Terra
poma Iunoni pro nuptiali
munere attulit: Φερεκύδης
γάρ φησιν, ὅτε ἐγαμειτο ἡ
Ἥρα ὑπὸ Διός, φερόντων
αὐτῇ τῶν θεῶν δῶρα, τὴν
Γῆν ἐλθεῖν φέρουσαν τὰ χρύ-
σεια μῆλα. Nec fabula ce-
teroquequin obscura: v. Schol.
Apollon. IV, 1396. Facile
itaque in mentem veniat
Γῆν restituere, et restituta
quoque est a Valkenario ad

Eurip. Phoen. p. 734. et
Koppiers Obsl. philol. p. 102.
ἃ Διὶ Γῆ γῆμαντι Ἥραν ἐδώ-
ρησατο. parum tamen emen-
datio haec, si intentiore
animo excutias, satisfacit;
nam, ne collocationem ver-
borum ingrati et insolentem
nunc memorem, non Ioui
munera illa facta, sed Iunoni,
a qua poma apud Atlantem
fuere deposita; (v. Eratosth. eod. l. Athen. III.
p. 83. C. Schol. Apollon.
e. l.) nec aliter mos antiqui-
tatis ferebat; sic et Harmoniae
et Thetidi dona facta, non
Cadmō et Peleo. Vitium
potius in γῆμαντι latere
puto et verba excidisse
plura, v. c. in hunc aut
similem modum: ἃ γαμη-
θεισῇ Διὶ Ἥρα Γῆ ἐδώρησατο.

ἔχων ἑκατόν· ἐχρῆτο δὲ Φωναῖς παντοίαις καὶ ποικίλαις. μετὰ τούτου δὲ Ἑσπερίδες ἐφύλαττον, Αἴγλη, Ἐρύθεια, Ἑστία, Ἀρέθουσα.

Πορευόμενος οὖν ἐπὶ ποταμὸν Ἐχέδαρον ἦκε. §. 3. Κύκνος δὲ, Ἄρεος καὶ Πυρήνης, εἰς μονομαχίαν αὐτὸν προῦκαλεῖτο. Ἄρεος δὲ τοῦτον ἐκδικοῦντος, καὶ συνιστάντος μονομαχίαν, βληθεὶς κεραυνὸς μέσος ἀμφοτέρων διαλύει τὴν μάχην. Βαδίζων §. 4. δὲ δι' Ἰλλυρίων, καὶ σπεύδων ἐπὶ ποταμὸν Ἡριδανόν, ἦκε πρὸς Νύμφας Διὸς καὶ Θέμιδος. αὐταὶ μηνύουσιν αὐτῷ Νηρέα. συλλαβῶν δὲ αὐτὸν κοιμώμενον καὶ παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφάς,

II, 5, II. §. 3. cum Cycno, tum cum Marte pugnat, §. 4. Nereum apud Eridanum adit et ex eo viae rationem discit.

verba ipsa tamen praeferre nolo. Ἐρύθεια. Scripsi ex Pal. Reg. 3. pro Ἐρυθία. Pro Ἑστία legit Ἑσπερία Gal. et Mitscherl. Apud Apollon. IV, 1427. sunt Ἑσπέρη, Ἐρυθῆς, Αἴγλη. apud Lutat ad Stat. Theb. II, 281. *Aegle, Arethusa, Hesperie*. Pro Ἀρέθουσα tamen est Ἐρέθουσα in Pal. Dorv. Verf. Reg. 3. Antea edebatur Ἀρεθούσα. §. 3. Ἄρεος δὲ τοῦτον ἐκδικοῦντος. Pal. et Reg. 3. τοῦτο Ἐ. idem et Ἄρεως. Sane ἐκδικεῖν est *ulcisci*, vt inf.

c. 7, 3. τὸν δὲ τούτου θάνατον ἐκδικῶν, et sup. II, 4, II. §. 2. ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον. συκίστησι μονομαχίαν; vulgarius est συστήσασθαι τὴν μάχην. Μοχ μέσος. e codd. Pal. Med. Dorv. Reg. 3. (inf. c. 6, 3. ὁ Ζεὺς ἴησι μέσον αὐτῶν κεραυνόν.) pro vulgato μέσον. ab hoc et Vat. aberat δὲ post βαδίζων. §. 4. Προσπεύδων, est φεύγων in Med. Vat. Dorv. et trinis Regg. Excidit forte articalus, et leg. τὸν Νηρέα. Schol. Apollonii: ὑπέθεντο ἀποροῦντι μα-

ἔδησε· καὶ οὐκ ἔλυσε, πρὶν ἢ μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα, καὶ αἱ Ἑσπερίδες. §. 6. μαθὼν δὲ, Λιβύην διεξήει. ταύτης ἐβασίλευε παῖς Ποσειδῶνος Ἀνταῖος, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνήρει. τούτῳ δὲ παλαίειν ἀναγκάζομενος Ἡρακλῆς, ἀράμενος ἄμμασι μετέωρον κλάσας ἀπέκτεινε. ψάλλοντα γὰρ γῆς, ἰσχυρότατον συνέβη γίνεσθαι. διὸ καὶ Γῆς τινὲς ἔφασαν τοῦτον εἶναι παῖδα.

II, 5, 11. §. 6. Profectus per Libyam Antaeum ad luctam aduenas prouocantem strangulat;

θεῖν παρὰ Νηρέως, ποῦ ἂν εἶη τὰ χρυσᾶ μῆλα. ἐναλλάσσοντα Dorv. putes forte ἐναλλάξαντα, sed ita fert Itupor istius librarii. Paullo ante deletum malim καὶ, non enim potuit eum dormientem et simul formas mutantem comprehendere; sed συλλαβῶν αὐτὸν κοιμώμενον, παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφᾶς ἔδησε. §. 6. τούτῳ δὲ παλαίειν. melius tolles δὲ, quod et abest Pal. Vat. ἀράμενος ἄμμασι μετέωρον κλάσας. Legebatur ἄ. ἔγκασι μ. θλίψας. Accipiebatur istud quasi ἀγκᾶς scriptum esset, vlnis. Commel. et Faber etiam sic emendabant. At

in codd. est ὄμμασι; unde facile erat coniectu ἄμμασι, quod et Galeo in mentem venit, cum illud vocabulum luctae proprium sit, de nodo et amplexu brachiis implexis. *Conseruere manus et multo brachia nexu* apud Lucan. IV, 617. in hac ipsa Antaei lucta. Illustrauit rem Scallig. ad Euseb. Chron. 768. sed is ἔγκασι defendit, quasi pressis fuerit Antaeus ilibus elisus. Sunt tamen ἄμματα etiam apud Syncell. p. 163. Par. Multo magis id firmat locus communicatus mecum a Ruhnkenio e Schol. Platon. ad lib. VII. de LL. τοῦτον οὖν ἀράμενος

Μετὰ Λιβύην δὲ Αἴγυπτον ἐξήει. ταύτης §. 7. ἐβασίλευε Βούσιρις Ποσειδῶνος παῖς καὶ Λυσσιανάσσης τῆς Ἐπάφου. οὗτος τοὺς ξένους ἔθρευ ἐπὶ βωμῶ Διὸς, κατὰ τι λόγιον. ἐννέα γὰρ ἔτη ἀφορία τὴν Αἴγυπτον κατέλαβε. Φράσιος δὲ ἐλθὼν §. 8. ἐκ Κύπρου, μάντις τὴν ἐπιστήμην, ἔφη τὴν ἀφορίαν παύσεσθαι, εἰν ξένον ἄνδρα τῷ Διὶ σφάξωσι κατ' ἔτος. Βούσιρις δὲ ἐκεῖνον πρῶτον σφάξας τὸν μάντιν, τοὺς κατιόντας ξένους ἔσφαζε. συλ- §. 9.

II, 5, II. §. 7. Bufiridem aduenas mactantem necat,

τὸν Ἀνταῖον, μετέωρον ἄμμασιν Ἡρακλῆς κλάσας, ἀπέκτεινε. ψάφοντα γὰρ τῆς γῆς ἰσχυρὸν συνέβαινε γίνεσθαι. Auctoritatem addit idem locus alteri lectioni κλάσας, quae codicum est, pro altera θλίψας, ab interpretatione profecta; probandum etiam τῆς γῆς. Sed ἰσχυρὸν non minus corruptum quam ἰσχυρότατον. videtur legendum ἰσχυρότερον, quod iam Gal. et Fab. coniecerunt. §. 7. ἐξήει leg. διεξήει, quod iam Gal. et Fab. emendarunt. Λυσσιανάσσης Pal. Vat. Reg. 3. male. Gale coniectabat Λιβύας, ex II, 1, 4. §. 1. perperam. (Laudare tamen

poterat pro se Syncell. Chronogr. p. 152. Par.: Βούσιρις, Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης τῆς Ἐπάφου παῖς, τῶν κατὰ τὸν Νεῖλον τόπων ἐτυράννει, καὶ τοὺς παροδεύοντες κατέθρεξε ξένους. quem locum latine verbum vides in Hieronymi Chron. Sed profectum hoc a confuso illo antiquiore Bufiride cum posteriore.) Verum nomen seruat quoque Tz. Chil. II, 368. Φράσιος ex Pal. et ceteris redditum pro Φράσιος: ἔφη παύσεσθαι. Pal. D. O. V. R. 3. παύσασθαι, et hoc bene. Sed alterum nostro scriptori solenne. vid. Not. sup. ad c. 2, 2. §. 4. ἔσφαξας. Dorv.

ληφθεῖς οὖν καὶ Ἡρακλῆς, τοῖς βωμοῖς προσε-
 φέρετο· τὰ δὲ δεσμά διαρρήξας, τόντε Βούσιριν
 καὶ τὸν ἐκείνου παῖδα Ἀμφιδάμαντα ἀπέκτεινε,
 καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην.

§. 10. Διεξιῶν δὲ Ἀσίας, Θερμυδραῖς, Ῥοδίων λιμένι,
 προσίσχει. καὶ Βοηλάτου τινὸς λύσας τὸν ἕτερον
 τῶν ταύρων ἀπὸ τῆς ἀμάξης, εὐωχεῖτο θύσας. ὁ
 δὲ Βοηλάτης βοηθεῖν ἑαυτῷ μὴ δυνάμενος, στὰς
 ἐπὶ τινος ὄρους κατηρᾶτο. διὸ καὶ νῦν, ἐπειδὴν
 θύωσιν Ἡρακλεῖ, μετὰ καταρῶν τοῦτο πράττουσι.

II, 5, II. §. 10. in Rhodo bouem aratoris deuorat, diris deuotus.

et Reg. 3. ἔσφαξε, quod Gale
 malebat. §. 9. τοῖς βωμοῖς
 προσεφέρετο. plurali iterum
 vsus, vt sup. I, 9, 8. §. 3.
 τῶν βωμῶν. nisi vitium sub-
 est. Nam et paullo ante,
 hac ipsa pagina, et alio loco
 I, 9, 1. §. 4. est τῷ βωμῷ, et
 hoc in loco πρὸς τῷ βωμῷ
 est in Schol. Apollon. l. c.
 Est tamen omnino oratio
 parum venusta in h. l. Ἀμ-
 φιδάμαντα. Schol. Apollonii
 l. c. Ἰφιδάμαντα: vnde Eu-
 doc. p. 216. sed corrupte.
 καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην. verba
 defunt codd., inserta adeo
 ab Aegio ex Apollon. Schol.
 l. c. §. 10. Διεξιῶν δὲ, quae

hic sequuntur, vsque ad
 τοῦτο πράττουσι, haud dubie
 alieno loco inculcata sunt,
 siue a librario, siue ex mar-
 gine. Nam iter Herculis ex
 Aegypto in Arabiam factum.
 Nec illa in Rhodum pro-
 fectio est apud Schol. Apol-
 lonii, nec in Tz. Chil. II,
 369. apud quem tamen ea
 in reditu memoratur Her-
 culis ab Hyperboreis: ὑπὸ
 στροφαῖς (leg. ὑποστραφεῖς)
 Θερμύδρῳ δὲ προσσχῶν λιμένι
 Ῥόδου etc. In Ἀσίας vitium
 est, vt aut legendum sit τῆν
 Ἀσίαν aut omissum aliquid.
 Ῥοδίων legitur, puto, ex
 Aegii emendatione, in libb.

Παριῶν δὲ Ἀραβίαν, Ἡμαθίωνα κτείνει παῖδα §. 11.
 Τιθωνοῦ. καὶ διὰ τῆς Λιβύης πορευθεὶς ἐπὶ τὴν
 ἔξω θάλασσαν, καταπλεῖ· οὐ τὸ δέπας κατα-
 λαμβάνει. καὶ περαιωθεὶς ἐπὶ τὴν ἠπειρον τὴν §. 12.
 ἀντικρῦ, κατετόξευσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου τὸν
 ἐσθίοντα τὸ τοῦ Προμηθέως ἦπαρ αἰετὸν, ὄντα
 Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος· ὅς καὶ τὸν Προμηθέα διέ-
 λυσε, δεσμὸν ἐλόμενος τὸν τῆς ἐλαίας, καὶ πα-
 ρέσχῃ τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ'
 αὐτοῦ θέλοντα.

Ὡς δὲ ἦκεν εἰς Ὑπερβορέους πρὸς Ἀτλάντα, §. 13.
 ὑποθέντος Προμηθέως τῷ Ἡρακλεῖ, αὐτὸν ἐπὶ τὰ
 μῆλα μὴ πορεύεσθαι, διαδεξάμενον δὲ Ἀτλάντος
 τὸν πόλον, ἀποστέλλειν ἐκεῖνον, πεισθεὶς δὲ διε-

II. 5, II. §. 11. Emathione occiso, §. 12. alligatum Caucaſo Pro-
 metheum ſoluit vinculis, §. 13. Atlantis

est λωδίων, probabilius Διν-
 δίων, vt et Gale coniecit, ex
 Conon. c. 11, add, Tzetz.
 Chil. II, 40. 590. et Zenob.
 IV, 95. ἐν Λίνδῳ. §. 11.
 Παριῶν δὲ Ἀραβίαν: (Sic
 Dorv. Vat. Legebatur Ἀρῶ-
 βίαν. quod in poeta locum
 haberet.) §. 12. ἐπὶ τοῦ
 Καυκάσου. Pal. D. Vat. Reg. 3.
 Καυκασίου. κατατοξεύειν voc.
 proprium hac in re: v. ad
 Lucian. T. I. p. 203. Mox
 ὅς delendum, quippe ex vl-

tima τοῦ Τυφῶνος natum.
 δεσμὸν ἐλόμενος τὸν τῆς ἐλαί-
 ας. infeliciter post Aegium
 Commelin. tentat δεσμὸν ἀρ-
 γυλέον. Sed vid. Obſſ. ad
 h. I. Galeus verba consti-
 tuit: Χείρωνα ἀθάνατον ὄντα,
 θνήσκειν ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα.
 Satis erat interpungere vt
 fecimus, et iungere: Χεί-
 ρωνα ἀθάνατον, θνήσκειν α.
 α. §. §. 13. ὑποθέντος Προ-
 μηθέως. in codd. vbique
 εἰπόντος, pro, iubente, vi-

- §. 14. δέξατο. "Ατλας δὲ, δρεψάμενος παρ' Ἑσπερίδων τρία μῆλα, ἦκε πρὸς Ἡρακλέα. καὶ μὴ βουλόμενος τὸν πόλον ἔχειν, ** καὶ σπείραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θέλειν ποιήσασθαι. τοῦτο ἀκούσας "Ατλας, ἐπὶ γῆς καταθεῖς τὰ μῆλα, τὸν πόλον διεδέξατο. καὶ οὕτως ἀνελόμενος αὐτὰ, Ἡρακλῆς §. 16. ἀπηλλάττετο. ἔνιοι δὲ Φασὶν, οὐ παρὰ "Ατλαντος αὐτὰ λαβεῖν, ἀλλὰ αὐτὸν δρέψασθαι τὰ μῆλα, κτείναντα τὸν Φρουροῦντα ὄφιν. κομίσας δὲ τὰ μῆλα Εὐρύσθει ἔδωκεν· ὁ δὲ λαβὼν, Ἡρακλεῖ ἔδωρήσατο. παρ' οὗ λαβοῦσα Ἀθηνᾶ, πάλιν αὐτὰ ἀπεκόμισεν· ὅσιον γὰρ οὐκ ἦν αὐτὰ τεθῆναί που.
- Γ. 12. Δωδέκατον ἄθλον ἐπετάγη, Κέρβερον ἐξ Ἄδου §. 1. κομίζειν. εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς μὲν κυνῶν κεφαλὰς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νώτου παν-

II, 5. II. fraudem vitus, cum pomis §. 17. redit. 12. XII. Cerberum ex inferis adducit.

detur adeo alterum Aegius adoptasse ex Schol. Apollonii. ἀποστέλλειν ex codd. Dorv. Vat. Reg. 3. dedit; pro vulg. ἀποστελεῖν. post πεισθεῖς haud dubie δὲ eiciendum. In seqq. §. 14. interposui notam lacunae, iam a Galeo observatae, de qua v. Obsl. Eudocia confirmat σπείραν ἢ σπείραν pro

πήραν, est enim σπείρα pulvillus seu culcita subiecta oneri imposito: cf. Casaub. ad Athen. p. 621. l. 3. (contra τὰ σπείρα a τὸ σπείρον) θέλειν ante ποιήσασθαι libri dabant, pro vulgari θέλων. Mox §. 16. κτείναντι edit. Rom. sed vitio, vt et vitium edit. Par. est, quod §. 17. οὐκ post ὅσιον γὰρ excidit:

τοίων εἶχεν ὄφρων κεφαλὰς. Μέλλων οὖν ἐπὶ §. 2.
 τοῦτον ἀπιέναι, ἦλθε πρὸς Εὐμόλπον εἰς Ἐλευ-
 σίνα, βουλόμενος μνησθῆναι. ἦν δὲ οὐκ ἐξὸν ξένοις
 τότε μνεῖσθαι. ἐπειδήπερ θετὸς Πυλίου παῖς γε-
 νόμενος ἐμνεῖτο. μὴ δυνάμενος δὲ ἰδεῖν τὰ μυστή- §. 3.

II, 5, 12. §. 2. Ad eos descensurus initia consequitur Eleusine,

τεθῆναι που. Vat, τεθεῖναι,
 saltem τεθεῖσθαι. Anony-
 mus: μετατεθῆναι που.

Γ. 12, §. 2, πρὸς Εὐμόλπον
 εἰς Ἐλευσίνα. antea πρὸς Ἐ,
 altero loco εἰς reposui ex
 Schol. Homer. Etsi et Anony-
 m. παραγίνεται πρὸς τὴν
 Ἐλευσίνα. Illis: ἐπειδήπερ
 θετὸς Πυλίου παῖς γενόμενος
 ἐμνεῖτο vitium adhuc infid-
 det, etsi sublatum alterum,
 quod antea erat: ἐπειδήπερ
 Θεσπιος Π. π. siue vt cum
 codd. habet ed. pr. Θεσπιος.
 natum hoc ex θετὸς, vt iam
 Aegius monuit, et post eum
 Faber, Gal. et Hemsterh. ad
 Plutum I, c. p. 367. Schol.
 Homer. I, c. ἦν δὲ οὐκ ἐξὸν
 ξένοις τότε μνεῖσθαι. δι' ὃ γί-
 νεται Πυλίου θετὸς υἱός, καὶ
 παραγενόμενος ἐμνεῖτο. Quod
 adhuc infidet vitium, latet
 primo in ἐπειδήπερ, ortum

ex seqq. verss. ἐπειπερ. Di-
 xeris legendum forte: ἐπι-
 τα. nam δι' ὃ longius rece-
 dit. At restat vel sic alte-
 rum vitium in ἐμνεῖτο, non
 enim hoc nunc factum est,
 sed paullo post, cum a
 caede esset lustratus: nam
 sequitur: μὴ δυνάμενος ἰδεῖν
 τὰ μυστήρια (quomodo hoc
 si ἐμνεῖτο?) — ὑπὸ Εὐμόλ-
 που τότε ἐμνήθη. Dicat ali-
 quis alterum de minoribus,
 alterum de mysteriis maio-
 ribus esse intelligendum; in
 quem sensum illud: ἰδεῖν
 τὰ μυστήρια Gale accipit, vt
 sit ἐπόπτην εἶναι, ἐποπτεύειν:
 Ita vero parum commode
 eodem verbo diuersis tem-
 poribus vsus est: ἐμνεῖτο —
 ἐμνήθη. Mihi totus locus
 interpolatus, et saltem ista
 ἦν δὲ — ad ἐμνεῖτο ab aliena
 manu iam antiquitus inserta

ρια, ἐπεὶπερ οὐκ ἦν ἠγνισμένος τὸν Κενταύρου Φόνον, ἀγνισθεὶς, ὑπὸ Εὐμόλπου τότε ἐμυήθη. καὶ παραγενόμενος ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς Ἄδου καταβάσεως τὸ στόμιόν ἐστι, διὰ τούτου κατῆει.

§. 4. Ὀπηνίκα δὲ εἶδον αὐτὸν αἱ ψυχαὶ, χωρὶς Μελεάγρου καὶ Μεδούσης τῆς Γοργόνας, ἔφυγον. ἐπὶ δὲ τὴν Γοργόνα τὸ ξίφος, ὡς ζῶσαν, ἔλκει, καὶ παρὰ Ἑρμοῦ μανθάνει, ὅτι κενὸν εἶδωλόν ἐστι.

§. 5. Πλησίον δὲ τῶν Ἄδου πυλῶν γενόμενος, Θησέα εὔρε, καὶ Πειρίθουν τὸν Περσεφόνης μνηστέυμενον γάμον, καὶ διὰ τοῦτο δεθέντα. Θεασάμενοι

II, 5, 12. §. 3. Apud Taenarum descensum facit. §. 4. Umbræ eum conspectum fugiunt, excepto Meleagro et Gorgone; hanc ense petit; §. 5. Theseum et Pirithoum reperit vinctos;

esse videntur. Mox §. 3. ἐπεὶπερ οὐκ ἦν ἠγνισμένος τὸν Κενταύρου Φόνον, pro his Schol. Homer. οὐχ ἠγνισθη τοῦ τῶν Κενταύρων Φόνου, vtiq̄ melius, saltem τῶν Κενταύρων tenendum: ἢ τὸν τῶν Κενταύρων Φόνον. Cur autem horum potissimum caede pollutum crediderint Herculem, qui tot alias caedes commiserat, non apparat. ἀγνισθεὶς, ὑπὸ Εὐμόλπου τότε ἐμυήθη. ita interpretunxi: non: ἀγνισθεὶς ὑπὸ

E. propter τότε. et Anonymus: μνηθεὶς ὑπ' Εὐμόλπου. nec aliter Tz. v. 394, l. c. — οὗ τῆς Ἄδου καταβάσεως τὸ στόμιόν ἐστι. Schol. Homer. l. c. ὃ τῆς Ἄ. κ. ἐστὶ στόμιον. forte τῆς εἰς Ἄδου κ. κατῆει. reposui ex eod. Schol. pro incommodo ἀπῆει. In Tzetza est καταχθεὶς. §. 4. Pro κενὸν εἶδωλον vitiose codd. etiam hic κοινόν, καινόν. Mox §. 5. γάμου Dorv. δεθέντα. imo δεθέοντας, nam vterque fuit vinctus: vid.

δὲ Ἡρακλέα, τὰς χεῖρας ὄρεγον, ὡς ἀναστησό-
μενοι διὰ τῆς ἐκείνου βίας. ὁ δὲ Θησέα μὲν, λα- §. 6.
βόμενος τῆς χειρὸς, ἤγειρε Πειρίθουν δὲ ἀναστή-
σαι βουλόμενος, τῆς γῆς κινουμένης, ἀφῆκε.
ἀπεκύλισε δὲ καὶ τὸν Ἀσκαλάφου πέτρον. βου- §. 7.
λόμενος δὲ αἶμα ταῖς ψυχαῖς παρσσχέσθαι, μίαν
τῶν Ἄδου βοῶν ἀπέσφαξεν. ὁ δὲ νέμων αὐτὰς
Μενοίτιος ὁ Κευθωνύμου προκαλεσάμενος εἰς πάλην
Ἡρακλέα, ληφθεὶς μέσον, καὶ τὰς πλευρὰς κα-
τεάξας, ὑπὸ Περσεφόνης παρητήθη.

II, 5, 12, §. 6. Theseum liberat, alterum relinquere cogitur; §. 7.
ab Alcalapho saxum amouet; boue ex armentis Plutonis
mactato, cum Menoete pastore congressus,

Diodor. IV, 63. — ἀναστη-
σάμενοι Vat. male. §. 6.
ἤγειρε h. e. ἀνέστησε de sede.
§. 7. Menoetius. Μενοίτιος
etiam hic Dorv. Vat. Reg. 3.
vt sup. f. 10. §. 7. Obfl.
p. 163. et forte, rectius. Με-
νοίτιον tamen etiam Tzetza
legit v. 397. et Κευθωνύ-
μου. at Pal. σκυθωνίμου cum
Reg. 3. προκαλεσάμενος male
erat προσκ. quod iam Faber
emendare iussit. Sed et seqq.
sunt contaminata: ληφθεὶς
μέσον, quasi κατὰ τὸ μέσον,
putes μέσος, quod iam Fabro
et Galeo visum; κατεάξας

de Menoetio non bene di-
cium, cum desideretur vox
passiui significatus, κατεα-
γῶς, nam κατεχγέμι ictibus
et plagis, voc. luctae et pu-
gilatus: vt notum illud:
κατεαγῶς τὰ ὦτα. porro non
κατεάξας, sed κατέξας erat
dicendum, etsi ex libb. N. F.
laudatur κατεάξει futurum. —
παρητήθη. proprie mors Me-
noetii: quam deprecata est
Proserpina. Omnia haec
non minus vitiose exscri-
pta sunt a Schol. Homer.
l. c. Il. §, 368. nec Tzetza
aliter legisse videtur quam

- §. 8. Αἰτοῦντος δὲ αὐτοῦ Πλούτωνα τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν ὁ Πλούτων ἄγειν χωρὶς ὧν εἶχεν ὄπλων κρατοῦντα. ὁ δὲ, εὐρών αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέραντος, τῷ τε Θώρακι συμπεφραγμένον, καὶ τῇ λεοντῇ συσκευασθεὶς, καὶ περιβαλὼν τῇ κεφαλῇ τὰς χεῖρας, οὐκ ἀνῆκε, καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρανὸν δράκοντος. κρατῶν ἐκ τοῦ τραχήλου, καὶ ἄγχων, τὸ Θηρίον
- §. 9. ἐπεισε. Συλλαβὼν οὖν αὐτὸν, ἤκε διὰ Τροιζῆνος ποιησάμενος τὴν ἀνάβασιν. Ἀσκάλαφον μὲν οὖν Δημήτηρ ἐποίησεν ὄνον. Ἡρακλῆς δὲ Εὐρύσθει δείξας τὸν Κέρβερον πάλιν ἐκόμισεν εἰς Ἄδου.

II, 5, 12. §. 8. victor, Cerberum ex inferis extrahit; §. 9. et Eurystheo exhibitum iterum ad inferos remittit.

nunc sunt v. 398. — §. 8. Ante περιβαλὼν deleo καὶ, at paullo post κρατῶν ἐκ τραχήλου, deficit δὲ; quod et Schol. Homer. l. c. habet, ut sit κρατῶν δὲ ἐκ τοῦ τρ. Tzetza v. 403. ἐκ τοῦ τραχήλου κατασχών. pro ἀνῆκε Pal. ἀφῆκε. mox ἐπεισε, quod et Schol. Homer. habet, erit; permouit, coegit ut se victum daret et Herculem sequeretur; melius Gale coni. ἐπείσε, arcte adductis brachiis strinxit. §. 9. ἤκε διὰ Τροιζῆνος. post ἤκε antea infer-

tum erat πρὸς Εὐρύσθεα, inepte, ut suspicor ab ipso Aegio; nam a Pal. D. M. Regg. abest. Tum συλλαβὼν οὖν αὐτὸν, potest ferri; potuit vero nec minus esse αὐτὸ ἴσ. τὸ Θηρίον, quod proximum erat. *Ascalaphum*, de quo paullo ante vidimus, nunc *Ceres* ἐποίησεν ὄνον. hoc iam Aegius reposuisse se fatetur pro ὄνον, ex Metam. Ovid. V, 540. vbi bubo fit *Ascalaphus*; ap. Liber. Ant. 24. mutatur in lacertam. In codd. est ὄνον, Pal. ὄνον,

Μετὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς ἀφικόμενος **ΓΑΡ.**
 εἰς Θήβας Μέγαραν μὲν ἔδωκεν Ἰολάω. αὐτὸς **VI, 1.**
 δὲ γῆμαι θέλων, ἐπυθάνετο Εὐρύτου Οἰχαλίας **§. 1.**
 δυνάστην ἄθλον προτεθεῖναι τὸν Ἰόλης τῆς θυ-
 γατρὸς γάμον τῷ νικήσαντι τοξικῇ αὐτὸν τε καὶ
 τοὺς παῖδας αὐτῷ ὑπάρχοντας. ἀφικόμενος οὖν **§. 2.**
 εἰς Οἰχαλίαν, καὶ τῇ τοξικῇ κρείττων αὐτῶν γε-
 νόμενος, οὐκ ἔτυχε τοῦ γάμου· Ἰφίτου μὲν τοῦ
 πρεσβυτέρου τῶν παίδων λέγοντος δίδοναι τῷ
 Ἡρακλεῖ τὴν Ἰόλην, Εὐρύτου δὲ καὶ τῶν λοιπῶν
 ἀπαγορευόντων καὶ δεδοικέναι λεγόντων, μὴ τεκνο-
 ποιησάμενος τὰ γενησόμενα πάλιν ἀποκτείνῃ.

II, 6, 1. Megara dimissa, Ioles nuptias ambit;

sed ὦτος, auis noctuae simi-
 lis, ὡτὸς apud Hesych. vbi
 v, Intpp. Add. Verheyk. ad
 Antonin. Lib. c. 24. extr.
 Ceterum totum hoc de Asca-
 lapho alienum ab h. l. est,
 et haud dubie in margine
 adscriptum. μὲν ante οὖν
 aberat Pal. et Reg. 3.

Γ. 1. προτεθεῖναι τὸν Ἰ.
 immo προθεῖναι, vel προτι-
 θεῖναι, vt et Faber emendat,
 aut potius προτεθεικέναι, quo
 alludit Vat. προτεθεῖναι. At
 Dorv. προθαῖναι. Nomen
 Εὐρύτου deerat Reg. 3. exci-
 dit quoque ed. Par. νική-

σαντι τοξικῇν Pal. Dorv. Vat.
 Reg. 3. τοὺς πέντε παῖδας
 legisse videri potest Tzetzæ
 Chil. II, 412. sed et aliunde
 petere potuit. §. 2. τὰ γε-
 νησόμενα, cum Pal. pro vulg.
 γεννησόμενα. Faber emen-
 dabat γεννηθησόμενα vel γεν-
 νηθέντα. Ceterum h. l., et si
 memoria non satis fida, re-
 spicere videtur Schol. So-
 phocl. Trachin. 268. Her-
 culem Eurytus ἐπερόδοθησεν,
 (pro ἐπακηγόρησεν, ὑβρίσεν)
 ἢ εἰς τὴν παιδοκτουίαν τῶν
 ἀπὸ τῆς Μεγάρας τέκνων, ἢ
 ὅτι πολλαῖς πρώην ὠμίλησεν

- Ι. 2. Μετ' οὐ πολὺ δὲ κλαπεισῶν ἐξ Εὐβοίας ὑπὸ
 §. 1. Αὐτολύκου Βοῶν, Εὐρύτος μὲν ἐνόμιζεν ὑφ'
 Ἑρακλέους γεγόνεναί τοῦτο. Ἴφιτος δὲ ἀπιστῶν
 ἀφικνεῖται πρὸς Ἑρακλέα, καὶ συντυχῶν ἤκοντι
 ἐκ Φερῶν αὐτῶ, σεσηκῶτι τὴν ἀποθανοῦσαν Ἀλ-
 κηστιν Ἀδμήτῳ, παρακαλεῖ συζητῆσαι τὰς Βόας.
 §. 2. Ἑρακλῆς δὲ ὑπισχνεῖται καὶ ξενίζει μὲν αὐτόν·
 μανεῖς δὲ αὐθις ἀπὸ τῶν Τιτυρῶν ἐξῆρξεν
 §. 3. αὐτὸν τειχῶν. καθαρθῆναι δὲ θέλων τὸν Φόνον,
 ἀφικνεῖται πρὸς Νηλέα. Πυλίων ἦν οὗτος θυ-
 §. 4. νάστης. ἀπωσαμένου δὲ Νηλέως αὐτὸν διὰ τὴν
 πρὸς Εὐρύτον Φιλίαν, εἰς Ἀμύκλας παραγενό-
 μενος, ὑπὸ Δηϊφόβου τοῦ Ἴππολύτου καθαίρεται.
 §. 5. κατασχεθεῖς δεινῇ νόσῳ διὰ τὸν Ἴφίτου Φόνον,
 εἰς Δελφοὺς παραγενόμενος, ἀπαλλαγὴν ἐπυν-
 §. 6. θάνετο τῆς νόσου. μὴ χρησιμώδους δὲ αὐτῶ τῆς
 Πυθίας, τὸν τε ναὸν συλαῖν ἤθελε, καὶ τὸν τρί-

II, 6, 2. Boves furto abductas conquirentem Iphitum interimit
 furens. §. 2. Herculem expiari cupientem §. 3. non admit-
 tit Neleus, §. 4. expiat Deiphobus. §. 5. Delphos profectus
 infaniae medelam petens, forte negata, tripodem aufert;

γυναιξίν, ὡς φησιν Ἀπολλό-
 δωρος.

Ι. 2. ἐκ Φερῶν. De his
 cf. sup. I, 9, 15. Pal. Vat.
 Reg. 3. ἐκφορῶν. παρακαλεῖ.
 Pal. περικαλεῖ. Tzetzta: ἐξή-
 ρτει αὐτὰς Ἑρακλῆ. §. 3.
 καθαρθῆναι. Diodor. l. c. παρ-

εκάλεσεν αὐτὸν καθῆραι τὸν
 Φόνον, quod ex h. l. defen-
 dit Wessel. Post κατασχε-
 θεῖς §. 5. excidit οὖν vel ex
 more δὲ, et νόσος est μανία.
 Tum Pal. καταλλαγῆν ἐπυν-
 θάνετο. Bis adeo Delphos
 adiit Hercules, sup. II, 4, 2.

πόδα βαστάσας, κατασκευάζει μαντεῖον ἴδιον. μαχομένου δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος, ὁ Ζεὺς ἴησι §. 7. μέσον αὐτῶν κεραυνόν. καὶ τοῦτον διαλυθέντων τὸν τρόπον, λαμβάνει χρησμὸν Ἡρακλῆς, ὃς ἔλεγεν ἀπαλλαγὴν αὐτῷ τῆς νόσου ἔσεσθαι πράξεντι καὶ τρία ἔτη λατρεύσαντι, καὶ δόντι ποινὴν τοῦ Φόνου τὴν τιμὴν Εὐρύτω.

Τοῦ δὲ χρησμοῦ δοθέντος, Ἑρμῆς Ἡρακλέα §. 3. πιπράσκει καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Ὀμφάλη Ἰαρδάνου, §. 1. βασιλεύουσα Λυδῶν, ἣ τὴν ἡγεμονίαν τελευτῶν ὁ γήμας Τρωῶλος κατέλιπε. τὴν μὲν οὖν τιμὴν κομισθεῖσαν Εὐρύτος οὐ προσεδέξατο. Ἡρακλῆς §. 2. δὲ Ὀμφάλη δουλεύων, τοὺς μὲν παρὰ τὴν Ἐφεσον Κέρκωπας συλλαβῶν ἔδησε. Συλέα δὲ ἐν §. 3. Αὐλίδι τοὺς παριόντας ξένους σκάπτειν ἀναγκά-

II, 6, 2. §. 7. Apollo obfistit; Iouis interuentu, fors ei datur.
3. §. 1. A Mercurio venditur. §. 2. Omphalae forniens Cercopas vincit, §. 3. Syleum occidit,

§. 2. et hic. §. 6. Mox haud dubie leg. κατασκευάζειν sc. ἤθελε. §. 7. ἴησι μέσον αὐτῶν κεραυνόν. sup. II, 5, 11. §. 3. βληθεῖς κεραυνὸς μέσος ἀμφοτέρων. alioqui εἰς μέσον malis. παραθέντι Pal. Reg. 3. — λατρεύσαντι ex codd. repositi, pro vulgari δουλεύσαντι. est altera vox propria, vt sup. c. 4, 12 extr.

§. 3. Ἰαρδάνου Dorv. Vat. Reg. 3. sollenni vitio. §. 2. τοὺς μὲν παρὰ τὴν Ε. Vat. Dorv. Reg. 3. περὶ τὴν Ε. κέρκωπας habebant Aegii libri: κέρκωπες Reg. 3. et al. συλλαβῶν ἔδησεν et ad Omphalen adduxit, vt Diodor. l. c. §. 3. ἐν Αὐλίδι corruptum esse non dubito; nisi Wessell. ad Diodor. l. c. locum ἐν

ζοντα, σὺν ταῖς ῥίζαις τὰς ἀμπέλους σκάψας,
 §. 4. μετὰ τῆς θυγατρὸς Ξενοδίκης ἀπέκτεινε. καὶ
 προσσχὼν νῆσω Δολίχῃ, τὸ Ἰκάρου σῶμα ἰδὼν τοῖς
 αἰγιαλοῖς προσφερόμενον, ἔθαψε, καὶ τὴν νῆσον
 ἀντὶ Δολίχης Ἰκαρίαν ἐκάλεσεν. ἀντὶ τούτου
 Δαίδαλος ἐν Πίσῃ εἰκόνα παραπλησίαν κατε-
 σκεύασεν Ἡρακλεῖ· ἦν νυκτὸς ἀγνοήσας Ἡρα-

II, 6, 3. §. 4. ab Icaro sepulto Dolichen Icariam appellat; a Daedalo factum simulacrum suum, ignarus rei, percutit;

Αὐλίδι vel ἐν Αὐλαῖς esse potuisse contendit. Galeus ex Tzetza v. 431. τὸν Λύδιον, Pierfon in Verisimil. ἐν Λυδία emendat, neutrum probabiliter. Hariolari licet ἐν αὐλῶνι, in campo vel convalle, aut ἐν ἀμπελῶνι, quod et in Diodoro est, quodque Tzetza habet v. 432. nostrum exscribens. Sine grauiore tamen auctoritate nihil admittam. σὺν ταῖς ῥίζαις τὰς ἀμπέλους σκάψας, erit adeo: *sodiendo excidens*. Alias dicitur quis σκάπτειν γῆν, ἀμπελῶνα forte et τὴν ἀμπελον. Suspicor tamen leg. κόψας, ἐκκόψας. etli vel sic narratio manet obscura: videtur Hercules ipsis vitibus effossis ad iram prouocasse Syleum eum-

que sic ligone percussum interemisse, τῷ σκαφείῳ ap. Diodor. l. c. Ξενοδίκης Vat. §. 4. ἀντὶ Δολίχης Ἰκαρίαν. est ἡ Ἰκαρος, de qua vid. Steph. Byz. h. v. vbi aduersante canone grammaticorum, Δολίχῃ scribitur. De Icaro corpore sepulto cf. Pausan. IX, 11. p. 732. ἐν Πίσῃ ex emendatione legitur Galei et Hemsterh. ad Hesych. in πλήξοντα καὶ πληγέντα, e quo, et ex Eustath. ad II. λ, 882, 38, firmatur, quod hic legitur. Vulgatum erat ἐν πίσῃ, in pice, aut vt vertunt, e picea, defendit quoque iniro acumine remparum probabilem d'Hancarville *Recherches* Tom. II. p. 292. Celebrata res pro-

κλῆς, λίθῳ βαλὼν, ὡς ἔμπνουν ἔπληξε. Καθ' §. 5.
ὃν δὲ χρόνον ἐλάτρευε παρ' Ὀμφάλῃ, λέγεται
τὸν ἐπὶ Κόλχους πλοῦν γενέσθαι, καὶ τὴν τοῦ
Καλυδωνίου κάπρου θήραν, καὶ Θησέα παραγε-
νόμενον ἐκ Τροισζήνος εἰς τὸν Ἴσθμὸν κατᾶραι.

Μετὰ δὲ τὴν λατρείαν ἀπαλλαγείς τῆς νόσου §. 4.
ἐπὶ Ἴλιον ἔπλει, πεντηκοντόροις ὀκτωκαίδεκα, §. 1.
συναθροίσας στρατὸν ἀνδρῶν ἀρίστων ἔκουσίως
θελόντων στρατεύεσθαι. καταπλεύσας δὲ εἰς
Ἴλιον, τὴν μὲν τῶν νεῶν φυλακὴν Ὀϊκλεῖ κατ-
έλιπεν· αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἀριστέων
ᾠρμα ἐπὶ τὴν πόλιν. παραγενόμενος δὲ ἐπὶ τὰς §. 2.
ναῦς σὺν τῷ πλήθει Λαομέδων, Ὀϊκλέα μὲν
ἀπέκτεινε μαχόμενον· ἀπελαθεῖς δὲ, ὑπὸ τῶν
μετὰ Ἡρακλέους, ἐπολιορκεῖτο. τῆς δὲ πολιορκίας §. 3.

II, 6, 3. §. 5. interea Argonautarum fit expeditio in Colchos,
cum aliis. 4. Troiam expugnat. §. 1. Oicles ad naues
relictus, occiditur.

verbio per lufum: Herculem
lapide petiiffe fe ipfum. Fa-
bula videtur fuiſſe hunc in
modum narrata a priſco
poeta: ad grati animi ſigni-
ficationem propter Icarum
filium humatum Daedalus
Herculis ſimulacrum effinxer-
at: quod conſpicatus Her-
cules rei ignarus ſaxo ter-
rae afflixit. §. 5. λέγεται

τὸν ἐπὶ Κ. πλοῦν. ab Hero-
doro ſic traditum: iam ſup.
I, 9, 19. §. 5. εἰς τὸν Ἴσθμὸν
κατᾶραι, legebatur καθᾶραι,
Dorv. καθάρει. Vat. καθάραι.
ſed κατᾶραι iam a Cantero
emend. Nov. Lect. III, 13.
profectum eſſe, vt Sinin
e medio tolleret: cf. inf.
III, 16, 2. εἰς male abeſt a
Pal. Med.

- ἐνεστῶσης, ῥήξας τὸ τεῖχος, Τελαμῶν πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ μετὰ τοῦτον Ἡρακλῆς. ὡς δὲ ἐθεάσατο Τελαμῶνα πρῶτον εἰσεληλυθότα, σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐπ' αὐτὸν ἦει, μηδένα θέλων ἑαυτοῦ κρείττονα νομίζεσθαι.
- §. 4. συνιδῶν τοῦτο Τελαμῶν, πλησίον λίθους κειμένους συνήθροισε. τοῦ δὲ ἐρομένου, τί πράττοι, Βωμόν, εἶπεν, Ἡρακλέους κατασκευάζειν Καλλινίκου.
- §. 5. Δινίκου. ὁ δὲ, ἐπαινέσας, ὡς εἶλε τὴν πόλιν, κατατοξεύσας Λαομέδοντα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, χωρὶς Ποδάρκου, Τελαμῶνι ἀριστεῖον Ἡσίονην
- §. 6. τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα δίδωσι. καὶ ταύτη συγχωρεῖ τῶν αἰχμαλώτων ὃν ἠθέλεν ἄγεσθαι. τῆς δὲ αἰρουμένης τὸν ἀδελφὸν Ποδάρκην, ἔφη δεῖν πρῶτον αὐτὸν δοῦλον γενέσθαι, καὶ τότε, τί ποτε δοῦσαν ἀντ' αὐτοῦ, λαβεῖν αὐτόν. ἡ δὲ,

II, 6, 4. §. 5: Telamon primus urbem captam irrumpens, Herculem maligne sibi invidentem videns, §. 4. aram Herculi Callinico parat, §. 5. Telamoni Hercules Hesionem tradit et §. 6. Priamum fratrem huic condonat.

Γ. 4. §. 3. Pro ῥήξας quod et Schol. Lycophr. 34. ex h. l. agnoscit, malit ἐρσίψας Lennep. ad Phalar. p. 20. quod aliis locis feliciter ille intulerat. §. 4. post συνιδῶν excidit δὲ quod noster hand facile negligit. τί πράττοις Pal. D. M. τί πράττοις Vat. Reg. 3. Post θυγατέρα δί-

δωσι legebatur: ἐξ ἧς ὕστερον Τελαμῶν τὸν Τεῦκρον γενεῖ defunt ea omnibus libris; et inserta sunt interpolatione Aegii ex Schol. Lycophr. 34. §. 6. τί ποτε δοῦσαν ἀντ' αὐτοῦ. soluentem pro ipso, dantem quodcumque tandem illud esset, ita rescripti, et si malim ὁ τι ποτὲ δ. sed illud

πιπρασκομένου, τὴν καλύπτραν ἀφελομένη τῆς κε-
Φαλῆς ἀντέδωκεν ὅθεν Ποδάρκης Πρίαμος ἐκλήθη.

Πλέοντος δὲ ἀπὸ Τροίας Ἡρακλέους, Ἡρα CAP. VII. f. i.
χαλεπούς ἐπεμψε χειμῶνας ἐφ' οἷς ἀγανακτή-
σας Ζεὺς, ἐκρέμασεν αὐτὴν ἐξ Ὀλύμπου. §. 1.
ἐπλεῖ δὲ Ἡρακλῆς τῇ Κῶ καὶ νομίσαντες αὐτὸν
οἱ Κῶοι ληστρικὸν ἄγειν στόλον, βάλλοντες
λίθοις προσπλεῖν ἐκώλυον. ὁ δὲ βιασάμενος, §. 2.
τὴν νύκτα, εἶλε, καὶ τὸν βασιλέα Εὐρύπυλον, Ἄστυ-

II, 7, 1. A Troia redeunti Herculi tempestatem immittit Iuno et
a Iove punitur; §. 2. ad Con insulam reiectus Hercules,
pro praedone habitus, Eurypylo caeso, ipse vulneratus,
Con expugnat.

codd. auctoritate stabat; in-
terpolauerat Aegius τὶ δὴ
ποτε, etsi codd. eius da-
bant: τίποτε δοῦσαν ἀντ' αὐ-
τῶν. Pal. D. M. Reg. 3. τί-
ποτε δοῦσ' ἀντ' αὐτῶν. Vat.
τίποτε δοῦσ' ἀντ' αὐτοῦ. Mox
χρυσῆν et ipsum abest a
codd. intrusum ab Aegio ex
eod. Schol. Lycophr. v. 337.
et 335. at deest vox in Schol.
34. et ipse Lycophron: ὁ
πρὸς καλύπτρης τῆς ὀμαίμο-
νος τάλας ὠνητός. ad eum
prouocat Eustath. ad Il. α.
p. 27, 20. quem exscripsit
Eudoc. p. 345.

f. i. ἐπεμψε χειμῶνας.
solenne forte ἐπέπεμψε χει-
μῶνα. τὴν νύκτα. haec est
librorum lectio, quam e
Tzetzae Chiliad. (locum non
reperio) se mutasse in νῆσον
Aegius fatetur. Sane desi-
derabam τὴν πόλιν. non
enim insulas expugnabat
Hercules, sed vrbes. Mit-
scherlich. coniciebat αὐτήν.
Cum nihil satisfaceret, re-
liqui νύκτα, h. διὰ, κατὰ
νύκτα, noctu. Schol. Il. ξ,
255. (e Pherecyde quem ad-
scriptum habet Schol. Ven.)
§. 2. βιασάμενος δὲ, καὶ ὡς

παλαίᾳς παῖδα καὶ Ποσειδῶνος, ἔκτεινε. ἐτρώθη δὲ κατὰ τὴν μάχην Ἡρακλῆς ὑπὸ Χαλκιδόντος, καὶ, Διὸς ἐξαρπάσαντος αὐτὸν, οὐδὲν ἔπαθε.

§. 3. Πορθήσας δὲ Κῶ, ἦκε δι' Ἀθηναῖν εἰς Φλέγραν, καὶ μετὰ θεῶν κατεπολέμησε Γίγαντας.

§. 2. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπ' Αὐγέαν ἐστρατεύετο,

§. 1. συναθροίσας Ἀρκαδικὸν στρατὸν, καὶ παραλαβὼν ἐθέλοντας τῶν ἀστῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀρι-

§. 2. στέων. Αὐγέας δὲ τὸν ἀφ' Ἡρακλέους πόλεμον ἀκούων, κατέστησεν Ἠλείων στρατηγούς Εὐρύτον καὶ Κτέατον συμφυεῖς, οἳ δυνάμει τοὺς τότε ἀνθρώπους ὑπερέβαλλον. παῖδες δὲ ἦσαν Μολιόνης καὶ Ἄκτορος, ἐλέγοντο δὲ Ποσειδῶνος Ἄκτωρ

II, 7, 1. §. 3. Apud Phlegran Gigantes debellat. 2. Augeam ag-
greditur: qui §. 2. Eurytum et Cteatum Molionidas, Acto-
ris filios, copiis praeficit.

ληστής ἐπιβάς, ἀνεῖλε τὸν τε Εὐρύπυλον καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ. καὶ Διὸς, ἴμμο ἀλλὰ Διὸς, vel Διὸς δέ. Obscure quoque narrata res; videtur ereptus esse, e discrimine Hercules vulnere iam accepto. §. 3. δι' Ἀθηναῖν vix fanum hoc: saltem deb. δι' Ἀθηναῖς vt supra I, 6, 1. vbi Iupiter Ἡρακλέα σύμμαχον δι' Ἀθηναῖς ἐπεκαλέσατο. Fa- ber coni. δι' Αἰγαίου.

§. 2. Αὐγέαν, Αὐγείας, et hic vulgo. Ἀρκαδικὸν στρατὸν. quia ab Eurystheo Tirynthe excedere coactus Phe- neum Arcadiae concesserat: Diodor. l. c. Pausan. VIII, 14. ἐθέλοντας scripsi, vt supra p. 128. pro ἐθέλοντας. quod sequitur τῶν ἀστῶν vitio na- tum suspicor ex ἀριστέων, et propterea in pr. ed. vncinis incluferam. Scribendum ta- men l. τῶν ἀπὸ τῆς Ἑ. α.

δὲ ἀδελφὸς ἦν Αὐγέου. συνέβη δὲ Ἡρακλεῖ, §. 3. κατὰ τὴν στρατείαν νοσῆσαι. διὰ τοῦτο καὶ σπονδὰς πρὸς τοὺς Μολιονίδας ἐποιήσατο. οἱ δὲ, ὕστερον ἐπιγνόντες αὐτὸν νοσοῦντα, ἐπιτίθενται τῷ στρατεύματι, καὶ κτείνουσι πολλούς. τότε μὲν §. 4. οὖν ἀνεχώρησεν Ἡρακλῆς· αὐθις δὲ, τῆς τρίτης Ἰσθμιάδος τελουμένης, Ἡλείων τοὺς Μολιονίδας πεμψάντων συνθύτας, ἐν Κλεωναῖς ἐνεδρεύσας, τούτους Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε, καὶ στρατευσάμενος ἐπὶ τὴν Ἥλιον εἶλε τὴν πόλιν. καὶ §. 5. κτείνας μετὰ τῶν παίδων Αὐγέαν, κατήγαγε Φυλέα, καὶ τούτῳ τὴν βασιλείαν ἔδωκεν. Ἔθηκε §. 6. δὲ καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα· Πέλοπός τε βωμὸν ἰδρύσατο, καὶ θεῶν δώδεκα βωμοὺς ἐξῆς ἐδείματο.

Μετὰ δὲ τῆς Ἥλιδος ἄλωσιν, ἐστράτευσεν Γ. 3. ἐπὶ Πύλον, καὶ τὴν πόλιν ἐλών, Περικλύμενον §. 1.

II, 7, 2. §. 5. Ex morbo laborans Hercules inducias facit; illi infidiis factis cum opprimunt. §. 4. Ipse recedit; postea autem Molionidas ad Isthmia profectos ipse vicissim ex infidiis necat; §. 5. Elide capta Augeam interimit. §. 6. Olympia instituit, Pelopi aram et XII. deorum aras extruit. 3. Pylo capta Neleum cum Periclymeno ceterisque filiis necat,

1. ἀπὸ τῶν τῆς Ἐ. α'. Ἡλείων Pal. Reg. 3. §. 3. κατὰ τὴν στρ. reperui, assentiente D. et Reg. 3. pro μετὰ τὴν σ. νοσεῖν. non apparet, an tunc quoque insanierit: ut νοσεῖν supra c. 6, 2. §. 4. Edeba-

tur τότε μὲν οὖν οὐκ ἀνεχώρησεν. res ipsa arguit οὐκ esse vitium ex οὖν natum; §. 6. Ὀλυμπικὸν Reg. 3. δώδεκα βωμοὺς ἐξῆς. forte βωμοὺς ἐξ, vid. Obll.

Γ. 3. Μετὰ δὲ τῆς Ἥλιδος

κτείνει τὸν ἀλκιμώτατον τῶν Νηλέως παίδων, ὃς μεταβάλλων τὰς μορφαὶς ἐμάχετο. τὸν δὲ Νηλέα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, χωρὶς Νέστορος, ἀπέκτεινε. οὗτος δὲ νέος ὦν παρὰ Γερηνίοις ἐτρέφετο. Κατὰ δὲ τὴν μάχην καὶ Ἄδην ἔτρωσε Πυλίοις βοηθοῦντα.

§. 2. Ἐλὼν δὲ τὴν Πύλον, ἐστράτευεν ἐπὶ Λακεδαίμονα, μετελθεῖν τοὺς Ἴπποκόωντος παῖδας Θέλων. ὠργίζετο μὲν γὰρ αὐτοῖς, καὶ διότι Νηλεῖ συνεμάχησαν, μᾶλλον δὲ ὠργίσθη, ὅτι τὸν Λι-

§. 3. κυμνίου παῖδα ἀπέκτειναν. Θεωμένου γὰρ αὐτοῦ τὰ Ἴπποκόωντος βασιλεία, ἐκδραμῶν κύων τῶν Μολοττικῶν ἐπ' αὐτὸν ἐφέρετο· ὁ δὲ, βαλὼν λίθον, ἐπέτυχε τοῦ κυνός. ἐκτροχάσαντες δὲ οἱ Ἴπποκοωντίδαι, καὶ τύπτοντες αὐτὸν τοῖς σκυτάλοις, ἀπέκτειναν. τὸν δὲ τούτου θάνατον ἐκδικῶν, στρατείαν ἐπὶ Λακεδαιμονίαν συνήθροισε.

II, 7, 3. Nestore feruato. Ea in pugna contra Plutonem stetit.

§. 2. Aduersus Lacedaemonem profectus, Hippocoontidas vlturus, qui Neleo auxiliati erant et 2. Licymnii filium occiderant.

ἄλωσιν. leg. μετὰ δὲ τὴν Ἡ. περὶ Γερηνίοις Pal. D. §. 2. τὸν Λικυμνίου παῖδα, excidit nomen Οἰωνόν, v. Obfl. §. 3. κύων τῶν Μολοττικῶν. ita legitur ex emendatione Aegii, pro μολπικῶν, quod in libb. est. τοῖς σκυτάλοις. ap. Pau-

Ian. l. c. ῥοπάλοις. στρατείαν, immo στρατιάν, στράτευμα, στρατόν. Idem lapsus mox f. 7. p. 159. Melius paullo post locum habet τὴν στρατείαν ἤρνεῖτο. De obuia hac permutatione cf. Brunck. ad Aristoph. Lyfistr. 592. At

καὶ παραγενόμενος εἰς Ἀρκαδίαν, ἠξίου καὶ Κηφέα §. 4.
 μετὰ τῶν παίδων, ὧν εἶχεν, εἴκοσι, συμμαχεῖν.
 δεδιώς δὲ Κηφεύς, μὴ, καταλιπόντος αὐτοῦ Τέ-
 γεαν, Ἀργεῖοι ἐπιστρατεύσονται, τὴν στρατείαν
 ἤρνεϊτο. Ἡρακλῆς δὲ παρ' Ἀθηναῖς λαβῶν ἐν
 ὑδρία χαλκοῦν βόστρυχον Γοργόνος, Στερόπη τῇ
 Κηφέως θυγατρὶ δίδωσιν, εἰπὼν· εἰάν ἐπὶ στρατὸς,
 τρεῖς ἀνασχούσης ἐκ τῶν τειχῶν τὸν βόστρυχον
 καὶ μὴ προΐδούσης, τροπὴν τῶν πόλεμιων ἔσεσθαι.
 τούτου γενομένου, Κηφεύς μετὰ τῶν παίδων §. 5.
 ἐστράτευσεν. καὶ κατὰ τὴν μάχην αὐτὸς τε καὶ
 οἱ παῖδες αὐτοῦ τελευτῶσι καὶ πρὸς τούτοις

II, 7, 3. §. 4. Cepheo ex Tegea auxilia ferente, filiae eius Ste-
 ropae cincinno Medusae dato ad absterrendos hostes, si in-
 terea adorirentur Tegeam, ita Lacedaemonem aggressus,
 §. 5. Cepheo et Iphiclo amissis, expugnat,

ἐπὶ Λακεδαιμονίαν, quidni
 Λακεδαίμονα? §. 4. καὶ ante
 Κηφέα abest Pal. Med. Vat.
 Dorv. Reg. 5. ἐπιστρατεύ-
 σονται male iidem codd.
 λαβῶν ἐν ὑδρία χαλκοῦν βό-
 στρυχον Γοργόνος. vix sana
 haec, crinis quidem ille
 non ignotus: servabatur Te-
 geae in templo Minervae
 Poliatidis Pausan. VIII, 47. f.
 sed non ille aereus fuit.
 χαλκοῦς est in D. χαλκοῦς
 in Pal. V. Regg. βόστρυχον

e codd. reposui, pro edito
 βόστρυχα. Res postulat, ut
 ἐν ὑδρία χαλκῇ legatur. Στε-
 ρόπη. immo Ἀερόπη, Pau-
 san. l. c. e qua filius Aero-
 pus dictus: Pausan. VIII, 4. f.
 ἐκ ante τῶν τειχῶν abest
 Pal. Dorv. Vat. Regg. τὸ βό-
 στρυχον Vat. καὶ μὴ προΐδού-
 σης sc. εἰς τὸν βόστρυχον.
 nisi fuit προσιδούσης. Ἴφι-
 κλος. qui supra Ἴφικλῆς II,
 4, 8. §. 6. At vid. Not. ad
 I, 8, 3. §. 2. Wessel. ad Dio-

Ἴφικλος ὁ τοῦ Ἡρακλέους ἀδελφός. Ἡρακλῆς δὲ κτείνας τὸν Ἴπποκόωντα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, χειρωσάμενος τὴν πόλιν, Τυνδάρεω καταγαγὼν, τὴν βασιλείαν παρέδωκε τούτῳ.

Γ. 4. Παριῶν δὲ Τέγεαν Ἡρακλῆς, τὴν Αὐγὴν
 Δ. 1. Ἀλεοῦ θυγατέρα οὔσαν ἀγνοῶν ἔφθειρεν. ἡ δὲ, τεκοῦσα κρύφα τὸ βρέφος, κατέθετο ἐν τῷ τέμενει τῆς Ἀθηῶν. λοιμῶ δὲ τῆς χώρας φθειρομένης, Ἀλεὸς εἰσελθὼν καὶ ἐρευνήσας εἰς τὸ τέμενος, τὰς τῆς θυγατρὸς ὠδῖνας εὔρε. τὸ μὲν

II, 7, 3. §. 5. Hippocorontem cum filiis necat, et urbem Tyndareo tradit. 4. Auge ab Hercule compressa

dor. p. 279, 13. et est sane *Iphicles* communius. §. 5. Ἡρακλῆς δὲ κτείνας. quae sequuntur, laborabant vitiosa interpunctione, quam sustuli, et scriptura Τυνδάρεω. immo leg. Τυνδάρεω. quod et Reg. 3. offert. Sane inf. III, 10, 5. est Τυνδάρεων. vtrumque recte. vid. ad Pausan. II, 18. p. 151.

Γ. 4. τεκοῦσα τὸ κρύφα βρέφος ed. Rom. sed emendavit Commelin. κατέθετο. nam erat ipsa sacerdos Minervae; profanatis igitur facris dea irata pestem immisit; Si tamen Apollodo-

rus eundem auctorem sequutus est, quem altero loco, λιμός erit leg. *fames ex agrorum sterilitate*. εἰσελθὼν καὶ ἐρευνήσας εἰς τὸ τέμενος. aut luxata haec sunt, et restituenda: εἰσελθὼν εἰς τὸ τέμενος καὶ ἐρευνήσας, aut καὶ ἐρευνήσας a mala manu infertum; nisi auctor orationem parum expoliuit. Sane Abresch. ad Aeschyl. *Animaduers.* p. 610. plura exempla congeffit, quibus saltem constat, tam incitae orationis exempla occurrere plura: an scriptores talia sibi permiserint, dubito. τὰς

οὐν βρέφος εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος ἐξέθετο. καὶ §. 2.
 τοῦτο μὲν κατὰ θεῶν τινα πρόνοιαν ἐσώθη.
 θηλὴν μὲν γὰρ ἀρτιτόκος ἔλαφος ὑπέσχεεν αὐτῷ
 ποιμένες δὲ ἀνελόμενοι τὸ βρέφος, Τήλεφον ἐκά-
 λεσαν αὐτόν. Αὐγὴν δὲ ἔδωκε. Ναυπλίῳ τῷ Πο- §. 3.
 σειδῶνος ὑπερόριον ἀπεμπωλῆσαι. ὁ δὲ Τεύθραντι
 τῷ Τευθρανίας ἔδωκεν αὐτὴν ἀνάστη· κάκεινος
 γυναῖκα ἐποίησατο.

Ἡρακλῆς δὲ παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, §. 5.
 τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο, §. 1.
 καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς
 Ἀχελῶον, ἀπεικασθέντα ταύρω, περιέκλασε τὸ
 ἕτερον τῶν κεράτων. καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν

II, 7, 4. edit Telephum, quem auns. Aleus, re comperta, in Par-
 thenium montem exponit; mox a pastoribus servatum;
 Auger peregre ablegat vendendam; ea nubet Teuthranti,
 Myſiae regi. 5. Hercules Acheloo victo, Deianiram ducit;

τῆς §. ὠδῖνας εἶρε. paullo
 insolentius hoc dictum, vt
 poetam expressisse putandus
 sit scriptor; partum filiae
 apprehendit, ἔγνω. §. 2. Τή-
 λεφον ἐκάλεσαν αὐτόν, Dorv.
 Reg. 3. αὐτό. videtur nomen
 ductum ab ἔλαφος et θήλη,
 ea quidem aetate, qua inter
 θ et τ nondum habebatur
 discrimen. §. 3. τῷ Τευ-
 θρανίᾳ ed. pr. Sed emen-

datum a Commelin. e Palat.
 Τευθρανίας Reg. 3.

§. 5. παραγενόμενος δὲ Ἡρα-
 κλῆς Pal. Reg. 3. ἐμνηστεύ-
 σατο: sic et Schol. Soph. et
 Eudoc. p. 209. ἐμνηστεύστο
 Pal. V. M. Dorv. Reg. 1. 2.
 ἀπεικασθέντα Schol. Soph.
 et Eudoc. agnoscunt; εἰ-
 κασμένου Mentel. ap. Aegium
 Pal. Vat. Med. tres Regii,
 nec male. τὸ ἕτερον τῶν κε-

γαμεί· τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δούς
 §. 2. ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια
 δὲ ἦν Αἰμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου.
 τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης λέγει, δύναμιν ἔχει τοιαύ-
 την, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτό τις,
 παρέχειν ἄφθονον.

Γ. 6. Στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων
 §. 1. ἐπὶ Θεσπρωτοῦς. καὶ πόλιν ἐλὼν Ἐφύραν, ἣς
 ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχη τῇ τούτου θυγατρὶ

II, 7, 5. reddito cornu euulso, ab Acheloo cornu Amaltheae ac-
 cipit. 6. Ptelepolum suscipit ex Astyoche Phylantis f.;

ράτων. Sic et Eudoc. cum
 Schol. II. Φ, 194. Ἰάτερον
 Zenob. II, 48. cum Diodor.
 I. c. At τὸ ἀριστερὸν τῶν κ.
 Schol. Sophocl. et Eudoc.
 p. 212. conuenit Ouid. Met.
 IX, 82. contra δεξιὸν habet
 Schol. Lycophr. 50. λαμβά-
 νει. pro ἀναλαμβάνει. recu-
 perat vel ἀπολαμβάνει, reci-
 pit cornu suum Achelous;
 §. 2. Αἰμονίου. nomen hoc
 Aegius dedisse videtur ex
 Schol. Sophocl. At Ἀρμε-
 νίου, codd. Reg. Vat. Dorv.
 Reg. 3. ἀρμένου Pal. ἀρμονίου
 Reg. 1. et sic Schol. Ly-
 cophr. I. c. vbi tamen codd.
 κίμονίου. hoc et Eudoc. I. c.

δύναμιν ἔχει. potius εἶχε. et
 hoc Schol. Sophocl. ὅπερ
 ἂν ε. Schol. Sophocl. ἄφθο-
 νον. sic codd. ἄπονον Eudoc.
 I. c. et sic ed. Rom. inuito
 tamen Aegio, qui e cod.
 Farnesio alterum probabat,
 cum idem Schol. Sophocl.
 haberet; sed in hoc Turneb.
 edidit ἄφθονόν τε καὶ ἄπονον,
 vt alterum ex glossemate esse
 appareat.

Γ. 6. ἐπὶ Θεσπρωτὸν Pal.
 Ἐφύραν Reg. 3. et sic alibi:
 vid. ad Pausan. p. 917. Φύ-
 λας. Sic Schol. Sophocl.
 Eudoc. et inf. c. 7. extr.
 Φύλαντος. At Pal. Dorv. Vat.
 Reg. 3. cum codd. Aegii

συνελθῶν, πατήρ Τληπολέμου γίνεται. Διατε- §. 2.
λῶν δὲ παρ' αὐτοῖς, πέμψας πρὸς Θέσπιον, ἑπτὰ
μὲν κατέχειν ἔλεγε παῖδας, τρεῖς δὲ εἰς Θήβας
ἀποστέλλειν, τοὺς δὲ λοιποὺς τεσσαράκοντα πέμ-
πειν εἰς Σαρδῶν τὴν νῆσον ἐπ' ἀποικίαν.

Γενομένων δὲ τούτων, εὐωχούμενος παρὰ Οἰνεῖ, §. 3.
καὶ κονδύλω παῖσας ἀπέκτεινεν Ἀρχιτέλους παῖδα
Εὐνομον κατὰ χειρῶν δίδόντα· συγγενῆς δὲ Οἰ-

II, 7, 6. Thespidas in Sardiniam mittit. §. 3. Apud Oeneum
inter epulas ministrantem Eunomum pugno interimit;

Φύδας corrupte. Τριπτολέ-
μου perperam legunt. Pal.
Vat. Dorv. Reg. 3. §. 2. Ante
πέμψας erat καὶ, quod tol-
lere sensus iubebat, succi-
nentibus Pal. Vat. Reg. 3.
Θέσπιον. etiam hic Θέστιον
ed. pr. tum codd. Pal. Dorv.
Regii. cf. Obfl. ad II, 4, 10.
et inf. III, 10, 5. τεσσαρά-
κοντα rescripti, vt res po-
stulabat, cum Diodor. l. c.
et codd. Pal. Vat. Met. Regg.
Monuit Kuhn. ad Pausan.
VII, 2. p. 554. §. 3. παρ'
Οἰνεῖην Pal. Reg. 3. Dorv.
hi duo quidem in marg.
παρ' Οἰνεῖ, ὄν καὶ, quod et
e Vat. notatum; sed καὶ ab
indocto homine insertum,

sensum turbat; abest quo-
que a Schol. Sophocl. et
Eudoc. παῖσας iidem agno-
scunt, sed in codd. Apol-
lodori est πλήξας, hoc et
Schol. Lycophr. habet. Εὐ-
νομον. Vat. Dorv. Reg. 3.
'Α. παῖδας. ἔννομον κατὰ χ.
διδόντι σ. κατὰ χειρῶν διδόν-
τα. sc. ὕδαρ. sollenni ellipsi;
idque de lotione sub coenae
exordia; nam post coenam
ἀπονίψασθαι vox propria est,
si fides habenda Schol. Ari-
stoph. ad Vesp. 1211. Nota-
verunt Atticistae κατὰ χει-
ρὸς dici, non κατὰ χειρῶν.
inani tamen, vt tot alia,
subtilitate id tradi, obser-
vatum est ad Thom. Mag.

- §. 4. νέως οὗτος. ἀλλ' ὁ μὲν πατήρ τοῦ παιδός, ἀκουσίως γεγενημέριου τοῦ συμβεβηκός, συνεγνωμόνει. Ἡρακλῆς δὲ, κατὰ τὸν νόμον, τὴν Φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε, καὶ διέγνω πρὸς Κήνκα εἰς
- §. 5. Τραχίνα ἀπιέναι. "Ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, ἐπὶ πεταμὸν Εὐήνον ἤκεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσοσ ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθημενε μισθοῦ,

II, 7, 6. §. 4. exulatum abit Trachinem. §. 5. Euenum fl. transiens Nessum Centaurum in transuectione

et Hesych. κατὰ χεῖρας. Male Aegius vult h. l. esse idem ac οἰνοχοεῖν, quia ap. Pausan. II, 13. res ita traditur, vt puer in propinando seu prae-bendo displicuerit. Verum diuersis omnino modis narratio facta. Schol. Apollon. I, 1212. (et hinc Eudoc. p. 211.) ὅτι αὐτῷ (Herculi) τὰ ποδόνιπτρα ὕδατα ἀγνοῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπέχευεν. Similiter fere Suidas in κονδυλίσας. Apud Diodor. simpliciter: puerum ἀμαρτεῖν ἐν τῷ διακονεῖν. Proxime cum nostro conuenit Hellenico apud Athen. l. c. τὸν δὲ τῷ χερυίβῳ ῥάναντα παῖδα, δόντα κατὰ χεῖρός Ἡρακλεῖ ὕδαρ. Schol. ad Lycophr. 50. cor-rupit rem miro modo: κατὰ

χειρῶν αὐτὸν Φιλιπῶς πλή-ξαντα. Mox §. 4. ἀκουσίω γεγ. Schol. Sophocl. et Eudoc. sed iidem melius γενομένου. τὴν Φυγὴν, vid. sup. II, 4, 12. §. 1. καὶ δὴ ἔγνω ed. Rom. et Eudoc. §. 5. ἐν ᾧ pro ἐφ' ᾧ καθεζόμενος: tamen sic vbique legitur, etiam in Zenob. vbi εἰς Τραχίνα ἤκε leg. ἤγε. Νέσσοσ P. D. et Eudoc. etiam in seq. τοὺς παριόντας. sic et Schol. Sophocl. et Eudoc. At codd. cum Zenob. τοὺς παραπλέοντας; sequitur διεπόρθημενε. μισθὸν δὲ λέγων παρὰ θεῶν. sic legabatur sine sensu commo- do; quae enim merces im-posito vecturae munere per-folui posset? Nec aliter in Schol. et Eudoc. nisi quod

λέγων παρά θεῶν τὴν πορθμείαν εἰληφέναι διὰ
δικαιοσύνην. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποτα- §. 6.
μὸν διέβη· Δηϊάνειραν δὲ, μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέ-
τρεψε Νέσσω διακομίζειν. ὁ δὲ διαπορθμεύων
αὐτὴν ἐπεχειρεῖ βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραγού-
σης αἰσθόμενος ὁ Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον
ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, §. 7.
προσκαλεσάμενος εἶπεν, εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς

II, 7, 6. §. 6. Deianirae iniurium sagitta transfigit; §. 7. quae a
moriente philtum accipit.

δὲ abest. At legendum est
μισθοῦ, h. e. ἀντὶ μισθοῦ,
hanc enim ipsi mercedem
iustitiae a diis concessam,
ut naulum pro vectura fer-
ret. Firmat hoc idem Dio-
dor. Nessum μισθοῦ διαβι-
βάζοντα τὸν ποταμὸν. §. 6.
διέβη. forte et hoc Aegius
ex Sophocl. Schol. adopta-
vit, nam in codd. Pal. Dorv.
Vat. Reg. 3. est διήει. hoc et
Zenob. Sequentia hunc in
modum edita erant: Δηια-
νείρας δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς ἐπέ-
τρεψεν ἔσω διακομίζειν. pri-
mam vocem, corruptam quo-
que in Zenob., emendavi
Schol. Sophocl. adstipulante,
et ex eo Eudocia. ἐπέτρεψε
Νέσσω, quod ipsa res sub-

ministrat, habet Schol. (vul-
gatum tamen vitium in Eu-
doc. est) et Zenob. et sic
tacite verterat Aegius. ἐπέ-
στρεψεν εἴσω Vat. corrupte;
sententia est: *Deianiram
Hercules, cum ab eo mer-
ces traiectus exacta et con-
dicta esset, Nesso tradidit
transmittendam.* μισθοῦ πό-
ρενε Soph. Trach. 568. ἀνα-
κραγούσης Schol. Sophocl. ex
ed. Turnebi; sed ed. Ald.
Iunt. ἀνακραγούσης, etiam
Eudoc. et Zenob. et defen-
dit hoc aduersus Galeum
Pierfon. ad Moer. p. 65. ὁ
ante Ἡρακλῆς abest Vat.
ἐτόξευεν. Schol. Sophocl. ed.
Turn. sed dissentiente ed.
Ald. Eudoc. Zenob. et Dio-

Ἡρακλέα ἔχειν, τὸν τε γόνον, ὃν ἀφῆκε κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὸ ῥυέν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα, συμμίξαι. ἢ δὲ ποιήσασα τοῦτο, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῆ.

- Γ. 7. Διεξιῶν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν,
 §. 1. ἀπορῶν τροφῆς, ἀπαντήσαντος Θειοδάμαντος βοη-
 λατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας, εὐωχῆ-
 §. 2. σατο. Ὡς δὲ ἦκεν εἰς Τραχίνα πρὸς Κῆυκα,
 ὑποδεχθεῖς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησεν.
 §. 3. Αὐθις δὲ ἐκεῖθεν ὄρμηθεῖς, Αἰγίμιῳ βασιλεῖ
 Δωριέων συνεμάχησε. Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς
 ὄρων ἐπολέμουν αὐτῶ, Κορώνου στρατηγοῦντος.
 ὁ δὲ, πολιορκούμενος, ἐπεκαλέσατο τὸν Ἡρακλέα
 βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρα-

II, 7, 7. Dryopum terras transiens Thiodamantis bouem deuorat;
 §. 2. ad Trachinem profectus et hospitio a Ceyce exceptus
 Dryopibus bellum parat. §. 3. Ab Aegimio Doriensium
 rege ad auxilium ferendum vocatus Coronum Lapithas du-
 centem necat, et Aegimio regnum restituit.

dor. §. 7. προσκαλεσάμενος, excidit Δηϊάνειραν. quod et Zenob. habet. παρ' αὐτῆ erat ante Commel. in ed. pr.

Γ. 7. ὑπαντήσαντος αὐτῶ. Schol. Sophocl. in ed. Ald. Turn. Post λύσας editum erat καὶ σφάξας καὶ ἐψήσας, quibus melius caremus auctoritate Med. Dorv. Ox. Regg. Schol. Sophocl. τὸν

ἕτερον τῶν ταύρων σφάξας (sic Turn. at Ald. Iunt. λύσας καὶ σφάξας) εὐωχῆσατο. Schol. Apollon. θύσας εὐωχῆσατο. Eudoc. l. c. p. 209. ἐσφαξε καὶ ἐθουνήθη. §. 2. Mox ὡς δὲ ἦλθεν Pal. O. D. Vat. §. 3. Κορωνὸν et Κορωνοῦ scribit Pal. vt ap. Diodor. vbi de eo Wesselingii nota p. 282, 77. ἐπὶ μέρει, v. sup.

κλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν παρέδωκεν ἑλευθέραν αὐτῷ.

Ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαογόραν, μετὰ τῶν τέκνων, §. 4. Βασιλέα Δρυόπων, ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν ὄντα, καὶ Λαπιθῶν σύμμαχον. Παριόντα δὲ Ἴτωνα εἰς μονομαχίαν προεκαλέσατο §. 5. αὐτὸν Κύκνος Ἄρεος καὶ Πελοπίας. συστὰς δὲ καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. Ὡς δὲ εἰς Ὀρμένιον ἦκεν, §. 6. Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἶα διέρχεσθαι. κωλυόμενος δὲ παρίεναι, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν.

II, 7, 7. §. 4. Laogoram, Dryorum regem, interimit; nec non in itinere ad Itonum prouocantem se Martis filium Cycnum; §. 6. et Amyntorem Ormenii regem.

Not. p. 166. μετὰ τῶν ἄλλων, an Λαπιθῶν? §. 4. Λαογόραν sic et Tz. Chil. II, 467. Λαγόραν Pal. D. Ox. Vef. Reg. 3. Ἀλλαγόραν Schol. Sophocl. et Eudoc. βασιλείας vitiose M. Vat. Reg. 3. §. 5. Ἴτωνα restituit Aegius e codd. Farnes. in aliis erat ἰῶν, in Pal. Vat. Reg. 3. ἴων. Sed verum nomen habet quoque Schol. Sophocl. et ex eo Eudoc. προεκαλέσατο e Pal. et aliis codd. receptum; προεκαλεῖται Aegius interpolat, puto ex Schol. Sophocl. etsi et ibi Ald,

Iunt. προεκαλεῖτο. §. 6. Ὀρμένιον cum Wessel. ad Diodor. l. c. IV, 37. refinxi sine mora; cum Ὀρχομενὸν legeretur; vetus iam vitium, cum et Schol. Sophocl. et Eudociae infideat. post οὐκ εἶα insertum erat μεθ' ὅπλων, e Schol. Sophocl. ab Aegio infartum, a codd. hoc abest Pal. Regg. haud dubie et ab aliis. In Schol. Sophocl. melior erat ordo verborum: Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς μεθ' ὅπλων οὐκ εἶασε διέρχεσθαι. quem turbavit Eudocia. iidem μοχ παρελθεῖν.

- §. 7. Ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχίνα, στρατείαν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρήσασθαι Θέλων, συμμαχούντων δὲ αὐτῷ Ἀρκάδων καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχίνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὐρυτον,
- §. 8. αἰρεῖ τὴν πόλιν. καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἴππασόν τε τὸν Κήυκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα τοὺς Λικυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγῆσας τὴν πόλιν, ἤγεν
- §. 9. Ἴόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας, ἐπ' ἀκρωτηρίῳ Διὸς Κηναίου βω-
- §. 10. μὸν ἰδρύσατο. Μέλλων δὲ ἱερούργειν, εἰς Τραχίνα ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα οἶσοντα. παρὰ

II, 7, 7. §. 7. Trachine profectus §. 9. Oechalia expugnata et Euryto rege caeso Iolen captam abducit; in promontorio Euboeae Ceneao Iovi sacrum parans,

§. 7. στρατείαν pro στρατιάν, vt sup. f. 3. *Eurytum* vltiscitur, cuius fraude Ioles filiae nuptiis exciderat, sup. c. 6, 1. venditus quoque in seruitutem ob caesum eius filium Iphitum ibid. f. 2. et Sophocl. *Trachin.* 256 sqq. *συνήθροισεν* Pal. Vat. Med. Reg. 3. *τιμωρήσασθαι* P. Reg. 3. *Μηλιέων*. in Pal. Dorv. Vat. Reg. 3. est *Μηγιέων*, ed. Rom. *Μινυεῖων*. Ἐπικνημιδίων pro Ἐπικνημιδίων correxi. §. 8.

στρατευομένων Pal. D. R. 3. iidem Μέλανα. §. 9. προσορμισθεὶς, male et hic προσορμηθεὶς Pal. Dory. Reg. 3. ἐπ' ἀκρωτήριον Pal. D. Med. Reg. 3. sed hoc non magis vitiosum quam vulgatum; delendum est ἐπὶ, quod et a Schol. Sophocl. abest. vt sit: προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ, Δ. Male Med. *κηναιῶ πατρὸς Εὐβοίας*. §. 10. εἰς Τραχίνα (*Λίχαν*) ἔπεμψε. pro *Licha* legebatūr

δὲ τούτου τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα ταῖς ἀληθείαις Φίλτρον εἶναι τὸ ῥυέν αἶμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ἐνδύς

II. 7, 7. §. 10. accepta a Deianira veste, Nessi sanguine peruncta, §. 11. indutus veneno contabescit.

τὸν Κήρυκα. pessime. Galeus emendabat: πρὸς Κήρυκα Λίχην mittit. Wessl. ad Diodor. l. c. pag. 283, 20, τὸν Κήρυκα in Λίχην mutat. Sane τὸν Λίχην expresse Schol. Sophocl. et Tz. Chil. II, 473. memorant. Vnde tamen dicemus Ceycem Lichae locum occupasse? Videri potest Apollodorus nulum nomen posuisse, vt nec in Zenob. est; (etsi hoc valde ieiune fieret: ἐπεμψε τὸν λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσουτα) aut nomen illud excidisse; suppleuit illud alter Λίχην, indocte alter τὸν Κήρυκα ex εἰς Τραχίνα πρὸς Κήρυκα sup. 7. pr. Nisi fuit κήρυκα. Sane ipse Sophocles v. 191. πρόσπολος θροεῖ Λίχας ὁ κήρυξ ταῦτα. — Mox pro παρὰ δὲ τούτου est περὶ in Pal. Dorv. Vat., pro τὰ περὶ τὴν Ἰόλην

Δ. πυθομένη est τοῦς... πυθομένης in Pal. Dorv. Reg. 3. (τὴν exciderat ed. Par.) πυθομένη Vat. τοῦς περὶ etiam e Med. notatum. μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ. intersertum erat ab Aegio πάλιν, quod Commelin. vnicinis inclusit, μὴ (πάλιν) ἐκείνην μᾶλλον, et variis modis tentavit; at eiiciendum id erat; abest quoque a Pal. et reliquis, etiam a Zenob. et Schol. Sophocl. In ed. Par. pessime omissum ἐκείνην. Sophocl. l. c. 585. Nessus de philtro ad Deianiram, ὥστε μὴ τιν' εἰσιδῶν στέρξῃ γυναῖκα κείνος ἀντί σου πλέον. ταῖς ἀληθείαις sic et Zenob. at Schol. Sophocl. τῇ ἀληθείᾳ. Frequentatur vtrumque. τούτῳ, quod res postulabat, restitui e Vat. Schol. Sophocl. pro τούτου,

- §. II. δὲ Ἡρακλῆς ἔθυσεν. ὡς δὲ Θερμανθέντος τοῦ
 χιτῶνος ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τὸν χρωῖτα ἔσηπε· τὸν
 μὲν Λίχαν τοῖν ποδοῖν ἀράμενος, κατηκόντισεν,
 τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι.
 §. 12. συναπесπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτῷ. τοιαύτη δὲ

quod et Zenob. habet. τὸν
 χιτῶνα ἔχρισε. . τῷ Φίλτρῳ
 etiam Diodor. I. c. ἐνδυσά-
 μενος Zenob. ἐνδύς ipse So-
 phocl. 772. cum Diodor. I. c.
 §. II. ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τὸν
 χρωῖτα ἔσηπε. Zenob. τοῦ
 χρωῖτος καθήπτετο. Diod. τῆς
 τοῦ σηπτικοῦ Φαρμάκου δυνά-
 μεως ἐνεργούσης. de hae vid.
 sup. ad II, 7, 6. §. 7. τοῖν
 ποδοῖν. in codd. et Schol.
 Sophocl. τῶν ποδῶν. At hic
 ex ed. Ald. Iunt. etiam al-
 terum exhibet. Legebatur
 κατηκόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας
 (vir doct. Nodell malebat
 κατεπόντισεν) et praeterea εἰς
 τὴν Εὐβοικὴν θάλασσαν. Sane
 quidem Ovid. Met. IX, 217.
*Corripit Alcides, et terque
 quaterque rotatum Mittit in
 Euboicas tormento fortius
 vndas. Portentose haec auxit
 more suo Seneca Herc. Oet.
 817 - 822. Etiam Hygin.
 f. 36. rotatum in mare ia-*

culatus est. et in fragm. Ae-
 schyli e Glaucō apud Stra-
 bon. X. p. 687. A. fretum
 dicitur τύμβος ἀθλίου Λίχα.
 Absunt tamen verba illa εἰς
 τὴν Εὐβοικὴν θάλασσαν, a
 codd. Pal. Dorv. Vat. Med.
 Regg. multo magis delenda
 verba ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, etsi
 haec in scriptis leguntur;
 nam res in Euboea gesta,
 ex aduerso Locris: Strabon.
 VIII. p. 651. C. an fuit ἀπὸ
 τῆς ἀκρωρείας? In Schol.
 Lycophr. 50. est ἀπὸ τῆς
 πέτρης τὸν Λίχαν ῥίψας καὶ
 ἀνελῶν, (vbi male ex ante-
 ced. repetitur ἐν τῷ πλησίον
 ποταμῷ, quae etiam absunt
 ab Eudoc. p. 210). At apud
 Sophoclem petrae tantum
 alliditur Lichas v. 793. ῥίπτει
 (Hercules Lichan) πρὸς ἀμ-
 φίλυστον ἐκ πόντου πέτραν.
 συναπесπῶντό τε Pal. Oxon.
 σ. δὲ καὶ αἱ em. Gale ex Ze-
 nob. et Schol. Sophoclem.

συμφορᾷ κατασχεθεῖς, εἰς Τραχίνα ἐπὶ νεῶς κο-
 μίζεται. Δηϊάνειρα δὲ αἰσθημένη τὸ γεγονός, ἐαυ-
 τὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ἕλλη, §. 13.
 ὃς ἐκ Δηϊανείρας ἦν αὐτῷ παῖς πρεσβύτερος, τὴν
 Ἴολην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἶτην
 ὄρος, (ἔστι δὲ τοῦτο Τραχινίων) ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας,
 ἐκέλευσεν, ἐπιβάντος, ὑφάπτειν. μηθενὸς δὲ τοῦτο §. 14.
 πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας, παριῶν κατὰ ζήτησιν
 ποιμνίων, ὑφῆψε. τούτῳ καὶ τὰ τόξα ἐδωρήσατο
 Ἡρακλῆς. Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται §. 15.
 νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν
 ἀναπέμψαι. Ἐκεῖθεν δὲ τυχῶν ἀθανασίας, καὶ
 διαλλαγεῖς Ἡρα, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἡβην
 ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Ἀλεξιάρης καὶ Ἀνί-
 κητος ἐγένοντο.

II, 7, 7. §. 12. re comperta Deianira se suspendit. §. 13. Ipse Iole
 Hyllo filio commendata, rogo in Oeta facto, §. 14. flamma
 a Poeante subiecta, se comburit, §. 15. in Olympum re-
 ceptus, Hebe coninge accepta, Alexiarem et Anicetum li-
 beros ex ea suscipit.

§. 13. εἰς Οἶτην ὄρος. recte,
 at seqq. ἐστὶ δὲ τοῦτο Τρα-
 χινίων, nimis diferta viden-
 tur pro Apollodoro. ἐπέ-
 λευσεν, ἐπιβάντος Γc. αὐτοῦ.
 Pal. ἐπένευσεν. Vat. Med.
 Dorv. Reg. 3. ἐκέλευεν. Schol.
 Sophocl. ἐκέλευσεν ἐπιβάς
 ὑφάπτειν. haud dubie magis
 Γcite. Zenob. ἧς ἐπιβάς ὑφά-

πτειν ἐκέλευσε. Diodor. παρε-
 κάλει τὸν αἰεὶ προσιόντα ὑφά-
 ψαι τὴν πυρὰν. §. 14. μηδε-
 νὸς δὲ τοῦτο. hoc rescripti
 pro τούτου, adstipulante Vat.
 Schol. Sophocl. Zenob. ut
 iam Commel. corrigebat.
 §. 15. νέφος ὑποστὰν est nu-
 bes subiens, ὑποδύουσα καὶ
 δεχομένη αὐτόν. διαλλαγεῖς

Γ. 8. Ἦσαν δὲ παῖδες αὐτῶ, ἐκ μὲν τῶν Θεσπίου

§. 1. θυγατέρων, Πρόκριδος μὲν, Ἀντιλέων καὶ Ἰπ-
πεύς· ἢ πρεσβυτάτη γὰρ διδύμους ἐγέννησε.
Πανόπης δὲ Θρεψίππας· Λύσης, Εὐμείδης. * Κρέων·

§. 2. Ἐπιλάϊδος, Ἀστυάναξ· Κέρθης δὲ, Ἰόβης· Εὐρυ-
βίας, Πολύλαος· Πατροῦς, Ἀρχέμαχος· Μελίνης,
Λαομέδων· Κλυτίππης, Εὐρύκαπυς· Εὐρύπυλος,

II, 7, 8. Progenies Herculis,

Ἦσαν male legebatur; corre-
ctionem Ἦρα firmat Schol.
Sophocl.

Γ. 8. Θεσπίου. animo in
gravioribus occupato non
fui satis constans in hoc
nomine; reliqui illud alibi
intactum, cum alibi Θεσπίος
exhibitum esset; et habent
hoc idem h. l. Pal. Dorv.
Reg. 3. mutasse se id contra
codices fatetur Aegius: ve-
rum tamen esse necesse est
Thespii nomen, si quidem
Thespiades dictae sunt filiae.
vid. Obsl. sup. ad II, 4, 10.
et ad II, 7, 6. §. 2. Paria
in sqq. male erant disiuncta,
quare ordinavi. Θρεψίππας
Pal. Ox. Reg. 3. dedere, an-
tea erat Θριψίππας. praesta-
ret vel sic Θρέψιππος; vt

Fab. et Gal. quoque emen-
dabant. Εὐμείδης Dorv. Ox.
Reg. 3. Gale coni. Εὐμήδης.
Excidit hinc nomen eius,
quam Creon matrem habuit.
Ἐπιλάϊδος Aegius correxit,
non apparet vnde, recepit-
que Commelinus; in codd.
ἐπίλαος. Inde erat Κράθης
editum; at codd. Κέρθης vel
Κίρθης et in Pal. var. lect.
Κέρτης. §. 2. Εὐρύβιος Pal.
Dorv. Reg. 3. Aegius cor-
rexerat Ἰόβης δὲ Εὐρυβίας,
vnde Commel. edidit: Κρέ-
θης δὲ, Ἰόβης δὲ Εὐρυβίας
sine sensu. Πατροῦς a Πατρώ·
corr. Aegius pro eo quod scri-
ptum erat, Πάτρους. Κλυ-
τίππης correxit Commel.
Κλυθίππης Aegius pro κλυ-
τίππος. in codd. κλύτοππος.

Εὐβώτης Ἀγλαΐης, Ἀντιάδης. Ὀνήσιππος, Χρυ- §. 3.
σηΐδος Ὀρείης, Λανομένης. Τέλης, Λυσιδίκης.
Ἐντεδίδης, Μεριππίδης Ἀνθήππης, Ἴπποδρόμος
Τελευταγόρας, Εὐρύκης Πύλος, Ἴππωτος. Εὐ- §. 4.
βοίας, Ὀλυμπος Νίκης, Νικόδρομος Ἀργέλης,
Κλεόλαος Ἐξόλης, Ἐρύθρας Ξανθίδος, Ομό-
λιππος Στρατονίκης, Ἄτρομος Κελευστάνωρ,
Ἴφισ Λαιοθός, Ἄντιδος Ἀντιώπης, Ἀλόπιος
Ἀστυβίης, Κλααμήτιδος Φυληΐδος, Τίγασις Αἰ- §. 5.
σχηΐδος, Λευκώνης Ἀνθείας * Εὐρυπύλης, Ἀρ-

II, 7, 8. primo ex Thespiadibus.

Εὐρύκαπυς dedi ex Dorv. Εὐ-
ρύκαπυς Pal. Reg. 3. vulgo
Εὐρυκάπης. Εὐβότης Vat.
Ἀγλαΐης ex ed. Rom. Dorv.
Ovid. Reg. 3. pro Ἀγλαΐης.
§. 3. Ὀνήσιππος editum ab
Aegio: Ὀνήσιππος Vat. Ὀνη-
σίππης Med. Vef. Ὀνησίπυς
Pal. Ὀνησίπυς Reg. 3. Λα-
νομένης f. Λανομένης. λυσι-
δίχη στεντεδίδης ed. Rom. sed
Aegius correxit. Ἴππόδρομος
eadem, vnde Aeg. corr. Ἴππο-
δρόμης, quod recepit Commel.
Εὐρύκης Πύλος ex emend.
Aegii pro Εὐρυκάπυλος. Ἴπ-
πωτος vix sanum. Faber
cum Gal. coni. Ἴππόθοος.
Sed forte latet: Πύλης Ἴπ-

πότας, vel Πύλος Ἴππότης.
Mox §. 4. erat Ὀλυμπούσης,
nec aliter codd, at correxit
iam Aegius Ὀλυμπος Νίκης.
Gale coni. Ὀλυμπος ex Ste-
phan. Byz. h. v. Ἐξόλης ex
emend. Aegii pro ἔξολος.
ἔξολος. Ἴξολος. Στρατονίκης
corr. idem pro Στρατόνικος.
male Commel. intulit ἀτρό-
μης. Ἴφισ leg. Ἴφιδος. Ἄν-
τιδος f. Ἄντιφος. Ἀντιώπης
leg. Ἀντιόπης. §. 5. Ἀστυ-
βίης Κλααμήτιδος. haec non
minus corrupta. κάλης μή-
τιδος em. Aegius, receptum
a Commel. Gale e Stephan.
Byz. coniicit: Ἀνέλλης Μά-
λιδος saltem scribam: Ἀστυ-

χέδικος Δυναστής, Ἐρατος Ἀσωπίδης, Μέντωρ
 Ἡώνης, Ἀμύστριος Τιφύσης, Λυγκεὺς Ἀλοκρά-
 §. 6. τής, Ὀλυμπούσης. Ἐλικωνίδος, Φαλίας Ἡσυχείης,
 Οἰστρέβλης Τερψικράτης, Εὐρύωψ Ἐλευχείας,
 Βουλεὺς Ἀντίμαχος, Νικίππης Πάτροκλος, Πυ-
 §. 7. ρίππης Νῆφος, Πραξιθέας Λυσίππης, Ἐράσιπ-
 πος Λυκοῦργος * Λύκιος, Τοξικράτης Βουκόλις,
 Μάρσης Λεύκιππος, Εὐρυτέλης Ἴπποκράτης, Ἴπ-
 πόζυγος. Οὗτοι μὲν ἐκ τῶν Θεσπίου θυγατέρων.

βίαις Καλαμητίδος. In seqq.
 iterum nomen Isonii exci-
 dit. Aegius corr. Εὐρύπυλος
 Ἀρχεδίκης. in Vat. Med.
 Reg. 3. ἀρχοδίκου. Pro Ἐρα-
 τος ex Aegii emend. Com-
 melinus Ἐρατοῦς. Ἀσωπίδης
 leg. Ἀσωπίδος. Ἡώνης f.
 Ἡίωνης, Ἀμύστριος Reg. 3.
 Τιφουῆς ed. Rom. cum codd.
 et Λιγναῖος Pal. λυγναῖος ce-
 teri. §. 6. Ἡσυχείης dedi
 pro Ἡσιχείης, nam Oxon.
 Ἡσυχίης. Οἰστρέφλης Vat.
 Εὐρύοπης ed. pr. cum codd.
 at Aeg. corr. Εὐρύωψ. quod
 recepit Commel. Ἐλευχείας
 f. Ἐλαχείας. Ἀντίμαχος
 codd. et ed. pr. at Commel.
 Ἀντιμάχης ex Aegii corru-
 ptela. Πυρίππης ex eius-
 dem emend. pro Πύριππος.

Νηφός inde a Commelius.
 §. 7. Λυσίππης Ἐράσιππος re-
 vocavi e codd. In ed. pr.
 erat Λύσιππος Ἐράσιππος,
 quod ab Aeg. emend. Λύ-
 σιππος Ἐρασίππης recepit
 Commel. Ex duobus Λυ-
 κοῦργος vel Λύκιος alterum
 eiiciendum. Τοξικρατος et
 μάρσας codd. sed correxit
 Aeg. Λεύκιππος restitui ex
 ed. pr. et codd. λευκίππης
 intulerat Commel. ex Aegii
 correctione. Θεσπίου etiam
 h. l. Reg. 3. Vix dignum
 erat honesta opera, haerere in
 his nominibus; sed quid fa-
 cerem, si editoris nomen de-
 ferere volebam? Desiderari
 duo filias ex L. observat Ga-
 leus; apud Pausaniam esse
 XLIX. Scilicet locus est lib.

Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων, Δηϊανείρας μὲν τῆς Οἰνέως, §. 8.
 Ὑλλος, Κτήσιππος, Γληνός, Ὀνειτής. Ἐκ Με- §. 9.
 γάρας δὲ τῆς Κρέοντος, Θηρίμαχος, Δηϊόκων, Κρεον-
 τιάδης, Δηϊών. Ἐξ Ὀμφάλης δὲ, Ἀγέλαος §. 10.
 ἔθεν καὶ τὸ Κροίσου γένος Χαλκιόπης τῆς Εὐρυ- §. 11.
 πύλου, Θετταλός· Ἐπικάστης τῆς Αὐγέου, Θεστά-
 λος· Παρθενόπης τῆς Στυμφάλου, Εὐήρης· Αὐγης §. 12.
 τῆς Ἀλεοῦ, Τήλεφος· Ἀστυόχης τῆς Φύλαντος,
 Τληπόλεμος· Ἀστυδαμείας τῆς Ἀμύντορος, Κτή-
 σιππος· Αὐτονόης τῆς Πειρέως, Παλαίμων.

Μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς Θεοῦς, οἱ ^{CAP.} ^{VIII.}
 παῖδες αὐτοῦ Φυγόντες Εὐρυσθέα, πρὸς Κήρυκα §. 1.
 παρεγένοντο. ὡς δὲ, ἐκείνους ἐκδιδόναι λέγον- §. 1.

II, 7, 8. tum ex Deianira, Megara, Omphale, Chalciopē, Epi-
 castē, Parthenopē, Augē, Astyoche, Astydamiā, et Autonoe.
 8, 1. Heraclidae ab Eurystheo a Ceyce repetiti, ne tra-
 dantur,

IX, 27. §. vbi itidem natos
 ex iis edidit LII, numero.
 §. 8. τῆς ante Οἰνέως deest in
 Pal. et V, Reg. 3. Pro Γληνός
 Ὀνειτής, edebatur Γλυκισο-
 νείτης. Sed alterum suppe-
 ditat Schol. Sophocl. 54. vt
 id restituendum esse iam mo-
 nuere viri docti, Gal. ad
 h. l. Hemsterh. ad Lucian.
 D. D. 13, 2. T. I. p. 237. (qui
 scribit Γλῆνος; nescio quo
 auctore) Wessel. ad Diodor.

T. I. p. 282. van Stav. Misc.
 Obsl. Vol. X. T. 3. p. 390.
 §. 9. Δηϊόκων Pal. in eodem
 et Dorv. aberant Δηϊών ἐξ
 Ὀμφάλης. In Vat. Med. de-
 fit Δηϊών. At habet aucto-
 rem nomen Diniam in Schol.
 Pindari I, 4, 104. qui loc.
 class. Mox pro Κροίσου in
 Pal. Dorv. Reg. 3. est Κρη-
 σίου. §. 11. Εὐρυπύλης codd.
 h. l. male. Αὐγέου suppe-
 ditabant codd. pro Αἰγέου,

- τος Εὐρύσθεως, καὶ πόλεμον ἀπειλοῦντος, ἐδε-
δοίκεσαν, Τραχίνα καταλιπόντες, διὰ τῆς Ἑλ-
§. 2. λάδος ἔφυγον. διωκόμενοι δὲ, ἤλθον εἰς Ἀθή-
νας, καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἑλέου βωμόν,
§. 3. ἠξίουν βοηθεῖσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἐκδιδόντες
αὐτοὺς, πρὸς τὸν Εὐρύσθεα πόλεμον ὑπέστησαν.
καὶ τοὺς μὲν παῖδας αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, Ἴφι-
μέδοντα, Εὐρύβιον, Μέντορα, Περιμήδην, ἀπεκτει-
§. 4. ναν· αὐτὸν δὲ Εὐρύσθεα φεύγοντα ἐφ' ἄρματος,
καὶ πέτρας ἤδη παριππεύοντα Σκειρωνίδας, κτεί-
νει διώξας Ὑλλος. καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἀπο-
τεμῶν, Ἀλκμήνῃ δίδωσιν· ἡ δὲ, κερκίσι τοὺς ὀφ-
θαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ.
Γ. 2. Ἀπολομένου δὲ Εὐρύσθεως ἐπὶ Πελοπόννησον
§. 1. ἤλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι, καὶ πάσας εἶλον τὰς πό-

II, 8, 1. Trachine excedunt; tandem §. 2. supplices facti Athe-
nienfibus. §. 3. His Eurysitheus bellum infert et cum libe-
ris occiditur. 2. §. 1. 2. Heraclidae Peloponnesum iam
occupatam iterum relinquunt.

quod Aegius intulit. Va-
riare Ἀγέας, Ἀγείας, vidi-
mus sup. c. 7, 2.

Γ. 1. Μεταστάντος εἰς Θεοῦς,
additur alias ἐξ ἀνθρώπων.
cf. Wessel. ad Diodor. p. 284.
λέγοντος pro iubente, vt to-
ties alibi. §. 4. πέτρας Σκει-
ρωνίδας. editum erat Σκειρο-
νίδας ex emend. Aegii, nam
in codd. est χειρωνίδας. (Con-

tra Σκίρων venit in locum
τοῦ χειρων apud Pausan.
p. 179. extr.) Sequuntur du-
ctum hunc scripsi Σκειρωνι-
δας. hancque scripturam fir-
mat Etymol. M. Σκείρων ἀνε-
μος, ἀπὸ τῶν Σκειρωνιδῶν
πετρῶν καταπνέων. et iisdem
fere verbis Hesych. h. v. vbi
v. Intpp. imprimis Strabon.
IX. p. 600. (391.) et al. loc.

λεις. ἐπὶ ἐνιαυτοῦ δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γε-§. 2.
νομένη φθορὰ πᾶσαν Πελοπόννησον κατέσχε. καὶ
ταύτην γενέσθαι χρησμός διὰ τοὺς Ἡρακλείδας
ἐδήλου· πρὸ γὰρ τοῦ δέοντος αὐτοὺς κατελθεῖν.
ὅθεν ἀπολιπόντες Πελοπόννησον, ἦλθον εἰς Μα-
ραθῶνα, κακεῖ κατώκουν. Τληπόλεμος οὖν, κτεί-§. 3.
νας οὐχ ἔκων Λικύμνιον, (τῇ Βακτηρία γὰρ
αὐτοῦ θεραπεύοντα πλήσσοντος ὑπέδραμε) πρὶν

II, 8, 2, §. 5. Tlepolemus Licymnio caeso exul Rhodum adit

Et si occurrit etiam Σιρωων-
δες, ut ap. Steph. Byz. in
Σίρων scribitur, ubi cf.
Holsten. et apud Pausan.
lib. I, cap. extr.

l. 2, §. 2. In his verbis ἐπι-
abest a Pal. Vat. Med. Dorv.
Regg. eoque, si hos codices
audias, expungendum: at ii-
dem γενομένης φθορᾶς, vnde
non facile te expedias. Ou-
dend. ad Sueton. p. 398.
lectionem tanquam sanam
defendit ex more scriptorum
mutandi casum, ut adeo
γενομένης φθορᾶς πᾶσαν Πε-
λοπόννησον κατέσχε fit pro
γενομένη φθορᾷ. hoc modo
si agemus, nulla est libra-
riorum scribigo, nullus af-
futus panniculus, quem non

egregie tueri liceat. Sim-
plicissimum est corrigere:
ἐνιαυτὸν δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ κα-
θόδῳ γενομένοις, φθορὰ πᾶ-
σαν Πελοπόννησον κατέσχε.
annuo spatio consumto in re-
ditu perficiendo. φθορὰ h. l.
absolute positum, cum ad-
iiciendum fuisset ἀνδρῶν. σω-
μάτων. ἦλθον εἰς Μαραθῶνα.
in marg. Oxon. ἀνεχώρησαν.
§. 3. In verbis Apollodorī
falebrae sunt: statim Τλη-
πόλεμος οὖν videtur fuisse δὲ,
pro θεραπεύοντα scribendum
θεράποντα, ut iam Faber
corrigebat, tum πλήσσοντος
ὑπέδραμε libri suggerebant
pro πλήσσω ἡμαρτε, quod
ex Schol. Homer. l. c. in-
tulisse Aegium video. Ve-

ἐξελθεῖν αὐτὸν ἐκ Πελοποννήσου. Φεύγων οὖν μετ' οὐκ ὀλίγων, ἦκεν εἰς Ῥόδον, κακεῖ κατῶκει.

- §. 4. Ἔλλος δὲ, τὴν μὲν Ἰόλην κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἐντολὴν ἔγημε· τὴν δὲ κάθοδον ἐζήτηε τοῖς Ἡρακλείδαις κατεργάσασθαι. διὸ παραγενόμενος εἰς Δελφοὺς, ἐπυνθάνετο, πῶς ἂν κατέλθοιεν. ὁ δὲ θεὸς ἔφησε, περιμείναντας τὸν τρίτον καρπὸν κατέρχεσθαι. νομίσας δὲ Ἔλλος τρίτον καρπὸν λέγεσθαι τὴν τριετίαν, τοσοῦτον περιμείνας χρόνον σὺν τῷ στρατῷ κατῆε * τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ Πελοπόννησον, Τισαμεναῦ τοῦ

II, 8, 2. Hyllus, Iole ducta, sorte Delphis accepta, anno tertio profectionem in Peloponnesum tentat, Victi Heraclidae a Tisameno Orestis f. iterum recedunt.

rum cum Ptolemy seruum percutere baculo vellet, interueniens Licymnius vulnus recepit. Desidero tamen vel sic orationis nitorem, multo magis in seqq. quorsum enim: πρὶν ἐξελθεῖν αὐτὸν ἐκ Πελοποννήσου additum? Forte ab Apollodori manu totum illud haud profectum. Saltem αὐτοὺς legendum; sc. Heraclidas. Nam Ptolemy exul discessit adhuc tum, cum Heraclidae in Peloponneso erant; hoc etiam Diodor. I. c. disertè arguit.

οὖν vero post Φεύγων tollendum, vt oratio sic procedat: Τληπόλεμος δὲ, κτείννας οὐχ ἐκὼν Λικύμνιον, — πρὶν ἐξελθεῖν αὐτοὺς ἐκ Πελοποννήσου, Φεύγων μετ' οὐκ ὀλίγων, ἦκεν εἰς Ῥόδον κακεῖ κατῶκει. §. 4. Post Ἰόλην legatur τὴν Εὐρύτου, quod sublatum a me secundum codd. κατὰ τοῦ πατρὸς, omisso τὴν, iidem, quibus non obtempero. §. 5. τοσοῦτον περιμείνας χρόνον etc. Locus turbatus: de quo vid. Obfl. τοῦ Ἡρακλέους e Pal. Vat.

Ὀρέστου βασιλεύοντος Πελοποννησίων, καὶ γενομένης πάλιν μάχης, νικῶσι Πελοποννήσιοι, καὶ Ἀριστάμαχος θνήσκει.

Ἐπεὶ δὲ ἠνδρώθησαν οἱ Κλεολάου παῖδες, §. 6. ἐχρῶντο περὶ καθόδου. τοῦ θεοῦ δὲ εἰπόντες, ὅτι καὶ τὸ πρότερον, Τήμενος ἠτιᾶτο λέγων, τούτῳ πεισθέντα ἀτυχήσαι. ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπε, τῶν §. 7. ἀτυχημάτων αὐτοὺς αἰτίους εἶναι· τοὺς γὰρ χρησμοὺς οὐ συμβάλλειν· λέγειν γὰρ οὐ γῆς, ἀλλὰ

II, 8, 2, Mox §. 6. Aristomachi liberi (Temenus, Cresphontes, Aristodemus), §. 7. deuo deo consulto, tertia hinc aetate iterum

Reg. 3, reposui; mutatum ab editoribus in τοὺς, quod vitium loci non animadverterunt. Τισαμενοῦ τοῦ Ὀρέστου, sequebatur in eod. υἱοῦ, quod codices ignorant. §. 6. οἱ Κλεολάου, corruptum nomen pro Κλεοδαίου, et insertum alieno loco, cum sint h. l. οἱ Ἀριστομάχου παῖδες intelligendi, vid. Obsf. Τήμενος male eodd. τούτῳ πεισθέντα. Commelin. Faber et Gal. emendant πεισθέντας, probante Dorvill. ad Charit. p. 347, non assentior; supple τὸν πατέρα. Etiam Euseb. l. c. καὶ ὅς, (vt bene emendat Vales. Emend. I, 3.) καὶ

κεῖνός σοι, ἔφη, πεισθεῖς ἀπέθανε. §. 7. ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπε. legebatur, quasi cum respectu exprostrationis Temeni. Attamen Vat. Med. Dorv. cum libb. Aegii ἀνεῖπε, quod nunc praefero cum Verheyk. ad Anton. Lib. p. 10. est enim solenne de dei responso. Sic inf. III, 15, 8. §. 5. et alibi quoque a librariis corruptum occurrere memini. Apud Pausan. V, 3, p. 380, extr. melior interpretatio Oxylo tribuitur, καρπὸν τρίτου. Dorv. τρίτον an voluit τριταῖον? tres generationes Apollo innuere voluit. —

γενεᾶς κάρπὸν τρίτον, καὶ στενυγρὰν τὴν εὐρυ-
γαστέρα, δεξιὰν κατὰ τὸν Ἴσθμὸν ἔχοντι τὴν

καὶ στενυγρὰν τὴν εὐρυγαστέ-
ρα. Legebatur antea: καὶ *
στένυγρον τὴν ε. hoc repo-
fuerat Aegius ex Hesychio,
in quo στενυτρὸν corrigit στέ-
νυγρον, ad quem loc. vid.
Intpp. In codd. erat στένυ-
στραυ. nec aliter in nostris
libris: nisi quod στενύστραυ
τὸν τὴν Dorv. et tres Regg.
at Vat. στενύγραυ τὸν τὴν ε.
Apud Euseb. l. c. Vat. 20.
P. E. ex Oenomaο est στε-
νύγρηυ. Scribitur στένυγρος
et στενυγρός. Scilicet dispu-
tatum est iam inter veteres
de etymo, aliis ab ὑγρός du-
centibus, vt στένυγρον sit,
quod coarctat humorem;
aliis vt ex στενός fiat nona
terminatione στενυγρός, eo-
dem ac στενός sensu; sic
Galenus maluit: vid. Foef.
et Eustach. ad Erotian. voc.
στενυγρῶσαι. Itaque antiqui
scriptam maluerunt στενύγρος
vid. apud Villois. Prolegom.
ad Iliad. p. II. et LV. Ex
Galeno (v. Comment. II. in
lib. VI. Hippocrat. de mor-

bis epidem. p. 457. ed. Basil.)
Simonidis στενυγρὴ ἀτραπὸς
memoratur; Ita etiam στε-
νυγρὰν, suppleri potest ὄδον.
in ipso tamen responso Apol-
lonis paullo ante memorato
erat δι' ὄδοιο στενύγρων, seu
potius στενυγρῶν. ita sunt
τὰ στενυγρὰ, nisi forte δι'
ὄδοιο στενυγρῆς fuit, quod
verum arbitror. Hanc viana
illi male de Isthmo acce-
perunt. In Eusebio Apollo
respondet altera vice inter-
rogatus: οὐ κατὰ γῆν λέγω
στενύγρηυ, (imo στενυγρῆυ,
h. e. λέγω τὴν στενυγρὰν οὐ
κατὰ γῆν οὐσαν) ἀλλὰ κατὰ
τὴν εὐρυγαστέρα, quam inter-
pretatur θάλασσαν. Sane εὐ-
ρυγαστέρα verius, quam no-
strum εὐρυγαστέρα. dictum
εὐρυγαστῶν pro εὐρεΐα, vti
alias de vase capaci. Sed
et sequentia in Apollodoro
laborant: δεξιὰν κατὰ τὸν
Ἴσθμὸν ἔχοντι τὴν θάλασσαν.
Simfon. ad a. 2901. emen-
dat: στενυγρὰν, τὴν εὐρυγασ-
τέρα δεξιὰν κατὰ τὸν Ἴσθμὸν

θάλασσαν. ταῦτα Τήμενος ἀκούσας, ἠτοίμαζε §. 8.
τὸν στρατὸν, καὶ ναῦς ἐπήξατο τῆς Λοκρίδος
ἐνθα νῦν ἀπ' ἐκείνου ὁ τόπος Ναύπακτος λέγεται.

II, 8, 2. §. 8. Peloponnesum adoriri parant; nauibus ad Naupactum paratis;

ἤκοντι τὴν θάλασσαν, *Steny-*
gram vero, *profundum mare,*
quod venienti (in Peloponne-
sum) *per isthmum a dextris*
est, parum commode; nec
magis Gale; multo minus
Kuhn. ad Pausan. p. 381.
Saltem deberet: εὐρυγαστο-
ρα, δεξιὰν (τῷ) κατὰ τὸν
Ἴσθμὸν ἤκοντι θάλασσαν. In
codd. est ἔχοντα, et ipse
Aegius non aliter videtur
legisse. Equidem, si non
totum hoc, quod suspicor,
saltem vocem istam ab inter-
pretamento profectam esse
censeo. στενυγράν ὁδὸν h.
στενήν, ait deus esse non
Isthmi angustias, sed latio-
rem illam, τὴν εὐρυγαστορα,
(h. εὐρεϊαν), δεξιὰν κατὰ τὸν
Ἴσθμὸν τὴν θάλασσαν mare
quod in Peloponnesum in-
gredienti a dextra est. cf.
Schol. Thucyd. I, 12. p. 11,
l. 58. Et videmus reditum

ab hac parte esse effectum
classe a Naupacto profecta.
§. 8. καὶ ναῦς ἐπήξατο τῆς Λο-
κρίδος ἐνθα. Legebatur ἐν
τῷ Αἰτωλίας τόπῳ, ex inter-
polatione partim Aegii, qui
fatetur ipse se scripsisse Αἰ-
τωλίας pro τῆς Λοκρίδος,
quod codd. habent, etiam
nostri; Naupactum enim non
Locridis sed Aetoliae esse.
Porro in codd. erat ἐπάσ-
σατο, in nostris Pal. Dorv.
Vat. Reg. 3. ἐπάσσατο τῆς Λ.
τόπῳ. emendauit ἐπήξατο
idem Aegius et recte. Ve-
ram lectionem video nota-
tam ex Reg. 1, 2. eamque
unicam bonam lectionem
quam ex iis notatam me-
mini, ἐπήξατο τῆς Λοκρίδος
ἐνθα, quam adeo recepi.
τόπῳ in κόλπῳ mutare vo-
lebat Faber; sed est delenda
vox. In paruo hoc libello
quot factae sunt interpola-

- §. 9. Ἐκεῖ δὲ ὄντος τοῦ στρατεύματος, Ἀριστόδημος
κεραυνωθεὶς ἀπέθανε, παῖδας καταλιπὼν ἐξ Ἀρ-
γείας τῆς Αὐτεσίωνος διδύμους, Εὐρυσθένη καὶ
Γ. 3. Προκλέα· Συνέβη δὲ καὶ τὸν στρατὸν ἐν Ναυ-
§. 1. πάκτῳ συμφορᾷ περιπεσεῖν. ἐφάνη γὰρ αὐτοῖς
μάντις χρησμοὺς λέγων καὶ ἐνθεάζων, ὃν εἰόμι-
σαν μάγον εἶναι, ἐπὶ λύμῃ τοῦ στρατοῦ πρὸς Πε-
λοποννησίων ἀπεσταλμένον. τοῦτον βαλὼν ἀκον-
§. 2. τῶ Ἰππότης, ὁ Φύλαντος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρα-
κλέους, τυχῶν ἀπέκτεινε. οὕτως δὲ γενομένου
τούτου, τὸ μὲν ναυτικόν, διαφθαρεισῶν τῶν νεῶν,
ἀπώλετο· τὸ δὲ πεζὸν ἠτύχησε λιμῶ, καὶ διελύθη
§. 3. τὸ στρατεύμα. Χρωμένου δὲ περὶ τῆς συμφορᾶς
Τημένου, καὶ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ μάντεως γενέσθαι
ταῦτα λέγοντος, καὶ κελεύοντος Φυγαδεῦσαι δέκα

II, 8, 2, §. 9. interea Aristodemo mortuo duo filii Eurysthene et Procles succedunt. 3. §. 1. Carno vate §. 2. ab Hippote caeso, disiecta classe et multitudine fame consumpta, successu res caret. §. 3. Apollinis iussu, Hippotes exulatum abit,

tiones! Ius eae faciunt du-
bitandi quoque de aliis locis.

Γ. 3. ἐνθεουσιάζων Vat. et
sic Tettianus apud Aeg. qui
praeferebat ἐνθεάζων e Far-
nes. ἐνόμιζον Vat. Med. et
Tett. apud Aegium. §. 2.
Ἰππότην male Dorv. Vat.
Med. Reg. 3. iidem male ὁ
Φύλαντος, Pal. Φυλάττοντος.
Pcius etiam ab Euseb. V, 20,

Ἰππότην (deb. et ibi Ἰππό-
της) Φυλάνδρου τὸν Αἰτωλόν.
(iam emendatum a Valef.
Emend. I, 3. et ab aliis)
Nostrum emendavit Aegius
e Pausan. (I, 5, p. 13.) §. 3.
διὰ τοῦ μάντεως sic codd.
pro quo ex Aegii emenda-
tione legebatur διὰ τὸν μάν-
τιν. Sequebantur post καὶ
Φυγαδεῦσαι δέκα ἔτη τὸν ἀνε-

ἔτη τὸν ἀνελόντα, καὶ χρήσασθαι ἡγεμόνι τῷ
 τριόφθαλμῳ τὸν μὲν Ἴππότην ἐφυγάδευσαν, τὸν
 δὲ τριόφθαλμον ἐζήτουν. καὶ περιτυγχάνουσιν §. 4.
 Ὁξύλω τῷ Ἀνδραίμονος, ἐφ' ἵππου καθημένῳ,
 μονοφθαλμῳ τὸν γὰρ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἐκ-
 κέκοπτο τόξῳ ἐπὶ φόνῳ γὰρ οὗτος φυγῶν εἰς
 Ἥλιν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Αἰτωλίαν, ἐνιαυτοῦ δὲ
 διελθόντος, ἐπανήρχετο. συμβαλόντες οὖν τὸν §. 5.
 χρησμὸν, τοῦτον ἡγεμόνα πρῶτονται. καὶ συμβα-
 λόντες τοῖς πολεμίοις, καὶ τῷ πεζῷ καὶ τῷ ναυ-
 τικῷ προτεροῦσι στρατῷ, καὶ Τισαμενὸν κτείνουσι
 τὸν Ὀρέστου. Θνήσκουσι δὲ συμμαχοῦντες αὐτοῖς
 οἱ Αἰγυμίου παῖδες, Πάμφυλος καὶ Δύμας.

II, 8, 3. §. 4. Oxylus dux assumitur. Ita §. 5. Tilameno victo
 Peloponnesum occupant. Pamphylus et Dymas, Aegimii
 filii, cadunt in pugna.

λόντα, in edd. verba: καὶ
 διὰ τοῦτο δύο ἔτι. in codd.
 ἔτη. At totum hoc quod
 iam Faber et Gale monuere,
 eiiciendum est, quippe ex
 prava iteratione verborum
 ex superiore versu ortum:
 itaque eieci. §. 4. ἐφ' ἵππου
 καθημένου vitiose Dorv. Vat.
 ἐκέκοπτο cum Pal. et Dorv.
 pro vulgari ἐκέκοπτο rescripti
 suffragante Galeo; omisso
 augmento, ex more, quem
 illustrat Pierfon. ad Moerid.

p. 154. Apud Pausan. me-
 lius mulus vnoculus est; sic
 et apud Suid. in τριόφθαλ-
 μος et apud alios. δὲ post
 ἐνιαυτοῦ delendum, nec mi-
 nus καὶ post Ἥλιν. Cum
 libb. Iscripsi ἐπανήρχετο, pro
 ἐπανείρχετο. Mox §. 5. συμ-
 βαλόντες οὖν τὸν χρησμὸν,
 cum mox idem voc. sensu
 diuerso, congregari pugna, re-
 petatur, puto συλλαβόντες
 hic fuisse. Πάμφιλος Dorv.
 male, vt apud Schol. et
 ipsum Comicum Plut. 385.

- Γ. 4. Ἐπειδὴ ἐκράτησαν Πελοποννήσου, τρεῖς ἰδρύ-
 §. 1. σαντο βωμοὺς πατρῷου Διὸς, καὶ ἐπὶ τούτων ἔθυσ-
 σαν, καὶ ἐκληροῦντο τὰς πόλεις. πρώτη μὲν οὖν
 λῆξις, Ἄργος· δευτέρα Λακεδαιμῶν. τρίτη δὲ
 Μεσσήνη. κομισάντων δὲ ὑδρίαν ὕδατος, ἔδοξε
 §. 2. ψῆφον βαλεῖν ἕκαστος. Τήμενος οὖν, καὶ οἱ
 Ἄριστοδήμου παῖδες, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης,
 ἔβαλον λίθους. Κρεσφόντης δὲ, βουλόμενος Μεσ-
 σήνην λαχεῖν, γῆς ἐνέβαλε βῶλον. ταύτης δὲ
 διαλυθείσης, ἔδει τοὺς δύο κλήρους ἀναφανῆναι.
 §. 3. ἐλκυσθείσης δὲ πρώτης μὲν τῆς Τιμένου, δευ-
 τέρας δὲ τῆς τῶν Ἄριστοδήμου παίδων, Μεσ-
 Γ. 5. σήνην ἔλαβε Κρεσφόντης. Ἐπὶ δὲ τοῖς βωμοῖς,

II, 8, 4. §. 1. 2. Sortitione facta, §. 3. Temenus Argos, Aristodemii filii, Eurysthenes et Procles, Spartam, §. 3. Cresphontes Messenen obtinent.

Γ. 4. Legendum statim §. 1. ἐπειδὴ δὲ ἐ. tum Μεσσηνη Pal. Dorv. et hic, vt supra I, 7, 9. ὑδρίαν ὕδατος, ne hoc ex interpretamento profectum putes, intellige πλήρη ὕδατος, vel ἀνάπλεων, propter seqq. ἔδοξε ψῆφον βαλεῖν ἕκαστος, haud dubie ἕκαστον. placuit, vt; conuentum est. βάλλειν Vat. §. 2. Πρόκλης erat, pro eo, quod semper est Προκλῆς, nisi quod apud Aelianum Προκλέας,

dorice. v. Kuhn. ad Pausan. III, 1. p. 206. ἀναφανῆσαι. non lectio est, sed vitium ed. Par. §. 3. πρώτου μὲν corrupte in codd. item Τιμένου. in πρώτης μὲν τῆς intelligi λήξεως. μοίρας. ψῆφου. itaque seqq. interpolata esse in confesso est: δευτέρας δὲ τῆς κλήρου τῶν A. π. vt antea editum erat; in Pal. erat: δεύτερος δὲ τῆς τῶν κλήρους. Dorv. Vat. etiam τῆς τῶν κλήρους. et Reg. 3.

οἷς ἔθυσαν, εὖρον σημεῖα κείμενα. οἱ μὲν Λα- §. 1.
 χόντες Ἄργος, ἐπὶ τὸν ἴδιον, Φρύνον· οἱ δὲ Λα-
 κedaίμονα λαχόντες, δράκοντα· οἱ δὲ Μεσσήνην,
 ἀλώπεκα. περὶ δὲ τῶν σημείων ἔλεγον οἱ μάν- §. 2.
 τεις, τοῖς μὲν τὸν Φρύνον καταλαβοῦσιν, ἐπὶ τῆς
 πόλεως μένειν ἄμεινον· μὴ γὰρ ἔχειν ἀλκὴν πο-
 ρευόμενον τὸ θεῖον. τοὺς δὲ δράκοντα καταλα-
 βόντας, δεινοὺς ἐπιόντας ἔλεγον ἔσεσθαι τοὺς δὲ
 τὴν ἀλώπεκα, δολίους.

Τήμενος μὲν οὖν, παραπεμπόμενος τοὺς παῖδας §. 3.
 Ἀγέλαον καὶ Εὐρύπυλον καὶ Καλλίαν, τῇ θυ-
 γατρὶ προσανείχεν Ὑρνηθοῖ, καὶ τῷ ταύτης ἀνδρὶ
 Δηϊφόντῃ ὅθεν οἱ παῖδες πείθουσι Τιτᾶνας ἐπὶ §. 4.

II, 8, 5. Earum ciuitatum insignia, casu oblata in aris, Argorum
 rubeta, Lacedaemonis serpens, Messenes vulpes. §. 3. Teme-
 nus, posthabitis liberis, genero cum filia nimium studeus,

δ. δὲ τῶν κλήρου. Galeus
 legit δευτέρως δὲ λίθου τῆς
 κλήρου, satis importune. Sci-
 licet eiiciendum erat glof-
 fema κλήρου. indoctus homo
 non videbat τὴν ψῆφον esse
 subintelligendam, non τὸν
 κλήρον. Ante Μεσσήνην Vat.
 καὶ male infertit.

l. 5. οἷς ἔθυσαν omisso
 ἐφ'. ἐπὶ τὸν ἴδιον, iterum
 prauum interpretamentum e
 margine, quod forte specta-
 bat ad εὖρον sc. ἐπὶ τῷ ἰδίῳ
 βωμῷ ἕκαστος. §. 2. κατα-
 λαβοῦσιν ex emendatione le-

gitur; in libb. καταβαλοῦσι.
 §. 3. παραπεμπόμενος. visita-
 tum est hoc sensu vt, spectare,
 posthabere, sit, παρα-
 πέμπειν, ap. Polyb. Diodor.
 et al. nunc etiam παραπέμ-
 ψασθαι hoc sensu dictum. —
 προσανείχεν. male Reg. 3.
 προσανείχον. solenne est
 προσείχεν, vt sit studebat,
 studio nimio in eam fere-
 batur. τῶν παίδων ἀρεσνόμε-
 νος τῇ Ὑρνηθοῖ μάλιστα, ait
 Pausan. II, 19. Ὑρνηθοῖ.
 recte vid. Pausan. et al. at
 ὕρνηθῃ Pal. Reg. 3. ὕρνητῇ

- μισθῶ τὸν πατέρα αὐτῶν Φονεῦσαι. Γενομένου δὲ τοῦ Φόνου, τὴν βασιλείαν ὁ στρατὸς ἔχειν
- §. 5. ἐδικαίωσεν Ὑρνηθοῖ καὶ Δηϊφόντη. Κρεσφόντης δὲ οὐ πολὺν Μεσσήνης βασιλεύσας χρόνον, μετὰ
- §. 6. δύο παίδων Φονευθεῖς ἀπέθανε. Πολυφόντης δὲ ἐβασίλευσεν, αὐτῶν τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπάρχων καὶ τὴν τοῦ Φονευθέντος γυναῖκα ἄκουσαν Με-
- §. 7. ρόπην ἔλαβεν. ἀνηρέθη δὲ καὶ οὗτος. τρίτον γὰρ ἔχουσα παῖδα Μερόπη καλούμενον Αἴπυτον, ἔδωκε τῷ ἑαυτῆς πατρὶ τρέφειν. οὗτος ἀνδρωθεῖς καὶ κρύφα κατελθὼν, ἔκτεινε Πολυφόντην καὶ τὴν πατρῶαν βασιλείαν ἀπέλαβεν.

II. 8. 5. §. 4. immisissis ficariis occiditur; ita liberi regno excidunt, quod Deiphonti traditur. §. 5. Cresphontes, Messeniorum rex, cum binis filiis occiditur a Polyphonte, qui, vxore eius Merope ducta, §. 6. regnum occupat; §. 7. at tertius filius, Aepytus, fuga elapsus, adulta aetate redux, eo caelo regnum recuperat.

et mox ὕρνηθῆ Dorv. §. 4. πείθουσι. Τιτᾶνας mira corruptela, in promptu est corrigere cum Fabro πείθουσι τινας. nisi latet: Τιτανίους, ex Titanis, Sicyonii agri oppido. Nam fuit ἡ Τιτάνη et τὰ Τίτανα. At quis sine alia auctoritate talia praestet! ἐδικαίωσεν Ὑρνηθοῖ καὶ Δηϊφόντη. expectabam Ὑρνηθῶ καὶ Δηϊφόντην. dixit adeo Apollodorus δικαιῶν pro δι-

καιον νομίζειν τινὲ εἶναι. §. 5. Interpunxi post ἐβασίλευσεν, vt seqq. sint: αὐτῶν τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπάρχων, cum et ipse esset ex Heraclidis. Galeus legebat: ἐβασίλευσεν αὐτῶν, τῶν. vel cum Fabro: ἐκ τῶν vel αὐτὸς τῶν. §. 7. Αἴπυτον. sic restitui, pro Αἴγυπτον. Reg. 3. Αἴγυπτον. nihil exploratius in historiis: v. Pausan. l. c. IV, 3. hinc et Aepyti- dae dicti reges Messeniorum.

Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
 ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
 ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
 ΒΙΒΛΙΟΝ γ'.

Ἐπεὶ δὲ τὸ Ἰνάχειον διερχόμενοι γένος, τοὺς CAP.
 ἀπὸ Βήλου μέχρι τῶν Ἡρακλειδῶν δεδηλώκαμεν, I, 1.
 ἐχομένως λέγωμεν καὶ τὰ περὶ Ἀγήνορος. Ὡς §. 1.
 γὰρ ἡμῖν λέλεκται, δύο Λιβύη ἐγέννησε παῖδας §. 2.
 ἐκ Ποσειδῶνος, Βῆλον καὶ Ἀγήνορα. Βῆλος μὲν §. 3.
 οὖν βασιλεύων Αἰγυπτίων τοὺς προειρημένους ἐγέν-
 νησεν. Ἀγήνωρ δὲ παραγενόμενος εἰς τὴν Εὐρώ-
 πην, γαμεῖ Τηλεφάσσαν καὶ τεκνοῖ θυγατέρα
 μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον καὶ Φοίνικα
 καὶ Κίλικα. Τινὲς δὲ Εὐρώπην οὐκ Ἀγήνορος
 ἀλλὰ Φοίνικος λέγουσι. Ταύτης Ζεὺς ἐρασθεῖς, §. 4.

III, 1, 1. §. 1. Alter ex Inachi stirpe, Agenor, Beli frater, §. 3.
 Telephassa ducta, Europam procreat, tum Cadmum, Phoe-
 nicem et Cilicem.

§. 1. λέγωμεν sic et Pal.
 λέγομεν tamen Vat. Dorv.
 Reg. 3. vid. ibid. statim καὶ
 interferui ex Pal. Vat. Reg. 3.
 §. 3. παραγενόμενος εἰς Εὐρώ-
 πην. immo εἰς Φοινίαν, nisi
 totum hoc eiiciendum, Vi-
 dit hoc quoque Emperius

noster. Τηλεφάσσαν, puta-
 bam potius esse Τηλέφασσαν
 scribendum; enimvero est
 ex Τηλεφάσση v. Moschum
 2, 40. 42. vbi ea calathum
 a Libya accepisse narratur.
 etiam hoc nomen per unum
 σ efferunt Dorv. Reg. 3. —

πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων ταῦρος, ὃς χειροθήτης γειόμενος, ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ
 §. 5. τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. ἢ δὲ, ἐκεῖ
 συνευνασθέντος αὐτῇ Διὸς, ἐγέννησε Μίνωα, Σαρπηδόνα, Ῥαδάμανθυν. κατ' Ὅμηρον δὲ Σαρπη-

III, 1, 1. §. 4. Europae raptus, et ex Iove progenies: Minos, Sarpedon, Rhadamanthus.

§. 4. Ταύτης Ζεὺς ἐρασθεῖς, πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων ταῦρος, ὃς χειροθήτης γειόμενος ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. Misere haec corrupta; πίπτει ταῦρος non tam suaviter dicta sunt ac apud Auctor. Eleg. in obit. Maecen. 88. dominator Olympi dicitur in nitidum procubuisse bouem. Aegius pro πίπτει coni. τρέχει. (saltem deb. νήχεται) vitium latere suspicabatur Faber. Gale primum κλέπτει coniicit, quia Pal. πέπτει habet, mox nihil mutandum putat, quia et apud Lucian. sit ἐνήχετο ἔμπεσων, assimulans valde ab similia: v. D. D. Mar. 2. nec ἔμπεσε πόντῳ apud Homer. satis bene comparari potest; quo sensu supra I, 9, 21. §. 7.

Harpyia εἰς ποταμὸν ἐμπίπτει, et sic taurus εἰς τὴν θαλάσσαν ἔμπεσων Iup. II, 5, 10. §. 10. Omnes vitium tantum in illa voce quaerunt; (quam, si mutanda esset, in ἱππεύει abire iuberem) ac si reliqua non aequè contaminata essent; quid enim Ῥόδου ἀποπλέων? vbi hoc auditum? an Iupiter Phoenicem aditurus Rhodo soluit? debebat: ἐκ Σιδῶνος. ἐκ Φοινίκης, vt v. c. Eratosth. 14. Facile assentientes, puto, habeo lectores, si verba πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων delenda esse dixerō: priora verba ex socordia librarii orta sunt ex seqq. ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ τῆς θαλάσσης oculo fugiente huc retractis. Reliqua idem invenustus homo adiecit, qui

δὼν ἐκ Διὸς καὶ Λαοδαμείας τῆς Βελλεροφόντου.
 Ἄφανοῦς δὲ Εὐρώπης γενομένης, ὁ πατὴρ αὐτῆς §. 6.
 Ἀγνήνωρ ἐπὶ ζήτησιν ἐξέπεμψε τοὺς παῖδας, εἰπὼν
 μὴ πρότερον ἀναστρέφειν πρὶν ἂν ἐξεύρωσιν Εὐ-
 ρώπην. Συνεξῆλθε δὲ ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆς §. 7.
 Τηλεφάσσα ἢ μήτηρ, καὶ Θάσος ὁ Ποσειδῶνος
 ὡς δὲ Φερεκύδης Φησὶ, Κίλικος. Ὡς δὲ πᾶσαν §. 8.
 ποιούμενοι ζήτησιν εὐρεῖν ἦσαν Εὐρώπην ἀδύνατοι,
 τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν ἀπογνόντες, ἄλλος ἄλ-
 λαχοῦ κατώκισαν, Φοῖνιξ μὲν Φοινίκην, Κίλιξ
 δὲ, Φοινίκης πλησίον, καὶ πᾶσαν τὴν ὑφ' ἑαυτοῦ
 κειμένην χώραν, ποταμῶ συνέγγυς Πυράμω, Κιλι-

III, 1, 1. Missi a patre ad eam quaerendam fratres; quibus Tele-
 phassa mater et Thasus comites se addiderunt. §. 8. Nus-
 quam inuenta sorore fratres diuersas terras insident,

paullo ante Agenorem in
 Europam adducebat. Mox
 δε post ταῦρος non minus
 ex interpolatione venit, et
 locus ita purgandus: ταύτης
 Ζεὺς ἐρασθεῖς, ταῦρος χειροή-
 θης γενόμενος ἐπιβιβασθεῖσχαν
 διὰ τῆς θαλάσσης ἐνόμισεν εἰς
 Κρήτην. §. 5. καθ' Ὀμηρον
 δὲ, καθ' ἡμέραν δὲ, Vat. Med.
 II. ζ, 198. 9. Mox §. 7. fu-
 sicor fuisse: συνεξῆλθε δὲ
 ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆ ἢ Τη-
 λεφάσση (ἢ μήτηρ). — Κίλικος
 cum Galeo rescripsi, pro

Κίλιξ, quod inde ab Aegio
 legebatur. Κίλικος tamen
 codd. omnes. §. 8. ἀδύνατοι.
 Pal. ἀδύνατον. Ad Φοινίκην
 ex seqq. retrahere ἐκάλεσεν,
 mox vero καὶ ante πᾶσαν
 dele, nam iungenda sunt:
 Φοῖνιξ μὲν Φοινίκην, Κίλιξ δὲ
 πᾶσαν τὴν ὑφ' ἑαυτοῦ χώραν—
 Κιλικίαν ἐκάλεσε. nam verba
 Φοινίκης πλησίον ex interpre-
 tamento nata censeo, vt-
 pote et otiosa et a breuita-
 tis studio aliena. In seqq.
 κατώκισαν Pal. Reg. 3. Θά-

κίαν ἐκάλεσε· Κάδμος δὲ καὶ Τηλεφάσσα ἐν Θράκῃ κατώκησαν. ὁμοίως δὲ καὶ Θάσος ἐν Θράκῃ κτίσας πόλιν, Θάσον, κατώκησεν.

- Γ. 2. Εὐρώπην δὲ γήμας Ἀστερίων ὁ Κρητῶν δυνάστης, τοὺς ἐκ ταύτης παῖδας ἔτρεφεν. οἱ δὲ, ὡς ἐτελειώθησαν, πρὸς ἀλλήλους ἐστασίασαν· ἴσχουσι γὰρ ἔρωτα παιδὸς, ὃς ἐκαλεῖτο Μίλητος· Ἀπόλλωνος δὲ ἦν, καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. τοῦ δὲ παιδὸς πρὸς Σαρπηδόνα μᾶλλον οἰκείως ἔχοντος, πολεμήσας Μίνως ἐπροτέρησεν. οἱ δὲ Φεύγουσι, καὶ Μίλητος μὲν, Καρία προσσχῶν, ἐκεῖ πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔκτισε Μίλητον· Σαρπηδῶν δὲ, συμμαχήσας Κίλικι, πρὸς Λυκίους ἔχοντι πόλεμον, ἐπὶ μέρει τῆς χώρας, Λυκίας ἐβασίλευσε.
- Δ. 4. καὶ αὐτῷ δίδωσι Ζεὺς ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ζῆν. ἔνιοι δὲ αὐτὸν ἐρασθῆναι λέγουσιν Ἀτυμνίου, τοῦ Διὸς
- Δ. 5. καὶ Κασσιεπείας, καὶ διὰ τοῦτον στασιάσαι. Ῥα-

III, 1, 1. Cadmus cum matre in Thracia, Thafus in insula Thaso.
2. Asterion Europam ducit, natos ex ea liberos educat. Minos, dissidio propter Miletum puerum orto, fratres fugat. §. 3. Miletus condit Miletum urbem. Sarpedon in Lycia regnat; Atymnium amat.

σος ἐν Θράκῃ κτίσας πόλιν. quis tandem haec fando audiuit? Thasum urbem Thraciae? an ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Θράκῃ κτίσας πόλιν? vt ap. Stephan. Byz. Θάσος, νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα.

Γ. 2. §. 2. Ἀρείας. Vat. Med. Dorv. Ἀρέας. Apud Etymol. M. est Ἀρείας. §. 3. πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔκτισε sc. ὀνομασθεῖσκαν, quam ellipsin et alibi occurrere memini. ἐπὶ μέρει τῆς χώρας, scripsi et interpretari pro corrupto ἐπὶ

ῥάμανθος δὲ, τοῖς νησιώταις νομοθετῶν, αὐτῆς
 Φυγῶν εἰς Βοιωτίαν, Ἀλκμήνην γαμεῖ. καὶ με-
 ταλλάξας, ἐν ἄδου μετὰ Μίνως δικάζει. Μίνως §. 6.
 δὲ, Κρήτην κατοικῶν, ἔγραψε νόμους. καὶ γήμας
 Πασιφάην τὴν Ἡλίου καὶ Περσηίδος, ὡς Ἀσκλη-
 πιάδης ὄψι, Κρήτην τὴν Ἀστερίου θυγατέρα,
 παῖδας μὲν ἐτέκνωσε, Κατρεά, Δευκαλίωνα, Γλαῦ-
 κον, Ἀνδρόγεων θυγατέρας δὲ Ἀκάλλην, Ξενο-
 δίκην, Ἀριάδην, Φαίδραν. Ἐκ Παρσίας δὲ Νύμ-
 φης Εὐρυμέδοντα, Νηφαλίωνα, Χρύσην, Φιλό-
 λαον ἐκ δὲ Δεξιθέας, Εὐξάνδιον.

Ἀστερίωνος δὲ ἀπαιδὸς ἀποθανόντος, Μίνως §. 3.
 βασιλεύειν θέλων Κρήτης ἐκώλυετο. Φήσας δὲ §. 1.
 παρὰ θεῶν τὴν βασιλείαν εἰληφέναι, χάριν τοῦ
 πιστευθῆναι, ἔφη, εἴτι ἂν εὐξήται, γενέσθαι.

III. 1. 2. §. 5. Rhadamanthus legibus infulantis latis Boeotiam adit,
 Alcmenam ducit uxorem, et in inferis cum Minoe index
 sedet. §. 6. Minos leges fert Cretenfibus, et Pasiphaen ducit.
 Eius liberi. 3. Regnum Minos, fide per portentum facta,
 tauro a Neptuno mari emisso, suscipit;

μέρη. nam conditio propo-
 sita erat, pars regni: vid.
 sup. ad I, 9, 13. §. 8. — §. 4.
 Κασσιοπέας reposui, quod
 verum nomen etiam Dor-
 vill. habet, pro Κασσιοπέας.
 §. 6. Κατρεά sic refinxī, quod
 vel inuitis codd. faciendum
 erat; etfi accedebant Pal.
 Dorv. et Vef. cf. c. 2, 1.

Diodor. IV, 60. et ibi Wef-
 sel. Pausan. VIII, 53. p. 707.
 Vulgo corrupte Καστρεά,
 etiam aliis in locis seqq. Δευ-
 καλλίωνα D. Reg. 3. Ἀκάλ-
 λην dedi e Pal. D. Reg. 3. pro
 Ἐκάλην Vat. Med. Ἀκάλην.
 §. 3. §. 1. Ἀστερίωνος retraxi
 ex ed. Rom. Ἀστερίου repo-
 fuerat Commelin. assentienti-

- §. 2. καὶ Ποσειδῶνι θυῶν, ἠΐξαστο ταῦρον ἀναφανῆναι ἐκ τῶν βυθῶν, ὑποσχόμενος καταθύσειν τὸν Φανέντα. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀνέντος αὐτῷ διαπρεπῆ, τὴν βασιλείαν παρέλαβε. τὸν δὲ ταῦρον εἰς τὰ βουκόλια πέμψας, ἔθυσεν ἕτερον.
- §. 3. Θαλασσοκρατήσας δὲ πρῶτος πασῶν τῶν νήσων
- Γ. 4. σχεδὸν ὑπῆρξεν. Ὀργισθεῖς δὲ αὐτῷ Ποσειδῶν,
- §. 1. ὅτι μὴ κατέθυσσε τὸν ταῦρον, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε, Πασιφάην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ
- §. 2. παρεσκεύασεν. Ἡ δὲ, ἐρασθεῖσα τοῦ ταύρου, συνεργὸν λαμβάνει Δαίδαλον, ὃς ἦν ἀρχιτέκτων, πεφευγὼς ἐξ Ἀθηνῶν ἐπὶ Φόνῳ. Οὗτος ξυλίνην βοῦν ἐπὶ τροχῶν κατασκευάσας, καὶ ταύτην λαβῶν καὶ κοιλάνας ἔσωθεν, ἐκδείρας τε βοῦν, τὴν δορὰν περιέβραψε, καὶ θεῖς ἐν ᾧπερ εἶδιτο ὁ ταῦρος λειμῶνι βόσκεισθαι, τὴν Πασιφάην ἐνεβίβασεν. ἐλθὼν δὲ ὁ ταῦρος, ὡς ἀληθινῆ βοῇ
- §. 3. συνῆλθεν. ἡ δὲ Ἀστέριον ἐγέννησε τὸν κληθέντα Μινώταυρον. οὗτος εἶχε ταύρου πρόσωπον, τὰ δὲ λοιπὰ ἀνδρός· Μίνως δὲ ἐν τῷ λαβυρίνθῳ

III, 1, 3. §. 2. voto haud soluto 4. dei iram in se concitat; is taurum in furorem coniecit, et amorem eius uxori iniicit. Pasiphae, per Daedali artem, votis potitur, §. 3. Minotaurum edit, quem Minos labyrintho includit.

bus tamen Pal. V. Med. tum βασιλεύων Pal. Dorv. iidem περι θεῶν. At mox εἴτι ἅν omnes, non ὅ, τι ἅν ε. τὸν Φανέντα. apud Zenob. l. c.

est ὁ ἅν εἶη. et §. 2. pro ἀνέντος, ἀναδόντος, vt paullo ante ἀναδοθῆναι.

Γ. 4. §. 2. λαβῶν emendaverat Aegius pro βαλῶν, et

κατὰ τινὰς χρησμοὺς κατακλείσας αὐτὸν ἐφύ-
 λαττεν. Ἦν δὲ ὁ λαβύρινθος, ὃν Δαίδαλος κα- §. 4.
 τεσκεύασεν, οἶκημα καμπαῖς πολυπλόκοις πλανῶν
 τὴν ἔξοδον. Τὰ μὲν οὖν περὶ Μινωταύρου καὶ §. 5.
 Ἀνδρόγεω καὶ Φαίδρας καὶ Ἀριάδνης ἐν τοῖς περὶ
 Θησέως ὕστερον ἐροῦμεν.

Κατρέως δὲ τοῦ Μίνως Ἀερόπη καὶ Κλυ- CAP.
 μένη καὶ Ἀπημοσύνη, καὶ Ἀλθιμένης υἱὸς, γί- Π, 1.
 νονται. Χρωμένω δὲ Κατρεῖ περὶ καταστροφῆς §. 1.
 τοῦ βίου, ὃ θεὸς ἔφη, ὑπὸ ἐνὸς τῶν παίδων τε- §. 2.
 θνήξουσθαι. Κατρέως μὲν οὖν ἀπεκρύβετο τὰς §. 3.
 χρησμοὺς, Ἀλθιμένης δὲ ἀκούσας, καὶ δείσας
 μὴ φονεὺς γένηται τοῦ πατρὸς, ἄρας ἐκ Κρήτης
 μετὰ τῆς ἀδελφῆς Ἀπημοσύνης, προσίσχει τινὶ

III, 2, 1. §. 1. Catrei liberi. §. 2. Althaemenes ne patrem occideret,
 fugit in Rhodum, vbi in monte Atabyro Iovi aram exstruit;

καὶ ante κοιλῶνας omittit Vat.
 Vef. Reg. 3. hic idem cum
 Pal. κοιλῶνας, et ἀλθινῆ βοί.
 Γ. 1. Κατρέως, vt iam sup.
 Γ. 2. extr. cum Pal. Vat. Regg.
 Alia varietas in nomine Ἀλ-
 θημένης. ita hic editur inde
 ab Aegio; et sic Stephan.
 Byz. in Κρητηνία. At apud
 Diodor. l. c. Strab. X. p. 735.
 A. et al. Conon. c. 47. Eu-
 stath. ad Il. β, p. 313, 36.
 (etfi in his de altero Althae-

mene Heraclida agitur) vbi-
 que Ἀλθαμένης legitur, eo-
 que alludere videri potest
 corrupta scriptura Ἀλθαμα-
 νης, in Pal. Vat. Dorv.
 Reg. 3. υἱὸς rescripti pro
 υἱοί, Reg. 3. et Oxon. adsti-
 pulantibus. υἱὸς γίνεταί Reg.
 1. 2. υἱοὺς D. §. 2. Pro Κα-
 τρεῖ iterum vitiose Κρητεῖ
 et mox Κρητεὺς, in Dorv.
 Reg. 3. Κρατεῖ, Pal. καπεῖ,
 solus Vat. recte κατρεῖ, vt

τόπω τῆς Ῥόδου, καὶ κατασχὼν Κρητηνίαν ὠνόμασεν. Ἐπιβὰς δὲ ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος, ἐθεάσατο τὰς πέριξ νήσους, κατιδὼν δὲ καὶ Κρήτην, καὶ τῶν πατρῶων ὑπομνησθεὶς θεῶν, ἰδρύετο βωμὸν Ἀταβυρίου Διός. Μετ' οὐ πολὺ δὲ, τῆς ἀδελφῆς αὐτόχειρ ἐγένετο. Ἐρμῆς γὰρ αὐτῆς ἐρασθεὶς, ὡς Φεύγουσαν αὐτὴν καταλαβεῖν οὐκ ἠδύνατο, (περιῆν γὰρ αὐτοῦ τῷ τάχει τῶν ποδῶν) κατὰ τῆς ὁδοῦ βύρσας ὑπέστρωσε νεοδάρτας ἐφ' αἷς ὀλισθήσασα, ἥνικα ἀπὸ

III, 2, 1. §. 5. Iotorem Apemofynem necat e Mercurio grauidam,

mox Vat. Reg. 3. *κατρύς*, at Pal. *καρτέύς*. §. 3. *προσλοχει*. Par. ed. *προσήκει*, vitio operarum, non lectionis variatione. *Κρητηνίαν*. sic diferte Stephan. Byz. h. v. editum erat *κρητήνιαν*. in Vat. erat *κρητίνιαν*. in Pal. Dorv. Reg. 3. *κρητίνιαν*. Diodor. V, 59. in eadem re Camirum urbem memorat; ad eam igitur tractus is terrae fuit. Aliud *χωρίον Κρητιναῖον* ad Ephesum. Parthen. Erot. c. 5. extr. memorat. §. 4. ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος. Ad Diodor. l. c. viri docti corrigunt Ἀταβύριον. Sed haud

dabie utrumque recte τὸ Ἀταβύριον et τὸ Ἀταβύριον ὄρος, vt alia similiter; sic quoque fluuioꝝ nomina Ἀχελῷος et Ἀχελώιος. nec bene repugnat Dawes Misc. Crit. p. 176. Quod in Apollodor. legitur, Aegio debetur; nam in codd. Ἀταβέριον, mox quoque Ἀταβαρίου, Vat. solus τὸ Ἀταβέριον. — §. 5. ὑπέστρωσε restitui, quod ipsa res monebat, cum codd. Regg. et Dorv. *νεοδάρτας* legitur ubique; non *νεοδάρτους*, (quod tamen vel sic verius esse cenſeo) vt nec mox ἐφ' αἷς, quod quaerebam, pro ἐφ' αἷς. §. 6. ἥνικα

τῆς Κρήτης ἐπανήει, Φθείρεται, καὶ τῷ ἀδελφῷ
 μηνύει τὸ γεγονός. Ὁ δὲ, σκῆψιν νομίσας εἶναι
 τὸν Θεὸν, λαῖξ ἐνθορῶν ἀπέκτεινεν. Ἀερόπην §. 2.
 δὲ καὶ Κλυμένην Κατρεὺς Ναυπλίῳ δίδωσιν εἰς §. 1.
 ἀλλοδαπὰς ἠπείρους ἀπεμπώλῃσαι. τούτων Ἀερό- §. 2.
 πην μὲν ἔγημε Πλεισθένης, καὶ παῖδας Ἀγα-
 μέμνονα καὶ Μενέλαον ἔτεκε. Κλυμένην δὲ
 γαμεῖ Ναύπλιος, καὶ τέκνων πατὴρ γίνεται Οἶα-
 κος καὶ Παλαμήδους.

Κατρεὺς δὲ ὕστερον γῆρα κατεχόμενος, ἐπό- §. 3.
 θει τὴν βασιλείαν Ἀλθήμενι τῷ παιδὶ παρα-
 δοῦναι, καὶ διὰ τοῦτο ἤλθεν εἰς Ῥόδον. ἀποβὰς §. 4.
 δὲ τῆς νεῶς σὺν τοῖς ἥρωσι κατὰ τινὰ τῆς νήσου
 τόπον ἔρημον, ἠλαύνετο ὑπὸ τῶν βουκόλων, λησταῖς

III, 2, 2, §. 1. Aeropen et Clymenen pater Catreus Nauplio tradit
 vendendas in distitas terras; §. 2. Aerope ex Pliftheue Aga-
 memnonem et Menelaum edit; Clymenen Nauplius ipse
 ducit, et ex ea Oeacum cum Palamede suscipit. §. 3. Ca-
 treus ab Althaemeno filio, quem e Rhodo arcessere volue-
 rat, ignaro occiditur.

κα ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανήει
 alienum a narrationis ordi-
 ne, nisi verum est, quod
 ex superioribus §. 3. Empe-
 rius coniiiciebat: ἀπὸ τῆς
 Κρητηνίας. cum illa ex Cra-
 tenia domum redibat.

§. 2. Κρατρεὺς etiam h. l.
 libri, et edd. Κρητεὺς. Cly-
 mene ἢ Κατρεὺς etiam apud

Schol. Lycophr. 384, occur-
 rit. ἀπεμπώσαι Pal. §. 3.
 Κατρεὺς nunc expresse Vat.
 Reg. 3. alii Κρητεὺς. et mox
 κατρεα Reg. 3. καρτέα Pal.
 Dorv. §. 4. σὺν τοῖς ἥρωσι.
 sapit hoc poetam veterem;
 sunt alioqui σύμμαχοι, vel
 συναπολουθήσαντες, συμπλεον-
 τες, ἑταῖροι, et sic porro.

§. 5. ἐμβεβληκέναι δοκούντων. καὶ μὴ δυναμένων ἀκοῦσαι λέγοντος αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν διὰ τὴν κραυγὴν τῶν κυνῶν, ἀλλὰ βαλλόντων κἀκεῖνον, παραγενόμενος Ἄλθημένης, ἀκοντίσας ἀπέκτεινεν ἀγνοῶν Κατρία. Μαθὼν δὲ ὕστερον τὸ γεγονός, εὐξάμενος, ὑπὸ χάσματος ἐκρύβη.

CAP. Δευκαλίωνι δὲ ἐγένοντο Ἰδομενεὺς τε καὶ Κρήτη III, 1. καὶ νόθος ὁ Μόλος.
§. 1.

§. 2. Γλαῦκος δὲ, ἔτι νήπιος ὑπάρχων, μῦν διώκων εἰς μέλιτος πίθον πεσὼν ἀπέθανεν. Ἄφανοῦς δὲ ὄντος αὐτοῦ, Μίνως πολλὴν ζήτησιν ποιησάμενος, περὶ τῆς εὐρήσεως ἐμαντεύετο. Κούρητες

III, 3, 1. §. 1. Deucalionis liberi. §. 2. Glaucus a Polyido in vitam reuocatus. Ille enim puer ludens in dolium melle plenum inciderat;

ἠλαύετο, abigebatur quo minus appelleret; arcebatur.

Γ. 1. καὶ νόθος ὁ Μόλος. Erat καὶ νόθος καὶ Μῶλος. vid. Obsf. §. 2. μῦν διώκων sic idem Schol. μῦια alii ap. Aegium. μῦᾶ Pal. μῦᾶς Vat. μῦιας Med. μῦᾶ Reg. 3. adeo indocti librarii ne hanc quidem vocem notam habebant; et fuere tamen Graeci homines. Commel. malebat μῦιαν muscam propter mel; at ab hoc nec mus alienus.

τὸν μῦν. erat lectio vulgaris; sed sustuli importunum τὸν cum Pal. Med. Reg. 3. εἰς μέλιτος πίθον, vt ὕδριαν ὕδατος II, 3, 4. Schol. Lycophr. εἰς πίθον μέλιτος γέμουτα. vt ap. Palaeph. c. 27. ἐπὶ τῷ μέλιτι praeclare emendat ἐν πίθῳ μέλιτος Valkenarius. Tum ζήτησιν ποιούμενος Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. Ceterum tenendum, melle Cretam abundasse et mel Creticum admodum nobile fuisse:

δὲ εἶπον αὐτῷ, τριχρώματον ἐν ταῖς ἀγέλαις ἔχειν βοῦν, τὸν δὲ τὴν ταύτης θέαν ἄριστα εἰκάσαι δυνηθέντα, καὶ ζῶντα τὸν παῖδα ἀποδώσειν. Συγκληθέντων δὲ τῶν μάντεων, Πολύιδος, ὁ Κοιρανοῦ, τὴν χροάν τῆς βοῦς εἶκασε βάτου καρπῷ· καὶ, ζητεῖν τὸν παῖδα ἀναγκασθεῖς, διατινος μαντείας ἀνεῦρε. λέγοντος δὲ Μίνωος, ὅτι δεῖ καὶ ζῶντα ἀπολαβεῖν αὐτὸν, ἀπεκλείσθη σὺν τῷ νεκρῷ. ἐν ἀμηχανία δὲ πολλῇ τυγχάνων, εἶδε δράκοντα ἐπὶ τὸν νεκρὸν ἴοντα· τοῦτον βαλὼν λίθῳ ἀπέκτεινε, δέισας μὴ ἂν αὐτὸς τελευτήσῃ, εἰ τούτῳ συμπάθοι. ἔρχεται δὲ ἕτερος §. 6.

III, 3, 1. corpore pueri haud reperto, consulti Curetes monstrarunt, quomodo exquirendus esset ille, qui id, quod vellet Minos, effecturus esset; §. 4. fuit is Polyidus vates; §. 5. idem, inuento corpore, vitam restituere iussus,

vid. Meurf. Creta II, 7 et 8. §. 3. τὴν ταύτης θέαν. ad spectum. speciem. Oxon. χροάν vt mox sequetur. εἰκάσαι. est coniectando assequi, συμβαλεῖν, cuiusmodi alii rei assimulari possit. καὶ ζῶντα abest Reg. 2. male; nam est; eum quoque vivum puerum redhibiturum esse. §. 4. Πολύιδος. Sic nomen scribitur, quod Πολύειδος est ap. Homer. II. v. 666, et metri lege; etsi et ibi codd. et Schol.

Pindar. Ol. 13, 105. per i laudant; sane hoc idem Sophocles sequutus erat, v. ap. Valkenar. Diatribe p. 200. Vat. πολυίδιος. Πολύειδος est quoque apud Pausan. Palaeph. Tz. et al. §. 5. ὅτι δεῖ (se) καὶ ζῶντα ἀπολαβεῖν αὐτὸν sc. τὸν παῖδα, παρὰ τοῦ μάντεως. ἐν τινι οἰκήματι ἀπεκλείσθη σὺν αὐτῷ. sic legebatur; verba priora aberant a codd. inserta haud dubie ab Aegio ex Schol. Lycophr.

- δράκων, καὶ θεασάμενος νεκρὸν τὸν πρῶτον, ἄπει-
 σιν, εἶτα ὑποστρέφει ποίαν κομίζων, καὶ ταύτην
 ἐπιτίθεισιν ἐπὶ πᾶν τὸ τοῦ ἑτέρου σῶμα· ἐπιτε-
 §. 7. θεΐσης δὲ τῆς ποίας, ἀνέστη. θεασάμενος δὲ Πα-
 λυίδος καὶ θαυμάσας, τὴν αὐτὴν ποίαν προσε-
 νεγκῶν τῷ τοῦ Γλαύκου σώματι, ἀνέστησεν.
 Γ. 2. Ἀπολαβῶν δὲ Μίνως τὸν παῖδα, οὐδ' οὕτως εἰς
 §. 1. * Ἄργος ἀπιέναι τὸν Πολυῖδον εἶα, πρὶν ἢ τὴν μαν-
 τεῖαν διδάξαι τὸν Γλαῦκον· ἀναγκασθεὶς δὲ ὁ
 §. 2. Πολυῖδος διδάσκει, καὶ ἐπεὶ δὴ ἀπέπλει, κελεύει
 τὸν Γλαῦκον εἰς τὸ στόμα ἐπιπτύσαι, καὶ τοῦτο
 §. 3. ποιήσας Γλαῦκος τὴν μαντεῖαν ἐπελάθετο. Τὰ
 μὲν οὖν περὶ τῶν τῆς Εὐρώπης ἀπογόνων μέχρι
 τοῦδέ μοι λελέχθω.

III. 3. 1. cum mortuo includitur; a serpente alium occisum,
 allata herba, ad vitam reuocante, parem herbae usum in
 puero discit. 2. §. 1. Minois iussu Glaucum artem vati-
 cinandi docet; §. 2. mox per fraudem iterum eam eripit.

I. c. v. 811. Etiam Hygin.
 f. 136. in nouimento. εἰ
 τούτῳ συμπάθοι. erat τοῦτο.
 saltem συμπαθεῖν τιμὴν dicen-
 dum, hoc itaque, quod et
 Emperius vidit, restitui: *si*
ei parceret. συμπάθη est in
 Pal. Vat. Dorv. Reg. 3. Pa-
 rum tamen vel sic diferte-
 res est exposita. §. 6. ἀνίστη
 vitium est ed. Par. non le-
 ctio. At dubitari potest,

fueritne ἀνέστησε. sed ἀνέστη
 esse potest ὁ ἕτερος.

Γ. 2. καὶ ἐπειδὴ ἀπέπλει scri-
 bendum; vel ἐπεὶ δὲ α'. εἰς
 τὸ στόμα. apud Schol. Ly-
 cophr. v. 811. εἰς τὸ ἑαυτοῦ
 στόμα ἐμπτύσαι, hoc ipsum
 Apollodoro malim restituere
 pro ἐπιπτύσαι. Idem pro
 μαντεῖαν habet: πάλιν τῆς
 μαντικῆς ἐπελάθετο.

Κάδμος δὲ, ἀποθανοῦσαν Θάψας Τηλεφάσσαν, CAP.
 ὑπὸ Θρακῶν ξενισθεὶς, ἤλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ IV, 1.
 τῆς Εὐρώπης πυνθανόμενος. ὁ δὲ θεὸς εἶπε, περὶ §. 1.
 μὲν Εὐρώπης μὴ πολυπραγμονεῖν, χρῆσθαι δὲ
 καθοδηγῶ βοῖ, καὶ πόλιν κτίζειν ἔνθα ἂν αὐτὴ
 πέσῃ καμοῦσα. τοιοῦτον λαβὼν χρησμὸν, διὰ §. 2.
 Φωκέων ἐπορεύετο. εἶτα βοῖ συντυχῶν ἐν τοῖς Πε-
 λάγοντος βουκολίαις, ταύτῃ κατόπισθεν εἶπετο.
 ἢ δὲ, διεξιοῦσα Βοιωτίαν, ἐκλίθη, πόλις ἔνθα
 νῦν εἰσὶ Θῆβαι. Βουλόμενος δὲ Ἀθηναῖα κατα- §. 3.
 θῆσαι τὴν βοῦν, πέμπει τινὰ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ

III, 4, 1. §. 1. Cadmus ex oraculo Delphis accepto, §. 2. boue
 duce in Boeotiam venit; §. 3. ad bouem mactandum aqua-
 tum missi ad fontem, a dracone necantur;

Γ. 1. εἰς Δελφοὺς ἤλθε Vat.
 καθοδηγῶ etiam Schol. Ho-
 mer. l. c. ἡγεμόνα κελεύθου
 dixit Apollo in verbis re-
 sponsi. προηγῆταιραν ὁδοῦ
 Apollon. III, 1181. Apud
 Aeschyli Schol. S. ad Theb.
 492. est simpliciter: τῶ εὐρε-
 θέντι ἀκολουθεῖν. Recepta
 hinc in mythos plura re-
 sponsa, quibus iubebatur
 aliquis, qui deum consulue-
 rat, templo egressus sequi
 eum qui primus occurreret.
 Exempla sunt in Ione; et
 in Pluto. §. 2. διὰ Φωκέων.

in oraculo: διὰ τε Φλεγυῶν
 καὶ Φωκίδος. In eodem Πε-
 λάγοντος nomen expressum;
 erat is Amphidamantis f.
 Eundem Pausan. IX, 12. pr.
 memorat. In Schol. Homer.
 Πελάγονος est. Emtum bouem
 a pastoribus Hygin. f. 178.
 narrat. διεξιοῦσα βοιωτίχ, ε.
 Vat. ἐκλήθη Dorv. κλίνειν
 γόνυ est in oraculo Schol.
 Homer. ὀκλήσασα ἀνεκλίθη:
 sic et Tzetza Chil. X, 460.
 Mox idem Schol. leniore
 verborum cursu: ἔνθα νῦν
 ἢ πόλις εἰσὶ Θῆβαι, alias ma-

- ληψόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης ὕδαρ· Φρουρῶν δὲ τὴν κρήνην δράκων, ὃν ἐξ Ἄρεος εἶπον τινὲς γεγονέναι, τοὺς πλείονας τῶν πεμφθέντων
- §. 4. διέφθειρεν. Ἀγανακτήσας δὲ Κάδμος, κτείνει τὸν δράκοντα· καὶ, τῆς Ἀθηναῖς ὑποθεμένης, τοῖς ἐδόντας αὐτοῦ σπείρει. τούτων δὲ σπαρέντων, ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν
- §. 5. Σπαρτούς. οὗτοι δὲ ἀπέκτειναν ἀλλήλους, οἱ μὲν, εἰς ἔριν ἀκούσιον ἐλθόντες, οἱ δὲ, ἀλλήλους
- §. 6. ἀγνοοῦντες. Φερεκύδης δὲ φησιν, ὅτι Κάδμος, ἰδὼν ἐκ γῆς ἀναφουμένους ἄνδρας ἐνόπλους, ἐπ' αὐτοὺς ἔβαλε λίθους· οἱ δὲ, ὑπ' ἀλλήλων νομί-
- §. 7. ζόντες βάλ्लεσθαι, εἰς μάχην κατέστησαν. Περιεσώθησαν δὲ πέντε· Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος,

III, 4, 1. §. 4. quem ille occidit, et Minervae consilio dentes in agro serit; ex quibus nati Sparti; §. 5. qui mutua caede, §. 6. iactis quoque a Cadmo lapidibus irritati, occumbunt. §. 7. Septem e Sparti superstites.

lis voc. πόλις abesse. §. 3. πέμπει τινὰ, atqui mox πλεονασ memostat τῶν πεμφθέντων. Melius adeo Schol. Homer. τινὰς - ληψομένους χέρνιβα. idque Gale quoque maluit. Tzetza Chil. X, 405. duo nominat Deileontem et Seriphum; sic et Schol. Lycophr. 1206. §. 4. ἀνέτειλαν Pal. §. 5. οἱ δὲ ἀπέκτειναν ἀγνοοῦντες omiffis me-

diis Vat. Malim extritum voc. ἀλλήλους, aut legi: εἰς ε. α. ἐλθόντες ἀλλήλοις; οἱ δὲ ἀγνοοῦντες, ignari. §. 6. ἐκ γῆς ἀναφουμένους ἄνδρας. sup. I, 9, 23. §. 9. erat ἀναδύεσθαι. forte hinc reponeere malis ἀναδυομένους. sed vtrumque bene se habet. Apud Lucian. de Salt. 41 est. ἀνάδοσις τῶν Σπαρτιῶν. corrigas forte ἀνάδυσις. sed nil

Ἵπερήνωρ, Πέλωρ. Κάδμος δὲ, ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν, Γ. 2, αἰδίων ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν Ἄρει. ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς §. 1. τότε ὀκτῶ ἔτη.

III, 4, 2. §. 1. Cadmus caedis reus exulat;

interest: eod. loco 50. Ἐχινάδων ἀνάδοσις occurrit.

Γ. 2. Κάδμος καί, Vat. pro δὲ, cum toties inuense καί pro δὲ scriptum vidissemus. at αἰδίων ἐνιαυτὸν quis alius dixit? et ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν quemnam? In priore illo Gale ad annum magnum prouocat; at ille non octo annorum fuit. Foeda infidet corruptela. Fuit ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν υἱὸν, vel παῖδα, ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν Ἄρει. ex alterutro natum αἰδίων. a Marte satus erat draco; vt paullo ante videramus §. 3. In Schol. Homer. Ὀργισθέντος δὲ τοῦ Ἄρειος καὶ μέλλοντος Κάδμον ἀναιρεῖν, ἐκώλυσεν ὁ Ζεὺς, καὶ Ἀρμονίαν αὐτῷ συνώκησε τὴν Ἄρειος καὶ Ἀφροδίτης. (Iupiter placauit Martem, atque eius filiae nuptias conciliauit Cadmo) πρότερον δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν, ἀντὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ δρά-

κοντος, ἐνιαυτὸν θητεῦσαι.

Apud Suid. in Κάδμος est:

ἐθήτευσεν Ἄρει ὀκτῶ ἔτη.

Potuit hoc a docto auctore primum esse nouatum cum

respectu ad octaeteridem

Boeotiam, cum dieteride et

tetraeteride, propter Olym-

piades, vt cum iis conue-

niret annus Boeotius, in-

uentam: de qua egit Pon-

tedera Antiqq. Gr. et Lat.

Epist. 20. p. 210 sqq. Vide-

tur serius hoc inde natum

esse, vt, cum in aliis fabu-

lis vnus annus exilii esset,

octo annos pro vno anno

olim habitos esse dicerent

mythographi; vti annus ser-

uitutis Herculis apud Om-

phalen II, 6, 1. §. 7. per tres

annos declaratus est vnde

Herodorus annum trium an-

norum confecerat; ap. Schol.

Sophocl. Trach. 257. ὁ Ἡρό-

δοτος (haud duble Ἡρόδωρος)

τρία ἔτη λέγει τὸν ἐνιαυτὸν.

- §. 2. Μετὰ δὲ τὴν Θητεῖαν Ἀθηναῖ αὐτῷ βασιλείαν κατεσκεύασε. Ζεὺς ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα Ἀρμονίαν, Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος θυγατέρα, καὶ πάντες θεοὶ, καταλιπόντες τὸν οὐρανὸν, ἐν τῇ
- §. 3. Καδμείᾳ τὸν γάμον εὐωχούμενοι ἀνύμνησαν. Ἔδωκε δὲ αὐτῇ Κάδμος πέπλον, καὶ τὸν Ἡφαιστότευκτον ὄρμον, ὃν ὑπὸ Ἡφαιστου λέγουσὶ τινες δοθῆναι Κάδμῳ, Φερεκύδης δὲ ὑπὸ Εὐρώπης· ὃν παρα Διὸς
- §. 4. αὐτὴν λαβεῖν. Γίνονται δὲ Κάδμῳ θυγατέρες μὲν Αὐτονόη, Ἰνώ, Σεμέλη, Ἀγανὴ, παῖς δὲ Πολύδωρος. Ἰνώ μὲν οὖν Ἀθάμας ἔγημεν Αὐτονόην δὲ Ἀρισταῖος Ἀγανὴν, Ἐχίῳν.
- Γ. 3. Σεμέλης δὲ Ζεὺς ἐρασθεῖς, Ἥρας κρύφα
- §. 1. συνευνάζεται. ἢ δὲ, ἐξάπατηθεῖσα ὑπὸ Ἥρας, κατανεύσαντος αὐτῇ Διὸς πᾶν τὸ αἰτηθὲν ποιή-

III, 4, 2. §. 2. inde redux regnum accipit. Eius et Harmoniae nuptiae, deorum confessus; §. 3. Cadmi dona nuptialia; et §. 4. progenies. 3. §. 1. Semele a Ioue amata, Iunonis fraude ad exitiosas preces adducta,

an vero ab ipso Apollodoro illa sint: ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς τότε ὀκτῶ ἐτῶν, dubitare licet. — §. 2. βασιλείαν reddidi, quod Commel. et Gal. monebant, pro vitioso βασιλεῖ. Mox restituendum praeterea Ζεὺς δὲ ε. ἀνύμνησαν. Codd. P. M. D. et tres Regii καθύμνησαν. §. 4. Ἐχέων codd. male.

Γ. 3. Ἥρας κρύφα. Iunonem ex seqq. insertam esse non dubito; deficit etiam in Schol. II. ξ, 323. vbi hic locus exscribitur; in fine autem additur: narrationem extare apud Euripidem in Bacchis, scilicet v. 89 sqq. vbi v. 288. subiicitur etiam interpretatio fabulae inserti femori pueri. Alioqui κρύφα

σειν, αἰτεῖται τοιοῦτον αὐτὸν ἔλθειν, οἷος ἦλθε
 μνηστευόμενος Ἥραν. Ζεὺς δὲ, μὴ δυνάμενος §. 2.
 ἀνανεῦσαι, παραγίνεται εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς
 ἐφ' ἄρματος, ἀστραπαῖς ὁμοῦ καὶ βρονταῖς, καὶ
 κεραυνὸν ἴησιν. Σεμέλης δὲ διὰ τὸν φόβον ἐκλι- §. 3.
 πούσης, ἑξαμηνιαῖον βρέφος ἑξαμβλωθὲν ἐκ τοῦ
 πυρὸς ἀρπάσας, ἐνέρραψε τῷ μηρῷ. Ἀποθανού- §. 4.
 σης δὲ Σεμέλης, αἱ λοιπαὶ Κάδμου θυγατέρες διή-
 νεγκαν λόγον, συνευνησθαι θνητῷ τινι Σεμέλην,
 καὶ καταψεύσασθαι Διὸς, καὶ διὰ τοῦτο ἐκεραυ-
 νώθη. κατὰ δὲ τὸν χρόνον τὸν καθήκοντα, Διό- §. 5.
 νυσον γεννᾷ Ζεὺς λύσας τὰ ῥάμματα, καὶ δίδω-
 σιν Ἑρμῇ. ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνώ καὶ Ἀθάμαντα,
 καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην.

Ἀγανακτήσασα δὲ Ἥρα, μανίαν αὐτοῖς ἐνέ- §. 6.
 βαλε. καὶ Ἀθάμας μὲν, τὸν πρεσβύτερον παῖδα

III, 4, 3. §. 2. conflagrat. Bacchus infans a Iove flamma ereptus
 et femori infusus, §. 5. partu maturo editus a Mercurio
 ad Ino et Athamantem nutriendus defertur. §. 6. Iuno iis
 irata furorem immittit;

Ἥρας dictum esset, vt κρύ-
 φα Πηλέως p. 259. κρύφα
 Θεῶν p. 266. et 268. et in
 ipso Eurip. Bacch. 98. Iu-
 piter femori inferit puerum
 κρυπτόν ἀφ' Ἥρας. αἰτεῖται
 τοιοῦτον. ne putes ex altera
 voce primae ultimam adhae-
 sisse; nam αἰτεῖσθαι non in-
 frequens ap. Thucyd. et al.

et I, 9, 21. §. 1. II, 1, 3. §. 3.
 et inf. III, 7, 6. §. 1. apud
 nostrum p. 72. 79. 219. μνη-
 στευόμενος Ἥραν mox iterum
 III, 4, 4. §. 2. ὅτι ἐμνηστεύσα-
 το Σεμέλην. perperam ἥρας.
 Dorv. §. 4. καὶ διὰ τοῦτο ἐκε-
 ραυνώθη. aut ab alia manu
 haec venere, aut legendum,
 quod obuium est, κεραυνω-

- Λέαρχον ὡς ἔλαφον θηρεύσας ἀπέκτεινεν Ἴνώ
 δὲ, τὸν Μελικέρτην εἰς πεπυρωμένον λέβητα
 ῥίψασα, εἶτα βαρτάσασα, μετὰ νεκροῦ τοῦ παι-
 §. 7. δὸς ἤλατο κατὰ βυθῶν· καὶ Λευκοθέα μὲν αὐτὴ
 καλεῖται, Παλαίμων δὲ, ὃ παῖς οὕτως ὀνομα-
 σθέντες ὑπὸ τῶν πλείοντων τοῖς χειμαζομένοις
 §. 8. γὰρ βοηθοῦσιν. Ἐτέθη δὲ ἐπὶ Μελικέρτη ἀγῶν
 τῶν Ἴσθμίων, Σισύφου θέντος.
 §. 9. Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας, τὸν
 Ἥρας θυμὸν ἐκλεψε καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἐρμῆς

III, 4, 3. §. 6. Athamas Learchum f. Ino Melicertam interimit,
 et cum eius corpore in mare se immittit; §. 7. inde ipsa
 dea marina facta, Leucothea, puer Palaemon. §. 8. Insti-
 tuta Isthmia. §. 9. Bacchum puerum in ceruum mutatum
 Iunoni subducit Iupiter;

θῆναι. Similis Penthei ca-
 lumnia in Eurip. Bacchis
 244 sq. §. 6. εἰς πεπυρωμέ-
 νον λέβητα. Vat. ὡς Schol.
 Lycophr. l. c. εἰς ζέοντα λέ-
 βητα. Schol. Pindari Arg.
 Isthm. εἰς λέβητα ὕδατος ζέ-
 στοῦ. εἶτα βαστάσασα. *abs-*
portans eum secum, apud
 Schol. Lycophr. l. c. est:
 σωφρονήσασα δέ. ἤλατο cor-
 rexerit Faber; editum et scri-
 ptum erat ἤλλατο vel ἤλ-
 λατο. Saltem ἤλλετο erat
 scribendum, cum Schol.
 Pindar. l. c. forte ex h. l.

κατὰ βυθῶν. etiam hunc plu-
 ralem ignorationi scripturae
 in compendium contractae
 deberi arbitror pro κατὰ βυ-
 θοῦ, vel βυθόν. vt ἐπὶ βω-
 μῶν, ἐπὶ μισθοῖς. sup. I, 9,
 8. §. 3. et V. L. §. 7. τοῖς
 χειμαζομένοις γὰρ βοηθοῦσιν.
 videtur hic deesse aliquid,
 aut superesse; in nomini-
 bus enim nihil deprehendi-
 tur, quod ad auxilium fe-
 rendum spectet; nisi dicere
 voluit simpliciter, noua no-
 mina indita esse a nauigan-
 tibus, cum pro diis marinis

πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύση τῆς Ἀσίας κατοικούσας, ἃς ὕστερον Ζεὺς καταστερίσας ὠνόμασεν Ὑάδας.

Αὐτονόησ δὲ καὶ Ἀρισταίου παῖς Ἀκταίων §. 4. ἐγένετο, ὃς τραφεὶς παρὰ Χείρωνι κυνηγὸς ἐδιδάχθη, καὶ ὕστερον κατεβρώθη ἐν τῷ Κιθαιρῶνι ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν. καὶ τοῦτον ἐτελεύτησε τὸν τρόπον, ὡς μὲν οὖν Ἀκουσίλαος λέγει, μνησίαντος τοῦ Διὸς, ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην ὡς δὲ οἱ πλείονες, ὅτι τὴν Ἄρτεμιν λουομένην §. 3. εἶδε. καὶ Φασὶ τὴν θεὸν παραχρῆμα αὐτοῦ τὴν μορφήν εἰς ἔλαφον ἀλλάξαι, καὶ τοῖς ἐπομένοις αὐτῷ πεντήκοντα κυσὶν ἐμβαλεῖν λύσσαν, ὑφ' ᾧ κατὰ ἄγνοιαν ἐβρώθη. ἀπολομένου δὲ Ἀκταίου, §. 4.

III, 4, 3. §. 9. a Mercurio ad se allatum Nymphae Nyseides educant. 4. §. 1. Actaeon, a Chirone venationem edoctus in ceruum mutatus a canibus discerpitur; seu §. 2. ira Iovis, quod Semelen ambierat, seu §. 3. quod Dianam se lauante[m] conspexerat;

haberi coepissent. ὀνομασθέντος erat in Pal. V. D. Reg. 3. §. 9. τὸν Ἦρας θυμὸν ἐκλεψε, h. ἔλαθεν, ἠπάτησε, seu iram seu animum. In Reg. 3. a m. pr. erat τῶν θυμῶν. ἐν Νύσση sic sane libri et edd. sollenni more librorum ferioris aetatis, qui geminare amant litteras; sed debebat reponi Νύση vt

sup. fuit editum I, 6, 3. §. 9. cf. Wessel. ad Diodor. p. 19. 96. Ern. ad Homer. Hymn. p. 99.

§. 4. κυνηγὸς ἐδιδάχθη. vir doctus in marg. ed. Fabri tentabat κυνήγιον. parum feliciter; alterum exemplis adstruxit Hemsterh. ad Plutum p. 5. §. 2. ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην. reposui pro vitioso

οἱ κύνες ἐπιζητοῦντες τὸν δεσπότην, καταρῶντο,
καὶ ζήτησιν ποιούμενοι, παρεγένοντο ἐπὶ τὸ τοῦ
Χείρωνος ἄντρον ὃς εἶδωλον κατεσκεύασεν Ἀκ-
ταίονος, ὃ καὶ τὴν λύπην αὐτῶν ἔπαυσε. *

* * *

§. 5. * Τὰ ὀνόματα τῶν Ἀκταίονος κυνῶν. ἐξ ὧν οὗτοι***
Δὴ νῦν καλὸν σῶμα περισταδὸν, ἥύτε Θῆρες,
Τοῦδε δάσαντο κύνες κρατεροί. πέλας Ἄρκυα πρώτη.

III, 4. 4. §. 4. canes dominum desiderantes Chiron placat. Spectro
heri obiecto. §. 5. 6. Canum nomina.

ὄτε. male quoque ed. Rom.
Σειμέλη. § 4. ἀπολούμενου.
legebatur ἀπολουμένου, quod
esset, iam iam periturus; at
nunc perierat. Pal. D. V.
Reg. 3. ἀπολλυμένου. et Ἀκ-
ταίονος ed. Rom. cum mss.
et sic Ἀκταίονος Callim. L.
P. 109. quod sequutus est
Ovidius. A Commelino il-
latum Ἀκταίωνος. Vtrum-
que recte: vid. ad Polluc.
Tom. I. p. 495. ad Pausan.
p. 787. et ad Diodor. p. 324.
T. I. ἐπὶ τὸ τοῦ Χείρωνος
ἄντρον. interposui τὸ cum
Pal. forte et aliis, Vat. R. 2.
τὴν λύπην ἔπαυσε recepi e
Pal. Dorv. Reg. 3. pro ἐπαύ-
σατο, monente quoque Ou-

dend. ad Thomam M. p. 230.
§. 5. Ad h. l. vid. Obsl. ἐξ
ὧν οὗτοι, absunt verba R. 2.
idque bene; corrupta sunt
in libb. ἐκ τῶν οὕτω δὴ νῦν,
nisi quod οὗτοι in Reg. 3.
Aegius e librorum corrupte-
lis aegre se sensum elicere
potuisse praefatur: videtur
itaque plura de suo consti-
tuisse. Scaligeri correctio-
nes habet Toll. ad Palaeph.
p. 161. Tentavit nonnulla
Mitscherlich. noster Epist.
Crit. p. 25. ἥύτε Θῆρες ἥύτε
Θηρὸς emendat Scaliger; in
idem incidit Mitscherlich.
sed sibi temperat, quia apud
Homerum sunt κύνες Θήρες-
σιν ἰοικότες Od. ξ, 21. Scili-

— μετὰ ταύτην, ἄλκιμα τέκνα·

Λυγκεὺς καὶ βάνος πόδας ἀνετὸς, ἠδ' Ἀμάρυνθος.

Καὶ τοὺς ὀνομαστὶ διήνεγκεν, ὡς κατέλεξε. §. 6.

Καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν Διὸς ἐννεσίησι.

cet nunc feratum modo canes in eum irruunt. Certe cerui notionem in Θῆρ latere, vbi canes opponuntur, non dubito. Sic et Θῆρες et κύνες oppositi ap. Nonn. Dionys. l. c. in eadem fabula; vt v. 440. 1. (quo versu leg. εἶρω Νύμφας Νηιάδας. δεδάσιν ἐμαὶ δρύες.) Mox legebatur; τοῦτον ἐδάσαντος κύνες κρατεροί. Pal. apud Commel. τοῦ δ' αὖ τὸ, at τοῦ δάσαντο Vef. et Regg. τοῦ δάσαντος Vat. κύνες κρατεροῦ Pal. et omnes codd. τοῦτον ἐδάσαντο κρατεροί κύνες adscriptum video in ora ed. Fabri. Scaliger em. τοῦδα δάσαντο. πέλας Ἄρκυα πρώτη. Aegius πέλας ἄρκυα Πρώτη, quasi esse posset: *prope retia Prote*. Ἄρκυα Scaliger, parum sollicitus de metro, et si nomen canis erat apud Aeschyl. l. c. Ovid. et in Hygin. l. c. Ἄρκυα coni.

Mitscherl. In libb. est ἄρκυα. an fuit versus initium: πέλας * * Ἀργέννη πρώτη, μετὰ δ' αὐτὴν ἄλκιμα τέκνα, Λ. A Scaligero suppleri video; Λεῖπ' Ἀργῆ, Πτερέλα μετὰ vel Λεῖπ' Ἀργῆ, Καμάχης μετὰ ταύτην ἄλκιμα τέκνα. καὶ βάνος πόδας ἀνετὸς. bene Scalig. βαιὸς πόδας Αἰνετος, *raguis pedibus*. Mitscherl. Λ. καὶ Βάλιος. sed ἀνετὸς sanum esse nequit. Galeus hariolatur: Λυγκεὺς ἰχνοβάτης πόδας αἰνετὸς ἠδὲ Μελάμπους. Scaliger ἠδὲ Δρομαῖος. καὶ τοὺς ὀνομαστὶ διήνεγκεν. pro vulgato erat in codd. καὶ οὖς et ὡς κατέλεξε. quod Aegius mutauit, puto, sed ne sic sane sunt. Si poetae verba sunt, satis quidem ieiuna, leg. partim cum Scaligero; καὶ τούτους ὀνομαστὶ διηνεκέως κατέλεξε. §. 6. καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν, hoc dedit Aegius; in

Πρῶτοι γὰρ μέλαν αἷμα πῖον σφετέρωιο ἀνακτος
 Σπαρτός τ' ὦν Ἀργός τε, Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος.
 (Τοῦ δ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἷμα δ' ἔλαψαν)
 Τοὺς δὲ μέτ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθεν ἔμμεμαῶτες.
 (Ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.)

* * *

codd. est καὶ τότε vel sine καὶ, vt Vat. Reg. 3. Ἀκταῖον κτεῖνε Pal. D. Vef. Reg. 3. κτεῖναι Vat. Med. Inferendum saltem γ' cum Mitscherl. καὶ τότε γ' A. sed potuit hoc ab eo appositum esse, qui omiffis mediis reliqua in margine adscripterat: καὶ τότε. (scil. subiungit poeta). Pro ἐννεσίησι, iussu, numine Iouis, est in codd. ἀννεσίησι eadem aberratione, quae in Apollonio occurrit. Pro πρῶτοι in libb. est πρῶτος. αἷμα πῖον recepi pro ἀπὸ, cum viderem etiam Scaligerum sic emendasse; incidemat in idem Mitscherl. Σπαρτός δ' ὦν Ἀ. in codd. est παρτός τ' ὦ, vel δὲ ὦν. Scalig. Σπαρτός τ' οὔν. malim γοῦν. nisi fuit Σπαρτός τ' Οὐραργός τε. cauda albicante. Βορῆς ex Βορέας, edebatur βόρης. posset videri

ductum a βορὰ vnde ὁ βορός. cf. Munker. ad Hygin. l. c. Quae sequuntur, ex pluribus auctoribus et locis congesta sunt, nam eandem sententiam bis vel ter reddunt. τοῦ δ' Ἀκταίωνος Aegio deberi videtur; codd. οὗ δ' ἀκταίου. Med. ἀκταίου. Scaliger: τοὶ δ' Ἀκταίωνος. αἷμα τ' ἔλαψαν. ita cum Ruhnkenio ad Callim. fragm. 247. rescripti, pro ἔδαψαν, quod alienum erat: lambendo non vorando opus fuit. Versum ab alio, quam reliqua, auctore profectum esse vidit Mitscherl. l. c. — ἐπέσσυθεν refinxī, quod res ferebat, pro vitioso ἐπέσσυθον. et iam Scaligerum sic correxisse video. Ultimus versus est ab indocto librario in alienum locum illatus, spectavit haud dubie ad Bacchum in seqq. qui vinum inuenit solatiū

Διόνυσος δὲ εὐρετῆς ἀμπέλου γενόμενος, Ἦρας CAP.
 μανίαν αὐτῷ ἐμβαλούσης, περιπλανᾶται Αἴγυ- V, 1.
 πτόν τε καὶ Συρίαν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον Πρω- §. 1.
 τεὺς αὐτὸν ὑποδέχεται βασιλεὺς Αἰγυπτίων. §. 2.
 αὐτῆς δὲ εἰς Κύβελα τῆς Φρυγίας ἀφικνεῖ- §. 3.
 ται κακεῖ καθαρθεὶς ὑπὸ Ῥέας, καὶ τὰς τε-
 λετὰς ἐκμαθὼν, καὶ λαβὼν παρ' ἐκείνης τὴν
 στολήν, ἐπὶ Ἰνδοὺς διὰ τῆς Θράκης ἠπέιγετο.
 Λυκούργος δὲ, παῖς Δρύαντος, Ἠδωνῶν βασι- §. 4.
 λεύων, οἱ Στρυμόνα ποταμὸν παροικοῦσι, πρῶτος

III, 5, 1. §. 1. Errores Bacchi infania a Iunone iniecta: §. 2. ac-
 cedit Proteum in Aegypto; §. 3. tum ad Rheam in monte
 Cybelo, a qua menti sanae restitutus, initiatus, Thraciam
 adit; vbi §. 4. a Lycurgo male exceptus

*cūrarum futurum homini-
 bus.* Odorati sunt idem Fa-
 ber, Gale et Mitscherlich.

§. 1. Διόνυσος δὲ, abest haec
 vox a Pal. Reg. 3. male.
 ἐμβαλλούσης ed. Rom. ἐμ-
 βαλούσης Pal. e quo Commel.
 recepit, V. Reg. 3. cum al.
 Αἴγυπτόν τε καὶ Συρίαν ex
 margine irrepsisse suspicor,
 excidisse vero post αὐτῆς δὲ
 διὰ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τὴν Συ-
 ρίαν, nisi breuitatis studio
 haec, vt alia, praetermisit
 noster. §. 3. εἰς Κύβελα.
 Sic et Schol. Homer. Le-
 gebatur εἰς Κύβαλα, quod

indocto librario debetur. τὰ
 Κύβελα vel Κύβελλα Phry-
 giae mons, mθx forte et
 vrbs, vid. Hemsterh. ad Lu-
 cian. T. I. p. 90. Heinf. ad
 Virgil. Aen. III, 111. τὴν
 στολήν, malit τὸν στόλον Ar-
 naldus de diis paredris p. 163
 vbi de Cybeles et Bacchi
 consortio agit. ἐπὶ Ἰνδοὺς
 alieno loco pessime inser-
 tum est. ἀνα πᾶσαν ἐφέρετο
 τὴν γῆν ait Schol. Homer.
 §. 4. βασιλεύσας ed. Par. sed.
 incuria operarum. οἱ Στρυ-
 μόνα ποταμὸν παροικοῦσι ed.
 Rom. ordinem verborum

- §. 5. ὑβρίσας ἐξέβαλεν αὐτόν. καὶ Διόνυσος μὲν εἰς
 Θάλασσαν πρὸς Θέτιν τὴν Νηρέως κατέφυγε·
 Βάκχαι δὲ ἐγένοντο αἰχμάλωτοι καὶ τὸ συνεπό-
 §. 6. μενον Σατύρων πλῆθος αὐτῶ. αὐθις δὲ αἱ
 Βάκχαι ἐλύθησαν ἐξαίφνης· Λυκούργω δὲ μανίαν
 ἐποίησε Διόνυσος. ὁ δὲ, μεμηνῶς, Δρύαντα τὸν
 παῖδα, ἀμπέλου νομίζων κληῖμα κόπτειν, πελέκει
 πλήξας, ἀπέκτεινε, καὶ ἀκρωτηριάσας αὐτόν,
 §. 7. ἐσωφρόνησε. τῆς δὲ γῆς ἀκάρπου μινούσης, ἐχρη-
 σεν ὁ θεὸς, καρποφορήσειν αὐτήν, ἂν θανατωθῆ
 Λυκούργος. Ἴδωνοὶ δὲ ἀκούσαντες, εἰς τὸ Παγ-

III, 5, 1. §. 5. ad Thetidem fuga se recipit; Bacchae et Satyrī
 vinculis habitī; §. 6. illae quidem liberantur; Lycurgus
 autem furore correptus filium securi caedit; §. 7. agrorum
 sterilitate ingruente ex sorte accepta Lycurgum morte mul-
 tant Edones.

mutauit Commel. e Pal. cum
 Vat. πρῶτος alienum et ieiun-
 num. §. 5. αὐτῶ post πλῆ-
 θος eiiciam. §. 6. Λυκούργω
 δὲ, ex D. et Reg. 3. erat no-
 tatum, et sic ed. Rom. γὰρ
 ex correctione Aegii recepe-
 rat Commel. mox erat forte
 μανίαν ἐνεποίησε, et si alte-
 rum, satis quidem ieiunum,
 defendi potest. Legebatur
 καὶ ἀκρωτηριάσας ἑαυτὸν, ἐσω-
 φρόνησε. non satis aduerte-
 ram, vitio haec laborare;

notaueram tamen αὐτόν ex
 Pal. Vat. Reg. 3. et ἐσωφρό-
 νισε Dorv. Reg. 3. si ἑαυτοῦ
 seruabam, scribendum erat
 ἑαυτὸν ἐσωφρόνισε; se ad
 mentem sanam recepit; si
 ἐσωφρόνησε: necesse est iun-
 gere; ἀκρωτηριάσας mutilans
 αὐτόν, puerum; resipuit. Et
 hoc haud dubie verius; nam
 mox demum ad supplicium
 rapitur. §. 7. τὸ Παγγαῖον
 notus mons, imprimis me-
 tallis diues, cui Philippi ad-

γαῖον αὐτὸν ἀπαγαγόντες ὄρος, ἔδησαν κἀκεῖ κατὰ Διονύσου βούλησιν ὑπὸ ἵππων διαφθαρεῖς ἀπέθανε.

Διελθὼν δὲ Θράκην, καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἀπα- §. 2.
σαν, στήλας ἐκεῖ στήσας, ἤκεν εἰς Θήβας καὶ §. 1.
τὰς γυναῖκας ἠνάγκασε καταλιπούσας τὰς οἰκίας
βακχεύειν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι. Πενθεὺς δὲ, γεν- §. 2.
νηθεὶς ἐξ Ἀγαυῆς Ἐχίονι, παρὰ Κάδμου εἰλη-
φὼς τὴν βασιλείαν, διεκώλυε ταῦτα γίνεσθαι.
καὶ παραγενόμενος εἰς Κιθαιρῶνα τῶν Βακχῶν
κατάσκοπος, ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀγαυῆς κατὰ μα-
ρίαν ἐμελεῖσθαι. ἐνόμισε γὰρ αὐτὸν θεῖον εἶναι.
Δείξας δὲ Θηβαίοις ὅτι θεὸς ἐστίν, ἤκεν εἰς Ἄρ- §. 3.
γος κἀκεῖ πάλιν οὐ τιμώντων αὐτὸν, ἐξέμηνε τὰς
γυναῖκας. αἱ δὲ, ἐν τοῖς ὄρεσι τοὺς ἐπιμαστιδίους
ἔχουσαι παῖδας, τὰς σάρκας αὐτῶν ἐσιτοῦντο.
Βουλόμενος δὲ ἀπὸ τῆς Ἰκαρίας εἰς Νάξον δια- §. 3.
κομισθῆναι, Τυρρηνῶν ληστρικὴν ἐμισθώσατο §. 1.
τριήρη. αἱ δὲ, αὐτὸν ἐνθέμενοι, Νάξον μὲν παρέ-

III, 5, 2, §. 1. Bacchus Thraciam peruagatus venit Thebas; §. 2. furore mulieres Bacchico discursitantes Pentheus speculatus e Cithaerone a matre dilaniatur, §. 3. Bacchus ab Argiuis neglectus insaniam Argiuis mulieribus iniicit, 3. §. 1. Eum in Naxum traicientem cum in Asiam abducere vellent Tyrrheni praedones, in mare defiliunt in delphines mutati.

iacebant; erat tamen hic in codd. et edd. παγκαῖον. μετὰ Διονύσου βούλησιν. Pal. Vat.

§. 2. καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἀπα-
σαν, στήλας ἐκεῖ στήσας, ite-

rum a male manu illata ex margine, ex Thracia iter Thebas breuius habetur. in Pal. omissum Ἰνδικὴν, at paulo ante τὴν Θράκην. ἠνάγκ-

- πλεον, ἠπείγοντο δὲ εἰς Ἀσίαν ἀπερπωλήσοντες.
 §. 2. ὁ δὲ τὸν μὲν ἰστὸν καὶ τὰς κώπας ἐποίησεν ὄφεις,
 τὸ δὲ σκάφος ἐπλήσε κισσοῦ καὶ βοῆς αὐλῶν·
 οἱ δὲ, ἐμμανεῖς γενόμενοι, κατὰ τῆς θαλάττης
 §. 3. ἔφυγον καὶ ἐγένοντο δελφῖνες. ὡς δὲ, μαθόντες
 αὐτὸν θεὸν, ἄνθρωποι ἐτίμων· ὁ δὲ, ἀναγαγὼν
 ἐξ ἄδου τὴν μητέρα, καὶ προσαγορεύσας Θυώνην,
 μετ' αὐτῆς εἰς οὐρανὸν ἀνῆλθεν.

- Γ. 4. Ὁ δὲ Κάδμος μετὰ Ἀρμονίας Θήβας ἐκλι-
 §. 1. πῶν, πρὸς Ἐγχέλεας παραγίνεται. τούτοις δὲ ὑπὸ
 Ἰλλυριῶν πολεμουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν, Ἰλλυ-
 ριῶν κρατήσειν, εἰάν ἡγεμόνα Κάδμον καὶ Ἀρ-
 μονίαν ἔχωσιν. οἱ δὲ, πεισθέντες, ποιῶνται κατὰ
 Ἰλλυριῶν ἡγεμόνας τούτους, καὶ κρατοῦσι. καὶ
 βασιλεύει Κάδμος Ἰλλυριῶν, καὶ παῖς Ἰλλύριος
 §. 2. αὐτῷ γίνεται. αὐθις δὲ μετὰ Ἀρμονίας εἰς δρά-
 κοντα μεταβαλὼν, εἰς Ἡλύσιον πεδῖον ὑπὸ Διὸς
 ἐξεπέμφθησαν.

III, 5, 3. §. 3. Bacchus Semelen in coelum educit. 4. Cadmus
 ab Enchelenibus euocatus, Illyriis victis regnum consti-
 tuit; cum coniuge in serpentem mutatus in Elyfio degit.

κα²ε Vat. §. 2. περὶ Κάδ-
 μου Pal. ἐμελίσθη Vat.

Γ. 3. τριήρην Vat. ἀπεμ-
 πολήσοντες. Pal. Dorv. §. 2.
 ἰστὸν ex Aegii emend. legi-
 mus; in codd. erat ἰσθμόν,
 quod et e Pal. Dorv. nota-

tum video. §. 3. ὡς δὲ μ.
 vitiosum hoc forte ὡδε μα-
 θόντες. - ἐτίμων· ὁ δὲ α.

Γ. 4. μεταβαλὼν, Ic. τὴν
 μορφὴν, v. sup. I, 9, 9. §. 2.
 subiicitur §. 2. μεταβαλὼν-
 ἐξεπέμφθησαν. potest excu-

Πολύδωρος δὲ, Θηβῶν βασιλεὺς γενόμενος, §. 5. Νυκτῆίδα γαμεῖ, Νυκτέως τοῦ Χθονίου θυγα- §. 1. τέρα, καὶ γεννᾷ Λάβδακον. οὗτος ἀπώλετο μετὰ Πενθέα, ἐκείνῳ φρονῶν παραπλήσια. Καταλι- §. 2. πόντος δὲ Λαβδάκου παῖδα ἐνιαυσιαῖον Λαῖον, τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο Λύκος, ἕως οὗτος ἦν παῖς, ἀδελ- φὸς ὢν Νυκτέως. ἀμφότεροι δὲ ἀπὸ Εὐβοίας φυ- §. 3. γόντες, ἐπεὶ Φλεγύαν ἀπέκτειναν τὸν Ἄρεος καὶ Χρύσης τῆς Βοιωτίδος, Ὑρίαν κατώκουν, καὶ, διὰ τὴν πρὸς Πενθέα οἰκειότητα, ἐγεγόνεισαν πολῖται. αἰρεθεῖς οὖν Λύκος πολέμαρχος ὑπὸ Θηβαίων, §. 4. ἐπετίθετο τῇ δυναστείᾳ, καὶ βασιλεύσας ἔτη εἴκοσι, φονευθεῖς ὑπὸ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος θνή- σκει δι' αἰτίαν τήνδε· Ἀντιόπη θυγάτηρ ἦν §. 5. Νυκτέως· ταύτῃ Ζεὺς συνῆλθεν. ἡ δὲ, ὡς ἔγκυος ἐγένετο, τοῦ πατρὸς ἀπειλοῦντος, εἰς Σικυῶνα

III, 5, 5. §. 1. Polydorus Thebis regnat, tum Labdacus, §. 2. cuius filium Laium regno priuat patruus Lycus Nyctei frater, §. 3. qui exules Thebas venerant: Lycus XX annos regnat. §. 5. Eum Antiope matris iniurias vlti filii Zethus et Amphion trucidant. Scilicet Antiope, a Iove compressa, patris Nyctei minas metuens, Sicyonem ad Epopeum fugit;

fari haec stribligo; sed libra- rio, puto, debetur; erat ἐξε- πέμφθη.

§. 5. Νυκτέως Pal. τοῦ ante χθονίου aberat Pal. D. Vat. Reg. 3. iidem mox λαύδακου, ex more. §. 2. ἕως οὗτος

ἦν παῖς. vix genuinum, sed ex margine illatum, voluit homo sensum esse, *interea dum ille puer erat, h. e. durante eius puerili aetate.* §. 3. ἀπὸ Εὐβοίας est tollendum. v. Obsl. Ὑρίαν repro-

- ἀποδιδράσκει πρὸς Ἐπωπέα καὶ τούτῳ γαμεῖται.
 §. 6. Νυκτεὺς δὲ ἀδυμήσας ἑαυτὸν φονεύει, δὸς ἐντο-
 λὴν Λύκῳ παρὰ Ἐπωπέως καὶ παρὰ Ἀντιόπης
 §. 7. λαβεῖν δίκας. Ὁ δὲ, στρατευσάμενος Σικυῶνα
 χειροῦται καὶ τὸν μὲν Ἐπωπέα κτείνει, τὴν δὲ
 §. 8. Ἀντιόπην ἤγαγεν αἰχμάλωτον. ἡ δὲ, ἀγομένη
 δύο γεννᾶ παῖδας ἐν Ἐλευθεραῖς τῆς Βοιωτίας,
 οὓς ἐκκειμένους εὐρῶν βουκόλος ἀνατρέφει, καὶ
 τὸν μὲν καλεῖ Ζῆθον, τὸν δὲ Ἀμφίωνα. Ζῆθος
 μὲν οὖν ἐπεμελεῖτο βουφορβίων, Ἀμφίων δὲ κι-
 θαρῳδίαν ἤσκει, δόντος αὐτῷ λύραν Ἐρμού.
 §. 9. Ἀντιόπην δὲ ἠκίζετο Λύκος καθεύξας, καὶ ἡ
 τούτου γυνὴ Δίρκη λαθροῦσα δέ ποτε, τῶν δεσμῶν
 αὐτομάτως λυθέντων, ἤκεν ἐπὶ τῶν παίδων ἔπαυ-
 §. 10. λιν, δεχθῆναι πρὸς αὐτῶν θέλουσα. οἱ δὲ, ἀνα-
 γνωρισάμενοι τὴν μητέρα, τὸν μὲν Λύκον κτεί-
 ρουσι τὴν δὲ Δίρκην δῆσαντες ἐκ ταύρου θανού-

III. 5. 5. § 6. Nyctei iussu Lycus §. 7. Antiopen repetit, §. 8.
 natos Zethum et Amphionem expositos bubulcus enutrit.
 §. 9. Antiope a Lyco et Dirce vinculis habita aufugit in
 filias et in filios adultos incidit, §. 10. qui agnitae matris
 iniurias caede Lyci et Dirces supplicio vindicant.

fitum pro Συρίαν v. Obsf.
 ἐπὶ Φλεγύαν Vat. Χρύσης in
 codd. Δωτίδος v. Obsf. τὸν
 Ἄρεος υἱὸν Vat. §. 6. Pro
 παρὰ E. καὶ παρὰ A. erat
 vitiose editum scriptumque
 περι. consentit in correctio-
 nem Scaliger. Male etiam

erat in Codd. scriptum §. 8.
 ἐν ἐλευθέρῳ, emendatum iam
 ab Aegio. Eleutheræ erant
 in confiniis Boeotiae et At-
 ticae, postea Atticae attri-
 butae: vid. Pausan. I, 38.
 p. 93. βουφοραίων pro βου-
 φορβίων itidem prae codd.

σαν ῥίπτουσιν εἰς κρήνην τὴν ἀπ' ἐκείνης καλου-
μένην Δίρκην. παραλαβόντες δὲ τὴν δυναστείαν, §. 11.
τὴν μὲν πόλιν ἐτείχισαν, ἐπακολουθησάντων τῇ
'Αμφίονος λύρα τῶν λίθων Λαῖον δὲ ἐξέβαλον.
ὁ δὲ, ἐν Πελοποννήσῳ διατελῶν, ἐπιξενούται §. 12.
Πέλοπι, καὶ τούτου παῖδα Χρύσιππον, ἀρματο-
δραμεῖν διδάσκων, ἐρασθεὶς ἀναρπάζει.

Γαμεῖ δὲ Ζῆθος μὲν Θήβην, ἀφ' ἧς ἡ πόλις §. 6.
Θῆβαι: Ἀμφίων δὲ Νιόβην τὴν Ταντάλου, ἡ §. 1.
γεννᾶ παῖδας μὲν ἑπτὰ, Σίπυλον, Μίνυτον, Ἴσμη-
νον, Δαμασίχθονα, Ἀγήνορα, Φαίδιμον, Τάν-
ταλον: θυγατέρας δὲ τὰς ἴσας, Ἐθοδαίαν, ἡ,
ὡς τινες, Νέαιραν, Κλεοδόξην, Ἀστυόχην, Φθίαν,

III, 5, 5. §. 11. Ab Amphione Thebae conditae. §. 12. Laius fugit
ad Pelopem, eius filium Chrysiippum rapit. 6. §. 1. Ze-
thus ducit Theben, Amphion Nioben, Tantalii filiam:

§. 10. τὴν δὲ Δίρκην θριεὶ δὴ-
σαντες. vocem mediam su-
stuli consensu codicum; et-
iam §. 11. ἐτείχισαν, quod
male editum erat, pro ἐτεί-
χισαν, hoc et Pal. D. Reg. 3.
agnoscunt.

§. 6. Μίνυτον. Tzetz. le-
gerat Εὐπίνυτον. idem no-
men apud Hygin. f. 11. id-
que reponere iubet Munker.
ad e. l. Ἴσμηνον, Pal. Vat.
Reg. 3. Ἴσμήν. Ἀγήνορα. ap.
Schol. Eurip. et Hygin. l. c.

Archenor est. Ἐθοδαίαν, Pal.
Ox. vulgo ἐθοδαίαν. Νέαι-
ραν scripsi ex P. O. Reg. 1.
et Tzetz. et est eadem ap.
Quint. Smyrn. I, 290. acce-
dunt D. V. R. 2. 3. in qui-
bus καίραν. Vulgatum erat
Θῆραν. Etiam Hygin. *The-
ram* agnoscit; in quo et Asty-
nome pro *Astyoche*. Κλεο-
δόξην refinxi pro Κλεοδόξαν.
Φθίαν. in codd. est Φθέαν.
apud Tzetz. est Φαέθαν. Πε-
λοπίαν Schol. Eurip. et Tz.

- §. 2. Πελοπίαν, Ἀστυκράτειαν, Ὠγυγίαν. Ἡσίόδος δὲ δέκα μὲν υἱοὺς, δέκα δὲ θυγατέρας· Ἡρόδωρος δὲ δύο μὲν ἄρρενας, τρεῖς δὲ θηλείας· Ὀμηρος δὲ ἕξ μὲν υἱοὺς, ἕξ δὲ θυγατέρας φησὶ γενέσθαι.
- §. 3. Εὐτεκνος δὲ οὔσα Νιόβη, τῆς Λητοῦς εὐτεκνωτέρα εἶπεν ὑπάρχειν. Λητῶ δὲ ἀγανακτήσασα, τὴν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα κατ' αὐτῶν
- §. 4. παρώξυνε. καὶ τὰς μὲν θηλείας ἐπὶ τῆς οἰκίας κατετόξευσεν Ἄρτεμις· τοὺς δὲ ἄρρενας κοινῇ πάντας ἐν Κιθαιρῶνι Ἀπόλλων κυνηγετοῦντας
- §. 5. ἀπέκτεινεν. ἐσώθη δὲ τῶν μὲν ἀρρένων Ἀμφίων τῶν δὲ θηλειῶν Χλωρίς ἢ πρεσβυτέρα, ἢ Νηλεὺς

III, 5, 6. ea felix partu liberorum numero, §. 3. superbia Latonam laceffit; §. 4. a cuius liberis, Apolline et Diana, illa liberorum stirpe orbatur; §. 5. soli superstites Amphion et Chloris.

redhibent; in codd. est *πελόπιν*. *Ogygiam* cum *Astycratia* vindicat ex Hellanico Schol. Eurip. *Male ἐγύγην* Tzetza. §. 2. In Vat. erat *ς δὲ θυγατέρας*. Ἡρόδωρος rescripti pro Ἡρόδοτος, iam Aegio et Fabro praeceuntibus; idem factum sup. I, 9, 19. Valkenar. insuper ad Eurip. Phoen. p. 628. Ἡρόδωρος Δ μὲν ἄρρενας, vt eundem numerum ediderit cum Hellanico. Ὀμηρος δὲ, loco laud. II. ω, 602 sq. §. 3. *εὐτεκνωτέρα*. haud dubie leg. *εὐτεκνωτέρα* εἶπεν ὑπάρχειν. et reposui e Pal. Vef. Reg. 3. *εὐτεκνωτέρα* Vat. Med. at *ω* metrum apud Euripid. vindicat. cf. Wessel. ad Diodor. I. c. τὸν Ἀπόλλω scripti et editi, nam quod Pal. Ἀπόλλωνα habere dicitur, in Comelini edit. vt multae aliae var. lect. perperam adscriptum est. §. 5. *Χλωρίς*. at sup. I, 9, 9. §. 1. scriptum

συνώκησε. κατὰ δὲ Τελέσιλλαν ἐσώθησαν Ἀμύκλα καὶ Μελίβοια· ἐτοξεύθη δὲ ὑπ' αὐτῶν καὶ Ἀμφίων. Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας ἀπολιπούσα §. 6. πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦκεν εἰς Σίπυλον· καὶ κεῖ Διὶ εὐξαμένη, τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλε· καὶ χεῖται δάκρυα νύκτωρ καὶ μετ' ἡμέραν τοῦ λίθου.

Μετὰ δὲ τὴν Ἀμφίονος τελευτήν, Λαίϊος τὴν §. 7. βασιλείαν παρέλαβε· καὶ γήμας θυγατέρα Με- §. 1.

III, 5, 6. §. 6. Niobe ad Tantalum patrem profecta in Sipylo Phrygiae in saxum mutatur. 7. §. 1. Ex Laio, qui Amphioni successerat,

erat Χλωρίς, ad subtilitatem grammaticam propius, sed occurrit alterum etiam apud Homer. Pausan. et al. v. c. Diodor. IV, 68. extr. Repositum h. l. erat ab Aegio; nam scripti omnes *χωρίς*, solus Vat. *χάρις*. ἢ *Νηλεὺς συνώκησε*, vir doctus, cuius manum in ed. Fabri video, corrigit: ἢ *Νηλεῖ συνώκησε*. Etiam de hoc ipso Pausan. X, 29. p. 870. *Χλωρίν Νηλεῖ συνωκῆσαι* sed utrumque vsus loqu. fert. *Τελέσιλλαν* bene habemus ex Aegii emendatione. De ea vid. Ind. auct. In codd. est *Τελεσιαν*. Ἀμύκλα καὶ Μελίβοια. In codd.

est Ἀμύκλας, quod Gale probat; parum caute. nam Ἀμύκλα cum Chloride servata, ut Argiui ferebant, apud Pausan. II, 21. p. 160. Quod vero est ὑπ' αὐτῶν post ἐτοξεύθη, pannus est temere assutus. §. 6. αὐτὴ δὲ, abest δὲ a Pal. et Reg. 3. minus bene. εἰς Σίπυλον. Vat. εἰς πύλον. νύκτωρ Vat. νύκτων. statim quod sequitur τοῦ λίθου, substitui possit κατὰ, sed haud dubie eiiciendum est; vidit hoc Mitscherlich. noster p. 31. Epist. crit. idemque sagaciter senarii vestigia deprehendit; χεῖται δὲ νύκτωρ δάκρυα καὶ μετ' ἡμέραν.

- νοικέως, ἣν ἔνιοι μὲν Ἰοκάστην, ἔνιοι δὲ Ἐπικά-
 §. 2. στην λέγουσι· χρήσαντος τοῦ Θεοῦ μὴ γεννᾶν,
 τὸν γεννηθέντα γὰρ πατροκτόνον ἔσεσθαι ὁ δὲ,
 οἴνωθεις, συνῆλθε τῇ γυναικί. καὶ τὸ γεννηθὲν
 ἐκθεῖναι δίδωσι νομεῖ, περόλαις διατρήσας τὰ
 §. 3. σφυρά. ἀλλ' οὗτος μὲν ἐξέθηκεν εἰς Κιθαιρῶνα.
 Πολύβου δὲ Βουκόλοι τοῦ Κορινθίων βασιλέως
 τὸ βρέφος εὐρόντες, πρὸς τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Πε-
 ρίβοιαν ἤνεγκαν. ἡ δὲ ἀνελοῦσα ὑποβάλλεται,
 καὶ θεραπεύσασα τὰ σφυρά, Οἰδίπουν καλεῖ,
 τοῦτο θεμένη τὸ ὄνομα διὰ τὸ τοὺς πόδας ἀνοι-
 §. 4. δῆσαι. Τελειώθεις δὲ ὁ παῖς, καὶ διαφέρων τῶν
 ἡλικῶν ἐν ρώμῃ, διὰ φθόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος.

III, 5, 7. et Iocasta Oedipus natus et §. 3. expositus in Cithae-
 rone, repertus Corinthum delatus, a Peribcea nutritus,
 §. 4. de patre oraculo consulto,

Γ. 7. Μετὰ δὲ. κατὰ in ed.
 Par. vitium operarum est,
 non varia lectio. καὶ γήμας,
 nectenda haec cum eo, quod
 sequitur ὁ δὲ οἴνωθεις συνῆλ-
 θε. suavior esset oratio eiecto
 καί, ut sit: Laius τὴν βασι-
 λείαν παρέλαβε, γήμας θυ-
 γάτερᾳ Μενοικέως. mox vero
 χρήσαντος δὲ τοῦ §. §. 2.
 τὸν γεννηθέντα γὰρ, Diodor.
 l. c. τὸν γεννηθέντα παῖδα.
 τὸν γεννήσαντα Vat. Oracu-
 culum hoc satis notum, v.

Argum. Phoeniss. et Arg.
 S. ad Theb. et ipsas Phoe-
 niss. 17. vnde versus repetit
 Zenob. l. c. τὸ γεννηθὲν,
 bene recepit Commel. quod
 Aegius e libris suis lauda-
 bat; ediderat tamen τὸν γεν-
 νηθέντα, vt paullo ante,
 quod et seruant Pal. Vat.
 §. 3. Πολύβου δὲ βουκόλου
 Dorv. τοῦ Κορινθίου βασ.
 Pal. et τοῦτο δὲ θεμένη Vat.
 §. 4. διαφέρων τῶν ἡλικῶν ἐν
 ρώμῃ. delendum ἐν, si com-

ὁ δὲ, πυνθανόμενος παρὰ τῆς Περιβοίας, μαθεῖν §. 5.
 οὐκ ἐδύνατο· ἀφικόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς περὶ τῶν
 ἰδίων ἐπυνθάνετο γονέων. ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτῷ, §. 6.
 εἰς τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι· τὸν μὲν γὰρ πα-
 τέρα φονεύσειν, τῇ δὲ μητρὶ μιγήσεσθαι. τοῦτο
 ἀκούσας, καὶ νομίζων ἐξ ὧν ἐλέγετο γεγεννηῆσθαι,
 Κόρινθον μὲν ἀπέλιπεν. ἐφ' ἄρματος δὲ διὰ τῆς §. 7.
 Φωκίδος φερόμενος, συντυγχάνει κατὰ τινὰ στε-
 νὴν ὁδὸν ἐφ' ἄρματος ὄχουμένῳ Λαίῳ καὶ Πολυ-
 φόντῃ· κήρυξ δὲ οὗτος ἦν Λαίου καὶ κελεύσαντος
 ἐκχωρεῖν, καὶ δι' ἀπείθειαν καὶ ἀναβολὴν κτεί-
 ναντος τῶν ἵππων τὸν ἕτερον, ἀγανακτήσας Οἰδί-
 πους καὶ Πολυφόντην καὶ Λαῖον ἀπέκτεινε, καὶ
 παρεγένετο εἰς Θήβας. Λαῖον μὲν οὖν θάπτει §. 8.
 βασιλεὺς Πλαταιέων Δαμασίστρατος. τὴν δὲ βα- §. 1.
 σιλείαν Κρέων ὁ Μενοικέως παραλαμβάνει.

III, 5, 7. §. 6. responsum accipit, ne in patriam redeat; Corintho
 fugiens, in via §. 7. patrem obuium factum ignarus occidit.
 8. §. 1. Laio in regno succedit Creon

munem loquendi morem se-
 quitur est; Zenob. tamen
 ἐπὶ ῥώμῃ. mox διὰ φόνον
 ed. Rom. Dorv. tum vulgo
 ὠνειδίζεσθαι corrupte, pro
 ὠνειδίζετο, quod ipsi libri
 suppeditant: et Zenob. κατὰ
 φόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος
 εἶναι. vid. Sophocl. Oed.
 T. 794. Ἄνῆρ γὰρ etc. §. 5.

παρὰ τῆς Περιβοίας correxi
 pro περὶ, et mox §. 6. ἐξ ὧν
 ἐλέγετο pro ἔλεγε. est enim:
 νομίζων γεγενῆσθαι ἐξ ὧν
 ἐνομίζετο γεγεννηῆσθαι vere se
 parentes habere pastorem et
 Periboeam. §. 7. Λαίου, καὶ-
 f. Λ. οὐ.

§. 8. μὲν abest Reg. 2.
 Κρέων ὁ Μ. inferui ὁ ex Vat.

- §. 2. Τούτου δὲ βασιλεύοντος οὐ μικρὰ συμφορὰ κατ-
έσχε Θήβας. ἔπεμψε γὰρ Ἥρα Σφίγγα, ἧ
§. 3. μητρὸς μὲν Ἐχίδνης ἦν, πατρὸς δὲ Τυφῶνος· εἶχε
δὲ πρόσωπον μὲν γυναικὸς, στῆθος δὲ καὶ βάσιν
§. 4. καὶ οὐρὰν λέοντος καὶ πτέρυγας ὄρνιθος. μα-
θοῦσα δὲ αἰνίγμα παρὰ Μουσῶν, ἐπὶ τὸ Φί-
κειον ὄρος ἐκαθέζετο, καὶ τοῦτο προὔτεινε Θη-
βαίοις. ἦν δὲ τὸ αἰνίγμα τί ἐστίν, ὃ μίαν ἔχον
Φωνήν, τετράπουν καὶ δίπουν καὶ τρίπουν γίνεται;
§. 5. χρησμοῦ δὲ Θηβαίοις ὑπάρχοντος, τηνικαῦτα ἀπαλ-
λαγήσεσθαι τῆς Σφίγγος, ἤνικα ἂν τὸ αἰνίγμα
λύσωσι, καὶ συνιόντες εἰς αὐτὸ πολλάκις, ἐζήτει

III, 5, 8. §. 2. Sphinge in monte Phicio Thebanum agrum in-
festante, §. 4. aenigmate proposito,

Reg. 1. 2. Πλατυμέων vi-
tiose omnes codd. Mox §. 3.
ἧ, πρὸς δὲ Τυφῶνος erat in
ed. pr. At em. Aegius πατρός.
§. 4. μαθοῦσα δὲ αἰνίγμα. scri-
pti et impressi αἰνίγματα.
debet saltem αἰνίγμα τι, vt
apud Palaeph. 7. est (ex quo
emendanda Eudoc. p. 38c).
ἐπὶ τὸ Φίκειον ὄρος. Pal. D.
Reg. 3. Φίκειον. vtrumque
bene. προὔτεινε, quod aliis
est προβάλλειν, προτιθέναι, vt
Diodor. l. c. et Zenob. II, 68.
προὔφαινε coniciebat Koele-
rus noster. — τί ἐστίν, ὃ,
μίαν ἔχον Φωνήν - γίνεται re-

posui ex vestigiis Pal. D. V.
Vef. ὀμίαν. ὃ μίαν diserte
Reg. 1. 2. vulgo; τί ἐστίν τὸ
μίαν. §. 5. καὶ συνιόντες εἰς
αὐτὸ πολλάκις ἐζήτει. pos-
sunt haec grammatices fidi-
culis adhibitis sic satis con-
stitui; quare nihil mutan-
dum censebat Koen. ad Gre-
gor p. 34. sed stribligo ab
Apollodoro vix profecta; tol-
lendum καὶ et leg. συνιόντες
ἐζήτουσιν. subinde congregati,
conuentu factos, inquisiue-
runt. Aegius coniciebat συν-
ιόντας, Commel. Fab. et

τί τὸ λεγόμενον ἔστιν. ἐπ' ἂν δὲ μὴ εὕρισκον, ἀρ-
 πάσασα ἓνα, κατεβίβρωσκε. πολλῶν δὲ ἀπολ- §. 6.
 λυμένων, καὶ τὸ τελευταῖον Αἴμονος τοῦ Κρέον-
 τος, κηρύσσει Κρέων τῷ τὸ αἴνιγμα λύσοντι καὶ
 τὴν βασιλείαν καὶ τὴν Λαΐου δώσειν γυναῖκα.
 Οἰδίπους δὲ ἀκούσας ἔλυσεν, εἰπὼν τὸ αἴνιγμα, τὸ §. 7.
 ὑπὸ τῆς Σφίγγος λεγόμενον, ἄνθρωπον εἶναι γεν-
 νᾶσθαι γὰρ τετράπουν βρέφος τοῖς τέτταρσιν
 ὀχοῦμενον κώλοισι· τελειούμενον δὲ τὸν ἄνθρωπον
 δίπουν· γηρῶντα δὲ τρίτην προσλαμβάνειν βάσιν
 τὸ βάκτρον. Ἡ μὲν οὖν Σφίγξ ἀπὸ τῆς ἀκροπό- §. 8.
 λεως ἑαυτὴν ἔρριψεν· Οἰδίπους δὲ καὶ τὴν βασι-
 λείαν παρέλαβε καὶ τὴν μητέρα ἔγημεν ἀγνοῶν
 καὶ παῖδας ἐτέκνωσεν ἐξ αὐτῆς Πολυνείκη καὶ
 Ἐτεοκλέα, θυγατέρας δὲ Ἰσμήνην καὶ Ἀντιγόνην.
 εἰσὶ δὲ, οἱ γεννηθῆναι τὰ τέκνα φασὶν ἐξ Εὐρυ-

III, 5, 8. §. 6. Creontis praeconio audito §. 7. Sphingis aenigma
 soluit Oedipus, et §. 8. regno accepto Iocastam matrem
 ducit; ex ea liberos suscipit Polynicem et Eteoclem, Isme-
 nen et Antigonem.

Gale ἐκ συνιόντων, vel, omif-
 fo ἐκ, συνιόντων. ἐπ' ἂν non
 magis sanum: sequente in-
 dicatio εὕρισκον. leg. ἐπει,
 ἐπειδή. ἀρπάσασα cum Fa-
 bro et Galeo rescripti pro
 corrupto ἀρπάσας, et §. 6.
 πολλῶν pro vitioso πολλῆς.
 laudat Gale inf. ἤδη δὲ πολ-
 λῶν ἀπολλυμένων, c. 9, 2. §. 6.

§. 7. γεννᾶσθαι adoptari ex
 Pal. Vat. Vef. Reg. 3, pro
 γεννᾶται, quod legebatur.
 §. 8. ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως,
 etiam hoc a mala manu in-
 fertum arbitror, non in Cad-
 mea mons Phicius erat, sed
 longe hinc aberat versus On-
 chestum v. Pausan. IX, 26.
 accedebat Sphinx subinde ad

- Γ. 9. γανείας τῆς Ὑπέρφαντος. Φανέντων δὲ ὕστερον
 §. 1. τῶν λανθανόντων, Ἰοκάστη μὲν ἐξ ἀγχόνης ἑαυτὴν
 ἀνήρτησεν. Οἰδίπους δὲ τὰς ὄψεις τυφλώσας ἐκ
 Θηβῶν ἠλαύνετο, ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος, οἱ, τῆς
 πόλεως αὐτὸν ἐκβαλλόμενον θεωροῦντες, οὐκ ἐπή-
 §. 2. μυναν. Παραγενόμενος δὲ σὺν Ἀντιγόῃ τῆς Ἀτ-
 τικῆς εἰς Κολωνόν, ἔνθα τὸ τῶν Εὐμενίδων ἐστὶ
 τέμενος, καθίζει ἰκέτης, προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως
 καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀπέθανεν.

CAP. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασι-
 VI, 1. λείας συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δο-
 §. 1. κεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἑνιαυτὸν ἄρχειν. τινὲς μὲν
 §. 2. οὖν λέγουσι, πρῶτον ἄρξαντος Πολυνείκου, παρα-

III, 5, 9. §. 1. Comperto incesto Iocasta suspensio se necat: Oedi-
 pus se excaecat, et exulat; diris filios deuouet. §. 2. An-
 tigonē filia duce ad Colonom Atticæ supplex Theſeo factus
 recipitur et moritur. 6, 1. §. 1. Eteocles et Polynices
 regnum partiti per annum tempus §. 2. promissis haud
 stantes, de regno digladiantur.

muros Cadmeae praedam si-
 bi petitura: Phoeniff. 815.
 816. τὰ τέκνα: adiectum
 erat ταῦτα, quod codd. igno-
 rant. ἐξ Εὐρυγανείας τῆς
 Ὑπέρφαντος erat editum εὐ-
 ρυγενείας, nec aliter libri:
 sed Εὐρυγάνεια Ὑπέρφαντος
 ap. Pausan. est p. 722. e quo
 emendata lectio ab Aegio;
 nam in libris est τῆς Τεύ-

φραντος vel Τεύτραντος, in-
 terposito quoque αὐτῶν ante
 τῆς T. In Schol. Phoeniff. 53.
 est Περὶφραντος. v. ibi Val-
 ken. et Intpp. Hygin. f. 67.
 nr. 9.

Γ. 1. Ἐτεοκλέα δὲ καὶ Πο-
 λυνείκη... συντίθεται vitioſe
 Pal. (etſi Commel. laudat
 hinc συντιθέντας) D. R. 3.
 hic etiam πρὸς ante ἀλλή-

αἰῶναι μετ' ἐνιαυτὸν τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεί-
 τινὲς δὲ, πρῶτον Ἐτεοκλέους ἄρξαντος, μὴ βού-
 λησθαι παραδοῦναι τὴν βασιλείαν, Φυγαδευθεὶς §. 3.
 οὖν Πολυνείκης ἐκ Θηβῶν ἤκεν εἰς Ἄργος, τόντε
 ὄρμον καὶ τὸν πέπλον ἔχων. ἐβασίλευε δὲ Ἄρ- §. 4.
 γους Ἄδραστος ὁ Ταλαοῦ· καὶ τοῖς τούτου βασι-
 λείοις νύκτωρ προσπελάζει, καὶ συνάπτει μάχην
 Τυδεῖ τῷ Οἰνέως Φεύγοντι Καλυδῶνα. γενομένης §. 5.
 δὲ ἐξαίφνης βοῆς, ἐπιφανεὶς Ἄδραστος διέλυσεν
 αὐτούς· καὶ μάντεως τινὸς ὑπομνησθεὶς λέγοντος
 αὐτῷ, κάπρω καὶ λέοντι συζευῆσαι τὰς θυγατέ-
 ρας, ἀμφοτέρους εἴλετο νυμφίους· εἶχον γὰρ ἐπὶ
 τῶν ἀσπίδων ὁ μὲν κάπρου προτομήν, ὁ δὲ λέοντος.
 γαμεῖ δὲ Δηϊπύλην μὲν Τυδεὺς, Ἀργεῖην δὲ Πο- §. 6.
 λυνείκης· καὶ αὐτοὺς Ἄδραστος ἀμφοτέρους εἰς
 τὰς πατρίδας ὑπέσχετο κατὰξεν. καὶ πρῶτον §. 7.
 ἐπὶ Θήβας ἔσπευδε στρατεύεσθαι, καὶ τοὺς ἀρι-
 στέας συνήθροισεν.

III, 6, 1. §. 3. Polynices Thebis eiectus, §. 4. ad Adrastum fugit,
 quo tempore Tydeus eodem se confert; §. 5. ab Adraſtio
 excepti §. 6. matrimonio iunguntur eius filiabus, Deirpylae
 Tydeus, Argiae Polynices; promisso accepto, de utroque
 in patriam reducendo; §. 7. primo. expeditio ad Thebas
 paratur.

λους omittit. §. 2. πρῶτον,
 ἄρξαντος Πολυνείκους παρα-
 δοῦναι, dura oratio, quam
 emolliuit Zenob. l. c. Ἐτεο-
 κλέα ἄρξαντα emendabat Fa-
 ber; sed sine auctoritate.

§. 4. Φεύγοντι Καλυδῶνα. me-
 lius Zenob. §. 6. Δηπύ-
 λην Dorv. Reg. 3. Ἀργεῖην.
 minus bene sup. I, 9, 13.
 §. 2. erat Ἀργία. vbi vid.
 Var. Lect.

- Γ. 9. γανείας τῆς Ὑπέρφαντος. Φανέντων δὲ ὕστερον
 §. 1. τῶν λανθανόντων, Ἰοκάστη μὲν ἐξ ἀγχόνης ἑαυτὴν
 ἀνήρτησεν. Οἰδίπους δὲ τὰς ὄψεις τυφλώσας ἐκ
 Θηβῶν ἠλαύνετο, ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος, οἳ, τῆς
 πόλεως αὐτὸν ἐκβαλλόμενον θεωροῦντες, οὐκ ἐπή-
 §. 2. μυναν. Παραγενόμενος δὲ σὺν Ἀντιγόῃ τῆς Ἀτ-
 τικῆς εἰς Κολωνόν, ἔνθα τὸ τῶν Εὐμενίδων ἐστὶ
 τέμενος, καθίζει ἰκέτης, προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως
 καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀπέθανεν.

CAP. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασι-
 VI, 1. λείας συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δο-
 §. 1. κεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν. τινὲς μὲν
 §. 2. οὖν λέγουσι, πρῶτον ἄρξαντος Πολυνείκου, παρα-

III, 5, 9. §. 1. Comperto incesto Iocasta suspendio se necat: Oedi-
 pus se excaecat, et exulat; diris filios deuouet. §. 2. An-
 tigone filia duce ad Colonus; Atticae supplex Theseo factus
 recipitur et moritur. 6, 1. §. 1. Eteocles et Polynices
 regnum partiti per annum tempus §. 2. promissis haud
 stantes, de regno digladiantur.

muros Cadmeae praedam si-
 bi petitura: Phoeniss. 815.
 816. τὰ τέκνα: adiectum
 erat ταῦτα, quod codd. igno-
 rant. ἐξ Εὐρυγανείας τῆς
 Ὑπέρφαντος: erat editum εὐ-
 ρυγανείας, nec aliter libri:
 sed Εὐρυγάνεια Ὑπέρφαντος
 ap. Pausan. est p. 722. e quo
 emendata lectio ab Aegio;
 nam in libris est τῆς Τεύ-

φραντος vel Τεύτραντος, in-
 terposito quoque αὐτῶν ante
 τῆς Τ. In Schol. Phoeniss. 53.
 est Περὶ Φαντος. v. ibi Val-
 ken. et Intpp. Hygin. f. 67.
 nr. 9.

Γ. 1. Ἐτεοκλέα δὲ καὶ Πο-
 λυνείκη... συντίθεται vitiose
 Pal. (et si Commel. laudat
 hinc συντίθεντας) D. R. 3.
 hic etiam πρὸς ante ἀλλή-

δοῦναι μετ' ἐνιαυτὸν τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ·
 τινὲς δὲ, πρῶτον Ἐτεοκλέους ἄρξαντος, μὴ βού-
 λεσθαι παραδοῦναι τὴν βασιλείαν, Φυγαδευθεῖς §. 3.
 οὖν Πολυνείκης ἐκ Θηβῶν ἦκεν εἰς Ἄργος, τόντε
 ὄρμον καὶ τὸν πέπλον ἔχων. ἐβασίλευε δὲ Ἄρ- §. 4.
 γους Ἄδραστος ὁ Ταλαοῦ· καὶ τοῖς τούτου βασι-
 λείοις νύκτωρ προσπελάζει, καὶ συνάπτει μάχην
 Τυδεῖ τῷ Οἰνέως Φεύγοντι Καλυδῶνα. γενομένης §. 5.
 δὲ ἐξαίφνης βοῆς, ἐπιφανεῖς Ἄδραστος διέλυσεν
 αὐτούς· καὶ μάντεως τινὸς ὑπομνησθεῖς λέγοντος
 αὐτῷ, κάπρω καὶ λέοντι συζευῆσαι τὰς θυγατέ-
 ρας, ἀμφοτέρους εἴλετο νυμφίους· εἶχον γὰρ ἐπὶ
 τῶν ἀσπίδων ὁ μὲν κάπρου προτομήν, ὁ δὲ λέοντος.
 γαμεῖ δὲ Δηϊπύλην μὲν Τυδεὺς, Ἀργεῖην δὲ Πο- §. 6.
 λυνείκης· καὶ αὐτοὺς Ἄδραστος ἀμφοτέρους εἰς
 τὰς πατρίδας ὑπέσχετο κατὰξιν. καὶ πρῶτον §. 7.
 ἐπὶ Θήβας ἔσπευδε στρατεύεσθαι, καὶ τοὺς ἀρι-
 στέας συνήθροισεν.

III, 6, 1. §. 3. Polynices Thebis eiectus, §. 4. ad Adrastum fugit,
 quo tempore Tydeus eodam se confert; §. 5. ab Adrasto
 excepti §. 6. matrimonio iunguntur eius filiabus, Deipylae
 Tydeus, Argiae Polynices; promisso accepto, de utroque
 in patriam reducendo; §. 7. primo. expeditio ad Thebas
 paratur.

λογος omittit. §. 2. πρῶτον,
 ἄρξαντος Πολυνείκους παρα-
 δοῦναι, dura oratio, quam
 emolliuit Zenob. l. c. Ἐτεο-
 κλέα ἄρξαντα emendabat Fa-
 ber; sed sine auctoritate.

§. 4. Φεύγοντι Καλυδῶνα. me-
 lius Zenob. §. 6. Διπύ-
 λην Dorv. Reg. 3. Ἀργεῖην.
 minus bene sup. I, 9, 13.
 §. 2. erat Ἀργία. vbi vid.
 Var. Lect.

- Γ. 2. Ἀμφιάραος δὲ ὁ Ὀϊκλέους, μάντις ὢν, καὶ
 §. 1. προειδώς, ὅτι δεῖ πάντας τοὺς στρατευσαμένους
 χωρὶς Ἀδράστου τελευτῆσαι, αὐτὸς τε ὤκνει στρα-
 §. 2. τεύεσθαι, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπέτρεπε. Πολυνεί-
 κης δὲ ἀφικόμενος πρὸς Ἴφιν τὸν Ἀλέκτορος, ἠξίου
 μαθεῖν, πῶς ἂν Ἀμφιάραος ἀναγκασθεῖη στρα-
 τεύεσθαι· ὁ δὲ εἶπεν· εἰ λάβοι τὸν ὄρμον Ἐριφύλη.
 §. 3. Ἀμφιάραος μὲν οὖν ἀπεῖπεν Ἐριφύλη παρὰ Πο-
 λυνείκους δῶρα λαμβάνειν. Πολυνείκης δὲ δοὺς
 αὐτῇ τὸν ὄρμον, ἠξίου τὸν Ἀμφιάραον πείσαι στρα-
 §. 4. τεύειν· ἦν γὰρ ἐπὶ ταύτης. γενομένης γὰρ αὐτῆς

III, 6, 2. §. 1. Amphiarauus recufans belli societatem, §. 2. per corruptam a Polynice uxorem Eriphylen, ne renueret, adducitur,

Γ. 2. Pro Ὀϊκλέους, in libb. plerumque, etiam h. l., est Ἰοκλέους, vt sup. V. L. p. 55. cf. ad Hygin. f. 70. τοὺς στρατευσαμένους expectas forte στρατυσομένους. sed iste mos loquendi passim a multis obseruatus. §. 3. ἠξίου τὸν Ἀμφιάραον πείσαι στρατεύειν. fuit puto πείσαι συστρατεύειν. Ceterum permutantur in h. l. formae στρατεύεσθαι, et mox στρατυεῖν, nulla idonea de caussa. ἦν γὰρ ἐπὶ ταύτης. an alibi occurrat ἐπὶ cum secundo casu

in hoc significato, ignoro. Commune est ἐπὶ ταύτη, erat in eius potestate, arbitrio, positum. §. 4. γενομένης γὰρ αὐτῆς. vltima vox corrupta: debuit esse ὄργης, quod Gale coniicit, vel μάχης, (vt inf. III, 15, 4. §. 5. καὶ τὴν προτοῦ μάχην διαλυσάμενος) ἔριδος, ἀμφισβητήσεως. Emperius coniiciebat αίτίας. docet ipsa res, et cf. Schol. Pindar. N. 9, 30. Schol. Odyss. λ, 326. e quo Eudoc. p. 22. 161.) Diodor. IV, 65. Viderant vitium

πρὸς Ἄδραστον, διαλυσάμενος, ὤμοσε, περὶ ὧν
 Ἄδραστος διαφέρεται, διακρίνειν Ἐριφύλην συγχω-
 ρῆσαι. ὅτε οὖν ἐπὶ Θήβας ἔδει στρατεύειν, Ἄδρά- §. 5.
 στου μὲν παρακαλοῦντος, Ἀμφιαράου δὲ ἀπο-
 τρέποντος, Ἐριφύλη τὸν ὄρμον λαβοῦσα, ἔπεισε
 τὸν Ἄδραστον στρατεύειν. Ἀμφιάραος δὲ ἀνάγκην §. 6.
 ἔχων στρατεύεσθαι, τοῖς παισὶν ἐντολὰς ἔδωκε
 τελειωθεῖσι τὴν τε μητέρα κτείνειν, καὶ ἐπὶ
 Θήβας στρατεύειν.

Ἄδραστος δὲ συναθροίσας, σὺν ἡγεμόσιν ἑπτὰ §. 3.
 πολεμεῖν ἔσπευδε Θήβας. Οἱ δὲ ἡγεμόνες ἦσαν §. 1.
 §. 2.

III, 6, 2. §. 4. secundum iusiurandum antea factum, se uxori ob-
 sequanturum esse; §. 6. liberis mandato dato, ut patris
 mortem matris caede viciscerentur. 3. §. 1. septem duc-
 ces ad Thebas profecti.

Aegius et Commelinus; sed
 minus feliciter subueniunt,
 ille quidem explendo: γυνο-
 μένος γὰρ αὐτὸς πρὸς Ἀμφιά-
 ραον, καὶ διενεχθεῖς ὑπὲρ τι-
 νων, διαλυσάμενος — hic vero:
 γνώμης γὰρ αὐτὸς πρὸς Ἄδρα-
 στον διαλλαττόμενος, quod
 nec satis assequor, διαλυσα-
 μένος. hic est διαλυσόμενος,
 quod paullo ante desidera-
 bas, in Vat. D. Reg. 3, post
 διαφέρεται desideratur αὐτῷ,
 aut pro Ἄδραστος scriben-
 dum cum Imperio Ἄδρά-

στῶ. mox Ἐριφύλη συγχωρῆ-
 σαι Vat. Post ἔπεισε §. 5.
 pessime intrusum τὸν Ἄδρα-
 στον. In Vat. est τῷ Ἄδρά-
 στῶ. Commel. Fab. et Gale
 emendabant τὸν ἄνδρα, nec
 male, nisi omnino tollere
 malis.

§. 3. συναθροίσας. seu ex-
 cidit στρατὸν, seu, ut sup-
 pleretur, omissum. Argu-
 tatur Gale, qui tentat συν-
 θήσας, συνδοιμήσας, vel συν-
 ωμόσας. πολεμεῖν ἔσπευδε
 Θήβας. Faber legit εἰς vel

οἶδε· Ἄδραστος Ταλαοῦ, Ἀμφιάραος Οἰκλέους,
 Καπανεὺς Ἴππονόου, Ἴππομέδων Ἀριστομάχου·
 οἱ δὲ λέγουσι, Ταλαοῦ. οὗτοι μὲν ἐξ Ἄργους.
 §. 3. Πολυνείκης Οἰδίποδος ἐκ Θηβῶν· Τυδεὺς Οἰνέως,
 §. 4. Αἰτωλός· Παρθένοπαῖος Μειλανίωνος, Ἀρκάς. τινὲς
 δὲ Τυδέα μὲν καὶ Πολυνείκην οὐ καταριθμοῦσι·
 συγκαταλέγουσι δὲ τοῖς ἑπτὰ Ἐτέοκλον Ἴφιος,
 καὶ Μηκιστέα.

Γ. 4. Παραγενόμενοι δὲ εἰς Νεμέαν, ἧς ἐβασίλευε
 §. 1. Λυκοῦργος, ἐζήτουν ὕδωρ, καὶ αὐτοῖς ἠγάθησατο τῆς
 ἐπὶ κρήνην ὁδοῦ Ὑψιπύλη, ἣτις νήπιον παῖδα ὄντα
 Ὀφέλτην ἀπολιποῦσα, ὃν ἔτρεφεν, Εὐρυδίκης

III, 6, 3, §. 2. diversimode memorati, 4, §. 1. Ad Nemeam
 circumspicientes fontem in Hyrsipylen incidunt a Lemnia
 mulieribus in seruitutem venditam;

ἐπὶ Θήβας, idque utique
 ex perpetuo Apollodori vsu,
 suppleri tamen poterat ἔσπευ-
 δε (εἰς) Θήβας, πολεμεῖν. At
 iungit πολεμεῖν Θήβας, et πο-
 λεμεῖν τινα dici, aduersus Fa-
 brum docet Oudendorp. ad
 Thomam M. p. 703. occur-
 rit quoque mox c. 7, 2, §. 4.
 οἱ δὲ Θήβας ἐπολέουον. et si
 Chishull antiqq. Asiat. p. 86.
 hellenisticum hoc esse aiebat.
 §. 3. Μειλανίωνος Med. R. 3.
 cum Pal. vulgari errore; de
 quo vid. Valken. ad Schol.

Phoeniss. p. 625. Ἐτέοκλου
 Ἴφιος καὶ Μηκιστέα. Male
 legebatur Ἐ. Ἴφιον καὶ Μ.
 de correctione iam Gale mo-
 nuit, et Kuhn. ad Pausan.
 X, 10. vbi Delphis signa
 ducum καὶ οἱ ἀπόγονοι Προί-
 του, Καπανεὺς Ἴππονόου καὶ
 Ἐτέοκλος ὁ Ἴφιος.

Γ. 4. Ὑψιπύλη adiectum
 erat ἡ Δημυλα, quod a libris
 abest, insertum ab Aegio
 forte ex Argum. Nemeor.
 Pindari. Oratio, quae se-
 quitur, luxata erat; ut me-

ἄντα καὶ Λυκούργου. αἰσθόμενοι γὰρ αἱ Λήμνιοι §. 2.
 ὑστέρον Θόαντα σεσωσμένον, ἐκείνον μὲν ἔκτειναν,
 τὴν δὲ Ὑψιπύλην ἀπεμπώλησαν διὸ πραΰεισα
 ἐλάτρευε παρὰ Λυκούργῳ. δεικνυούσης δὲ τὴν κρή- §. 3.
 νην, ὃ παῖς ἀπολειφθεὶς ὑπὸ δράκοντος διαφθεί-
 ρεται. τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ §. 4.
 Ἄδραστος κτείνουσι, τὸν δὲ παῖδα θάπτουσι.
 Ἀμφιάραος δὲ εἶπεν, ἐκείνοις τὸ σημεῖον τὰ μέλ-
 λοντα προμαντεύεσθαι. τὸν δὲ παῖδα, Ἀρχέμο-
 ρον ἐκάλεσαν. οἱ δὲ ἔθεσαν ἐπ' αὐτῷ τὸν τῶν §. 5.
 Νεμέων ἀγῶνα. καὶ ἵππῳ μὲν ἐνίκησεν Ἄδραστος
 σταδίῳ δὲ Ἐτέοκλος. πυγμῇ Τυδεύς ἄρματι καὶ
 δίσκῳ Ἀμφιάραος ἀκοντίῳ Λαόδοκος πάλῃ Περ-
 λυνεΐκης τόξῳ Παρθενοπαῖος.

III, 6, 4. illa §. 3. puero Ophelte in gramine deposito fontem
 monstrat, redux eum a serpente necatum videt; §. 4.
 serpente caeso, puero sepulto; bono omine confirmati Ar-
 giui puero, Archemoro dicto, ludos funebres habent; §. 5.
 victores in iis renuntiati.

dearis, eiiciendum voc. ἦτις,
 male insertum: medelam
 iam viderant Commel. Fab.
 Gale. §. 2. ἀπεμπώλησαν
 Pal. D. — διὸ πραΰεισα. hoc,
 quod Pal. suppeditabat, mi-
 reris non dudum receptum,
 pro vulgari vitioso τραφεΐ-
 σα, quod, nisi Palatini au-
 ctoritas esset, mutari poterat
 in τρέφουσα vel τροφεύουσα,

vt in Pindari Arg. Nem. ha-
 betur. περι Λυκούργῳ, male
 Pal. §. 4. ἐπιφανέντες οἱ.
superuenientes. vid. ad An-
 tonin. Lib. p. 250. ἐκείνοις
 τὸ σημεῖον τὰ μέλλοντα προ-
 μαντεύεσθαι. post τὸ σημεῖου
 interpositum legebatur τοῦτο
 τὸ, sustulerat τὸ Faber, re-
 licto τοῦτο. pro hoc erat τῷ
 in codd. At in Mediceo

- Γ. 5. Ὡς δὲ ἦλθον εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, πέμπουσι
 §. 1. Τυδέα προερούντα Ἐτεοκλεῖ, τὴν βασιλείαν πα-
 ραχωρεῖν Πολυνείκει, καθὰ συνέθεντο, μὴ προσ-
 έχοντος δὲ Ἐτεοκλέους, διάπειραν τῶν Θηβαίων
 Τυδεὺς ποιούμενος, καθ' ἓνα προκαλούμενος, πάν-
 §. 2. των περιεγένετο, οἱ δὲ, πενήκοντα ἄνδρας ὀπλί-
 σαντες, ἀπιόντα ἐνήδρευσαν αὐτόν. πάντας δὲ
 αὐτοὺς χωρὶς Μαίονος ἀπέκτεινε. καῖπειτα ἐπὶ τὸ
 στρατόπεδον ἦλθεν.
 Γ. 6. Ἀργεῖοι δὲ καθοπλισθέντες προσήεσαν τοῖς
 §. 1. τείχεσι. καὶ, πυλῶν ἑπτὰ οὐσῶν, Ἄδραστος μὲν
 παρὰ τὰς Ὀμολωίδας πύλας ἔστη· Καπανεὺς
 δὲ παρὰ τὰς Ὠγυγίας· Ἀμφιάραος δὲ παρὰ τὰς
 Προιτίδας· Ἴππομέδων δὲ παρὰ τὰς Ὀγκαίδας·

III. 6. 5. §. 1. Tydeus ad res repetendas Thebas missus, ad cer-
 tamen prouocantes se superat, mox §. 2. infidiis se petentes
 occidit. 6. §. 1. Duces Argiuorum ad VII. portas The-
 barum distributi.

utrumque, ut suspicari li-
 cet, aberat; itaque expunxi,
 quod vel sine omni aucto-
 ritate faciendum erat. §. 5.
 Ἐτέοκτος Pal.

Γ. 5. καθὰ συνέθεντο ma-
 lui scribere cum Pal. Dorv.
 Reg. 3. pro συνέθεντο. προ-
 καλούμενος prouocat ipse scil.
 ἀεθλεύειν, ut ex Homero
 supplere licet v. 389. §. 2.
 ἀπιόντα ἐνήδρευσαν αὐτόν. ita

emendavi, grammatica ra-
 tionne sic postulante, pro
 ἀπιόντι ε. αὐτόν. Accedere
 Mediceum mox vidi. χωρὶς
 Μαίονος. Pal. cum cete-
 ris Μαίωνος. Maeonis no-
 men ab Homero ad poste-
 ritatem propagatum, ibid.
 v. 394. 398. Add. Statium
 libb. II, 692 sqq. A Maeo-
 ne sepultum Tydeum tradit
 Pausan. IX, 18. ἐπὶ τὸ στρ.

Πολυνείκης δὲ παρὰ τὰς Ὑψίστας Παρθενοπαῖος
δὲ παρὰ τὰς Ἠλέκτρας Τυδεὺς δὲ παρὰ τὰς
Κρηνίδας. Καθώπλισε δὲ καὶ Ἐτεοκλῆς Θη. §. 2.
βαίους, καὶ καταστήσας ἡγεμόνας ἴσους ἴσοις ἔταξε,
καὶ, πῶς ἂν περιγένοιτο τῶν πολεμίων, ἐμαντεύετο.

Ἦν δὲ παρὰ Θηβαίοις μάντις Τειρεσίας Εὐήρους §. 7.
καὶ Χαρικλοῦς νύμφης, ἀπὸ γένους Οὐδαίου τοῦ §. 1.
Σπαρτοῦ, γενόμενος τυφλὸς τὰς ὁράσεις. οὗ περὶ §. 2.
τῆς πηρώσεως καὶ μαντικῆς λέγονται λόγοι διάφοροι.

III, 6, 6. §. 2. Eteocles et ipse Thebanos armat et duces suos ducibus
opponit, de summa rerum vatem consulit. 7. §. 1. De Tire-
sia; §. 2. Fuit visu orbatus; causae rei memorantur variae:

ἦλθεν, sc. Tydeus, quod
nemo dubitet: legebatur ta-
men ἦλθον.

§. 6. παρὰ τὰς Ὁ. restitui
ex Pal. D. Reg. 3. pro vul-
gari ἐπὶ, vt concineret se-
quentibus; etsi et mox Dorv.
ἐπὶ τὰς ὑψίστας, compen-
dio scripturae male accepto.
Ὁμολοΐδας et Ὁμολοΐδας,
vtrumque bene scribitur: v.
ad Pausan. p. 728. Ὁγκάι-
δας, in Pal. Dorv. V. Ox.
Reg. 3. Ὁχνηΐδας. Sed Ὁγ-
καίας agnoscit Steph. Byz.
ex Euphorione, et Schol.
Aeschylis S. ad Th. 169. 493.
vbi ipse Aeschylus πύλας

Ὁγκας Ἀθάγας habet. Ἠλέκ-
τραι, aliis Ἠλεκτρίδες, vt
ap. Hellenic. in Fragment.
p. 99. et Κρηνίδες sunt Κρη-
ναΐαι apud Eurip. 1130. vbi
vid. Valken. — §. 2. ἴσους
ἴσοις ἔταξε, sunt ipsa Euri-
pidis verba Phoen. 757. add.
Sophocl. Antig. 146. media
vox vncinis inclusa est ab
Commel. quia aberat Pal:
abest quoque a Reg. 2. at a
Reg. 3. ἴσους. nota est illa
Graeci sermonis elegantia.
περιγένοιτο, Pal. D. Reg. 3.
pro vulgari περιγένοιτο.

§. 7. Χαρικλέους Pal. V. D.
male; est enim a Χαρικλαί.

ἄλλοι μὲν γὰρ αὐτὸν ὑπὸ Θεῶν Φασὶ τυφλωθῆναι, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις, ἃ κρύπτειν ἤθελον, ἐμήνυσεν.
 §. 3. Φερεκύδης δὲ, ὑπὸ Ἀθηναῶν αὐτὸν τυφλωθῆναι. οὔσαν γὰρ τὴν Χαρικλῶ προσφιλῆ τῇ Ἀθηναῶ... γυμνὴν ἐπὶ πάντα ἰδεῖν τὴν δὲ, ταῖς χερσὶ τοῦς ὀφθαλμοῦς αὐτοῦ καταλαβομένην, πηρὸν ποιῆσαι.

III, 6, 7. §. 2. quod futuros rerum exitus emulgavit hominibus;
 §. 3. vel quod Minervam nudam conspexerat;

— §. 3. οὔσαν γὰρ τὴν Χα-
 ρικλῶ, quae sequuntur, haud
 dubie scabra et mutila sunt,
 itaque notam defectus inter-
 posui. Nam si vel maxime
 οὔσαν τὴν Χ. absolute dictum
 accipias, deficit tamen sub-
 iectum in reliquis, cum
 sensus esse debeat: conti-
 gisse, ut, cum Minerva una
 cum Chariclo, Tiresiae ma-
 tre, in fonte lauaretur, Ti-
 resias venando, ad eundem
 locum veniret, aestus leuan-
 di causa, nudamque deam
 videret. Lenissima medela
 forte esset: οὔσαν γὰρ τῇ
 Χαρικλοῦ προσφιλῆ τὴν Ἀθη-
 ναῶν αὐτὸν γυμνὴν ἰδεῖν. Quod
 interponitur ἐπὶ πάντα ieiun-
 num est; Vat. ἐπὶ πάντων.
 emendare licet ἐπιστάντα, ut
 iam Gale coniecit, vel ἐπι-

βάντα. ταῖς χερσὶ τοῦς ὀφ-
 θαλμοῦς αὐτοῦ καταλαβομέ-
 νην. vix sana haec, nam, ut
 graeca sint, debet esse τῶν
 ὀφθαλμῶν καταλαβέσθαι, at-
 tingere oculos. At nec κα-
 ταλαβούσης idoneum esset.
 Spanhem. ad Callimach. L.
 P. 82. καταβλλομένην con-
 iicit, male haec accom-
 modans ad poetae verba:
 ὄματα νύξ ἔβαλεν. nos eius
 oculos oppressit. Probabilius
 erat refingere: τὴν δὲ ταῖς
 χερσὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ
 ὕδωρ καταβλοῦσαν πηρὸν ποι-
 ῆσαι. Sed illatum esse patet
 e margine τοῦς ὀφθαλμοῦς,
 quos ideo in ed. pr. seclu-
 seram, ut sit: ταῖς χερσὶν
 αὐτοῦ καταλαβομένην τυφλὸν
 ποιῆσαι. manu sua tactum
 eum excaecavit. Gravius

Χαρικλοῦς δὲ δεομένης ἀποκαταστῆσαι πάλιν τὰς §. 4.
 ὀράσεις, μὴ δυναμένην τοῦτο ποιῆσαι, τὰς ἀκοὰς
 διακαθάρασαν πᾶσαν ὀρνίθων Φωνὴν ποιῆσαι συν-
 ιέναι, καὶ σκῆπτρον αὐτῷ δωρήσασθαι κυάνεον,
 ὃ φέρων, ὁμοίως τοῖς βλέπουσιν ἐβάδιζεν. Ἡσίο- §. 5.
 dos δὲ φησιν, ὅτι θεασάμενος περὶ Κυλλήνην ὄφεις
 συνουσιάζοντας, καὶ τούτους τρώσας, ἐγένετο ἐξ
 ἀνδρὸς γυνή· πάλιν δὲ τοὺς αὐτοὺς ὄφεις παρα-
 τηρήσας συνουσιάζοντας, ἐγένετο ἀνήρ. διόπερ §. 6.

III, 6, 7. §. 4. data pro visu vis vaticinandi, et Scipio qui gressum
 regeret; §. 5. vel, quod serpentes coeuntes conspexerat, et

est, quod apud Callimach. est v. 82. dicto deae id factum: "Α μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νυξ ἔβαλε. §. 4. τὰς ἀκοὰς διακαθάρασαν. ita correxi, cum Fabri et Galei assensu, pravam lectionem διακαθάρας ἄπασαν. vidimus hoc idem iam in Melampode sup. I, 9, 11. §. 3. p. 72. vbi Obf. p. 64. 65. Nouum autem h. l. quod Minerva vaticinandi facultatem mortali impertit, non Apollo. συνιέναι. Pal. et Dorv. συνεῖναι (sed alterum Pal. in marg.) perpetua variatione: de qua v. Dorvill. ad Charit. p. 467. σκῆπτρον . . . κυά-

νεον. Scipionem, σκῆπτρον, etiam Callimachus memorat v. 127. μέγα βάλτρον. sed quod κυάνεον, caeruleo seu nigricante colore, illud esse dixit, mirum, nec mihi aliunde notum. Aegius latere suspicatur, κράνιον. voluit κράνειον, corneum, non male hoc. §. 5. ἐξ ἀνδρῶν Pal. D. mox idem Pal. περιτηρήσας, perpetuo errore in compendio hoc litterarum. Omissum autem, quod maximum hac in re; καὶ πλήξας αὐτούς, v. Ovid. Met. III, 327 sq. cf. Phlegon l. c. Antonin. Lib. I. c. in quo nec minus corrupta lectio

Ἥρα καὶ Ζεὺς ἀμφισβητοῦντες, πότερον τὰς γυναῖκας ἢ τοὺς ἄνδρας ἦδεσθαι μᾶλλον ἐν ταῖς συνουσίαις συμβαίνοι, τοῦτον ἀνέκρινον. ὁ δὲ ἔφη, δεκαεννέα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν, τὰς μὲν ἐννέα, ἄνδρας ἦδεσθαι, τὰς δὲ δέκα, γυναῖ-
 §. 7. κας. ὅθεν Ἥρα μὲν αὐτὸν ἐτύφλωσε, Ζεὺς δὲ μαντικὴν αὐτῷ ἔδωκε. *
 ἐγένετο δὲ καὶ πολυχρόνιος.

* * *

* Τὸ ὑπὸ Τειρεσίου λεχθὲν πρὸς Δία καὶ Ἥραν Οἶην μὲν μοίρην δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνήρ. Τὰς δὲ δέκ' ἐμπίμπλησι γυναῖ τέρπουσα νόημα.

* * *

III, 6, 7. §. 6. a Iove propositam quaestionem ita soluerat, ut Iu-
 nonis in se exasperatae ulttricem iram concitaret.

est. §. 6. ἀμφισβητοῦντι Pal. coniiicit Commel. fuisse ἀμφισβητοῦντες, non male; nisi de stupore huius librarii nimium constaret. δέκα ἐννέα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν. legebatur παρὰ, sed verum ipsi codd. subiiciebant P. D. R. 1. 2. At Vat. ἐν ταῖς συνουσίαις. De ceteris v. Obsl. Tum deb. ἀνέκριναν. §. 7. Sequuntur verba: τὸ ὑπὸ Τειρεσίου cum binis versibus qui totus locus seu dolo seu

incuria e margine est illatus. Fraudem iam percipere Faber et Gale: ille epitomatozem sapere locum putabat. Sunt versus ex Melampodia, vt Schol. Lycophr. 682. 683. diserte tradit; eam Hesiodo tribui solitam iam supra vidimus Obsl. p. 64. conf. Pausan. IX, 31. οἶην μὲν, recepit Commel. cum Pal. Vat. et al. at ed. Rom. ἦην, nec aliter Schol. Lycophr. l. c. metro violato.

Οὗτος οὖν Θηβαίοις μαντευόμενος εἶπε νικήσειν, §. 8.
 εἰάν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος ἄρει σφάγιον αὐτὸν
 ἐπιδιδῶ. τοῦτο ἀκούσας Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος, ἐαυ-
 τὸν πρὸ τῶν πυλῶν ἔσφαξε. Μάχης δὲ γενομέ- §. 9.
 νης, οἱ Καδμεῖοι μέχρι τῶν τειχῶν συνεδιώχθησαν.
 καὶ Καπανεὺς ἀρπάσας κλίμακα, ἐπὶ τὰ τεῖχη
 δι' αὐτῆς ἀνήει καὶ Ζεὺς αὐτὸν κεραυνοῖ. τούτου §. 8.
 δὲ γενομένου, τρόπαιον τῶν Ἀργείων γίνεται. ὡς §. 1.

III, 6, 7. §. 8. Eius monito Menoecæus se pro Thebis immolat;
 §. 9. pugna, facta Thebani primo fugantur, sed Capaneo
 fulmine icto Argiui fugiunt.

Τὰς δὲ δέκ' ἐμπιμπλησι. Si-
 militer τὰς δὲ δέκ' ἐμπίπλησι
 Schol. Lycophr. l. c. Schol.
 Odyss. κ, 494. quem sensum
 hi homines habuerint, in-
 digni qui vel unam volu-
 ptatis huius partem perci-
 perent, non assequor; ma-
 nifestum sit legendum esse
 Ἐννέα δ' ἐμπ. nam e decem
 partibus vna detracta super-
 sunt nouem. Recte quoque
 Phlegon διότι μοιρῶν δέκα,
 τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν
 τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἑννέα. In
 fine versus codd. habent νοή-
 ματα. Haesit et Munker.
 Hygin. f. 86. n. 6. in h. l.
 sed tricas facit, nil expedit.
 §. 8. μαντευόμενος, sane μαν-

τεύεται vates, recte, sed et
 μαντεύονται qui consulunt,
 vt sup. l. 6. extr. Eteocles
 ἐμαντεύετο. cum autem h. l.
 adiectum sit εἶπε, Iusplicor
 fuisse μαντευομένοις εἶπε con-
 sulentibus respondit, vt alibi
 saepe: et inf. c. 7, 2. μαν-
 τευομένοις αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐπέ-
 σπισε. πρὸ τῶν πυλῶν. sic
 Vef. Dorv. et emendarat Fa-
 ber. vulgo πρὸς τ. δι' αὐ-
 τῆς. Pal. δι' αὐτοῦ. καὶ Ζεὺς,
 forte, ὁ δὲ Ζεὺς.

l. 8. §. 1. τρόπαιον τῶν Ἀρ-
 γείων γίνεται. Contaminata
 haec esse necesse est. Nam
 ab Argiuis tropaeum erectum
 non est; sed illi in fugam
 versū. Nihil suppeditant co-

δὲ ἀπώλλυντο πολλοὶ, δόξαν ἑκατέροις τοῖς στρατεύμασιν, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασιλείας μονομαχοῦσι, καὶ κτείνουσιν ἀλλήλους.
 §. 2. Καρτερᾶς δὲ πάλιν γενομένης μάχης, οἱ Ἄστακοῦ παῖδες ἠρίστευσαν. Ἴσμαρος μὲν γὰρ Ἴππομέδοντα ἀπέκτεινε· Λεάδης δὲ, Ἐτέοκλον· Ἀμφίδικος δὲ Παρθενοπαῖον, ὡς δὲ Εὐριπίδης Φησί, Παρθενοπαῖον ὁ Ποσειδάωνος παῖς Περικλύμενος

III, 6, 8. §. 1. Eteocles et Polynices soli pugnant et se mutuo interimunt. §. 2. Hinc pugna renouatur; Asiaci filii virtute conspiciui; praecipue Melanippus;

dices, non tamen *τρόπαιον* pro *τροπή* dictum vsquam meminimus; restituendum itaque arbitror *τροπή τῶν Ἀργείων γίνεται*. Dixeris scribendum esse *τρόπαιον κατὰ τῶν Ἀργείων γίνεται*. In Phoeniss. 1481. Thebani Διὸς *τρόπαιον ἵστασαν βρέτας*, quod vellem viri docti illustratum dedissent: estne Διὸς *τρόπαιον βρέτας*, pro Διὸς *τρόπαιου*? an fuit eius signum pro *tropaeo*? Sophocl. Antig. 147. duces Argiui ἔλιπον, Ζηνὶ προπαίῳ πάγχαλκα τέλη. Est tamen nimis tenuis de *tropaeo* dictum *γίνεται* pro *τρόπαιον οἱ Θηβαῖοι ἵστανται*. Nunc verba, quae

sequuntur: ὡς δὲ ἀπώλλυντο πολλοὶ ita sunt reddenda: cum autem multi cecidissent: utraque acies decreuit, ut ipsi fratres inter se de lumina belli decernerent; inde pugna *Eteoclis et Polynicis*, tam copiose descripta et ornata in Phoeniss. 1365 sq. §. 2. Iterum tamen etiam nunc noua pugna facta: haec utique ad Ismenum: ad cuius ripas fugere Amphiaraum mox videbimus. Sed et Pindar. N. 9, 53. Ἴσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαῖσι sq. οἱ Ἄστακοῦ παῖδες. Male codd. Ἄστράγους. Ἐτεοκλέα male Med. Pro Ἀμφίδικος est, quod iam Gale et alii mo-

ἀπέκτεινε. Μελάνιππος δὲ ὁ λοιπὸς τῶν παίδων §. 3.
 Τυδέα τιτρώσκει. ἡμιμιθνήτος δὲ αὐτοῦ κειμένου,
 παρὰ Διὸς αἰτησαμένη Ἀθηνᾶ φάρμακον ἤνευκε,
 δι' οὗ ποιεῖν ἔμελλεν ἀθάνατον αὐτόν. Ἀμφιά- §. 4.
 ραος δὲ αἰσθόμενος τοῦτο, μισῶν Τυδέα, ὅτι παρὰ
 τὴν ἐκείνου γνώμην εἰς Θήβας ἔπεισε τοὺς Ἀρ-
 γείους στρατεύεσθαι, τὴν Μελανίππου κεφαλὴν
 ἀποτεμῶν ἔδωκεν αὐτῷ· (τιτρωσκόμενος δὲ Τυδεὺς
 ἔκτεινεν αὐτόν). ὁ δὲ διελὼν, τὸν ἐγκέφαλον ἐξερ- §. 5.
 ρόφησεν αὐτόν. ὡς δὲ εἶδεν Ἀθηνᾶ, μυσᾶχθεῖσα,

III 6, 8. §. 3. Is Tydeum vulnerat: cui Minerva immortalita-
 tem a Iove impetrat; §. 4. at cum in acceptum ab Am-
 phiarao Melanippi caput recisum immaniter saeviisset, §. 5.
 Minerva inhumanitatem auersata munus, quod destinaue-
 rat, retractat.

nuere, Ἀσφόδικος Paulan. IX, 18. extr. §. 3. *Melanip-
 pus* ὁ λοιπὸς τῶν παίδων. in-
 ferunt Ἀστυάγους codd. ἡμι-
 θνήτος correxi assentientibus
 Pal. Dorv. Regg. pro vi-
 tioso ἡμιθνήτου. §. 4. τιτρω-
 σκόμενος δὲ Τυδεὺς ἔκτεινεν
 αὐτόν. haec parenthesi in-
 clusa, ne sensum turbent,
 vereor ne aliena manu in-
 culcata sint. nam importuna
 sunt. etsi vere ita factum,
 vt Tydeus vulneratum se-
 sentiens telum in Melanip-
 pum vibraret, vid. Statius

VIII, 725 sq. Gale post Ae-
 gium emendabat ἔτινεν αὐ-
 τὴν, *illud proena affecit* (sal-
 tem, caput contumeliose foe-
 dauit) sed hoc multo magis
 alienum. Barth. ad Statium
 VIII, 718. τιτρωσκόμενος γὰρ,
 pro δὲ, satis esse putabat.
 §. 5. ὁ δὲ διελὼν τὸν ἐγκέφα-
 λον, ἐξερρόφησεν (ἐξερόφησε
 Dorv. Regg. 3.) αὐτόν. ita
 vulgo legitur et interpungi-
 tur: at *cerebrum vix diuisum*
 esse putem, sed *caput, cra-
 nium*, mutanda adeo inter-
 punctio: ὁ δὲ διελὼν, (sc.

§. 6. τὴν εὐεργεσίαν ἐπέσχε τε καὶ ἐφθόνησεν. Ἀμφιαράω δὲ Φεύγοντι παρὰ ποταμὸν Ἴσμηνόν, πρὶν ὑπὸ Περικλυμένου τὰ νῶτα τρωθῆ, Ζεὺς κεραυνὸν βαλὼν τὴν γῆν διέστησεν. ὁ δὲ σὺν τῷ ἄρματι καὶ τῷ ἠνιόχῳ Βάτωνι, ὡς δὲ ἔνιοι, Ἐλαττωνῶ, ἐκρύφθη, καὶ Ζεὺς ἀθάνατον αὐτὸν ἐποίη-

III, 6, 8. §. 6. Amphiaraus, ne in fuga vulnus tergo exciperet, hiatu terrae facto ad inferos descendit.

τὴν κεφαλήν) τὸν ἐγκέφαλον ἐξεβρόφησεν αὐτός. aut enim αὐτός legendum, aut αὐτὸν expungendum, id quod malim aut verba transponenda: ὡς δὲ εἶδεν αὐτὸν Ἀθηναῖ. vel vt Iacobs αὐτὸν δὲ ὡς εἶδεν Ἀ. ἐπέσχε τε καὶ ἐφθόνησεν. illud ἀπέσχε τε quod in priorem editionem nescio quomodo me inuito admiffum erat, nunc induxi; non enim deterius est vulgatum ἐπέσχε inhiibuit; nam erat in eo, vt efflagitatum a Ioue Φάρμακον ἀθανασίας afferret; nunc munus retraxit, eumque auerfata refugit: conf. Statium l. c. 759 sqq. apud Schol. Pindari l. c. est τὴν ἀθανασίαν παρήγαγε, h. παρεἶλε. Faber et Gale emendabant ἀπέσχετο καὶ ἐ. quod

ne Graecum quidem est: saltem ἀπέσχε τε καὶ ἐ. auertit. Pal. ἐπέσχετο καὶ ἐ. Schol. Pindar. N. 11, 43. διὸ καὶ ἀπεστρέφη ἢ Ἀθηναῖ τότε κομιζουσα αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν. Eadem voce vititur Schol. Il. ε, 126. vbi porro narrat, immortalitatem hinc Tydei precibus concessam Diomedii: quod idem tradit Schol. Pindari N. 10, 12. §. 6. Pro Ἴσμηνόν, mira deprauatione Pal. Ἴσδηνόν, Vat. Ἴδυνόν, Dorv. Ἴδηνόν. Pal. quoque περὶ Περικλυμένον. ὡς δὲ ἔνιοι, Ἐλαττωνῶ. videndum erit, qui alii ita tradiderint; alioqui pro corrupta habebō lectione: Pal. ἐλαττόνων Med. et Vat. ἐλάττω. Dorv. R. 3. ἐλάττωνον. ἐκρύφη Pal. sed aut ἐκρύβη, aut ἐκρύφθη

σεν. Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἄριων. §. 7.
 τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ εἰκασθεῖσα
 Ἐριννύϊ κατὰ τὴν συνουσίαν.

Κρέων δὲ, τὴν Θηβαίων βασιλείαν παραλα- CAP. VII. §. I.
 βῶν, τοὺς τῶν Ἀργείων νεκροὺς ἐξέριψεν ἀτάφους, §. I.
 καὶ κηρύξας μηδένα θάπτειν, Φύλακας κατέστη- §. 2.
 σεν. Ἀντιγόνη δὲ, μία τῶν Οἰδίποδος θυγατέ- §. 3.
 ρων, κρύφα τὸ Πολυνείκουσ σώμα κλέψασα ἔθαψε
 καὶ Φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴν τῷ τάφῳ
 ζῶσαν ἐνεκρύψατο. Ἄδραστος δὲ εἰς Ἀθήνας §. 4.
 ἀφικότενος, ἐπὶ τὸν Ἑλέου βωμὸν κατέφυγε, καὶ
 ἱκετηρίαν θεῖς, ἠξίου θάπτειν τοὺς νεκρούς. Οἱ §. 4.
 δὲ Ἀθηναῖοι μετὰ Θησέως στρατεύσαντες, αἰροῦσι
 Θήβας καὶ τοὺς νεκροὺς τοῖς οἰκείοις δίδοσι θάψαι.

III, 6, 8. §. 7. Adraſtus fugit, ab Arione equo abreptus. 7. 1. §. 1.
 Creon regno Thebarum occupato, corpora caeforum Argiuo-
 rum humare vetat. §. 2. Antigones pietas in Polynicen
 fratrem, quem illa humat; ipſa a Creonte viua humo de-
 foditur. §. 3. Adraſto ſupplice facto Theſeus inhumanita-
 tem Creontis vlcifcitur.

dicendum. ἀθάνατον αὐτὸν
 ἐποίησεν Pal. ἐποίησι. §. 7.
 Versus veſtigia in verbis:
 Ἄδραστῳ δὲ μόνου. v. Obſſ.
 Ceterum in Homero Ἄρειων
 eſt. vid. Schol. II. ψ, 347.
 Ἄριων in Pauſan, et Heſych.
 inuenerat quoque Ἄριονα
 ſcriptum in Homeri exem-
 plaribus Euſtath.

§. 1. §. 2. καὶ Φωραθεῖσα
 ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴν τῷ τάφῳ
 ζῶσαν ἐνεκρύψατο. ſcabra ora-
 tio. Si Φωραθεῖσα absolute
 dictum eſt, debebat ſal-
 tem ſequi ἐνεκρύψε. In ed.
 Par. eſt αὐτὴν, lapſu ve-
 rius, quam conſilio. Sed
 illa non ſponte, ſed a Creonte
 coacta, defoſſa eſt, in Pal.

§. 5. Τῆς δὲ Καπανέως καιομένης πυρᾶς, Εὐάδνη ἢ Καπανέως μὲν γυνή, θυγάτηρ δὲ Ἴφιτος, ἐαυτὴν βαλοῦσα συγκατεκαίετο.

Γ. 2. Μετὰ δὲ ἔτη δέκα, οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες,
 §. 1. κληθέντες Ἐπίγονοι, στρατεύειν ἐπὶ Θήβας προη-
 ροῦντο, τὸν τῶν πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι
 §. 2. βουλόμενοι. καὶ μαντευομένοις αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐθέ-
 §. 3. σπισε νίκην Ἀλκμαίωνος ἡγουμένου. ὁ μὲν οὖν
 Ἀλκμαίων ἡγεῖσθαι τῆς στρατείας οὐ βουλόμε-
 νος, πρὶν τίσασθαι τὴν μητέρα, ὅμως στρατεύεται.

III, 7, 1. §. 5. Capaneo cremato Euadne se in rogam immittit.
 2. §. 1. Epigonorum expeditio ad Thebas; §. 2. forte ac-
 cepta Alcmaeon dux poscitur; §. 3. ab Eriphyle matre,
 populi dono corrupta, inuitus ad belli societatem pertrahitur;

ἐνεκρύφα. fuit puto καὶ Φω-
 ραθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρέοντος
 αὐτῇ τῷ τάφῳ ζῶσα ἐνεκρύ-
 φθη. §. 5. Ευαιάνη omnes
 codd. ἐαυτὴν βαλοῦσα. quis
 non flagitet ἐμβαλοῦσα. ta-
 men et Zenob. l. c. βαλοῦσα.

Γ. 2. οἱ τῶν ἀπολομένων.
 Pal. D. ἀπολλομένων. §. 2.
 Ἀλκμαίωνος ἡγουμένου. Pal.
 V. M. D. Reg. 3. Ἀλκμαίων
 ἡγούμενος. nec puto aliter in
 suis habuit Aegius. suspi-
 cari liceret hoc tanquam
 lemma in margine apposi-
 tum fuisse Ἀλκμαίων ἡγούμε-

νος: nam intra sex septemue
 lineas eadem res ter repeti-
 tur: et videri a deo hoc tan-
 tum responsum fuisse, fore
 eos victores: ὁ θεὸς ἐθέσπισε
 νίκην. Diodorus tamen, etfi
 in aliis recedit a nostro, nec
 minus diferte IV, 66. ἔλα-
 βον δὲ χρησμὸν παρ' Ἀπόλ-
 λωνος, πολεμεῖν. . στρατηγὸν
 ἔχοντας Ἀλκμαίωνα τὸν Ἀμ-
 Φιαράου. §. 3. ὅμως στρα-
 τεύεται. Barthius legebat οὐ-
 δαμῶς. sed iam Galeus im-
 probavit. Illa, πρὶν τίσασθαι
 τὴν μητέρα, loco parum op-

λαβοῦσα γὰρ Ἐριφύλη παρὰ Θερσάνδρου τοῦ Πολυνείκου τὸν πέπλον, συνέπεισε καὶ τοὺς παῖδας στρατεύεσθαι. οἱ δὲ ἡγεμόνα Ἀλκμαίωνα ἐλό- §. 4.
 μνοι, Θήβας ἐπολέμουν. Ἦσαν δὲ οἱ στρατευόμε- §. 5.
 νοι οἷδε Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος Ἀμφιαράου,
 Αἰγιαλεὺς Ἀδράστου Διομήδης Τυδέως Πρόμαχος
 Παρθενοπαίου Σθένελος Καπανέως Θέρσανδρος
 Πολυνείκους Εὐρύαλος Μηκιστέως. Οὗτοι πρῶ- §. 3.
 τον μὲν πορθεῦσι τὰς πέριξ κώμας, ἔπειτα, τῶν §. 1.
 Θηβαίων ἐπελθόντων Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεο-
 κλέους ἡγουμένου, γενναίως μάχονται. καὶ Λαο- §. 2.
 δάμας μὲν Αἰγιαλέα κτείνει Λαοδάμαντα δὲ
 Ἀλκμαίων. καὶ μετὰ τὸν τούτου θάνατον, Θη-
 βαῖοι συμφεύγουσιν εἰς τὰ τεῖχη. Τειρεσίου δὲ §. 3.

III. 7, 2. §. 5. Epigonorum nomina. 3. §. 1. Laodamante Thebanos ducente fit pugna; §. 2. Aegialeo ipsoque Laodamante caesis fugati Thebani intra moenia se recipiunt;

portuno interposita, melius tollantur. τὸν πέπλον. legebatur antea; τὸν ὄρμον καὶ τὸν πέπλον. quae omnia absunt Dorv. at verba τὸν ὄρμον καὶ exulant Pal. Med. Ox. R. 3. recte, quod etiam Gale monuit; nam monile illa iam antea acceperat a Polynice, sup. c. 6, 2. nunc a Therfandro pepulum, vt, quemadmodum patrem in superiore bello, ita nunc

filium ad arma capienda adduceret. Accedit Diodor. l. c. §. 4. Θήβας ἐπολέμουν. perperam Faber; Θήβαις vid. sup. c. 6, 3. p. 610. Ἀλκμαίων Ἀμφιαράου καὶ Ἀμφίλοχος ingratus erat olim ordo, quem mutavi suffragantibus codd. P. M. R. 3. Εὐρύπυλος Μηκιστέως legebatur; manifestum vitium est in prima voce. Εὐρύαλος iam sup. I, 9, 13. §. 2.

εἰπόντος αὐτοῖς πρὸς μὲν Ἀργείους κήρυκα περὶ
 διαλύσεως ἀποστέλλειν, αὐτοὺς δὲ Φεύγειν, πρὸς
 μὲν τοὺς πολεμίους κήρυκα πέμπουσιν, αὐτοὶ δὲ,
 ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπήνας τέκνα καὶ γυναῖ-
 §. 4. κας, ἐκ τῆς πόλεως ἔφευγον. νύκτωρ δὲ ἐπὶ τὴν
 λεγομένην Τιλφοῦσσαν κρήνην παραγενομένων αὐ-
 τῶν, Τειρεσίας, ἀπὸ ταύτης πιῶν, αὐτοῦ τὸν βίον
 κατέστρεψε. Θηβαῖοι δὲ ἐπὶ πολὺ διελθόντες,
 Γ. 4. πόλιν Ἐστιαίαν κτίσαντες κατώκησαν. Ἀργεῖοι
 §. 1. δὲ ὕστερον τὸν δρασμὸν τῶν Θηβαίων μαθόντες,
 εἰσίασιν εἰς τὴν πόλιν, καὶ συναθροίζουσι τὴν

III, 7, 3. §. 3. Tirestiae monitu vrbe discedunt; §. 4. ad fontem
 Tilphussam Tirestias moritur, Thebani urbem Hestiacam
 condunt. 4. §. 1. Evertuntur ad Argiuis Thebae:

Mecistei filius memoratus
 fuit. v. Obsl. add. Pausan.
 p. 156. 183.

Γ. 3. §. 4. Τιλφοῦσσαν re-
 finxi, pro Τιλφουσίαν, vt le-
 gebatur ex Aegii castigatio-
 ne, quod utique relinquere
 poteram; in codd. est Τρα-
 φουσίαν. Sane quidem Τρά-
 φεια, vrbs Boeotiae, a Steph.
 Byz. memoratur; sed de
 Tirestiae morte ad fontem
 Tilphussam res est satis ex-
 plorata. Scribitur Τιλφοῦσ-
 σα (ex Τιλφόεσσα) et Τιλ-
 φῶσσα. de scriptura, quae

valde fluctuat, cf. Scheff.
 ad Pausan. p. 776. et Wessel.
 ad Diodor. l. c. IV, 66. In
 Hymno Homer. in Apoll.
 244. Δελφοῦσσα emendanda
 haud dubie et Ruhnken.
 Ep. crit. p. 17. Aegius Stra-
 bonem se sequi professus
 Τιλφουσίαν scripserat, sed in
 illo lib. IX. p. 630 B. est
 Τιλφῶσσα. Τιλφοῦσσα adop-
 tauit, quoniam Vatic. pro
 var. lect. id offerebat. παρα-
 γενομένων αὐτῶν. Pal. περιγ.
 αὐτοῦ τὸν βίον non suam,
 sed *ibi*.

λείαν, καὶ καθαιροῦσι τὰ τείχη. τῆς δὲ λείας §. 2.
μέρος, εἰς Δελφοὺς πέμπουσιν Ἀπόλλωνι καὶ τὴν
Τειρεσίου θυγατέρα Μαντώ. ἤΐξαντο γὰρ αὐτῷ, Θή-
βας ἐλόντες τὸ κάλλιστον τῶν λαφύρων ἀναθήσειν.

Μετὰ δὲ τὴν Θηβαίων ἄλωσιν αἰσθόμενος §. 5.
Ἀλκμαίων καὶ ἐπ' αὐτὸν δῶρα εἰληφύϊαν Ἐριφύ- §. 1.
λην τὴν μητέρα, μᾶλλον ἠγανάκτησε· καὶ, χρή-
σαντος Ἀπόλλωνος αὐτῷ, τὴν μητέρα ἀπέκτεινεν.
ἔνιοι μὲν μᾶλλον λέγουσι σὺν Ἀμφιλόχῳ τῷ §. 2.
ἀδελφῷ κτεῖναι τὴν Ἐριφύλην, ἔνιοι δὲ ὅτι μόνος.
Ἀλκμαίωνα δὲ μετῆλθεν Ἐριννὺς τοῦ μητροῦ §. 3.
φόνου, καὶ μεμηνῶς, πρῶτον μὲν εἰς Ἀρκαδίαν πρὸς
Ἄϊκλέα παραγίνεται, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ψωφίδα
πρὸς Φυγέα. καθαρθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, Ἀρσινόην §. 4.

III, 7, 4. §. 2. cum manubiis, Tirefiae filia, Manto, Delphos mittitur. §. 1. 2. Alcmaeon matre Eriphyle interemta infan- nit: §. 3. ad Oiclem, tum Plophidem ad Phegeum confugit, et impetrata ab hoc expiatione §. 4. filiam Arfinoen ducit.

§. 5. Μετὰ δὲ τὴν Θηβαίων ἄλωσιν. recepi τὴν, assen- tientibus codd. Val. V. M. D. R. 3. scribendum quoque Θηβῶν. ipsi Thebani effu- gerant. Mox Pal. καὶ ἐπ' αὐτοῦ. quod ferri potest. V. R. 3. ἐπ' αὐτῷ. Aegius in suis repererat ἐπ' αὐτῶν et correxit ἐπ' αὐτόν. χρήσαν- τος Ἀπόλλωνος αὐτῷ. Apollo iusserat matrem vlcisci, quod

saepe apud poetas memora- tur. Mox §. 2. μᾶλλον post ἔνιοι μὲν otiosum, repetitum esse suspicor ex antec. versu. Animadvertit idem Empe- rius. — §. 3. Ἐριννὺς Pal. et al. ex more. παραγενόμενος Pal. εἰς Ψωφίδα, ita scri- bendum, non Ψωφίδα, quod iam monitum a Bentleio. §. 4. καθαρθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ. Pal. M. D. R. 3. ὑπ' αὐτῷ.

- γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα καὶ τόντε ὄρμον καὶ
 §. 5. τὸν πέπλον ἔδωκε ταύτῃ. Γενομένης δὲ ὕστερον
 τῆς γῆς δι' αὐτὸν ἀφόρου, χρήσαντος αὐτῷ τοῦ
 θεοῦ πρὸς Ἀχελῶον ἀπιέναι, καὶ παρ' ἐκεῖνον
 πόλιν διαλαμβάνειν, τὸ μὲν πρῶτον πρὸς Οἰνέα
 παραγίνεται εἰς Καλυδῶνα καὶ ξενίζεται παρ'
 αὐτοῦ. ἔπειτα ἀφικόμενος εἰς Θεσπρωτοὺς, τῆς
 §. 6. χώρας ἀπελαύνεται. τελευταῖον δὲ ἐπὶ τὰς Ἀχε-

III, 7, 5. §. 4. cui peplum et monile pro munere dat nuptiali.
 §. 5. Iterum forte Delphis accepta ad Acheloum abire iussus,
 Calydonem venit ad Oeneum, inde ad Thesprotos, ab his
 ad Acheloum,

Vat. ὑπ' αὐτῶν. male. §. 5.
 χρήσαντος αὐτῷ τοῦ θεοῦ. vul-
 gatum erat αὐτοῦ, quod vi-
 tio laborare Emperius quo-
 que viderat. παρ' ἐκεῖνον.
 Commel. conii. παρ' ἐκεῖνου,
 ab ipso: sed illud est: iuxta,
 apud fluvium. πόλιν διαλαμ-
 βάνειν insolenter dictum.
 Faber et Gal. urbem con-
 dere, munire, interpretan-
 tur; erit saltem, locum vrbi
 condendae designare. Pal.
 V. M. R. 3. πάλιν διαλαμβά-
 νειν. etiam Aegii libri sic le-
 gebant; legitur ergo πόλιν
 ex eius correctione. An
 fuit πάλιν νοῦν ἀπολαμβάνειν?
 nam oraculum ita se habe-

bat: vt ab infania liberetur,
 esse ei adeundam terram,
 quae tum, cum scelus com-
 mitteret, nondum solem sen-
 sisset: Pausan. l. c. p. 646.
 med. VIII, 24. Thucyd. II,
 102. Apollinem — ὑπειπόν-
 τα οὐκ εἶναι λύσειν τῶν δει-
 μάτων, πρὶν ἂν εὐραῖν ἐν ταύ-
 τη τῇ χώρᾳ κατοικήσῃται, ἥτις,
 ὅτε ἐκτείνε τῆν μητέρα, μήτε
 ὑπὸ ἡλίου εἰράτο μήτε γῆ ἦν.
 Nisi oraculi verba diuersis
 modis tradita fuere, Apol-
 lodorus parum diligenter il-
 lud expressisse dicendus est.
 καὶ ξενίζεται παρ' αὐτοῦ. Pal.
 D. Reg. 3. παρ' αὐτῶν, f. pro
 αὐτῷ. iidem mox ὑπ' αὐτῶν.

λάου πηγὰς παραγενόμενος, καθαίρεται τε ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Καλλιρρόην λαμβάνει, καὶ ὃν Ἀχελῶος προσέχωσε τόπον κτίσας κατώκησε.

Καλλιρρόης δὲ ὕστερον τὸν τε ὄρμον καὶ τὸν §. 7. πέπλον ἐπιθυμούσης λαβεῖν, καὶ λεγούσης οὐ συνουκήσιν αὐτῷ, εἰ μὴ λάβοι ταῦτα· διὸ παραγενόμενος εἰς Ψωφίδα Ἀλκμαίων, Φηγεῖ λέγει τεθρασπίσθαι τῆς μανίας ἀπαλλαγὴν ἑαυτοῦ, ὅταν τὸν ὄρμον εἰς Δελφοὺς κομίσας ἀναθῆ καὶ τὸν πέπλον. ὁ δὲ, πιστεύσας, δίδωσι. μηνύσαντος δὲ §. 8. Θεράποντος, ὅτι Καλλιρρόη ταῦτα λαβὼν ἐκόμιζεν, ἐνεδρευθεῖς ὑπὸ τῶν Φηγέως παίδων, ἐπιτάξαντος τοῦ Φηγέως, ἀναιρεῖται. Ἀρσινόην δὲ §. 9.

III, 7, 5. a quo lustratus Callirrhoen filiam coniugem accipit; et in aggesto solo confidet. §. 7. Coniuge efflagitante, monila et replum repetiturus, Psophidem redit; §. 8. at, nouo eius matrimonio comperto, Phegei filii, Arfinoes fratres, munera iterum eripiunt eumque occidunt. §. 9. Arfinoe,

§. 6. καθαίρεται τε ὑπ' αὐτοῦ. ergo lustratur a deo fluuiio? §. 7. διὸ παραγενόμενος. Pal. Dorv. παραγενομένου. male inculcatum διὸ, itaque eliminandum mox scribe iterum Ψωφίδα. τεθρασπίσθαι. . . ἑαυτοῦ. immo ἑαυτῷ. τὸν ὄρμον ὅταν Pal. V. ὅταν omnino excidit Reg. 3. et ὅταν τὸν ὁ εἰς Δ. absunt Dorv.

§. 8. ὑπὸ τῶν τοῦ Φηγέως παίδων. in super, edd. nomina adiecta erant, Τημένου καὶ Ἀξίωνος. sed haec e Pausan. l. c. VIII, 24. p. 646 extr. inseruerat Aegius, quod iam animaduertit Gale. Nam a codd. illa absunt; et sequuntur mox alia nomina Pronous et Agenor. Videntur ergo poetae in his va-

- μεμφομένην οἱ τοῦ Φηγέως παῖδες ἐμβιβάσαντες
 εἰς λάρνακα κομίζουσιν εἰς Τεγέαν, καὶ διδόνασιν
 Ἀγαπήνορι, καταψευσάμενοι τὸν Ἀλκμαίωτος
 1. 6. αὐτῆς Φόνον. Καλλιρρόη δὲ τὴν Ἀλκμαίωτος
 2. 1. ἀπώλειαν μαθούσα, πλησιάζοντος αὐτῆ τοῦ Διὸς,
 αἰτεῖται τοὺς γεγενημένους παῖδας ἐξ Ἀλκμαίω-
 τος αὐτῆ γενέσθαι τελείους, ἵνα τὸν τοῦ πατρὸς
 τίσωνται Φόνον. γενόμενοι δὲ ἐξαίφνης οἱ παῖδες
 τέλειοι, ἐπὶ τὴν ἐκδικίαν τοῦ πατρὸς ἐξήεσαν.
 2. 2. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν, οἷτε Φηγέως παῖδες
 Πρόνοος καὶ Ἀγήνωρ, εἰς Δελφοὺς κομίζοντες ἀνα-
 θεῖναι τὸν ὄρμον καὶ τὸν πέπλον, καταλύουσι
 πρὸς Ἀγαπήνορα, καὶ οἱ τοῦ Ἀλκμαίωτος παῖδες,
 2. 3. Ἀμφότερός τε καὶ Ἀκαρνάν' καὶ ἀνελόντες τοὺς
 τοῦ πατρὸς Φονέας, παραγενόμενοί τε εἰς Ψωφίδα
 καὶ παρελθόντες εἰς τὰ βασίλεια, τὸν τε Φηγέα

III. 7. 5. viri amantissima, fratribus irata, ab iis Tegeam ad Agapenorem abducitur. 6. §. 1. At Callirrhoe a Iove amata precibus impetrat, ut duo filii Alcmaeonis, Acarnan et Amphoterus, repente adultam aetatem naeti, patris necem ultum eant, devertunt ad Agapenorem Tegeam, quo eodem tempore Arfinoes duo filii venerant, Pronous et Agenor, quos occidunt, Psophidem pergunt et Phegeum cum uxore necant;

riasse. §. 9. In fine ordo esset concinnior καταψευσάμενοι αὐτῆς τὸν τοῦ Α. Φ.

1. 6. §. 1. Ordo verborum minus gratus pro τοὺς γεγενημένους αὐτῆ ἐξ Ἀλκμαίωτος παῖδας. nisi cum Jacobs

refingas αὐτῆ in αὐτίκα. Animaduerr. p. 37. §. 2. οἷτε Φηγέως παῖδες ed. Rom. οἷτε Φηγέως παῖδες ed. Rom. οἷτε ἀναθεῖναι, vitiose. Sed Commel. recte οἷ τε cum Pal. V. M. Iungenda autem: οἷτε τοῦ Φ. παῖδες —

καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κτείνουσι. διωχθέντες δὲ ἄχρι Τεγέας, ἐπιβοηθησάντων Τεγεατῶν καὶ τινων Ἀργείων, ἐσώθησαν, εἰς Φυγὴν τῶν Ψωφιδίων τραπέντων. Δηλώσαντες δὲ τῇ μητρὶ ταῦτα, Γ. 7. τὸν τε ὄρμον καὶ τὸν πέπλον ἐλθόντες εἰς Δελ. §. 1. Φοῦς ἀνέθεντο κατὰ πρόσταξιν Ἀχελώου. πορευθέντες δὲ εἰς τὴν Ἑπειρον, συναθροίζουσιν οἰκήτορας, καὶ κτίζουσιν Ἀκαρνανίαν.

Εὐριπίδης δὲ φησιν, Ἀλκμαίωνα, κατὰ τὸν §. 2. τῆς μανίας χρόνον, ἐκ Μαντοῦς Τειρεσίου παῖδας δύο γεννῆσαι, Ἀμφίλοχον καὶ θυγατέρα Τισιφόνην· κομίσαντα δὲ εἰς Κόρινθον τὰ βρέφη δοῦναι τρέφειν Κορινθίων βασιλεῖ Κρέοντι. καὶ τὴν §. 3. μὲν Τισιφόνην, διενεγκοῦσαν εὐμορφία, ὑπὸ τῆς Κρέοντος γυναικὸς ἀπεμπωληθῆναι, δεδοικίας, μὴ Κρέων αὐτὴν γαμετὴν ποιήσεται· τὸν δὲ Ἀλκμαίωνα ἀγοράσαντα ταύτην ἔχειν, οὐκ εἰδότα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, θεράπαιναν· παραγεγόμενον δὲ §. 4.

III, 7, 7. §. 1. reportatum ad matrem monile et replum, Acheloi iussu, Delphis dedicant, ipsi in Acarnaniam coloniam deducunt. §. 2. Ab Euripide Alcmaeon narratur, Manto Tiresiae filia ducta, Amphiloichum et Tisiphonen genuisse, et Creonti Corinthio educandos dedisse;

καὶ οἱ τοῦ Ἀλκμαίωνος παῖδες. Mox §. 3. debet scribi οὗτοι δὲ ἀναλόντες, etiam tollendum τε post παραγεγόμενοι.

Γ. 7. §. 2. κομισάντων Vat.

Verba δοῦναι τρέφειν Κορινθίων deerant ed. pr. et accessere e Pal. consentientibus Vat. et rel. §. 3. εὐμορφίαν Vat. εὐμορφία, τὸν δὲ ὑπὸ ἀπεμπωληθῆναι Reg. 3.

εἰς Κόρινθον ἐπὶ τὴν τῶν τέκνων ἀπαίτησιν, καὶ τὸν υἱὸν κομίσασθαι. καὶ Ἀμφίλοχος, κατὰ χρησμοὺς Ἀπόλλωνος, Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος ᾤκησεν.

CAP. VIII. I. I. §. 1. Ἐπανάγωμεν δὲ νῦν πάλιν ἐπὶ τὸν Πελασγόν ὃν Ἀκουσίλαος μὲν Διὸς λέγει καὶ Νιόβης, καθάπερ ὑπέθεμεν, Ἡσίοδος δὲ αὐτόχθονα. Τούτου καὶ τῆς Ὠκσεανῶς θυγατρὸς Μελιβοίας, ἣ, καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, νύμφης Κυλλήνης, παῖς Λυκάων ἐγένετο ὃς βασιλεύων Ἀρκάδων, ἐκ πολλῶν §. 2. γυναικῶν πεντήκοντα παῖδας ἐγέννησε· Μαίναλον, Θεσπρωτὸν, Ἐλικά, Νύκτιμον, Πευκέτιον, Καύκωνα, Μηκιστέα, Ὀπλέα, Μακαρέα, Μά-

III, 7, 7. §. 4. eosque repetitum a Creonte aliquando Corinthum venisse, Amphiloachus Argos Amphiloichicum condit, §. 1. §. 1. Sequuntur fabulae Arcadicae, Pelasgi stirps, §. 2. Ex Pelasgo natus Lycaon. §. 3. Eius progenies

I, 1. Ἐπανάγωμεν. ἐπανάγωμεν codd. sic mox ὑπέθεμεν esset legendum, sed ortum vitium ex scripturae compendio. Nam et sup. II, pr. λέγωμεν. et III, pr. — καθάπερ ὑπέθεμεν factum id lib. II, 1, 1. §. 7. vix tamen illud vocabulum in hac te proprium; παρεθέμεν expectabam, saltem ὑπέθεμεν, constitueramus. §. 3. Μαηνάλι nomen satis notum, ap. Pausan. et Schol.

Lycophr. l. c. Steph. Byz. h. v. vbi v. Not. *Thestratus*. Steph. in Ἐφυρα, vbi leg. τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Λυκάωνος, τοῦ Πελασγοῦ τοῦ γεγενοῦς. Ἐλικά f. Ἐλίκαν, sic apud Steph. Byz. in Ἐλίκη, — ἀπὸ Ἐλίκα τοῦ Λυκάωνος, vt Berkel. ibi e codd. et Eustath. legit, flexione dorica ab Ἐλίνας. Μηκιστέα. f. Μακιστέα. nam erat vrbs Μάκιστος vrbs Triphyliae Cauconibus habita-

κεδνον, Ὀρον, Πόλιχον, Ἀκόντην, Εὐαίμονα, Ἀγκύρα, Ἀρχεβάτην, Καρτέρωνα, Αἰγαίωνα, Πάλλαντα, Εὐμόνα, Κάνηθον, Πρόθρον, Λίνον, Κορέθοντα, Μαίναλον, Τηλεβόαν, Φύσιον, Φάσσον, Φθίον, Λύκιον, Ἀλίφθρον, Γενέτορα, Βουκολίωνα, Σωκλέα, Φινέα, Εὐμήτην, Ἀρπαλέα, Πορθέα, Πλάτωνα, Αἴμονα, Κύναιθον, Λέοντα, Ἀρπά-

ta, vid. Steph. h. v. etsi is alium Macistum, Phruxi fratrem, memorat. Ὀπλέα. f. Ὀπλέαν. Arcadicum nomen fuit puto Ὀπλέας, vix Ὀπλεύς. Verum omnino non videtur in his nominibus Arcadica pronuntiatio esse servata: occurrunt plura in εὐς, quae et Stephanus agnoscit: vt Μακαρεύς in Μακαρέει, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκόνος. Mox in Ὀρον potest latere Οἰνωτρόν. Ὀρεστέα substituit Salmaf. de Hellenist. p. 319. Ἀκόντην. ap. Steph. in Ἀκόντιον est Ἀκόντιος. In seqq. plura nomina sunt corrupta; sed nolo vnus horulae beneficio, quod contigit, male vti. Καρτέρωνα, Commel. e Pal. nam in ed. pr. καρτερώνα. Πάλλαντα. sic Pausan.

et al. Πάλλαντα Pal. D. et al. — Εὐμόνα. Gale Εὐαίμονα huc reuocat, qui iam supra fuit. Nec Αἴμων huc vocari potest, qui postea sequitur. Κάνηθον Vat. Μαίναλον male iterum inculcant. Κορέθοντα R. 3. Mox in Dorv. deficiunt nomina inde a Τηλεβόαν vsque ad Γενέτορα. Φθίον. Sic ex Pal. Commel. Apud Schol. Lycophr. est Φθειός vel Φθίος. Natal. Com. Φθίνος, et sic etiam ed. pr. Λύκιον. ap. Pausan. l. c. Λυκία. ibid. Ἀλίφειρος praefert Scheffer p. 608. recte; nec aliter Steph. h. v. at in Pausan. VIII, 26. p. 652. est Ἀλίφθρος. Αἴμονα. sic et Schol. Lycophr. Αἴμων est apud Pausan. VIII, 44. p. 690. et vrbs Arcadiae Αἰμονία. Alius

- λυκον, Ἡραιέα, Τιτάναν, Μαντίνου, Κλείτορα,
 §. 4. Στύμφαλον, Ὀρχόμενον. Οὔτοι πάντας ἀνθρώ-
 πους ὑπερέβαλον ὑπερηφανεία καὶ ἀσεβεία. Ζεὺς
 δὲ αὐτῶν βουλόμενος τὴν ἀσέβειαν πειράσαι, εἰκα-
 §. 5. σθεῖς ἀνδρὶ χερνήτη παραγίνεται. οἱ δὲ αὐτὸν
 ἐπὶ ξενίᾳ καλέσαντες, σφάξαντες ἓνα τῶν ἐπι-
 χωρίων παῖδα, τοῖς ἱεροῖς τὰ τούτου σπλάγχνα
 συναναμίξαντες, παρέθεσαν, συμβουλεύσαντος τοῦ

III, 8, 1. §. 4. propter impietatem a Iove deleta; cui, §. 5. ho-
 spitio excepto, humanas carnes Lycaon apposuerat,

Αἴμων, a quo Thessalia Hae-
 monia dicta: v. Steph. Byz.
 in h. v. cum verff. Rhiani
 supra laudd. Κύναιθον hunc
 agnoscit Stephanus in Κύ-
 ναιθα. Ἡραιεύς etiam Pau-
 san. p. 603 et 652. male Pal.
 et reliqui ἠῤῥέα vel ἠῤῥέχ.
 Τιτάναν Commelin. e Pal.
 et sic Reg. 3. τιτάνυν Vat.
 τιτάνα Vef. Dorv. Μαντί-
 νου, apud Pausan. est Μαν-
 τινεύς. Στύμφηλον ed. pr.
 vt scribitur apud Pausan.
 p. 605. Ὀρχόμενον. Ὀρχο-
 μενὸν idem Pausan. agnoscit.
 Sequebatur post hunc Νύκτι-
 μον τὸν νεώτερον, quod abest
 a codd. eiiciendumque cen-
 sebat Gale: etsi tunc nu-
 mero quinquagenario vnum

nomen deficit. Sed intu-
 lisse videtur Aegius ex sequ.
 pag. — §. 4. ὑπερηφανεία
 D. Reg. 3. vtrumque recte.
 ὑπερέβαλλον ed. Par. §. 5.
 τοῖς ἱεροῖς. Abresch. ad N.
 T. p. 587. malit τοῖς ἱεροῖς.
 Sed vtrumque frequentatum:
 cf. sup. ad I, 9, 11 extr. τὰ
 τούτου σπλάγχνα συναναμί-
 ξαντες. fere sic Schol. Ly-
 cophr. l. c. et Hygin. *car-*
nem humanam cum cetera
carne commiscuerunt. idque
in epulo ei apposuerunt παρ-
έθεσαν. dedi e codd. Edi-
tum erat παρέθησαν. Dorv.
παρέθησαν. addebatur in edd.
τῇ τραπέζῃ, quod e Schol.
 Lycophr. l. c. adoptavit Ae-
 gius; nam a codd. exulat;

πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ Μαινάλου. Ζεὺς δὲ τὴν μὲν §. 6.
 τράπεζαν ἀνέτρεψεν, ἔνθα νῦν Τραπεζοῦς κα-
 λεῖται ὁ τόπος. Λυκάονα δὲ καὶ τούτου παῖδας
 ἐκεραύνωσε, χωρὶς τοῦ νεωτάτου Νυκτίμου· ἀνα-
 σχοῦσα γὰρ ἡ Γῆ τὰς χεῖρας, καὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ
 Διὸς ἐφαψαμένη, τὴν ὄργην κατέπαυσε.

Νυκτίμου δὲ τὴν βασιλείαν παραλαβόντος, ὁ §. 2.
 ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός ἐγένετο. τοῦτον §. 1.
 ἔνιοι φασὶ διὰ τὴν τῶν Λυκάονος παίδων δυσσέ-
 βειαν γεγενῆσθαι. Εὐμηλος δὲ καὶ τινες ἕτεροι §. 2.
 λέγουσι Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστῶ γε-
 νέσθαι. Ἡσίόδος μὲν γὰρ αὐτὴν μίαν εἶναι τῶν
 Νυμφῶν λέγει· Ἄσιος δὲ Νυκτέως, Φερεκύδης δὲ
 Κητέως. αὕτη σύνθεσις Ἀρτέμιδος οὔσα, τὴν §. 3.
 αὐτὴν ἐκείνη στολὴν φοροῦσα, ὤμοσεν αὐτοῦ μετ-
 ναι παρθένον. Ζεὺς δὲ, ἐρασθεῖς, ἀκούσῃ συνευ- §. 4.
 νάζεται, εἰκασθεῖς, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, Ἀρτέ-

III, 8, 1. §. 6. fulmine cum liberis percussus; vno Nyctimo super-
 stite. 2. §. 1. Nyctimo regnante diluuium Deucalionium.
 §. 2. Callisto §. 3. cum Diana venationi vacans, §. 4. a Iove
 compressa,

itidem mox §. 6. ex eodem
 inferuerat post Ζεὺς δὲ, μυ-
 σαχθεῖς, quam vocem codd.
 ignorant, sed eam habet
 Eratosth. c. 8.

§. 2. In verbis, τούτων
 ἔνιοι §. 1. Dorv. tum φασὶ
 abest Pal. Vat. Med. Dorv.

Reg. 3. et eius loco mox
 εἶπον post δυσσέβειαν. Mox
 §. 2. τὴν αὐτὴν ἐκείνην lege-
 batur, prae, vt iam Com-
 melin. monuerat. αὐτοῦ post
 ὤμοσεν §. 3. vitio nata vox,
 in pr. edit. eiectam malim.
 αὐτῇ ed. Paris. sed operarum

§. 5. μιδι' ὡς δὲ ἔνιοι, Ἀπόλλωνι. βουλόμενος δὲ Ἥραν λαθεῖν, εἰς ἄρκτον μετεμόρφωσεν αὐτήν. Ἥρα δὲ ἔπεισεν Ἀρτεμιν, ὡς ἄγριον θηρίον κατατοξεῦσαι.

§. 6. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες, ὡς Ἀρτεμις αὐτήν κατετόξευσεν, ὅτι τὴν παρθενίαν οὐκ ἐφύλαξεν.

§. 7. ἀπολομένης δὲ Καλλιστοῦς Ζεὺς τὸ βρέφος ἀρπάσας, ἐν Ἀρκαδίᾳ δίδωσιν ἀνατρέφειν Μαίᾳ, προσγορεύσας Ἀρκάδα· τὴν δὲ Καλλιστῶ καταστερίσας ἐκάλεσεν Ἀρκτον.

CAP. Ἀρκάδος δὲ καὶ Λεανείρας τῆς Ἀμύκλου, ἢ

IX, I. Μεγακείρας τῆς Κρόκωνος, ὡς δὲ Εὐμήλος λέγει,

§. I. νύμφης Χρυσοπελείας, ἐγένοντο παῖδες Ἐλατος

III, 8, 2. §. 5. in vrsam mutata §. 6. sagitta Dianae confixa, in sidera relata; §. 7. ex ea natus Arcas. 9, 1. Arcadis posteritas; §. 1. filii Elatus et Aphidas,

errore. Faber coni. αἰεί. Scribendum ἄμοσε μείναι παρθένος. §. 5. Pro Ἥρα vitium typogr. ed. Par. ἢ δὲ, non varia lectio. ὡς Ἀ. α. κατατοξεῦσαι Pal. Dorv. at a Medic. aberant verba inde ab εἰσὶ δὲ, incuria tamen scriptoris, non lectionis varietate, puto.

§. 1. Λεανείρας. idem nomen est apud Schol. Eurip. Or. I. c. 1646. (1678.) ex Pherecyde; At Gale e mss. Λεανείρας laudat, quod idem

h. l. e Pal. et Vat. notatum. Μεγακείρας. consentiunt in hoc omnes; cum alias variet Μετάνειρα. vt sup. I, 5, 1. §. 4. cf. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 57. τῆς Κρόκωνος. male legebatur τοῦ Κρ. Mox editum erat Χρυσωπέλας, contra codd. in quibus Χρυσοπέλειας vel Χρυσοπελίας. Χρυσοπέλειαν Lycophr. Schol. 480. agnoscit, et si et ibi vulgg. habebant ante Potterum Προσοπέλεια, etiam Eumelus ibi laudatur. Praeter

καὶ Ἀφείδας. οὗτοι τὴν γῆν ἐμερίσαντο, τὸ δὲ §. 2.
 πᾶν κράτος εἶχεν Ἐλατος ὃς ἐκ Λαοδίκης τῆς
 Κινύρου Στύμφαλον καὶ Περέα τεκνοῖ, Ἀφείδας
 δὲ Ἄλεον καὶ Σθενέβοιαν, ἣν γαμεῖ Προῖτος.

Ἄλεου δὲ καὶ Νεαίρας τῆς Περέως, θυγάτηρ §. 3.
 μὲν Αὖγη, υἱοὶ δὲ Κηφεὺς καὶ Λυκούργος. αὐτὴ §. 4.
 μὲν οὖν ὑφ' Ἡρακλέους φθαρεῖσα, κατέκρυψε τὸ
 βρέφος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς, ἣς εἶχε τὴν
 ἱερωσύνην. ἀκάρπου δὲ τῆς γῆς μενούσης, καὶ μη-
 νύοντων τῶν χρησμῶν εἶναί τι ἐν τῷ τεμένει τῆς
 Ἀθηνᾶς δυσσέβημα, Φωραθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς,
 παρεδόθη Ναυπλίῳ ἐπὶ θανάτῳ παρ' οὗ Τεύθρας
 ὁ Μυσῶν δυνάστης παραλαβὼν αὐτὴν ἔφθειρε.
 Τὸ δὲ βρέφος ἐκτεθὲν ἐν ὄρει Παρθενίῳ, θηλὴν §. 5.
 ὑποσχούσης ἐλάφου, Τήλεφος ἐκλήθη. καὶ τρα-
 φεῖς ὑπὸ τῶν Κορύθου βουκόλων, καὶ ζητήσας

III, 9, 1. §. 2. Elati, Stymphalus et Pereus, Aphidantis Aleus et
 Stheneboea, Alei §. 3. Cephens et Lycurgus et filia Auge.
 §. 4. Auge ab Hercule compressa partum in templo Mi-
 nervae frustra occultat, a patre per Nauplium ad Teu-
 thrantem in Mysiam abducta; puer §. 5. abiectus in Par-
 thenio monte, a cerua nutritus, Telephus, adultus,

has Arcadis vxores quartum
 nomen Pausan. habet VIII,
 4 pr. Nympham Dryadem,
 Erato. §. 2. male in libb.
 ἔλαστος et ἀμφείδας. Schol.
 Eurip. Or. laud. etiam cor-
 rupte Ἐλάτην, Ἀρείσαντα,
 (pro Ἀφείδαντα) Ἀζᾶνα, ex

Pherecyde. τῆς Κινύρου R. 3.
 Pro Περέα, codd. Πειρέα et
 mox Πειρέως. at alterum fir-
 mat Pausan. l. c. pag. 605.
 §. 5. Κορύθου lego e Diodor.
 IV, 33. et quia Tegeatarum
 demus est Corythenfes apud
 Pausan. Alius Corythus Pa-

§. 6. τοὺς γονέας, ἦκεν εἰς Δελφοὺς. καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ Θεοῦ, παραγενόμενος εἰς Μυσίαν, Θετὸς παῖς Τεύθραντος γίνεται, καὶ τελευτῶντος αὐτοῦ διάδοχος τῆς δυναστείας γίνεται.

Γ. 2. Λυκούργου δὲ καὶ Κλεοφίλης, ἢ Εὐρυνόμης,
 §. 1. Ἄγκαῖος καὶ Ἐποχος καὶ Ἀμφιδάμας καὶ Ἴασος.
 §. 2. Ἀμφιδάμαντος δὲ Μειλανίων καὶ θυγάτηρ Ἀντιμάχη, ἣν Εὐρυσθεὺς ἔγημεν. Ἴάσου δὲ καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου Ἀταλάντη ἐγένετο. ταύτης

III, 9. 1. §. 6. oraculo monitus in Myfia matrem exquirat, Teuthranti heres regni succedit. 2. §. 1. Lycurgi soboles. Iasi Atalanta §. 2. a patre exposita, ab uirga nutrita,

ridis et Oenones f. ap. Schol. Lycophr. 57. vulgo legebatur Κορίθου. Pal. Κόρινθον. Vat. Reg. 3. Κόρινθος. §. 6. καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ Θεοῦ παραγίνεται εἰς Μυσίαν, Θετὸς παῖς Τεύθραντος γίνεται καὶ τελευτῶντος αὐτοῦ διάδοχος τῆς δυναστείας γίνεται. Ieiuna oratio, et haud dubie interpolata. De prima parte satis constat: nam Aegius παραγίνεται posuit, cum in libb. reperiret παραγένομεν. in Pal. Dorv. Vat. M. Reg. 3. erat παραγενομένου. refinxit παραγενόμενος, nisi Θετὸς παῖς et γίνεται καὶ ab interpola-

trice manu sunt, fuisse videtur: παραγενόμενος εἰς Μυσίαν, Θετὸς παῖς Τεύθραντος καὶ τελευτῶντος αὐτοῦ, διάδοχος τῆς δυναστείας γίνεται. pro Θετὸς in Pal. erat Θεός, in ceteris Θεῶν παῖς. Reliqua de Telepho locum habuere in Troicis; in prima ascensione classis Achiuorum in carmine Cyprico. Proclus p. 25. cf. Schol. A ad II. α, 59.

Γ. 2. Ἴασος pro eo legebatur Ἰδαῖος prae, quod seqq. docent. Κλεοφίλης Pal. Ox. Κλιοφίλης καὶ Ἐ. Dorv. §. 2. Μειλανίων Pal. Reg. 3. perpe-

ὁ πατήρ, ἀρρένων παίδων ἐπιθυμῶν, ἐξέθηκεν αὐτήν ἄρκτος δὲ Φοιτῶσα πολλάκις θηλὴν ἐδίδου, §. 3. μέχρῃς οὐ εὐρόντες κυνηγοὶ παρ' ἑαυτοῖς ἀνέτρεφον. Τελεία δὲ Ἀταλάντη γενομένη, παρθένον ἑαυτήν ἐφύλαττε, καὶ θηρεύουσα ἐν ἐρημίᾳ καθωπλισμένη διετέλει. βιάζεσθαι δὲ αὐτὴν ἐπιχειροῦντες Κένταυροι Ροϊκος καὶ Ὑλαῖος, κατατόξευθέντες ὑπ' αὐτῆς ἀπέθανον. Παργένετο δὲ μετὰ τῶν §. 4. ἄλλων ἀριστέων καὶ ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον. καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Πελία τεθέντι ἀγῶνι ἐπάλαισε Πηλεῖ, καὶ ἐνίκησεν. Ἀνευροῦσα δὲ ὕστερον τοὺς §. 5. γονέας, ὡς ὁ πατήρ γαμεῖν αὐτὴν ἐπειθεν, ἀπιοῦσα εἰς σταδιαῖον τόπον, καὶ πήξασα μέσον σκόλοπα τρίπηχυν, ἐντεῦθεν τῶν μνηστευομένων τοὺς δρόμους προῖοῦσα, ἐτρόχαζε καθωπλισμένη καὶ κα-

III, 9, 2. §. 3. venatui dedita, Rhoeceum et Hylaeum se tentantes prosternit, §. 4. apri Calydonii venationi interest, et ludis Peliae funebribus; §. 5. a patre agnita et viro nubere iussa se cursu certantibus praemium exponit,

tuo errore. ἐξέθηκεν αὐτῇ Pal. Vat. Dorn. forte inferta vox cum semel erratum esset ταύτης cum esset ταύτην ὁ πατήρ ἐξέθηκεν. §. 3. εὐρόντες κυνηγὸν indocte Pal. Dorn. Vat. Λύκος Pal. Regg. D. Ὑλλαῖος iidem codd. §. 4. τεθέντι ἀγῶνι male legebatur τιθέντι. §. 5. ὡς ὁ πατήρ γαμεῖν αὐτὴν ἐπεισεν. In-

gulare exemplum τοῦ γαμεῖν de femina pro γαμεῖσθαι, notatum iam ab Oudend. ad Thom. M. p. 192. τοὺς δρόμους. in Med. τοὺς δάμους. προῖοῦσα. haud dubie corrigendum προῖεῖσα, procedere inde cursum iubens: constituit illa, vt cursus initium inde fieret. Hygin. l. c. termino constituto, vt ille in-

- ταληφθέντι μὲν, αὐτῷ Θάνατος ὠφείλετο· μὴ
 §. 6. καταληφθέντι δὲ, γάμος. ἤδη δὲ πολλῶν ἀπολ-
 λυμένων, Μειλανίων αὐτῆς ἐρασθεὶς ἦκεν ἐπὶ τὸν
 δρόμον, χρύσεια μῆλα κομίζων παρ' Ἀφροδίτης,
 καὶ διωκόμενος ταῦτα ἔρριπτεν. ἢ δὲ, ἀναιρουμένη
 §. 7. τὰ ῥιπτούμενα, τὸν δρόμον ἐνικήθη. ἔγημεν οὖν
 αὐτὴν Μειλανίων. καὶ ποτε λέγεται μὴ θηρεύον-
 τας αὐτοὺς εἰσελθεῖν εἰς τὸ τέμενος Διὸς, κακεῖ
 §. 8. συνουσιάζοντας, εἰς λέοντας ἀλλαγῆναι. Ἡσίοδος
 δὲ καὶ τινες ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην οὐκ Ἰάσου,
 ἀλλὰ Σχοινέως εἶπον· Εὐριπίδης δὲ Μαινάλου
 καὶ τὸν γήμαντα αὐτὴν οὐ Μειλανίωνα, ἀλλὰ
 §. 9. Ἴππομένην. ἐγέννησε δὲ ἐκ Μειλανίωνος Ἀτα-
 λάντη, ἢ Ἄρρεος, Παρθενοπαῖον, ὃς ἐπὶ Θήβας
 ἐστρατεύσατο.

III, 9, 2. §. 6. a Milanione superata vxor ducitur, §. 7. vterque
 in Iovis sacello in leonem mutantur. §. 8. Alii melius de
 altera Atalanta, Schoenei filia, haec narrant. §. 9. Ex ea
 natus Parthenopaeus.

*ermis fugeret, haec eum telo
 insequeretur: quem intra fi-
 nem termini consequuta fuisset,
 interficeret (hoc est, κα-
 ταληφθέντι Θάνατος ὠφείλε-
 το) eiusque caput in stadio
 figeret (in illo ipso palo,
 σκόλοπι, quem pro carceri-
 bus terrae impegarat). κατα-
 ληφθέντι. nam, vt vidimus,
 ipsa insequitur, et καταλαμ-*

*βάνει. αὐτῷ sublatum velim.
 §. 6. Μελανίων Pal. D. Med.
 vt sup. III, 6, 3. §. 3. cf. ad
 Palaeph. 14. διωκόμενος. mo-
 net Abresch. Animadv. ad
 Aeschyl. p. 81. esse: cursu
 contendens. nil refert; ille
 tamen praecedebat. τὰ ῥι-
 πτούμενα. ferendum hoc, et si
 ἔρριπτεν antegressum. §. 7.
 μὴ ante θηρεύοντας importu-*

"Ατλαντος δὲ καὶ τῆς Ὠκεανοῦ Πληϊόνης ἐγένε-
νοντο θυγατέρες ἑπτὰ ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκα-
δίας, αἱ Πληϊάδες προσαγορευθεῖσαι, Ἀλκυόνη,
Μερόπη, Κελαινώ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταυ-
γέτη, Μαῖα.

Τούτων Στερόπην μὲν, Οἰνόμαος ἐγήμε· Σίσυ-
φος Μερόπην. Δυσὶ δὲ ἐμίχθη Ποσειδῶν· πρώτη
μὲν Κελαινοῖ, ἐξ ἧς Λύκος ἐγένετο, ὃν Ποσειδῶν
ἐν μακάρων ᾤκισε νήσοις. δευτέρα δὲ Ἀλκυόνη
ἢ θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσεν Αἴθουσαν, τὴν Ἀπόλ-
λωνι Ἐλευθῆρα τεκοῦσαν, καλλίστην, υἱοὺς δὲ
Ἵριέα καὶ Ἵπερήναρα. Ἵριέως μὲν οὖν καὶ Κλο-

III, 10, 1, §. 1. Atlantis et Pleiones VII filiae. §. 2. Sterope nupta
Oenomaos, Merope Sisypho. §. 3. Neptunus ex Celaeno
Lycum, ex Alcyone Aethufam, Hyrieum et Hypereno-
rem genuit

na vox: bene Canter. coni.
συνθηρεύοντας. Nov. Lect. III,
13. §. 8. εἰς πλείοντας Aegii
lib. c. Dorv. §. 9. Antea le-
gebatur, ἢ ὡς ἄλλοι λέγουσιν,
Ἄρσος. media verba igno-
rant codd.

Γ. 1. §. 3. Pro ᾤκισε, male
edebatur, vt et in codd. est,
ᾤκησε. Alcyone. Med. ἀκυό-
νη. Pausan. IX, 20. τοῦτον δ'
(Eleuthera) Ἀπόλλωνός τε
καὶ Αἰθούσσης εἶναι τοῦ (leg.
τῆς) Ποσειδῶνος. Eadem fere

Schol. Hesiod. p. 235. ἢ
θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσεν Αἴ-
θουσαν. de insolentiore vsu
τοῦ τεκνοῦν de matre, iam
monitum sup. ad I, 1, 1.
§. 2. Var. Lect. nec tamen
ab Apollodoro esse arbitror;
consentanea erat oratio ce-
teris: ἐξ ἧς θυγατέρα μὲν
ἐτέκνωσε sc. Neptunus. §. 3.
καλλίστην eiiciendum; in
margine forte appositum, et
alieno loco infartum. Ἵριέα
emendavi, erat Ἵρέα, forte

νίης νύμφης Νυκτεὺς καὶ Λύκος· Νυκτέως δὲ καὶ Πολυξοῦς, Ἀντιόπη Ἀντιόπης δὲ καὶ Διὸς, Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. Ταῖς δὲ λοιπαῖς Ἀτλαντίσι Ζεὺς συνουσιάζει.

- Γ. 2. Μαῖα μὲν οὖν ἡ πρεσβυτάτη Διὶ συνελθοῦσα,
 §. 1. ἐν ἄντρῳ τῆς Κυλλήνης Ἑρμῆν τίκει. οὗτος ἐν
 §. 2. πρώτοις ἐπὶ τοῦ λίκνου κείμενος, ἐκδύς, εἰς Πιε-
 ρίαν παραγίνεται, καὶ κλέπτει βόας ἃς ἔνεμεν
 §. 3. Ἀπόλλων. ἵνα δὲ μὴ Φωραθεῖη ὑπὸ τῶν ἰχνῶν,
 ὑποδήματα τοῖς ποσὶ περιέθηκε, καὶ κομίσας εἰς
 Πύλον, τὰς μὲν λοιπὰς εἰς σπήλαιον ἀπέκρυψε,
 δύο δὲ καταθύσας, τὰς μὲν βύρσας πέτραις καθ-
 ἤλωσε, τῶν δὲ κρεῶν τὰ μὲν κατηνάλωσεν ἐψή-
 §. 4. σας, τὰ δὲ κατέκαυσε. καὶ ταχέως εἰς Κυλλή-
 νην ᾗχετο. καὶ εὕρισκει πρὸ τοῦ ἄντρου νεμομένην
 χελώνην. ταύτην ἐκκαθάρας, εἰς τὸ κῦτος χορδαῖς

III, 10, 1. §. 4. Hyriei progenies. 2. §. 1. Ex Maia et Iove Mercurius natus, qui fraudibus puer §. 2. Apollinem aggressus, boues eius abigit, §. 3. binis mactatis, §. 4. neruos ex iis super inuentae testudinis cauo intendit, Iyramque cum plectro inuenit;

et hoc ex correctione Aegii. nam in codd. ὑβρέα est et mox ὑβρέως. At Ὑριέα factis firmat Schol. II. σ, 488. Eratosth. 23. Ἀλκυόνην, ἐξ ἧς Ὑριεύς. cf. ad Hygin. 157, not. 5. 7. et 195.

Γ. 2. §. 2. ἐν πρώτοις. vix puto pro primis vitae initiis

ita loquendi morem fuisse. corrupta sunt, forte fuit ἐν σπαργάνοις. et sequitur ἐκδύς. §. 3. ἵνα μὴ Φωραθεῖη ὑπὸ τῶν ἰχνῶν. notandus vsus τοῦ ὑπὸ pro διά. §. 4. πρὸς τοῦ ἄντρου D. Reg. 3. ἐκτείννας pro ἐντείννας vitium est ed. Par. Mox erat vul-

έντεινας ἐξ ὧν ἔθυσε βοῶν, καὶ ἐργασάμενος λύ-
ραν εὔρε καὶ πληκτρον. Ἀπόλλων δὲ τὰς βόας §. 5.
ζητῶν, εἰς Πύλον ἀφικνεῖται. καὶ τοὺς κατοικοῦν-
τας ἀνέκρινεν. οἱ δὲ ἰδεῖν μὲν παῖδα ἐλαύνοντα
ἔφασκον οὐκ ἔχειν δὲ εἰπεῖν ποῖ ποτε ἠλάθησαν,
διὰ τὸ μὴ εὔρεῖν ἴχνος δύνασθαι. μαθὼν δὲ ἐκ §. 6.
τῆς μαντικῆς τὸν κεκλοφότα, πρὸς Μαΐαν εἰς
Κυλλήνην παραγίνεται. καὶ τὸν Ἑρμῆν ἠτιᾶτο.
ἠ δὲ ἐπέδειξεν αὐτὸν ἐν τοῖς σπαργάνοις. Ἀπόλ- §. 7.
λων δὲ αὐτὸν πρὸς Δία κομίσας, τὰς βόας ἀπή-
τει. Διὸς δὲ κελεύοντος ἀποδοῦναι, ἤρνεῖτο. μὴ
πείθων δὲ, ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα εἰς Πύλον καὶ
τὰς βόας ἀποδίδωσιν. ἀκούσας δὲ τῆς λύρας ὁ

III, 10, 2. §. 5. Apollo furto deprehenso, Mercurium in cunis
latitantem extractum ad Iouem ducit, §. 7. a Ioue red-
dere boues iussus lyra data ab Apolline boues redimit;

gatum: ἐργασάμενος - λύραν
ἐποίησε, καὶ πρῶτος κρέα ὥπτη-
σε, καὶ λύραν εὔρε κ. π. quae
ex margine in contextum
venisse iam Gale monuit:
absunt quoque verba a Pal.
et Vat. forte et aliis. §. 5.
ποῖποτε Vat. D. Reg. 3. ποῖόν
ποτε ed. pr. at ποῖποτε e Pal.
Commel. ἐν τῆς μαντικῆς.
hoc idem Schol. II, 0, 256.
παραγίνεται. debbat propter
reliqua παρεγένετο. §. 7.
πρὸς Δία κομίσας. ita iam

recte distinctum in ed. pr.
et recte versum; editum ta-
men πρὸς διακομίσας in edd.
seqq. etli Fabro et Galeo
improbante. Διὸς καὶ κε-
λεύοντος. Pal. litterarum com-
pendium non assequente li-
brario. Post ἀκούσας δὲ τῆς
λύρας ὁ Ἀπόλλων antea le-
gebatur: (αἰτήσας ταύτην,
ἔλαβεν, Ἑρμοῦ ἐκείνην διδόν-
τος, ὁ Ἀπόλλων) ἀντιδίδωσι.
Verba absunt a codd. Pal.
Dorv. Regg. nec sunt in ed.

- §. 8. Ἀπόλλων ἀντιδίδωσι τὰς βόας. Ἑρμοῦ δὲ ταύτας νέμων, σύριγγα πάλιν πηξάμενος ἐσύριζεν. Ἀπόλλων δὲ καὶ ταύτην βουλόμενος λαβεῖν, τὴν χρυσοῦσιν ῥάβδον ἐδίδου, ἣν ἐκέκτητο βουκολῶν. ὁ δὲ καὶ ταύτην λαβεῖν ἀντὶ τῆς σύριγγος ἤθελε, καὶ τὴν μαντικὴν ἐπελθεῖν· καὶ δοῦς διδάσκεται τὴν §. 10. διὰ τῶν ψήφων μαντικὴν. Ζεὺς δὲ αὐτὸν κήρυκα ἑαυτοῦ καὶ θεῶν ὑποχθονίων τίθει.
- f. 3. Ταῦγέτη δὲ ἐκ Διὸς, Λακεδαίμονα· ἀφ' οὗ καὶ §. 1. Λακεδαίμων ἢ χώρα καλεῖται. Λακεδαίμονος δὲ §. 2. καὶ Σπάρτης τῆς Εὐρώτα, ὅς ἦν ἀπὸ Λέλεγος

III, 10, 2. mox §. 8. inuenta fistula ab Apolline auream virgam obtinet, et §. 9. artem per calculos vaticinandi docetur; §. 10. nuntius deorum constituitur. 3. Taygetes progenies ex Iove. §. 1. Lacedaemon; §. 2. ex hoc et Sparta Amyclas,

Rom. recepit tamen ea, et si abesse posse censebat, Commelin. Scilicet Aegius in Notis ex vet. cod. addenda esse monuerat. Et est sane probabilior ratio, excidisse verba fugientibus librarii oculos iis, quae inter bis positum Ἀπόλλων interposita erant; sed tum vltima sic constituenda: ἔλαβεν, Ἑρμοῦ δίδοντας, ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἀντιδίδωσι τὰς βόας. Corrupta et manca est quoque in eadem fabula oratio

Eratosth. 24. pr. κατεσκευάσθη lyra ἐκ τῆς χελώνης, καὶ * τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν. forte excidit: καὶ ἐκ τῶν χορδῶν τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν. Mox leg. ibid. κατέλαβε δὲ αὐτὴν Ἀπόλλων. §. 8. σύριγγα. Pal. Dorv. Reg. 3. σύριγμα. §. 9. Dorv. διὰ τὸν ψῆφον. f. 3. ταῦτά γε pro ταυγέτη indoctus librarius Dorv. ἐκ Διὸς sc. τίπτει ex f. 2. pr. Ante Λακεδαίμονα edd. καὶ, quod eieci, ignoratum quoque scriptis. §. 2. Σπάρ-

αὐτόχθονος καὶ νύμφης Νηίδος Κλεοχαρείας, Ἀμύ-
 κλας καὶ Εὐρυδίκη, ἣν ἔγημεν Ἀκρίσιος. Ἀμύ- §. 3.
 κλα δὲ καὶ Διομήδης τῆς Λαπίθου Κυνόρτης, καὶ
 Ἰάκινθος. τοῦτον εἶναι Ἀπόλλωνος ἐρώμενον λέ-
 γουσιν ὃν δίσκῳ βαλὼν, ἄκων ἀπέκτεινε. Κυνόρ- §. 4.
 του δὲ Περιήρης, ὃς γαμεῖ Γοργοφόνην τὴν Περ-
 σέως, καθάπερ Στησίχορός φησι, καὶ τίκτει Τυν-
 δάρεων, Ἰκάριον, Ἀφαρέα, Λεύκιππον. Ἀφαρέως §. 5.
 μὲν οὖν καὶ Ἀρήνης, τῆς Οἰβάλου, Λυγκεὺς τε
 καὶ Ἴδας καὶ Πείσος. κατὰ πολλοὺς δὲ, Ἴδας ἐκ
 Ποσειδῶνος λέγεται. Λυγκεὺς δὲ ὄξυδερκία διή-
 νεγκεν, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν θεωρεῖν. Λευκίππου §. 6.

III, 10, 3. §. 3. ex eo Cynortas et Hyacinthus, ab Apolline ama-
 tus et disci iactu occisus. §. 4. Cynortae proles Perieres,
 huius Tyndareus, Icarus, Aphareus, Leucippus. §. 5.
 Apharei Lynceus, Idas, Pifus.

της τῆς Εὐρώτα. in codd.
 εὐρώτας (εὐρώσας D. εὐρώπης
 M. R. 1.) τῆς σπάρτης. Νύμ-
 φης Νηίδος, vt I, 7, 6. Εὐ-
 ρυδίκη vid. II, 2, 1. extr. In
 codd. Pal. D. Reg. 3. male
 εὐρυδικης. §. 3. Ἀμύκλα,
 dorico casu. Ἀμύκλας est
 vitium ed. Par. non var. lect.
 Λαπίθου. Excidit τοῦ ante
 Ἀπόλλωνος. Dorv. et Reg. 3.
 τοῦ Ἀπόλλω. forte τὸν τοῦ
 Ἀ. Locum exscripsit Tzetzza
 Chil. I, 242 sqq. §. 4. Κυ-

νόρτου δὲ Περιήρης. interpo-
 nitur in edd. παῖς, quod
 abest a codd. addiderat puto
 Aegius e Schol. Lycophr.
 511. vbi fere hic locus ex-
 scriptus. καὶ τίκτει sc. αὐτή.
 sed forte fuit Σ. φησιν, ἢ
 τίκτει. §. 5. τῆς Οἰβάλου.
 male Οἰβάδου P. cum al.
 idem vitium erat in Luciano
 D. D. 14, 1. Mox editum
 erat: ὄξυδερκία δὲ Λυγκεὺς
 ἤνεγκεν, sine sensu, restitui-
 mus alium ordinem verbo-

δὲ καὶ Φιλοδίκης τῆς Ἰνάχου, θυγατέρες ἐγένοντο Ἰλάειρα καὶ Φοίβη. ταύτας ἀρπάσαντες, ἔγημαν Διόσκουροι. πρὸς δὲ ταύταις, Ἀρσινόην ἐγέννησε. ταύτῃ μίγνυται Ἀπόλλων ἢ δὲ Ἀσκληπιὸν γεννᾷ.
 §. 7. τινὲς δὲ Ἀσκληπιὸν οὐκ ἐξ Ἀρσινόης τῆς Λευκίππου λέγουσιν, ἀλλ' ἐκ Κορωνίδος τῆς Φλεγύου ἐν Θεσσαλίᾳ. καὶ φασὶν ἐρασθῆναι ταύτης Ἀπόλ-

III, 10, 3. §. 6. Lencippi filiae, a Dioscuris raptae; tertia Arfinoe Aesculapium ex Apolline partu edit; §. 7. secundum alios Coronis;

rum et διήνεγκε, excelluit, e codd. consensu. §. 6. καὶ Φιλοδίκης τῆς Ἰνάχου ab sunt a codd. affuta, suspi- cor, ab Aegio ex Schol. Lycophr. l. d. Inachi tamen aeuum nimis remotum. ἔγη- μαν Διόσκουροι. interfen- dum οἱ Δ. Pal. V. D. R. 3. ἔγημε Διόσκουρος. tantus ho- rum hominum fuit stupor. Pro Φλεγύου, Φλένου et in marg. Φολέου Pal. hoc idem D. M. Vef. Vat. (nisi quod e Dorv. notatum est. Φολίου, e Vat. Φωλέου) vt omnes ex vno fluxisse dubitandum prorsus non sit. Mox edi- tum erat: καὶ φασὶν ἐρασθῆ- ναι ταύτης Ἀπόλλων. τὴν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν. Ἀπόλ-

λων etiam in codd. Ἀπόλλω Pal. Ox. (quod sane et ipsum bene se habet cf. Gregor. de Dial. p. 71) et praeterea ταύτῃ Pal. et Reg. 3. τὴν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν erat; abest tamen τὴν δὲ a Pal. V. D. Reg. 3. et ab Aegii libris, nam is tollere iubet; quo ipso patet, aliunde (et sane statim idem repetitur) hoc esse illatum, omnino- que turbatum aliquid in h. l. Sustuli ergo τὴν δέ. Alioqui τὴν δὲ εὐθέως συνελθεῖν de- fendi posset cum Koenio ad Corinth. l. c. exemplis aliis, cum non minus de femina, quam de mare dicatur, vt sup. I, 3, 3. Clio συνελθεῖσα ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ παῖδα. et

λωνα, καὶ εὐθέως συνελθεῖν τὴν δὲ, παρὰ τὴν §. 8.
 τοῦ πατρὸς γνώμην ἐλομένην Ἴσχυι τῷ Ἐλάτου
 υἱῷ συνοικεῖν. Ἀπόλλων δὲ τὸν μὲν ἀπαγγεῖ- §. 9.
 λάντα κόρακα καταρᾶται. ὃς τέως λευκὸν ἔοντα
 ἐποίησε μέλανα. αὐτὴν δὲ ἀπέκτεινε. καιομένης §. 10.

III, 10, 3. §. 8. quam Apollo, Ischyn sibi praelatum videns, necat;
 coruo delatore in nigrum colorem verso;

III, 12, 5. de Cassandra ἢ
 δὲ μαθοῦσα οὐ συνῆλθεν. item
 I, 4, 1. Δητὸ δὲ συνελθοῦσα
 Διί, perperam itaque Gale
 emendare volebat τῇ δὲ κχι,
 quia communi vsu ἀνὴρ
 συνέρχεται γυναικί. In seqq.
 §. 8. non minus turbatum.
 Legebatur τοῦ δὲ παρὰ τὴν
 τοῦ πατρὸς γνώμην ἐλομένην,
 Ἴσχυι τῷ Ἐλάτου υἱῷ συνοι-
 κεῖν. Pro τοῦ δὲ, quod haud
 dubie vitio laborat, et pro
 quo Faber ἔπειτα, Gale μετὰ
 τοῦτο δὲ, coniciebant, nunc
 τὴν δὲ locum habet, quod
 et Aegius cum Commel. vi-
 derat. Tum ἐλομένου vel
 ἐλομένου scripti, vitio nato
 ex proximo. συνοικεῖ Pal.
 quod sequitur, Ἴσχυι (ita
 enim nunc scribendum esse
 video, ex grammaticorum
 canone, vt distinguantur ac-

centu mutato nomina pro-
 pria ab appellativis) τῷ
 Ἐλάτου υἱῷ, ab Aegio inter-
 polatum esse suspicor; nam
 in codd. est Ἴσχυι (τῷ ad-
 dunt Regii) Κλεινέως ἀδελ-
 φῷ, haud dubie e glosse-
 mate in margine, eoque de-
 prauato, nam Καινεύς, Cae-
 neus, fuit Elati filius, ita-
 que Ischyis frater; a fratre
 tamen declarari a nostro vix
 aliquis solet. Itaque haec
 omnia vncinis incluferam,
 tanquam adulterina. Sen-
 tentia enim ita expedienda
 verbis suis est: τὴν δὲ, παρὰ
 τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην, Ἴσχυι
 συνοικεῖν. Aliter sentit vir
 doctiss. ad Anton. Lib. p. 135.
 §. 9. ὃς τέως λευκὸν ἔοντα
 ἐποίησε μέλανα. corrigere δὲ
 τέως in promptu est; aut
 cum Emperio καὶ τέως, sed

δὲ αὐτῆς ἀρπάσας τὸ βρέφος ἐκ τῆς πυρᾶς, πρὸς
 Χείρωνα τὸν Κένταυρον ἤνεγκε παρ' ᾧ καὶ τὴν
 ἰατρικὴν καὶ τὴν κυνηγετικὴν τρεφόμενος ἐδιδάχθη.
 καὶ γενόμενος χειρουργικὸς, καὶ τὴν τέχνην ἀσκή-
 σασ ἐπὶ πολὺ, οὐ μόνον ἐκώλυε τινὰς ἀποθνήσκειν,
 §. 11. ἀλλ' ἀνήγειρε καὶ τοὺς ἀποθανόντας. παρὰ γὰρ
 Ἀθηνᾶς λαβὼν τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνης
 ῥυέν αἷμα, τὸ μὲν ἐκ τῶν ἀριστερῶν ῥυέν, πρὸς
 Φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρήτο· τὸ δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν,
 πρὸς σωτηρίαν. καὶ διὰ τούτου τοὺς τεθνηκότας
 §. 12. ἀνήγειρεν. εὖρον δὲ τινὰς λεγομένους ἀναστῆναι

III, 10, 3. §. 10. puerum rogo ereptum Chironi educandum tradit;
 a quo eruditus artem medicam, §. 11. 12. cum mortuos in
 vitam restitueret, a Iove

reliqui, quia totam ῥῆσιν
 infititiam esse censeo, in
 Reg. 3. est ὡς et in mag. ὅς.
 Mox ut sibi constet oratio,
 malim κατηρᾶτο. — ἐγκύου-
 σαν insertum erat post αὐ-
 τὴν δὲ, prauo exemplo, in
 ed. Commel. cum Aegius
 suppleret ἐγκυον οὖσαν. a
 codd. vtrumque abest. —
 §. 10. παρ' ᾧ καὶ, scil. τρε-
 φόμενος, nil refert, sic an
 παρ' οὗ scribas apud quem
 et a quo, et τρεφόμενος sc.
 Aesculapius, recte, et si prae-
 cedit βρέφος. §. 11. τῆς

Γοργόνης. male edebatur Γορ-
 γόνης. τὸ μὲν ῥυέν et mox
 τὸ δὲ ῥυέν ad λαβὼν erit re-
 ferendum: ne iungas cum
 ἐχρήτο, minus grata tamen
 et scabra haec oratio, non
 Apollodoro sed librariis de-
 beri videtur; natiua est in
 Zenob. I, 18. qui hunc lo-
 cum ante oculos habuit; τῷ
 μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἀριστερῶν
 φλεβῶν ῥυέντι πρὸς Φθορὰν
 ἀνθρώπων ἐχρήτο, τῷ δ' ἐκ
 τῶν δεξιῶν πρὸς σωτηρίαν.
 ὅθεν καὶ τινὰς τεθνεώτας ἀνα-
 στῆσαι μυθολογεῖται. §. 12.

ὑπ' αὐτοῦ Καπανέα καὶ Λυκοῦργον. ὡς δὲ Στη-
σίχορός φησιν, Ἐριφύλην Ἰππόλυτον, ὡς ὁ τὰ
Ναυπακτικὰ συγγράφας λέγει Τυνδάρεων, ὡς
φησι Πανύασις Ἰμέλαιον, ὡς οἱ Ὀρφικοὶ λέγουσι.
Γλαῦκον τὸν Μίνωος, ὡς Μνησαγόρας λέγει.
Zeus δὲ φοβηθεὶς, μὴ λαβόντες ἄνθρωποι θερα- Γ. 4.
πείαν, παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν ἀλλήλοις, ἐκεραύ- Δ. 1.
νωσεν αὐτόν. καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς Ἀπόλλων, Δ. 2.
κτείνει Κύκλωπας, τοὺς τὸν κεραυνὸν Διὶ κατα-
σκευάσαντας. Zeus δὲ ἐμέλλησε ῥίπτειν αὐτόν Δ. 3.
εἰς Τάρταρον· δεηθείσης δὲ Λητοῦς, ἐκέλευσεν
αὐτὸν ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θετεῦσαι. ὁ δὲ παραγενό- Δ. 4.
μενος εἰς Φεράς πρὸς Ἀδμητον τὸν Φέρητος, τούτῳ
λατρεύων ἐποίμαινε. καὶ τὰς θελείας βόας πάσας
διδυματόκους ἐποίησεν.

III, 10, 4. §. 1. fulmine vita priuatur. §. 2. Cyclopibus ab Apol-
line ob id ira incenso interemtis, a Ioue in seruitutem Ad-
meto traditur Apollo.

αὔρον δὲ τινὰς λεγομένους etc. nomen *Melesagoras* et *Ame-
Sequentia, vereor vt ab ipso lesagoras*. De eo v. Ind.
Apollodoro sint profecta: Auctt.

olent Grammatici sedulita- Γ. 4. παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν
tem, et fuerunt forte in ἀλλήλοις. Vix sana haec.
margine apposita. vid. de v. de iis Obsl. §. 3. ἐμέλ-
iis Obsl. ad h. l. Τυνδάρεω λησε. male edebatur ἐμέλησε,
Dorv. de quo v. V. L. ad cum verum Pal. Vat. Reg. 3.
II, 7, 3. §. 5. p. 214. Μνη- ipsi exhibeant. Zeus δὲ ἐμέ-
σαγόρας ita e Pal. Vef. D. λει ῥίπτειν etiam peccatur
Regg. pro Μνησιγόρας vitio- in Zenob. l. c. §. 4. τούτῳ
sum tamen et illud. Verum λατρεύων ἐποίμαινε. ed. pr. et

§. 5. Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιπ-
πον ἐκ Περγήρου γενέσθαι τοῦ Αἰόλου· Κυνόρτου
δὲ Περγήρου τοῦ δὲ, Οἴβαλον. Οἰβάλου δὲ καὶ
Νηίδος νύμφης Βατείας, Τυνδάρεων, Ἴπποκόωντα,
Ἰκαρίωνα.

§. 5. Ἴπποκόωντος μὲν οὖν ἐγένοντο παῖδες Δορυ-
§. 1. κλεῦς, Σκαῖος, Ἐναρσφόρος, Εὐτύχης, Βουκόλος,
Λύκων, Τέβρος, Ἴππόθοος, Εὐρύτος, Ἴπποκο-
ρυστής, Ἀλκίνοος, Ἀλκων. τούτους Ἴπποκόων
ἔχων παῖδας, Ἰκαρίωνα καὶ Τυνδάρεων ἐξέβαλε
§. 2. Λακεδαιμόνος. οἱ δὲ φεύγουσι πρὸς Θέστιον, καὶ

III, 10, 4. §. 5. Alius stirpis a Periere ductae ordo. 5. §. 1. Hip-
pocoön eiusque progenies; §. 2. ab iis Icarion et

τούτου D. emendatum e Pal.
a Commel. πάσας inclusit
vincinis Commel. nescio qua
de causa: legitur in codd.
et in ipso Zenob. l. c. §. 5.
Post Βατείας nomina excide-
rant R. 2. vitio, non consilio.
Alia Batia Teucris f. infra
c. 12, 1. Ἰκαρίωντα, qui erat
paullo ante Ἰκάριος, nota
varietate nominum huius
formae.

§. 5. Nomina quatuor ap.
Pausan. sunt III, 15. Ἀλκι-
μος, Ἐναρσιφόρος, Δορκεύς,
Σεβρός, et insuper alio loco
c. 14. p. 241. Εὐμήδης. Iam

Δορυκλεῦς est forte Δορκεύς
Pausan. Σκαῖον Herodotus
agnoscit, v. sup. Obsl. p. 188.
ad II, 7, 3. §. 2. Ἐναρσφόρος,
erat Ἐμάρσφορος, quod emen-
darunt iam Faber et Gale.
Ἐναρσφόρος est ap. Plutarch.
Thes. p. 14. F. Ἐναρσιφόρος
ap. Pausan. Praeferam Ἐνα-
ρσφόρος· Εὐτυχήης est in Pal.
Dorv. Vat. Reg. 3. iidem
Λύκων, et P. in nostris sche-
dis λύκωνον. Τέβρος apud
Pausan. Σεβρός. — ἐξέβαλε.
erat ἐξέβαλεν. et hinc in
codd. ἐξέβαλον. illud ν vel
centies alieno loco inculcant

συμμαχοῦσιν αὐτῷ πρὸς τοὺς ὁμόρους πόλεμον ἔχοντι. καὶ γαμῆ Τυνδάρεως Θεστίου θυγατέρα Λήδαν. αὐθις δὲ, ὅτε Ἡρακλῆς Ἴπποκόωντα καὶ §. 3. τοὺς τούτου παῖδας ἀπέκτεινε, κατέρχονται. καὶ παραλαμβάνει Τυνδάρεως τὴν βασιλείαν.

Ἰκαρίου μὲν οὖν καὶ Περιβοίας νύμφης Νηίδος §. 6. Θόας, Δαμάσιππος, Ἰμεύσιμος, Ἀλήτης, Περίλεως, §. 1. καὶ θυγάτηρ Πηνελόπη, ἣν ἔγημεν Ὀδυσσεύς.

Τυνδάρεω καὶ Λήδαν, Τιμάνδρα, ἣν Ἐχεμος §. 2. ἔγημε καὶ Κλυταιμνήστρα, ἣν ἔγημεν Ἀγαμέμνων ἔτι τε Φιλονόη, ἣν Ἀρτεμις ἀθάνατον ἐποίησε. Διὸς δὲ Λήδα συνελθόντος ὁμοιωθέντος §. 7. κύκνω, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα Τυνδάρεω, ἐκ §. 1.

III, 10, 5. Tyndareus Lacedaemone eiecti ad Theftium fugiunt, cuius filiam Ledam Tyndareus ducit; idem caeso ab Hercule Hippocoonte cum filiis Spartam reductus. 6. §. 1. Icarii progenies et §. 2. Tyndarei et Ladae: in hac Helena, Pollux et Castor: 7. §. 1. secundum alios Helena ex Iove olore,

libri Apollodori. Non minus indocte mox §. 2. Pal. Dorv. συμμαχοῦσιν αὐτοῦ, post Θεστίου insertum ab Aegio erat τοῦ Αἰτωλοῦ, quod libri ignorant. §. 3. κατέρχονται, ergo vterque? Sed puto verius: κατέρχεται καὶ παραλαμβάνει.

§. 6. Ante Θόας inserta erant verba υἱοὶ ἄρρενες πέντε,

quae a libris absunt, adsumpta ab Aegio puto e Schol. Lycophr. 511. Post Τυνδάρεω inferendum δὲ, vt sit Τυνδάρεω δὲ καὶ Λ. §. 2. Φυλονόη Pal. Reg. 3. quod verius.

§. 7. Τυνδάρεω. legebatur male Τυνδάρεως, ante Διὸς abest ἐκ Dorv. Vat. Reg. 3. Τυνδάρεως υἱὸς μὲν Med.

- Διὸς μὲν ἐγεννήθη Πολυδεύκης καὶ Ἑλένη Τυ-
 §. 2. δάρεω δὲ Κάστωρ. λέγουσι δὲ ἔνιοι Νεμέσεως
 Ἑλένην εἶναι καὶ Διός. ταύτην γὰρ, τὴν Διὸς
 Φεύγουσαν συνουσίαν, εἰς χῆνα τὴν μορφὴν μετα-
 βαλεῖν ὁμοιωθέντα δὲ καὶ Δία τῷ κύκνῳ, συνελ-
 §. 3. θεῖν τὴν δὲ ὦν ἐκ τῆς συνουσίας ἀποτεκεῖν.
 τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις εὐρόντα τινὰ ποιμένα,
 Λήδα κομίσαντα δοῦναι. τὴν δὲ, καταθεμένην εἰς
 λάρνακα, φυλάσσειν, καὶ χρόνῳ καθήκοντι γεν-
 νηθεῖσαν Ἑλένην, ὡς ἐξ αὐτῆς θυγατέρα, τρέφειν.
 §. 4. Γενομένην δὲ αὐτὴν κάλλει διαπρεπῆ Θησεὺς
 ἀρπάσας, εἰς Ἀθήνας ἐκόμισε. Πολυδεύκης δὲ καὶ
 Κάστωρ εἰς Ἀθήνας ἐπιστρατεύσαντες, ἐν Ἄδου
 Θησεῶς ὄντος, αἰροῦσι τὴν πόλιν, καὶ τὴν Ἑλένην
 λαμβάνουσι, καὶ τὴν Θησεῶς μητέρα Αἴθραν
 Γ. 8. ἄγουσιν αἰχμάλωτον. Παρεγένοντο δὲ εἰς Σπάρ-
 §. 1. τὴν ἐπὶ τὸν Ἑλένης γάμον οἱ βασιλεύοντες Ἑλ-

III, 10, 7. §. 2. et Nemeſi anſere nata, §. 3. ouo a Leda ſeruato.

§. 4. Helena a Theſeo rapta, a fratribus Caſtore et Polluce
 Athenis captis reducitur cum Aethra Theſei matre abducta.

8. §. 1. Proci Helenae.

ἐγεννήθησαν edit. Commel.
 nullo auctore. Mox deb. ἐπ
 Τυנדάρω δὲ Κ. Poſt Κά-
 ſτωρ excidit καὶ Κλυταιμνή-
 ſτρα, quod et Gale obſerua-
 vit. §. 2. Νεμέσεος Dorv.
 Reg. 3. εἰς χῆνα vt in Ciri
 v. 489. eſt Amyclaeus anſer.

Mox τῷ ante κύκνῳ melius
 abeſſet. §. 4. εἰς Ἀθήνας
 ἐκόμισε et iterum εἰς Ἀθήνας
 ἐπιſτρατεύσαντες. altero loco
 εἰς Ἀθήνας eſſe male repeti-
 tum facile ſuſpicari licet;
 verum et priore loco in
 promptu eſt emendare εἰς

λάδος. Ἦσαν δὲ οἱ μνηστευόμενοι οἷδε· Ὀδυσσεὺς §. 2.
 Λαέρτου, Διομήδης Τυδέως, Ἀντίλοχος Νέστορος,
 Ἀγαπήνωρ Ἀγκαίου, Σθένελος Καπανέως, Ἀμ-
 Φίμαχος Κτεάτου, Θάλπιος Εὐρύτου, Μέγης Φυ-
 λέως, Ἀμφίλοχος Ἀμφιαράου, Μενεσθεὺς Πετρώ,
 Σχέδιος Ἐπιστρόφου, Πολύξενος Ἀγασθένου, Πη-
 νέλεως Ληΐτου, Αἴας Ὀϊλέως, Ἀσκάλαφος καὶ

Ἀφίδνας. et in id iam in-
 cidit vir doctus Misc. Obsl.
 Vol. X. T. III. p. 382.

Γ. 8. §. 2. Ἀμφίμαχος Κτεά-
 του. pro eo erat Ἀμφίλοχος.
 sed is mox memoratur, Am-
 phiarai f. itidem ex Epi-
 gonis. rescripsi Ἀμφίμαχος.
 Edebatur Πετρώ, pro quo
 reponi debebat Πετρώ, non
 Πετρώ. etsi ita tradit Schol.
 II. §, 327. Nomen est Πε-
 τρώς, vnde ducitur Πετρώ,
 et Πετρώ, quod et Aelian.
 IV, 5. n. 13. retinuit. De
 forma vid. Sylburg. ad Ety-
 mol. p. 666, 42. etsi et ibi
 Πετρώ exaratum, aliter ta-
 men Eustath. habet, ad quem
 prouocat. Σχέδιος Ἐπιστρό-
 φου. pessime, si II. β, 517.
 memineris: Αὐτὰρ Φωκίων
 Σχέδιος καὶ Ἐπίστροφος ἤρ-
 χον υἱέες Ἰφίτου μεγάλου

Ναυβολίδαο. vnde patet leg.
 Σχέδιος καὶ Ἐπίστροφος Ἰφί-
 του. Vidit etiam Palmer.
 Πηνέλεως Ληΐτου. Pal. Reg. 3.
 Ληΐτου. Statim ex II. β, 494.
 succurrere potest: Βοιωτῶν
 μὲν Πηνέλεως καὶ Ληΐτος ἤρ-
 χον. Corruptus itaque Apol-
 lodorus et in hoc, et leg.
 Πηνέλεως Ἰππαλίμου, καὶ
 Ληΐτος Ἀλεκτρούνοσ. nam sic
 ipse Homer. II. ρ, 601. 3. cf.
 sup. Obsl. p. 74. 75. ad I, 9.
 16. §. 8. (p. 83). Probabilius
 tamen aut in margine no-
 men Πηνέλεως adscriptum
 fuisse, nam is inter procos
 est apud Hyginum indeque
 Leiti nomen ex Homero ab
 indocto homine allitum, aut
 in contexto solum Πηνέλεως
 Ἰππαλίμου fuisse, et hoc
 probabilius. Ad II. β, 494.
 Βοιωτῶν μὲν Schol. B. et Lips.

Ἰάλμενος Ἄρεος, Ἐλεφίνωρ Χαλκώδοντος, Εὐμη-
λος Ἀδμήτου, Πολυποίτης Πειρίθου, Λεοντεύς
Κορώνου, Ποδαλείριος καὶ Μαχάων Ἀσκληπιού,
Φιλοκλήτης Ποίαντος, Εὐρύπυλος Εὐαίμονος,
Πρωτεσίλαος Ἰφίκλου, Μενέλαος Ἀτρείως, Αἴας
καὶ Τεῦκρος Τελαμῶνος, Πάτροκλος Μενoitίου.

Γ. 9. Τούτων ὄρων τὸ πλῆθος Τυνδάρεως, ἐδεδοίκει,
§. 1. μὴ, κριθέντος ἐνός, στασιάσωσιν οἱ λοιποί. ὑπο-
§. 2. σχομένου δὲ τοῦ Ὀδυσσεως, εἰάν συλλάβηται πρὸς
τὸν Πηνελόπης αὐτῷ γάμον, ὑποθήσεσθαι τρόπον
τινὰ, δι' οὗ μηδεμία γενήσεται στάσις ὡς ὑπέ-
σχετο αὐτῷ συλλήψεσθαι ὁ Τυνδάρεως, πάντας
εἶπεν ἐξορκίσαι τοὺς μνηστῆρας βοηθήσειν, εἰάν ὁ
προκριθεὶς νυμφίος ὑπὸ ἄλλου τινὸς ἀδικῆται περὶ

III, 10, 9. Iis §. 2. consilio Ulyssis Penelopen sibi pacti, iureiu-
rando a Tyndareo obstrictis,

add. Eustath. Ἄρης τῆς
Αἰόλου καὶ Ποσειδῶνος Βοιω-
τός· ἀφ' οὗ ἡ Βοιωτία. οὗ
Ἐτεωνός. οὗ Ἀρήϊλος, Ἀλε-
κτρῶν, Ἰππαλκμος, (Ἰππάλ-
κιμος) Ἀλεγήνωρ. Ἀρηίλυκου
Ἀρκεσίλαος καὶ Προθήνωρ.
(in Homero) Ἀλεκτρύονος
Λήϊτος. Ἰππάλκμου Πηνέλεως.
Ἀλεγήνορος Κλόνιος. Ita ille
locus constituendus. Ἐλε-
φίνωρ Χαλκώδοντος. Ex II.
β, 546. satis patet Χαλκώ-
δοντος fuisse reponendum,

pro χαλκώδοντος quod Ae-
gius ediderat, et codd. ha-
bent. Pro Κορώνου edeba-
tur κορωνού.

Γ. 9. κριθέντος ἐνός, haud
dubie προκριθέντος, vt paullo
post. Sic iam Faber et Gale.
§. 2. ὑποθήσεσθαι. sic Pal.
Vat. D. et pars libb. Aegii.
quare recepi pro ὑποθέσθαι.
Mox δὲ excidit: ὡς δὲ ὑπέσχε-
το. τοὺς μνηστροας Vat. ὑπ'
ἄλλου τινός. sic Med. reliqui
ὑπὸ ἀ. at vulgo ἀπὸ ἄλλου τ.

τὸν γάμον. ἀκούσας δὲ τοῦτο Τυνδάρεως τοὺς §. 3.
μνηστῆρας ἐξορκίζει καὶ Μενέλαον μὲν αὐτὸς
αἰρεῖται νυμφίον, Ὀδυσσεῖ δὲ παρὰ Ἰκαρίου μνη-
στεύεται Πηνελόπην.

Μενέλαος μὲν οὖν ἐξ Ἑλένης Ἑρμιόνην ἐγέν- CAP.
νησε, καὶ κατὰ τινὰς Νικόστρατον ἐκ δούλης Πιε- XI, 1.
ρίδος, γένος Αἰτωλίδος, ἢ, καθάπερ Ἀκουσίλαος
Φησι, Τηριδάης, Μεγαπένθη ἐκ Κνωσσίας δὲ
νύμφης, κατὰ Εὐμηλον, Ξενόδαμον.

Τῶν δὲ ἐκ Λήδας γενομένων παίδων, Καστῶρ §. 2.
μὲν ἤσκει τὰ κατὰ πόλεμον, Πολυδεύκης δὲ §. 1.
πυγμαῖν καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν ἐκλήθησαν ἀμφο-
τεροὶ Διόσκουροι. βουλόμενοι δὲ γῆμαι τὰς Λευ- §. 2.
κίππου θυγατέρας, ἐκ Μεσσήνης ἀρπάσαντες, ἔγη-

III, 10, 9. §. 3. elocatur filia Menelao. II, 1. Menelai progenies.
2. §. 1. Dioscuri §. 2. Leucippi filias raptas uxores habent
Phoeben et Ilairam.

§. 1. Laborabant in no-
stro sequentia interpunctio-
ne: nam iungebant Νικό-
στρατον ἐκ Δούλης etc. Ve-
rum de his separatim in
Obsf. agendum est. ἐκ Δού-
λης inde ab Aegio scribeba-
tur, cum Schol. et Eustath.
ad l. c. Od. δ, 12. quia Ho-
merus alias hac voce non
utitur, sed δμῶν dicit. Πιε-
ρις ergo pro nomine erit ac-
cipiendum; collocatio ta-

men verborum vix hoc ad-
mittit, quippe quae eo du-
cit ut sit: Πιερίδος γένος.
igitur turbatum aliquid hic
esse manifestum fit: forte
erat ἢ Αἰτωλίδος, aut hoc e
marg. irrepfit. Τηριδάης,
hoc et Schol. Homer. l. c.
agnoscit, in codd. P. V. O.
D. R. 3. est Τηρηίδος. Iidem
Μεγαπένθη, et Ξενοδάμων.
P. Ξενοδάμων.

§. 2. §. 2. Μεσσήνης P. D. V.

μαν. καὶ γίνεται μὲν Πολυδεύκους καὶ Φοίβης, Μνησίλεως· Κάστορος δὲ καὶ Ἰλαίρας, Ἀνώγων.

§. 3. Ἐλάσαντες δὲ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας λείαν μετὰ τῶν Ἀφάρεως παίδων Ἴδα καὶ Λυγκέως, ἐπιτρέπουσιν Ἴδα διελεῖν· ὁ δὲ, τεμῶν βοῶν εἰς μέρη τέσσαρα, τοῦ πρώτου καταφαγόντος εἶπε τῆς λείας τὸ ἥμισυ ἔσεσθαι, καὶ τοῦ δευτέρου τὸ λοιπόν. καὶ Φθιάσας κατηνάλωσε τὸ μέρος τὸ ἴδιον πρῶτον Ἴδας, καὶ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ μετ' ἐκείνου τὴν λείαν εἰς

§. 4. Μεσσήνην ἤλασε. στρατεύσαντες δὲ ἐπὶ Μεσσήνην οἱ Διόσκουροι, τὴν τε λείαν ἐκείνην καὶ πολ-

III, II, 2. §. 3. Cum Ida et Lynceo, Apharei filiis, praedam ex Arcadia agunt; fraude in praedae diuisione ab iis facta, §. 4. ex Messenia praedam agentes, Castor ab Ida,

etiam h. l. et in seq. Μνησίλεως. in D. V. R. 2. Μνησίλεως. etiam sic Schol. Lycophr. 511. ex h. l. vbi tamen additur: ἢ Μνησίνοος καὶ Ἀσίνοος, hoc forte ex praua lectione; vt et alter Ἀνώγων, ἢ Ἀναξίς καὶ Ἀυλοθός. In codd. est quoque Ἰλαίρας. perpetua varietate; etiam in Latinis scriptoribus v. ad Propert. I, 2, 16. §. 3. ἐκ τῆς Ἀρκαδίας λείαν. legebatur βουλείαν, mira vox haud dubie ex non intellecta compendiosa scriptura

βοῶν λείαν nata. Pal. in marg. ἴσως βοῶν λείαν. atque hoc idem habent Dorv. Vef. Reg. 3. forte et ceteri, et ex Aegii libb. pars. Schol. Lycophr. l. c. vbi ex nostro sua mutuatur, habet: ἐλάσαντες βοῦς ἀρκαδικάς. Μοκ ἐπιτρέπουσιν Ἴδα διελεῖν praeue edebatur. At διελεῖν ex Pal. laudat Commel. apud Schol. l. c. est μερίζειν. τοῦ πρώτου καταφαγόντος. τοῦ πρώτος κ. Pal. D. Reg. 3. at Schol. Lycophr. τοῦ πρώτως κ. hoc ferri potest, idem:

λὴν ἄλλην συνελαύνουσι. καὶ τὸν Ἴδαν ὑπὸ δρυὶ
 ἐλόχων, καὶ τὸν Λυγκέα. Λυγκεὺς δὲ ἰδὼν Κά-
 στορα ἐμήνυσεν Ἴδα. κἀκεῖνος αὐτὸν κτείνει.
 Πολυδεύκης δὲ ἐδίωξεν αὐτοὺς, καὶ τὸν μὲν Λυγ- §. 5.
 κέα κτείνει τὰ δόρυ προέμενος· τὸν δὲ Ἴδαν διώ-
 κων, βληθεὶς ὑπ' ἐκείνου πέτρα κατὰ τῆς κε-
 Φαλῆς, πίπτει σκοτωθεὶς. καὶ Ζεὺς Ἴδαν κεραυ- §. 6.
 νοῖ, Πολυδεύκην δὲ εἰς οὐρανὸν ἀνάγει. μὴ δεχο-
 μένου δὲ Πολυδεύκουσ τὴν ἀθανασίαν, ὄντος νε-
 κροῦ Κάστορος, Ζεὺς ἀμφοτέροισ, παρ' ἡμέραν καὶ
 ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς, ἔδωκε. μεταστάν- §. 7.
 των δὲ εἰς θεοὺς τῶν Διοσκούρων, Τυνδάρεως με-
 ταπεμφάμενος Μενέλαον εἰς Σπάρτην, ταύτῃ τὴν
 βασιλείαν παρέδωκεν.

Ἡλέκτρας δὲ τῆς Ἀτλαντος καὶ Διὸς, Ἰασιῶν CAP.
 καὶ Δάρδανος ἐγένοντο. Ἰασιῶν μὲν οὖν, ἔρασθεὶς XII.
 Δῆμητρος, καὶ θέλων καταισχύσαι τὴν θεὸν, κε- f. i.
 §. 1. 2.

III, II, 2. §. 5. Lynceus a Polluce, Pollux ab Ida, Idas a Iove
 fulmine, fiernuntur. §. 6. Pollux immortalitatem recusat,
 nisi cum fratre communicatam. §. 7. Tyndareus regnum
 tradit Menelao. 12, 1. §. 1. Electrae, Atlantis filiae,
 (vid. cap. 10, 1.) progenies ex Iove:

καὶ τὰς βόας ἤλασεν εἰς Μεσ-
 σήνην et mox §. 4. καὶ τὴν
 ἀγέλην ἐπέλυεν: nusquam
 λέγειν memorat. ὑπὸ δρυὶ,
 verba absunt a codd. P. V.
 M. D. Regg. Schol. Lycophr.
 interponit Κάστωρ δὲ καὶ
 Πολυδεύκης ἐκρύβησαν στελέ-

χει δρυός. sed omnino ille
 Pindarum simul cum nostro
 ante oculos habuit. Mox
 κἀκεῖνος αὐτὸν κτείνει τὰ δόρυ
 προέμενος omiſſis mediis Vat.
 Med. §. 6. ἀμφοτέροισ post
 Ζεὺς ed. Par. sed e vitio.

f. i. §. 1. Ἰασιῶν male P.

- §. 3. γαυνοῦται. Δάρδανος δὲ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθράκην ἀπολιπὼν, εἰς
 §. 4. τὴν ἀντίπερα ἠπειρον ἦλθε. ταύτης δὲ ἐβασίλευσε Τεῦκρος ποταμοῦ Σκαμάνδρου καὶ Νύμφης Ἰδαίας· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὴν χώραν νεμόμενοι Τεῦκροὶ
 §. 5. προσηγορεύοντο. ὑποδεχθεῖς δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ λαβὼν μέρος τῆς γῆς, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Βάτειαν, Δάρδαϊνον ἔκτισε πόλιν,

III, 12, 1. Iasion, qui Cererem tentat; et Dardanus: is Samothrace relicta in Troadem traiecit, a Teucro exceptus, Batia eius filia ducta, Dardanum condit.

D. V. ἰασίμων. §. 3. εἰς τὴν ἀντίπερα ἠπειρον. Pal. ἀντίπερι. R. 3. ἀντίπαρα. male. ἀντίπερα. est idem quod πέραν, ἀντικρύ. vid. Hesych. h. v. Eandem vocem in hac narratione habet Conon l. c. c. 21. et Schol. Lycophr. l. c. 29. vbi Potter. mutauit in ἀντίπεραν. ἀντιπέραν alii, sicque in Diodor. V, 82. 83. excusum. §. 4. Τεῦκροὶ. Gale laudat Schol. Il. 9. sci- licet Scholion v. 284. respiciens, puto, vbi Τεῦκρον — Τευκροὶ γὰρ οἱ Τρῶες, ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν Τεῦκρου. Sic et Schol. Lycophr. 1302. vt nunc editum; at

et olim Τεῦκροὶ ibi legebatur et Τεύκρων editur in versu Callimachi Del. 231. vt et alibi passim, v. c. in Strab. Diodor. et in ipso Conone c. 21. qui omnino cum nostro conuenit. Τευκρῶν in Herodoto est V, 122. et in Steph. Byz. in Ἀβαντις et in Τευκροί. tam parum est in his nominibus propriis, quod accentibus fidere liceat. In Homero vox non occurrit; nec Tragicis multum frequentatur; vtilior Romanis poetis. Βατσίαν. vt et in Diodor. l. c. scribitur; immo Βάτσιαν, a quo operae aberrarunt.

τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου, τὴν χώραν ἅπασαν §. 2. Δαρδανίαν ἐκάλεσε. Γενομένων δὲ αὐτῷ παίδων §. 1. Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου, Ἴλος μὲν οὖν ἅπαις ἀπέθανεν· Ἐριχθόνιος δὲ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν, γήμας Ἀσύοχην τὴν Σιμόεντος, τεκνοῖ Τρωᾶ. Οὗτος παραλαβὼν τὴν βασιλείαν, τὴν §. 2. μὲν χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ Τροίαν ἐκάλεσε. καὶ γήμας Καλιρρόην τὴν Σκαμάνδρου, γεννᾷ θυγατέρα μὲν Κλεοπάτραν, παῖδας δὲ, Ἴλον καὶ Ἀσσάρακον καὶ Γανυμήδην. τοῦτον μὲν οὖν διὰ κάλλος ἀναρ- §. 3. πάσας Ζεὺς δι' αἰετοῦ, θεῶν οἰνοχόον ἐν οὐρανῷ κατέστησεν. Ἀσσαράκου δὲ καὶ Ἱερομνήμης τῆς §. 4. Σιμόεντος, Κάπυς τοῦ δὲ, καὶ Θέμιδος τῆς Ἴλου, Ἀγχίσης ᾧ δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν Ἀφροδίτη συνελθοῦσα, Ἀινείαν ἐγέννησε καὶ Λύρον, ὃς ἅπαις ἀπέθανε.

III, 12, 2. §. 1. Dardani filii Ilius I. et Erichthonius. Huius f. Tros: §. 2. a quo dicta Troia. Ex Callirrhoe suscipit Cleopatram, Ilium II. Ganymedem §. 3. a Iove raptum, et Assaracum: Ex hoc §. 4. Capys, Anchisae pater, auus Aeneae.

§. 2. §. 1. τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου recte. Pal. D. Τεῦκρος. Vat. Τεῦκρους. Male districta olim erant membra, interpunctione plena post ἐκτίσε πόλιν et noua sectione facta. Ἴλου. codd. Ἴλλου et mox Ἴλλος, (vt Ἵλλου ap. Diodor. l. c.) et ante παίδων αὐτῶν vulgo editum;

sed αὐτῷ res postulat, offerunt Vat. Med. — §. 2. καὶ γήμας K. forte fuit, γήμας δὲ K. tum τοῦ ante Σκαμάνδρου, vitium est ed. Par. cf. ad haec Conon. c. 12. §. 4. καὶ Ἱερομνήμης. sustuli stellulam nescio qua de causa appositam iam in ed. pr. Θέμιδος τῆς Ἴλου. male lege-

- Γ. 3. Ἴλος δὲ εἰς Φρυγίαν ἀφικόμενος, καὶ καταλα-
 Β. 1. βῶν ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτόφει τεθειμένον ἀγῶνα,
 Β. 2. νικᾷ πάλην· καὶ λαβῶν ἄθλον πεντήκοντα κού-
 ρους καὶ κόρας τὰς ἴσας, δόντος αὐτῷ τοῦ βασι-
 λέως κατὰ χρησμὸν καὶ βοῦν ποικίλην, καὶ φρά-
 σαντος, ἐν ᾧ περ ἂν αὐτὴ κλιθῆι τόπῳ, πόλιν
 Β. 3. κτίζειν, εἶπετο τῇ βοί. ἢ δὲ ἀφικομένη ἐπὶ τὸν
 λεγόμενον τῆς Φρυγίας Ἄτης λόφον, κλίνεται
 ἐνθα πόλιν κτίσας Ἴλος, ταύτην μὲν Ἴλιον ἐκά-
 Β. 4. λεσε. τῷ δὲ Διὶ σημεῖον εὐξάμενος αὐτῷ τι φα-
 νῆναι, μεθ' ἡμέραν τὸ διῦπετὲς Παλλάδιον πρὸ
 Β. 5. τῆς σκηνῆς κείμενον ἐθεάσατο. ἦν δὲ τῷ μεγέθει
 τρίπηχυς, τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκὸς, καὶ τῇ μὲν
 δεξιᾷ δόρυ διηρημένον ἔχον, τῇ δὲ ἑτέρα ἠλακάτην
 καὶ ἄτρακτον.
 Β. 6. Ἱστορία δὲ ἢ περὶ τοῦ Παλλαδίου τοιήδε φέρε-
 ται. Φασὶ γεννηθεῖσαν τὴν Ἀθηναῖν παρὰ Τρί-

ΠΙ, 12, 3. §. 1. At Ilus condit Ilium §. 3. in Ates colle; §. 4. ostento facto per Palladium de caelo delapsum; §. 5. eius species. §. 6. Narratio de Palladio, simulacro puellae Palladis,

βatur τοῦ Ἰ. correxit Emper.
 Pal. Dorv. Ἰέμιστος. Reg. 3.
 Ἰεμιστής.

Γ. 3. §. 1. νικᾷ πάλιν pro
 πάλην vitium est ed. Par.
 non lectio. §. 2. πόλιν κτί-
 ζει Med. §. 3. ἐπὶ τὸν λε-
 γόμενον τῆς Φρυγίας Ἄτης
 λόφον. male ἀκτῆς Schol.

Lycophr. l. c. etfi in aliis
 difertior. §. 5. δόρυ διηρ-
 μένον. Legebatur διηρημέ-
 νον, quod sensu caret; con-
 versum tamen elatam ha-
 stam. atqui hoc est διαίρειν,
 διηρημένος. Simile vitium in
 Eunapio obuium fit Vit.
 Soph. p. 46. μέγα φρονῶν καὶ

τωνι τρέφουσαι, ὧ θυγάτηρ ἦν Παλλάς ἀμφο- §. 7.
 τέρας δὲ, ἀσκούσας τὰ κατὰ πόλεμον, εἰς φιλο-
 νεικίαν ποτὲ προελθεῖν· μ' ἄλλουσης δὲ πλήττειν
 τῆς Παλλάδος, τὸν Δία, φοβηθέντα, τὴν αἰγίδα
 προτεῖναι. τὴν δὲ εὐλαβηθεῖσαν ἀναβλέψαι, καὶ
 οὕτως ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τραθεῖσαν πεσεῖν. Ἀθηνᾶν §. 8.
 δὲ, περίλυπον ἐπ' αὐτῇ γενομένην, ἔσανον ἐκείνης

III, 12, 3. §. 7. a Minerva occisae, §. 8. aegide ornato et apud Io-
 vem collocato;

γνώμη διηρημένος immo διηρ-
 μένος elatus animo. §. 6.
 In Pal. tanquam lemma vi-
 detur interpositum: ἱστορία
 περὶ τοῦ Παλλάδιου. Vnde
 illa petita sint, non dicam;
 habent tamen singulare ar-
 gumentum, sed in nostro
 libello parum diferte nec
 valde eleganter expositum.
 Ἱστορία (δὲ ἡ) in Commel.
 ed. expressum, nec idonea
 reddita causa. τοιάδε em.
 cum Fabro. Mihi valde pro-
 babile fit, Palatini lectio-
 nem, in quo hoc lemma
 erat in margine, docere, ab
 Apollodoro nihil aliud pro-
 fectum esse, quam post καὶ
 ἄτρακτον. Φασὶ δὲ γεννηθεῖ-
 σαν etc. §. 7. τὴν αἰγίδα
 προτεῖναι. legebatur προσθῆ-

ναι. monuerat iam Faber le-
 gendum esse προθεῖναι vel
 προτεῖναι. Schol. Lycophr.
 l. laud. ἀνέτεινε τὴν αἰγίδα.
 Iupiter, filiae Minervae ti-
 mens, aegide obiecta obtu-
 tum Palladis auertit: in-
 terea Minerva vulnus in-
 fert. ἀναβλέψαι πρὸς τὴν
 αἰγίδα editum erat: ignoran-
 tur haec a codd. vt proba-
 bile fiat, Aegium etiam haec
 adoptasse e Schol. Lycophr.
 l. c. §. 8. περίλυπον ἐπ'
 αὐτῇ. Dorv. ἐπ' αὐτήν. Quae
 sequuntur, obscure sunt nar-
 rata, et a me in priore edi-
 tione minus bene accepta,
 dum in honorem et memo-
 riam Palladis Athenen aegi-
 dem, quae ei mortis causa
 fuerat, suo ipsius pectori

- ὁμοίον κατασκευάσασαν, καὶ περιθεῖναι τοῖς στέροις ἢν ἔδεισεν αἰγίδα, καὶ τιμᾶν ἰδρυσάμενην
- §. 9. παρὰ τῷ Διὶ. ὕστερον δὲ Ἡλέκτρας κατὰ τὴν Φθορὰν τούτῳ προσφυγούσης, διαρρίψαι μετ' Ἄτης
- §. 10. καὶ τὸ Παλλάδιον εἰς τὴν Ἰλιάδα χώραν. Ἴλον δὲ τούτου ναὸν κατασκευάσαντα τιμᾶν. καὶ περὶ μὲν Παλλάδιου ταῦτα λέγεται.
- §. 11. Ἴλος δὲ γήμας Εὐρυδίκην τὴν Ἀδράστου, Λαομέδοντα ἐγέννησεν ὃς γαμεί Στρυμῶ τὴν Σκαμάνδρου· κατὰ δὲ τινὰς, Πλακίαν τὴν Ἀτρέως,

III, 12, 3. sed §. 9. in terram proiecto, cum ab Electra vitiatum pollutum esset: §. 10. ab Ilo in templo illud repositum.

§. 11. Ili II. f. Laomedon.

imposuisse, credideram; quo facta aliena commentus eram quae nunc deleui. κατασκευάσασαν Pal. Lenius esset κατασκευάσαι, καὶ, quod et Scaliger correxit; vel delendum καὶ. περιθεῖναι. legebatur περιθεῖναι, vt mox f. 5. in nonnullis est ἐκθεῖναι τὸ βρέφος, et vt passim alibi in hoc θεῖναι librarii peccarunt: veram lectionem habent codd. Vat. Reg. 3. D. O. ἢν ἔδεισεν suspecta sunt Galeo; subint. sc. ἢ Παλλάς. §. 9. διαρρίψαι μετ' Ἄτης. Vat. διαρρίψας. Scaliger coni.

διαρπάσαι ignorance fabulae. §. 10. Ἴλον δὲ τούτου ναὸν κατασκευάσαντα τιμᾶν. expectes τούτῳ. sed emend. τοῦτο, v. n., τιμᾶν. Pal. R. 3. post ναὸν inferciunt καὶ. — §. 11. Στρυμῶ, edebatur Στρυμῶ, Pal. μιμῶ, Med. τρυμῶ, quod conuenit cum eo, quod ex Hellanico laudatur. Στρυμῶ scriptum in D. V. — Πλακίαν τὴν Ἀτρέως. ed. pr. et Commel. Πλακίας. quod emendauit Faber. Placia nomen ductum esse potuit a monte Placo, vel Placio cui adiacebat Thebe: Il. ζ,

κατ' ἐνίους δὲ, Λευκίππου καὶ τεκνοῖ παῖδας μὲν
Τιθωνόν, Λάμπωνα, Κλύτιον, Ἰκετάονα, Ποδάρ-
κην θυγατέρας δὲ, Ἡσιόνην, καὶ Κίλλαν καὶ
Ἄστυόχην· ἐκ δὲ νύμφης Καλύβης Βουκολίωνα.

Τιθωνόν μὲν οὖν Ἡὼς ἀρπάσασα δι' ἔρωτα, §. 4.
εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει καὶκεῖ συνελθούσα γεννᾷ
παῖδας Ἡμαθίωνα καὶ Μέμνονα.

Μετὰ δὲ τὸ αἰρεθῆναι Ἴλιον ὑπὸ Ἡρακλέους, §. 5.
ὡς μικρὸν πρόσθεν ἡμῖν λέλεκται, ἐβασίλευσε §. 1.
Ποδάρκης ὁ ἀληθεὶς Πρίαμος καὶ γαμῆ πρώτην §. 2.
Ἄρισβην τὴν Μέροπος· ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς Αἴσακος

III, 12, 3. §. 11. Huius progenies; 4. Tithonus, vnus e natis,
Memnonem ex Aurora suscipit. 5. §. 1. Priami liberi:
§. 2. ex Arisba Aefacus;

396. χ, 479. vnde et Thebe
Placia dicta, vt Dicaearchus
apud Schol. l. pr. Nomen
patris Atrei vix sanum; an
de filia Catrei cogitandum
sup. c. 2, 1. enumeratis ac-
censenda? κατ' ἐνίους δὲ Λευ-
κίππου. ita Placia Leucippi
filia. At in Schol. Lycophr.
18. (et in Vita Lycophr.)
Priamus Leucippes filius est,
vt ideo coniecere liceat, et-
iam h. l. Λευκίππην legen-
dum esse, vt tertia Laome-
dantis vxor memoretur, Leu-
cippe. Sic iam opinatus est

Meziriac. ad Ovid. Tom. I.
p. 355. Apud Hygin. f. 250.
est Laomedon Ili filius ex
Leucippe. Λάμπωνα. Dorv.
Λάμπωνα f. Λάμπων. Nam
Λάμπος Homero est γ, 247.
§. 5. §. 1. μετὰ δὲ τὸ αἰρ-
Med. μικρὸν πρόσθεν. satis
longe tamen hinc, lib. II,
6, 4. p. 207 sq. vbi p. 208.
extr. de Podarce et nouo
nomine Priami. μικρῶ Pal.
D. O. R. 3. καὶ γαμῆ, f. ὅς γ.
tum Vat. πρῶτον Ἄ. §. 2.
αἴσοπος Pal. αἴσοπος Reg. 3.
Ἄστερόπην. in Pal. D. R. 1. 2.

- γίνεται, ὅς ἔφημεν Ἀστρόπην τὴν Κεβρήνος θυγατέρα, ἣν πενθῶν ἀποθανοῦσαν ἀπωρνεώθη.
- §. 3. Πριάμος δὲ Ἀρίσβην ἐκδοὺς Ὑρτάκῳ, δευτέραν ἔφημεν Ἐκάβην τὴν Δύμαντος, ἢ ὡς τινες Φασί, Κισσέως ἢ ὡς ἕτεροι λέγουσιν, Σαγγαρίου ποταμοῦ καὶ Μετώπης. γεννᾶται δὲ αὐτῇ πρῶτος μὲν Ἐκτωρ· δευτέρου δὲ γεννᾶσθαι μέλλοντος βρέφους, ἔδοξεν Ἐκάβῃ καθ' ὕπαρ δαλὸν τεκεῖν διάπυρον· τοῦτον δὲ πᾶσαν ἐπινέμεσθαι τὴν πόλιν καὶ καίειν.
- §. 5. Μαθῶν δὲ Πριάμος παρ' Ἐκάβης τὸν ὄνειρον, Αἴσακον τὸν υἱὸν μετεπέμψατο· ἦν γὰρ ὄνειροκρίτης παρὰ τοῦ μητροπάτορος Μέροπος διδάχθεῖς.
- §. 6. οὗτος εἰπὼν, τῆς πατρίδος γενέσθαι τὸν παῖδα

III, 12, 5. §. 4. ex Hecuba Hector, maior nati; tum Paris seu Alexander; §. 5. somnio Hecubae, §. 6. quod Aefacus interpretatur, monitus Priamus

est στεράπην. Gale e Tzetza laudat Μερόπην. In Ovidio l. c. v. 769. nunc legitur *Hesperien Cebrenida*; sed prioris vocis lectio valde dubia est, alterius magis certa. Est fluvius Cebren. Iam h. l. Κεβρήνος restituit e Pal. Commelin, sic et ceteri codd. legunt. In ed. pr. erat Κεβριόνου, ex interpolatione Aegii puto, facta ad Stephani locum in Κεβρηνία. χώρα τῆς Τρωάδος,

ἀπὸ Κεβριόνου τοῦ Πριάμου. Est utique Κεβριόνης inter filios Priami, ex Homero satis notus; cf. II. π, 738. nec minus tamen alterum recte se habet: cf. inf. f. 6. vid. Strabo XIII, p. 891. 2. §. 3. Codd. ἀσαγγάριος et ἀσσαγγάριος. §. 5. μετεπέμψατο. Dorv, et Regii κατεπέμψατο. §. 6. γενέσθαι. Faber em. γενήσεσθαι, sed vsus ferre quoque alterum, iam aliquoties vidi-

ἀπώλειαν, ἐκθεῖναι τὸ βρέφος ἐκέλευσε. Πρίαμος §. 7.
 δὲ, ὡς ἐγεννήθη τὸ βρέφος, δίδωσιν ἐκθεῖναι οἰκέτη
 κομίσονται εἰς Ἴδην. ὁ δὲ οἰκέτης Ἀγέλαος ὠνομά-
 ζετο· τὸ δὲ ἐκτεθὲν ὑπὸ τούτου βρέφος, πένθ'
 ἡμέρας ὑπὸ ἄρκτου ἐτάφη. ὁ δὲ σωζόμενον εὐρών, §. 8.
 ἀναιρεῖται καὶ κομίσας, ἐπὶ τῶν χωρίων ὡς ἴδιον
 παῖδα ἔτρεφεν, ὀνομάσας Πάριν. Γενόμενος δὲ νεα- §. 9.
 νίσκος, καὶ πολλῶν διαφέρων κάλλει τε καὶ ῥώμῃ,
 αὐθις Ἀλέξανδρος προσωνομάσθη, ληστάς ἀμυνό-
 μενος, καὶ τοῖς ποιμνίοις ἀλεξήσας, ὅπερ ἐστὶ βοη-
 θήσας. καὶ μετ' οὐ πολὺ τοὺς γονέας ἀνεῦρε.

III, 12, 5. §. 7. puerum exponi iubet. §. 8. Is seruatus §. 9. agno-
 scitur a parentibus.

mus, idem requirit τούτου
 εἰπόντος, nam ἐκέλευσεν ad
 Priamum spectare. Enim-
 vero iubet aliquid fieri ipse
 vates. §. 7. ἐκθεῖναι. Vat.
 ἐλθεῖν ex compendio scriptu-
 rae, quod et e Dorv. suspi-
 cor notatum ἐκθῆν supra no-
 tato ei. οἰκέτι Med. οὐκ ἔτι
 mss. Aegii. ἐκέλευε Reg. 3.
 κομίσαντι D. Vat. cum mss.
 Aegii. Ἀγέλαος Pal. ἡγέ-
 λαος. post ὠνομάζετο addi-
 tum vulgo erat ἢ Ἀρχέλαος.
 quae absunt a Pal. et reli-
 quis. Corrigendus hinc in
 Schol. Ven. ad Il. γ, 325.

Πορφύριος φησὶν ιστορεῖν τὸν
 γράψαντα τὰ τραγωδούμενα
 (Asclepiadem puta) ὅτι ὁ
 θρέψας τὸν Πάριν νομεὺς Ἀρ-
 χιάλας ἐκαλεῖτο. haud du-
 bie fuit Ἀρχέλαος. Inter-
 posuit illa Aegius e Schol.
 Lycophr. 138. (vnde Eudoc.
 p. 34) qui nostrum ante
 oculos habuit. ὑπὸ ἄρκτου
 ἐτάφη. Pal. D. §. 8. ἐπὶ
 τῶν χωρίων, in agro, vt I,
 9, 12. §. 6. ὀνομάσας Πάριν,
 sc. ἀπὸ τοῦ παριέναι τὸν μό-
 ρον, de qua etymologia, vt
 et de altera nominis Alexan-
 dri, vid. Schol. Il. γ, 325.

- §.10. Μετὰ τοῦτον ἐγέννησεν Ἐκάβη θυγατέρας μὲν Κρέουσαν, Λαοδίκην, Πολυξένην, Κασσάνδραν ἢ συνελθεῖν βουλόμενος Ἀπόλλων, τὴν μαντικὴν ὑπέσχετο διδάξειν. ἢ δὲ μαθοῦσα οὐ συνῆλθεν. ὅθεν Ἀπόλλων ἀφείλετο τῆς μαντικῆς αὐτοῦ τὸ πείθειν. Αὐτῆς δὲ παῖδας ἐγέννησε Διήφοβον, Ἐλενον, Πάμμωνα, Πολίτην, Ἀντιφον, Ἰππόνοον, Πολύδωρον, Τρώϊλον. τοῦτον ἐξ Ἀπόλλωνος λέγεται γεγεννηκέναι.
- §.13. Ἐκ δὲ ἄλλων γυναικῶν Πριάμῳ παῖδες γίνονται, Μελάνιππος, Γοργυθίων, Φιλαίμων, Ἰππόθοος, Γλαῦκος, Ἀγάθων, Χερσιδάμας, Εὐαγόρας, Ἰπποδάμας, Μήστωρ, Ἄτας, Δόρυκλος, Λυκάων, Δρύοψ, Βίας, Χρόμιος, Ἀστύγονος, Τελέστας, Εὐάνδρος, Κεβριόνης, Μήλιος, Ἀρχέμα-

III, 12, 5. Priami filiae: in his Cassandra vates; tum §. 12. filii ex Hecuba. §. 13. Ex aliis mulieribus Priami filii et filiae.

μ, 93. ὅπερ ἐστὶ βοηθήσας. dubito an hoc ab Apollodori manu profectum sit. vid. Etymol. hac v. §. 10. Κασσάνδραν scribit D. §. 11. αὐτοῦ post μαντικῆς alienum: expungendum illud, quod iam Faber monuit. aut leg. ἀφείλετο τῆς μαντικῆς αὐτὴν τὸ πείθειν aut τὴν μαντικὴν αὐτῆς τὸ πείθειν. §. 13. Ἰπποδάμος Reg. 3. sed Χερσιδά-

μας II. λ, 423. Ἄτας nomen vix sanum R. 3. Ἀτης. Altes, Ἀλτης, nomen est Homericum, pater is erat Laothoes, e qua Lycaon-natus Priamum cum Polydoro II. φ, 35. 85. 91. Δρύοψ scripsi, pro Δρύωψ. cf. Anton. Lib. 32. Βίας, e correctione Aegii ex Hygino; in libb. erat Βίβας. Ἀστύγονος. Gale em. Ἀστύνοος, est sane hoc inter no-

χος, Λαοδόκος, Μήλιος, Ἀρχέμαχος, Λαοδόκος, Ἐχέφρων, Ἰδομενεὺς, Ὑπερίων, Ἀσκάνιος, Δημοκόων, Ἀρρήτος, Δηϊόπτῃς, Κλόνιος, Ἐχέμων, Ὑπείροχος, Αἰγεωνεὺς, Λυσίθοος, Πολυμέδων. θυγατέρες δὲ, Μέδουσα, Μηδειακίστη, Λυσιμάχη, Ἀριστοδήμη.

Ἐκτῶρ μὲν οὖν Ἀνδρομάχην τὴν Ἡετίωνος §. 6. γαμεῖ. Ἀλέξανδρος δὲ Οἰνώνην τὴν Κεβρῆνος §. 1. τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα. αὕτη παρὰ Πέας τὴν §. 2. μαντικὴν μαθοῦσα, προὔλεγεν Ἀλεξάνδρῳ μὴ πλεῖν ἐπὶ Ἑλένην· μὴ πείθουσα δὲ, εἶπεν, εἰάν

III, 12, 6. §. 1. Hector Andromachen, §. 2. Paris Oenonen coniugio habent; haec Paridem monet ne ad Helenam nauiget, tum, si vulneratus fuerit, ut a se medelam petat;

mina Homericæ II. ε, 144. Ἀρρήτος forte Ἀρηῖος ut Mercer. ad Dictyn. IV, 7. conicit, ubi Areius; est tamen quoque Ἀρητος inter Homericæ nomina, et iungitur is cum Chromio p. 494. Δηϊόπτῃς. e corr. Aegii, in libb. δηϊόπτιον. f. Δηϊοπίτῃς. quod Homericum nomen est. Ἐχέμων. ita omnes codd. Pal. Ἐχέμμων. apud Homer. est Ἐχήμεων II. ε, 160. et si et ibi var. lect. Ὑπείροχος sic poetae, vulgo Ὑπέροχος. Αἰγεωνεὺς, quod sequitur, vix

sanum. f. Αἰγωνεὺς. ita fuit Maliensium vrbs Αἰγώνεια ap. Stephan. et Lycophr. 903. Αὐσίθρος. πολυμέδων Reg. 3. sed vix digna similia narratu.

§. 6. Κεβρῆνος. τοῦ ποταμοῦ. v. sup. c. 12, 5. §. 2. cf. Parthen. 4. Κεβρῆνος ἢ Οἰνέως vel Οἰνιέως est in Schol. Lycophr. l. c. Latere nomen apud Clem. Alex. Strom. I. p. 399 extr. (334.) in Οἰνώνη καὶ Βρῆνος ἐν Ἰλίῳ iam observatum est a viris doctis. Sed de his iam Mezir. p. 403. 4. §. 2. προέλεγεν Pal. Dorv. μό-

- τρῶθῃ, παραγενέσθαι πρὸς αὐτὴν· μόνην γὰρ θε-
ραπεῦσαι δύνασθαι. τὸν δὲ Ἑλένην ἐκ Σπάρτης
§. 3. ἀρπάσαι. πολемуμένης δὲ Τροίας, τοξευθέντα
ὑπὸ Φιλοκτήτου τόξοις Ἡρακλείοις, πρὸς Οἰνώνην
ἐπανελθεῖν εἰς Ἴδην. ἢ δὲ, μνησικακοῦσα, θερα-
§. 4. πεῦσαι οὐκ ἔφη. Ἀλέξανδρος μὲν οὖν εἰς Τροίαν
κομιζόμενος ἐτελεύτα· Οἰνώνη δὲ, μετανοήσασα,
τὰ πρὸς Θεραπείαν φάρμακα ἔφερε· καὶ κατα-
λαβοῦσα αὐτὸν νεκρὸν ἑαυτὴν ἀνήρτησεν.

III, 12, 6. §. 3. vulnere accepto, frustra ab ea auxilio petito, mo-
ritur; §. 4. tum Oenone prae maerore se suspendit.

νην γὰρ, Pal. Vat. μόνη. D.
μόνη. §. 3. τοξευθέντα. Ae-
gius ait alibi esse τετραωμένον.
Scilicet Scholia Lycophr. 61.
respicit, e quibus eum multa
interpolasse in confesso est.
εἰς Ἴδην. abest εἰς ed. Par.
sed sphalmate. §. 4. μετανοή-
σασα. apud Parthen. c. 4.
δεησόμενον, ὅπως — τῶν παρ-
οιχομένων λήθην ποιήσεται,
ἄτε δὴ κατὰ θεῶν βούλησιν τε
ἀφικόμενον (deprauata sunt;
τε tollendum; alterum saltem
ἄτε δὴ — ἐξικομένων) post ἔφερε
in editione Par. erat ἢ γὰρ
Οἰνώνη ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν
ἤσκει. verba in ed. pr. posita
erant post ἀνήρτησεν, nec

aliter in Commelin. (et ex
ea Fab.) nisi quod vncinis
inclusa, ac si a Pal. abessent;
nil tamen monitum a Com-
melino. Laborant viri docti
in μουσικὴν. expeditum erat,
eam ad ἐπωδάς referre, et
hoc Faber facit. Anna Fabri
a Dictyn IV, 21. Φυσικὴν le-
git, μυθικὴν Meziriac. ad
Ovid. Epp. p. 413. μαντικὴν
Spanhem. ad Iuliani Caesa-
res (Remarques 144. p. 25),
et Hemsterh. ad Lucian. T. I.
p. 236. Poterant superfede-
re hac molestia viri docti;
manifestum fit verba e mar-
gine esse illata; et, si aucto-
ritatem quaeris, dari potest;

Ὁ δὲ Ἀσωπὸς ποταμὸς, Ὠκεανῶ καὶ Τηθύος §. 5.
 ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, Πηροῦς καὶ Ποσειδῶνος
 ὡς δέ τινες, Διὸς καὶ Εὐρυνόμης. οὗτος Μετώπην
 γημάμενος Λάδωνος δὲ τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ
 αὕτη δύο μὲν παῖδας ἐγέννησεν, Ἴσμηνὸν καὶ Πε-
 λάγοντα, εἴκοσι δὲ θυγατέρας ὧν μὲν μίαν Αἴ- §. 6.
 γιναν ἤρπασε Ζεὺς. ταύτην Ἀσωπὸς ζητῶν, ἤκεν
 εἰς Κόρινθον, καὶ μανθάνει παρὰ Σισύφου τὸν
 ἤρπακότα εἶναι Δία. Ζεὺς δὲ Ἀσωπὸν μὲν κεραυ-
 νώσας διώκοντα, πάλιν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα ἀπέπεμψε
 ῥεῖθρα. διὰ τοῦτο, μέχρι καὶ νῦν, ἐκ τῶν τούτου
 ῥεῖθρων ἄνθρακες φέρονται.

Αἴγιναν δὲ εἰσκομίσας εἰς τὴν τότε Οἰνώνην §. 7.
 λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κλη-
 θεῖσαν, μίγνυται, καὶ τεκνοῖ παῖδα ἐξ αὐτῆς
 Αἰακόν. Τούτῳ Ζεὺς ὄντι μόνῳ ἐν τῇ νήσῳ τοὺς

III, 12, 6, §. 5. Sequitur noua stirps: Afopi f. Aegina, §. 6. a Iove
 raptā; Afopo per Sisyphi indicium prodita re; eaque §. 7.
 in insulam Oenonen, ab ea Aeginam appellatam, deducta,
 parit Aeacum.

abfunt a Codd. Pal. M. D. O.
 Regg. Similis parenthesis
 est apud Conon l. c. καὶ γὰρ
 ἦν Oenone ἐπίπλους τῆς μαν-
 τείας, καὶ τομῆς Φαρμάκων
 ἐπιστήμων. ἐν Θεοῦ κατεχομέ-
 νην dixit Parthen. 4. §. 5.
 ὁ δὲ Ἀ. ποταμοῦ ὧν Vat.
 τοῦ ante ποταμοῦ abest Vef.

Antea interpungebatur post
 θυγάτηρ, vnde Commelin.
 emendare volebat θυγατέρα.
 §. 6. Post Αἴγιναν editum
 erat ἥτις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο,
 quod a scriptis exulat, illa-
 tum, vt video, ab Aegio e
 Schol. Lycophr. ad v. 175.
 p. 25. §. 7. τεκνοῖ recepi

§. 8. μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. Γαμεί δὲ Αἰακὸς Ἐνδηίδα, τὴν Χείρωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο, Πηλεύς τε καὶ Τελαμών. Φερεκύδης δὲ φησι Τελαμῶνα φίλον, οὐκ ἀδελφὸν Πηλέως εἶναι, ἀλλὰ Ἀκταίου παῖδα καὶ Γλαύκης τῆς

III, 12, 6. §. 8. Ex hoc nati Peleus et Telamon,

e codd. P. D. V. R. 3. pro vulg. γενναῖ. §. 8. Ἐνδηίδα τὴν Χείρωνος. reposuit hoc Aegius libris omnibus inuitis, in quibus σκείρωνος, quod praefendum censet Gale et Simson. p. 220 extr. in R. 3. κείρωνος. Apud Pausan. II, 29. p. 179. est Σκείρωνος, et ex Plutarcho in Theb. p. 5. A. ubi Megarensium fabulas exponit, apparet, iam antiquitus haec duo nomina fuisse confusa. Aegius sequutus est Schol. Pindari (Nem. 5, 12.) add. Schol. Il. π, 14. tuetur eius factum Meziriac. ad Ovid. Epp. p. 144. 5. *Endeidis* nomen corruptum passim occurrit, v. ad Hygin. f. 14. p. 43, 16. Ἐνδαίδος ἀρίγνωτες υἱοὶ sunt ap. Pindar. N. 5, 21. ἐξ ἧς αὐτοῦ Dorv. Ἀκταίου cum stelula apposita iam in ed. Ae-

giana legebatur. Gale coniectabat Ἀκτορος vel Ἀκτωνος (hoc male, nam depravata lectio est) ex Schol. Lycophr. Est locus ad v. 175. qui nihil ad rem facit. Faber coni. Ἀγκάλου sine auctoritate. Vix dubito, quin Ἀκτορος restituendum sit; vixit ille in Aegina, et duxit Aeginam Alopei f. post editum ex Ioue Aeacum, et ipse ex ea Menoetium genuit, qui in patriam Opuntem Locrorum redux Patroclum suscepit: v. Schol. Il. σ, 10. vnde Pindar. Ol. 9, 104. υἷα δ' Ἀκτορος — Αἰγίνας τσ. Conf. van Stav. ad Hygin. p. 42. n. 5. Menoetius et Aeacus adeo fratres vterini. Κυχρέως, ita emendatius scripsi cum Galeo pro eo quod legebatur, Κρηθέως. Pal. Vat. κυθρέως, D. κρυ-

Κυχρέως. Μίγνυται δὲ αὐτῆς Αἰακὸς Ψαμάθη §. 9.
τῆ Νηρέως εἰς Φύκην ἠλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βού-
λεσθαι συνελθεῖν, καὶ τεκνοῖ παῖδα Φῶκον.

III, 12, 6. §. 9. tum, Psamathe ducta, genitus Phocus.

Σρέως. apud Diodor. l. c. IV, 72. est Glauce Cenchrei filia. Aegius ait, legi hic *κυχρέως* et *κυτέως*. vnde ipse Cretheum petierit, non addit. Vera lectio haud dubie *Κυχρέως*. §. 9. Legebatur antea εἰς * πηγὴν ἠλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι ἀνελθεῖν. Vltimae vocis vitium in oculos incurrebat; monitum quoque iam a Fabro et Galeo. εἰς πηγὴν vnde Aegius acceperit, nil monet; codd. nostri εἰς Φύλην legunt, etiam P. D. ἀλλαγμένην, Vat. ἠλλαγμένην. Ex Oxon. Gale laudat Φύκην. Verheyck. ad Anton. Lib. p. 254. sensu hoc non destitui ait, si εἰς Φυκὴν legatur: esse hoc piscis genus apud Aristotelem: sanum tamen esse locum, εἰς πηγὴν eam esse mutatam, vt sic cum ea congregaretur Aea-

cus, quocum antea concum-
bere noluerat; (ita διὰ τὸ βούλεσθαι, omisso μὴ, legendum erit, quod, sed male, excidit ed. Par.). Meo qualicumque iudicio de lectione Φύκην prorsus dubitandum non est, cum eo lectio omnium codd. ferat, Aegii autem auctoritas suspecta sit; similis fraus Thetidis, quae inter alias formas in sepiam se mutavit; qua specie oppressa dicitur (Schol. Lycophr. 175 extr. 177. p. 26. b). Est piscis marini genus *phuca Φυκίς*; mole nunc Gallis dictum: est de phycide caput apud Rondelet. de Piscib. lib. VI, 10. Communis forma sane est *Φυκίς*, quae et in Epigrammate occurrit Apolloniadae Smyrnaei Anthol. p. 15. Brunkii Analect. Tom. II. p. 133. sed variasse videtur nomen; apud Athen. III. p. 107. C. in Alexidis Co-

- §. 10. Ἦν δὲ εὐσεβέστατος ἀπάντων Αἰακός. διὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα κατεχούσης ἀφορίας διὰ Πέλοπα, ὅτι Στυμφάλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀρκάδων πολέμων, τὴν Ἀρκαδίαν ἐλεῖν μὴ δυνάμενος, προσποιησάμενος Φιλίαν, ἔκτεινεν αὐτὸν καὶ διέσπειρε μελείσας, χρησμοὶ θεῶν ἔλεγον, ἀπαλλαγῆσθαι τῶν ἐνεστώτων κακῶν τὴν Ἑλλάδα, εἰάν Αἰακὸς ὑπὲρ αὐτῆς εὐχὰς ποιήσῃται. ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ, τῆς ἀκαρπίας ἢ Ἑλλάς ἀπαλλάττεται. τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ Πλούτωνι τελευτήσας Αἰακὸς, καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἄδου φυλάττει.
- §. 12. Διαφέροντος δὲ ἐν τοῖς ἀγῶσι Φώκου, τοὺς ἀδελφοὺς Πηλέα καὶ Τελαμῶνα ἐπιβουλεῦσαι καὶ

III, 12, 6. §. 10. Aeaci pietas, deprecatio pro Hellade, §. 11. honos apud inferos ei habitus, vt aditum Orci seruet. §. 12. Phoci caedes

mici versibus diferte est Φύκη, cum superiore versu Φυκίδες antecessissent: Καρίδα, Φύκην, κωβιδόν, πέρκην, σπάρρον. Aristot. H. A. VI, 13. δ' ἄρβην Φύκης. In hunc igitur piscem mutasse se Pflamathe putanda est. Nisi haec forent, equidem, nominis Phoci, quod puero ex ea nato inditum, respectu, suspicarer eam se mutasse in phocam, εἰς Φώκην. §. 10. στυμφάλῳ P. D.

τὴν Ἀρκαδίαν ἐλεῖν. ac si de vrbe ageretur. In inferioribus frequens hoc. Pelops sane τὸ πλείστους τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον οἰκούντων προσηγάγετο vt Diodor. IV, 73 extr. μὴ δυνάμενον R. 3. μελίσσας P. cum V. M. D. R. 3. etsi hic a m. pr. μελίσσας. v. sup. Not. p. 208. ad I, 9, 24. §. 1. p. 97. de Medea. Praua interpunctione post μελείσας totus locus antea erat turbatus: quem

λαχῶν κλήρω Τελαμῶν συγγυμναζόμενον αὐτὸν, βαλὼν δίσκῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς, κτείνει καὶ κομίσας μετὰ Πηλέως κρύπτει κατὰ τινος ὕλης. Φωραθέντος δὲ τοῦ Φόνου, Φυγάδες ἀπὸ Αἰγίνης ὑπὸ Αἰακοῦ ἐλαύνονται.

Καὶ Τελαμῶν μὲν εἰς Σαλαμίνα παραγίνεται §. 7. πρὸς Κυχρέα τὸν Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος τῆς §. 1.

III, 12, 6. §. 12. per Telamonem et Peleum fratres; eorumque exilium. 7. §. 1. Telamon ad Cychreum fugit, eique in regno Salaminis succedit;

restituit Emperius. §. 12. Διαφέροντος δὲ — Φώκου. editum erat inde ab Aegio διαφέροντος δὲ — Φώκῳ. hoc in ed. Par. casu potius quam consilio, vt Oudendorp, ad Thom. M. p. 46. putabat, mutatum in διαφέροντι Φώκῳ. non male, etsi non tam pro tertio casu absoluto haberem, quam potius cum ἐπιβουλεύσει iungerem; sed, quod scripsimus, quodque iam Faber malebat, habent mss. Pal. V. Vef. D. R. 3. et haud dubie reliqui, compendio scripturae obscuriore; praestabat fratres certandi arte et sollertia, διέφερε τῶν ἀδελφῶν. (at disfidere a fratribus esset, δια-

φέρεσθαι τοῖς ἀδελφοῖς.) ἐπιβουλεύσει sc. Φασί, nisi hoc excidit, vt alibi.

§. 7. §. 1. Κυχρέα quem iam vidimus §. 6. §. 8. Παλ. κυχρέα et, si Commelino fides, κεγχρέα. Dorv. κυγχρέα. Vef. et R. 3. κεγχρέα. hoc et apud Diodor. legitur IV, 72. vbi v. Wessel. n. 54. Apud Schol. Lycophr. variat scriptura: ad v. 110. vbi ex Euphorione narrat, est Κυχρέα, add. 451. (vnde sua Eudocia p. 263) ad idem ad v. 175. habet Κεγχρεύς, vbi tamen videri potest nostrum ante oculos habuisse. Variarunt igitur in nomine iam veteres. Verba Ποσειδῶνος καὶ abfunt a codd. P.

Ἄσωποῦ. κτείνας δὲ ὄφιν οὗτος ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, ἧς αὐτὸς ἐβασίλευε, καὶ τελευτῶν ἄπαις, §. 2. τὴν βασιλείαν παραδίδωσι Τελαμῶνι. ὁ δὲ γαμεῖ Περίβοιαν τὴν Ἀλκάθου τοῦ Πέλοπος. καὶ ποιησαμένου εὐχὰς Ἡρακλέους, ἵνα αὐτῷ παῖς ἄρσῆν γένηται, Φανέντος δὲ μετὰ τὰς εὐχὰς αἰετοῦ, τὸν §. 3. γεννηθέντα ἐκάλεσεν Αἴαντα. καὶ στρατευσάμενος ἐπὶ Τροίαν σὺν Ἡρακλεῖ, λαμβάνει γέρας Ἡσιώνην τὴν Λαιομέδοντος θυγατέρα, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Τεῦκρος.

CAP. XII. Πηλεὺς δὲ εἰς Φθίαν Φυγὼν πρὸς Εὐρυτίωνα §. 1. τὸν Ἄκτορος, ὑπ' αὐτοῦ καθαίρεται καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην, καὶ §. 2. τῆς χώρας τὴν τρίτην μοῖραν. καὶ γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ Πολυδώρα, ἣν ἔγημε Βῶρος ὁ Περιή-

III, 12, 7. §. 2. ex Periboea fuscipit Aiacem, §. 3. cum Hercule ad Troiam profectus Hesionem ex manubiis accipit. 13, 1. §. 1. Peleus Phthian fugit, ab Eurytione lustratus, Antigone ducta, §. 2. e qua Polydorum fuscipit,

D. R. 3. vix bene, at in Medic. τὸν Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος, ita vero τοῦ Ἄσωποῦ non erat relinquendum: tum demum poterant haec ab Aegio suppleta videri ex Schol. Lycophr. 175. At post Ἄσωποῦ fustuli υἱὸν, quod codd. ignorant. ἧς αὐτὸς ἐβασίλευε, leg. ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, αὐτῆς ἐβασί-

λευε. haerebat vir doctus in eo quod ὄφιν ἀδικεῖν dicitur; sed ἀδικεῖν simpl. βλάπτειν, φθείρειν, κακοῦν, etiam alibi. §. 2. Ἀλκάθου Aegius videtur emendasse, recte, nam in codd. omnino est Ἀλκάνδρου. — §. 3. Male Faber ὅς pro καὶ ante στρατευσάμενος reponit. ἐξ ἧς αὐτοῦ Pal. D.

ρους. ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὴν Θῆραν τοῦ Καλυδώ- Γ. 2.
νίου κάπρου μετ' Εὐρυτίωνος ἐλθὼν, προέμενος ἐπὶ Θ. 1.
τὸν σὺν ἀκόντιον, Εὐρυτίωνος τυγχάνει, καὶ κτεί-
νει τοῦτον ἄκων.

Πάλιν μὲν οὖν ἐκ Φθίας Φυγῶν εἰς Ἴωλκον, §. 2.
πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται, καὶ ὑπ' αὐτοῦ καθαι-
ρεται. ἀγωνίζεται δὲ καὶ τὸν ἐπὶ Πελία ἀγῶνα, Γ. 3.
πρὸς Ἀταλάντην διαπαλαίσας. καὶ Ἀστυδάμεια, §. 1.
Ἄκαστου γυνή, Πηλέως ἐρασθεῖσα, περὶ συνου-
σίας προσέπεμψεν αὐτῷ λόγους. μὴ δυναμένη δὲ §. 3.
πεῖσαι, πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ πέμψασα, ἔφη
μέλλειν Πηλέα γαμεῖν Στερόπην τὴν Ἄκαστου
θυγατέρα· καὶ τοῦτο ἐκείνη ἀκούσασα, ἀγχόνην
ἀνάπτει· Πηλέως δὲ πρὸς Ἄκαστον καταψεύδε- §. 4.
ται, λέγουσα, ὑπ' αὐτοῦ περὶ συνουσίας πεπει-
ράσθαι. Ἄκαστος ἀκούσας, κτεῖναι μὲν ὄν ἐκά- §. 5.
θησεν οὐκ ἠβουλήθη· ἄγει δὲ αὐτὸν ἐπὶ Θῆραν

III, 13, 2. §. 1. Socerum imprudens occidit. §. 2. Iterum exul
Iolcum adit et Peliae ludis funebribus interest; ab Acasto
lustratus. 3. §. 1. Ab eius uxore frustra sollicitatus,
stupri falso crimine accusatus, §. 4. a marito in venatione
inermis relinquitur;

Γ. 1. §. 2. γίνεται θυγάτηρ
αὐτῷ. αὐτοῦ P. D. V. R. 3.
Polydora. Πολυδώρα iidem,
vnde restitui pro Πολυδώρη.
cf. quae de hac fluctuatione
formae Ionicae doctè ob-
servat Verheyk. ad Anton.
Lib. p. 301.

Γ. 3. §. 1. τὸν ἐπὶ Πελία
ἀγῶνα. Pal. D. R. 3. μελίκα.
§. 5. Ante Ἄκαστος ἀκούσας
excidit δ' vel α. quod vidit
Emper. ἄγει δὲ αὐτὸν ἐπὶ
Θῆραν. editum erat ἐπὶ Θῆ-
ρας. Faber em. ἐπὶ Θῆρας.
sed Schol. Aristoph. l. c. ἄγει

- §. 6. εἰς τὸ Πήλιον. ἔνθεν ἀμίλλης περὶ Θήρας γενομένης, Πηλεὺς μὲν οὖν, ὧν ἐχειροῦτο Θηρίων, τὰς γλώσσας τούτων ἐκτέμνων εἰς πῆραν ἐτίθει· οἱ δὲ μετὰ Ἀκάστου ταῦτα χειρούμενοι κατεγέλων
- §. 7. ὡς μηδὲν τεθηρευκός τοῦ Πηλέως. ὁ δὲ τὰς γλώσσας παρασχόμενος, ὅσας εἶχεν, ἐκείνοις, το-
- §. 8. σαῦτα ἔφη τεθηρευκέναί. ἀποκοιμηθέντος αὐτοῦ ἐν πῶ Πηλίῳ, ἀπολιπὼν Ἀκάστος, καὶ τὴν μάχαιραν ἐν τῇ τῶν βοῶν κόπρῳ κρύψας, ἐπανέρχεται. ὁ δὲ ἔξαναστάς καὶ ζητῶν τὴν μάχαιραν, ὑπὸ τῶν Κενταύρων καταληφθεὶς ἔμελλεν ἀπόλ-

III, 13, 3. §. 8. in Centauros incidens,

δὲ αὐτὸν εἰς Θήραν εἰς τὸ Πήλιον. Et sic paullo ante §. 2. ἐπὶ τὴν Θήραν. item I, 8, 2. §. 7. — §. 6. ἀμίλλης περὶ Θήρας γενομένης. iam hic M. D. R. 3. περὶ Θήραν. Πηλεὺς μὲν οὖν ὧν. natum οὖν ex sequente delendum puto; mox τούτων defendi potest; nec tamen admodum placet. εἰς πῆραν ἐτίθει dedit hoc emendatrix manus Aegii, in libb. erat εἰς πῶαν. librarios graeci sermonis imperitos aut incogitantiae mirae reos vides. εἰς πῶαν ἀντίθει P. V. M. D. R. 3. exhibent. §. 7. οἱ

δὲ μετὰ Ἀκάστου, ταῦτα (τὰ Θηρία) χειρούμενοι. feras scil. Peleus, resectis linguis, abiecerat. τεθηρευκός. In Pal. V. Vef. D. R. 3. τεθηρευκός, et ipsum recte; idem Aegius videtur in suis reperisse; sed Θηρῶν iam aliquoties noster frequentavit: vt sup. c. 4, 3. et post iidem libri τεθηρευκέναί retinent. Mox §. 8. restituendum e Schol. Aristoph. l. c. ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἀκάστος καταλιπὼν etc. saltem δὲ est inferendum. καταληφθεὶς, hic idem Schol. male καταλειφθεὶς, at me-

λυσθαι. σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος. οὗτος καὶ τὴν §. 9.
μάχαιραν αὐτοῦ ἐκζητήσας δίδωσι.

Γαμεῖ δὲ * ὁ Πηλεὺς Πολυδώραν * τὴν Περιή- §. 4.
ρους, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Μενέσθιος ἐπίκλην, ὁ

III. 13. 3. §. 9. a Chirone servatus. 4. Menesthius ex Polydora
et Boro natus.

Ius mox: ὅς καὶ τὴν μάχαι-
ραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ.
§. 9. Post ἐκζητήσας edeba-
tur καὶ ἐξευρών, quod a codd.
abest. Foedatus etiam erat
in editis locus prava inter-
punctione: σώζεται δὲ ὑπὸ
Χείρωνος οὗτος. καὶ τὴν μ.
tentabant verba variis mo-
dis Faber et Gale.

§. 4. Locus antea sic edi-
tus erat: Γαμεῖ δὲ, ὡς λέ-
λειται, Πηλεὺς Ἀντιγόνην
τὴν Εὐρυτίωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ
γίνεται Πολυδώρη, ἣν ἔγημε
Σπερχεῖος ὁ ποταμὸς ἐπίκλην
Βῶρος ὁ Περιήρους υἱός, ἐξ ἧς
Μενέσθιον τεκνοῖ. Mirabar
haec partim otiosa, partim
Homero II. π, 173 sqq. re-
pugnantia, vbi Polydora Pe-
lei filia Menesthium vere ex
Spercheo, ad vulgarem vero
famam ex Boro, Perieris
filio, pepererat. Sed Aegius

ipse profitetur, se hunc lo-
cum in libris contaminatif-
simum ex Homero concin-
nasse: ita vero eum Ho-
meri verba parum assequu-
tum esse necesse est. Equi-
dem redhibui librorum le-
ctionem quamvis corruptam,
sed stellulis distinctam. Nisi
locus ex margine illatus est,
et aliena quidem sede, nam
ad c. 13. f. 1. spectat, saltem
in hunc modum est refin-
gendus: Γαμεῖ δὲ Πολυδώ-
ραν τὴν Πηλέως Βῶρος ὁ Πε-
ριήρους, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται
Μενέσθιος ἐπίκλην, ὁ Σπερ-
χειοῦ τοῦ ποταμοῦ. *Ducit
Polydoram Pelei filiam Bo-
rus Perieris, e qua ipsi na-
scitur Menesthius nomine fi-
lius, vere Sperchei fluvii
proles.* Nunc dabo variam
lectionem quam quidem eno-
tatam in manibus habeo. In

- f. 5. Σπερχειοῦ τοῦ ποταμοῦ. Αὐθις δὲ Πηλεὺς γαμεῖ
 §. 1. Θέτιν τὴν Νηρέως, περὶ ἧς τοῦ γάμου Ζεὺς καὶ
 Ποσειδῶν ἤρισαν. Θέμιδος δὲ Θεσπιωδούσης ἔσεσθαι
 τὸν ἐκ ταύτης γεννηθέντα κρείττονα τοῦ πατρὸς,
 §. 2. ἀπέσχοντο. ἔνιοι δὲ Φασὶ, Διὸς ὀρμώντος ἐπὶ τὴν
 ταύτης συνουσίαν, εἰρηκέναι Προμηθεά, τὸν ἐκ

III. 13. 5. §. 1. Certantes de Thetidis nuptiis Iupiter et Neptunus
 §. 2. responso Themidis seu Pomethei deterriti;

prioribus, quae in Graecis
 apposui, conveniunt omnes
 scripti; nisi quod in Reg. 3.
 Πηλεὺς omissum video. in
 sqq. habent αὐτοῦ (Reg. 1. 2.
 αὐτῶ) tum μὲν ἔθιος, (V. M.
 Reg. 3. μενέσθιος. Reg. 1. 2.
 μένεσθος) tandem, σπερχειοῦ
 sine τοῦ Vat. Med. Ceterum
 occurrit *Polydora Danae* fi-
 lia, e qua Spercheus fl.
 Dryopem sustulit. ap. Schol.
 Apollon. I, 1213. et Anton.
 Lib. 32.

f. 5. Πηλεὺς abest a codd.
 minus bene nunc, nisi alia
 antecesserunt. Sequentia,
 Apollodori nomine laudato,
 habuit ante oculos Schol.
 Lycophr. 178. etsi alia at-
 texuit ex aliis. Θέμιδος δὲ
 Θεσπιωδούσης. Legebatur Θε-
 τιδος (vnius Vat. τέθιος) vitio

manifestissimo: vid. Pindar.
 l. c. v. 68. Apollon. IV, 800.
 Commelinus quidem non
 adeo opus esse putabat mu-
 tatione, nam Thetidem ex
 Prometheo resciscere potuif-
 se; At Faber, cum Galeo, et
 Meziriacus iure requirunt
 Θέμιδος. hic quidem viden-
 dus p. 219. vbi ceteras de
 Achille fabulas persequitur.
 Θέμιδος etiam Schol. Ly-
 cophr. l. c. Mox malim cum
 Commelin. ἔσεσθαι τὸν ἐξ
 αὐτῆς γ. et sic iterum in sqq.
 pro τὸν ἐκ ταύτης. Pro ἀπέ-
 σχοντο *continuere se*, reces-
 serunt, a consilio nuptia-
 rum cum Thetide, constans
 vitium insidebat ἀποσχόντα.
 monitum tamen de eo. Fa-
 ber em. ἀποσχέσθαι. in aliis
 apud Aegium erat ἀποσχεῖν.

ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. τινὲς δὲ λέγουσι, μὴ βουληθῆναι Θέτιν Διὶ συνελθεῖν ὑπὸ Ἥρας τραφεῖσαν, Δία δὲ ὀργισθέντα, θνητῷ ἐθέλειν αὐτὴν συνοικῆσαι. Χείρωνος μὲν οὖν ὑποθεμένου Πηλεΐ, συλλαβεῖν κατέχειν αὐτὴν μεταμορφωμένην, ἐπιτηρήσας συναρπάζει. γινομένην δὲ ὅτε μὲν πῦρ, ὅτε δὲ ὕδωρ, ὅτε δὲ θηρίον, οὐ πρότερον ἀνῆκε πρὶν ἢ τὴν ἀρχαίαν μορφήν εἶδεν ἀπολαβοῦσαν. γαμεῖ δὲ ἐν τῷ Πηλείῳ καὶ θεοὶ τὸν γάμον εὐωχούμενοι καθύμνησαν. καὶ δίδωσι Χείρων Πηλεΐ δόρυ μείλιον, Ποσειδῶν δὲ ἵππους Βάλιον τε καὶ Ξάνθον. ἀθάνατοι δὲ ἦσαν οὗτοι.

III, 13, 5. §. 4. Pelei et Thetidis nuptiae; §. 5. munera nuptialia a diis allata.

quod posui, id iam Gale Misc. Obs. Vol. X. Tom. III. vidit. §. 2. δυναστεύσειν. ex p. 347. Antea legebatur ἐθε- edit. Par. irrepsit: vulgaris λῆσαι (deb. ἐθελῆσαι). At lectio est δυναστεύσειν. vtram- ἐθέλειν αὐτῇ Pal. D. Reg. 3. que structuram frequentari a θέλειν αὐτῇ Vat. ita vero re- scriptoribus, futurum tamen fingendum θνητόν. §. 4. καὶ nostro auctori esse sollen- κατέχειν. καὶ κατ' εὐχὴν Pal. nius, monitum sup. ad II, Reg. 3. καὶ κατευχεῖ Dorv. 2, 2. §. 6. — §. 3. θνητῷ ἐθέ- ex compendio litterarum. — λειν αὐτὴν συνοικῆσαι. voluif- γινομένην. f. γενομένην. vt bene Emperius coni. §. 5. se, imperasse, vt illa mor- ἐν τῷ πηλείῳ Vat. μήλιον Reg. 3. Post Ξάνθον in vulg. ed. erant interposita: Ἡφαι- et facile in mentem venit, στος δὲ μάχαιραν καὶ οἱ λοι-

- Γ. 6. Ὡς δὲ ἐγέννησε Θέτις ἐκ Πηλέως βρέφος,
 §. 1. ἀθάνατον θέλουσα ποιῆσαι τοῦτο, κρύφα Πηλέως
 εἰς τὸ πῦρ ἐγκρυβοῦσα τῆς νυκτὸς, ἔφθειρεν ὃ ἦν
 αὐτῷ θνητὸν πατρῶον· μεθ' ἡμέραν δὲ ἔχριεν
 §. 2. ἀμβροσίᾳ. Πηλεὺς δὲ ἐπιτηρήσας, καὶ ἀσπαίροντα
 τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἐβόησε καὶ Θέτις,
 κωλυθεῖσα τὴν προαίρεσιν τελειῶσαι, νήπιον τὸν
 §. 3. παῖδα ἀπολιποῦσα, πρὸς Νηρεΐδας ὤχετο. κομίζει
 δὲ τὸν παῖδα πρὸς Χείρωνα Πηλεὺς. ὁ δὲ λαβὼν
 αὐτὸν ἔτρεφε σπλάγχνοις λεόντων καὶ συῶν ἀγρίων
 §. 4. καὶ ἄρκτων μυελοῖς· καὶ ὠνόμασεν Ἀχιλλέα·
 πρότερον μὲν ἦν ὄνομα αὐτῷ Λιγύρων· ὅτι τὰ
 χεῖλη μαστοῖς οὐ προσήνευκε.
 Γ. 7. Πηλεὺς δὲ μετὰ ταῦτα σὺν Ἰάσονι καὶ Διο-
 σκούροισι ἐπόρθησεν Ἰωλκὸν καὶ Ἀστυδάμειαν τὴν
 Ἀκάστου γυναῖκα φονεύει, καὶ διελὼν τὰ μέλη,
 διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν εἰς τὴν πόλιν.

III, 13, 6. §. 1. Thetis Achillem natum immortalem reddere fru-
 stra conata aufugit. §. 3. Achilles educatur a Chirone.
 7. Peleus Iolcum expugnat, uxorem Acasti ulciscitur.

ποὶ ἕτερα. quae prorsus alie-
 na sunt, cum sequatur: ἀθά-
 νατοι δὲ ἦσαν οὗτοι Γ. οἱ ἴπ-
 ποι, vt fatis notum ex Ho-
 mero. ensis autem Vulca-
 nius dudum ante Peleo fue-
 rat datus: sup. Γ. 3, sed Ae-
 gius intulerat hoc ex Schol.
 Lycophr. 178. inuitis libris
 omnibus.

Γ. 6. εἰς τὸ πῦρ ἐγκρυβοῦσα.
 male codd. ἐγκρύβουσα. sup.
 I, 5, 2. καταλαβοῦσα εἰς πῦρ
 ἐγκεκρυμμένον. §. 2. σπαί-
 ροντα Pal. et rel. §. 4. μὲν
 post πρότερον accessit, c Pal.
 in Commel.

Γ. 7. Ante μέλη interposui
 τὰ, malim tamen omnino
 locum refingere: καὶ διελὼν

Ὡς δὲ ἐγένετο ἐνναετῆς Ἀχιλλεὺς, Κάλχαν- §. 8.
 τος λέγοντος οὐ δύνασθαι χωρὶς αὐτοῦ Τροίαν §. 1.
 αἰρεθῆναι, Θέτις προειδυῖα, ὅτι δεῖ στρατευόμενον
 αὐτὸν ἀπολέσθαι, κρύψασα ἐσθῆτι γυναικεία,
 ὡς παρθένον παρέθετο... κακεῖ τρεφόμενος, τῇ §. 2.
 Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμεία μίγνυται καὶ γί-
 νεται παῖς Πύρρος αὐτῷ ὁ κληθεὶς Νεοπτόλεμος
 αὐθις. Ὀδυσσεὺς δὲ μνηυθέντα παρὰ Λυκομή- §. 3.
 δους ζητῶν Ἀχιλλέα, σάλπιγγι χρησάμενος, εὔρε
 καὶ τοῦτον τὸν τρόπον εἰς Τροίαν ἦλθε.

Συνείπετο δὲ αὐτῷ Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος. οὗτος §. 4.
 ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτυφλώθη, καταψευσαμένης Φθο-

III, 13, 8. §. 1. Achilles apud Lycomedem servatus, tandem inde
 §. 2. protractus ad Troiam oppugnandam proficiscitur; filio
 Neoptolemo apud Deidamiam matrem in insula Scyro
 relicto.

τὰ μέλη αὐτῆς, διήγαγε τὸν
 στρατόν. Fab. et Gal. emen-
 dabant διήγαγε δι' αὐτῶν.

§. 8. παρέθετο. Faber em.
 παρακατέθετο. verum et al-
 terum frequentatur, vt in
 hac ipsa re apud Schol. Il.
 τ, 338. cf. Lennep. ad Pha-
 lar. p. 179. Post illud ver-
 bum exciderunt, puto: εἰς
 Σκυρον, παρὰ Λυκομήδει, fa-
 cile ex eodem Scholio sup-
 plenda. Operosius Gale de
 suo: εἰς τὸν Λυκομήδους παρ-

θενῶνα ἐν τῇ Σκύρω. Lennep.
 vero l. l. tentat, κρύψασα
 ἐσθῆτι, Λυκομήδει ὡς παρθέ-
 νον παρέθετο. Mox §. 2. καὶ
 γίνεται παῖς Πύρρος αὐτοῦ.
 haud dubie em. αὐτῷ et
 nunc video idem ex Vat.
 notatum: erit igitur repo-
 nendum. — σάλπιγγι. disertè
 Hygin. f. 96. §. 3. παρὰ Λυ-
 κομήδου Pal. Dorv. f. prae-
 fat cum Emperio legere
 παρὰ Λυκομήδει. si enim res
 ita gesta fuit, vt a Lycomedè

ρὰν Φθίας τῆς τοῦ πατρὸς παλλακίδος. Πηλεὺς δὲ αὐτὸν πρὸς Χείρωνα κομίσας, ὑπ' ἐκείνου θραπέυθέντα τὰς ὄψεις, βασιλέα κατέστησε Δολόπων.

- §. 5. Συνείπετο δὲ καὶ Πάτροκλος ὁ Μενoitίου καὶ Σθενέλης τῆς Ἀκάστου, ἢ Περιάπιδος τῆς Φέρητος, ἢ, καθάπερ φησὶ Φιλοκράτης, Πολυμήλης τῆς Πηλέως. οὗτος ἐν Ὀποῦντι διενεχθεὶς ἐν παιδιᾷ περὶ ἀστραγάλων παίζων παῖδα Κλυσώνυμον τὸν Ἀμφιδάμαντος ἀπέκτεινε. καὶ Φυγῶν

III, 13, 8. §. 4. Phoenix a patre excaecatus et a Chirone visu recuperato, tum §. 5. Patroclus, qui caede Clysonymi patrata fugerat, Achilli comites dati.

παρὰ Λυκομήδους proderetur Achilles, quidni et edocnisset ille Vlyssēm reliqua? §. 4. καταψευσαμένης Φθορᾶν Φθίας. hanc e codd. apposui. Κλυτίας intulerat Aegius scil. ex Schol. Il. ι, 449. vel ex Schol. Lycophr. 421. (cf. Mezir. ad Ovid. Epp. T. I. p. 253), sed et reliqua erant turbata; legebatur Φθορᾶ. tum Pal. Reg. 3. καταψευσάμενος. Atqui hunc loquendi morem καταψεύδεται τινός τι, et de ipso stupro, cuius aliquem arguit mulier, iam supra vidimus hoc libro c. 7, 5. c. 13, 3. et inf. 15, 3.

vt, quid hic homines tenere potuerit, non assequaris. Valkenar. in Diatr. p. 268. post καταψευσαμένης insertum esse malit αὐτοῦ. — §. 5. Πολυμήλης τῆς Πηλέως, male erat Πολυμήλου τοῦ Π. editum et scriptum. §. 6. Post ἐν Ὀποῦντι interpositum erat τῆς Λοκίδος, quod codd. ignorant; insertum ab Aegio, forte ex Schol. Il. μ, pr. tum διενεχθεὶς vitiose edebatur. in Schol. l. c. est ὀργισθεὶς. rem attigit ipse Homerus Il. ψ, 85 sq. In his: ἐν παιδιᾷ περὶ ἀστραγάλων παίζων latet vitium aliud.

μετὰ τοῦ πατρὸς, παρὰ Πηλεΐ κατώκει καὶ Ἀχιλλέως ἐρώμενος γίνεται.

* * *

Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς **CAR.**
καὶ δράκοντος, τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος, **XIV.**
καὶ τὴν γῆν, πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν, ἀφ' ἧς **f. 1.**
ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν. Ἐπὶ τούτου, Φασίν, **§. 2.**
ἔδοξε τοῖς θεοῖς πόλεις καταλαβέσθαι, ἐν αἷς

III, 14, 1. §. 1. Mythi Attici. Cecrops. §. 2. Contentio de tutela Athenarum inter Neptunum et Athenen.

In Schol. II. μ, pr. qui cum h. l. conuenit, et si sua ex Hellenico petiit, est περιἀστραγάλων ὀργισθεῖς, suspirator et hic nihil aliud fuisse quam διενεχθεῖς περιἀστραγάλων, hinc nata in margine interpretamenta, aliud ἐν παιδιᾷ, aliud παίζων. Apollon. III, 117. in simili re dixit ἀμφὶ ἀστραγάλοισιν ἐψιόωντο. h. ἔπαιζον: sed tum non est de talis ludere, sed ludo occupatum esse in talis, talorum lusu. Ipse Homer. l. c. II. ψ, 88. ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς. Κλυτώνυμον. In Pal. Med. Dorv. Reg. 3. κλυτώνυμον. Varie omnino hoc nomen legitur: Κλητώνυμος,

Κλειτώνυμος, Κλεισώνυμος, Κλεώνυμος, vid. Barnes. ad Schol. II. l. c. μ, pr. Ante ἀπέκτεινε editum erat ἄκων, ab Aegio adiectum puto, ex eod. Schol. nam a codd. abest; tandem καὶ Φυγῶν vsque ad γίνεται exciderant Dorv. Cf. Schol. II. π, 14. ex Philostephano Cyrenaeo.

f. 1. Κέκροψ. vt Πέλοψ. Δόλοψ. Δρύοψ. male libb. aliquot Κέκρωψ. τὴν γῆν, πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν. Scribitur Ἀκτην et Ἀκτὴν, hoc Pal. et al. illud potest ad distinguendum a proprio nomen appellatiuum spectare. §. 2. καταβάλλεσθαι, (f. po-

- §. 3. ἔμελλον ἔχειν τιμὰς ἰδίας ἕκαστος. ἦκεν οὖν πρῶ-
τος Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ πλήξας τῆ
τριαίνῃ, κατὰ μέσσην τὴν ἀκρόπολιν ἀνέφηνε Θά-
λασσαν, ἣν νῦν Ἐρεχθίδα καλοῦσι. μετὰ δε
τοῦτον ἦκεν Ἀθηναῖα καὶ ποιησαμένη τῆς κατα-
λήψεως Κέκροπα μάρτυρα, ἐφύτευσεν ἐλαίαν, ἣ
§. 5. νῦν ἐν τῷ Πανδρυσίῳ δείκνυται. γενομένης δὲ ἔρι-
δος ἀμφοῖν περὶ τῆς χώρας, Ἀθηναῖαν καὶ Ποσει-
δῶνα διαλύσας Ζεὺς, κριτὰς ἔδωκεν οὐχ, ὡς εἶπον
τινὲς, Κέκροπα καὶ Κραναόν, οὐδὲ Ἐρεχθεά
§. 6. Θεοὺς δὲ τοὺς δώδεκα. καὶ τούτων δικαζόντων ἡ
χώρα τῆς Ἀθηναῖας ἐκρίθη, Κέκροπος μαρτυρήσαν-

III, 14, 1. §. 3. Occupat honorem Neptunus mari edito in arce,
at §. 4. Minerva fata olea; §. 5. dati iudices,

tius καταβλέσθαι). vt sit, vr-
bes condere, vt καταβάλλειν
θεμέλια dicitur. Enimvero
καταλαβέσθαι est occupare,
et mox occupatio κατάληψις:
§. 4. τῆς καταλήψεως. vt ante
καταλαβέσθαι. Pal. D. Reg. 3.
καταλύσεως. Vat. κέκροπι.
Mox §. 5. Ἀθηναῖαν καὶ Ποσει-
δῶνα ante διαλύσας glossema
redolet. οὐχ. ὡς εἶπον τινὲς,
Κέκροπα. pungit Callima-
chum; nam is ita tradide-
rat; vt docet Schol. ad Iliad.
ρ, 33. Κραναόν, P. et alii
male Δαναόν, Oxon. Δάτιον,

et alterum nomen Ἐρεχθεά
vitiose edebatur Ἐριχθεά, vt
alibi inf. c. 15, 1. etiam in
Latinis scriptoribus, in Ci-
cer. codd. Tusc. Qu. I, 48.
Fin. V, 21. in Hygin. et al.
In codd. Ἐρεσίχθονα. Dorv.
Ἐσίχθονα. et pronior in il-
lud sum, vt ap. Apollodor.
οὐδὲ Ἐρυσίχθονα scriptum
putem, Ceeropis filium; nam
Erechtheus non nisi multis
annis post vixit, inf. c. 15, 1.
Malim etiam pro καὶ Κρα-
ναόν, ἢ Κρ. §. 6. μαρτυρή-
σαντος, ὅτι πρῶτον. legeba-

τος, ὅτι πρῶτον τὴν ἐλαίαν ἐφύτευσεν. Ἀθηναῖ μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσεν Ἀθήνας. Ποσειδῶν δὲ, θυμῷ ὀργισθεὶς, τὸ Θριάσιον πεδῖον §. 7. ἐπέκλυσε καὶ τὴν Ἀττικὴν ὕφαλον ἐποίησε.

Κέκροψ δὲ γήμας τὴν Ἀκταίου κόρην Ἀγραυ- §. 2. λον, παῖδα μὲν ἔσχεν Ἐρυσίχθονα, ὃς ἄτεκνος §. 1. μετήλλαξε. θυγατέρας δὲ Ἀγραυλον, Ἐρσην, Πάνδροσον. Ἀγραύλου μὲν οὖν καὶ Ἄρεος Ἀλ- §. 2. κίππη γίνεται. ταύτην βιαζόμενος Ἀλιρρόθιος, ὁ Ποσειδῶνος καὶ νύμφης Εὐρύτης, ὑπὸ Ἄρεος Φω- ραθεὶς κτείνεται. Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ §. 3. κρίνεται, δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν, Ἄρει καὶ ἀπολύεται.

III, 14, 1. §. 6. assignant urbem deae; et Athenae ab ea nomen accepere. 2. §. 1. Cecropis ex Agraulo progenies. §. 2. Ex Agraulo filia Mars Alcippen parit; cui Halirrhothius Neptuni f. vim infert; a Marte caesus. A Neptuno Mars in Areopago in iudicium vocatus.

tur ὅτε. alterum, quod res restitui, ipsa res suppeditat, §. 7. offert quoque ἐπικλύζειν de eluue aquarum. Pal. τὸ Θριάσιον πεδῖον ἐπέκλυσε. abest πεδῖον a Pal. D. et al. additum ab Aegio, ex Stephano et Thucydide; poterit ideo excludi. ἐπέκλυσε diferte Reg. 1. ἐπεκάλυσε Dorv. Vulgo leg. inde ab Aegio ἐπεκάλυψε. alii ap. Aegium ἐπεκάκωσε, et ἐκάλυψε. R. 3. ἐπεκάλυε. Quod

restitui, ipsa res suppeditat, ἐπικλύζειν de eluue aquarum.

§. 2. §. 1. παῖδα refinxit pro παῖδας. Ἀγραύλην legitur in Pal. Reg. 3. et mox Ἀγραύλης, hoc etiam in Med. Vat. Variant codd. in Ἐρσην et Ἐρσην. hoc et in Pausania legitur. §. 2. Ἀλικίππη, Pal. M. Reg. 3. Ἀλικίππος. male. Quod in nostro sequitur,

Γ. 3. Ἐρσης δὲ καὶ Ἑρμοῦ Κέφαλος, οὗ ἔρασθεισα
 §. 1. Ἡὼς ἤρπασε καὶ μιγεῖσα ἐν Συρία παῖδα ἔγεν-
 §. 2. νησε Τιθωνόν· οὗ παῖς ἐγένετο Φαέθων. τούτου
 §. 3. δὲ Ἀστύνοος· τοῦ δὲ, Σάνδακος· ὃς ἐκ Συρίας
 ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν, πόλιν ἔκτισε Κελένδριν, καὶ
 γήμας Φαρνάκην τὴν Μεγασσάρου, Κινύραν τὸν

III, 14, 3. §. 1. Cephalus ex Aurora Tithonum suscipit:

§. 3. laborat mendo: Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται
 διαζόντων τῶν δώδεκα
 θεῶν Ἄρει, in vltima voce
 adstipulantur codd. Pal. V.
 Vef. D. O. Reg. 3. vulgata
 erat ἄρη. Sollemnia sunt
 κρίνειν τινα, in iudicium vo-
 care, et κρίνειν δίκην τινα.
 etiam κρίνεσθαι πρὸς τινα.
 Flagitat ita ratio, vt sit aut
 Ποσειδῶν κρίνει — Ἄρη, aut
 κρίνεται πρὸς Ἄρη, aut κρίνει
 (τὴν δίκην) τῷ Ἄρει. Gale
 iungit κρίνεται Ἄρει, *disce-
 rptat cum Marte*; non mi-
 nus tamen dicitur, *δικάζειν
 τινα*. manet etiam huius ora-
 tio in fine, vbi saltem leg.
 καὶ οὗτος ἀπολύεται. Longius
 recedit Scaliger ad Chron.
 Euseb. p. 31. Ποσειδῶνος δὲ
 εἰσχύοντος, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 κρίνεται, *δικαζόντων τῶν δώ-*

δεκα θεῶν, Ἄρης καὶ ἀπολύε-
 ται. plena tamen et absoluta
 sic exit oratio. cf. Pausan.
 I, 28. p. 68.

Γ. 3. §. 2. Σάνδακος dant
 Codd. P. O. V. R. 3. vulgo:
 Σάνδοκος. §. 3. Retinui Κε-
 λένδριν. quod Strabo XIV.
 p. 986. et alii tuentur. cf.
 Gronov. ad Melam I, 13.
 p. 992. Κελλείδριν D. R. 3.
Celenderis vel *Celendris* ad-
 huc Taciti aetate munitum
 admodum erat castellum:
 Ann. II, 80. γήμας Φαρνά-
 κην τὴν Μεγασσάρου. editum
 erat Θανάκην stellula appo-
 sita ab Aegio, nescio qua de
 caussa. Pal. Θινάκην. resti-
 tuendam esse Φαρνάκην vidit
 iam Munk. ad Anton. Lib.
 34. pr. et Meurs. in Cypro
 II, 9. ex Hesych. Κινύρας,
 Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνακῆς. vbi

Συρίων βασιλέα ἐγέννησε. Κινύρας οὗτος ἐν Κύ- §. 4.
 πρῶ, παραγενόμενος σὺν λαῶ, ἔκτισε Πάφον. γή-
 μαις δὲ ἐκεῖ Μεθάρμην, κόρην Πυγμαλίωνος Κύ-
 πρίων βασιλέως, Ὁξύπορον ἐγέννησε, καὶ Ἄδωνιν.
 πρὸς δὲ τούτοις θυγατέρας Ὀρσεδίκην, Λαογόρην
 καὶ Βραισίαν. αὗται δὲ διὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἀλ- §. 5.
 λοτρίοις ἀνδράσι συνευναζόμεναι, τὸν βίον ἐν Ἀι-
 γύπτῳ μετήλλαξαν. Ἄδωνις δὲ ἔτι παῖς ὢν, §. 4.
 Ἄρτέμιδος χόλῳ πληγεὶς ἐν Θήραις ὑπὸ σὺς ἀπέ- §. 1.
 θανεν. Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν Φοίνικος καὶ Ἄλφει- §. 2.
 βόιας λέγει. Πανύασις δὲ φησι Θεϊαντος βασι-
 λέως Ἀσσυρίων, ὃς ἔσχε θυγατέρα Σμύρναν.
 αὕτη κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης, οὐ γὰρ αὐτὴν ἐτίμα, §. 3.
 ἴσχει τοῦ πατρὸς ἔρωτα καὶ συνεργὸν λαβοῦσα
 τὴν τροφὸν, ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας δώδεκα

III, 14, 3. a quo §. 4. oriundus Cinyras. Eius stirps: in qua
 4. §. 1. Adonis, secundum alios §. 3. e Myrrha,

v. Not. In Suida autem est
 Φαρνάκη in Σαρδαναπάλους
 δύο p. 287. etsi Kust. mutavit
 in Φαρνάκους, Κινύραν miror
 abesse ab omnibus libris:
 quo tamen carere oratio ne-
 quit. τὸν Συρίων βασιλέα.
 ita D. V. Regg. Συρέων Pal.
 vulgatum erat Ἀσσυρίων, sol-
 lenni permutatione: v. Ou-
 dendorp. ad Sueton p. 38.
 equidem et hoc et illud de-

lendum cenleo, insertum e
 margine loco alieno; nam
 ad Sandacum spectare illud
 debuit.

§. 4. §. 1. ἐν Θήραις, immo
 ἐν Θήρα. mirum, quod sem-
 per in hac voce labuntur
 librarii, vt sup. c. 13, 3. §. 6.
 sic et apud Eratosth. 33. περὶ
 τὰς Θήρας editur. — §. 2.
 Σμύρναν. de scriptura vid.
 doctiff. Verheyck ad An-

- §. 4. συνευνάσθη. ὁ δὲ ὡς ἤσθετο, σπασάμενος ξίφος, ἐδίωκεν αὐτήν· ἢ δὲ, περικαταλαμβανομένη, θεοῖς ἠΐξαστο ἀφανῆς γενέσθαι. θεοὶ δὲ κατοικτεΐραντες αὐτήν εἰς δένδρον μετήλλαξαν, ὃ καλοῦσι σμύρναν.
- §. 5. δεκαμηνιαίῳ δὲ ὕστερον χρόνῳ, τοῦ δένδρου ῥαγέντος, γεννηθῆναι τὸν λεγόμενον Ἄδωνιν· ὃν Ἄφροδίτη διὰ κάλλος ἔτι νήπιον, κρύφα θεῶν, εἰς λάρ-

III, 14, 4. §. 5. in myrrham fruticem mutata, natus. Amat eum Venus, et apud Proserpinam servandum abscondit; at illa amore pueri capta, non reddit;

tonin. Lib. p. 299. σμίρναν Pal. §. 4. ἢ δὲ περικαταλαμβανομένη. legebatur περικαταλαμβανομένη sine sensu. Alterum iam Commel. et Gale reponi voverant. περικαταλαμβανομένη coni. Faber. προκατάληπτος in simili re legebatur inf. c. 14, 8. extr. §. 7. sed a me in περικατάληπτος mutatum; περικαταλαμβάνεσθαι magis accommodatum etiam h. l. et in Vat. Pal. reperio περικαταλαμβανομένη. In Diodoro II, 50. p. 162. lin. 77. εἰάν δὲ περικατάληπτον ἢ de camelopardo. In Schol. II, σ, 486. Pleiades Orionem fugientes, αἱ δὲ περικατάληπτοι γενόμεναι. Schol. Apollon. IV,

228. Iphim προκατάληπτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ Αἰήτου περιστάντος αὐτὸν βρόχῳ. Alioqui malim simpliciter ἢ δὲ κκαταλαμβανομένη. deprehensa; Zenob. III, 14. de Pandionis filiabus: αἱ δὲ κκαταλαμβανόμεναι ἠΐξαντο ἀφανεῖς γενέσθαι, vt h. l. ἠΐξαστο ἀφανῆς γενέσθαι, sic scripti ratione grammatica iubente; accedentibus codd. P. Vef. D. O. pro vulgari ἀφανῆ, solenni lapsu, de quo monitum a Dorvill. ad Charit. p. 452. ὃ καλοῦσι σμύρναν. Pal. ὃ καλοῦσιν μύρναν Dorv. Reg. 3. ὃ καλοῦσι μύρναν. Vat. ὃ καλοῦσι σμύρνας. §. 5. διὰ κάλλος legebatur διὰ κάλλους, sed iam emendavit

νακα κρύψασα, Περσεφόνη παρίστατο. ἐκείνη δὲ, ὡς ἐθεάσατο, οὐκ ἀπέδιδου. κρίσεως δὲ ἐπὶ Διὸς §. 6. γενομένης, εἰς μοῖρας διηρέθη ὁ ἐνιαυτός· καὶ μίαν μὲν παρ' ἑαυτῷ μένειν τὸν Ἄδωνιν, μίαν δὲ παρὰ Περσεφόνη προσέταξε, τὴν δὲ ἑτέραν παρὰ Ἀφροδίτῃ. ὁ δὲ Ἄδωνις ταύτῃ προσένειμε καὶ τὴν ἰδίαν §. 7. μοῖραν. ὕστερον δὲ Θηρευῶν Ἄδωνις ὑπὸ σὺς πληγεῖς ἀπέθανε.

Κέκροπος δὲ ἀποθανόντος, Κραναὸς αὐτόχθων §. 5. ὦν, ἐφ' οὗ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος λέγεται κατα- §. 1.

III, 14, 4. §. 6. iudicio a Iove constituto, per partes anni cum alterutra habitat. 5. In Attica Cecropi succedit Cranaus; sub quo diluuium Deucalionis fuit;

Faber probante Dorvill. ad Carit. p. 452. et sic ms. Dorv. cum Reg. 3. Ipse Anton. Lib. c. 34. καὶ αὐτὸν Ἀφροδίτῃ πλεῖστον ἠγάπησε διὰ τὸ κάλλος. κρύφα θεῶν haud dubie e margine irrepfit: quorsum enim κρύφα θεῶν κρύψασα? παρίστατο tanquam depositum. οὐκ ἀπέδιδου. cf. Hymn. Orph. 55, 10. 11. — §. 6. κρίσεως ἐπὶ Διὸς γενομένης. vel vt ille praesideret, vel vt in eius potestate haberetur eique permetteretur. εἰς μοῖρας. erat εἰς τρεῖς μ. sed vocem illam ignorant

codd. mox παρ' ἑαυτοῦ P. V. D. minus recte. περὶ Περσεφόνη Pal.

§. 5. Cranaus succedit Cecropi. Κραναὸς * αὐτόχθων edebatur inde ab Aegio; scilicet putatur deesse ἐβασίλευε. Possunt quidem, eiecto οὔτεσ, iungi Κραναὸς — γήμας — ἐγέννησε. αὐτόχθων ὦν. altera vocula auxi, cum simpliciter αὐτόχθων esset, etsi parum refert: sed erat in codd. D. Vcl. αὐτοχθώνων et in Regg. αὐτοχθώνων. (Oudendorpii observationem ap. Gronov. ad Melam p. 992.

§. 2. κλυσμὸν γενέσθαι. οὗτος γήμας ἐκ Λακεδαιμόνος Πεδιάδα τὴν Μήνυτος, ἐγέννησε Κραναῆν, καὶ Κραναίχμην, καὶ Ἀτθίδα ἧς ἀποθανούσης ἔτι παρθένου, τὴν χώραν Κραναὸς Ἀτθίδα προσηγόρευσε.

Γ. 6. Κραναὸν δὲ ἐκβαλὼν Ἀμφικτύων ἐβασίλευσε.

§. 1. τοῦτον ἔνιοι μὲν Δευκαλίωνος, ἔνιοι δὲ αὐτόχθονα λέγουσι.

§. 2. Βασιλεύσαντα δὲ αὐτὸν ἔτη δώδεκα Ἐριχθόνιος ἐκβαλλει. τοῦτον οἱ μὲν Ἡφαίστου καὶ τῆς Κραναοῦ θυγατρὸς Ἀτθίδος εἶναι λέγουσιν· οἱ δὲ,

§. 3. Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς, οὕτως· Ἀθηνᾶ παρεγένετο πρὸς Ἡφαιστον, ὄπλα κατασκευάσαι θε-

III, 14, 6. §. 1. eique Amphictyon; huic §. 2. Erichthonius; dictus ex Vulcano et Minerva natus arma fabricanda ab eo petente;

non assequor.) §. 2. γήμας ἐκ Λακεδαιμόνος Πεδιάδα τὴν Μήνυτος. non aliunde nota haec, et vix satis sana. Μήνυτος e codd. dedi pro Μήνυτος.

Γ. 6. §. 1. ἔνιοι δὲ αὐτόχθονα λέγουσι. sic restitui, quod res iubebat facere et Pierf. ad Moerid. p. 112. cum Galeo e cod. Oxon. nec dubito in Pal. et aliis etiam sic legi, sed obscuro forte compendio scripturae; vulgo αὐτόχθονος legebatur. §. 2.

ἔτη δώδεκα. legebatur ἐπὶ δώδεκα ἔτη. ultima vox abest a Pal. D. Regg. recte; nam latet illa in ἐπὶ, quod in ἔτη mutavi, monente quoque Pierfon. ad Moerid. p. 112. — Ἡφαίστου καὶ τῆς Κραναοῦ θυγατρὸς Ἀτθίδος. legebatur vitiose Ἡφαιστής τῆς Κραναῆς θ. A. ex litterarum compendio ductu non intellecto. Monuere tamen de emendatione Faber et Gale, qui etiam Tzetzam in Chil. laudat; est locus Chil. V, 670.

λουσα. ὁ δὲ, ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ Ἀφροδίτης,
 εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθε τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ διώκειν
 αὐτὴν ἤρξατο ἢ δὲ ἔφευγεν. ὡς δὲ ἐγγὺς αὐτῆς §. 4.
 ἐγένετο, πολλῇ ἀνάγκῃ, ἦν γὰρ χωλός, ἐπειρᾶτο
 συνελθεῖν. ἢ δὲ, ὡς σώφρων καὶ παρθένος οὔσα,
 οὐκ ἠνέσχετο. ὁ δὲ ἀπεσπέρμηθεν εἰς τὸ σκέλος
 τῆς θεᾶς. ἐκείνη δὲ μυσαχθεῖσα, ἐρίῳ ἀπομάξασα §. 5.
 τὸν γόνον εἰς γῆν ἐξέριψε. Φευγούσης δὲ αὐτῆς, καὶ
 τῆς γονῆς εἰς γῆν πεσοῦσης, Ἐριχθόνιος γίνεται.
 τοῦτον Ἀθηνᾶ κρύφα τῶν ἄλλων θεῶν ἔτρεφεν, §. 6.
 ἀθάνατον θέλουσα ποιῆσαι καὶ καταθεῖσα αὐτὸν
 εἰς κίστην, Πανδρόσῳ τῇ Κέκροπος παρακατέθετο,
 ἀπειπούσα τὴν κίστην ἀνοίγειν. αἱ δὲ ἀδελφαὶ §. 7.
 τῆς Πανδρόσου ἀνοίγουσιν ὑπὸ περιεργίας, καὶ
 θεῶνται τῷ βρέφει παρεσπειραμένον δράκοντα

III, 14, 6. §. 6. a dea Pandroso Cecropis f. servandus datus Erich-
 thonius,

§. 3. ἐγκαταλελειμμένος P. V. et codd. male edebatur τὸ γ.
 Vef. D. Reg. 3. Sane amor, In fragmenti marmoris Veli-
 cupido, dicitur καταλαβῆσθαι terni Borgiani ab Heeren
 τινά. §. 4. ὡς δὲ ἐγγὺς, ab edito legitur ex Apollodoro:
 est δὲ a Pal. πολλῇ ἀνάγκῃ — Ἡφαιστον. καὶ, μὴ πρὸς
 ad seqq. retrahit Gale, ita δεξάμενης (scil. Ἀθηνᾶς) το
 vero ridicula exorietur sen- λεχος, γονῆς ἐπὶ τὴν γῆν πε-
 tentia, si claudicatio pro σουσης, γενναται Ἐριχθονιος.
 caussa habenda; immo vero §. 6. παρακατέθετο. Pal. ἐπι-
 referendum ad antec. nam κατέθετο, mox δὲ inter αἱ
 cursum claudus pes inhibere ἀδελφῶν ἰπῶν codd. suppedi-
 solet. §. 5. τὸν γόνον. sic tabant. §. 7. παρεσπειρα-

et codd. male edebatur τὸ γ.
 In fragmenti marmoris Veli-
 terni Borgiani ab Heeren
 edito legitur ex Apollodoro:
 — Ἡφαιστον. καὶ, μὴ πρὸς
 δεξάμενης (scil. Ἀθηνᾶς) το
 λεχος, γονῆς ἐπὶ τὴν γῆν πε-
 σουσης, γενναται Ἐριχθονιος.
 §. 6. παρακατέθετο. Pal. ἐπι-
 κατέθετο, mox δὲ inter αἱ
 ἀδελφῶν ἰπῶν codd. suppedi-
 tabant. §. 7. παρεσπειρα-

- §. 8. καὶ, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ὑπ' αὐτοῦ διεφθάρησαν τοῦ δράκοντος. ὡς δὲ ἔνιοι, δι' ὀργὴν Ἀθηνᾶς ἐμμανεῖς γενόμεναι, κατὰ τῆς ἀκροπόλεως αὐτὰς
- §. 9. ἔρριψαν. Ἐν δὲ τῷ τεμένει τραφεῖς Ἐριχθόνιος ὑπ' αὐτῆς Ἀθηνᾶς, ἐκβαλὼν Ἀμφικτύονα, ἐβασίλευσεν Ἀθηνῶν καὶ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἕοικον τῆς Ἀθηνᾶς ἰδρύσατο, καὶ τῶν Παναθηναίων τὴν
- §. 10. ἑορτὴν συνεστήσατο καὶ Πασιδέαν Νηίδα νύμφην ἔγημεν, ἐξ ἧς παῖς Πανδίων ἐγεννήθη.
- Γ. 7. Ἐριχθονίου δὲ ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν
- §. 1. τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς, Πανδίων ἐβασίλευσεν

III, 14, 6. tum §. 9. in templo deae enutritus, rex factus eius signum in arce consecrat et Panathenaea instituit; idem Minervae templo sepelitur. 7. §. 1. Succedit Pandion I.

μένον δράκοντα. profus quod Ovid. v. 561. *adporrectumque draconem*; alioqui coniectarem *περισπειραμένον*. — §. 8. ὑπ' αὐτοῦ διεφθάρησαν, vulgg. ἀπ' α. sed verum ipsi codd. P. V. R. 3. offerunt: ἴτεμ αὐτὰς ἔρριψαν pro αὐτάς. similibus fere verbis narrat haec Pausan. I, 18 pr. §. 9. Πασιδέαν Νηίδα. nomen vix sanum; legendum Πραξιδέαν. v. Obsl. §. 10. Sane Pal. *πραξιδέαν* sed σ super ξ appicta: hinc codd. V. M. O. Reg. 3. D. *πραξιδέαν*.

Tzetzæ Chil. I, 174. *Φρασιδέαν*, at idem Chil. V, 521. *πραξιδέαν* scribit. Haec eadem varietas etiam apud alios scriptores, a quibus nomen memoratur, occurrit. ἐξ ἧς αὐτῆς παῖς Π. Pal. D. V. R. 3. αὐτῇ Med. saltem αὐτῷ scribendum.

Γ. 7. καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς. legebatur ἐν τῷ α τῷ τεμένει quæ lectione nihil facile videas infulsus. Emendant Meurf. Regg. Athen. II, 1. Gale ad n. l. et iam olim Scaliger ἐν

ἐφ' οὗ Δημήτηρ καὶ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικὴν §. 2.
 ἦλθον. ἀλλὰ Δήμητρα μὲν Κελεὸς εἰς τὴν Ἐλευ-
 σίνα ὑπεδέξατο· Διόνυσον δὲ Ἰκάριος, καὶ λαμ- §. 3.
 βάνει παρ' αὐτοῦ κλῆμα ἀμπέλου. καὶ τὰ περὶ
 τὴν οἰνοποιίαν μαρτυράων, καὶ τὰς τοῦ θεοῦ δω-
 ρήσασθαι θέλων χάριτας ἀνθρώποις, ἀφικνεῖται
 πρὸς τινὰς ποιμένας, οἱ γευσάμενοι τοῦ ποτοῦ, καὶ
 χωρὶς ὕδατος δι' ἡδονὴν ἀφειδῶς ἐκλύσαντες, πε-
 φαρμάχθαι νομίζοντες, ἀπέκτειναν αὐτόν. μεθ'

III, 14, 7. Sub quo §. 2. Ceres et Bacchus in Atticam veniunt.
 Icarus beneficium vini a Baccho acceptum et cum rusticis
 communicatum morte luit;

τῷ αὐτῷ τεύενει, Ic. quo nu-
 tritus fuerat; sed et ieiun-
 num hoc, et lapsus causa
 parum probabilis. Faber
 conj. ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς τε-
 μέναι. Mihi videtur error
 inde natus, quod librarius
 volebat ἀθηνᾶς nomen alie-
 no loco pingere, sed littera
 prima exarata se cohibuit;
 sequens librarius aut incu-
 ria aut animi stupore litte-
 ram illam redhibuit. §. 2.
 ἐφ' οὗ etiam hic ἐφ' Pal. M.
 D. R. 3. εἰς τὴν Ἐλευσίνα
 excusari potest; sed valde
 verisimile, margini fuisse al-
 litum ad illud: εἰς τὴν Ἀτ-

τικὴν. §. 3. δι' ἡδονὴν ἀφει-
 δῶς. Ordo ex Pal. V. D.
 emendatus; erat ἀφειδῶς δι'
 ἡδονὴν. erat porro ἐκλύσαν-
 τες, quod relinqui potuisse
 mireris: ἐκλύσαντες notatum
 quoque e libb. est, Pal. V.
 Ox. R. 3. verba μεθ' ἡμέραν
 δὲ νοήσαντες ἔθραψαν αὐτόν,
 accessere in ed. Commel.
 nec monitum vnde: ex Pal.
 scilicet; et habent cett. co-
 dices. Faber cum Galeo em.
 νήφοντες. propius ad Scho-
 lion Homeric. l. c. Valken.
 pag. 64. praefert νήψαντες.
 potest alius coniecere μετα-
 νοήσαντες, cum proeuiteret

- §. 4. ἡμέραν δὲ νοήσαντες, ἔθαψαν αὐτόν. Ἐριγόνη δὲ τῇ θυγατρὶ, τὸν πατέρα μαστευούσῃ, κύων συνήθης ὄνομα Μαίρα, ἣ τῷ Ἰκαρίῳ συνείπετο, τὸν νεκρὸν ἐμήνυσε κἀκείνη κατοδυρομένη τὸν πατέρα, ἑαυτὴν ἀνήρτησε.
- f. 8. Πανδίων δὲ γήμας Ζευξίππην τῆς μητρὸς τὴν §. 1. ἀδελφὴν, θυγατέρας μὲν ἐτέκνωσε Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν· παῖδας δὲ διδύμους Ἐρεχθεά καὶ §. 2. Βούτην. πολέμου δὲ ἐξαναστάντος πρὸς Λάβδακον περὶ γῆς ὄρων, ἐπεκαλέσατο βοηθὸν ἐκ Θράκης Τηρέα τὸν Ἄρρεος καὶ τὸν πόλεμον σὺν αὐτῷ κατορθώσας, ἔδωκε Τηρεῖ πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ §. 3. θυγατέρα Πρόκνην. ὁ δὲ, ἐκ ταύτης γεννήσας παῖδα Ἴτυν, καὶ Φιλομήλας ἐρασθεῖς, ἔφθειρε

III, 14, 7. §. 4. Maerae canis odoratu, inuento patris corpore, se suspendit Erigone filia. 8. §. 1. Pandionis ex Zeuxippo liberi: Erechtheus et Butes, Procne et Philomela. §. 2. Bello cum Labdaco orto Terens socius arcessitus Procnen coniugio accipit, §. 3. mox Philomelae vim infert, excisa lingua.

facti. At nulla mutatione opus; νοήσαντες, cum sopore discusso viderent quae perpetraverant. Ita fere sup. I, 9, 18. p. 58. de Argonautis noctu cum Cyzico congressis: μεθ' ἡμέραν δὲ, ὡς ἔγνωσαν.

f. 8. §. 1. λαύδακον D. M. Reg. 3. vt ibid. τὸν Ἄρρεος

Pal. Ἄρρεως ed. Rom. Comm. §. 3. καὶ Φιλομήλας. edebatur Φιλομήλης. erat tamen prius in codd. Pal. V. D. Reg. 3. Conon. l. c. al. Est Φιλομήλα, v. c. ap. Demosth. Pausan. Forte ad eundem modum formatum erat Πολυμήλα sup. III, 13, 8. §. 5, sed in nominibus his, quae tan-

καὶ ταύτην, εἰπὼν τεθνᾶναι Πρόκνην, κρύπτων ἐπὶ τῶν χωρίων. αὖθις δὲ γήμας Φιλομήλαν, §. 4. συνευνάζετο, καὶ τὴν γλώσσαν ἐξέτεμεν αὐτῆς. ἢ δὲ ὑφήνασα ἐν πέπλῳ γράμματα καὶ διὰ τούτων ἐμήνυσε Πρόκνη τὰς ἰδίας συμφοράς. ἢ δὲ, §. 5. ἀναζητήσασα τὴν ἀδελφὴν, κτείνει τὸν παῖδα Ἴτυν, καθεψήσασα, Τηρεῖ δεῖπνον ἀγνοοῦντι προτίθησι καὶ μετὰ τῆς ἀδελφῆς διαταχέως ἔφυγε. Τηρεὺς δὲ αἰσθόμενος, ἀρπάσας πέλεκυν, ἐδίωκεν. §. 6. αἱ δὲ, ἐν Δαυλία τῆς Φωκίδος γινόμεναι περικα-

III, 14, 8. §. 5. Procne et Philomela Tereum §. 6. filio in epulis apposito vltae,

tum ex poetis nota sunt, Ionica saepe ratio obtinet. ὁ δὲ ἐκ ταύτης. in seqq. oratio scabra; multo magis deprauata in ed. Rom. et Commel. Faber emendat καὶ κρύπτων. Equidem in verbis ἔφθειρε καὶ ταύτην agnoscebam manum interpolatoris: nunc tamen peruideo transpositione loco succurri posse. Tolerabili saltem modo decurrit narratio hoc modo: ὁ δὲ, ἐκ ταύτης γεννήσας παῖδα Ἴτυν, καὶ Φιλομήλας ἐρασθεὶς ἔφθειρε καὶ ταύτην. εἰπὼν γὰρ τεθνᾶναι Πρόκνην, αὖθις δὲ γήμας Φι-

λομήλαν συνευνάζετο, καὶ, κρύπτων ἐπὶ τῶν χωρίων, (in agro: vt sup. I, 9, 11. §. 3. et aliquoties) τὴν γλώσσαν ἐξέτεμεν αὐτῆς. abduxerat enim Philomelam a patre loco defunctae sororis ducendam. §. 4. συνευνάζετο Vat. ὑφήνασα . . ἐμήνυσε iungenda sunt, et expungendum καὶ temere illatum. Πρόκνην male post ἐμήνυσε Pal. Dorv. Vat. §. 5. Post Ἴτυν deest καὶ. δεῖπνον ἀ. προτίθησι. ex communi vsu cum Fabro leg. παρατίθησι. quod et Zenob. III, 14. habet, qui in nonnullis Apol-

§. 7. τάληπτοι, θεοῖς εὐχονται ἀπορνεωθῆναι. καὶ
 Πρόκνη μὲν γίνεται ἀηδῶν· Φιλομήλα δὲ χελιδῶν.
 ἀπορνεοῦται δὲ καὶ Τηρεὺς, καὶ γίνεται ἔποψ.

CAP. XV. Πανδίωνος δὲ ἀποθανόντος, οἱ παῖδες τὰ πα-
 τρῶα ἐμερίσαντο. καὶ τὴν βασιλείαν Ἐρεχθεὺς
 §. 1. λαμβάνει. τὴν δὲ ἱερωσύνην τῆς Ἀθηναῶν καὶ τοῦ
 §. 2. Ποσειδῶνος τοῦ Ἐριχθονίου Βούτης. γήμας δὲ
 Ἐρεχθεὺς Πραξιθέαν τὴν Φρασίμου καὶ Διογε-
 νείας τῆς Κηφισοῦ, ἔσχε παῖδας Κέκροπα, Πάν-
 δωρον, Μητίονα· θυγατέρας δὲ, Πρόκριν, Κρέουσαν,
 Χθονίαν, Ὠρείθυιαν, ἣν ἤρπασε Βορέας.

III, 14, 8. §. 7. In aues cum eo mutantur. 15, 1. §. 1. Erechtheus
 patri in regno, Butes in sacerdotio Athenes et Neptuni
 Erechthei succedit. §. 2. Erechthei et Praxitheae liberi.

iodorum expressit. §. 6. πελέκην et ἔδακην Vat. ἐν
 Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος quem lo-
 cum in hac narrationis parte
 habeant, non dicam. πε-
 ρικατάληπτοι. reposui secun-
 dum ea, quae paullo ante
 §. 4. §. 4. sunt observata,
 cum Pal. D. Reg. 3. et Vat.
 exhiberent, Vef. παρακατά-
 ληπτος. quod et in marg.
 Vat. vulgo προκατάληπτοι.
 omnia profecta ex compen-
 diosa scriptura; in quam
 utinam homines ne incidif-

sent! quanta sic molestae
 eruditionis parte careremus!
 Zenob. l. c. simpliciter κα-
 ταλαμβάνουσαι. leg. καταλαμ-
 βανόμεναι. §. 7. ἀπορνεοῦται,
 ex grammatica ratione et
 codd. pro vulg. ἀπωρνεοῦται.
 §. 1. §. 2. Πραξιθέαν Vat.
 ut sup. c. 14, 6. p. 269. Not.
 p. 837. κυφισοῦ Vat. κυφίσου
 Dorv. κεφίσου Pal. Reg. 3.
 Orithyiae nomen plerumque
 corrupte scriptum; editum
 erat ὠρειθεῖαν, ὠρθεῖαν Pal.
 ὠρειθεῖαν Dorv. Vat. Reg. 3.

Χθονίαν μὲν οὖν ἔγημε Βούτης· Κρέουσαν δὲ §. 3.
 Ξοῦθος. Πρόκριον δὲ Κέφαλος ὁ Δηϊόνος. ἢ δὲ, §. 4.
 λαβοῦσα χρυσοῦν στέφανον, Πτελέοντι συνευνά-
 ζεται· καὶ Φωραθεῖσα ὑπὸ Κεφάλου, πρὸς Μίνωα
 Φεύγει. ὁ δὲ αὐτῆς ἐρᾷ, καὶ πείθει συνελθεῖν. §. 5.
 εἰ δέ γε συνέλθοι γυνὴ Μίνωι, ἀδύνατον ἦν αὐτὴν
 σωθῆναι· Πασιφάη γάρ, ἐπειδὴ πολλαῖς Μίνωσ
 συνηνάζετο γυναιξίν, ἐφαρμάκευσεν αὐτὸν, καὶ,
 ὁπότε ἄλλη συνηνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει
 Θηρία, καὶ οὕτως ἀπώλλυντο. ἔχοντος οὖν αὐτοῦ §. 6.

III, 15, 1. Filiae §. 3. Chthonia, §. 4. Procris, Cephalo nupta,
 §. 5. ad Minoem fuga facta,

§. 3. ὁ Δηϊόνος. editum erat
 Δηιονέως. quod etiam Tzetzza
 Chil. I, 541. habet, hunc
 locum exscribens; sed illud
 Pal. Dorv. Vat. Met. Reg. 3.
 nisi quod ὁ omittunt. De
 varietate hac vid. V. L. ad
 I, 7, 3. §. 4. p. 45. §. 4. Πτε-
 λέοντι. Vat. τελέοντι. Med.
 πχυτελέοντι R. 3. πτελεόντι.
 nomen aliunde non notum.
 Nisi Teleontem Athenien-
 sem huc voces, cuius filius
 Butes (diuersus ab eo, quem
 in Apollod. paullo ante vi-
 dimus) inter Argonautas erat
 sup. I, 9, 16. Apollon. I, 95.
 et al. apud Burman. Catal.

Argon. in Butes. Apud Stra-
 bon. X. p. 694. (452.) poetae
 Menandro antiquiores nar-
 rarunt, Leucadia petra de-
 filuisse primum Cephalum
 ἐρασθέντα Πτάλα, τοῦ Δηϊο-
 νέως. corruptum nomen. mss.
 παρόλα quod recte Xylan-
 der emendat Πτερέλα, vid.
 sup. II, 4, 7. §. 4. — §. 5. εἰ
 δέγε συνέλθοι Pal. συνέλθειε,
 συνευνάζετο Vat. et Ed. pr. et
 Comm. emendabam ἀπώλου-
 το. Pal. paullo durius omif-
 sum est αἱ γυναῖκες. εἰς τὰ
 ἄρθρα ἐφίει. immo ἀφίει. vt
 ἀφιέναι βέλος. et sic γόνον
 ἀφιέναι Aristoteles et Aelian.

κύνα ταχύον, ἀκόντιόν τε ἰθυβόλον, ἐπὶ τούτοις
 Πρόκρις, δοῦσα τὴν Κιρκαίαν πιεῖν ῥίζαν, πρὸς τὸ
 §. 7. μηδὲν βλάψαι, συνευνάζεται. δείσασα δὲ αὐθις
 τὴν Μίνωος γυναῖκα, ἤκεν εἰς Ἀθήνας· καὶ διαλ-
 λαγεῖσα Κεφάλῳ, μετὰ τούτου παραγίνεται ἐπὶ
 §. 8. Θήραν· ἦν γὰρ Θηρευτική. διώκουσαν γὰρ αὐτὴν

III, 15, 1. §. 6. quem a morbo liberat, accepto cane et iaculo,

§. 6. ἔχοντος οὖν αὐτοῦ. Ede-
 batur: ἔχοντος οὖν κεφάλου
 αὐτοῦ. incite, nam αὐτοῦ
 ad Minoem referendum erat.
 Sed Aegium habemus reum
 confitentem, se locum in-
 terpolasse ex Hygino, quem
 male utique cum nostro com-
 paravit; igitur, idque iam
 Commelin. facere iusserat,
 eieci Κεφάλου, quod codd.
 ignorant. — τε post ἀκόντιον
 male e Pal. et rel. mss. ex-
 cidit ἰθύβολον scribit Pal. Se-
 quentia foedata erant inter-
 punctione, quam sustuli, et
 vitiosa lectione, pro qua ve-
 ram e libb. restitui: e Dor-
 villiano dederat pleraque, ut
 nunc video, Verheyck. ad
 Liberal. 41. ἐπὶ τούτοις etiam
 h. l. de conditione, cf. V. L.
 ad I, 9, 12. §. 8. p. 76. Porro

edebatur ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα τὴν
 Κιρκίαν πιεῖ ῥίζαν — καὶ συ-
 νευνάζεται ex Aegii interpo-
 latione. τὸν ἄνδρα codd. igno-
 rant, ut et καὶ ante συνευνά-
 ζεται. — ἰδοῦσα nihil est:
 ἴδουσα habent codd. ipsa res
 suppeditat δοῦσα, itaque in-
 dulsi mihi hoc loco, ut a
 codd. recederem; πιεῖν Pal.
 Vat. Reg. 3. πιεῖν Dorv. de-
 betur ergo Aegio barbarum
 illud πιεῖ. πρὸς τὸ μηδὲν βλά-
 ψαι sc. τὸν Μίνωα αὐτὴν, ne
 putes requiri βλάπτεσθαι. —
 §. 7. ἤκεν εἰς Ἀθήνας. magis
 definite Liberalis l. c. εἰς
 Θεορικὸν τῆς Ἀττικῆς, ut erat
 sup. p. 107. Hinc emendan-
 dum Scholion Odyss. λ, 321.
 ἐν τῇ Θεοριῶν κατώκει. ἐπὶ
 Θήραν Pal. Dorv. Reg. 3. pro
 vulg. εἰς Θήραν. de quo

ἐν τῇ λόχμῃ ἀγνοήσας Κέφαλος ἀκοντίζει, καὶ
 τυχῶν ἀποκτείνει Πρόκριν. καὶ κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ
 πάγῳ Φυγὴν αἰδίου καταδικάζεται.

᾽Ωρείθυιαν δὲ, περῶσαν, ἐπὶ Ἴλισσοῦ ποταμοῦ §. 2.
 ἀρπάσας Βορέας συνῆλθεν· ἡ δὲ γεννᾶ θυγατέρας §. 1.
 μὲν Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην· υἱοὺς δὲ Ζήτην καὶ
 Κάλαϊν πτερωτοὺς. οἱ, πλέοντες σὺν Ἰάσονι, καὶ §. 2.
 τὰς Ἀρπυίας διώκοντες, ἀπέθανον. ὡς δὲ Ἀκου-
 σίλαος λέγει, περὶ Τῆνον ὑφ' Ἡρακλέους ἀπό-

III, 15, 1. §. 8. in Atticam reuerfa, a marito imprudente interimi-
 tur. Is in Areopagum vocatus abfoluitur. 2. Orithyia
 a Borea rapta: eius liberi Zetes et Calais.

dictum sup. ad III, 13, 2.
 §. 5. — §. 8. γὰρ post διώ-
 κουσαν emendandum cum Ae-
 gio et Fabio οὖν vel δὲ, tum
 codd. Pal. Dorv. Vat. Med.
 Regg. διακούσης γὰρ αὐτῆς.
 casus absolute positi; mox
 λόγχῃ male scribunt codd.
 λογχμῇ Oxon. Apud Ovid.
 et Hygin. illa latet in vir-
 gultis, vt obseruet aman-
 tem; possis hinc suspicari
 δουλεύουσαν fuisse; et in hunc
 fere modum Pherecydes rem
 narrauerat, e quo repetit
 Schol. Odyss. λ, 320. (quem
 exscripsit Eudoc. p. 346). Sed
 fabula diuersis modis narrari

potuit; potuit et generali
 vocabulo vti Apollodorus,
 διώκειν sc. θῆρας, venari.
 τυχῶν, dant ipsi codd. et
 sic emendabat Aegius; ede-
 batur tamen τυχόν. Φυγὴν
 αἰδίου etiam cum codd. scripsi
 Pal. Vat. Reg. 3. D. O. pro
 φυγεῖν α. αἰεφυγίαν dixit
 Tz. Chil. I, 552. hunc locum
 ante oculos sibi ponens.

§. 2. περῶσαν ἐπ' Ἴλισσοῦ.
 Ἴλισσοῦ Pal. Dorv. Vat. prior
 vox mendosa. vid. Obsl.
 Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην. ab
 Pal. Reg. 2. 3. male καὶ abest.
 §. 2. παρὰ Τῆνον habent Vat.
 Reg. 3.

- Γ. 3. λοντο. Κλεοπάτραν δὲ ἔγημε Φινεύς. ᾧ γίνονται
 §. 1. παῖδες ἐξ αὐτῆς Πλήξιππος καὶ Πανδίων. ἔχων
 §. 2. δὲ τούτους ἐκ Κλεοπάτρας παῖδας, Ἰδαίαν ἐγάμει
 τὴν Δαρδάνου. κακείνη τῶν προγόνων πρὸς Φινέα
 §. 3. Φθορὰν καταψεύδεται καὶ πιστεύσας Φινεύς,
 ἀμφοτέρους τυφλοῖ. παραπλέοντες δὲ οἱ Ἄργοναῦται
 σὺν Βορέᾳ κολάζονται αὐτόν.
- Γ. 4. Χιόνη δὲ Ποσειδῶνι μίγνυται. ἡ δὲ κρύφα τοῦ
 §. 1. πατρὸς Εὐμόλπον τεκοῦσα, ἵνα μὴ γένηται κατα-

III, 15, 3. Cleopatra Phineo nupta: is duo ex ea filios, calumniis Idaeae nouercae circumuentus, excaecauit. 4. §. 1. Chione a Neptuno compressa Eumolpnum parit.

Γ. 3. παῖδες αὐτοῦ Πλ. Pal. Vat. Reg. 3. E. abest quoque ἐξ a Med. hoc igitur exciderat archetypo, et αὐτῆς erat per compendium scriptum, forte et ipsum ἐξ. §. 2. Legebatur ἐγάμησεν. Dorv. ἔγαμε, f. pro ἔγημε. sed ἐγάμει Vat. Med. ἐπέγημε voc. proprium, ap. Schol. Sophocl. Antig. 992. §. 3. σὺν Βορέᾳ. sic codd. Vat. et σὺν Βορέᾳ Pal. Dorv. Reg. 3. Legebatur σὺν Βορεάδαις. suspicor hoc ab Aegio nouatum esse; etsi voc. apud Diodor. l. c. IV, 44. est, vbi cum Hercule Boreadae vlciscuntur

Phineum: de Hercule idem tradiderat Dionysius apud Schol. Apollon. II, 207. Ab Apollodoro potuit scriptum videri σὺν τοῖς Βορέᾳ vel Βορέου. Verum ὑπὸ Βορέου καὶ τῶν Ἄργοναυτῶν excaecatam a nonnullis Phineum traditam Apollodorus ipse supra l. c. p. 88. professus erat; et sic alios ferre, monet Diodor. IV, 44.

Γ. 4. ἵνα μὴ γένηται καταφανὴς, malis καταφανῆς, et sic Pal. Reg. 3. quod adeo recipi poterit; ita paullo post: ἐπιβουλείων — καταφανῆς γίνεσθαι. εἰς τὸν βυθόν,

Φανῆς, εἰς τὸν βυθὸν ῥίπτει τὸ παιδίον. Ποσειδῶν §. 2. δὲ ἀνελόμενος, εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει· καὶ δίδωσι Βενθσεκύμη τρέφειν αὐτοῦ θυγατρὶ καὶ Ἀμφι- τρίτης. ὡς δὲ ἐτελειώθη ἔνδον ἐν Βενθσεκύμης, §. 3. ὁ ἀνὴρ τὴν ἑτέραν αὐτῶ τῶν θυγατέρων δίδωσιν. ὁ δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς γαμηθείσης ἐπεχείρησε §. 4. βιάζεσθαι καὶ διὰ τοῦτο φυγαδευθεὶς, μετὰ Ἰσμάρου τοῦ παιδὸς πρὸς Τεγύριον ἦκε, Θρακῶν βασιλέα· ὃς αὐτοῦ τῶ παιδὶ τὴν θυγατέρα συνώ- κισεν. ἐπιβουλεύων δὲ ὕστερον Τεγυρίῳ κατα- §. 5. Φανῆς γίνεται, καὶ πρὸς Ἐλευσινίους φεύγει, καὶ Φιλίαν ποιεῖται πρὸς αὐτούς. αὐθις δὲ Ἰσμάρου §. 6.

III, 15, 4. §. 2. Is in Aethiopia nutritus in domo Benthescy- mes, ex Neptuno et Amphitrite natae, in affinitatem ad- scitus, mox §. 4. ob flagitium inde pulsus cum filio Ismaro ad Tegyrium venit Thracem, §. 5. gener factus, Iocero infidatus, ad Eleusinos fugit,

in mare. §. 2. δίδωσι Βεν- θσεκύμη τρέφειν αὐτοῦ θυγα- τρὶ καὶ Ἀμφιτρίτης. Erat Ἀμφιτρίτη, imperite; quod et Faber vidit. Potest ta- men totum insertum videri ex prava scriptura: in Pal. est δίδωσι Βενθσεκύμη τρέ- φειν αὐτοῦ θυγατρίτη. Cor- rupta legebantur etiam seqq. in superior; edd. sic: ὡς δὲ ἐτελειώθη, * ἔνδον ὁ Βενθσε- κύμης ἀνὴρ, τὴν ἑτέραν αὐτοῦ τῶν θυγατέρων δίδωσιν. In Pal. erat ἔνδον ἐν βένθσε- κύμης ἀνὴρ τὴν ἑ. sic et R. 3.

sed sine ἔν. e quibus ve- ram lectionem eruille mihi videor: ἐν Βενθσεκύμης sc. οἴκῳ. (extruso ἔνδον) ubi puer apud Benthescymen adolesce- rat, eius maritus ipsi elocat alteram e filiabus. §. 4. ἐπε- χείριζε Vat. πρὸς Τεγύριον. Dorv. γεγύριον Ox. τεγύριον. Vef. γεφύριον. Med. τεγύριον. Tegyra, Boeotiae vrbs, fi- dem facit nomine suo, po- tuisse et Tegyrium viri no- men esse. — συνώκισε. emen- dau vulgare συνώκησε. §. 5. καὶ Φιλίαν ποιεῖται πρὸς αὐ-

- τελευτήσαντος, μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Τεγυρίου παρα-
 γίνεται, καὶ τὴν προτοῦ μάχην διαλυσάμενος, τὴν
 §. 7. βασιλείαν παρέλαβε. καὶ πολέμου ἐνστάντος
 πρὸς Ἀθηναίους τοῖς Ἐλευσινίοις, ἐπικληθεὶς ὑπὸ
 Ἐλευσινίων, μετὰ πολλῆς συνεμάχει Θρακῶν δυ-
 §. 8. νάμεως. Ἐρεχθεὶ δὲ ὑπὲρ Ἀθηναίων νίκης χρω-
 μένω, ἔχρησεν ὁ θεὸς κατορθώσῃν τὸν πόλεμον,
 §. 9. εἰ μίαν τῶν θυγατέρων σφάξῃ. καὶ σφάξαν-
 τος αὐτοῦ τὴν νεωτάτην, καὶ αἱ λοιπαὶ ἑαυτὰς
 κατέσφαξαν ἐπεποίητο γὰρ, ὡς ἔφασάν τινες,
 §. 10. συνωμοσίαν ἀλλήλαις συναπολέσθαι. γενομένης
 δὲ μετὰ σφαγῆν τῆς μάχης, Ἐρεχθεὺς μὲν ἀνεῖ-
 λεν Εὐμόλπον.
 §. 5. Ποσειδάωνος δὲ καὶ τὸν Ἐρεχθεῖα καὶ τὴν οἰ-
 §. 1. κίαν αὐτοῦ καταλύσαντος, Κέκροψ ὁ πρεσβύτατος

III, 15, 4. §. 6. iterum a Tegyrrio accitus in regno succedit. §. 7.
 Eumolpus, Eleusiniis aduersus Athenas auxilium fert;
 §. 8. forte accepta Erechthei filiae se pro patria deuouent,
 §. 10. Eumolpus victus ab Erechtheo occiditur. Erechthei
 filia pro patria se mactat. 5. §. 1. Erechtheo succedit
 Cecrops II.

σοῦς, Pal. αὐτόν, male. §. 6.
 καὶ τὴν προτοῦ μάχην διαλυ-
 σάμενος. Igebatur τὴν πρὸς
 τούτου μάχην. debbat sal-
 tem πρὸς τούτου esse. Faber
 em. πρὸς τούτους, quod non
 capio. τὴν πρὸ τοῦ codd. P. V.
 M. D. πρὸς αὐτοῦ et in marg.
 πρὸ τοῦ R. 3. vnde facile erat
 verum reperire. — §. 7. καὶ
 πολέμου ἐνστάντος (f. πολέμου
 δὲ ἐνστάντος) πρὸς Ἀθηναίους

τοῖς Ἐλευσινίοις. Male leg.
 καὶ Ἐλευσινίους. nam bellum
 gerebatur inter Athenienses
 et Eleusinos. §. 9. deb. σφά-
 ξαντος δέ. — ἀλλήλοις P. D.
 §. 5. καὶ τὸν Ἐρεχθεῖα, καὶ,
 priore loco erit: nec minus.
 melius tamen sublatum erit
 καὶ. Μητιάδουσαν τὴν Εὐπα-
 λάμου παῖδα. In Reg. 3. μι-
 τιάδουσαν. sed nomen du-
 ctum a μῆτις. occurrit quo-

τῶν Ἐρεχθίδεωσ παίδων ἐβασίλευσεν. ὅσ, γήμασ §. 2.
Μητιάδουσαν τὴν Εὐπαλάμου παῖδα, ἐτέκνωσε
Πανδίονα.

Οὗτοσ μετὰ Κέκροπα βασιλεύων, ὑπὸ τῶν §. 3.
Μητίονοσ ὑἱῶν κατὰ στάσιμ ἐξεβλήθη. καὶ πα-
ραγενόμενοσ εἰσ Μέγαρα πρὸσ Πύλαν, τὴν ἐκείνου
θυγατέρα Πελίαν γαμεῖ. αὖθισ καὶ τῆσ πόλεωσ §. 4.
βασιλεὺσ ὑπ' αὐτῆσ καθίσταται. κτείνας γὰρ
Πύλασ τὸν τοῦ πατρὸσ ἀδελφὸν Βίαντα, τὴν βα-
σιλείαν δίδωσι Πανδίονι, αὐτὸσ δὲ εἰσ Πελοπόννη-
σον σὺν λαῶ παραγενόμενοσ, κτίζει πόλιν Πύλον.

Πανδίονι δὲ ἐν Μεγάροισ ὄντι παῖδεσ ἐγένοντο, §. 5.
Αἰγεὺσ, Πάλλασ, Νῖσοσ, Λύκοσ. ἐνιοὶ δὲ Αἰγέα

III, 15, 5. §. 3. huic Pandion II. is vrbe eiectus, Megaris, Pylae
regis filia ducta, regnat. §. 4. Pylas in Peloponnesum disce-
dit et Pylum condit. §. 5. Pandionis progenies: Aegeus,
Pallas, Nifus, Lycus.

que apud Tzetz. Chil. I, 178.
V, 675. §. 3. μετὰ Κέκροπα
emendavi pro μετὰ Κέκρο-
πος, quod esset cum Cerore.
saltem μετὰ Κέκροποσ τελευ-
τὴν dicendum erat. Μητίω-
νοσ vel Μετίωνοσ scriptum in
codd. et edd. Sic et in Pau-
san. et al. Debuerat tamen
reponi Μητίονοσ, vt consta-
ret sibi scriptura hic et sup.
c. 15. 1. §. 2. et inf. f. 8. §. 10.
Ab hac forma ducti sunt Μη-
τιονίδαι. — Filiam Pylae in
nostro Πελίαν, veriore nomi-
ne fuisse Πύλιαν credendum

est cum Fabro. Aegius stellu-
lam apposuerat; sed is lepi-
do errore πελίαν iam dudum
nubilem acceperat, quasi pal-
lidam. Mox §. 4. e more
nostri fuit αὖθισ δὲ καὶ τ.
At ὑπ' αὐτῆσ haud dubie in
ὑπ' αὐτοῦ mutandum; nam
a Pyla regnum accepit; nisi
omnino tollendum tanquam
glossema, quod verisimilius.
§. 5. Νῖσοσ et Νίσοσ, vtrum-
que frequentatur; male cod.
Νίσοσ. mox Αἰγέα Σκυρίου
εἶναι. Scyrii nomen suspe-
ctum haberi potest, v. Obsl.

Σκυρίου εἶναι λέγουσιν· ὑποβληθῆναι δὲ ὑπὸ Παν-
 ρ. 6. δίονος. μετὰ δὲ τὴν Πανδίονος τελευταίην, οἱ παῖ-
 ρ. 1. des αὐτοῦ στρατεύσαντες ἐπ' Ἀθήνας, ἐξέβαλον
 τοὺς Μητιονίδας, καὶ τὴν ἀρχὴν τετραχῆ διεῖλον·
 ρ. 2. εἶχε δὲ τὸ πᾶν κράτος Αἰγεύς. γαμεῖ δὲ πρῶτον
 μὲν Μῆταν τὴν Ὀπλήτος· δευτέραν δὲ Χαλκιό-
 ρ. 3. πην τὴν Ῥηξήνορος. ὡς δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς
 αὐτῷ, δεδοικῶς τοὺς ἀδελφοὺς, εἰς Πυθίαν ἦλθε,
 ρ. 4. καὶ περὶ παίδων γονῆς ἐμαντεύετο. ὁ δὲ θεὸς
 ἔχρησεν αὐτῷ·

III, 15, 6. ρ. 1. Hi Pandionidae, Metionidis expulsi, Athenas re-
 cuperant: ρ. 2. rerum summa Aegeo mandata. ρ. 3. Aegeus,
 Delphos profectus de progenie mascula sciscitaturus, ρ. 4.
 responso accepto,

ρ. 6. ρ. 2. Μῆταν τὴν Ὀπλή-
 τος. sic et Schol. Lycophr.
 v. 494. E Dorv. notatum
 μὴ τᾶν τὴν ὁ πλῆτος. nec
 puto aliorum codd. melius
 se habere lectionem. Ms-
 λίτην τὴν Ὀπλητος memo-
 rat Schol. Eurip. Med. 673.
 τὴν Ὀπλητος θυγατέρα etiam
 Athen. XIII. p. 556. F. vnde
 sua repetiit Eustath. δευτέ-
 ραν δὲ (post πρῶτον. ferri
 tamen potest). Χαλκιόπην τὴν
 Ῥηξήνορος. Ap. Schol. Eurip.
 l. c. Χαλκιόπην τὴν Χαλκώ-
 δοντος. et apud Athen. μεθ'
 ἦν τᾶν Χαλκώδοντος μίαν. At
 nostrum: τὴν Ῥηξήνορος agno-
 scit Schol. Lycophr. l. c. qui

h. l. exscripsit; nisi quod ad-
 ditum, a Tzetzza puto, ὡς ὁ
 ἀλλαχοῦ εὐρον, μίαν ἔσχε
 γυναῖκα τὴν Αὐτόχθην, τὴν
 Περσέως. pro hac tamen e
 cod. Graev. notatum Χαλ-
 κιόπην, ρ. 3. εἰς Πυθίαν ἦλ-
 θε. ἐρχεσθαι de adeundo
 deo voc. Iollenne, de quo
 nemo dubitet, v. Koen. ad
 Gregor. p. 19. sed pro altero
 expectabam εἰς Πυθίαν. vid.
 sup. ad I, 4, 1. ρ. 5. Nec ali-
 ter Schol. Lycophr. l. c. alias,
 εἰς Δελφοὺς, vt III, 5, 7. —
 ρ. 4. ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν αὐτῷ.
 mira incuria propagatum erat
 per edd. sphaema editionis pr.
 ὁ δ' ὁ θεός, quod Faber emen-

Ἄσκοῦ τὸν προὔχοντα ποδάονα, φέρτατε λαῶν,
Μὴ λύσης, πρὶν εἰς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι.

Ἀπορῶν δὲ τὸν χρησμὸν, ἀνήει πάλιν εἰς Ἀθήνας. §. 7.
καὶ Τροιζήνα διοδεύων, ἐπιξενούται Πιτθεῖ τῷ §. 1.

III, 15, 7. §. 1. in reditu Troezenem deuertens,

dabat, ὡδ' ὁ θεός. sed in ὁ
δὲ θεός codd. consentiunt.
τὸν προὔχοντα ποδάονα. ve-
reor vt haec Aegius ex Schol.
Lycophr. laudd. 494. inter-
polauerit. E libb. notatum
video vbique πόδα μέγα, vt
iungatur μέγα φέρτατε λαῶν.
Nec aliter oraculum recitant
Plutarch. Thef. p. 2. Schol.
Eurip. Med. 679. Potest sane
hoc defendi tanquam genui-
num, cuius interpretamen-
tum sit ποδάονα. potest vero
etiam contendī, πόδα ex Eu-
ripide esse natum, quem
metri lex vetabat altero vo-
cabulo vti: ἔχρησε . . . ἄσκοῦ
με τὸν προὔχοντα τῇ λύσαι
πόδα. Altera ex parte πο-
δάονα nemo alius nouit, sed
ποδεῶν est: Etymol. M. πο-
δεῶνες, οἱ ἐκατέρωθεν τοῦ
ἄσκοῦ προὔχοντες. et Pollux
VII, 196. ποδεῶν ἄσκοῦ. etsi
analogiam forma habet vo-
cis in aliis similibus, Ionice
et Attice formati. Lauda-

tur Leopard. Emend. VII, 13.
qui vocabula illustrat. Mu-
retus hoc sequutus emenda-
bat: τὸν προὔχοντ' ἄσκοῦ πο-
δεῶν, ὡ φέρτατε λαῶν. me-
lius sane; sed difficile est,
a vetere auctoritate rece-
dere. μὴ λύσης. λύσαι apud
Schol. Eurip. sed forte ex
ipso Tragico sic inflexum.
Vt autem in hoc incidere
deus, vt ποδεῶνα seu πόδα,
petiolum, qui in extremo
vire vinculo iniecto propen-
det, pro parte virili nomi-
naret, tenendum est, ἄσκον
eodem modo vt θυλακον pro
corpore dici solitum. cf.
Eustath. p. 1303, 38. vt adeo
ὁ προὔχων ποδεῶν non male
diceretur. cf. Schol. Eurip.
I. c. ποδεῶνα ἄσκοῦ λύειν
vox propria: apud Herodat.
II, 121, 4. εἰς ἄκρον Ἀθη-
ναίων. sic et Schol. Lycophr.
At apud Plutarch. est πρὶν
δῆμον Ἀ. ἀφικέσθαι (vt leg.
pro εἰς - ἀφικέσθαι) Schol.

- §. 2. Πέλοπος ὃς τὸν χρησμόν συνεῖς, μεθύσας αὐτὸν τῇ θυγατρὶ συγκατέκλιεν Αἴθρα. τῇ δὲ αὐτῇ
- §. 3. νυκτὶ καὶ Ποσειδῶν ἐπλησίασεν αὐτῇ. Αἰγεὺς δὲ ἐντειλάμενος Αἴθρα, εἰάν ἄρῃενα γεννήσῃ, τρέφειν καὶ, τίνος ἔσται, μὴ λέγειν, ἀπέλιπε δὲ ὑπὸ τινὶ πέτρᾳ μάχαιραν καὶ πέδιλα, εἰπὼν, ὅταν ὁ παῖς δύνῃται τὴν πέτραν ἀποκυλίσας ἀνελέσθαι ταῦτα, τότε μετ' αὐτῶν αὐτὸν ἀποπέμπειν.
- §. 4. Αὐτὸς δὲ ἦκεν εἰς Ἀθήνας, καὶ τὸν τῶν Παναθηναίων ἀγῶνα ἐπετέλει, ἐν ᾧ ὁ Μίνως παῖς
- §. 5. Ἀνδρόγεως ἐνίκησε πάντας. τοῦτον Αἰγεὺς ἐπὶ Μαραθῶνιον ἔπεμψε ταῦρον, ὑφ' οὗ διεφθάρη.

III, 15, 7. §. 2. ex Aethra Pitthei filia Theseum generat; §. 3. occultatis sub petra ense et soleis, quas §. 4. adultus γυναιμάτων loco ad se afferret puer, Athenas venit. Panathenaea instituit; §. 5. Androgeo Minois f. interemto,

Eurip. πρὶν γοῦνον Ἀ. ἀφικέσθαι, hoc, puto, verius.

Γ. 7. §. 1. Ἀπορῶν δὲ, hoc δὲ male exciderat Pal. Reg. 3. Apud Schol. Lycophr. est ἀπορῶν δὲ διὰ τὸν χρησμόν. vtrumque bene. §. 3. καὶ τίνος ἔσται, μὴ λέγειν. Faber malit ἐστί. mox autem δὲ haud dubie tollendum, vt sententiae iunctura constet. ἀπέλιπε Dorv. ὑπὸ τινὸς πέτραν Pal. Vat. Reg. 1. 2. quod recipi potest; eodem spectat Dorv. ὑπὸ τινὸς πέτρα. Plutarch. p. 2. C. ἀπέλιπε ξίφος καὶ πέδιλα, κρύψας ὑπὸ πέ-

τραν μεγάλην. Et Schol. Lycophr. ὑπὸ κολίην πέτραν (sic leg.) ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα. Nec tamen alterum male se habet: v. Callimach. fragm. 66. de hac ipsa re; et Diodor. IV, 59. τὰ ὑπὸ τινὶ πέτρᾳ τεθειμένα. Mox δύναται Pal. male post ὅταν. §. 5. Τοῦτον Αἰγεὺς ἐπὶ τὸν Μαραθῶνιον ταῦρον ἔπεμψε. quis nomen hoc post superiora ita corrumpi potuisse credat, vt legatur vbiq;: τοῦτον ὁ Ζεὺς? vidit verum acute Pierfon. Verisim. p. 251. Aliud foedum

ἔνιοι δὲ αὐτὸν λέγουσι πορευόμενον εἰς Θήβας ἐπὶ §. 6. τὸν Λαΐου ἀγῶνα πρὸς τῶν ἀγωνιστῶν ἐνεδρευθέντα διὰ φθόνον ἀπολέσθαι.

Μίνως δὲ, ἐπελθόντος αὐτοῦ θανάτου, θύων §. 7. ἐν Πάρῳ ταῖς Χάρισι, τὸν μὲν στέφανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἔρριψε, καὶ τὸν αὐλὸν κατέσχε, καὶ τὴν θυσίαν οὐδὲν ἤττον ἐπετέλεσεν. ὅθεν ἔτι καὶ δεῦρο χωρὶς αὐλῶν καὶ στεφάνων ἐν Πάρῳ θύουσι ταῖς Χάρισι. μετ' οὐ πολὺ δὲ, θαλασσοκρατῶν, ἐπο- §. 8. λέμησε στόλῳ τὰς Ἀθήνας, καὶ Μέγαρα εἴλε, §. 1. Νίσου βασιλεύοντος τοῦ Πανδίου. καὶ Μεγαρέα τὸν Ἰππομένους ἐξ Ὀγχηστοῦ Νίσῳ βοηθὸν

III, 15, 7. Minos §. 7. accepto inter sacra nuntio, Atticam classe infestat; 8. §. 1. Megaris captis,

vitium infidebat in seqq. §. 6. πορευόμενον εἰς Ἀθήνας. quod ipsa res facile detegit; sustulit iam Meurs. l. c. de Regg. Ath. III, 2. et emendavit εἰς Θήβας. v. Diodor. IV, 60. qui omnino h. l. illustrat. §. 7. ἐπελθόντος αὐτῷ θανάτου. Legebatur αὐτοῦ. sine sensu, etsi verbum est: *audita filii morte*. Saltem αὐτῷ cum Scaligero legendum; sed αὐτῷ intelligendum tum erit τῷ παιδί, eo tempore quo filium inopina mors oppressit. At sententia postulat: *tum, cum ei afferebatur nuntius de filii*

morte; id esset: ἐπελθόντος αὐτῷ τοῦ ἀγγέλου περὶ τοῦ θανάτου. Sed leg. ἐπαγγελθέντος αὐτῷ τοῦ θανάτου. Mox τὸν αὐλὸν κατέσχε, ut alibi quoque pro ἐπέσχε visitato. deb. τὴν δὲ θυσίαν. οὐδὲν ἤψον Dorv. idem ἐπέτελεσαν. Mox alio ordine verborum Vat. θύουσιν ἐν Πάρῳ. §. 8. §. 1. ἐπολέμησε στόλῳ τὰς Ἀθήνας. Faber em. Ἀθηναίς. perperam, ut iam vidimus III, 6, 3. §. 1, p. 279 extr. σὺν στόλῳ aut legendum aut supplendum. Male codd. τῶν Πανδίου. ἐξ Ὀγχηστοῦ. Dorv. Reg. 3. ἐξ

- §. 2. ἔλθόντα ἀπέκτεινεν. ἀπέθανε δὲ καὶ Νίσος διὰ θυγατρὸς προδοσίαν. ἔχοντι γὰρ αὐτῷ πορφυρέαν ἐν μέσῃ τῇ κεφαλῇ τρίχα, ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτᾷ. ἢ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ Σκύλλα, ἐρασθεῖσα
- §. 3. Μίνως, ἐξείλε τὴν τρίχα. Μίνως δὲ Μεγάρων κρατήσας, καὶ τὴν κόρην τῆς πρύμνης τῶν ποδῶν ἐκδήσας, ὑποβρύχιον ἐποίησε.
- §. 4. Χρονιζομένου δὲ τοῦ πολέμου, μὴ δυνάμενος ἐλεῖν Ἀθήνας, εὐχεται Διὶ, παρ' Ἀθηναίων λα-

III, 15, 8. §. 2. Scyllae impietatem in patrem ultus, §. 4. Athenas obsidet;

Ὅχρεοῦ: sicque ed. pr. sed correxit iam Aegius in Add. §. 2. ἔχοντι γὰρ αὐτῷ τρίχα sunt tertii casus absolute positi; id quod nullam moram facere debet. Sed vel sic aliquid turbatum esse videtur: otiose saltem subiecta sunt illa: ἢ δὲ θυγάτηρ vsque ad ἐξείλε τὴν τρίχα. quae, vt minus ignaua sit oratio, parenthesi certe includenda sunt. Emper. conii. fuisse ἔχοντι γὰρ αὐτῷ — τρίχα, μοῖρα ἦν (i. χρῶν ἦν) ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτᾷ. πορφυρέαν τρίχα. sic et Virgil. Ovid. et alii: in his Lucian. Saltat. 41. aureum cincinum alii, vt Schol. Eurip. laud. confusa forte simili fabula comae

aureae Pterelai a Comaetho filia recifae, sup. II, 4, 7. §. 4. et 4, 5. §. 5. Obs. p. 128. ἐξείλε τὴν τρίχα. supra ibid. erat ἐξείλετο, vtrumque bene. §. 3. Μίνως δὲ M. legebatur μόνον in ed. Rom. Commel. et sic codd. μόνος ed. Par. casu puto, et si sic Aegius emendabat. Sed in oculos incurrebat esse leg. Μίνως δὲ, quod vidit Faber, tum Gale; hoc reposui, sed operae illud vitium intulere Μίνως. corrige Μίνως. ἐκδήσας. male Pal. Reg. 3. ἐκδύσας. §. 4. λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ erat antiquus verborum ordo; mutatus secundum codd. et si nil refert; sed sunt verba ex ipso oraculo apud Euseb.

βεῖν δίκας. γενομένου δὲ τῇ πόλει λιμοῦ τε καὶ §. 5.
 λοιμοῦ, τὸ μὲν πρῶτον, κατὰ λόγιον Ἀθηναῖοι
 παλαιὸν τὰς Ὑακίνθου κόρας, Ἀνθηίδα, Αἰγληίδα,
 Ἦνθηίδα, Λυταίαν, Ὀρθαίαν, ἐπὶ τὸν Γεραί-
 στου τοῦ Κύκλωπος τάφον κατέσφαξαν. τούτων §. 6.
 δὲ ὁ πατήρ Ὑακίνθος ἐλθὼν ἐκ Λακεδαίμονος
 Ἀθήνας κατῴκει. ὡς δὲ οὐδὲν ἔφελος ἦν τοῦτο,
 ἐχρῶντο περὶ ἀπαλλαγῆς. ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπεν αὐτοῖς,
 Μίνωϊ δίδοναι δίκας ἅς ἂν αὐτὸς αἰρεῖται. πέμ- §. 7.
 ψαντες οὖν πρὸς Μίνωα, ἐπέτρεπον αἰτεῖν δίκας.
 Μίνωσ δὲ ἐκέλευσεν αὐτοῖς κούρους ἑπτὰ, καὶ §. 8.

III, 15. 8. §. 5. peste et fame orta, Hyacinthides se pro patria deuouent; §. 6. Minos ex responso Apollinis, ab Atheniensibus poenas, quas velit, exigendi potestatem accipit; §. 7. mitti iubet quotannis obfides.

P. E. V. 19. ex Oenomaio. Plutarch. p. 6. C. ἀφορία τε γὰρ καὶ νόσος ἐπέσκηψε πολλή, καὶ ἀνέδυσαν οἱ ποταμοί. §. 5. κατὰ λόγιον Ἀθηναῖοι παλαιὸν — κατέσφαξαν. codd. tamen Pal. Dorv. Reg. 3. Ἀθηναίους. Nomina valde corrupta; pro Ἀιγληίδα, Pal. Reg. 3. ἀγλυηίδα. Dorv. Vat. αἰγλυηίδα. Ἦνθηίδα deprauatio est primi nominis Ἀνθηίδα et eliminanda erat: ut iam Gale monuit. Post Λυταίαν inserui Ὀρθαίαν e codd. Pal. V. M. D. R. 3. in Λυταίαν latere Λουσίαν suspicatur Meurf. Lect. Att.

IV, 18. ex Steph. Byz. in Λουσία. ἐπὶ τὸν Γεραίστου τοῦ Κύκλωπος τάφον. Dorv. Reg. 3. γερέστου. Vat. γεράστου. Pal. γερέκινθος ἐλθὼν ἐκ Λ. versu vno librarii incuria omisso. §. 6. ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπεν αὐτοῖς. Legebatur ἀπεῖπεν. Faber et Gale em. ἀνεῖλεν. sed verum viderunt Koen. ad Gregor. p. 235. et Verheyk. ad Liberal. p. 10. Nam illud solenne; cf. V. L. ad II, 8, 2. §. 7. p. 233. vbi pro ἀντεῖπε admisi hoc ipsum ἀνεῖπε. nam codicum diuturniore vsu edoctus non lectionem,

κόρας τὰς ἴσας, χωρὶς ὀπλων πέμπειν τῷ Μινω-
ταύρω βοράν.

§. 9. Ἦν δὲ οὗτος ἐν Λαβυρίνθῳ καθεργασμένος ἐν
ᾧ τὸν εἰσελθόντα ἀδύνατον ἦν ἐξιέναι πολυ-
πλόκοις γὰρ καμπαῖς τὴν ἀγνοουμένην ἔξοδον ἀπέ-

§. 10. κλειε. κατεσκευάκει δὲ αὐτὸν Δαίδαλος, ὁ Εὐπα-
λάμου παῖς τοῦ Μητίωνος καὶ Ἀλκίππης. οὗτος
ἦν ἀρχιτέκτων ἄριστος, καὶ πρῶτος ἀγαλμάτων

Γ. 9. εὐρετής. οὗτος ἐξ Ἀθηνῶν ἔφυγεν, ἀπὸ τῆς ἀκρο-

§. 1. πόλεως βαλὼν τὸν τῆς ἀδελφῆς Πέρδικος υἱὸν

III, 15, 8. §. 9. Missi ad Minotaurum pueri puellaeque includun-
tur Labyrintho, §. 10. quem Daedalus fecerat,

sed librarii peccatum, alte-
rum esse vidi. §. 8. ἐκέλευσεν
αὐτοῖς ἰδ' κούροσς ἑπτὰ καὶ
κόρας τὰς ἴσας — πέμπειν.
Sigla numeri haud dubie
ex margine in codd. venit,
abolenda, quod Gale quo-
que monebat. §. 9. ἐν ᾧ
τὸν εἰσελθόντα — ἐξιέναι ora-
tio rustica et iners, saltem
deb. εἰς ὄν. ita mox ἀπέκλειε
quisnam? ergo ipse Laby-
rinthus? forte fuit ἀπέκλειεν,
ὃς κατεσκευάκει αὐτὸν, Δαι-
δαλος. Ferri poterat supra
I, 9, 22. pr. vbi Symplega-
des τὸν διὰ θαλάσσης πόρον
ἀπέκλειον. et III, 1, 4. §. 2.
p. 246. de ipso hoc Laby-
rintho: οἴκημα καμπαῖς πο-
λυπλόκοις πλαυῶν τὴν ἔξοδον.

Ante oculos locus hic fuit
Tzetzae Chil. XI. f. 379.
v. 551 sqq. ὁ Εὐπαλάμου
παῖς. sic res ipsa fert; lege-
batur tamen παιδός. Verum
habet Pal. Dorv. V. M. Vef.
Regg. cf. sup. Γ. 5. §. 3. vbi
et de eo quod sequitur τοῦ
Μητίωνος καὶ Ἀλκίππης. pro
quo requirebatur Μητίωνος.
Med. Ἀλκιππος. Pro *Al-
cirre* Iphinoen ediderat Phe-
recydes ap. Schol. Sophocl.
Oed. Col. 485. περὶ οὗ (Δαι-
δάλου) Φερεκύδης Φησὶν οὗ-
τως· Μητίωνι δὲ (ita leg. pro
Μητίων) τῷ Ἐρεχθίδεω καὶ
Ἴφινόῃ γίγνεται Δαίδαλος· ἀφ'
οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίται
Ἀθήνησι. nisi f. καὶ Ἴφινόης.
Γ. 9. §. 1. τὸν τῆς ἀδελφῆς

Τάλω, μαθητὴν ὄντα, δείσας μὴ διὰ τὴν εὐφυΐαν αὐτὸν ὑπερβάλῃ· σιαγὸνα γὰρ ὄψεως εὐρῶν, ξύλον λεπτὸν ἔπρισε. Φωραθέντος δὲ τοῦ νεκροῦ, κρι- §. 2. θεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, καταδικασθεὶς, πρὸς Μίνωα ἔφυγε. κάκει, Πασιφάης ἐρασθείσης τοῦ Ποσειδῶνος ταύρου, συνήργησε τεχνησάμενος ξυλίνην βούν· καὶ τὸν Λαβύρινθον κατεσκεύασεν, εἰς ὃν §. 3.

III, 15, 9. §. 1. paullo post Athenis profugus, caede Tali perpetrata.

Πέρδικος υἱὸν Τάλω. edebatur Τάλῳ vitiose; in codd. ἀτάλω est. Τάλαον corrigebat Aegius, vel Τάλων. Apud Pausan. I, 21. p. 49. Κάλων legitur; et iterum sic Κάλως c. 26. p. 62. Sed nomen Τάλως est: (de quo iam sup. actum p. 89. ad I, 9, 26. §. 4. vbi et monitum, diversos esse Talos) vnde Τάλων et Τάλω, vtrumque recte. Τάλων habet Schol. Eurip. Or. 1648. Monet Faber esse τὸν, non τὴν Πέρδικα, ideoque malit h. l. Περδίκας. voluit Περδίκης, puto: etsi et Tzetza Chil. I, 493. παῖδα Περδίκας ἀδελφῆς, καλούμενον Ἀττάλω. Sed deprauationem redolent haec omnia: mihi suspicio satis grauis esse videtur, Πέρδικος ex margine esse illatum, cum nomen nepotis

ex sorore et Talon et Perdicem tradi aliquis obseruasset; alioqui putem fuisse τὸν τῆς ἀδελφῆς καὶ Τάλω υἱὸν Πέρδικα. Feminae huius, e qua is natus, Polycasten nomen edit Fulgentius, sed fidem desideres. μὴ - ὑπερβάλῃ. e codd. pro vulg. ὑπερβάλλῃ. ἔπρισε. ἔτρισε Vat. Mox §. 2. excidit καὶ ante καταδικασθεὶς. Tzetza ex h. l. Chil. I, 498. addit: καὶ φεύγει πρὸς τὸν Μίνωα· οὐπερ Ναυκράτη δούλῃ μιγείσῃ Ἰκάριον γεννᾷ. κάκει, Πασιφάης. Quae sequuntur, sunt mera repetitio eorum quae partim sup. III, 1. 4. §. 2. partim iam ante l. 8. erant narrata, meoque ideo iudicio ab alia manu interiecta. Contra Gale suspicatur folium excidisse, in quo de Icaro et Daedalo esset actum,

κατὰ ἔτος Ἀθηναῖοι κούρους ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἴσας, τῷ Μινωταύρῳ Βορὰν, ἔπεμπον.

CAP. XVI. Ἔπειτα δὲ, γεννηθεὶς ἐξ Αἴθρας Αἰγεί παῖς, ὡς ἐγενήθη τέλειος, ἀπώσάμενος τὴν πέτραν, τὰ ἰ. 1. πέδιλα καὶ τὴν μάχαιραν ἀναιρεῖται καὶ πεζὸς §. 1. ἠπειγέτο εἰς τὰς Ἀθήνας. Φρουρουμένης δὲ ὑπὸ §. 2. ἀνδρῶν κακούργων τῆς ὁδοῦ, ἠμέρωσε. πρῶτον μὲν οὖν Περιφήτην τὸν Ἡφαίστου καὶ Ἀντικλείας, ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης, ἦν ἐφόρει, Κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο, ἔκτεινεν ἐν Ἐπιδαύρῳ. πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων οὗτος ἐφόρει κορύνην σιδηρᾶν, δι' ἧς τοὺς παριόντας ἔκτεινε. ταύτην ἀφελόμενος Ἔπειτα ἐφόρει.

III, 16. 1. §. 1. Theseus adultus, detectis γυναιξίμασι, Troezenē itox Athenas faciens, §. 3. Peripheten

idque ex Tzetzā (an Chil. I. c. 19? sed ea potius cum Schol. II. β, 145. conveniunt) vel ex Zenobio (IV, 91. p. 110. 111.) posse suppleri putabat. συνήργησε suppl. αὐτῇ. Legebatur συνήρπασα sine sensu. Emendarunt Commelin. συνήργασε. (deb. συνειργάσατο) Canter. συνήντησε. Faber συνέπηξε (συνεπήξατο) Gale συνείργησε. sed συνήργησε verum, ἀπὸ τοῦ συνεργεῖν. Et hoc habet Diodor. in hac ipsa re IV, 77. quo ex loco forte hausit is, qui haec interpolavit; et Tzetzā ex h. l. Chil. I, 500. οὕς κατα-

σχῶν ὁ Μίνως, ὡς τῇ μοιχείᾳ γυναικὸς αὐτοῦ συνεργηκότας ἐμελλε πάντα ἀνελεῖν. Supra III, 1, 4. erat ἡ δὲ συνεργῶν λαμβάνει Δαίδαλον. I, 9, 23. p. 65. Medea συνεργήσασιν αὐτῷ . . . ἐπηγγείλατο. I, 5, 1. Διὸς συνεργοῦντος, Mox §. 3. καὶ κόρας Dorv.

ἰ. 1. §. 1. πεζὸς ἠπειγέτο sic Pal. Vat. recte; et ed. Par. casu; in edd. erat ἐπειγέτο. §. 3. ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης, ἦν ἐφόρει, Κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο, vereor, ne haec ex margine illata sint. Mox idem fere dictum occurrit. ἐν Ἐπιδαύρῳ. pro ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ vt ap. Plutarchum est.

Δεύτερον δὲ κτείνει Σίνιν τὸν Πολυπήμονος §. 2.
καὶ Συλέας τῆς Κορίνθου. οὗτος Πιτυοκάμπτης §. 1.
ἐπεκαλεῖτο. οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν, §. 2.
ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέ-

III, 16, 2. §. 1. interimit, et Sinin,

§. 2. §. 1. σίνιν Pal. R. 3.
D.V. et inf. D. γίννην. Scri-
ptura haud dubia est Σί-
νις vel Σίνις. §. 2. Πιτυο-
κάμπτης ἐπεκαλεῖτο. hoc ex
codd. pro ἐκαλεῖτο nomen
autem illud illustratum nota
Hemsterhusii ad fin. Promethei
Luciani. Sequentia
obscura, ex interpolatione
et corruptela arbitror: Sinis
coegit viatores πίτυς κάμπ-
τοντας ἀνέχεσθαι. puta di-
ctum pro ἀνέχεσθαι κάμ-
πτειν, recipere in se et su-
stinere facere; οἱ δὲ διὰ τὴν
ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμ-
πτειν, ita eos iussit pinus in-
flectere; quod cum facere
non possent, ὑπὸ τῶν δέν-
δρων ἀναρριπτούμενοι periere:
scilicet viribus non ulterius
suppetentibus remittentibus
se arboribus; haec perquam
insuffa. Saltem ex Hygi-
no interpretatio erat petenda
f. 30. Theseus Pityocampten,
qui iter gradientes cogebat.
ut secum arborem pinum ad
terram flecterent; quam qui

(h. e. si quis) cum eo pren-
derat, ille eam viribus mis-
sam faciebat; ita ad ter-
ram grauiter allidebatur et
peribat. Itaque locus sic
refringendus est: ἠνάγκαζε
τοὺς παριόντας, πίτυς κάμ-
πτων, ἀνέχεσθαι (sc. αὐτῶν.
sustinere eas vt erant infle-
xae; vt solet casum sic omit-
tere; ita paullo ante φρου-
ρουμένης τῆς ὁδοῦ, ἡμέρωσεν.
sc. αὐτήν.) ipse cum inflexis-
set arbores, vt erat vastis
corporis viribus, (Ovid. Met.
VII, 400. Sinis magnis male
viribus usus, qui poterat
curuare trabes.) illigatos eos
iussit sustinere earum impe-
tum. Sic Schol. Pindari arg.
Isthm. δὲ δένδρα κάμπτων,
εἶτα συνδεσμῶν εἰς ταῦτα
τοὺς παριόντας, ἀθρόως ἀφεί-
τα δένδρα, οὕτω διέφθειρεν.
Nunc in seqq. patet, κάμ-
πτειν esse male intrusum, eo-
que eiecto legendum: οἱ δὲ
διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναν-
το, καὶ — ἀπώλλυντο. illi non
poterant ἀνέχεσθαι sustine-

- §. 3. χεσθαι· οἱ δὲ, διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν, καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναρρίπτούμενοι
 §. 4. πανωλέθρως ἀπώλλυντο. τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεὺς Σίνιν ἀπέκτεινεν. * * *

III, 16, 2. §. 2. 3. Pityocampden appellatum.

re impetum arborum flexatum. — ἀναρριπτούμενοι Dorv. ἀπώλλυντο edebatur; emendandum erat aut ἀπώλοντο, aut ἀπώλλυντο. hoc, familiare nostro, codd. habent Pal. Vat. Vef. Reg. 3. Post Θησεὺς excidisse καὶ vide-

batur Emperio: eodem modo quo Sinis viatores excrucieverat, et ipsum Sinin interfecit Theseus. Sic fere Plutarch. p. 4. C. ἐν δ' Ἰσθμῷ Σίνιν τὸν πιτυοκάμπτην, ᾧ τρόπῳ πολλοὺς ἀνήρει, τούτῳ διέφθειρεν αὐτός.

Feorilla del

A P O L L O D O R I

F R A G M E N T A.

De *Apollodoro* nostro quae ex fide veterum tradita narrari possint, paucissima sunt. Fundus omnium est Suidas: Ἀπολλόδαρος Ἀσκληπιάδου (s. filius s. discipulus: ita forte Asclepiades est Myrleanus, e Bithynia Grammaticus) εἶς τῶν Παναίτιου τοῦ Ῥοδίου Φιλοσόφου καὶ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν (audiuit praeterea in philosophia Diogenem Stoicum eundem qui Atheniensium legatus Romam cum Carneade et Critolao profectus est Ol. 156, 2. V. C. 599. ante C. N. 155.) Ἀθηναῖος τὸ γένος. ἤρξε δὲ πρῶτος τῶν τραγικῶν (v. inf. ad *Fragm.* e *Chronicis*). Aequales eius fuere Posidonius Stoicus, Demetrius Scepsius, Castor chronographus, Alexander Polyhistor. Vixit circa Ol. 160. a. C. 140. V. C. 614. paullo post Carthaginem deletam, paullo ante tempora Gracchorum. Attalus Philadelphus eodem tempore obierat ante C. 139. in Aegypto regnabat Ptolemaeus Physcon s. Euergetes II. iam ultra centum post Philadelphum elapsis annis. Add. inf. locum Scymni in *Fragm. Chronicor.*

Haec sunt potiora quae teneri velim ex iis, qui vitam Apollodori perscribere professi sunt: Tettius in *Commentario* editioni Aegianae praemisso. *Ionf.* II, 17. *Voss. de Hist. Gr.* I, 21. *Meurf. in Biblioth. Attic.* *Fabric.* (et nunc cumulata opera *Harles.* Vol. IV.) et *Gale Diss. de scriptorib. mythicis*, praefixa edit. *Scriptor. Hist. poet.*

Caeterum Apollodorum virum magnae variaeque doctrinae fuisse haud negem; acuti tamen seuerique iudicii hominem haud dixero: ferimus tamen eius doctae industriae accepta multa, ex aliis scriptoribus, qui periere,

excerpta, quae sine eo ignoraremus. Quae ab eo scripta sunt ita persequar, ut simul Fragmenta, quae quidem inuenire potui, unicuique scripto subiiciam.

I. Βιβλιοθήκη.

Cum *Bibliothecae* extrema interierint, quae usque ad reditus Achiuorum (νόστους) deducta fuere, videntur in iis sequentia locum habuisse:

Schol. ad Lycophr. 440. καὶ οὕτω μὲν οἱ πολλοὶ Φασίν, ὅτι μετὰ Μόψον ἀπῆλθεν εἰς Κιλικίαν Ἀμφίλοχος. Ἄλλοι δὲ Φασίν, ὡς καὶ Ἀπολλόδωρος, (ὅτι adde) Ἀμφίλοχος ὁ Ἀλκμαίωνος ὕστερον στρατεύσας εἰς Τροίαν, μετὰ χειμῶνα ἀπερίφη πρὸς Μόψον, καὶ ὑπὲρ τῆς βασιλείας μονομαχοῦντες ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ὡς δὲ τινες Φασίν, Ἀμφίλοχος τὸ κληθὲν Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν πλησίον Ἀκαρνανῶν κατώκησεν. cf. ad haec sup. III, 7, 7 extr. et Obfl. p. 260. Fabulae hae de Mopso, Calchante et ceteris, tractatae fuerant ab Hesiodo, cuius versus nonnulli supersunt. Praeter Schol. Lycophr. v. Strabo XIV. p. 951 et 993.

Schol. Lycophr. 902. — καὶ ὁ μὲν Λυκόφρων Γουνέα, Πρόδοον καὶ Εὐρύπυλον, εἰς Λιβύην φησὶν ἀπελθεῖν. Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ οἱ λοιποὶ οὕτω Φασί. „Γουνεὺς εἰς Λιβύην, λιπῶν τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, ἐπὶ Κίνυφα ποταμὸν ἐλθὼν, κατοικεῖ, ὡς καὶ οὗτος (Lycophron) φησί, Μάγνητες δὲ καὶ Πρόδοος ἐν Εὐβοίᾳ περὶ τὸν Καφηρέα σὺν πολλοῖς ἐτέροις διαφθεῖρονται. (Ἐ. Μάγνης δὲ ὁ Πρόδοος — σὺν πολλοῖς ἐταίροις διαφθεῖρεται.) Νεοπτόλεμος δὲ μετὰ ζ' ἡμέρας πεζῆ εἰς Μολοσσούς ἀπῆλθε μετὰ Ἐλένου, κατ' ὁδοῦ θάψας τὸν Φοῖνικα. τοῦ δὲ Προδόου περὶ τὸν Καφηρέα ναυαγήσαντος, οἱ σὺν αὐτῷ Μάγνητες εἰς Κρήτην ῥιφέντες ᾤκησαν.

Eodem videtur referendum Schol. Lycophr. 921. ὁ Ναύαιθος ποταμὸς ἐστὶν Ἰταλίας. ἐκλήθη δὲ οὕτω, κατὰ μὲν Ἀπολλόδωρον καὶ λοιπούς, ὅτι μετὰ τὴν Ἰλίου ἄλωσιν αἱ

Λαυμέδοντος θυγατέρες, Πριάμου δὲ ἀδελφαί, Αἴθυλλα, Ἀστυόχη, Μηδερικίαστη, μετὰ τῶν λοιπῶν αἰχμαλωτῶν ἐκεῖσε γεγονυῖαι τῆς Ἰταλίας, εὐλαβούμεναι τὴν Ἑλλάδος δουλείαν, τὰ σκάφη ἐνέπρησαν· ὅθεν ὁ ποταμὸς Ναύαιθος ἐκλήθη, καὶ αἱ γυναῖκες Ναυπρήστιδες. οἱ δὲ σὺν αὐταῖς Ἕλληνες, ἀπολέσαντες τὰ σκάφη, ἐκεῖ κατώκησαν.

Repetit Schol. fere eadem ad v. 1075. Attigit ea Rutgers. Var. Lect. VI, 2. De re cf. ad Virgil. Exc. VI. ad Aen. V. Adde ad Apollod. III, 12, 3. §. 11. Obfl. p. 300.

Forte oratio etiam ad Locros redierat: ut inde petitum esse possit, quod Schol. Pindari habet ad Ol. IX, 65.

Ἀπολλόδωρος φησιν, οὐκ ἐν Ὀποῦντι, ἀλλ' ἐν Κύνῳ, τὸν Δευκαλιωνα καὶ τὴν Πύρραν οἰκῆσαι.

Conuenit cum hoc Strabo IX. p. 651. A. Emendandus hinc Schol. Theocr. XV, 141. vbi κύνῳ legitur.

II. Περὶ Θεῶν.

Si ea, quae ex hoc opere laudantur, inter se compares: apparet illud non minus *grammaticum*, quam *mythicum*, fuisse; fabularum *interpretatione allegorica* appo-
sita, magnam partem *ex etymologia* petita: cuius tamen accurata ac vera ratio Grammaticis illius aetatis nondum perspecta fuit. Comprehenderat idem opus *περὶ Θεῶν* multa *de festis deorum et sacris, de sacrorum antiquitate, de religionibus et ritibus, de vocabulis sacrorum propriis et reconditis*. Nec modo *Graecanicas*, sed et *barbaricas religiones* eum perstrinxisse, nonnulla fragmenta docent: monente etiam Gale diff. p. 36.

Potest ergo aliqua ex parte noster rite accenseri iis scriptoribus, qui fabulas allegorice interpretari voluere; maluit tamen *grammaticas* potius argutias captare, quam

philosophicas, quod plerique fecere, inprimis Stoici et in his Cleanthes in libro *περὶ Θεῶν*, e quibus profecisse videri debet Phurnutus s. Cornutus.

Inscriptum opus *περὶ Θεῶν*, etsi etiam ad *heroes* processerat, vt Herculem, Prometheum, Dioscuros. cf. Gale p. 31. Male illud passim cum *Bibliotheca* nostra fuisse confusum docuit et copiose redarguit idem p. 34 sq. Intulit tamen vir doctus *aliam subtilitatem*, qua obscuravit reliqua. Cum enim meminisset a Varrone tria temporum interualla constitui, aliud *ἄδηλον*, aliud *μυθικόν*, aliud denique *ιστορικόν*, acute sibi visus est subolfecisse Apollodorum vnicuique temporis suum librum destinasse, et primum quidem *ἄδηλον* in XXIV. libris *περὶ Θεῶν*, in *Bibliotheca mythicum*, *historicum* denique in *Chronicis*, esse persequutum: Id quod et idoneo argumento firmari nequit, et fragmentis *Bibliothecae*que multis locis repugnat, et virum doctum in multas tricas induxit. In opere *περὶ Θεῶν* Apollodorus non minus mythos deorum et heroum tractauerat, quam in *Bibliotheca*, et in hac non minus ea attigerat, quae diluuium antecesserant: verum tractandi modo diuerso; nam in *Bibliotheca* per summum tantum mythos exposuit, in opere de diis tanquam Grammaticus de singulis disputauerat.

Photius Cod. CLXI. Sopatri Ἐκλογαὶ διάφοροι ἐν βιβλίοις δυοκαίδεκα. — συνείλεται δὲ αὐτῷ τὸ βιβλίον ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων ιστοριῶν καὶ γραμμάτων. τὸ μὲν οὖν πρῶτον περὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι μυθολογουμένων Θεῶν διαλαμβάνει· ὃ συνείλεται ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου περὶ Θεῶν γ' λόγου. Ἀθηναῖος δὲ Ἀπολλόδωρος, καὶ γραμματικὸς τὴν τέχνην. οὐκ ἐκ τοῦ τρίτου δὲ μόνου ἢ διαλογῆ αὐτῷ πεποιήται, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐκ δ' καὶ ε' καὶ θ', τοῦ τε α' πάλιν (s. ια') καὶ ιβ' καὶ ιε' τε καὶ ις' μέχρι τοῦ κδ'. ἐν ἧ συλλογῇ τὰ τε μυθικῶς περὶ Θεῶν διαπεπλασμένα, καὶ εἴτι καθ' ιστορίαν εἴρηται, περιείληψε,

περὶ τε τῶν παρ' αὐτοῖς ἡρώων καὶ Διοσκούρων καὶ περὶ τῶν ἐν ἄδου, καὶ ὅσα παραπλήσια.

Vixit hic Sopater Constantini M. temporibus, idemque multa alia volumina in compendium redegerat; habendus ideo inter genus scriptorum, qui, dum ipsi seculi genio litarunt populariumque ignaviae, optimum quemque librum in neglectum et obliuionem adduxerunt.

Ad hos libros περὶ Θεῶν respicit auctor libelli de Allegoriis Homericis f. 7. ubi de Apolline et Sole. ἠκρίβωται δ' ἡ περὶ τούτων ἀπόδειξις καὶ Ἀπολλοδώρῳ, περὶ πᾶσαν ἱστορίαν ἀνδρὶ δεινῷ. (διὰ) τοῦτ' ἔγωγε τὴν ἐπιπλέον ἐπεργασίαν — ὑπερθέσομαι.

Ex Lib. I. περὶ Θεῶν.

Stephan. Byz. in fragm. Δωδώνη. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν αὐτῷ περὶ Θεῶν, τὸν Δωδωναῖον οὕτως ἐτυμολογεῖ: „Καθάπερ οἱ τὸν Δία Δωδωναῖον μὲν καλοῦντες, ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ, Πελασγιὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστίν. Idem in Βωδώνη. πόλις Περγαίβικη, ὡς Ἀπολλόδωρος. a qua nonnulli Iovem Bodo-naeum mox Dodonaeum appellatum esse aiebant, de hoc v. Excurs. ad II. XVI. (π).

Lib. II.

Stobaeus Ecl. phys. I. (p. 55. ed. Gen. 1609.) Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Θεῶν Πυθαγορείαν εἶναι τὴν περὶ τούτων, τὸν αὐτὸν εἶναι Φωσφόρον καὶ Ἑσπερον, δόξαν. vt recte emendatum legitur in noua edit. Heeren. T. I. p. 520.

Erotian. Lex. Hippocrat. in Χάριτες. αἱ χαραὶ ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ. Μέννηται καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περὶ Θεῶν. Φησὶ δὲ αὐτὰς κληθῆναι ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς Χάριτας, καὶ γὰρ παλλάνις οἱ ποιηταὶ τὴν χάριν χαρὰν καλοῦσιν.

Lib. III.

Schol. Apollon. I, 1124. Φύλλοις - δρυῖνοις quibus coronati sacra faciunt Matri Deum — εἰκότως ἢ γὰρ

δρῦς ἱερὰ τῆς Ῥέας, ὡς Φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ περὶ Θεῶν.

Hoc est illud quod Voff. de Theolog. gentil. V, 48. et ex eo alii laudarunt tanquam ex tertio libro Bibliothecae.

Lib. VI.

Harpocration in ἀπομομπάς. Ἀπομομπαῖοι τινὲς ἐκαλοῦντο Θεοί, περὶ ὧν Ἀπολλόδωρος ἐν ἕκτῳ περὶ Θεῶν διαλέκεται. *auerrunci.* v. Pollux V. f. 131.

Lib. IX.

Steph. Byz. Ἄρειος πάγος. ἀκρωτήριον Ἀθήνησιν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ Θεῶν ἑννάτῳ, ἐν ᾧ τὰς Φοινικὰς κρίσεις ἐδίκαζον, διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ σιδήρου γιγνομένας μαιφονίας. In magno numero etymologiarum Areopagi fatis recondita haec est ab ἄρης, vt caedes ferro facta sit. Pro ἀκρωτήριον probabile fit voc. sollenne in hac re δικαστήριον legendum esse. Defendunt tamen alterum Holsten. et Scaliger ad Euseb. p. 31. De reliquis cf. sup. ad III, 14, 2. §. 3. add. Schol. Iliad. α, 491. Syncell. p. 122. C. ed. Ven.

Lib. XIV.

Macrob. I. Sat. 17. p. 297. "Apollodorus in libro quattodecimo περὶ Θεῶν, ἡΐον solem scribit ita appellari Apollinem ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κόσμον ἰέσθαι καὶ ἰέναι (f. ἰέναι), quod Sol per orbem impetu fertur."

Respicere eundem locum, vnde haec petita sunt, arbitror Auctorem de Allegor. Homer. c. 7.

Lib. XVI.

Stephanus Byz. in Ἀρκιάς. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ Θεῶν ἑκκαίδεκάτῳ βιβλίῳ περὶ Δήμητρος Φησιν, ὅτι Ἀρκάδια τῇ Δήμητρι μέλλοντες θυεῖν ἀνθρώποι **. ταύτην γὰρ τὴν θυεσίαν συνεστήσαντο μετὰ τὸν πρῶτον σπόρον, ὅτι αὐτῆς ἐκ τῆς γῆς (ex Arcadia puta. f. ἐκ τῆς γῆς ταύτης) ἔμολεν ἡ

καρπὸς εἰς τροφήν καὶ σπὸρον· καὶ οὕτω τὰ Ἀρκάδια, τιμῆς
 χάριν. Traduxere scilicet Arcades Cereris fabulam ad se.
 Locus lacunofus.

Lib. XVII.

Schol. Sophocl. Oed. Col. 502. καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν
 τῇ περὶ θεῶν ἑπτακαιδεκάτῃ περὶ τοῦ τῶν Ἑσυχιδῶν γένους
 καὶ τῆς ἱεραῆς (leg. τῆς ἱερείας) φησί. De his cf. Callim.
 Fr. 123. et Meurf. Lect. Attic.

Lib. XX.

Stobaeus Ecl. Phys. Lib. I. p. 129. Cant. a) Τοῦ δὴ
 Ἀπολλοδώρου ἐν τῷ εἰκοστῷ περὶ θεῶν συγγράμματι b) ὃ ἐστὶ
 περὶ τοῦ ἄδου, τάδε περὶ τῆς Στυγὸς λεγόμενα εὔρομεν. c)
 ἀρκτέον γὰρ ἀπὸ τούτων, τῆς τε ἐν τῶν ὀνομάτων παρεμφά-
 σέως d) οὐ καταφρονητέον. ἐκ τῶν γὰρ τοιούτων ὀρμώμενοι
 πιθανῶν, καὶ τοὺς ἐν ἄδου νομιζομένους ποταμοὺς κατανομά-
 κασιν· Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχρη, ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν
 Περσεφόνῃ·

... καλεῖται δὲ ἐν κόλποισι γαλας ἀχέεσσι προχέων Ἀχέ-
 ρων· e) Ἔτι καὶ Δικύμνιός φησι·

a) Aut verius Porphyrius *de animi viribus* a Stob. exscriptus
 et inde a p. 102. passim insertus. Locus emendatus passim
 a Cantero et a Galeo in diff. p. 28. nunc emendatior in
 edit. Heeren. Tom. I. p. 1004 sq.

b) In extremis libris Apollodorum περὶ τῶν ἐν ἄδου egisse, con-
 stat quoque ex Phot. Cod. CLXI. vbi de Sopatri Eclogis:
 nec vero, ad librum *ultimum* cum Galeo referre ea, est
 quod cogat.

c) Si haec quae sequuntur Apollodori verba sunt: necesse est
 hic excidisse nonnulla aut esse omissa, a quibus sequentia
 pendent; nisi, quod forte praestat, ea quae ad κατανομάκασιν
 sequuntur, Porphyrii verba habeas.

d) Vulgg. παρεμφάσεως. lego παρεμφράσεως *dilucidatio*, et mox ὀρ-
 μώμενοι, πιθανῶς καὶ τοὺς ἐν ἄ.

e) Nescio an haec verba Melanippidae tragici, eaque satis sana
 sint, προχέων videtur esse debere προρρέων. vocatur Acherontis

μυρίαις παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βρύει. καὶ πάλιν·

Ἄχέρων ἄχεα πορϑμεύει βροτοῖσιν. Ἄχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταύτων, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένη τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν·

ἀκτὰς ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμβροθεῖς

λιποῦσα λίμνης, ἤλθον, ἠχούσης γόους.

Ἄχέροντος ὄξυπλήγος, ἄρσενας χοάς. f)

ἀκτὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἐχούσας· ἄρσενας δὲ τὰς οὐδὲν ἐκτρέφουσας. Θήλεα μὲν γὰρ τὰ καρποφόρα, ἄρσενα τὰ ἄγονα λέγονται· τὸ μὲν, τὸ σπέρμα παρέχον μόνον, g) τὴν δὲ καὶ ἐκτρέφειν. ὄθεν καὶ Θήλυς ἐέρση, ἢ πολύγονος καὶ τροφίμη. Διαπεραιούσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ἀπογινομένων τὸν Ἄχέροντα, Φασὶν εἰκότως· ὁ γὰρ μετηλλαχῶς, πάντα τὰ τῶ ζῆν

nomine fluvius in intimis terrae recessibus moeroribus profluens. Nisi malis cum Grotio legere προχέων ἄχεα. Jacobs Epist. crit. ad Stobaeum (Heeren T. II. P. II. p. 236. cōni. ἄχε' ἀνθρώποισι προχέων). Fuit autem *Melanippides* dithyrambis, elegiis et aliis poematibus clarus, ex antiquioribus poetis circa Olymp. LXV. Eius fuit tragoedia *Persephone* e qua duo alios versus habet Grotius in Excerpt. p. 455. Alius iunior circa LXXX. itidem lyricus et dithyrambicus, ut ex Svida docet Vossius. Etiam *Licymnius*, qui sequitur, poeta lyricus, μελοποιός, Parthenio c. 22. et Athenaeo laudatus.

f) Ut chartae parcerem, deletis olim ad h. l. scriptis, emendatiorem lectionem ex Heeren. l. c. adscripti: Prodit anima Achillis: *ripis nullo laeto-cantu-resonantibus* (h. e. silentibus) *et nigris, paludis sonantis-gemitus Acherontis acuto alluentis strepitu ripas, veni* (ad, ἐπ' ἄρσενας χοάς) *ad steriles inferias: vti omnia habentur sterilia, ἄγονα, vita carentia, quae ad inferos spectant; atque etiam steriles victimae diis inferis caeduntur.*

g) Saltem παρέχειν. Plenior oratio erat: τὸ μὲν γὰρ ἄρσεν, τὸ σπέρμα παρέχειν μόνον, τὴν δὲ θήλειαν καὶ ἐκτρέφειν. Explicatio τοῦ, Θήλυς ἐέρση, ἢ πολύγονος καὶ τροφίμη, etiam apud Grammaticos Homeri occurrit. cf. Graev. Lect. Hesiod. c. 19. Scut. 395.

ἄχῃ σχεδὸν ὑπερῆρε, h) καὶ ἔστιν ἐν ἀπουσίᾳ καὶ ἀλυπία πάσῃ, Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλασαν, i) ἀπὸ τοῦ γοργὰ φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ἄδου· καθὼ δὲ καὶ αὐτοῦ τούτου τιθῆναι ὁ Σώφρων Μορμολύκαν ἀνόμασε k).

Ταῦτα δὲ εἰπὼν Ἀπολλόδαμος ἐπάγει περὶ τῆς Στυγὸς αὐταῖς λέξεσι τάδε. „Στύγα δὲ δεινὴν τινα καὶ φοβεράν ὑποστησάμενοι δαίμονα, θεῶν ὄρκον, ἐν ἄδου τε ταύτην κατέκισαν, καὶ τῆς προσηγορίας ταύτης ἠξίωσαν ἀπὸ τοῦ στυγνάζειν τοῖς πένθεσι, καὶ στύγεσθαι τὰ ἐν ἄδου. ὄρκον δὲ τῶν θεῶν, δι' ἐναντιότητα· ἢ μὲν γὰρ τῶν ὄντων τε καὶ ζώντων φθαρτικὴν ἔχει δύναμιν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῇ· οἱ δὲ τῇ τε προκίρῃσι καὶ τῷ τρόπῳ διαστήκασιν.„ l).

Τοσαῦτα περὶ τῆς Στυγὸς εἰπὼν, ἐπάγει· „Κωκυτὸν δὲ ποταμὸν ἀνέπλασαν ἀπὸ τοῦ κωκύειν· ὅς ἐστι Στυγὸς καὶ στυγνάζεως ἀπορῥῶξ. τοιούτου δὲ ἐστὶ γένους καὶ ὁ Πυριφλεγέθων· εἴρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ πυρὶ φλέγεσθαι τοὺς τελευτῶντας. ὡς Ὅμηρος φησιν· m)

οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν·

Ἄλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερόν μένος αἰθουμένοιο
δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὀστέα θυμός·

ψυχὴ δ', ἥτ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεκόπτηται.

ὑποτίθεται γὰρ τὰς ψυχὰς τοῖς εἰδώλοις τοῖς ἐν τοῖς κατόπτροις φαινομένοις ὁμοίας, καὶ τοῖς διὰ τῶν ὑδάτων συνισταμένοις. ἃ καθάπαξ ἡμῖν ἐξείκασται, καὶ τὰς κινήσεις

h) ὑπερήρηται scriptum est apud Stob. Cant. Expectabam πάντα τὰ τοῦ I. ἐν τῷ ζῆν ἄχῃ σχεδὸν ὑπερῆρε καὶ surrexit.

i) v. Apollod. Bibl. I, 5, 3.

k) μορμολύκαν. Attigit Sophronis hoc Valken. ad Adonias. p. 348.

l) Scil. dii non corrumpunt ac perdunt, sed seruant. De Stygis etymologia similia apud Grammaticos passim. Μοκ στυγνάζεως correxeram pro στυγνάζεως, verum codd. offerunt στυγνάζεως.

m) Od. λ, 218 sq.

μιμείται, στερευνώδη δὲ ὑπόστασιν οὐδεμίαν ἔχει εἰς ἀντίληψιν καὶ ἀφήν. ὅθεν αὐτὰς βροτῶν εἶδωλα καμόντων λέγει. π)

Athenagoras in 'Deprecat. c. 25. καὶ ὅτι μὲν ἄνθρωποι (οἱ θεοί,) δηλοῦσι μὲν καὶ Αἰγυπτίων οἱ λογιώτατοι, οἱ, θεοὺς λέγοντες αἰθέρα, γῆν, ἥλιον, σελήνην, τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους θνητοὺς νομίζουσι καὶ ἱερά τοὺς τάφους αὐτῶν. δημοῖ δὲ καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν.

Clemens Cohort. p. 12. l. 9. Pott. (p. 10.) καὶ μοι δοκεῖ τὰ ὄργια καὶ τὰ μυστήρια δεῖν ἐτυμολογεῖν· τὰ μὲν ἀπὸ τῆς ὄργης τῆς Διὸς τῆς πρὸς Δία γεγεννημένης, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ μύσου τοῦ περὶ τὸν Διόνυσον συμβεβηκότος. εἰ δὲ καὶ ἀπὸ Μυοῦντός τινος Ἀττικοῦ, ὃν ἐν κυνηγίᾳ διαφθαρῆναι Ἀπολλόδωρος λέγει, εὐφρόνος, ὑμῶν δεδοξάσθαι τὰ μυστήρια ἐπιτυμβίῳ τιμῇ. *non inuidebo, vestra mysteria decorari honore funebri.* Videtur ita tradidisse Apollodorus, mysteria principio in honorem Myuntis defuncti instituta fuisse.

Euseb. Praep. II, 3. qui haec eadem repetit, ἀπὸ Μυσοῦντός τινος legit.

Clemens Cohort. ad Gent. p. 25. (p. 8.) πολλὰ κἀγαθὰ Κἄρες σχοῖεν, οἱ καταθύουσιν αὐτῷ (Marti) τοὺς κύνας. Σκύλαι δὲ τοὺς ὄνους ἱερεύεσθαι μὴ παύεσθων, ὡς Ἀπολλόδωρός φησι καὶ Καλλιμάχος. —

Arnob. adv. Gent. lib. IV. p. 180. ed. Par. *Quis ei (Marti) canes ab Caribus, quis ab Scythis asinos immolari (prodidit?) non principaliter cum ceteris Apollodorus!*

quam male is Clementem reddiderit, intelligitur, si vtrumque locum compares.

De re ipsa ad fastidium vsque actum est a viris doctis, etiam in Commentatione singulari a Gesnero nostro. v.

π) Quae sequuntur apud Stobaeum, Porphyrii videntur esse, non Apollodori.

Pindar. Pyth. X. Antonin. Lib. c. 20. et ibi doctiff. Interpretem. Etiam a Carmanitis Persiae asinus Marti mactabatur. Strab. 15. p. 1057. D. de quo loco Kleuker Opp. Zendav. Tom. II. P. III. p. 72.

Zenobius Cent. V, 22. Μῆλον Ἡρακλῆς. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Θεῶν, ὅτι θύεται Ἀθήνησιν Ἡρακλεῖ ἀλεξιμάκῃ ἰδιάζουσά τις θυσία. τοῦ γὰρ βοῦς ποτὲ ἐκφυγόντος, ὃν ἔμελλον Ἡρακλεῖ προσάξει, μῆλον λαβόντας, καὶ κλάδους ὑποθέντας, τέσσαρας μὲν ἀντὶ σκελῶν, δύο δὲ ἀντὶ κεράτων, σχηματίσαι τὸν βοῦν, καὶ οὕτω τὴν θυσίαν ποιήσασθαι.

v. ibid. Schott. inpr. Pollux I, 30. 31.

Athenaeus VII. p. 306. A. ὁ κίθαρος pifcis — ὅτι δὲ διὰ τὸ ὄνομα ἱερὸς εἶναι κενόμισται τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶρηκεν Ἀπολλόδωρος.

Athenaeus VII. p. 325. B. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τοῖς περὶ Θεῶν, τῇ Ἐνάτῃ φησὶ θύεσθαι τρίγλην (mullum) διὰ τὴν ὀνόματος οἰκειότητα. τρίμορφος γὰρ ἡ Θεός. — v. Vossii epist. in Sylloge Epp. Matthaei p. 102. 104.

Athenaeus XIII. p. 571. C. — ἀπὸ τῆς παρ' Ἀθηναίοις καλουμένης ἑταίρας τῆς Ἀφροδίτης. περὶ ἧς φησιν Ἀθηναῖος Ἀπολλόδωρος οὕτως· ἑταίραν δὲ τὴν Ἀφροδίτην τὴν τοῦς ἑταίρους καὶ τὰς ἑταίρας συνάγουσαν. τοῦτο δ' ἐστὶ, Φίλας.

Explendus et illustrandus hinc Hesych. in Ἐταίρας ἱερὸν.

Harprocratation: πάνδημος Ἀφροδίτη. — Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ (f. ἐν τοῖς) περὶ Θεῶν, πάνδημον φησὶν Ἀθήνησιν κληθῆναι τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὡς ἐκάλουν ἀγοράς. —

Exscripsit partim Suidas; doctiore modo Venus pandemus ab antiquo nomine loci, in quo eius templum erat, appellata esse dicitur. Ad eundem locum de Venerē spectasse videntur sequentia:

Schol. Apollonii III, 539. Ἀπολλόδωρος φησὶν ἐν τῷ (τοῖς) περὶ Θεῶν, ὅτι ἡ περισσεῖα ἱερὰ Ἀφροδίτης. διὸ καὶ λάγνον. παρὰ γὰρ τὸ περισσῶς ἐρᾶν λέγεται.

Ultima turbata. Ducitur vox περισσεῖα a περισσῶς ἐρᾶν forte fuit διὰ τὸ λάγνον.

Porphyr. de abstinentia lib. II. §. 55. — ἐπεὶ καὶ Λακεδαιμονίους φησὶν ὁ Ἀπολλόδωρος τῷ Ἄρει θύειν ἄνθρωπον.

Eadem ex eo repetunt Theodoretus et Cyrillus apud Meurf. Miscell. Lacon. II, 14.

Schol. Aristoph. Ran. 333. Μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμνημένοι, οὐχ, ὡς τινες νομίζουσι, κισσίνῳ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς Θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφασθαι. ὅτι οἰκείως ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ἢ Θεός, καὶ ὅτι τοῖς χθούνοις ἀνιέρωτο. Turbatus est ordo sententiarum huius Scholii: media sunt in finem reiicienda.

Photius Lex. MS. Καλλιγένειαν. Ἀπολλόδωρος μὲν τὴν γῆν, οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς τροφόν.

Vid. Intpp. ad Hesych. in Καλλιγένειαν. Locus Aristoph. est Thesmoph. 306. cf. vir doct. S. Croix sur les Mythes p. 380.

Harpocration: αὐτόχθονας. — Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Θεῶν κληθῆναι φησὶν αὐτοὺς αὐτόχθονας, ἐπεὶ τὴν χθόνα, τουτέστι τὴν γῆν, ἀργῆν οὖσαν, πρῶτοι εἰργάσαντο. —

Exscripsit Suidas, sed Apollodoro non nominato; res ipsa nota.

In etymologia vocis Κύρβεις Apollodori auctoritas saepe laudatur. Ita leges Solonis appellatas, notum est: vide vel Meurf. in Solone c. 24. Ad libros περὶ Θεῶν eam disputationem pertinuisse, discimus ex Harpocratiōne, qui reliquis diligentius Grammaticum exscripsit:

Harpocration in κύρβεις. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Θεῶν ἔχειν

ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους. εἶναι δὲ αὐτοὺς λίθους ὀρθοὺς ἐστῶτας· ὡς (leg. οὐς) ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως, (f. ἀνατάσεως) διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις ἐκάλουν. ὥσπερ καὶ κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην. —

(Similia habet Photius Lexic. MS. nisi quod ὡς — στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παραστάσεως — κύρβεις. Idem mox melius: τεθειμένην). Apud eund. Harpocr. in Ὁ κάτωθεν νόμος, — ὅτι γὰρ βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ. (de hoc libro v. extrema horum Fragmentor.)

Schol. Aristoph. ad Nub. 447. Ἀπολλόδωρος δὲ φησὶ πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι· ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἰστάντες, τὸ δόξεν ἀναγράφοντες. (f. ἀνεγράφαντο), οὐς μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στήλας, κύρβεις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως, (leg. ἀνατάσεως), ὕστερον δὲ, (εἰς) τὰ ξύλα λελευνημένα γράφοντες, ὁμοίως ἐκάλεσαν. κύρβεις οὖν ἢ περιέχουσα τὰς ἱεράς γραφὰς στήλη.

Idem Schol. ad Aues 1354. κύρβεις. — καὶ Ἀπολλόδωρος· κύρβεις δὲ, ἦτοι παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένον, ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων· ἐκείνων τὸ εὔρημα· ὡς φησὶ Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας.

Suidas Κύρβεις. — τὰς δὲ κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐγγεγραμμένους ἔχειν τοὺς νόμους, εἶναι δὲ λίθους ὀρθοὺς ἐστῶτας· ὡς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρατάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις. ὥσπερ καὶ τὴν κυρβασίαν, τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην. —

Et idem mox in Κύρβεις αἱ τὰς τ. θ. — Κύρβεις οὖν παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένως. ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων· ἐκείνων γὰρ εὔρημα. φησὶ καὶ Ἀπολλόδωρος.

Mirae etymologiae hae et aliae plures eo loco et in l. l. ad eosd. et ad Hesych.: cum in promptu sit κύρω, *sanctio*, κύρις, κύρβεις. At Apollodorus κορυφὴν in κύρβεις quaeiuit,

quod columna, legibus inscripta, stabat erecta, κύρβις γλ. κορυφίς. ἀνάτασις et παράτασις εἰς ὕψος recte, mox ἀνατεταμένως eodem modo dixit. Minus bene Kuster. ex Schol. Aristoph. praefert ἀνάβασις.

Schol. Apollonii IV, 280. — Ἀπολλόδωρος δὲ Φησὶ πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἰστάντες εἰώθεσαν τὰ δόξαντα ἐν αὐτοῖς ἀναγράφειν. κύρβεις, οἶονεὶ κορυφίς, κατὰ συγκοπήν, καὶ μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, κύρβεις. ὕστερον δὲ (εἰς) ξύλα λελευκωμένα γράφοντες, κύρβεις ὁμοίως ἐκάλεσαν καὶ αὐτά. κύρβεις μὲν οὖν, αἱ περιέχουσαι τὰς ἱερὰς ἀναγραφάς.

Photius Lexic. κύρβεις — εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κκορυφῶσθαι εἰς ὕψος, ἢ κατασκευῶσθαι, ὡς Ἀπολλόδωρος. Θεόφραστος δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων. τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἶον ἀντίγραφα αὐτοῦς εἶναι vid. Intpp. ad Hesych. in Κύρβις. add. Timaeum Lexic. Plat. et Ruhnk. p. 170.

Etymol. M. Apollodori etymologiam non memorat; Apollodoream rationem vt allequaris, tenendum, eum κορυφὴν, κυρφὴν, flexisse, vnde κύρβις factum fit; etiam κόρση, si vera habet Etymol. M. in κόρση, infra fragm. Etymologicorum. Sed κατασκευῶσθαι quid sit, et an Apollodori sit, dubito; videri potest ad antiquam vocem σκυροῦσθαι, σκυρόν, σκυρόν, σκυρόν, durum. spectare, et κατασκευῶσθαι, induruisse, rigere, stare, fuisse. v. Hesych. in σκυρώσασθαι et similibus. σκυρωθῶσι. λιθωθῶσι. In interpretatione Apollodorea tamen tantum τὸ κορυφῶσθαι memorant ceteri.

Harpocration in Μεῖον καὶ Μεγαγωγός. — Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Θεῶν, οἱ Φράτορες, Φησὶν, ἵνα μείζονας νέμονται μερίδας, ἐπεφώνουν ἑστῶτες, (f. περιστῶτες) ἰστάνειν θεῖ, μεῖον γάρ ἐστι. Cum inscribebantur curiis pueri, (εἰς τοὺς Φράτορας) hostia erat adducenda ad epulas curia-

lium, certi ponderis: acclamari itaque solitum: *appendi oportere, esse enim iusto minorem.* Eadem verba Suidas h. v. et Photius Lexic. MS. sed corrupte. In eodem legitur: *κτανεῖν δεῖος (δεῖ).* De re cf. Schol. Aristoph. Ran. 81c. vnde Suid. et alii. Adde ad Hesych.

Harpocraton in *χόες.* — *ἐορτή τις παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Ἀνθεστηριῶνος δωδεκάτη. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθεστηρία μὲν καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἐορτὴν Διονύσω ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ Πιθιογίαν, Χόας, Χύτρους.*

Eadem apud Aristoph. Schol. Acharn. 960. et ex eo Suidam in *χόες,* in quibus verbis supra adscriptis subiicitur: *καὶ αὖθις. (sc. Apollodorus ait) ὅτι (f. ὅτε) Ὀρέστης μετὰ τὸν Φόνον εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος, ἦν δὲ ἐορτὴ Διονύσου Ληναίου, ὡς μὴ γένοιτο σφίσιν ὀμόσπονδος, ἀπεκτονῶς τὴν μητέρα, ἐμηχανήσατο τοιόνδε τι Πανδίων· Χοᾶ ὄνου τῶν δαιτυμόνων ἐκίστω παραστήσας, ἐξ αὐτοῦ πίνειν ἐκέλευσε μηδὲν ὑπομιγνύντας ἀλλήλοις, ὡς μήτε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος πίοι Ὀρέστης, μήτε ἐκεῖνος ἄχθοιτο καθ' αὐτὸν πίνων μόνος· καὶ ἀπ' ἐκείνου Ἀθηναίοις ἐορτὴ ἐνομοθῆ οἱ Χόες.*

Probabile fit haec ex Apollodoro petita esse. Possunt tamen etiam a Grammatico ex antiquiore aliquo Comici interprete esse excerpta. Certiora sunt apud Ioannem Lydum de Mensibus a Schow ed. p. 82. de Dionysio: *φέρεται δὲ καὶ τις μῦθος περὶ αὐτοῦ (τοῦ Διονύσου) ὡς εἶη γενοῦντος ἐκ Διὸς καὶ Γῆς - τῆς δὲ Γῆς Θεμέλης προαγορευομένης διὰ τὸ εἰς αὐτὴν πάντα καταθεμελιοῦσθαι, ἦν κατὰ συναλλαγὴν ἐνὸς στοιχείου τοῦ σ, Σθεμένη οἱ ποιηταὶ προσηγορεύκασιν.*

Schol. ad Odyss. ψ, 198. de Mercurio, ad verba poetae: *Ἑρμῖν ἀσκήσας. Ἑρμῆς ὁ Διὸς καὶ Μαίας τῆς Ἄτλαντος, παῖς ἔτι ὢν, ἐν ἀνθρώποις τέσσαρα μέγιστα εὔρετο· γράμματα, καὶ μουσικὴν καὶ παλιίστραν, καὶ γεωμετρίαν. ὅθεν καὶ τοὺς Ἑλληνας τετράγωνον αὐτὸν ἀσκήσασιν, καὶ οὕτως ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀναθεῖναι. τῷ δὲ (h. e. διὰ δὲ τὸ) ὀνειρόκομπον αὐτὸν*

εἶναι, καὶ τοὺς κοιμωμένους αὐτῷ εὐχέσθαι, καὶ αὐτὸν ἀναμένειν, (*expectant donec somnum immittat*) εἶλοντο ἐν τοῖς θαλάμοις ἔχειν αὐτὸν Φύλακκα τοῦ ὕπνου, ἐπινοῆσαι τε καὶ ἀσιῆσαι τοὺς τῶν κλιῶν πόδας εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ πρόσοψιν, ὅπως ἀλεξήτορας ἔχοντες ιδέας [Barnes. em. *ιδίους*: *malim alexētōros* (sc. Θεοῦ) *ιδέας* *speciem dei sui malorum somniorum* (sc. *propulsatoris*)] τὰ μὲν δειματὰ μὴ φοβοῦντο, προσδοκῶεν δὲ πλείστην ἐπαφροδισίαν διὰ τῶν ὄνειράτων. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ τῷ Ἀθηναίῳ.

Eustath. ad e. l. p. 1951, 16. Κυλλήνιος δὲ Ἐρμῆς, μυθικῶς μὲν ἀπὸ Κυλλήνης, ἣτις ὄρος ἐστὶν Ἀρκαδίας, σταδίων ἑννέα Ὀλυμπιακῶν, παρὰ πόδας ὀγδοήκοντα, κατὰ Φασὶν ἱστορεῖν Ἀπολλόδωρον ὀνομασθῆναι ἀπὸ Κυλλήνης ἡρώιδος τινός. περιάδεται δὲ διαφερόντως ἐν τοῖς περὶ τοῦτο τὸ ὄρος τιμᾶσθαι τὸν Ἐρμῆν, κακεῖθεν σχεῖν τὸ λαχθῆναι ἐπίθετον.

Exscripsit haec Eustath. ex Stephano Byz. in Κυλλήνῃ ὄρος Ἀρκαδίας, σταδίων ἑννέα παρὰ πόδας ὀγδοήκοντα, ἀπὸ Κυλλήνης Ναιίδος Νύμφης. ait Cyllenen nouenorum stadiorum esse montem deficientibus LXXX pedibus; forte et ea quae sequuntur, Apollodoro debentur: ἐν τούτῳ δὲ Φασὶ τῷ ὄρει τοὺς κοτύφους (merulas) λευκοὺς γίνεσθαι, ἄλλοθι δὲ μηδαμῆ· καὶ Φωνὰς ποικίλας προέσθαι· θηρεύεσθαι δὲ πρὸς τὴν σελήνην· τῆς δὲ ἡμέρας εἴ τις ἐπιχειροίη, σφόδρα δυσθιρότους εἶναι. — quae eadem Eustath. attulit ad Iliad. β, p. 300.

Schol. Sophoclis Oed. Colon. 57. Τίτῶν Κολωνεύς. Περὶ τοῦ τὸν Προμηθεῖα περὶ Ἀκαδημίαν καὶ τὸν Κολωνὸν ἰδρῦσθαι, Ἀπολλόδωρος γράφει οὕτως. „Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηναῖ, κατὰ περὶ ὃν Ἡφαιστος. καὶ ἐστὶν αὐτῷ παλαιὸν ἴδρυμα καὶ ναὸς ἐν τῷ τεμένει τῆς Θεοῦ, δεικνυταὶ δὲ καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἰσοδὸν, ἐν ἣ τῷ τε Προμηθεῖος ἐστὶ τύπος καὶ τοῦ Ἡφαιστού, πεποιήται δὲ, ὡς καὶ Λυσιμαχίδης φησὶν, ὁ μὲν Προμηθεὺς πρῶτος καὶ πρεσβύτερος ἐν δεξιᾷ

σηπτρον ἔχων, ὁ δὲ Ἡφαιστος νέος καὶ δεύτερος· καὶ βωμὸς ἀμφοῖν κοινός ἐστὶν ἐν τῇ βάσει ἀποτετυπωμένος. Ad h. l. cf. not. Solani et Hemst. ad Lucian. T. I. p. 196. 197.

Et mox ad v. 58. Χαλκόπους ὁδός. ὡς οὕτω τινὸς καλουμένου τόπου ἐν τῷ ἱερῷ, χαλκόποδος ὁδοῦ. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδαρος δι' αὐτῆς κατάβασιν εἶναι εἰς ἄδου. καὶ Ἰστρος δὲ μνημονεύει τῆς χαλκῆς ὁδοῦ καὶ Ἀστυδάμας. καὶ τις τῶν χρησμολόγων Φησὶ „Βοιωτοὶ δ' ἵπποιο (f. ἱππῆα, vt ἱππεὺς κολωνός ap. Schol. Sophocl. et ἱππότης v. 60.) ποτιστείχουσι Κολωνόν, „Ἐνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος ὁδὸς (οὐδὸς leg. limen seu ingressus). Boeoti tendunt ad Colonom equestrem, ubi saxum triceps et aereum limen eum occupat.

Ex eodem Apollodori loco deprompta verba ap. Schol. ad v. 737. (702.) Μόριον Δία εἶπε τὸν ἐπόπτην τῶν μοριῶν ἐλαιῶν. καὶ ἔστιν ὁ λεγόμενος Μόριος Ζεὺς περὶ Ἀκαδημίαν, ὡς Φησὶν Ἀπολλόδαρος· „περὶ Ἀκαδημίαν ἐστὶν ὁ, τε τοῦ Καταιβάτου Διὸς βωμὸς, ὃν καὶ Μόριον καλοῦσι, τῶν ἐκεῖ μοριῶν παρὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἰδρυμένων.

Forte haec ad lib. XVII. spectarunt. De μορίαις multa. v. Etymol. M.

Schol. Apollonii I, 599. Ὀλυμποι δὲ εἰσὶν ἕξ· Μακεδονίας, Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ Ὀλύμπια Φησὶν Ἀπολλόδαρος ἄγεσθαι, Μυσίας, Κιλικίας, Ἡλίδος, Ἀρκαδίας.

cf. Schol. Thucyd. I, 126. Et Demosth. π. παραπρεσβ. p. 401, 13. Olympia a Philippo, capta Olyntho, acta narrat.

Schol. Theocr. II, 36. ad verba: τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει. Τὸν γὰρ χαλκὸν ἐπεῖδον (leg. ἐπῆδον, ab ἐπάδειν fecerunt accinere, ἐπήχουν, ἐπέκρουον) — ἐν ταῖς ἐλλείψει τῆς σελήνης καὶ ἐν (f. ἐπὶ) τοῖς κατοικομένοις, ἐπειδὴ ἐνομιζέτο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελαστικός τῶν μiasμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκαθάρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο ὡς Φησὶ καὶ Ἀπολλόδαρος ἐν τῷ περὶ Θεῶν. τὸ „ἄχει,, (in Theocrito; est hoc aliud Scholion) ἀντὶ τοῦ ψόφει, κροῦε.

ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοικομένοις. Φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνησι τὸν ἱεροφάντην, τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης, ἐπικρούειν τὸ λεγόμενον ἠχεῖον. καὶ παρὰ Λάκωσι, βασιλέως ἀποθανόντος, εἰάθασιν κρούειν λέβητας.

Schol. Theocr. Id. X, 41. Λυτιέρσης. — τοῦτον δὲ Φησὶν Ἀπολλόδωρος ὡδὴν εἶναι Τεριστῶν, λέγων οὕτω „καθάπερ ἐν μὲν Τρήνοις Ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις Ἰουλος, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ὡδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, οὕτω καὶ τῶν Τεριστῶν ὡδὴ Λυτιέρσης.

Hesych. Ἀγρεύς ὁ Πᾶν παρὰ Ἀθηναίους, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Suidas: Ἀμφιφῶντες, πλακοῦντος εἶδος· οἱ τινες ἐγένοντο, ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη πρῶτὶ ὑπὲρ γῆς φαίνονται. ἢ ὅτι ἐκόμιζον αὐτὸν, (sc. τὸν πλακοῦντα) θαδία ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῷ· ὡς Φησὶν Ἀπολλόδωρος.

Eadem fere in ἀνάστατοι. vnde apparet, vltima tantum ex Apollodoro sumta esse. Ibidem additur: ἀμφιφῶντες γίνονται Μουνυχιῶνος μηνὸς ἕκτη ἐπὶ δέκα. οἱ εἰς τὸ Μουνυχίας ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος νομίζονται. hoc etiam Pollux narrat lib. VI. f. 75. Hesych. in ἀμφιφῶν. ad vtrumque loc. cf. Intpp. Athen. XIV. p. 645. A. quo ipso cum Galeo adducor, vt ad librum de diis haec referenda esse putem.

Suidas: Ταυροπόλον. τὴν Ἀρτεμιν· ὅτι ὡς ταῦρος περίεσι πάντα. ὡς Ἀπολλόδωρος.

Mira etymologia: cum Diana inter Tauros cultu divino habita facile animo occurrat. Fuisse videtur apud barbaros numen, quod cum Diana comparabant Graeci, eoque Dianam Graecorum numen apud eos quoque coli putabant. Sic et apud Colchos Diana memorata, dicta *Diana Phasiana* ap. Zosim. I, 32, 7. Eadem verba sine Apollodori nomine sunt ap. Etymol. M. in Ταυροπόλον. Exscripsit Suidam Photius Lex. MS. Apostol. XVIII, 23. Ad libros περὶ Θεῶν haec esse referenda, ex Schol. Aristoph. (ex quo integriora sua descripsit Suidas) discō ad Lyfistr. 448.

νῆ τὴν ταυροπόλον: οὕτω τὴν Ἄρτεμιν ἐκάλουν. τὴν δὲ αἰτίαν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ Θεῶν ἐκτίθεται. Ἔστι δ' ὅτε καὶ τὴν Ἀθηναῖν οὕτω καλοῦσιν. ὡς Ξενομήδης (Chius) ἱστορεῖ.

Macrob. Sat. I, 8. *Cur autem Saturnus ipse in com-pedibus visatur, Verrius Flaccus causam se ignorare dicit. Verum mihi Apollodori lectio sic suggerit: „Saturnum Apollodorus alligari ait per annum laneo vinculo, et solui ad diem sibi festum, id est mense hoc decembri, atque inde proverbum ductum; deos laneos pedes habere. Significari vero decimo mense semen in utero animatum ad vitam grandescere: quod, donec erumpat in lucem, mollibus naturae vinculis detinetur.,*

Idem I, 27. de ἰήϊος. v. sup. e lib. XIV. περὶ Θεῶν.

Et lib. I, 20. *Aesculapium vero eundem esse atque Apol-linem, non solum inde probatur, quod ex illo natus creditur; sed quod ei et ius diuinationis adiungitur. Nam Apollodorus in libris, quibus titulus est περὶ Θεῶν, scribit quod Aesculapius diuinationibus et auguriis praesit. Nec mirum, siquidem medicinae atque diuinationum consocia-tae sunt disciplinae. —*

Omnino plura in Macrobian Saturnal. primo ex Apol-lodori opere illo hausta esse, suspicari licet.

III. Τὰ χρονικά, ἱ. χρονικὴ σύνταξις libris quatuor.

Scymnus Chius in Periegesi se eum librum sequutum esse professus ait a. v. 16-49.

— Τοῖς ἐν Περυγίῳ

Βασιλεῦσιν, ὧν ἡ δόξα καὶ τεθνηκότων

παρὰ πᾶσιν ἡμῖν ζῶσα διὰ παντός μένει,

τῶν Ἀττικῶν τις γνησίῳ τε Φιλολόγων,

20. γεγονώς ἀκουστῆς Διογένους τοῦ Στωϊκοῦ,
 συνεσχολακῶς δὲ πολὺν Ἀριστάρχῳ χρόνον,
 συνέταξε τὰ πὸ τῆς Τρωϊκῆς ἀλώσεως
 χρονογραφίαν στοιχοῦσαν ἄχρι τοῦ νῦν βίου.
 ἔτη δὲ τετταράκοντα πρὸς τοῖς χιλίοις
25. ὀρισμένως ἐξέθετο καταριθμούμενός
 πόλεων ἀλώσεις, ἐκτοπισμοὺς στρατοπέδων,
 μεταναστάσεις ἐθνῶν, στρατείας βαρβάρων,
 ἐφόδους περσιώσεις τε ναυτικῶν στόλων,
 θέσεις ἀγῶνων, συμμαχίας, σπονδὰς, μάχας,
30. πράξεις βασιλέων, ἐπιφανῶν ἀνδρῶν βίου,
 Φυγὰς, στρατείας, *) καταλύσεις τυραννίδων,
 πάντων ἐπιτομὴν τῶν χυδῆν εἰρημένων.
 μέτρῳ δὲ ταύτην ἐκτιθέσθαι προείλετο
 τῷ κωμικῷ γε, τῆς σαφηνείας χάριν
35. εὐμνημόνευτον ἔσομένην οὕτως ὄρων.

Posthaec pergit:

45. ἐκεῖνά μιν οὖν κεφάλαια συναθροίσας χρόνων,
 εἰς βασιλέως ἀπέθετο Φιλαδέλφου χάριν.
 ἃ καὶ διὰ πάσης γέγωνε τῆς οἰκουμένης
 ἀθάνατον ἀπονέμοντα δόξαν Ἀττάλῳ
 τῆς πραγματείας ἐπιγραφὴν εἰληφότι.

Ex his Scymni versibus intelligitur argumentum libelli, quod summatim ad temporum ordinem, annorum 1040. interuallo inde a Troia capta, historias comprehenderit. A Troia capta ad Olympiadem primam annos 408. intercessisse Apollodorus docuerat, vt infra videbimus: incidit itaque ex eius calculo Troiae excidium in annum ante C. N. 1184. Subductis inde annis modo memoratis 1040, Chronica patet substitisse in Olymp. 159. 1. a. C. 144.

*) Vix sanum vocabulum, ex superioribus errore librarii repetitum. Requiro ἐπανόδους.

V. C. 610. Ptolemaei Euergetae II. anno altero, et anno decimo sexto Attali II. Philadelphi, cui opus suum inscripserat.

Ex Scymni versibus porro manifestum fit, opus illud chronicum *metro comica*, nec copiosa oratione, rerum gestarum memoriam exposuisse, sed compendiose ac breviter memorabiles rerum euentus suis temporibus adscripsisse: etsi, quomodo Olympiadum numeri et tot nomina virorum metro includi potuerint, vix assequor. *Metrum comicum* de Iambis senariis, quales in comicis occurrunt, paullo liberiores, accipiendum esse nullus dubito: ad rerum expositionem breuem, quae, ita ligata oratione, memoria facile comprehendi posset, a Scymno Chio translatum hoc esse videmus, Apollodori, vt ipse ait, exemplo. Difficultatem hic facit Suidas, in voc. Ἀπολλόδορος et in Τραγίamboi, qui ab Apollodoro *Tragiambos* repertos ait: quam Galeus diff. p. 47. 48. ita tollit, vt eosdem cum comicis iambis fuisse dicat: quod tamen vix locum habere videtur; quales enim iambi tragici sint, nos in tot tragicorum scriptorum exemplis latere non potest. Mihi quidem Suidae locus indocte ac negligenter exscriptus esse videtur; nam, si vel maxime *tragiambus* recte scriptus esset, eum tamen non reperisse dici posset Apollodorus; nisi forte ad alium haec spectabant Apollodorum.

Quod vero ad "breuem et in epitomen ac synopsis contractam rerum memoriam in Chronicis" attinet, alia dubitatio exoritur ex loco Stephani, in quo *Apollodorus, aut is qui eum in epitomen redegit*, laudatur. Verum Stephanus epitomatores tam indoctos nactus est, vt multa tam perturbate tradita sint, vt nihil de iis definire liceat, nisi alia auctoritas accesserit. Verba sunt Stephani Byzant. in Δύμω. vbi primo vniuerse Apollodorus lauda-

τις: λέγεται καὶ πληθυντικῶς ὡς Ἀπολλόδωρος “τούτων ἀπέχουσα σταδίου ρ' ἐσχάτη κεῖται πρὸς δύσιν Δύμαι.” — Paullo post — καὶ Ἀπολλόδωρος, ἣ ὁ τὰ τούτου ἐπιτεμνάμενος “τὴν τε χώραν ἔχουσι Δυμαῖοι.” et mox: καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν α'. “πόλεμος ἐνέστη τοῖς τε Δυμαίοις. . .” E diuersis locis haec petita esse manifestum fit; quorum vltima metrum Iambicum constituunt; nec minus superiora τούτων ἀπέχουσα σταδίου ἑκατὸν εἴκοσι. Adiungemus iam ex Stephano Byzantino reliqua fragmenta Chroni-corum, quorum libros quatuor laudari videbimus.

E libro I.

Ἀσώριον. πόλις Σικελίας. ταύτην τρισυλλαβῶς Ἀσσωρὸν καλεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῃ χρονικῶν.

Vossianus tamen: ἐν δ' χρονικῶν.

Ἐλάρως. πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἐλῶρου ποταμοῦ τοῦ κατὰ Πάχυνον, ὃς λέγεται τιθασσοῦς ἰχθῦς ἔχειν ἀπὸ χειρὸς ἐσθίουτας. ὡ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῃ.

Μυοῦς. πόλις Ἰωνίας, ὡς Φίλων καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν α' χρονικῶν.

Χήσιον Ἰωνίας πολίχνιον ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῃ.

E lib. II.

Μεναί. πόλις Σικελίας ἐγγὺς Παλλίκων. Ἀπολλόδωρος ἐν β' χρονικῶν.

Νόαι. — ἐστὶ δὲ πόλις Σικελίας. Ἀπολλόδωρος δευτέρῃ χρονικῶν.

Παρπάρων. χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῇ, ἔνθα ἱστοροῦσι Θεουκυδίδην ἀποθανεῖν. (aut alius is fuit ab Olori filio diuersus, aut cenotaphiam eius eo in loco fuit) τινὲς δὲ Περίην (ἢ Παρπαρίην) τοῦτο καλοῦσι. ὡς ἐν χρονικῶν δευτέρῃ.

Ἰγκαρὸν. πόλις Σικελίας, ὡς Φίλιστος Σικελικῶν πρώτῃ. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν δευτέρῃ χρονικῶν πόλιν λέγει αὐτὴν τὰ Ἰγκάρα.

Φαβία. πόλις Κελτογαλατῶν, κτίσμα Φαβίου στρατηγοῦ Ῥωμαίων. Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ χρονικῶν.

Χαιρώνεια. — τὸ κτητικὸν Χειρωνικός καὶ Χαιρωνική. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν δευτέρῳ. “κατὰ τὴν μάχην, ὡς Φασί, τὴν Χαιρωνικήν.”

Lib. III.

Ἀμαξιτός. πολίχνη τῆς Τρωάδος — τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξιτεύς. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τρίτῃ Ἀμαξιτηγούς Φησι.

Λιγγος. Φρούριον Κασσανδρέων. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τρίτῳ ὅς καὶ τὸ ἐθνικὸν Λιγγαῖος. —

Ληναῖος ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τῆς ληνοῦ. Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ χρονικῶν: de quo v. agentem Ruhnken. in nota Obs. ad Hesych. in f. cum aliis qui de Dionysiiis egere.

Ex tertio libro nonnulla laudata v. inf. e Diogene Laert. IV, 23 et 28.

E lib. IV.

Ἀερία. — καὶ Κελτική πόλις Ἀερία. ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τετάρτῳ.

Codd. Salmaf. ἐν χρονικῶν δευτέρῳ.

Αἰδούσιοι. σύμμαχοι Ῥωμαίων πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατίᾳ. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν δ'.

Ἀμήστρατος. πόλις Σικελίας. Ἀπολλόδωρος τετάρτῃ χρονικῶν.

Ἀροέρνοι. (Arverni) ἔθνος μαχιμώτατον τῶν πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν. Ἀπολλόδωρος τετάρτῃ χρονικῶν. “Κελτῶν Ἀροέρνους.”

Δῶρος. πόλις Φοινίκης — Ἀπολλόδωρος δὲ Δῶρον καλεῖ ἐν χρονικῶν δ'.

“εἰς Δῶρον οὔσαν ἐπιθαλάττιον πόλιν.”

Καινοί. ἔθνος Θράκιον. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τετάρτῳ.

Χαλκητόριον. πόλις Κρήτης. ὁ πολίτης Χαλκητορεύς. Ἀπολλόδωρος (vt leg. pro Ἀπολλώνιος) τετάρτῳ χρονικῶν.

“μεθ’ οὗ Χαρίδημος ἦν Φυγᾶς Χαλκητορεύς.”

Alia fragmenta sine libri nota haec sunt:

Πάρθος, πόλις Ἰλλυρικῆ. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς.

Forte ex iisdem Chronicis: Ὠρεός, πόλις Εὐβοίας. —

Ὠρεΐτης — Ἀπολλίδωρος δὲ τετρασυλλάβως φησὶν, οὐ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ε καὶ ι, Ὠρεΐτας. „οὕτω τὴν τῶν Ὠρεΐτῶν αἰροῦσι πόλιν, „

Si lenarius est, quod suadere videtur notata ab Stephano diaeresis, metro subueniendum est: f. τῶν Ὠρεΐτῶν αἰροῦσιν οὕτω τὴν πόλιν.

Schol. Aristoph. in Aves 1022. de Sardanapalo — Ἀπολλόδωρος δὲ ταῦτά φησιν ἐγγεγραφεῖται ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ Ἀσσυρίοις γράμμασι Σαρδανάπαλος, Ἀγκυνοδάρᾳξου παῖς. Ταρσόν τε καὶ Ἀγχίταλον ἔδειμεν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. ἔσθιε, πῖνε, ὄχευε· ὡς τᾶλλα οὐδενός ἐστιν ἄξιον. —

Iamborum vestigia vides. Qui primi ista tradiderant, erant Clitarchus et Aristobulus, Alexandri comites. Ex his adeo petiere idem Apollodorus noster, tum Strabo XIV. p. 988. C. D. vbi vide diuersitatem in verbis. Athen. XII, 7. Arrianus et alii.

Syncellus Chronographi, inde a p. 28. vbi Berosum ex Alexandro Polyhistore recoquit, Apollodorum aliquoties in partes vocat p. 34. D. 36. D. p. 38. A. p. 40. A. Ipsum Apollodorum homo vix ipse inspexit, sed eos qui illum exscripserant; forte ne hos quidem, sed alios qui ex his sua compilauerant. Alexander Polyhistor adscripserat puto loca Apollodori. Coniungitur fere ille cum Abydeno, ex cuius Assyriacis, vt et ex Berosi Chaldaicis historiis, nonnulla suis Chronicis intulisse videtur: quae singula exscripserat Alexander. In his fuit locus de Oanne monstro, quod ex mari rubro prodierat, καθὼς καὶ Ἀπολλόδωρος

ιστόρησεν. Porro Chronicon Paschale tanquam ex Petri Clementinis laudat verba p. 29. A. αὐτὸν Νῆνον τὸν Νεβρωῖ οἱ Ἀσσύριοι προσηγόρευσαν. „αὐτὸς διδάσκει Ἀσσυρίους σέβειν τὸ πῦρ.„ Vides iambum, qui forte ex Apollodoro fluxerat.

Ibid. p. 39. B. post Abydeni verba: πρὸς ταῦτοις καὶ Ἀπολλόδωρος ὁμοίως ταῦτοις τετρατευόμενος οὕτως λέγει „ταῦτα μὲν ὁ Βηρωσσὸς ἰστόρησε, πρῶτον γενέσθαι βασιλείαν Ἄλωρον ἐκ Βαβυλῶνος Χαλδαίων, βασιλεῦσαι δὲ σάρους δέκα, καὶ καθεξῆς Ἀλάπαρον καὶ Ἀμήλωνα τὸν ἐκ Παντιβίβλων, εἶτα Ἀμμένωνα τὸν Χαλδαίου, ἐφ' οὗ φησι Φανῆναι τὸν μυσαρὸν Ὠάννην τὸν Ἀννήδατον ἐκ τῆς ἐρυθραῖς. —

Pauca in his iambici metrici vestigia reperias. Emen-
datt. v. in Scalig. Euseb. p. 5.

p. 91. C. Ἀπολλόδωρος χρονικὸς ἄλλην Αἰγυπτίων τῶν Θεβαίων λεγομένων βασιλείαν ἀνεγράψατο βασιλείων λή ἐτῶν κοσ'. (a. 1076.) ib. v. rel.

p. 97. B. vbi mille annorum, quibus Sicyoniorum reges imperarunt, summa subducitur, inter alios Apollodorus auctor laudatur.

p. 147. D. ait Syncellus se omittere regum Thebanorum Aegypti LIII. nomina, ab Apollodoro tradita.

p. 275. C. Ponti reges decem, annis CCXVIII. regnasse ex Apollodoro et Dionysio traditur.

Huic Chronicorum operi aliquot debentur epochae illustriores, omnis veteris historiae cardines: inprimis epocha occupatae ab Heraclidis Meloponnesi, coloniae Ionicae et primae Olympiadis. Ponam ex multis locis vnum Diodori, prooem. 5.

— ἀπὸ δὲ τῶν Τρωϊκῶν, ἀκολουθῶς Ἀπολλοδώρῳ τῷ Ἀθηναίῳ, τίθεμεν ὀγδοήκοντα ἔτη πρὸς τὴν κἀθοδὸν τῶν Ἡρακλειδῶν. ἀπὸ δὲ ταύτης ἐπὶ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα δυοῖ

λείποντα τῶν τριακοσίων καὶ τριάκοντα, συλλογίζόμενοι τοὺς χρόνους ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ βασιλευσάντων.

Clemens Alex. Strom. I. p. 381. f. Ox. (ex quo Euseb. P. E.) — εἶπε τῆς Περσέως βασιλείας τῷ τριακοστῷ δευτέρῳ ἔτει ἐκθεοῦται (ὁ Διόνυσος), ὡς Φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς. ἀπὸ δὲ Διονύσου ἐπὶ Ἡρακλέα καὶ τοὺς περὶ Ἰάσονα ἀριστεῖς τοὺς ἐν τῇ Ἀργεῖ πλεύσαντας συνάγεται ἔτη ἐξήκοντα τρία. — ἀπὸ δὲ τῆς Ἡρακλέους ἐν Ἀργεῖ βασιλείας ἐπὶ τὴν Ἡρακλέους αὐτοῦ καὶ Ἀσκληπιοῦ ἀποθέωσιν ἔτη συνάγεται τριάκοντα ὅντων κατὰ τὸν χρονογράφον Ἀπολλόδωρον ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὴν Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἀποθέωσιν ἔτη πεντηκοντατρία. ἐνταῦθά ποῦ καὶ ἡ Ἰλίου κατάληψις. —

Apollodorus aetatem Herculis pro cardine chronologiae habuit; C. fere annis ante Troiam captam eum natum esse tradiderat; annos autem hunc in modum computarat: inde a quo Argos tenuit vsque ad eius mortem XXXVIII. inde ad Troiam captam LIII. Sic conficiuntur anni XCI. Idem inter Herculis an. XVIII. et Troiam captam LXXXIII. annos numerabat, ita vt summa procedat annorum CI. cf. *Freret super Chronologia Regg. Lydiae* (*Mem. de l'Acad. des Inscri.* Tom. V. p. 292. 3. et *Bougainville Mem.* Tom. XXIX. p. 81.) Videtur ex eodem Apollodori loco esse petitum, quod Pausanias habet III, 13. p. 238. anno LIII. post pugnam cum Apharetidis Dioscuros esse inter deos relatos.

Etiam ad Homeri aetatem constituendam nobilis est Apollodori calculus, ex quo post Troiam captam anno CCXL. vixisse creditur: Laudant eum inprimis Tatian. ad Graec. I. 49. et ex eo Clemens Alex. Strom. I. p. 388. l. 18. ex eodem Tatiano Euseb. Praep. Evang. X, 11. Syncell. 180. D. et in Chron. Hieronymi, ad quod vid. viros doctos, Scalig. Schurzfl. Vallarf. Salmaf. ad Solin. p. 608. vt alios taceam. Apponam Tatiani verba: —

οἱ δὲ περὶ Ἀπολλόδωρον (Φασὶ τὸν Ὅμηρον ἠκμαίνειν) μετὰ τὴν Ἴωνικὴν ἀποικίαν ἔτεσιν ἑκατὸν, (addit Clemens: Ἀγησιλάου τοῦ Δορυσσαίου Λακεδαιμονίων βασιλεύοντος) ὅπερ γένοιτο ἂν ὕστερον τῶν Ἰλιακῶν διακοσίων τεσσαράκοντα, vt legendum.

Plutarch. in Lycurgo pr. οἱ δὲ ταῖς διαδοχαῖς τῶν ἐν Σπάρτῃ βεβασιλευκότων ἀναλεγόμενοι τὸν χρόνον, ὥσπερ Ἐρατοσθένης καὶ Ἀπολλόδωρος, οὐκ ὀλίγοις ἔτεσι πρεσβύτερον ἀποφαίνουσι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος.

Syncellus Chronogr. p. 185. C. Ἀπολλόδωρος τὰ Λυκούργου νόμιμα ἐν Λακεδαιμονίᾳ τούτοις τοῖς χρόνοις καταδεχθῆναι γράφει.

Aliter locum explent Goar et alii: habet enim lacunam: post νόμιμα sequitur ἐν τῷ ἢ Ἀλικαμένους... vnde et librum Chronicorum octauum hic reperere viri docti. Transtulit eadem in Chronicon Euseb. Hieronymus n. MCXXII. *Lycurgi leges in Lacedaemone, iuxta sententiam Apollodori, hac aetate susceptae* (cr. a. XVIII. regis Lacedaem. Alcamenis).

Diogenes Laert. I, 74. vbi de Pittaco vindicante ciuibus Mitylenaeis portionem agri controuerfam: ὕστερον μέντοι, Φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς, διαδικασθῆναι τοὺς Ἀθηναίους περὶ τοῦ χωρίου πρὸς τοὺς Μιτυληναίους, ἀκούοντος τῆς δίκης Περιάνδρου, ὃν καὶ τοῖς Ἀθηναίοις προσκρῖναι. hoc factum necesse inter Olymp. XLIII. et XLVIII.

In eo opere Apollodorus virorum clarorum aetates passim designauerat, adscriptas fere memorabili alicui euento: quae eadem exscripserat Cornelius Nepos in Chronicis: nec forte aliunde petitae artificium epochae apud Plinium: cum magna parte similibus vitae mortisque designationum apud Diogenem Laertium et in Chronico Eusebiano. Apollodori autem Chronicon propter hanc temporum et virorum notationem hominum mani-

bus verfatum esse intelligitur quoque e Cic. ad Attic. XII, 23. — “quibus consulibus Carneades et ea legatio Romam venerit, scriptum est in tuo annali. Haec nunc quaero, quae causa fuerit. . . . qui eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis, qui praefuerit hortis, qui etiam Athenis πολιτικοί fuerint illustres: quae te etiam ex Apollodori puto posse inuenire.”

Diodor. XIII, 13. Ἀπολλόδωρος δὲ, ὁ τὴν χρονικὴν σύνταξιν πραγματευσάμενος, φησὶ καὶ τὸν Εὐριπίδην κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτὸν τελευτῆσαι. (Ol. XCIII, 3.)

Idem c. 108. Successit Dario Artaxerxes Ol. XCIII, 4. κατ' ὃν δὴ χρόνον καὶ Ἀντίμαχον τὸν ποιητὴν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος φησὶν ἠνθῆκεναι.

Clemens Alex. Stromat. I. p. 353. l. 22. Οχον. τῆς δὲ Ἐλευτικῆς ἀγωγῆς Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος κατάρχει. ὃν φησὶ Τίμαιος κατὰ Ἰέρωνα, τὸν Σικελίας δυνάστην, καὶ Ἐπίχαρμον τὸν ποιητὴν γεγονέναι. Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν Ὀλυμπιάδα γενόμενον παρτετακέναι (τὸν βίον) ἄχρι τῶν Δαρείου τε καὶ Κύρου χρόνων. recte ergo is circa Ol. LVI. et LX. floruisse dici potest. cf. Sextum adv. Grammat. I, 12. p. 270. vnde patet fuisse hanc inter nobiles quaestiones chronicas. cf. ib. Fabric.

Anonym. Descript. Olymp. LXXX, 1. Δημόκριτος Ἀβδηρίτης ἐγεννήθη κατὰ Ἀπολλόδωρον ἐν τοῖς χρονικοῖς.

Diogenes Laert. lib. I. f. 37. de Thalete: φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς γεγενῆσθαι αὐτὸν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς τριακοστῆς πέμπτῆς Ὀλυμπιάδος. ἐτελείτησε δ' ἐτῶν ἐβδομήκοντα ὄντω, ἢ, ὡς Σωσιπράτης φησὶν, ἐννεμήκοντα. —

Lib. II, 2. de Anaximandro Milesio: τῶν δὲ ἀρεσκόντων αὐτῷ πεπολιῆται κεφαλαϊώδη τὴν ἔκθεσιν, ἥπερ περιέτυχε καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. ὃς καὶ φησὶν αὐτὸν ἐν τοῖς χρονικοῖς τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς πεντηκοστῆς ὀγδόης Ὀλυμπιά-

δος ἐτῶν εἶναι ἐξήκοντα τεσσάρων, καὶ μετ' ὀλίγον τελευτῆσαι, ἀικμάσαντά πη μάλιστα κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον.

Diogenes Laert. II, 3. de Anaximene Milefio — καὶ γεγένηται μὲν, κατὰ Φησιν Ἀπολλόδωρος, τῇ ἐξηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι, ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὴν Σάρδεων ἄλωσιν.

Cum Sardes captae sint Ol. LVIII, 4. vitium loco inesse, facile intelligitur, cui alii aliter medentur. Dicam cum Simfano verba esse transposita et sic constituenda: γεγένηται μὲν — περὶ τὴν Σάρδεων ἄλωσιν, ἐτελεύτησε δὲ τῇ ξγ' Ὀλυμπιάδι.

Lib. II. f. 7. de Anaxagora: Φησὶ δ' Ἀ. ἐν τοῖς χρονικοῖς, γεγενῆσθαι αὐτὸν τῇ ἐβδομηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, τεθνηκέναι δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἐβδομηκοστῆς ὀγδόης.

Leg. τῆς ὀγδοηκοστῆς ὀγδόης: vt docuere viri docti.

Lib. II, 44. de Socrate: ἐγεννήθη δὲ, κατὰ Φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς, ἐπὶ Ἀφειλιῶνος, ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἐβδομηκοστῆς ἐβδόμης Ὀλυμπιάδος, Θυρηλιῶνος ἔκτη, ὅτε καθαίρουσι τὴν πόλιν Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν Ἀρτεμιν γενέσθαι Δῆλιοι Φασίν. ἐτελεύτησε δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἐννεηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος, γεγυῶς ἐτῶν ἐβδομήκοντα.

De h. l. multa passim viri docti, imprimis Dodwell. Bentlei. Corfin. et quotquot de Socratis vita egere; aut de vitis eius aequalium.

Idem lib. VIII, 52. de Empedocle: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς χρονικοῖς Φησιν, „ὡς ἦν Μέτωνος μὲν υἱός, εἰς δὲ Θουρίους αὐτὸν νεωστὶ παντελῶς ἐκτισμένους (Ol. LXXXIV.) Γλαῦκος ἐλθεῖν Φησιν.,, εἶθ' ὑποβάς. „οἱ δ' ἱστοροῦντες, ὡς οἴκοθεν πεφευγῶς εἰς τὰς Συρακούσας, μετ' ἐπεινῶν ἐπολέματι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, (Ol. XCI.) τελέως ἀγνοεῖν μοι δοκοῦσιν. ἢ γὰρ οὐκέτ' ἦν, ἢ παντελῶς ὑπεργεγηρακῶς ὅπερ οὐ φαίνεται. Ἀριστοτέλης γὰρ αὐτὸν, ἔτι τε Ἡράκλειτον, ἐξήκοντα ἐτῶν Φησὶ τετελευτημέναι,, ὁ δὲ πρῶ-

την καὶ ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα νενικηκῶς κέλητι (auius eius) τούτου πάντως ἦν ὁμώνυμος· ὡς δ' ἅμα καὶ τὸν χρόνον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου σημαίνεσθαι.

Glaucum Diogenes ipse legisse non videtur; sed, ut multos alios tantum ex aliorum commentariis laudat, ex Apollodoro repetit. In nonnullis metrum agnoscas; ut in illis: —

ὃς ἦν Μέτωνος υἱός, εἰς δὲ Θουρίους
ἐλθὼν νεωστὶ παντελῶς ἐπισημένους·
ὡς Φησι Γλαῦκος. —

οἱ δ' ἱστοροῦντες, ὡς πεφευγῶς σκόθεν
εἰς τὰς Συρακούσας — (μετ' ἐκείνων)
πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐπολέμει, ἀγνοεῖν
δοκοῦσιν ἡμῖν. . . ἢ γὰρ οὐκέτ' ἦν,
ἢ παντελῶς ὑπεργεγηρακῶς ἀνὴρ.

Mox idem f. 58. Γοργίαν γοῦν τὸν Λεοντίϊον αὐτοῦ (Empedoclis) γενέσθαι μαθητὴν, ἄνδρα ὑπερέχοντα ἐν ῥητορικῇ, καὶ τέχνην ἀπολελοιπότα. ὃν Φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἔτη βιώσασθαι.

Idem IX, 24. de Melisso Eleaticae sectae philosopho, Parmenidis auditore: Φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος ἠμακέναι αὐτὸν κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὄγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

Et f. 25. Ζήνων Ἐλεάτης. τοῦτον Ἀπολλόδωρός Φησιν εἶναι ἐν χρονικοῖς Πύρητος, τὸν δὲ Παρμενίδην φύσει μὲν Τελευταγόρου, θήσει δὲ Πύρητος.

Idem IX, 41. de Democrito: γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις, ὡς αὐτός Φησιν ἐν τῷ μικρῷ Διακόσμῳ, νέος κατὰ πρεσβύτην Ἀναξαγόραν, ἔτεσιν αὐτοῦ νεώτερος τετταράκοντα. συντετάχθαι δὲ Φησὶ τὸν μικρὸν Διάκοσμον ἔτεσιν ὕστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως τριάκοντα καὶ ἑπτακοσίοις· γεγόνοι δ' αὖν, αἷς μὲν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, κατὰ τὴν ὄγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. —

Ibid. f. 50. de Protagora: Πρωταγόρας Ἀρτέμωνος, ἢ, ὡς Ἀπολλόδωρος, καὶ Δίνων ἐν Περσικοῖς, Μαιανδρίου —

et f. 55. de eodem: ἔνιοι κατὰ τὴν ὁδὸν τελευτῆσαι αὐτὸν, βιώσαντα ἔτη πρὸς τὰ ἐννεηκόντα· Ἀπολλόδωρος δὲ Φησιν, ἐβδομήκοντα: cum cuius enuntiatio consentit Plato in Menone p. 91. Stephan. οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγυὲς ἐβδομήκοντα ἐτῶν γεγονέναι.

Lib. III, 2. de Platone: καὶ γίνεται Πλάτων, ὡς Φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, ὀγδόῃ καὶ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι Θαρρηλιῶνος ἐβδόμῃ καὶ ἦν Δῆλιοι τὸν Ἀπόλλωνα γενέσθαι Φασίν.

Lib. IV, 23. de Cratete Atheniensi: τελευτῶν δὲ ὁ Κράτης, κατὰ Φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ τῶν χρονικῶν, ἀπέλιπε βιβλία, τὰ μὲν φιλοσοφούμενα, τὰ δὲ περὶ κωμῶδίας, τὰ δὲ λόγους δημηγορικοὺς καὶ πρῶσβευτικούς,

excidisse puto annum mortis Cratetis, quod factum nolim, cum aliunde de eo non constat; videtur tamen Olymp. CXXIV. antecessisse.

id. f. 28. Ἀρκεσίλαος, Σεύθου ἢ Σκύθου, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ χρονικῶν, —

id. f. 65. de Carneade: Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, ἀπελθεῖν αὐτὸν ἐξ ἀνθρώπων ἔτει τετάρτῳ τῆς δευτέρας καὶ ἐξηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, βιώσαντα ἔτη πέντε πρὸς τοῖς ὀγδοήκοντα.

Lib. V. f. 9. de Aristotele: — Φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, γεννηθῆναι μὲν αὐτὸν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἐννάτης καὶ ἐννεηκοστῆς Ὀλυμπιάδος· παραβαλεῖν δὲ Πλάτωνι καὶ διατρέψαι παρ' αὐτῷ εἴκοσιν ἔτη, ἑπτακαιδέκῃ συστάντα, καὶ εἰς τε Μιτυλήνην ἐλθεῖν ἐπὶ Ἀρχοντος Εὐβούλου τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ὀγδοῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος· Πλάτωνος δὲ τελευτήσαντος τῷ πρώτῳ ἔτει ἐπὶ Θεοφίλου (cf. Diodor. XVI, 52.) πρὸς Ἑρμεῖαν ἀπᾶραι, καὶ μεῖναι ἔτη τρία· ἐπὶ Πυθοδότου δ' ἐλθεῖν πρὸς Φίλιππον, τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς

ένδεκάτης και ένατοστής 'Ολυμπιάδος, 'Αλεξάνδρου πεντεκαίδεκα ἔτη ἤδη γεγονότος, εἰς δ' 'Αθήνας ἀφικέσθαι τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ένδεκάτης και ένατοστής 'Ολυμπιάδος· και έν Λυκείῳ σχολάσαι ἔτη τρία πρὸς τοῖς δέκα. εἶτα ἀπεῖραι εἰς Χαλιχίδα τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς τετάρτης και δεκάτης και ένατοστής 'Ολυμπιάδος· και τελευτήσαι ἐτῶν τριῶν που και ἐξήκοντα νόσω. ὅτε και Δημοσθένην καταστρέψαι έν Καλαυρία ἐπὶ Φιλοκλέους.

De Stratone V, 58. Peripatetico: σχολαρχεῖν δὲ, κατὰ Φησιν 'Απολλόδωρος έν χρονικοῖς ἤρξατο τῇ τρίτῃ και εἰκοστῇ 'Ολυμπιάδι.

Idem IX, 61. de Pyrrhone: Πύρρων 'Ηλεῖος, Πλειστάρχου μὲν ἦν υἱός, κατὰ και Διοκλῆς ιστορεῖ. ὡς Φησι δὲ 'Απολλόδωρος έν χρονικοῖς, πρότερον ἦν ζωγράφος.

Idem X, 13. de Epicuro: τοῦτον 'Απολλόδωρος έν χρονικοῖς Λυσιφάντος ἀποῦσαι Φησι και Πραξιφάνους. — Μοχ Γ. 14. ἐγεννήθη δὲ, Φησιν 'Απολλόδωρος έν χρονικοῖς, κατὰ τρίτον ἔτος τῆς έννάτης και ένατοστής 'Ολυμπιάδος, ἐπὶ Σωσιγένους ἀρχοντος, μηνὸς Γαμηλιῶνος ἐβδόμη, ἔτεσιν ὕστερον τῆς Πλάτωνος τελευτῆς ἐπτά· ὑπάρχοντα δὲ αὐτὸν ἐτῶν δύο και τριάκοντα, έν Μιτυλήνῃ και Λαμψάκῳ πρῶτον συστήσασθαι σχολὴν ἐπὶ ἔτη πέντε· ἔπειτ' οὕτως εἰς 'Αθήνας μεταελθεῖν, και τελευτήσαι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐβδόμης και εἰκοστῆς και ένατοστής 'Ολυμπιάδος, ἐπὶ Πυθαράτου, ἔτη βιώσαντα δύο πρὸς τοῖς ἐβδομήκοντα, τὴν τε σχολὴν διαδέξασθαι Ἐρμαχὸν Ἀγεμάρχου Μιτυληναῖον.

Idem lib. VII, 184. de Chrysiippo: τοῦτον έν τῷ ᾠδαίῳ σχολάζοντα, Φησιν Ἐρμιππος, ἐπὶ Ξυσίαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν κληθῆναι — πεμπταῖον ἀπελθεῖν ἐξ ἀνδράπων, τρία και ἐβδομήκοντα βιώσαντα ἔτη, κατὰ τὴν τρίτην και τετταρακοστὴν και ένατοστὴν 'Ολυμπιάδα, κατὰ Φησιν 'Απολλόδωρος έν χρονικοῖς.

Idem lib. VIII, 90. Γεγόνασι δὲ Εὐδοξοὶ τρεῖς· αὐτὸς οὗτος (Cnidius) ἕτερος 'Ρόδιος, ιστορίας γεγραφώς· τρίτος,

Σικελιώτης, παῖς Ἀγαθοκλέους, ποιητῆς κωμῳδίας, νίκας ἑλὼν ἄστικὰς μὲν τρεῖς, ληναϊκὰς δὲ πέντε, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς.

Phlegon de Longaeuis l. 2. Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα (ἔζησεν.) ἐν περιπάτῳ δὲ ἔτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν.

Eadem Lucian. in Macrobiis l. 22. Συγγραφέων δὲ Κτησίβιος ἑκατὸν εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἔτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ... vbi εἴκοσι ante τεσσάρων delendum esse, bene monuit Meurfius.

Gellius XVII, 4. de Menandro: *Sed Apollodori, scriptoris celebratissimi, hos de Menandro versus legimus in libro, qui Chronica inscriptus est:*

Κηφισιεὺς ὦν ἐκ Διοκείθεος πατρὸς,
πρὸς τοῖσιν ἑκατὸν πέντε γράψας δράματα
ἔξέλιπε, πεντήκοντα καὶ δυοῖν ἐτῶν.

Inter scriptores, qui de facta ab Antiocho templi Hierosolymitani depraedatione egerant, excitatur Apollodorus ap. Ioseph. in Apion. II, 7. in Latinis.

IV. Περὶ νεῶν, vel περὶ τοῦ νεῶν καταλόγου vel simpl. περὶ καταλόγου βιβλία β'. *)

Ita Grammatici appellabant libri II. Iliadis partem, quam *copiarum recensum* rectius dixeris. Scripsere in eum plures. In his Apollodorus noster. Eustath. ad eius princ. p. 263. παρασημειοῦται δὲ καὶ Πορφύριος, τὸν Ὀμη-

*) Pars eius δ τρικῆς διάκοσμος Strab. XII. p. 829. C. Eum pleraque e Demetrio Scepsio petiisse ait item lib. VIII. p. 522. A. qui tamen eius aequalis esse debuit. cf. nunc Obs. ad II. β. 494. p. 291.

ρικὸν κατάλογον πᾶσαν περιέχειν ἀλήθειαν ἐν τε χωρογραφίᾳ καὶ πόλεων ιδιώμασιν. ἱστορῶν καὶ, ὅτι νόμους τινὲς ἐξέθεντο, ἀποστοματίζειν τοὺς παιδευομένους τὸν Ὀμήρου κατάλογον· ὡς καὶ ὁ Κερδίας νομοθετῶν τῇ πατρίδι. (leg. Κερκιδᾶς Megalopolitanus: sed hoc iam monitum video a Perizon. ad Aelian. XIII, 20.) λέγει δὲ καὶ, ὅτι πρὸς ἄλλους καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐπραγματεύσατο τὰ περὶ τοῦ καταλόγου ἄριστα ἐν δώδεκα βιβλίοις. (ipse igitur Eustathius non vidit libellum Apollodori) Μηνογένης δὲ ἐν τρισὶ καὶ εἴησι. μετρεῖ (f. ἀναμετρεῖ vel ἐπιμετρεῖ) δὲ καὶ ἡγεμόνας Ἀχαιῶν μζ', ὦν ιδ', Φησίην, ἐν Τροίᾳ ἔθανον.

Strabo aduersus eum aliquoties disputat, tanquam qui poetam finxisse de locis falsa iudicauerit: lib. I. p. 55. B. (p. 31.) vbi exposuerat Aristarchi sententiam de Aethiopibus διχθὰ habitantibus partim ad occidentem partim ad orientem solem, finxisse poetam posterius hoc: ἀλλὰ μίαν μόνην (sc. εἶναι) Αἰθιοπίαν — τοῦτο δὲ ἀγνοοῦντα τὸν ποιητήν, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα εἶρηκεν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ νεῶν καταλόγῳ (haec vox expungenda aut l. καταλόγου) δευτέρῳ, καταψεύσασθαι τῶν τόπων τὰ μὴ ὄντα. Contra Eratosthenem disputat inde Strabo. Mox p. 64. B. progreditur ad locum de Menelai erroribus apud Aethiopes, Sidonios, Erembos et Libyam.

Hic cum nonnullos Aethiopes in Phoenicen transferre et res Andromedae ad Ioppen constituere dixisset, negat id recte fieri: οὐ δῆπου, pergit p. 73. B. (p. 43) κατ' ἀγνοίαν τοπικὴν καὶ τούτων λεγομένων, ἀλλ' ἐν μύθῳ μᾶλλον σχήματι, καθάπερ καὶ τῶν παρ' Ἡσιόδῳ καὶ (παρὰ) τοῖς ἄλλοις, ἃ προφέρει ὁ Ἀπολλόδωρος, οὐδ', ὃν τρόπον παρατίθησι τοῖς Ὀμήρου ταῦτα, εἰδώς. τὰ μὲν γὰρ Ὀμήρου τὰ (malim Ὀμήρου γὰρ τὰ) περὶ τὸν Πόντον (v. inf. e lib. VII. p. 457.) καὶ τὴν Αἴγυπτον παρατίθησιν, ἀγνοίαν αἰτιώμενος, ὡς λέγειν μὲν τὰ ὄντα βουλομένου, μὴ λέγοντος δὲ τὰ ὄντα, ἀλλὰ τὰ μὴ

ὄντα ὡς ὄντα, κατ' ἄγνοιαν. Ἡσιόδου δὲ οὐκ ἂν τις αἰτιά-
 σαιτο ἄγνοιαν, Ἡμίκυνας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ
 Πυγμαίους· οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ Ὀμήρου ταῦτα μυθεύοντος, ὧν
 εἰσὶ καὶ οὗτοι οἱ Πυγμαῖοι, οὐδ' Ἀλκμᾶνος Στεγανόποδας ἱστο-
 ροῦντος, οὐδ' Αἰσχύλου Κυνοκεφάλους καὶ Στερνοφθάλμους καὶ
 Μονομμάτους. *) ὅπου γε οὐδὲ τοῖς περὶ τῆς συγγραφῆς ἐν
 ἱστορίας σχήματι προσέχομεν περὶ πολλῶν, ἐὰν μὴ (leg. καὶ
 μὴ) ἐξομολογῶνται τὴν μυθολογίαν. Φαίνεται γὰρ εὐθὺς,
 ὅτι μύθους παραπλέκουσιν ἐκόντες, οὐκ ἀγνοοῦσι τῶν ὄντων,
 ἀλλὰ πλάσει τῶν ἀδυνάτων, τερατείαι καὶ τέρψεως χάριν· (οὐ)
 δοκοῦσι δὲ κατ' ἄγνοιαν (sc. ταῦτα λέγειν) ὅτι μάλιστα, καὶ
 πιθανῶς, τὰ τοιαῦτα μυθεύουσι περὶ τῶν ἀδῆλων καὶ τῶν
 ἀγνοουμένων. Θεόπομπος δὲ ἐξομολογεῖται φήσας, ὅτι καὶ
 μύθους ἐν ταῖς ἱστορίαις ἔρει· κρεῖττον ἢ ὡς Ἡρόδοτος καὶ
 Κτησίας καὶ Ἑλλάνικος καὶ οἱ τὰ Ἰνδικὰ συγγράψαντες —
 p. 76. A. (p. 44.) Ἀπολλόδωρος δὲ ἐπιτιμᾷ Καλλιμάχῳ, συν-
 ηγορῶν τοῖς περὶ Ἐρατοσθένη, διότι, καίπερ γραμματικῶς
 ὦν, παρὰ τὴν Ὀμηρικὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸν ἐξωκεανισμὸν, τῶν
 τόπων περὶ ὧν (f. οὗς) τὴν πλάνην φράζει, Γαῦλον καὶ Κόρ-
 κυραν ὀνομάζει. — in seqq. respondet Strabo.

Quae de Iberis Caucafi ex Apollodoro recitat Strabo
 lib. I. p. 105. vide inf. in Fragmentis περὶ γῆς lib. VII.
 Haec eadem disertius persequitur idem Strabo lib. VII.

*) Respicit ad h. l. Tzetza Chil. VII, 761.

ὁ δὲ γε Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ καταλόγου,
 ψυχὴν ἐπαληθίζουσιν ὡς περὶ τῆς Τζέτζης ἔχων,
 τέρατα τε καὶ πλάσματα εἴσται, γράφων ὕδα'
 „Ἡμίκυνας, Μακρόκεφαλοι, καὶ οἱ Πυγμαῖοι, πλάσμα.
 ὡς περὶ οἱ Στεγανόποδες καὶ οἱ Στερνοφθαλμοὶ τε,
 αὐτοὶ τε Κυνοκέφαλοι μετὰ τῶν Μονομμάτων.
 Μύθωντε (f. μῦθοί τε, l. μυθώδεις aut simile) Ἰμαντόποδες καὶ
 Ἰμαντοσκελεῖς τε,
 Μονοκεῖται, Ἄρβινες, καὶ Ἄστομοι ὁμοίως,
 καὶ οἱ Ὀπισθοδάκτυλοι καὶ οἱ Ἀγελαστευόντες.

p. 457. (p. 298.) "Α δ' Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ νεῶν προοιμιαζόμενος εἴρηκεν, ἥκιστα λέγοιτ' ἄν. ἐπαινεῖ γὰρ Ἐρατοσθένους ἀπόφασιν, ὅτι Φησὶν ἐκεῖνος, καὶ Ὅμηρον καὶ ἄλλους τοὺς παλαιούς τὰ μὲν Ἑλληνικὰ εἰδέναί, τῶν δὲ πόρρω πολλὴν ἔχειν ἀπειρίαν· ἀπείρους μὲν μακρῶν ὁδῶν ὄντας, ἀπείρους δὲ τοῦ ναυτίλλεσθαι. συνηγορῶν δὲ τούτοις, "Ὅμηρον Φησὶ τὴν μὲν Αὐλίδα καλεῖν πετρήεσσαν, ὡσπερ καὶ ἔστι πολύκημον δὲ τὴν Ἐτεωνόν, πολυτρήρωνα δὲ τὴν Θίσβην, ποιήεντα δὲ τὸν Ἀλίαρτον· τὰ δ' ἄπωθεν οὔτ' αὐτὸν εἰδέναί οὔτε τοὺς ἄλλους. ποταμῶν γοῦν περὶ τετταράκοντα ρεόντων εἰς τὸν Πόντον, μηδὲ τῶν ἐνδοξοτάτων μηδενὸς μεμνηῖσθαι, οἷον Ἰστρου, Τανάϊδος, Βορυσθένης, Ὑπάνιος, Φάσιδος, Θερμώδοντος, Ἄλυος· ἔτι δὲ Σκυθῶν μὲν μὴ μεμνηῖσθαι, πάντως δὲ ἀγαυούς τινὰς Ἰππημόλγους καὶ Γαλακτοφάγους Ἀβίους τε· (Ἰ. λέγειν.) Παφλαγόνας τε τοὺς ἐν τῇ μεσογαίᾳ ἱστορηκῆναι παρὰ τῶν πεζῆ τοῖς τόποις πλησιασάντων, τὴν παραλίαν δὲ ἀγνοεῖν· καὶ εἰκότως γε, ἄπλου γὰρ εἶναι τότε τὴν θάλατταν ταύτην καὶ καλεῖσθαι Ἀξενον διὰ τὸ δυσχεῖμερον, καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περαιοκούντων ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξενόθυτούντων καὶ σαρκοφαγούντων καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων· ὕστερον δ' Εὐξείνον κεκλήσθαι, τῶν Ἰωνῶν ἐν τῇ παραλίᾳ πόλεις κτισάντων. ὁμοίως δ' ἀγνοεῖν καὶ τὰ περὶ Αἴγυπτον καὶ Λιβύην· οἷον τὰς ἀναβάσεις τοῦ Νείλου καὶ προσχώσεις τοῦ πελάγους· ὧν οὐδαμοῦ μεμνηῖσθαι, οὐδὲ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ μεταξὺ τῆς Ἐρυθρᾶς καὶ τῆς Αἰγυπτίας θαλάσσης, οὐδὲ τῶν κατὰ τὴν Ἀραβίαν καὶ Αἰθιοπίαν καὶ τὸν Ὠκεανόν. εἰ μὴ Ζήνωνι τῷ Φιλοσόφῳ προσεκτέον γράφοντι·

Αἰθιοπίας δ' ἰκόμην καὶ Σιδονίους Ἀραβίας τε.

(v. Strab. I. p. 70. A. B.) οὐ θαυμαστὸν δ' εἶναι (τὸ) περὶ Ὅμηρου· καὶ γὰρ τοὺς ἔτι νεωτέρους ἐκείνου πολλὰ ἀγνοεῖν καὶ τερατολογεῖν· Ἡσίοδον μὲν Ἠμίκυνας λέγοντα καὶ Μεγαλοκεφάλους καὶ Πυγμαίους· Ἀλκμᾶνα δὲ Στεγανόποδας· Αἰσχύλον δὲ Κυνοκεφάλους καὶ Στερονοφθάλμους καὶ Μονομμάτους

(ἐν τῷ Προμηθεΐ Φησὶν ex glossa est) καὶ ἄλλα μυρία. ἀπὸ δὲ τούτων ἐπὶ τοὺς συγγραφέας βαδίζουσι Ῥιπαῖα ὄρη λέγοντας, καὶ τὸ Ὠγύγιον ὄρος, καὶ τὴν τῶν Γοργόνων καὶ Ἐσπερίδων κατοικίαν, καὶ τὴν παρὰ Θεοπόμπῳ Μεροπίδα γῆν, (v. Aelian. V. H. III, 18.) παρ' Ἐνακτίῳ δὲ Κιμμερίδα πόλιν, παρ' Εὐημέρῳ δὲ τὴν Παγχαΐαν γῆν, παρ' Ἀριστοτέλει δὲ ποταμούς λίθους ἐξ ἄμμου, ἐν δὲ τῶν ὄμβρων τήκεσθαι, (alio haec spectare videntur, quam ad Meteorolog. IV, 6.) ἐν δὲ τῇ Λιβύῃ Διονύσου πόλιν εἶναι, ταύτην δ' οὐκ ἐνδέχεται δις τὸν αὐτὸν ἐξευρεῖν, ἐπιτείνει (f. τὸν λόγον supplendum: nisi emendes ἐπέξεις, vel cum Causaub. ἐπιτιμᾷ) δὲ καὶ τοῖς περὶ Σικελίαν τὴν πλάην λέγουσι κατ' Ὅμηρον τὴν Ὀδυσσεως· εἰ γάρ, αὖ χρῆναι (f. χρῆν ἂν) τὴν μὲν πλάην ἐκεῖ γεγονέναι φάσκουσι, τὸν δὲ ποιητὴν ἐξωκεανικῆν μυθολογίας χάριν. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις συγγνώμην εἶναι, Καλλιμάχῳ δὲ μὴ πάνυ, μεταποιουμένῳ γε γραμματικῆς, ὅς τὴν μὲν Γαῦλον Καλυψοῦς νῆσον φησὶ, τὴν δὲ Κέρκυραν Σχερίαν· ἄλλους δὲ αἰτιᾶται ψεύσασθαι περὶ Γερήνων, καὶ τοῦ Ἀνακησίου, καὶ Δήμου ἐν Ἰθάκῃ, Πελεθρονίου τε ἐν Πηλῳ, Γλαυκωπίου τε ἐν Ἀθήναις. τούτοις δὲ μικρὰ τιὰ προσθεῖς τοιαῦτα παύεται, τὰ πλεῖστα μετενέγκας παρὰ τοῦ Ἐρατοσθένους, ὡς καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν, οὐκ εὖ εἰρημένα. τὸ μὲν γὰρ τοὺς ὕστερον ἐμπειροτέρους γεγονέναι τῶν πάλαι περὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ Ἐρατοσθένει καὶ τούτῳ δοτέον· τὸ δ' οὕτω πέρα τοῦ μετρίου προάγειν, καὶ μάλιστα ἐφ' Ὅμηρου, δοκεῖ μοι ἂν ἐπιπληξῆαι τις δικαίως, καὶ τούναυτίον εἰπεῖν, ὡς περὶ ἧν ἀγνοοῦσιν αὐτοὶ περὶ τούτων τῷ ποιητῇ προφέρουσι. — Hoc idem mox persequitur in eo, quod ad Thraces, ad Scythas et p. 464. C. quod ad Myfos spectat.

Strabo VI. p. 390. B. (p. 254.) Φιλοκλήτου δ' ἐστὶ καὶ ἡ παλαιὰ Κρίμισα περὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τοῖς περὶ νεῶν, τοῦ Φιλοκλήτου μνησθεὶς, λέγειν τινας φησὶν, ὡς εἰς τὴν Κροτωνιάτιν ἀφικόμενος Κρίμισαν ἄκραν

οἰκίσαι, καὶ Χῶνιν πόλιν ὑπὲρ αὐτῆς· ἀφ' ἧς οἱ ταύτη Χῶνες ἐκλήθησαν. παρ' αὐτοῦ δὲ τινες σταλέντες εἰς Σικελίαν, περὶ Ἐρυκα μετὰ Αἰγέστου τοῦ Τρωῶς Αἴγισταν τειχίσαι· (sc. λέγονται. ιστοροῦνται).

Strabo VII. p. 505. B. (328.) Helli vel Selli circa Dodonam — Οἴονται δὲ, Φησὶν ὁ Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τῶν ἐλῶν τῶν περὶ τὸ ἱερόν καλεῖσθαι τοὺς Ἑλλοὺς καὶ Σελλοὺς. τὸν μέντοι ποιητὴν οὕτω λέγειν ὑπολαμβάνει (sic videtur legendum) τοὺς περὶ τὸ ἱερόν προσθεῖς, ὅτι Σελλήεντά τινα ὀνομάζει ποταμόν. ὀνομάζειν οὖν, ὅταν φῆ. „Τηλόθεν ἐξ Ἐφύρας ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντός,· * ἐν δὲ Θεσπρωτοῖς Ἐφύρας, ἀλλ' ἐν τοῖς ἐντὸς Ἡλείοις. ἐκεῖ γὰρ εἶναι τὸν Σελλήεντα, ἐν δὲ Θεσπρωτοῖς οὐδένα, οὐδ' ἐν Μελοττοῖς.

In loco valde corrupto Casaub. cum Xylandro supplet: οὐ τῆς ἐν Θεσπρωτοῖς Ἐφύρας. quasi non Thesprotiae Ephyram, sed Elidis intelligi in loco Homerico voluerit Apollodorus. Ita vero aliter ille in his, quam in Bibliotheca II, 7, 6. statuisse videri debet: nam ibi in Epiro res Herculis gestas enarrat: Phylantis autem filia Aftyoche. Verum apponemus statim locum alium Strabonis, ex quo patebit locum paullo ante recitatum lacuna laborare ante ista: ἐν δὲ Θεσπρωτοῖς Ἐφύρας. Excidit enim mentio Demetrii Scepsii, cuius illa fuit admonitio: ad Ephyram Thesproticam Selleentem esse nullum: hunc Elidis esse fluuium. Ceterum ad Strabonis mentem spectat similis versus II. ο, 531. de Phyleo. Nata diuersitas ex nominis similitudine Phylei et Phylantis. De Ephyra Epiri nemo dubitet: cf. Stephan. Byz. sed de anme Selleente dubitatur.

Strabo VIII. p. 521. C. (338.) vbi de Elide, in qua fl. Selleis, ad quam sita Ephyra, diuersa a ceteris Ephyris, etiam Thesprotica: Ἀπολλόδωρος δὲ διδάσκων, ὃν τρόπον ὁ

ποιητῆς εἶωθε διαστέλλεσθαι τὰς ὀμωνυμίας, οἷον ἐπὶ τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὸν μὲν Ἀρκαδικὸν πολύμηλον καλῶν, τὸν δὲ Βοιωτικὸν Μινύσειον, καὶ Σάμον Θρηκίην, συντιθεῖς — „μεσσηγὺς δὲ Σάμου καὶ Ἰμβρου, ἵνα χωρίση ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς (cf. lib. X. p. 696. A.) οὕτω φησὶ καὶ τὴν Θεσπρωτικὴν Ἐφυραν διαστέλλεσθαι τῷ τε „τηλόθεν, καὶ „ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος., ταῦτα δ' οὐχ ὁμολογεῖ τοῖς ὑπὸ τοῦ Σκηψίου Δημητρίου λεγομένοις, παρ' οὗ μεταφέρει τὰ πλεῖστα. ἐκεῖνος γὰρ οὐ φησὶν εἶναι Σελλήεντα ἐν Θεσπρωτοῖς ποταμὸν, ἀλλ' ἐν τῇ Ἠλείᾳ παρὰ τὴν ἐκεῖ Ἐφυραν, ὡς προείπομεν.

Strabo VIII. p. 566. A. (368.) Λιμηρά. — Ἀπολλόδαρος δὲ Κυθήρων πλησίον ἱστορεῖ ταύτην· εὐλίμενον δὲ οὖσαν βραχέως καὶ ἐπιτετμημένως Λιμηρὰν εἰρῆσθαι, ὡς ἂν Λιμενηρὰν, μεταβληκῆναι δὲ τοῦνομα. cf. Stephan. Byz. in Ἐπίδαυρος. et Intpp.

Strabo VIII. p. 568. C. (p. 370.) περὶ δὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων καὶ Πανελλήνων ἀντιλέγεται. — καὶ Ἀπολλόδαρος δὲ μόνους τοὺς ἐν τῇ Θετταλίᾳ καλεῖσθαι φησὶν Ἑλληνας· „Μυρμιδόνες δ' ἐκαλοῦντο καὶ Ἑλληνες., Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι καὶ Ἑλληνας λέγεσθαι τοὺς σύμπαντας καὶ Πανελλήνας, τὸν μὲν περὶ Προϊτίδων λέγοντα, ὡς „Πανελλήνες ἐμνήστευαν αὐτὰς., τὸν δὲ, ὡς „Πανελλήνων οἰζὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν., *)

Idem lib. IX. p. 637. B. (p. 416.) postquam Boeotiae vrbes enarrauerat: εἶ γὰρ, inquit, τὴν τοιαύτην ὕλην ὑποβεβλήκασιν ἡμῖν οἱ τὰ περὶ τῶν νεῶν συγγράψαντες· οἷς ἀκολουθοῦμεν, ὅταν οἰκεῖα λέγωσι πρὸς τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν. Ex quibus apparet, et in superioribus et toto hoc loco de vetere Graecia plura Strabonem ex Commentariis his Apollodori mutuatum esse.

*) v. nunc Obsl. ad II. β, 684. p. 365.

Strabo IX. p. 621. B. (405.) vbi de v. 508. II. β. Νί-
σαν τε ζαθέην. nonnullos legisse ait Ἴσον τε ζαθέην — ἡ
γὰρ Νίσα οὐδαμοῦ φαίνεται τῆς Βοιωτίας, ὡς Φησιν Ἀπολ-
λόδαρος ἐν τῷ (sed bene em. Caufaub. ἐν τοῖς) περὶ νεῶν.
ὥστ' οὐκ ἂν εἶη, εἰ μὴ τὴν Ἴσον οὕτως εἴρηκεν.

Habet eadem Eustath. ad e. l. p. 271. sed Apollodoro
non nominato.

Strabo X, p. 696. A. (453.) de Cephallenia olim Samo et
Same dicta: Ἀπολλόδαρος δὲ τοτὲ μὲν ἐν τῷ ἐπιθέτῳ λέγων
διεστάλαί τὴν ὀμωνυμίαν (in aliis ἀμφιβολίαν, sed eodem
voc. et supra vtitur lib. VIII. p. 521. D.) εἰπόντα. „Σάμοιό
τε παιπαλοέσσης. „ ὡς τὴν νῆσον λέγοντα· τοτὲ δ' ἀντιγρά-
φεισθαι δεῖν. „ Δουλιχίῳ τε Σάμῳ τε, ἀλλὰ μὴ Σάμῳ τε, „
δῆλος ἐστὶ τὴν μὲν πόλιν Σάμην καὶ Σάμον συνωνύμως ὑπο-
λαμβάνων ἐμφέρεσθαι, τὴν δὲ νῆσον Σάμον μόνον· ὅτι γὰρ
Σάμη λέγεται ἡ πόλις, δῆλον εἶναι ἕκ τε τοῦ, διαριθμούμε-
νον τοὺς ἐξ ἑκάστης πόλεως μνηστῆρας, Φάναι· „ Ἐκ τε Σά-
μης πῖσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασι. „ καὶ ἕκ τοῦ περὶ
τῆς Κτιμένης λόγου· „ Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμην δ' ἔδοσαν. „

Mox p. 700. C. (p. 457.) de infula Asteria iuxta Ce-
phalleniam: ὁ δὲ Ἀπολλόδαρος μένειν καὶ νῦν καὶ πολίχνιον
λέγει ἐν αὐτῇ Ἀλαλκομενᾶς τὸ ἐπ' αὐτῷ τῷ ἰσθμῷ καίμενον.

Strabo X. p. 706. A. (p. 460.) vbi de Aetoliae monte
Chalcide, Artemidoro Chalcia, inter Acheloum et Pleu-
ronem ab ipso collocata: Ἀπολλόδαρος δὲ, ὡς πρότερον
εἶπον, (p. 692. A. B. sed Apollodoro non laudato) ὑπὲρ τῆς
Μολυμρίας καὶ τὴν Χαλκίδα καὶ τὴν Ταφίασον καὶ τὴν Καλυ-
δῶνα μεταξύ ἰδρύσθαι. Φησὶ τῆς Χαλκίδος (vrbis) et ibid.
paullo post: Τῆς δὲ μεσογίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν
Ἐρυσιχαλοὺς τινὰς, Φησὶν Ἀπολλόδαρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμᾶν
μέμνηται v. ib. not. Vrsin. Lyric. p. 299.

Strabo X. p. 713. A. (p. 464.) και Ἀπολλόδωρος δὲ εἴρη-
 κες ἐκ τῆς Βοιωτίας ἀπέλθόντας ἴστωσαν ἱστορεῖσθαι καὶ
 ἐποίκους τοῖς Αἰτωλοῖς γενομένους.

Eod. lib. p. 727. B. (p. 474.) — Σωσιπράτης μὲν, ὃν
 Φησὶν ἀκριβοῦν Ἀπολλόδωρος τὰ περὶ τὴν νῆσον (Cretam).

Strabo XII. p. 829. C. (p. 552.) vbi de loco Il. β, 856. 7.
 ad eumque de Halizonibus et Alyba agit: ex quibus
 laudat nonnulla Eustath. ad Il. β. p. 363. post Demetrium
 Scepsium et Menecratem ad Apollodorum procedit: πρὸς
 Ἀπολλόδωρον δὲ, περὶ τῶν αὐτῶν ἐν τῷ Τρωϊκῷ διακόσμῳ
 διαλεγόμενος (leg. — νον), πολλὰ μὲν εἴρηται πρότερον, καὶ
 νῦν δὲ λεκτέον· οὐ γὰρ οἶεται δεῖν δέχεσθαι τοὺς Ἀλίζωνας
 ἐντὸς τοῦ Ἄλυος· μηδεμίαν γὰρ συμμαχίαν ἀφίχθαι τοῖς
 Τρωσὶν ἐκ τῆς περὶ τῆς Ἄλυος. Inde disputat aduer-
 sus eum: venisse haud dubie et locios ex terris vltorio-
 ribus; in his Henetos: inde pergit p. 830. C. Αὐτὸς δὲ ὁ
 Ἀπολλόδωρος παρατίθει τὸ τοῦ Ζηνοδότου, ὅτι (ὅτε) γράφει
 „ἐξ Ἐνετῆς, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων,, (Il. β, 852.)
 Ταύτην δὲ, Φησὶν, Ἐκαταῖον δέχεσθαι τὴν Ἀμισον. ἡ δὲ
 Ἀμισος, εἴρηται, διότι (dictum iam est quod: ὅτι) τῶν Λευ-
 κοσύρων ἐστὶ, καὶ ἐντὸς τοῦ Ἄλυος. (ad haec nunc vide
 Obsl. ad Iliad. l. c.)

Ita pergit disputare aduersus Apollodorum, inprimis, vt
 doceat, non poetam inscitiae arguendum eorum omnium,
 quae non commemoravit: — ἀγνοεῖν γὰρ αὐτὸν πολλὰ
 τῶν ἐνδόξων ἔφη παρὰ τὸν Πόντον, οἷον ποταμοὺς καὶ ἔθνη,
 ὀνομάσαι γὰρ ἄν. — vsque ad p. 832. C.

Quod paullo ante (p. 829. C.) aduersus Apollodorum
 disputari vidimus, recte ne ponat hoc, Troianorum so-
 cios ex terris intra Halyn venisse omnes, hoc idem per-
 sequitur vberius:

Lib. XIV. p. 976. (661.) τοῦ ποιητοῦ δὲ εἰρηκότες οὕτως· Μάσθλης αὖ Καρῶν ἠγγήσατο βαρβαροφώνων· (ll. β, 867.) οὐκ ἔχει λόγον, πῶς τσαῦτα εἰδὼς ἔθνη βάρβαρα, μόνους εἰρηκε βαρβαροφώνους τοὺς Κᾶρας, βαρβάρους δὲ οὐδένας. iam, cum ei non satisfacisset Thucydides, qui, cum nec dum Ἕλληνες eo tempore generale nomen essent, ideo ait nec βαρβάρους apponi potuisse; nam ita, inquit, nec nomen βαρβαρόφωνος extitutum fuisse; tum pergit Strabon· οὐδὲ δὲ οὗτος εὖ, αὐτ' Ἀπολλόδωρος, ὁ γραμματικὸς, ὅτι τῶ κοινῷ ὀνόματι ἰδίως καὶ λοιδορίως ἐχρῶντο οἱ Ἕλληνες κατὰ τῶν Καρῶν, καὶ μάλιστα οἱ Ἕλληνες, μισοῦντες αὐτοὺς, διὰ τὴν ἐχθρὰν καὶ τὰς συνεχεῖς στρατείας. respondet: ita eum debuisse eos βαρβάρους appellari, non βαρβαροφώνους. At ille, Apollodorus, ὅτι, φησὶ, τὰ πληθυντικὸν εἰς τὸ μέτρον οὐκ ἐμπίπτει, διὰ τοῦτο οὐκ εἶπε βαρβάρους. respondet Strabo: ita casum primum a poeta adhibendum fuisse ut diceret βάρβαροι, ut Δάρδανοι.

Lib. XIV. p. 995 A. (p. 677.) Ὁ γὰρ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ νεῶν ἔτι καὶ τοιαῦτα λέγει· τοὺς γὰρ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπικούρους τῶν Τρώων ἅπαντας κτηρηθμεῖσθαι, φησὶν, ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τῆς χερσονήσου κατοίκους ὄντας, ἧς ὁ στενωτάτος ἰσθμὸς ἐστὶ τὸ μεταξὺ κατὰ Σινώπην μυχοῦ καὶ Ἰσσοῦ· αἱ δὲ ἐκτὸς πλευραί, φησὶ, τριγωνοειδοῦς οὔσης, εἰσὶ μὲν ἄνιστοι, παρήκουσι δὲ ἢ μὲν ἀπὸ Κιλικίας ἐπὶ Χελιδονέας, ἢ δ' ἐνθένδε ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ Εὐξείνου, ἢ δ' ἐπὶ Σινώπην πάλιν ἐνθένδε. Inde refellit singula Strabo — tum p. 996. B. cum Ephorus dixisset, illam chersonesum inhabitare gentes XVI. διαιτῶν ταῦτα ὁ Ἀπολλόδωρος ἐπτακαιδέκατον φησὶν εἶναι τὸ τῶν Γαλατῶν, ὃ νεώτερον ἐστὶ τοῦ Ἐφόρου. et iterum p. 998. A. Ἀπολλόδωρος δὲ τούτων μὲν ἐφρόντισεν οὐδὲν, τοῖς δὲ ἐκκαίδεκα ἔθνεσι προστίθῃσιν ἐπτακαιδέκατον τὸ τῶν Γαλατῶν, ἄλλως μὲν χρήσιμον λεχθῆναι, πρὸς δὲ τὴν δίαιταν τῶν τοῦ Ἐφόρου λεγομένων ἢ παραλειπομένων οὐδὲν δεῖν· εἰρηκε δὲ

τὴν αἰτίαν αὐτὸς, ὅτι ταῦτα πάντα νεώτερα τῆς ἐκείνου ἡλικίας. μεταβὰς δὲ ἐπὶ τὸν ποιητὴν, τοῦτο μὲν ὀρθῶς λέγει, διότι πολλὴ σύγχυσις γεγένηται τῶν βυρβάρων ἔθνων ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν ἐς τὰ νῦν διὰ τὰς μεταπτώσεις. καὶ γὰρ προσγεγρονέτινα καὶ λέλοιπε καὶ διέσπασται καὶ συνῆκται εἰς ἓν. οὐκ εὖ δὲ τὴν αἰτίαν διττὴν ἀποφαίνει, δι' ἣν οὐ μέμνηται τινῶν ὁ ποιητής· ἢ τῷ μήπω τότε οἰκείσθαι ὑπὸ τοῦ ἔθνους τούτου, ἢ τῷ ἐν ἑτέρῳ γένει περιέχασθαι. Scilicet fuisse et causam tertiam, quod nihil erat, cur poeta populos memoraret omnes, qui tum erant quosque norat. — p. 999. Α. ἔτι καὶ ταῦτα μέμψαιτο ἂν τις τοῦ Ἀπολλοδώρου, ὅτι τῶν νεωτέρων καινοτομούντων πολλὰ παρὰ τὰς Ὀμηρικὰς ἀποφάσεις, εἰδῶς ταῦτ' ἐλέγχειν ἐπιπλέον, ἐταχῆθα οὐκ ὀλιγώρηκε μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰναντία εἰς ἓν συναγει τὰ μὴ ὡσαύτως λεγόμενα. ὁ μὲν γὰρ Ξάνθος ὁ Λυδὸς μετὰ τὰ Τρωϊκὰ Φησιν ἐλθεῖν τοὺς Φρύγας ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν ἀριστέρων τοῦ Πόντου, ἀγαγεῖν δ' αὐτοὺς Σκαμάνδριον ἐκ Βερεινύτων καὶ Ἀσκανίας. ἐπιλέγοι δὲ τούτοις ὁ Ἀπολλοδώρος, ὅτι τῆς Ἀσκανίας ταύτης μνημονεύει καὶ Ὀμηρος, ἧς ὁ Ξάνθος „Φόρκυς δὲ Φρύγας ἤγε καὶ Ἀσκάνιος Θεοειδῆς τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης.„ ἀλλ' εἰ οὕτως ἔχει, ἢ μετανύστασις ὕστερον ἂν εἴη τῶν Τρωϊκῶν γεγονυῖα — pluribus in hunc modum aduersus eum disputatis, pergite: οὕτω δὲ περὶ τῶν Φρυγῶν εἰπὼν, ἐπιφέρει καὶ τὰ περὶ τῶν Μυσῶν οὐχ ὁμολογούμενα τούτοις· λέγεσθαι γὰρ Φησι καὶ τῆς Μυσίας κώμην Ἀσκανίαν περὶ λίμνην ὁμώνυμον, ἐξ ἧς καὶ τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν ρεῖν, οὗ μνημονεύει καὶ Εὐφορίων „Μυσοῖο παρ' ὕδασιν Ἀσκανίῳ, καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος“ „οἱ καὶ ἐπ' Ἀσκανίῳ δώματ' ἔχουσι ῥόφ, Λίμνης Ἀσκανίης ἐπὶ χεῖλεσιν· ἔνθα Δολίῶν Ἰῖδος Σιληνοῦ νάσσατο καὶ Μελίης.„ καλοῦσι δὲ Φησι Δολωνίδα καὶ Μυσίαν τὴν περὶ Κύζικον ἰόντι εἰς Μιλητούπολιν. — De iisdem Strabo alio loco egerat quemadmodum ex sua sententia constituta esse vellet, lib. XII. p. 847. 849. (p. 564. 566.)

E libro I.

Stephanus in "Αργουρα. πόλις Θεσσαλίας ἢ πρότερον "Αργισσα. — τὸ ἔθνικόν ἔδει Ἀργουραῖος, ὡς καὶ Φίλων· Ἀπολλόδωρος δὲ φησιν ἐν πρώτῳ νεῶν καταλόγῳ (aut ἐν τῷ aut scrib. καταλόγου) Ἀργείους ὀνομάζεσθαι· ἢ τῆς προσηγορίας μεταπεσούσης, ἢ διὰ τὸ προσκυροῦν τὰ πεδία τῆς Θεσσαλίας, ἣν δὴ Πελασγικὸν Ἄργος εἶπεν Ὀμηρος.

Exscripsit Eustath. Male locum tentat Berkel.

Πλαταιαί. πόλις Βοιωτίας — κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς πλάτης τῆς κώπης, ὡς Ἀπολλόδωρος (ἐν) πρώτῳ τοῦ καταλόγου ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας, τοὺς παροικοῦντας ταῖς λίμναις Βοιωτοὺς πλῶ πορεύεσθαι ἀπ' ἀλλήλων. (leg. ἐπ' ἀλλήλους) ὅθεν παρὰ τὴν πλάτην καὶ τὴν κώπην τὰς πόλεις κληθῆναι.

Exscripsit haec Eustath. p. 267. f.

Forte et in Ὠρωπός. — τὸ ἔθνικόν Ὠρωπιεύς· οὕτω γὰρ ὁ αὐτὸς (desideratur Ἀπολλόδωρος) ἐν νεῶν καταλόγῳ (f. ἐν) πρώτῃ „ἐστὶ δ' ἡ Γραῖα τόπος τῶν Ὠρωπιέων. „

Lib. V.

Athenaeus III, 7. p. 82. B. ὅτι δὲ ἡ Σιθοῦς τῆς Κορίνθου ἐστὶ κώμη, Ἀρειανὸς εἶρηκεν ἐν πρώτῃ Ἡρακλείας, (leg. Ῥιανός, cuius Heraclia passim laudatur) καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν 6 περὶ νεῶν καταλόγου.

Lib. VIII.

Stephanus in Ὠλενος. — Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς αὐτὴν φησιν ἐν ὀγδόῳ τοῦ νεῶν καταλόγου· „Τὸν Ὠλενον καὶ τὴν Παλλήνην νῦν μὲν οὐκέτι εἶναι συμβέβηκεν. „

Sine libri nota.

Stephanus Τένεδος. — Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν νεῶν καταλόγῳ φησιν, ὅτι τοὺς μὲν τῆς Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῆς νήσου Τενεδίους.

Ad eundem librum *περὶ νεῶν* refero sequentem locum, quem ad Geographumena olim referebam, (ed. pr. ad II, 14, 1, 1. p. 815.) parum memor, illum librum iambis exaratum fuisse.

Ἀκτὴ. — *Ἀπολλόδωρος δὲ πάναντ' ἔφησιν. „οὕτω γὰρ κλήθη διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. τριγώνου γὰρ οὐσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἐκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιαι τυγχάνουσι, δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέρκροπος βυλῶν τεττάρων οὐσῶν δύο προσηγόρευσαν Ἀκταίαν καὶ Παραλίαν.„*

Schol. II. v, 12. *Σάμου ὑληέσεως Θρηϊκίης*. de Samothracis originibus narrat: Samios Ioniae accepta forte Delphica anno 209. post res Troianas in Samothracen immigrasse, nomenque insulae a se dedisse: *Σάμιοι οἱ ἐν Ἰωνίᾳ μετὰ διακοσιοστὸν καὶ ἑννατὸν ἔτος τῶν Τρωϊκῶν, χρημὸν ἔλαβον παρὰ τοῦ Πυθίου εἰς τὴν ἐν Τρωάδι Θράκην μετακοιῆσαι· ἀφ' ἧν ἡ Σαμοθράκη προσηγόρευθη. Ἡ ἱστορία γὰρ Ἀπολλοδώρῳ. De nomine utique traditum falso: quandoquidem nomen Sami iam in Homero eod. loco occurrit. *Σάμου Θρηϊκίης*. Defunt quoque ea in Schol. Ven.*

Schol. II. v, 301. vbi de quatuor urbibus Ephyrae nomine appellatis: in eo loco autem: *ἰὺν οὖν λέγει τοὺς ἀλουμένους Κρανωνίους ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς Ἀπολλόδωρος ἱστοεῖ. cf. Eustath. ad Od. β, 1415, 50.*

Eustath. ad Odys. β, 328. p. 1448, 30. *ἡ καὶ ἀπὸ Ἐφύης τῆς προϊστορηθείσης, τῆς διὰ Μήδειαν πολυφαρμάκου, ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. Locus hic Apollodori de Ephyra (si conferas Strabonis verba supra laudata 109 sq.) esse debuit valde disertus. Laudatus paullo ante vir doct. M. G. Muller e cod. Hamburg. Odysseae libros XII. anteriores complexo Scholion ad Od. α, notavit: *Μερμερίδαο. ἰάσων ἅμα τῇ Μηδείᾳ ἐν Ἐφυρᾷ τῆς Θεσπρωτίας περιγε-**

υόμενος (leg. παραγευόμενος) ἴσχει Φέρητα· οὐ Μέρμερος· οἱ Ἴλλος· οἵτινες ἐβασίλευσαν Θεσπρωτίας· ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. Habuit ergo ante oculos Apollodorum et is, quem exscripsit Eustath. ad e. l. Odyss. p. 1416. l. 2. add. pag. antec. lin. 50.

Schol. Apollonii III, 1089. Αἰμονία τὸ πρότερον ἢ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο. καὶ ἄλλας δὲ ἔσχευ ὀνομασίας. ἐλέγετο δὲ καὶ Πυρρῶδια (lego: Πυρρῶαία, vt apud Strabon. lib. IX. fin.) ἀπὸ Πύρρας τῆς Δευκαλίωνος. ἢ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Πύρρα. (Sed omnino haec post ἐλέγετο δὲ καὶ, illata ex margine) ὡς Ῥιανός.

„Πύρραν δῆποτε, τὴν γε παλαιότεροι καλέεσκον
Πύρρης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο·
Αἰμονίην δ' ἐξαυτίς ἀφ' Αἴμονος, ὃν ῥα Πέλασγος
γείνατο Φέρτατον υἱόν· ὁ δ' αὖ τέκε Θεσσαλον Αἴμων
τοῦ δ' ἀπο Θεσσαλίην λαοὶ μετεφημίξαντο „

οἱ δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῦ τοῦ Φειδίππου πατρός, τοῦ Ἡρακλείδου, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κληθῆναι Φασί. (v. II. β, 678.) Διαιρεῖται δὲ εἰς μέρη τέσσαρα· Πελασγιῶτιν, Θεσσαλιῶτιν, Ἰωλυῖτιν, Φθιωῖτιν. „Ταῦτα παρατίθεται Ἀπολλόδωρος ἐν νεῶν καταλόγῳ. „ male Ἀπολλώνιος in Scholiis.

Etymol. M. Ἀσπληδῶν· Φασί γὰρ εἶναι Σπληδόνα τὸν Πρεσβῶνος καὶ Στερόπης· Ἀπολλόδωρος δὲ Φησιν Ἀσκληπιάδην οὕτω λέγειν. Σπληδόνα τ' ἠγαθήην. —

Ab initio aut defit ὁ καὶ Σπληδῶν. aut leg. εἶναι Ἀσπληδόνα. Spectat ad II. β, 511. vbi v. Eustath. cf. et Schol. De prima syllaba etiam Stephan. Byz. in Ἀσπληδῶν et Strabo IX. p. 636. C.

Suidas in Κάλυμνος. ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σῖτος· ἀντὶ τοῦ Καλύμνις. ὁ γὰρ Φιλάδελφος ἐκ Καλυδῶνος (leg. ἐκ Καλυδῶν) μετήγαγε τὸ σπέρμα. ὁ (δὲ) Ἀπολλόδωρος Φησι λέγεσθαι Καλύδνας ὡς Καλύβας.

Etymol. M. Κάλυμνος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σῖτος. ἀντί τοῦ Καλύμνιος. ὁ γὰρ Φιλάθελος ἐκ Κκλυδῶν μετήνευκε τὸ σπέρμα. — νήσους περὶ Κκλυδῶν, ἃς ὁ Ἀπολλόδωρος Φησὶ λέγεσθαι Καλύδνας ὡς Καλύβας.

In loco Etymolog. leg. νήσους τε Καλύδνας, vt iam Sylburg. vidit ex Il. β. 677. Mox f. ὡς κκλύβιας, a κκλύβη, ex κκλύπτειν. Quaenam insulae eae sint, disputatum videas apud Strabon. X. extr. Stephan. Byz. h. v. Eustath. ad Dionysf. 530. Nam alii in Sporadibus, alii ante Troiam, alii Troiae ex aduerso quaesiuere. cf. Lycophr. 25.

Apollonius Grammaticus ἐν καταλόγῳ νεῶν (in Mf. Leid. ἐν τῷ δευτέρῳ γενῶν leg. περὶ νεῶν) laudatur a Schol. Il. 9, 284. vbi Apollodorum nostrum restituendum esse facile apparet; idemque monuit iam Valkenar. in Diss. de Schol. p. 120.

Laudatur tamen etiam Apollonius ἐν τῷ καταλόγῳ vt apud Schol. Pindar. Nem. 5, 25. vbi intell. pars libri I. Apollonii Rhodii de recensu Argonautarum, v. 93. 4.

Quorsum refendum sit, quod video laudari a Schol. Ven. A. ad Z, 97. Apollodorum, distinguentem ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστῳρα φόβοιο, haud exputo; vt nec illud ad Θ, 221. πορφύρεον μέγα φῶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ; πρὸς τὸ ἔχων ἐν χειρὶ. τί ποτε σημαίνει, ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι ἀπειλήσας ἔχει ἐν χειρὶ.

V. Γῆς περίοδος ἢ περὶ γῆς.

Geographicum opus Apollodoro tribuit Vossius de Hist. Gr. (lib. III. p. 161. Opp.) Perperam hoc cum fecisse, a Tzetza (Chil. III, 100. v. 805.) in fraudem inductum, obseruabat Galeus p. 51. 52. Idem p. 18. opus περὶ γῆς ad

Apollonium Aphrodisiensem spectare censebat. Atqui locus est Strabonis XIV. p. 995. D. (p. 677.) vbi aduersus Apollodorum disputat, qui Asiam intra Sinopen et Ißum triquetram esse dixerat, cum sit potius quadrilaterum: *νῦν δὲ γε ἀμαθία τὸ λέγειν τριγωνοειδὲς τὸ τοιοῦτον τετρά- πλευρον, οὐδὲ χωρογραφικόν· ὁ δὲ καὶ χωρογραφίαν ἐξέδωκεν ἐν κωμικῷ μέτρῳ, Γῆς περίοδον ἐπιγράψας.*

Habemus hic expressis verbis laudatum Apollodori nostri opus chorographicum, *Γῆς περίοδον* inscriptum, metro comico, hoc est iambis senariis liberioribus per- scriptum, pariter vt *χρονογραφίαν* ediderat noster eodem metro comico, vt ex Scymno Chio discimus v. 23. ad quam, *γῆς περίοδον* seu *περιήγησιν* suam composuerat Scymnus. Facit sane mirationem, quod Scymnus non hanc *γῆς περίοδον*, tanquam suo argumento magis cognatam, laudauit; sed ignotum ipsi hoc alterum opus fuisse, ex hoc forte, quod non memorat, intelligitur.

Τὰ Γεωγραφεύμενα Apollodori memorantur apud Stephanum in *Ταυρόεις. πόλις Κελτική, Μασσαλιητῶν ἄποικος. Οἱ πολῖται, Ταυροέντιοι. Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῳ γεωγρα- φουμένων Φησὶν, ὅτι ταυροφόρος ἦν ἡ ναῦς ἢ δικκομίσασα τοὺς τὴν πόλιν κτίσαντας· οἱ ἀπορρίφέντες *) ἀπὸ τοῦ στόλου τῶν Φωκαέων καὶ προσενεχθέντες αὐτόθι, ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου τῆς νεῶς τὴν πόλιν ἀνόμασαν. *) (an *disiecti*?)*

Sed probabilius, *Ἀρτεμίδωρον* scriptum fuisse apud Stephanum: Artemidori enim nobile eo nomine opus nouimus ex Strabone et Stephano.

Apollodorum *περὶ γῆς*, forte et ἐν τῷ *περὶ νεῶν*, ante oculos habuit Plinius lib. IV. vbi in Indice *Apollodorus* non Artemita, vt Harduinus posuit, item libro VI. occurrit.

Apollodorum *περὶ νήσων, πόλεων καὶ δήμων*, male ef- fluxisse viros doctos ex Tzetzta, monitum est a Galeo et

aliis, vt in Misc. Obfl. Vol. V. Tom. III. p. 51. 52 etfi vere de his egerat Apollodorus in opere περι γῆς.

Laudatur a Stephano aliquoties Apollodori opus περι γῆς, quod plerumque vulgo περιηγήσεως editur: sed scripti fere alterum vindicant: etfi vtraque inscriptio locum habere potuit.

E Lib. II.

Stephanus in Ἀβυλλοι. ἔθνος πρὸς τῇ Τρωγλοδυτικῇ ἔγγιστα τοῦ Νείλου. ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως libb. περι γῆς.

Ἄριανοί. (vt legendum pro Ἀριανία) ἔθνος προσεχὲς τοῖς Καδουσίοις. Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ.

Αὐγίλα. εὐδετέρως, πόλις Λιβύης. Ἀπολλόδωρος β' περιηγήσεως. leg. e mf. περι γῆς.

Αὐσεῖς. ἔθνος Λιβύης. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περιηγήσεως. Codd. περι γῆς. leg. quoque δευτέρῳ.

Γαυγάμηλα. τόπος Περσίδος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περι γῆς δευτέρῳ.

Ἰβηρταὶ δύο. ἡ μὲν πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις, ἀπὸ Ἰβηρος ποταμοῦ οὗ μέμνηται Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ γῆς β' „ἐντὸς δὲ Πυρήνης Ἰβηρ τ' ἐστὶν μέγχι,, ποταμὸς φερόμενος ἐνδοτέρῳ.,, Eadem apud Constantin. Porphyrog. de Themat. II, 23. vbi locus plenior seruatus. Omnino in hoc, seu potius in iis, quos exscripsit, plurimum Apollodoreorum vestigia agnosco p. 11. 16. 24.

Λᾶος. πόλις Λευκανίας. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περι γῆς δευτέρῳ. ἀπὸ Λάου ποταμοῦ.

Μάρδοι. ἔθνος Ἰβηρῶν. Ἀπολλόδωρος περι γῆς δευτέρῳ. λησται δ' οὗτοι καὶ τοξόται.

Νίστος. πόλις Θράκης. γράφεται καὶ Νεστός. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περιηγήσει. Leg. δευτέρῳ περὶ γῆς.

Νοῦβαι. ἔθνος Λιβύης παρὰ Νείλῳ. Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περὶ γῆς. λέγονται καὶ Νουβαῖοι, ὡς Δαβαῖοι καὶ Νούμιδες οἱ αὐτοί. Pro Δαβαῖοι Berkel. edidit Σαβαῖοι Melius Holsten. Δαυαῖοι. Nam habet idem Stephanus in h. v. mox memoranda.

Ὀρβίται. ἔθνος Ἰνδικόν, ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ, περὶ Ἀλεξανδρείας. (f. — εἶαν) h. gens habitans circa Alexandriam Indiae. Non vero, ut opus Apollodori fuerit περὶ Ἀλεξανδρείας. Monuit quoque Berkel.

Παροπαμισσος, ὄρος Ἰνδικῆς, ἀφ' οὗ Παροπαμισσάδαι οἱ παροικοῦντες. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν δευτέρῳ περὶ γῆς ἀπ' αὐτῶν Φησὶ τὸ ὄρος κεκλησθῆναι.

Τορέται. ἔθνος Ποντικόν. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περιηγήσεως. Leg. cum MS. περὶ γῆς.

Ἰλλεῖς. ἔθνος Ἰλλυρικόν. — Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ

„ὐπὲρ δὲ τοὺς Ἰλλοὺς Λιβυρνοὶ καὶ τινὲς

„Ἴστροι λεγόμενοι Θράκες., —

Quae sequuntur, καὶ τὸ Ξηλυκὸν Ἰλλίς. „πρόκειται χερσόνησος ἡλίγη μάλιστα Πελοποννήσου, ὡς Φασι, πεντὰ καὶ δέκα πόλεις ἔχουσα παμμεγέθει οἰκουμένης., corruptelis laborare, quis non videat? Locum laudat Eustath. ad Perigeten v. 384. sed multo etiam contaminatiorem. Pro ἡλίγη, Ἰλλική, et mox ἴση μάλιστα Πελοποννήσῳ legere, et versuum iambicorum vestigia animadvertere in promptu est. Holstenius eos Apollodoro vindicavit et restituere tentavit. Enimvero Scymni Chii sunt: apud quem p. 404. sic leguntur:

Ἐξῆς δὲ μεγάλη χειρόνησος Ἰλλικῆ,
 πρὸς τὴν τε Πελοπόννησον ἐξισουμένη.
 πόλεις δ' ἐν αὐτῇ Φασί πέντε καὶ δέκα
 Ἰλλοὺς κατοικεῖν, ὄντας Ἕλληνας γένει.

Ψησσοί. ἔθνος τῆς Ταυριίας (leg. Ταυρικῆς) Ἀπολλόδω-
 ρος ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως (e mss. ἐν β' περὶ γῆς) „Ἐπειτὰ
 δ' Ἑρμώνασσα καὶ Κῆπος, τρίτον δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος,, (cum
 cod. Voss.) f. Ψ. τε τ' ἔθνος.

Ἵρρίται. ἔθνος Ἰνδικὸν αὐτόνομον. — καὶ Ἀπολλόδω-
 ρος δευτέρῳ.

„Ἐπειτα δ' Ἵρρίτας τε καὶ Γεδρωσίους.

„Ὡν τοὺς μὲν Ἰνδοὺς ὡς ἐνοικοῦντας πέτραν . . .

Supplet tertio versu Ἄοριν Scaliger ad Euseb. p. 127.
 Holsten. πέτραν in πέραν mutat: non male. Salm. qui
 omnino his de verss. videndus ad Solin. p. 828. b. sic
 laudat: „Ἐπειτα δ' Ἵρρίτας τε καὶ Γεδρωσίους,, οὐκ ἴσμεν
 Ἰνδοὺς τοὺς ἐνοικοῦντας πέραν Ἄρβιος. Ex Chronicis aiunt
 petitos; immo vero ad Geograph. referendi sunt.

Lib. VII.

Λιταῖαι. πόλις Λακωνική. Ἀπολλόδωρος ἐβδόμῳ.

Ad idem opus περὶ γῆς refero sequentia; etsi in iis
 esse video, quae in altero περὶ νεῶν non minus locum
 habere potuere.

Strabo lib. I. p. 105. B. (p. 61.) vbi de populorum mi-
 grationibus: οἶον Ἰβήρων μὲν τῶν ἐσπερίων εἰς τοὺς ὑπὲρ
 τοῦ Πόντου καὶ τῆς Κολχίδος τόπους μετακισμένων, οὓς καὶ
 ὁ Ἀράξης, ὡς Φησιν Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας ὀρίζει.

Cur haec ad librum περὶ γῆς retulerim, intelligitur,
 si comparaueris ea quae ex lib. II. paullo ante apposui;

nam ad eundem locum spectant ea, quae a Strabone commemorantur.

Quae sequuntur, ex Stephano Byzantino sunt:

Ἄδρανον. πόλις Σικελίας ἐν τῇ Αἴτνῃ — Ἀπολλόδωρος δὲ Ἄδρανίτας φησὶ τὸ ἔθνικόν.

Αἶνος — ταύτην Ἀπολλόδωρος φησὶν ὠνομάσθαι Πολτυμβρίαν ἢ ἄλλως Πολτυοβρίαν.

Est haec vrbs Aenus in Biblioth. II, 5, 9. §. 12. 14. p. 185.

Ἀκρωρεία — οὕτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο (Διόνυσος), ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυωνίοις Ἀκρωρείτης, παρὰ δὲ Μεταποντίνοις Ἐρίφιος. (ὡς) Ἀπολλόδωρος φησιν.

Ἀλικαρνασσός. — ἢ ἀπὸ τοῦ νάσασθαι αὐτὸν (ἴσ. τὸν Ἄνθην) ἀπὸ Τροίζῃνος. ὡς Ἀπολλόδωρος. Locus laborat.

Ἄλλοβρυγες. ἔθνος δυνατώτατον Γαλατικόν, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Ἀμφιγένεια — ἐστὶ δὲ κατὰ μὲν Ἀπολλόδωρον τῆς Μικιστίας, κατὰ δὲ τὸν Ἀντίμαχον Μεσσηνίας.

Ἀντίκυραι. πόλεις δύο, ἢ μία Φωκίδος. — ἢ δὲ ἐν Μελιῦσιν, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Αὐτομάλακα, χωρίον Λιβύης. Πολυίστωρ τρίτη Ἀπολλόδωρος δὲ Αὐτομαλά φησι.

Βῆσσα. πόλις Λοκρῶν. Ἡρωδιανὸς δι' ἑνὸς σ γράφει Ἀπολλόδωρος δὲ — διὰ δύο.

Δαμαῖοι. ἔθνος παρὰ τοῖς Ἰχθυοφάγοις, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Ἐχίνοι. νῆσοι περὶ τὴν Αἰτωλίαν — Ἀπολλόδωρος δὲ ἀπὸ Ἐχίνου μάντεις. Etymol. M. in h. v. addit: — τοῦ μετὰ Ἀμφιτρώωνος στρατεύσαντος.

Θέρμη. πόλις Θράκης, Ἀπολλόδωρος δὲ Μακεδονίας φησὶ καὶ Θουκυδίδης.

Ἰλισσός, ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τιμῶνται αἱ Μοῦσαι Ἰλισσίδες, ὡς Ἀπολλόδωρος. potuit in libb. περι Ἰσῶν occurrere.

Λακεδαιμῶν. — ὁ πολίτης Λακεδαιμόνιος — λέγεται καὶ κατὰ συγκοπὴν Λάικων ὡς Ἀπολλόδωρος φησιν, ὡς τοῦ Κυθωιάται οἱ Κύδωνες.

Μασσύλοι. Λιβυκὸν ἔθνος. Ἀπολλόδωρος.

Μένδη. πόλις Θράκης, ἀπὸ Μένδης γυναικός. Ἀπολλόδωρος Μένδιν αὐτὴν φησι.

Ὀδησσός, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς τῷ Σαλμυδησσῷ. Ἀπολλόδωρος δ' ὄρος μέγα τὴν Ὀδησσόν φησιν.

Πασσαργάδαι. — Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς φησιν. —

Πέφνον, πόλις Λακωνικῆ οὐδατέρως. Ἀπολλόδωρος δὲ νῆσον αὐτὴν φησιν.

Σικανία, ἡ περίχωρος Ἀκραγαυτίνων καὶ ποταμὸς Σικανός, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Τέβερης, ποταμὸς Ἰταλίας, ἔνθα ἡ Ῥώμη καὶ ἡ Λατίνων ἐστὶ χώρα, ὡς Ἀπολλόδωρος.

Τένεδος. — Ἔστι καὶ πόλις Τένεδος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Ἀπολλόδωρος δὲ Παμφυλίᾳς αὐτὴν εἶναί φησι. Ex loci extrema parte forte colligas, ad libros περι νεῶν spectasse haec.

Φιλωτέρα, πόλις περι τὴν Τρωγλοδυτικὴν, Σατύρου κτίσμα. Ἀπολλόδωρος δὲ Φιλωτερίδα καλεῖ.

Ὠκαλέα — ἐκαλεῖτο δὲ (εἰ καὶ) Ὠμάλεια, ὡς Ἀπολλόδωρος. —

Ὠρικός. — Ἐκαταῖος λιμένας καλεῖ — Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Θαυμασιώτατος πόλιν αὐτὴν οἶδε.

Schol. Apollonii I, 1113. Πεδίου Νηπείας ἐστὶ περὶ Κύζικον. — Ἀπολλόδωρος δὲ φησι Νηπείας πεδίου ἐν Φρυγίᾳ.

Schol. Pindari ad Ol. I, 35, vbi aduersus eos disputatur, qui Συρακοσίων ἵπποχαρμῶν, scriberent: non enim

Syracusanum, sed Aetnaeum fuisse Hieronem: εὐήθεϊς Φησι Δίθυμος τούτους. τότε γὰρ Ἰέρων ἦν Συρακούσιος, καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, ὡς Φησιν Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Ἀριστόνικος, ἀξιοπίστως Αἰτναῖον ἄντα Συρακούσιον ὀνομαζέσθαι.

Schol. Pindari Ol. IX, 63. Πρωτογενείας ἄσται — τῆ Ὀποῦντι λέγει, ἐκεῖ γὰρ Φησι Δευκαλίωνα καὶ Πύρρην οἰκῆσαι, ὧν θυγάτηρ Πρωτογένεια. Ἀπολλόδωρος (δὲ) Φησὶν, οὐκ ἐν Ὀποῦντι, ἀλλ' ἐν Κύνῳ τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Πύρρην οἰκῆσαι. (cf. Strabo IX. p. 631. A. (p. 425.)

Etymol. M. Ἑλληνόπολις. Ἀπολλόδωρος, Ἀτταλὸς ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οἰκῆτορας συναγαγὼν, ἔκτισε πόλιν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Ἑλληνόπολιν. . . Add. Stephan. in h. v. πόλις Βιθυνίας μετὰ τὸν ἀνωκισμὸν Βιθάλλβης.

VI. Τὰ περὶ Σώφρονος.

Commentarii in Sophronis Mimos, (v. Casaub. Animadv. ad Athen. VIII, 6.) antiqui sermonis et veteris dialecti Doricae ditissimos thesauros; vnde cum Epicharmo Sophron iungi solet. Diuisum Apollodori opus in τὸ εἰς τοὺς ἀνδρείους μίμους et τὸ εἰς τοὺς γυναικείους μίμους. Schol. II. ε, 576. δύναται δὲ (at quid? an τάλαντον?) εἶναι τρεῖς ἡμιβόλια (an ἡμιόλια?) ὡς ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος Ἀπολλόδωρος, ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς ἑλληνικῶν ὀνομάτων. Ita est interpungendum: Diogenianus vsus erat Apollodori auctoritate.

In plures libros dispertitum fuisse, ex iis, quae laudabuntur, apparebit.

Athen. III. p. 89. A. vbi de purpura: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος, προσθεῖς „τὰ λιχνότερα τῶν πορφυρῶν, ὅτι παροιμία ἐστὶ, καὶ λέγει, ὡς μὲν τινες ἀπὸ

τοῦ βήματος. . . οὐ γὰρ ἂν προσψύσῃ, ἔλκει ἐφ' ἑαυτὸ, καὶ τοῖς παρατεθειμένοις ἐμποιεῖ χρώματος αὐγῆν. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ ζώου.

Casaub. bene emendat, προθεῖς, vt in posteriore loco e lib. VII. p. 281. F. nam apposuerat prouerbialem dictionem: *myruris voracior*. in seqq. post πορφυρᾶν excidit Φησίν. Ait autem alios ab ipsa tinctura prouerbium repetere, quae iis, quae apposita, colorem natium aufert, suum vero commodat, alios a murice. Non additur, an ob naturam muricis, vt ille sit aliis testaceis voracior. Nisi forte in opprobrium ipsi cessit, quod linguam habet insignis magnitudinis, quia testas perforat (Aristot. N. A. V, 15. Plin. IX, 60.) et eicam intra retia abditam appetit c. 61.

Idem lib. VII. p. 309. C. Σικελιώται δὲ εἰσιν, εἰ τὸν κωβιὸν κώδωνα καλοῦντες, ὡς Νίκανδρος Φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς γλώτταις, καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν ταῖς περὶ Σώφρονος.

Athenaeus VII. p. 281. F. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Σώφρονος, τῷ εἰς τοὺς ἀνδρείους μίμους, προθεῖς τὰ, „καταπυγοτέραν ἀλφηστᾶν,, Φησίν. „ἰχθῦς τινες οἱ ἀλφησταί, τὸ μὲν ὅλον κηροειδεῖς (leg. κίβροειδεῖς *fului coloris*) πορφυρίζοντες δὲ κατὰ τινὰ μέρη. Φασὶ δὲ αὐτοὺς ἀλίσκεσθαι σύνδυο, καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρανὸν ἐπόμενον. ἀπὸ τοῦ οὖν κατὰ τὴν πυγὴν διατέρω τὸν ἕτερον ἀπολουθεῖν, τῶν ἀρχαίων τινὲς τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς οὕτω καλοῦσιν.,,

Exscripsit h. l. Etymol. M. in ἀλφηστής, partim hinc emendandus. Etymol. M. ἀλφηστής. Σώφρων εἰς ἀνδρείους μίμους. „καταπυγοτέραν ἀλφηστᾶν.,, Ἀπολλόδωρος δὲ Φησίν (immo vero: Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ εἰς ἀνδρείους μίμους Σώφρονος Φησίν. Alias deberet esse Σώφρων ἐν ἀνδρείους

μίμοις, non εις μίμους). Ἰχθύς τινες οἱ ἀλφησταί, τὸ μὲν ὄλον κηφόειδεῖς, πορφυρίζοντες κατὰ τινα μέρη. Φασὶ δὲ αὐτοὺς ἀλίσκεσθαι σύνδου· καὶ φαίνεται τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρανὸν ἐπέμενεν, ἀπὸ γοῦν τοῦ (leg. κατὰ) τῆν πυγὴν ἑτέρω τὸν ἕτερον ἐπακολούθειν, τῶν ἀρχαίων τινὲς τοὺς ἀκρατεῖς καὶ κατωφερεῖς οὕτως ἔλεγον.

Doctum hoc Scholion Hesych. attingit et Eustath. repetit p. 1166, 43. e quo firmatur κατὰ τὴν πυγὴν. tum legendum καταφερεῖς, quod sollenne πρὸς τὰ Ἀφροδίσια. Vitiose tamen repetitur κατωφερεῖς in eadem re apud Etymol. in *θηλυτεράων*. Peccatum in hac voce saepius; Suidas in *μαχλοσύνη*. κατωφέρεια. corr. καταφέρεια. sic quoque Diodor. I, 88. τὸ μὲν γὰρ ζῶον εἶναι (τὸν τράγον) κατωφερέστατον πρὸς τὰς συνουσίας corr. καταφερέστατον. At idem Eustath. corrigendus in eo, quod Apollodoro tribuit Sophronis dictionem: *καταπυγοτέρα ἀλφησταῶν, sectari libidinosis scortum*. In Aelian. de N. A. XII, 10. *καταπυγοσύνη* ex Cratino: quae paullo diuersa sunt, etsi eodem sensu.

Schol. Aristoph. ad Vesp. 523. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ ὅτι τὸ πατήριον (τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος) μεστὸν πάλιν ἀπεπλήρουν, δεδήλωκεν ἐν τῇ δ' περὶ Σώφρονος.

VII. Περὶ Ἐπιχάρμου.

Etiam hoc opere, cuius decem libri fuere, prisca sermonis dictiones in Epicharmo Comico obuias illustraverat noster Grammaticus. Plures Grammaticorum libelli similes ex ea aetate passim laudantur. Porphyrius in vita Plotini c. 24. *μιμησάμενος δὲ Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀθηναῖον — ὧν ὁ μὲν Ἐπίχαρμον τὸν κωμωδογράφον εἰς δέκα τόμους φέρων συνήγαγεν. —*

Snidas καρδιώττειν τὴν καρδίαν ἀλεγεῖν. Σικελιώται. ὃ ἡμεῖς βουλιμιᾶν. Ἀπολλόδωρος ἐν ἔκτῳ περὶ Ἐπιχάρμου τοῦ Σικελιώτου φησὶ τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνυσθαι ὑπὸ λιμοῦ καρδιώττειν λέγειν, ὅπερ βουλιμιᾶν λέγει Ξενοφῶν. καὶ εὐκάρδια πολλοὶ τὰ εὐστόμαχα λέγουσι. Ultima ab alio auctore sunt.

Rem quoque habet Hesych. h. v. et Erotian. h. v. Eadem verba Photius Lexic. MS.

Athenaeus XIV. p. 648, D. vbi de carminibus sub Epicharmi nomine ferri solitis agit; profecta ea a praestantibus viris; τὴν πολιτείαν a Chrylogono tibicine, τὸν κανόνα et τὰς γνώμας ab Axiopisto; ita tradere Philochorum ἐν τοῖς περὶ μαυτικῆς. additur nunc; ὁμοίως δὲ ἰσπερὶ καὶ Ἀπολλόδωρος.

Eodem libello puta occurrisse etymologiam pultis πάλτου. Varro de LL. IV. p. 27. Dordr. „De victu: antiquissima puls; appellata vel quod ita Graeci, vel ab eo, ut scribit Apollodorus, quod ita sonet, cum aqua feruenti inspiritur, h. miscetur, inspergitur: Pultem dictam vult quia ebullit farina aqua mixta. Iam apud Athen. XIV. p. 648. B. Πάλτου δὲ μνημονεύει Ἀλκμάν — καὶ Ἐπιχάρμος δὲ οὕτως λέγει ἐν Γᾶ καὶ Θυλάσση (quod drama fuit) — „πάλτον ἔψειν ὄρθριον., hunc locum illustrasse videtur Apollodorus, cum pultis etymologiam afferret.

VIII. Περὶ Ἐτυμολογιῶν Γ. Ἐτυμολογουμένων.

Varro de L. L. lib. V. pr. „Origines verborum, quae sunt locorum et quae in his, in priore libro scripsi; in hoc dicam de vocabulis temporum — atque si qua erunt eos diuerso genere adiuncta, potius cognationi verborum, quam auditori calumnianti, geremus morem. Huius rei

auctor satis mihi Chrysippus et Antipater, et illi, in quibus etsi non tantum acuminis, at plus litterarum: in quo est Aristophanes et Apollodorus: qui omnes verba ex verbis ita declinari scribunt, ut verba litteras alia adsumant, alia amittant, alia commutent.,

Ἀπολλόδωρος ἐν γλώτταις laudatur in Scholiis ad Il. α, 244. At α, 567. expressus Ἀριστοφάνης. forte inde π, 95. et ω, 110. nam Ven. A. ad Il. α, 244. οὐ δὲν ἔτισας. πλεονάζει τὸ δέν. — Ἀρίσταρχος παρέλκειν λέγει τὸ δέν. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν Γλώσσαις, εἶναι τὸ πλήρες, οὐδὲ ἐν. Petitum inde forte est π, 95. πάλιν τραπάσθαι. Νικίας ὑφ' ἐν ἀνέγνω παλιτροπάσθαι. Ἀπολλόδωρος δὲ, κατὰ διάλυσιν. et ω, 110. — προτιάπτω. Ἀπολλόδωρος — διὰ τοῦ τ τὴν πρόθεσιν γράφουσι. Potuere haec in Etymologiis occurrere.

Apud Athen. XIV. p. 646. C. super voc. Ψωδία iunguntur Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος καὶ Θεόδωρος ἐν Ἀττικαῖς γλώσσαις. (v. inf. p. 445.)

E Lib. I.

Athenaeus XI, 9 f. p. 483 A. Κύμβη, Φιλήμων ἐν ταῖς Ἀττικαῖς Φωναῖς, κύλικος εἶδος. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ ἐτυμολογιῶν Παφίους τὸ ποτήριον καλεῖν κύμβα. Paullo ante p. 482 E. deprauate legebatur: Κύμβα. ποτήριον (ὡς) Ἀπολλόδωρος Παφίσις. Notius est, quod inde ductum, κυμβίον.

Athenaeus XIV. p. 663 A. Ματτύη, condimenti genus, Thessalorum inuentum — ὠνομάσθη δὲ ἡ ματτύη, ὡς μὲν ὁ Ἀθηναῖος Ἀπολλόδωρος φησὶν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐτυμολογουμένων, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι ὥσπερ καὶ ἡ μαστίχη, καὶ τὰ μάλιστα καὶ μασταξ. ἡμεῖς δὲ φάμεν ἀπὸ τοῦ μάττειν — (quod sane ἀναλογώτερον). cf. Hesych. in Ματτυεῖς et ibi Intpp.

E Lib. II.

Athenaens II. p. 63 D. vbi de cochleis Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν δευτέρῳ ἔτυμολογιῶν, τῶν κοχλιῶν Φησὶ τινὰς καλεῖσθαι κωλυσιδέπνους. Lefebvre ad Athen. Tom. I. p. 244. conī. κωλυκίδειπνοι pro κωρυκίδειπνοι. At sic deb. κωλυκίδειπνος esse. Tum esset reddendum: *homines qui cochleas κωρυκούς epulantur.* Quid ni sint κωλυσιδέπνοι quae quacunq̄ue de causa satietatem afferunt et cupiditatem ciborum eximunt. Vox ap. Plutarch. Sympof. 8, 6. p. 726. A. de sero coenatum veniente.

Ad idem opus referenda arbitror sequentia:

Apollonius Lexic. Homer. αἰρας. — ἐπὶ δὲ τοῦ πρόσφερα μὴ μοι αἶνον ἄειρε. καὶ ἐν τῇ α. Ὀδυσσεύας, αἰρας, προσενέγκας. εἴρηται δὲ οὕτως, ἐπεὶ ὁ προσφέρων αἶρει τὸ προσφερόμενον, καὶ αἶρειν τὸ προσφέρειν. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ τὸν ἄρτον ἀνομάσθαι, ὡς Φησὶν Ἀπολλόδωρος.

Etymol. Ἄρτος. — παρὰ τὸ αἶρω, τὸ προσφέρω, ὃ κατ' ἐκάστην τῶ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος. Est ergo hoc ex Apollodoro.

Apollonius Lexic. Ἄταλλε. Ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος ἔσαινε καὶ ἐσκίρτα. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ παιδός, παίζειν, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀταλοῦ ἀτάλλειν. ἀταλὸν δὲ, τὸ ἀπαλὸν καὶ νήπιον λέγεται οὐκ ἀπιθάνως. Est ergo explicatio Apollodori in Schol. II. v, 27. ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῶ. — ἐσκίρτα καὶ ἔχαιρειν.

Apollonius Lexic. οἰπόλω. Ἀπολλόδωρος, ἐν ᾧ ὄϊες πολοῦνται. Debetur itaque ei et quod Schol. II. v, 473. habet, οἰπόλω, ἥτοι ἐν ᾧ ὄϊες ἀναστρέφονται, ὃ ἐστὶ πρόβατα. πολεῖν γὰρ τὸ ἀναστρέφειν. Sed praeestat altera interpretatio: ἐν ᾧ οἶός τις καὶ μόνος πολεῖται. ἐξ οὗ δηλοῖ, τῶ ἐρήμῳ. Similia v. ap. Eustath. Hesych. et ibi Intpp.

Apollonius Lexic. πεξαμένη. (II, ξ, 176.) ὁ Ἄπλων, κτεμισαμένη, καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος. ἐπιφέρει δὲ καὶ (sic Apollodorus) τὰ τὰ ἔρια ξάινειν, πείκειν· καὶ τὸ κείρειν ταῦτο, πέσαι. καὶ ὁ πόκος. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ, καταξάνασα. Arionia interpretationem sequuntur Grammatici, in Schol. Eustat. et Hesych.

Apollonius Lexic. σανέσπαλος. (II, ε, 126.) Ἀπολλόδωρος. ἦτοι τὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων scil. ictibus hastae suae. Aliter Schol. πολεμικός, ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ σάκος (suum, quod ipse gestat) καὶ κινεῖν.

Erotianus in χέλωμα Γ. vt emendandum, χάλωμα, χάλασμα. Φησὶν Ἀπολλόδωρος.

Zenobius Cent. II, 94. Γραῦς Σέριφος (non ἔριφος) Ἀπολλόδωρος φησὶν, ὅτι ἐστὶ τις παροιμιώδης λεγομένη Σεριφία γραῦς, ἣ ἐν παρθενίᾳ γεγερακυῖα. Eadem fere Suidas et Hesych. vbi Intpp. copiose de h. l. egere.

Athenaeus lib. II, 65. F. ἐγκέφαλοι χοίρειοι. — Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀθηναῖος οὐδ' ὀνομάζειν τινὰ τῶν παλαιῶν φησὶν ἐγκέφαλον. καὶ Σοφοκλέα γοῦν ἐν Τραχινίαις, ποιήσαντα τὸν Ἡρακλέα ῥιπτοῦντα τὸν Λίχαν ἐς θάλασσαν, αὐτὸν ὀνομάσαι ἐγκέφαλον, ἀλλὰ „λευκὸν μυελόν,“ ἐκκλίνοντα τὸ μὴ ὀνομαζόμενον· (v. 794.)

„κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράνισι, μέσου

πρατὸς διασπαρέντος αἵματός τ' ὀμοῦ.“

καὶ τοι τ' ἄλλα διαβρήδην ὀνομάσαντα, καὶ Εὐριπίδης τὴν Ἐκάβην θρηνοῦσαν εἰσαγαγὼν τὸν Ἀστυάνακτα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ῥιφθέντα, φησὶ Δέστης etc. v. Troad. v. 1173 - 77.

Quam falsae sint argutiae hae, cum Homerus et ipse Euripides hac voce vsi sint, docuit iam Casaub. ad e. l. et in ipso Athenaeo. Grammaticus eod. loco: quem in compendium contractum exscripsit Eustath. ad II. I, 378.

p. 757, 43. Conf. Verheyck ad Antonin. Lib. 18. pr. Apollodorus ipse hac voce usus est, vbi de Tydeo narrat III, 6, 8. §. 5.

Athenaeus IV, p. 172. F. οὐκ ἀγνοῶ δὲ καὶ περὶ Δηλίων ἃ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος εἶρηκεν, ὅτι μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρείχοντο χρεῖας τοῖς παραγινόμενοις πρὸς τὰς ἱερουργίας, καὶ ὅτι ἦν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πράξεων ὀνόματα, Μάγαις καὶ Γογγύλος — Ad seqq. cf. Casaub.

Athenaeus XIV. p. 646. A. κριβάνας. πλακοῦντας τινὰς ὀνομαστικῶς Ἀπολλόδωρος παρ' Ἀλκμᾶνος — Sed κριβάνας — et παρὰ Ἀλκμᾶνι scribendum. v. Casaubon. XIV, 14. Animaduersh. Potuit autem hoc nec minus ex opere περὶ Θεῶν ductum esse.

Athen. XIV. p. 646. C. ψωθία τὰ ψαθύρια. — Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος καὶ Θεόδωρος ἐν Ἀττικαῖς γλώσσαις τοῦ ἄρτου τὰ ἐπιφανόμενα ψωθία καλεῖσθαι ἅτινα ὀνομάζειν ἀτταράγους. Repetit ea Eustath. p. 1635, 30.

Schol. Aristoph. Plut. 535. Φῶδες. — Ἀπολλόδωρος τὰ ἐκ τοῦ πυρός ἐρυθθήματα ἢ ἐκ ψύχους, ἢ τοὺς τύλους, καὶ τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρός ὡς τῶν πενήτων διὰ τὸ αὐτουργεῖν τοῦτο πασχόντων. nisi hoc ad Apollodorum Tarfensem spectat.

Schol. Apollonii III, 281. Ὀξέα δευδίλλων. ἀντὶ τοῦ ὀξέως παρεπιστρεφόμενος, καὶ εἰς αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύων. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ στρέφειν (f. excidit τοὺς ὀφθαλμοὺς) τέθεικε τὴν λέξιν, τὸ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεγκλίναντα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύειν, ὡς περ καὶ Ἀπολλόδωρος. quae antecedunt: ἀντὶ τοῦ συστρέψας ἑαυτὸν καὶ ἐπικαλύψας ad δευδίλλων haud spectant. Debentur ideo nostro ea, quae habentur in Schol. ad Il. 1, 180. De re v. Hesych. δευδίλλων et ibi laudatos.

Schol. Il. α, 148. ed. Wassenb. p. 63. plenius in Ven. B. et Bongion. p. 39. ὑπόδρα, ἐπίβλημα, πόθεν γίνεται; ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος δύο λέγει παρχγωγὰς, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς μίαν, ὡς ἀπὸ περισπωμένων. — v. Etymol. h. v. et Hesych.

Schol. Nicandri Alexiph. 393. p. 58. Par. (p. 80. b. ed. Ald.) τὸν δὲ στρόμβον, ὃν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ὄστρακον τῶν πογχυλίων· οἷς καὶ ἐχρῶντο ἀντι σάλπιγγος. καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Ὀμήρου οὕτως εἶπε· Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευεν· Pertinet ad Il. ξ, 413. nec Apollodorum τὰ Ὀμήρου scripsisse arguit hoc: sed in etymologiis ille vocabulum sic in illo Homericō accipiebat. De ipso significato cf. Hesych. quem tamen in Homero nec Schol. nec Eustath. agnoscunt aut memorant.

Hesych. ἄγος τὸν ἀγκῶνα — Ἀπολλόδωρος δὲ τὸ ἐντὸς τοῦ βραχίονος μέρος. Conf. Etymol. in ἀγκῶν. vnde patet ab ἄγω, frango, ἀγός et ἀγοστός ductum haberi; itaque in Hesychio ἄγος seruari posse.

Hesych. Ἀλίπλοα. τῇ θαλάσῃ ἐπιπλέοντα, ὡς Ἀπολλόδωρος. v. Il. μ, 26. Eadem Etymol. M. h. v.

Hesych. Παριαμβίδες. Ἀπολλόδωρος παρὰ τοὺς Ἰάμβους αὐτὰς φησὶ πεποιῆσθαι, ἅς οἱ κίθαρῶδοι ᾄδουσιν. v. ibi laudat. et ad Ἰαμβίς. Intell. παριαμβίδας κίθαρῆσις. Sunt certi νόμοι κίθαρῆσθῆρις.

Etymol. Ἀλάστωρ. — κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, ὃ ἐστὶν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν.

Etymologia parum docta. Melius, ap. eund. Etymol. ἄλαστα, ἄληστα, ἀπὸ τοῦ λέλησμαι, λήθω, λανθάνω. Eo spectant puto illa: ἢ ὁ τοιαῦτα τολμήσας ὧν μὴ ἐστὶν ἐπιλαβέσθαι. leg. ἐπιλαθέσθαι. Deus ἀλάστωρ, qui ea viciscitur. cf. Eustath. Hesych.

Etymol. M. ἀσαλής. ἢ ἄφροντις, ἢ μηθενὸς Φροντίζουσα. σάλη γὰρ ἢ Φροντίς. ἀσαλής ὁ ἀμεριμνος. Αἰσχύλος, ἀσαλής μανία· οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλόδωρος. καὶ γὰρ ἀσαλέην ὁ Σώφραν τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ. Nisi hoc ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος fuit. σάλα, σάλος pro Φροντίς ap. Suidam et Hesych. apud hunc etiam ἀσάλλειν, ἀφροντιστεῖν. ductum a motu mentis et versandis cogitationibus.

Etymol. M. δατητής. — Ἀπολλόδωρος διὰ τοῦ σ Φησί· παρὰ τὸ δαίω (diuido) δαστός, καὶ ῥῆμα δαστῶ· ὁ παρακείμενος δεδάσθηται, καὶ ἐνδεία τοῦ σ, δετάτῃται· ἀφ' οὗ ὄνομα δατητής, ὡς πεποίηται, ποιητής. διαιρετῆρες, μερισται. De δατεῖσθαι v. ceteros Grammaticos. δατηταί, οἶονεῖ μερισται etc. v. Harpocraton et ex eo Suidas.

Etymol. M. Ἐλινός, ἢ ἄμπελος, ὡς Ἀπολλόδωρος. Φιλῆτας δὲ ἐν γλώσσαις, τὸν κλάδον τῆς ἀμπέλου. Νικάνδρος ἐν Θηρικοῖς. Nicander *Theriani* perperam laudatur. Locus est in Alexipharm. 181. ὁ πώρην ῥυσαλέην ἐδανοῖο καὶ ἐκ ψιθίης ἐλίνιο κείροντες θλίβουσιν. ἐλινός idem quod ἐλιξ vitis unvae psithiae.

Etymol. M. Κεραμεύς παρὰ τὸ κέραμος. τοῦτο παρὰ τὴν ἔραν ἔραμος καὶ κέρχμος. Ἀπολλόδωρος τὴν κεκαυμένην γῆν ἔραν Φησίν. Aliter de ἔρα Etymol. M. in hac voce.

Etymol. M. κεφαλή. — ἢ κατὰ Ἀπολλόδωρον, καλύφη τις οὔσα, παρὰ τὸ καλύπτειν καὶ σιέπειν τὸν ἐγκέφαλον.

Etymol. M. κινυρή· ὀδυρτική. κυρίως δὲ κινύρεσθαι ἐπὶ βοῦς εἴρηται, παρὰ τὸ κινεῖν τὴν οὐρανὴν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. καὶ Ἀπίων δὲ εὐρών τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην παρὰ Ἀπολλόδωρον, Φησίν, ὅτι ταῦρος λέγεται παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐρανὴν καὶ μετέθῃκε τὴν εὐρεσιν τῆς ἐτυμολογίας.

Non dicas, vtrum absurdus. Reperiuntur eadem ap. Schol. Apollonii I, 292. vnde simul emendandus Etymo-

logus: eliciendum enim *Φησιν* et *καί*, et sic continuanda oratio: *εὐράν* — *παρ' Ἀπολλόδωρον*, ὅτι — *οὐράν*, *μετέθηκε τὴν εὐρ.* cum ille dixisset ex *κινεῖν τὴν οὐράν* factam *κινυρήν*, nunc Apio a *τέλνειν τὴν οὐράν* duxerat *ταῦρον*.

Etymol. M. *Κόρση*, ἡ *κεφαλή*. ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος, ἐκ τοῦ *κορυφοῦσθαι* — *κόρση*, pro capite, etiam apud Eustath. et Hesych. occurrunt, ad quem vide.

Etymol. M. *Κρήτες*. — ὁ Ἀπολλόδωρος *παρὰ τὸ εὐ κερᾶσθαι τὸν περὶ τὴν νῆσον ἀέρα*. Idem ex Lexico MS. ad Callimach. in Iov. 9. p. 6. si modo ἐκ τούτου *Φασιν* Apollodori est. Meliora dat Steph. Byz. in Creta.

Etymol. M. *κρόταφοι*. — ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ὅτι *συγκεκρότηνται ἀμφοτέρωθεν*. — Similia occurrunt ap. Eustath.

Etymol. M. *ὄρσοθύρη* — *Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, ὄρσορόκα ὑπ' ἐνίων λέγεσθαι, δι' ἧς τὸ ὕδωρ ὄρνυται*. hoc saltem esset *ὄρσορώγα*. a *ῥώξ*. fissura; vix tamen sana est vox. Substituenda videri potest *ὄρσούθρα*, quam Eustath. ad notum Odyss. locum de *ὄρσοθύρη* exponit.

Etymol. M. *ὄσφύς* — ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, *οἶονεὶ ὄστοφυῆς τις οὖσα. ὄστώδης γάρ*. Eadem Suidas in *ὄσφύς*.

Etymol. M. *πώγων*. ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι *πῆξιν ἡλικίας σημαίνει*. Alia aequae absurde aliorum sequuntur ibidem.

Etymol. M. *ῥάχις*. ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος, *ἀπὸ τοῦ ῥῆξις εἶναι, καὶ τὰ δεξιὰ μέρη διακρίνειν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων*. cf. Suidas in h. v. Eustath. al.

Etymol. M. *ῶτα*. Ἀπολλόδωρος μὲν, *ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὄσσαν*. Saltem meminisse debebat, *ῶτα* esse ex *οὔατα*, ab *οὔας*, quod fuit *οατς*, interpolita digamma *ουας*.

Photius Lexic. MS. *μέλασμα. τὸ βάμμα τῆς κεφαλῆς. Ἀπολλόδωρος*. Idem Pollux II, 35.

Photius Lexic. MS. πελικάν. Βοιωτοὶ τὴν ζυλίην λεκά-
 νην, διὰ τὸ ἐκπεπελεκῆσθαι. Ἀπολλόδωρος δὲ ποτηρίου εἶδος.
 v. Pollux X, 78. Eadem fere, sed non nominato Apollo-
 doro, Hesych. v. ad vtrumq. Intpp.

Photius Lexic. MS. σκιαγράφος, ὁ νῦν σκηνογράφος.
 οὕτως Ἀπολλόδωρος. Verum haec non grammaticum, sed
 pictorem (σκιαγράφον) Apollodorum respicere, iam Alberti
 ad Hesych. in eadem voce monuit; conf. Iunius Catal.
 Artific. Necdum tamen allequor, quomodo duo illa
 nomina pro eodem usurpari potuerint: si quidem prior
 inuenit colorum φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν σκιᾶς, vt Plutarch.
 bellone an pace pr. σκιαγραφία omnino pro pictura
 passim.

Suidas Κύβος. ἀπὸ τοῦ κυκλόθεν βάσιν ἔχειν. Ἀπολλό-
 δωρος ἀπὸ τῆς κυφότητος· τὸ γὰρ ἐπὶ κεφαλῆς κυλισθῆναι,
 κυβισθῆναι ἔλεγον. καὶ ἐν ἐπιγράμματι.

— οἷδ' ὅτι ῥίπτω

πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὑπερθεῖν ἐμῆς.

Etiam ex hoc emendare licet Etymol. M. Κύβος· ὁ κύ-
 κλωθεν (κυκλόθεν) βάσιν ἔχων. ἢ πᾶσα τετράγωνος ψῆφος.
 Ἀπολλόδωρος δὲ ἀπὸ τῆς κυφότητος. τὰ γὰρ ἐπὶ κεφαλῆν
 κύψαντα κυλισθῆναι, κυβισθῆναι ἔλεγον. καὶ κυβιστᾶν, τὸ ἐπὶ
 κεφαλῆς πηδᾶν. κύβην γὰρ ἔλεγον τὴν κεφαλῆν. παρα τὸ
 κύπτω, κύψω, γίνεταί κύβος. ἐξ αὐτοῦ κυβιστῆς, καὶ κυβιστήρ
 ὁ κολυμβητής.

Necesse est Apollodorum ἀπὸ κυφότητος, h. e. ἀπὸ τοῦ
 κύπτειν duxisse κύβον, non ἀπὸ κυφότητος. Etymologia
 primo vtriusque loco posita est inepta. Melior altera ἀπὸ
 τοῦ κύπτω, vnde sane ἐκυβον et sic porro, cum multis
 inde ductis, e quibus τὸ κύβδα, κυβεύειν et alia sensu
 nequiore accepta diserte more suo illustravit Toup Emen-
 datt. in Svidam. Praestat, hinc esse ductum κύβη, κύμβη,

caput: vnde κυβίζειν et κυβιστᾶν. De his plura Eufstath. ad Homer.

Suidas: Λαρινοὶ βόες. — Ἀπολλόδωρος δὲ αὖ τοὺς εὐτραφείς, λαρινούς. λαρινεύειν γὰρ τὸ σιτεύειν. — Exscripsit Scholia Aristoph. Pac. 924. nec tamen in iis nunc Apollodori mentio occurrit. cf. ad Av. 465. Add. cett. Grammatici, Hesych. Etymol. Etiam Apostol. XI, 76. Eufstath. p. 1243, 11. ad Il. Φ, μέγα δέρμα, ῥινὸν, ἔχοντες Schol. Pind. N. IV, 82. Aelian. H. A. XII, 11. καὶ λαρινούς καλοῦσι Θεσπρωποὶ τε καὶ Ἑπειρῶται, τῆς σποραῆς τῆς τῶν Γηρυόνου βοῶν, γενεαλογοῦντες αὐτούς. Leguntur quoque Suidae verba in Photii Lexic. MS. Ipsam rem, non nominato auctore, memorat Athen. IX. p. 376. B. — λαρινῶν βοῶν, οἱ οὕτως ἐκλήθησαν, ἢ ἀπὸ τοῦ λαρινεύεσθαι, ὅπερ ἐστὶ σιτίζεσθαι. Σωφρων. βόες δὲ λαρινεύονται. ἢ ἀπὸ τινος κώμης etc.

Suidas: ῥάξει. ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν. οὕτως Ἀπολλόδωρος. Eadem habet Photius Lexic. MS. in quo subiiciuntur haec: ῥάξας. τὸ δὲ ῥήξας οὖν Ἀττικόν. καὶ παρὰ δικανικοῖς ἐστὶν ἢ χρῆσις. Atticorum esse ῥήγνυμι, vulgare ῥήσσειν, ῥήξαι, ex Thoma et Moeride discimus. ῥάξει, trudere, contundere, oratorum est: Demosth. in Conon. p. 1259, 11. ed. Reisk. Diuersum est ῥάισας Harpocrat. ἀντὶ τοῦ, ῥάως ἔχων ἐκ τῆς νόσου. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Suidas: Φροῦδος· πρὸ ὁδοῦ, οἶονεὶ ἀπεληλυθώς. ἔκδημος. Ἀπολλόδωρος· Φροῦδος μὲν ὁ πρὸ ὁδοῦ, Φησὶν, ἢ ἤδη ἔξω ὢν. vt legendum esse recte censet Kuster. Similia sine Apollodori nomine habent alii, vt Etymol. in Φροῦδοι. Hesych. vbi v. Intpp.

Eufstath. ad Il. ε. p. 524. vbi de aspiratione in mediis vocabulis agit: — καὶ ὅτι κακῶς δασύνουσι τινες τοῦ ἐννώ τὸ υ. ἄμεινον γὰρ, Φασί, ψιλοῦν — ἢ καὶ διότι ἀπὸ τοῦ ἐναύειν γίνεται κατὰ Ἀπολλόδωρον, ὃ ἐστὶν ἐμφωνεῖν.

Eustath. ad Il. ι, 147. p. 742. f. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι Ἀρισταρχος μὲν ἐν μέρος λόγου λαμβάνει τὸ, ἐπιμείλια, ὡς τὸ ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος δὲ διαλύει, λέγων· ἐπιδώσω μείλια. ὡς καὶ κατωτέρω εὐθύς ἐπάγει ὅσα οὕτω τις ἐῖπε ἐπέδωκε θυγατρὶ. — Sane et sic Apollonius in Lexico μείλια. Potuit tamen vterque idem sentire. Attingunt quoque rem Scholia breuia ad h.l. (Adde nunc Obfl. ad Il. ι, 147.)

Eustath. ad Odyss. γ, 444. p. 1476, 38. vbi de αἷμιον: quod Porfilus Hierapytnius apud populares suos adhuc αἷμιον pronuntiarī dixerat, παρὰ τὸ αἷμα. Φησὶ δὲ καὶ Ἀπολλόδωρος, ὡς εἰκὸς ἦν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ οὕτως αὐτὸ προφέρεσθαι· περιαιρεθῆναι δὲ τὸ ἰῶτα ὑπό τινων. Ex pari fonte sua duxit Etymol. M. in h. v. cf. Intpp. Hesych. ad e. v.

Eustath. ad Odyss. λ, 578. p. 1700, 10. Δέρτρον. — Ἀπολλόδωρος δὲ, τὸν περὶ κοιλιαν ἐπίπλουν, ὃν καὶ ἀργέτην δημόν ἐκεῖνος καλεῖ. — vid. ibi reliqua: cum Etymol. M. Hesych. vbi v. laudd. Schellenb. erg. ad fragm. Antimachi p. 107.

Eustath. ad Odyss. μ, 22. p. 1706, 1. τὸ δὲ „διαθανέες,, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκει Ἀπολλόδωρος, λέγων, ὅτι τὸ δὶς καὶ τρίς ἀποβάλλει τὸ σίγμα ἐν ταῖς συνθέσεσιν· οἶον δίπους. τρίπους. ὠφειλεν οὖν καὶ διαθανέες. νοητέον δὲ τὸν Ἀπολλοδώρου λόγον χωρὶς τῶν ἀριθμητικῶν δισχιλίους γὰρ μετὰ τοῦ σίγμα καὶ τρισχιλίους φαμέν. καὶ οὕτω μὲν αὐτός.

IX. Περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρῶν.

Athenaeus XIII. p. 567. A. σὺ δὲ, ὦ Σοφισταί, — καὶ περιφέρων αἰεὶ τοιαυτὴ βιβλία Ἀριστοφάνους καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀμμωνίου καὶ Ἀντιφάνους, ἔτι καὶ Γοργίου τοῦ Ἀθηναίου, πάντων τούτων συγγεγραφότων περὶ τῷ Ἀθήνησιν ἑταιρίδων. Idem XIII. p. 583. D. αἱ γὰρ καλαὶ ἡμῶν Ἀθηναί

ποσούτο πλήθος ἤνεγκαν ἑταιρῶν — ἀνέγραψε γοῦν Ἀριστοφάνης μὲν ὁ Βυζάντιος ἑκατὸν καὶ τριακονταπέντε. Ἀπολλόδωρος δὲ τούτων πλείους. (In capite hoc Athenaei illustrando operam doctam adhibuit Iacobs noster in Museo Attico.)

Athen. XIII. p. 586. A. περὶ δὲ τῆς Φανοστράτης Ἀπολλόδωρος φησὶν ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων, ὅτι φθειροπούλη ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδήπερ ἐπὶ τῆς θύρας ἐστῶσα ἐφθειρίζετο. — ἑταιρῶν ἐπωνυμία αἱ ἀφύαι· περὶ ὧν ὁ προσηρημένος Ἀπολλόδωρος φησὶν· Σταγόνιον καὶ Ἄνθις ἀδελφαί, αὗται Ἀφύαι ἐκαλοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὔσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον. Quod ad ἀφύας attinet; v. Burmann. Aristoph. praef. p. 29. Loc. class. de iis Aelian. N. A. II, 22.

Harpocration: Φανοστράτη, Δημοσθένης κατὰ Ἀνδροτίωνος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρῶν, ταύτην φησὶν ὀνομάζεσθαι φθειροπούλην, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς θύρας ἐστῶσα ἐφθειρίζετο. Eadem Etymol. M. in h. v. et Suidas h. v.

Harpocration: Νάννιον — Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν, Αἶγα λέγεσθαι φησὶ ταύτην ἑταίραν, διὰ τὸ Θαλλὸν τὸν κἄπηλον καταφαγεῖν. ὅτι γὰρ θαλλῶ χαίρουσιν αἱ αἶγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν etc. Lufus in voce Θαλλός, nomine hominis, quem illa fortunis spoliauit; cum θαλλοὺς frondes appetat capra. Eadem fere habet Suidas in h. v. et Photius in Lexico MS. Sed locus descriptus ex Athenaeo lib. XIII. p. 587. A. parum tamen diligenter, vt iam Mauflacus monuit: nam non Nannium sed Nico est scortum, de quo illa narrantur. Affertur ab eodem p. 582. F. 583. C. locus ex Machone Comico ea de re disertissimus. Vidēri ideo potest eadem incuria etiam Apollodori nomen labefactare: nam in Athenaeo Antiphanes περὶ ἑταιρῶν proxime praecesserat, non Apollodorus.

Athen. XIII. p. 591. C. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ ἐταιρῶν, δύο ἀναγράφει Φρύνας γεγονέναι ὧν τὴν μὲν ἐπικαλεῖσθαι κλαυσιγέλωτα, τὴν δὲ σαπέρδιον.

X. Περὶ κρατῆρος ἢ περὶ κυλίκων.

Singularem librum hoc titulo editum fuisse ab Apollodoro, valde dubito; potuit esse caput operis etymologici: cuius generis opera et alia commemorantur in titulos diuisa, quos passim pro singularibus libellis haberi suspicor.

Athenaeus XI. p. 501. A. de vasis genere quod ἀμφίθετον dictum: Παρθένιος δὲ ὁ τοῦ Διονυσίου ἀμφίθετον ἀκούει τὴν ἀμφίθετον Φιάλην. Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ κρατῆρος ῥησιδίου (leg. ῥησιδίῳ) τὴν κατὰ τὸν πυθμένα μὴ δυναμένην τίθεσθαι καὶ ἐρεῖδεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὸ στόμα. Exscripsit h. l. Eustath. ad II. ψ, 616. p. 1299. Ἀπολλόδωρος δὲ, Φασίν, ἀμφίθετον λέγει, τὴν μὴ κατὰ πυθμένα, κατὰ μόνον δὲ στόμα δυναμένην ἐρεῖδεσθαι. Ex his et aliis satis patet, veteres hos Grammaticos Eustathio lectos non esse.

Athenaeus XI. p. 479. A. ποτύλη. — Ἀπολλόδωρος δὲ ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοilon. —

Athenaeus XI. p. 482. E. Κύμβα ποτήριον Ἀπολλόδωρος Παφλοῖς (sc. εἶναι λέγει. At hoc idem mox p. 483. repetitur ex ἐτυμολογιῶν volumine, cf. sup. p. 442.

Oritur controuersia, quod ab Athen. XI, 12. p. 487. B. vbi de poculis agitur Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος laudatur, „Μαστὸς. Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, ὡς Πάμφιλος, Φησὶ Παφλοῦς τὸ ποτήριον οὕτω καλεῖν.„ Videtur hoc ex Pamphilo laudari. Cum sup. p. 442. aliud poculi nomen Κύμβη Cypriis proprium ex Apollodori Etymologiis lau-

datum fit: dubitatio fit, an et hoc Cyrenensi tributum ad eum spectet.

Athen. XI. p. 485. D. Λεπαστής. — Ἀμερίας δὲ Φησι τὸν οἰνοχόην λεπαστής καλεῖσθαι. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ Ἀπολλόδωρος, γένος εἶναι κύλικος.

Athen. XI. p. 497. F. Σελευκὸς, ὅτι ἀπὸ Σελευκοῦ βασιλέως τὴν προσηγορίαν ἔσχε τὸ ἔκπωμα, προείρηται (p. 488. F.) ἱστοροῦντος τοῦτο καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀθηναίου.

XI. Περὶ θηρίων.

Athen. XV. p. 681. D. vbi de floribus, et quidem de viola nigra: Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ θηρίων Φησι χαμαιλίτων, οἱ δ' Ἀθήνησιν Ἴωνίαν, οἱ δὲ κατ' Εὐβοίαν Σιδηρῖτιν. Casaub. ad h. l. dubitabat an Παρθικῶν legendum esset. Sed Gale bene monet, Plinium lib. XI. Hist. nat. apposuisse inter auctores *Apollodorum de bestiis venenatis*. Eundem aliquoties excitat Plinius in ipso opere XI, 25. l. 30. XXII, 7. l. 8. et al.

Schol. Nicandri in Theriac. p. 33. ad v. 715. ed. Par. de Phalangiis: Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ θηρίων καὶ Ἀριστοτέλης (H. A. V, 27.) Φησὶν, ὅτι ἐν γυργάθοις (male γαργάθοις scriptum: γύργαθος est calathi viminei genus) γεννῶσι τὰ Φαλάγγια. Aristotelis tamen mens potius haec esse videtur: ipsa phalangia conficere sibi plexilem quasi corbem vel rete, in quod oua deponant. Scholiastes vero non attendisse videtur, Nicandrum de certo phalangiorum genere, cuius morsus venenatus est, agere.

Idem Schol. p. 39. ad Ther. v. 858. δαύκειον, τὰ δὲ δαύκειον, Ἀπολλόδωρος Φησὶν ἐν τῷ περὶ θηρίων, βεβηθεῖν πρὸς τὰ εἰρημένα. Idem in Alexiph. p. 65. (ad p. 168.) ed. Schneid. p. 70. ad vl. ὅτι δὲ οὐ πᾶς βάτραχος ἐπιτήθειος,

ἀλλ' ὁ ἐν θερμότεροις διατριβῶν τόποις, καὶ Ἀπολλόδωρος
Φησι. p. 66. (ad p. 171.) Schneid. p. 72. ad vl. 594. καὶ
τῆς λιθαργύρου τὸ πόμα θανάσιμόν ἐστι, μάλιστα δὲ οἱ περὶ
Ἀπολλόδωρον αὐτὰ Φησι δίδεσθαι μετὰ φακοῦ, ἢ πισσίου,
ἢ πλακεῦντος, διὰ τοῦτο γὰρ λαμβάνει ὁμοχροῦν.

Aelian. H. A. VIII, 7. Τὸν δὲ χέρσυδρον πατήσας τις,
καὶ εἰ μὴ δηχθεῖη, ὡς Ἀπολλόδωρος Φησιν ἐν τῷ θηριακῷ
λόγῳ, ἀποθνήσκει πάντως· ἔχειν γὰρ τι σηπτικὸν καὶ τὴν
μόνην τοῦ ζώου ἐπίψυσιν λέγει· καὶ μέντοι καὶ τὸν πειρώ-
μενον θεραπεύειν καὶ ἐπικουρεῖν ἀμωσγέπως τῷ ἀποθνήσκοντι
Φλυκταίνας ἴσχειν ἐν ταῖς χερσίν, ἐπὶ μόνου τοῦ πατή-
σαντος προσέψυσεν.

Ibid. c. 12. ὁ παρείας ἢ παρούας. οὕτω γὰρ Ἀπολλόδωρος
ἔθελει, πυρρὸς τὴν χροάν. — De hoc serpentum genere
v. Etymol. M. et Hesych. ibique Intpp. (vide nunc ad
Aelian. H. A. VI, 20. Schneider. et Amphib. physiolog.
Spec. I. p. 79).

Schol. Nicandri Ther. p. 36. (ad vl. 780. p. 56.) Σφόν-
δυλοι ἐννεάδεσμοι. — οὔτε διὰ τὸ ἐννέα σπονδύλους, ὡς Φησι
Δημήτριος. τοὺς γὰρ σπονδύλους ὁ σκορπίος εὐ πλείους ἔχων
τῶν ἐπτά ἐράται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς σπανίους, κατὰ Φησιν
Ἀπολλόδωρος.

An liber hic περὶ θηρίων omnino ad nostrum Apollo-
dorum Atheniensem referri recte possit, valde dubito.
Vt ne praecise negem, facit, quod Grammaticorum more
vocabulary venenorum et antipharmacorum interpretari
simulque nonnulla ad artem medicam spectantia interpo-
nere potuit. Fuere saltem plures Apollodori qui de ve-
nenis scripserant; Plinius XX, 4. l. 13. vbi de raphanis: —
et contra viscum quoque dari Apollodori duo iubent: sed
Citieus semen ex aqua tritum, Tarentinus succum. Ci-
tiensis auctoritate saepius vsus est; etiam is intelligendus

v. c. Ind. lib. XXXV. vbi simpliciter Apollodorus excitatur. Sed de medicis huius nominis, vt et de reliquis Apollodoris, videndi sunt viri litterati, inprimis post Meursium Fabric. in Bibl. Gr. T. II. p. 669. (nunc T. IV. p. 299.) qui Ionfii et Voffii errores correxit. Harduinus in Indice Auctor. Plin. plura appofuit parum explorata et falſa. Maiorem doctrinae copiam Gale ad hoc argumentum attulit; modo res ordine lucidiore difpofitas clare ac perſpicue eloquutus eſſet.

Enituit *grammatica Apollodorus, cui Amphictyones Graeciae honorem habuerunt* Plin. VII, 37. poterat de grammatico noſtro cogitari; ſed v. infra.

Equidem paucis nonnullorum mentionem faciam, quos pro noſtro Athenienſi paſſim habuere viri docti.

Vt de *Apollodoro Athenienſi* altero taceam, cuius ſcripta ad hiftoriam philoſ. ſpectantia apud Diog. Laertium memorantur, fuit ἡ πρὸς τὴν Ἀριſτοκλέους ἐπιſτολὴν ἀντιγραφῆ. Athen. XIV, p. 636. F. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριſτοκλέους ἐπιſτολὴν ἀντιγραφῆ, ὃ νῦν, φησὶν, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαθον. Poterat de Ariſtocele Peripatetico in mentem venire: de quo egit Ionſius IV, p. 330. Verum Ariſtocele ἐν τῷ περὶ χορῶν laudat ipſe Athen. IV, p. 174, C, vbi de organo hydraulicis agit, vt de grammatica potius libello ſuper nominibus muſicorum inſtrumentorum agi putem. Epiftole eiusmodi grammaticis de quaeflionibus fuere multorum v. c. Lyncei Samii apud Ionf. II, 2, p. 123.

Apollodorus ἐν τῷ περὶ μύρων, καὶ ſτεφάνων laudatur ab Athen. XV, p. 675, E. ſuper origine moris coronas geſtandi inter pocula ex arte medica repetiti. Eundem eſſe, qui in Indice lib. XII. apud Plin. laudatur: *Apollodorus qui de odoribus ſcripſit*, ſuſpicantur Ionſius, Fa-

Tricius, alii. Saltem is inter medicos et naturæ scriptores commemoratur *). Potest ex hoc volumine petatum videri Scholion Aristoph. Ran. 333. Μυρσίνης στεφάνω ἐστεφανοῦντο οἱ μεμνημένοι, οὐχ, ὡς τινες νομίζουσι, κισσίνω. ὁ δὲ Ἀπολλόδορος καὶ τοὺς Θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφασθαι, ὅτι οἰκειῶς ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ἢ θεὸς καὶ ὅτι τοῖς χθουλοῖς ἀνιέρωτο. In fragmentis περὶ θεῶν plura de his, quae diis sacra sunt, memorari vidimus cf. p. 395, 6.

Apollodorus medicus in volumine quo suavit Ptolemaeo regi, quae vina biberet, apud Plin. XIV, 7. l. 9. porro Apollodorus περὶ βοτανῶν apud Schol. Nicandri, et alii memorantur medici, quae ad nos non spectant.

Apollodorum περὶ Ἀλεξανδρείας ex male accepto loco Stephani in Ὀρβίται effinxerant viri docti. cf. sup. p. 434.

An noster Apollodorus a Scholiasta Euripidis ad Med. 148. super interpunctione loci laudetur, ambigi forte potest: sed est haud dubie *Tarsensis*: v. ad v. 169. et Schol. Aristoph. Ran. 323. Ad eundem nescio an sit referendum Schol. Plut. 535. de quo sup. in Etymol. voc. Φῶδες. p. 445. Diuersum autem habeo ab altero Tarsensi, tragico poeta.

Alter Grammaticus ad Euripidem laudatur *Apollodorus Cyrenaeus* ad Orest. 1385. qui, si satis eum assequor, noluit iungi ἀρμάτειον μέλος sed subintelligere ἀρμάτειον Ἴλιον, vt ad curulia studia Troianorum referretur. Eundem memorat Athen. XI. p. 501. A. de quo loco v. sup. lib. περὶ κρατῆρος p. 453. Nominatur idem in Etymol. M.

*) Excitatur Apollonius Herophilus περὶ μύρων apud Athen. XV. p. 688. E. vbi vnguenta laudem a locis, in quibus confecta erant, recitantur.

βωμολόχοι et apud Suidam in ἀντικρυς et in βδελύσσα. Quod Cyrenaei librum περὶ Θεῶν laudatum videmus a Natale Comite, relinquendum est vanitati hominis, cetera doctissimi, qui magnum numerum scriptorum deperditorum tanquam a se lectorum ex Grammaticis excitavit: Ita lib. III, 16. „Scriptum reliquit Theagenes et Apollodorus Cyrenaicus in lib. I. de Diis Iovem ad placandam Proserpinam ipsi Siciliam donasse,, (de fabula v. Diodor. V, 2. et ibi Wessel. nam auctorem, e quo Natalis haec habet, non inuenio) c. 17. de aeris usu in lustrationibus et expiationibus ex Apollodoro Cyrenaico de Diis: petatum ex Schol. Theocr. II, 36. ibid. c. 18. de Diana: Dictynnae et Alpheiae (immo Apheiae. Ἀφεία Hesych. h. v.) nomine culta est ab Aeginetis et Cretensibus, ut ait Apollodorus Cyrenaicus in libro de Diis., lib. IX, 5. „Neque vero pinus solum sacrata fuit deorum matri sed etiam quercus, ut testatus est Apollodorus lib. 3. de diis., petita sunt ex Schol. Apollonii I, 1124.

Apollodorus ὁ Δωριεύς vno tantum loco memoratur Schol. Theocriti I, 52. super voc. ἀνθέριξ: videtur et ipse esse Grammaticus.

Apollodorus is, de quo Plin. VII, 37. l. 37. „Grammatica Apollodorus (enituit) cui Amphictyones Graeciae honorem habuere:,, decreto nescio quo; potest pro nostro forte haberi. Sed ex Clem. Stromat. I. p. 365. (309.) patet esse alium Cumanum: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυμαῖος πρῶτος τοῦ Κριτικοῦ εἰσηγήσατο τοῦνομα, καὶ Γραμματικὸς προσηγορεύθη. ἔνιοι δὲ Ἐρατοσθένη τὸν Κυρηναῖον φασίν.

Male me habet Apollodorus qui hymnos scripsisse dicitur apud Erotianum in τέρθρον, quandoquidem nulla omnino eius alia mentio vsquam facta occurrit: καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ τοὺς ὕμνους γράψας φησὶ „τίς τοιγάρ ᾠρη

ἦλθεν ἐπὶ τέρθρον θυράων;,, quae unquam similis hora mihi contigit! ad meas aedes aduenit! sed f. τοιῆδε ὥρη, tali hora quis. De voce τέρθρον pro τέρμα, τέλος, v. Hesych.

Ex ceteris nobiliores sunt: Ἀπολλόδωρος ὁ τὰ Παρθικὰ γράψας apud Strabon. XI, p. 777. A. (509.) XV. p. 1006. (685. f.) et apud Athen. XV, 8, p. 682. C. Est is Artemitenus, vt diserte ipse Strabo lib. II. p. 178. C. (p. 118.) ex Artemita Babyloniae p. 789. C. (p. 519). Quod nomen *Adramyttenus* corrupte scriptum videtur p. 796. B. (525.) et XI. p. 783. A. (514).

Quando *Pontica* (vt apud Schol. Apollon. II, 159.) vel *Carica*, vt apud Stephanum in Ἀρκόνησος. Λαγινία. Νάρκασος, Apollodori nomine excitantur: Apollonii nomen latere, obseruatum est ab aliis; nam Apollonii *Aphrodisiensis Carica* apud Stephan. et al. diserte memorantur; et τὰ Ποντικά ad κτίσεις Apollonii Rhodii merito referri videntur.

Vtilem ad agriculturae rationes librum scripserat Apollodorus Lemnius περὶ γεωργίας ψιλῆς καὶ πεφυτευμένης, laudatus ab Aristot. de rep. I, 11. *Euphorion* ἐν Ἀπολλοδώρῳ apud Parthen. Erot. c. 28. Schol. Apollonii I, 1063. de Cyzico, et apud Schol. Lycophr. 513. Harpocraton. in ὁ κάτωθεν νόμος. cf. Meurs. ad Hellad. Chrestomath. (p. 312. Opp.) Simile scriptum designari videtur, quale fuit Apollodori super Epicharmo et alia aliorum haud dissimilia. Nec assentior Galeo, qui (p. 136. Not. in Parthenium) partem τῶν Ἀτάκτων fuisse autumat.

Quod apud Athenaeum legitur XIII. p. 573. B. Δημοσθένος δ' ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Νεαιρας λόγῳ, εἰ γνήσιος, ὃν Ἀπολλόδωρος εἶρηκε, Φησὶ — non bene ita acceptum fuit, ac si Apollodorus Grammaticus censuram orationum

460 APOLLODORI FRAGMENTA.

Demosthenicarum egisset; est enim Apollodorus, Pasionis f. qui multas dixit causas orationibus, quas Demosthenes scripserat, habitis: idem subscripserat accusationi Neaerae.

Festus in *Roma*: „*Apollodorus in Euxenide ait, Aenea et Lauinia natos Mayllem, Mulum Romumque; atque ab Romo urbi tractam nomen.*„ Si vera haec sunt, Apollodori Tarsensis Tragicæ tragoediam hoc nomine fuisse veri simile fit.

I N D E X
F R A G M E N T O R V M
A P O L L O D O R I.

Βιβλιοθήκη.	pag. 386
Περὶ Θεῶν.	387
Τῶν χρονικῶν.	403
Περὶ νεῶν.	417
Περὶ γῆς.	431
Περὶ Σώφρονος.	438
Περὶ Ἐπιχάρμου.	440
Περὶ Ἐτυμολογιῶν.	441
Περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἐταιρῶν.	451
Περὶ κρατῆρος.	453
Περὶ θηρίων.	454
Περὶ μύρων καὶ στεφάνων.	456
Alii Apollodori.	457
	et seq.

INDEX AVCTORVM
E QVIBVS FRAGMENTA APOLLODORI
SVNT COLLECTA.

Aelianus Hist. Anim. VIII, 7. et 12.	P. 455
Anonymi Olympiades.	412
Apollonius Lexic. Homer. αἴρας	443
ἄταλλε	ibid.
μείλια	451
οἰπόλος	443
πεξαμένη	444
Arnobius IV.	394
Athenaeus: II. p. 63. D.	443
— p. 65. F.	444
III. p. 82. B.	428
— p. 89. A.	438
IV. p. 172. F.	445
VII. p. 281. F.	439
— p. 306. A.	395
— p. 309. C.	439
— p. 325. B.	395
XI. p. 479. A.	453
— p. 482. E.	ibid.
— p. 483. A.	442
— p. 485. D.	454
— p. 487. B.	453
— p. 497. F.	454
— p. 501. A.	453. 457
XIII. p. 567. A.	451
— p. 571. C.	395

E QVIBVS FRAGMENTI APOLLODORI. 463

Athenaeus: XIII. p. 573. B.	P. 459
— p. 583. D.	451
— p. 586. A.	452
— p. 587. A.	ibid.
— p. 591. C.	453
XIV. p. 636. F.	456
— p. 646. A.	445
— — C.	442
— p. 648. B. D.	441
— p. 663. A.	442
XV. p. 675. E.	456
— p. 681. D.	454
Athenagoras I, 25.	394
Cicero ad Atticum XII, 23.	412
Clemens Coh. p. 12.	394
— p. 25.	ibid.
— Strom. I. p. 353.	412
— p. 365.	458
— p. 381. 388.	410
Diodorus I, 5.	409
— XIII, 13. et 108.	412
Diogenes Laert. I, 37.	ibid.
— 74.	411
— II, 1.	412
— 3. 7. 44.	413
— III, 2.	415
— IV, 23. 28. 65.	ibid.
— V, 9.	ibid.
— 58.	416
— VII, 184.	ibid.
— VIII, 52.	413
— 58.	414
— 90.	416

Diogenes Laert. IX, 24. 25. 41.	P. 414
— 50. 55.	415
X, 13.	416
Erotianus Lexic. Hippocr. τέρθρον	458
χάριτες	389
χέλωμα	444
Etymologicum M. αλάστωρ	447
ἀλφηστῆς	439
ἄρτος	449
ἀσαλής	447
ἀσπληθῶν	430
βωμούχος	458
δατητής	447
ἐλινός	ibid.
ἐλληνόπολις	438
κάλυμνος	431
κεραμεύς	447
κεφαλή	ibid.
κινυρή	ibid.
κόρση	448
Κρήτες	ibid.
κρόταφοι	ibid.
κύβος	449
ὄρσοθύρη. ὄσφύς,	448
πώγων. ράχις	ibid.
ταυροπόλος	402
ῶτα	448
Eusebius Praep. Ev. II, 3.	394
X, 11.	410
Eustathius (ed. Rom.) ad Il. β, p. 263.	417
p. 267.	428
ε, p. 524.	450
ι, p. 742.	451

E QVIBVS FRAGMENTI APOLLODORI. 465

Eustathius (ed. Rom.) ad Il. σ, p. 1166, 43.	p. 440
ψ, p. 1299.	453
ad Od. α, p. 1416, 2.	430
β, p. 1448, 30.	429
γ, p. 1476, 38.	451
λ, p. 1700, 10.	ibid.
μ, p. 1706, 1.	ibid.
ψ, p. 1951, 16.	400
Festus in Roma.	460
Gellius N. A. XVII, 4.	417
Harpocration in ἀποπομπὰς	390
αὐτόχθονες	396
κῦρβεις	ibid.
μεῖον	398
Νάννιον	452
πάνδημος Ἀφροδίτη	395
Φανοστράτη	452
χόες	399
Heraclidis Allegoriae Homer. f. 7.	389. 390
Hesychius in ἄγος	446
ἀγρευς	402
ἀλίπλοα	446
ἀμφιφώων	402
ἑταίρας ἰερὸν	395
καλλιγένεια	396
κῦρβεις	397
παριαμβίδες	446
Hieronimus Chron. Euseb. de Homero et Lycurgo	410. 411
Ioannes Lydus p. 82.	399
Iosephus in Apion. II, 7.	417
Lucianus Macrob. 21.	ibid.
Macrobius Saturn. I, 8.	403
17.	390

Macrobius Saturn. I, 20-27.	p. 403
Natalis Comes	458
Phlegon de Longaeuis 2.	417
Photius Cod. 161.	388
Photius: Lexic. MS. καλλιγένεια	396
κύρβεις	397-398
λαριναί βόες	450
μείον	399
μέλασμα	448
πελικάιν	449
ράξας	450
συναγράφος	449
ταυροπέλων	402
Phurnutus f. Cornutus	388
Plinius VII, 37.	456. 458
XI,	454
XIV, 7.	457
IV. VI. Indices	432
XII. XX. XXXV.	455. 456
Plutarchus in Lycurgo pr.	411
Porphyrus apud Stobaeum	391
de abstin II, 55.	396
Scholia ad Apollonium I, 539.	ibid.
— 599.	401
— 1113.	430
— 1124.	389
III, 281.	445
— 539.	396
— 1089.	430
IV, 280.	398
Scholia ad Aristophanem: ad Plutum 335.	445. 457
Nubes 477.	397
Ranas 333.	396. 457

E QVIBVS FRAGMENTI APOLLODORI. 467

Scholia ad Aristophanem: ad Acharn. 960.	p. 399
Vesp. 523.	440
Aues 1022.	408
— 1354	397
Lysistr. 448.	402. 3
Scholia ad Euripidem Med. 148.	457
Orest. 1385.	ibid.
Scholia ad Iliadem: α, 148. 744. 567.	446. 442
ζ, 97.	431
θ, 221. 284.	431
ι, 181.	445
ν, 12. 301.	429
π, 95. ω, 110.	442
ad Odysseam. α, 259.	429
ψ, 198.	399
Scholia ad Lycophronem: 440. 902. 921. 1057.	386
Scholia ad Nicandrum:	457
Theriac. 715. 780. 858.	454. 455
Alexipharm. 393.	446
Scholia ad Pindarum: Ol. 1, 35.	437
— 9, 63.	438
— 65.	381
Nem. 5, 25.	431
Schol. ad Sophocl. Oedip. Colon. 57. 58. 737.	400. 401
502.	391
Scholia ad Theocritum I, 52.	458
II, 36.	401
X, 41.	402
XV, 141.	387
Scymnus Chius vs. 16 sq.	403
Sopater	388
Stephanus Byz. plura 389. 390-400. 405-408. 428-437.	457
Stobaeus Ecl. phys. ed. Cant. I. p. 55.	389
— p. 129.	391
Strabo I. p. 55. B. 64. B. 73. B.	418.
— p. 105.	419 et 435

468 INDEX AVCT. E QVIB. FRAGM. APOLL

Strabo VI. p. 390. B.	p. 42
VII, 457.	42
— 505. B.	42
VIII, 521. C. 566. A. 568. C.	421. 42
IX. p. 621. B. 637. B.	423. 42
X. p. 696. A. 700. C. 706. A. 713. A. 727. B.	424.
XII. p. 829. C. 830. C. 832. C.	42
XIV. p. 976. 995. A. D. 999. A.	426. 42
Suidas ἀμφιφῶντες	40
ἀνάστατοι	40
ἀντικρυς	458
Ἀπολλόδαρος	401
αὐτόχθονες	391
βδελύσσω	451
κάλυμναί	431
καρδιώτην	441
κύβος	448
κύρβεις	397
λαρινοὶ βίαι	451
μεῖον	398
πάνδημος Ἀφροδίτη	391
ῥάξαι	451
ταυροπόλος	401
τραγλαμβοί	405
Φροῦδος	451
χόες	395
Syncellus Chronograph. plura	408 - 411
Tatianus f. 49.	411
Varro LL. IV. p. 27. V, pr.	441
Zenobius Cent. II, 49.	444
V, 22.	395

